

*Vương phi
của bạo vương*

Nhược Nhi Phi Phi

Vương Phi Của Bạo Vương

~*~

Tác giả: Nhược Nhi Phi Phi

~*~

Dịch và edit: Tuyệt Phi Phi

~*~

Nguồn: <http://tuyetphiphi.wordpress.com>

~*~

Làm ebook: HCNN

~*~

Số chương: 322

~*~

Thể loại: Xuyên không, HE

Mục Lục

[Văn án. 12](#)

[Chương 1: Đàm phán. 12](#)

[Chương 2: Vong mạng dưới tay tên thần kinh. 15](#)

[Chương 3: Người nam nhân trong phòng hoa chúc. 16](#)

[Chương 4: Nhục mạ \(thượng\). 17](#)

[Chương 5: Nhục mạ \(hạ\). 19](#)

<u>Chương 6: Trận khảo đánh vô tình.</u>	<u>20</u>
<u>Chương 7: Cảm giác kì lạ.</u>	<u>22</u>
<u>Chương 8: Thân thể (1).</u>	<u>23</u>
<u>Chương 9: Thân thể (2).</u>	<u>25</u>
<u>Chương 10: Thân thể (3).</u>	<u>27</u>
<u>Chương 11: Xấu như yêu quái</u>	<u>29</u>
<u>Chương 12: Phần nộ.</u>	<u>31</u>
<u>Chương 13: Tra vấn.</u>	<u>32</u>
<u>Chương 14: Tâm tư của Ưu Lạc Nhạn (1).</u>	<u>34</u>
<u>Chương 15: Tâm tư của Ưu Lạc Nhạn (2).</u>	<u>36</u>
<u>Chương 16: Kiểm soát gây sự..</u>	<u>37</u>
<u>Chương 17: Vương phi ngốc nghếch.</u>	<u>40</u>
<u>Chương 18: Vương phi ngốc ra uy.</u>	<u>41</u>
<u>Chương 19: Tính trẻ con chưa dứt.</u>	<u>44</u>
<u>Chương 20: Nghi hoặc ngoài ý muốn.</u>	<u>45</u>
<u>Chương 21: Hưng sư vấn tội.</u>	<u>48</u>
<u>Chương 22: Yêu nghiệt mỹ nam..</u>	<u>50</u>
<u>Chương 23: Thì ra là gã nam nhân thối tha kia.</u>	<u>51</u>
<u>Chương 24: Cú ngã tuyệt đẹp.</u>	<u>53</u>
<u>Chương 25: Sát ý của Lãnh Như Tuyết.</u>	<u>55</u>
<u>Chương 26: Giả điên giả dại (1).</u>	<u>57</u>
<u>Chương 27: Giả điên giả dại (2).</u>	<u>59</u>
<u>Chương 28: Ai thông minh.</u>	<u>60</u>
<u>Chương 29: Thơ sứ a hoàn.</u>	<u>62</u>
<u>Chương 30: Cấu trúc nhân lực (1).</u>	<u>64</u>

<u>Chương 31: Cầu trượng nhân lực (2).</u>	66
<u>Chương 32: Cách biệt tựa chết.</u>	68
<u>Chương 33: Che giấu dung nhan.</u>	70
<u>Chương 34: Cố ý làm khó (1).</u>	73
<u>Chương 35: Cố ý làm khó (2).</u>	75
<u>Chương 36: Phẫn nộ.</u>	76
<u>Chương 37: A hoàn cũng không dễ ức hiếp (1).</u>	78
<u>Chương 38: A hoàn cũng không dễ ức hiếp (2).</u>	80
<u>Chương 39: Mạc y nhân.</u>	82
<u>Chương 40: Là ai tự ngán chân mình.</u>	84
<u>Chương 41: Thái tử Lãnh Như Băng.</u>	86
<u>Chương 43: Tâm tư của Liễu Yên Nhiên.</u>	90
<u>Chương 44: Tiên nữ trên xích đu.</u>	92
<u>Chương 45: Bỏ chạy.</u>	94
<u>Chương 46: Nàng ấy tên là Ưu Vô Song.</u>	96
<u>Chương 47: Sự phẫn nộ của Lãnh Như Tuyết.</u>	98
<u>Chương 48: Có chơi cũng không chơi người</u>	100
<u>Chương 49: Bứt hết gai của người</u>	103
<u>Chương 50: Cố ý gây khó.</u>	104
<u>Chương 51: Diễm ngộ tiểu chính thái</u>	107
<u>Chương 52: Lãnh Như Phong anh trai tên khốn kiếp.</u>	109
<u>Chương 53: Cởi y phục người ra.</u>	111
<u>Chương 54: Phụ liệu canh đại bổ.</u>	114
<u>Chương 55: Đối chọi gay gắt.</u>	116
<u>Chương 56: Giận dữ</u>	117

<u>Chương 57: Tồn hại</u>	<u>119</u>
<u>Chương 58: Oán hận.</u>	<u>121</u>
<u>Chương 59: tuyệt đối không khuất phục.</u>	<u>123</u>
<u>Chương 60: Ấm áp trong cơn mơ..</u>	<u>125</u>
<u>Chương 61: Điều khó khăn của Ngạo Phong.</u>	<u>127</u>
<u>Chương 62: Ưc hiếp người quá đáng.</u>	<u>130</u>
<u>Chương 63: Thiết lập uy tín.</u>	<u>134</u>
<u>Chương 64: Ưu muộן của Ngạo Phong.</u>	<u>137</u>
<u>Chương 65: Thì ra có người thần bí</u>	<u>139</u>
<u>Chương 66: Cảm giác đáng ghét.</u>	<u>143</u>
<u>Chương 67: Nữ nhân hiểm độc.</u>	<u>146</u>
<u>Chương 68: Đem giá trang trả cho ta.</u>	<u>149</u>
<u>Chương 69: Thì ra nàng ta không phải lễ vật.</u>	<u>153</u>
<u>Chương 70: Yêu cầu của Lãnh Như Phong.</u>	<u>156</u>
<u>Chương 71: Ưu Vô Song xui xẻo.</u>	<u>161</u>
<u>Chương 72: Nàng ta là vương phi</u>	<u>165</u>
<u>Chương 73: Mỗi người một tâm tư.</u>	<u>168</u>
<u>Chương 74: Người không đủ tư cách.</u>	<u>172</u>
<u>Chương 75: Ta thông minh hơn người.</u>	<u>176</u>
<u>Chương 76: Tư tưởng phong kiến.</u>	<u>179</u>
<u>Chương 77: Tên sắc lang đáng chết.</u>	<u>182</u>
<u>Chương 78: Đây là vinh hạnh của người</u>	<u>186</u>
<u>Chương 79: Người ghen sao?.</u>	<u>189</u>
<u>Chương 80: Tính toán sai lầm.</u>	<u>193</u>
<u>Chương 81: Vì nữ nhân kia.</u>	<u>197</u>

<u>Chương 82: Tình hư ý giả. 201</u>
<u>Chương 83: Bị sắp đặt. 203</u>
<u>Chương 84: Chân tướng (1). 206</u>
<u>Chương 85: Chân tướng (2). 209</u>
<u>Chương 86: Vô cớ đau lòng. 213</u>
<u>Chương 87: Cuộc chiến trong âm thầm.. 216</u>
<u>Chương 88: Tự do của ta ta tự làm chủ. 220</u>
<u>Chương 89: Bí mật của Lãnh Như Băng (1). 223</u>
<u>Chương 90: Bí mật của Lãnh Như Băng. 226</u>
<u>Chương 91: Truyền thuyết hoàng gia. 229</u>
<u>Chương 92: Tri vấn. 233</u>
<u>Chương 93: Chứng cứ (1). 235</u>
<u>Chương 94: Chứng cứ (2). 239</u>
<u>Chương 95: Nam nhân lãnh khốc. 242</u>
<u>Chương 96: Nụ hôn cuồng bạo. 245</u>
<u>Chương 97: Vô cớ bất an. 249</u>
<u>Chương 98: Ai muốn gặp nàng. 253</u>
<u>Chương 99: Tâm tư của Lãnh Như Phong. 256</u>
<u>Chương 100: Bằng hữu. 259</u>
<u>Chương 101: Điên cuồng. 262</u>
<u>Chương 102: Sát tâm.. 265</u>
<u>Chương 103: Hưu phi 269</u>
<u>Chương 104: Quyết định của hoàng đế. 272</u>
<u>Chương 105: Tiền nhân hậu quả. 276</u>
<u>Chương 107: Người bị sốt hư não rồi hả?. 283</u>

Chương 108: Sự thay đổi đột ngột của Lãnh Như Tuyết. 287

Chương 109: Lai giả bất thiện. 290

Chương 110: Nghi hoặc của Ưu Vô Song. 294

Chương 111: Gặp phải sát thủ. 298

Chương 112: Hẩn cứu nàng. 301

Chương 113: Thật sự ghét hẳn sao???. 305

Chương 114: Tiến cung. 309

Chương 115: Tàng bảo. 313

Chương 116: Khâm sai 316

Chương 117: Việc khó. 320

Chương 118: Cảm giác kinh ngạc. 323

Chương 119: Lạc lõng. 326

Chương 120: Đút ta uống thuốc. 330

Chương 121: Vương gia là đứa trẻ. 333

Chương 122: Tiếc là người không phải là Tiêu Tịch. 337

Chương 123: Giường chia người một nửa. 340

Chương 124: Người muốn mưu sát thân phụ. 344

Chương 125: Ai chiếm tiện nghi của ai 347

Chương 126: Thừa cơ phải ép. 351

Chương 127: Đùng hòng thoát khỏi tay bốn vương. 355

Chương 128: Người yên tâm.. 358

Chương 129: Sự nghi ngờ của Lãnh Như Tuyết. 362

Chương 130: Ly kinh. 365

Chương 131: Thư của ai. 369

Chương 132: Cuộc gặp gỡ tại phân trạm. 373

<u>Chương 133: Sơn cùng thủy tận.</u>	<u>377</u>
<u>Chương 134: Gặp lại Tiêu Tịch (1).</u>	<u>380</u>
<u>Chương 135: Gặp lại Tiêu Tịch (2).</u>	<u>384</u>
<u>Chương 136: Tri vấn.</u>	<u>388</u>
<u>Chương 137: Cô nương không phải là nàng ta.</u>	<u>392</u>
<u>Chương 138: Hoảng sợ.</u>	<u>395</u>
<u>Chương 139: Trị thủy (1).</u>	<u>399</u>
<u>Chương 140: Trị thủy (2).</u>	<u>402</u>
<u>Chương 141: Hai nam một nữ cùng trị thủy.</u>	<u>406</u>
<u>Chương 142: Ta thích y đấy!.</u>	<u>409</u>
<u>Chương 143: Người không còn là vương phi của bốn vương nữa.</u>	<u>413</u>
<u>Chương 144: Vô cơ buồn phiền.</u>	<u>416</u>
<u>Chương 145: Hồi kinh.</u>	<u>420</u>
<u>Chương 146: Kết niềm vui mới.</u>	<u>424</u>
<u>Chương 147: Đường hẹp tương phùng.</u>	<u>427</u>
<u>Chương 148: Lựa chọn tốt nhất.</u>	<u>430</u>
<u>Chương 149: Cự tuyệt thỏa hiệp.</u>	<u>434</u>
<u>Chương 150: Tại sao trong lòng nàng không có ta?.</u>	<u>437</u>
<u>Chương 151: Sao nàng lại đối với ta như vậy???</u>	<u>441</u>
<u>Chương 152: Khúc mắc không thể giải</u>	<u>444</u>
<u>Chương 153: Li kinh.</u>	<u>448</u>
<u>Chương 154: Âm mưu của Ưu Lạc Nhạn.</u>	<u>452</u>
<u>Chương 155: Quyết định của Lãnh Như Tuyết.</u>	<u>455</u>
<u>Chương 156: Đệ đang lo cho nàng ấy sao?.</u>	<u>459</u>
<u>Chương 157: Ta không thành thân với người.</u>	<u>462</u>

- Chương 158: Giam lỏng. 465
- Chương 159: chỉ có nàng cứu được đệ ấy!. 469
- Chương 160: Vì hấn mà đau lòng. 473
- Chương 161: Dụ cá cắn câu. 476
- Chương 162: Hồ ly giả hoạt. 480
- Chương 163: Ta sẽ tố cáo người phi lễ. 484
- Chương 164: Tên ghê tởm nhà người 487
- Chương 165: Vô cớ tức giận. 491
- Chương 166: Sứ mệnh của Tiêu Tịch. 495
- Chương 167: Hư tâm.. 498
- Chương 168: Trí tuệ của cổ nhân. 502
- Chương 169: Ấm áp đến từ bàn tay của hấn. 505
- Chương 170: Ngượng ngùng. 509
- Chương 171: Ta và hấn rất thanh bạch. 512
- Chương 172: Nàng chỉ có thể là của ta. 516
- Chương 173: Sơn động quỷ dị (1). 520
- Chương 174: Sơn động quỷ dị (2). 523
- Chương 175: Bức tượng khiến tim người khác tăng nhanh nhịp đập. 527
- Chương 176: Thạch thất trong thạch thất. 529
- Chương 177: Loại quả kì lạ. 532
- Chương 178: Giấc mơ khiến người mặt đỏ tim đập. 536
- Chương 179: Sao người có thể ức hiếp ta. 539
- Chương 180: Ai bảo ta nhất định phải gả cho người?. 542
- Chương 181: Nàng xấu hổ gì???. 545
- Chương 182: Bị nhốt!. 548

<u>Chương 183: Thứ nàg cần hă không thể cho.</u>	<u>552</u>
<u>Chương 184: Nguyên tác không thể từ bỏ.</u>	<u>556</u>
<u>Chương 185: Hắc y nhâ.</u>	<u>558</u>
<u>Chương 186: Không biết phải làm sao.</u>	<u>561</u>
<u>Chương 187: Lòng rất đau.</u>	<u>565</u>
<u>Chương 188: Hă không sao.</u>	<u>568</u>
<u>Chương 189: Trở lại thất vương.phủ.</u>	<u>570</u>
<u>Chương 190: Không muốn trở thành oán phụ.</u>	<u>574</u>
<u>Chương 191: Trong lòng người chỉ có được phép ta.</u>	<u>578</u>
<u>Chương 192: Ưu Lạc Nhạ viếng thăm..</u>	<u>581</u>
<u>Chương 193: Tỷ muội đối đầu (1).</u>	<u>585</u>
<u>Chương 194: Tỷ muội đối đầu (2).</u>	<u>588</u>
<u>Chương 195: Thì ra nàg rất ngốc.</u>	<u>592</u>
<u>Chương 196: Nặg nề.</u>	<u>595</u>
<u>Chương 197: Lời không thật lòng.</u>	<u>599</u>
<u>Chương 198: Cố ý che giấu chuyện xưa (1).</u>	<u>602</u>
<u>Chương 199: Cố ý che giấu chuyện xưa (2).</u>	<u>606</u>
<u>Chương 200: Việc ngoài dự đoán.</u>	<u>610</u>
<u>Chương 201: Tim đang rỉ máu.</u>	<u>614</u>
<u>Chương 202: Nước mắt lặg lặ.</u>	<u>618</u>
<u>Chương 203: Ta muốn biết tất cả!.</u>	<u>622</u>
<u>Chương 204: Quyết định kiên quyết.</u>	<u>625</u>
<u>Chương 205: Nhất nguyệt chi ước.</u>	<u>629</u>
<u>Chương 206: Ma mộg.</u>	<u>633</u>
<u>Chương 207: Chúng ta hãy giải trừ hôn ước đi</u>	<u>637</u>

Chương 208: Lãnh Như Tuyết, người có từng yêu qua ta không?. 640

Chương 209: Không dễ từ bỏ. 644

Chương 210: Cuộc tranh đấu tình yêu (1). 646

Chương 211: Cuộc tranh đấu tình yêu (2). 649

Chương 212: Cuộc tranh đấu tình yêu (3). 653

Chương 213: Người không tin ta. 656

Chương 214: Lãnh Như Tuyết, người sẽ hối hận. 660

Chương 215: Đưa ta rời khỏi đây. 663

Chương 216: Ta đưa nàng rời khỏi đây. 667

Chương 217: Âm mưu. 671

Chương 218: Vô tình. 675

Chương 219: Lãnh Như Phong, cảm ơn người 677

Chương 220: Huỳnh đệ trở mặt. 681

Chương 221: Đó là gì?. 685

Chương 222: Lâm vào nguy hiểm.. 689

Chương 223: Tâm tư của Liên Đường. 693

Chương 224: Sự bất an của Lãnh Như Tuyết. 696

Chương 225: Thư hàm của Lãnh Như Phong. 700

Chương 226: Sự nhung nhớ trong lòng. 704

Chương 227: Oán hận và không cam.. 707

Chương 228: Ngã quy. 711

Chương 229: Nỗi đau khổ không thể chịu đựng. 714

Chương 230: Thoát hiểm.. 718

Chương 231: Lưu Hiên. 722

Chương 232: Gây họa. 726

<u>Chương 233: Gây sự..</u>	<u>730</u>
<u>Chương 234: Sự xuất hiện của Tiêu Tịch.</u>	<u>734</u>
<u>Chương 235: Sự ôn nhu của Tiêu Tịch.</u>	<u>738</u>
<u>Chương 236: Tương lai mông lung.</u>	<u>741</u>
<u>Chương 237: Hồi hận và đau khổ.</u>	<u>745</u>
<u>Chương 238: Ta tin nàng ấy vẫn còn sống.</u>	<u>749</u>
<u>Chương 239: Tri vấn của Lãnh Như Phong.</u>	<u>753</u>
<u>Chương 240: Mê muội không tỉnh.</u>	<u>756</u>
<u>Chương 241: Hồi ức của Liên Đường.</u>	<u>758</u>
<u>Chương 242: Sự xuất hiện của Lí ma ma.</u>	<u>761</u>
<u>Chương 243: Xua đuổi</u>	<u>764</u>
<u>Chương 244: Liên Đường điên cuồng.</u>	<u>767</u>
<u>Chương 245: Kết cục thê lương.</u>	<u>771</u>
<u>Chương 246: Ý ngoại trùng phùng.</u>	<u>774</u>
<u>Chương 247: Tiêu Tịch là cha.</u>	<u>778</u>
<u>Chương 248: Nàng đã gả cho người.</u>	<u>782</u>
<u>Chương 249: Bởi vì trong lòng nàng còn có hắn.</u>	<u>786</u>
<u>Chương 250: Buông tay.</u>	<u>789</u>
<u>Chương 251: Lãnh Như Phong tên khốn kiếp người</u>	<u>793</u>
<u>Chương 252: Quyết định của Lãnh Như Tuyết.</u>	<u>797</u>
<u>Chương 253: Song Nhi ta rất nhớ nàng.</u>	<u>801</u>
<u>Chương 254: Rơi vào bẫy.</u>	<u>805</u>
<u>Chương 256: Không có ý tốt.</u>	<u>812</u>
<u>Chương 257: Sự cố chấp của Mạc Nhã.</u>	<u>816</u>
<u>Chương 258: Sự thẹn thùng của Mạc Nhã.</u>	<u>819</u>

<u>Chương 259: Trở về bên cạnh ta được không?. 823</u>
<u>Chương 260: Hạnh phúc đến quá muộn. 827</u>
<u>Chương 261: Lời hứa của Lãnh Như Tuyết. 830</u>
<u>Chương 262: Niệm Nhi không phải là con trai của người 834</u>
<u>Chương 263: Đau đớn con tim.. 838</u>
<u>Chương 264: Thư hàm của Tiêu Tịch. 841</u>
<u>Chương 265: Thúc không phải là cha. 844</u>
<u>Chương 266: Thông suốt. 848</u>
<u>Chương 267: Thế cục nghiêm trọng. 851</u>
<u>Chương 268: Thánh chỉ đến từ trong cung. 855</u>
<u>Chương 269: Âm mưu đằng sau thánh chỉ 858</u>
<u>Chương 270: Không nguyện rời khỏi 862</u>
<u>Chương 271: Níu kéo đau khổ trong lòng. 865</u>
<u>Chương 272: Hồ giả hổ uy. 869</u>
<u>Chương 273: Thánh chỉ thật giả. 872</u>
<u>Chương 274: Cảnh ngộ của Ưu Lạc Nhạn. 875</u>
<u>Chương 275: Hành hạ tàn nhẫn. 879</u>
<u>Chương 276: Không từ thủ đoạn chỉ vì nàng. 882</u>
<u>Chương 277: Giam lỏng. 886</u>
<u>Chương 278: Phẫn thẹn. 889</u>
<u>Chương 279: Tuyệt đối không buông tay. 893</u>
<u>Chương 280: Hạ mình như rắn. 897</u>
<u>Chương 281: Duyên phận bỏ lỡ năm năm trước. 900</u>
<u>Chương 282: Bố trí 904</u>
<u>Chương 283: Sự ai cầu của Ưu Lạc Nhạn. 907</u>

- Chương 284: Hành động điên cuồng. 911
- Chương 285: Âm mưu của hoàng đế. 915
- Chương 286: Xuất cung. 918
- Chương 287: Gió mưa ập đến (1). 922
- Chương 288: mưa gió ập đến (2). 926
- Chương 289: Mưa gió ập đến (3). 930
- Chương 290: Sự tuyệt vọng của Lãnh Như Băng. 934
- Chương 291: Sống chết không rõ. 938
- Chương 292: Thế kỉ 21. 941
- Chương 293: Con tim đau đớn. 945
- Chương 294: Thân tình lãnh đạm.. 949
- Chương 295: Bức tranh cổ khiến người khác chấn động. 952
- Chương 296: Áy náy. 956
- Chương 297: Ly biệt. 959
- Chương 298: Lãnh Như Tuyết ta yêu chàng. 963
- Chương 299: Nơi rất lâu về sau. 966
- Chương 300: Bức họa của Tiêu Tịch. 970
- Chương 301: Kết thúc —- hạnh phúc. 974
- Chương 302: Phiên ngoại của Tiêu Tịch — – kết thúc của sứ mệnh (1). 977
- Chương 303: Phiên ngoại của Tiêu Tịch — – kết thúc của sứ mệnh (2). 981
- Chương 304: Phiên ngoại của Lãnh Như Băng — – độc bạch (1). 985
- Chương 305: Phiên ngoại của Lãnh Như Băng — – độc bạch (2). 989
- Chương 306: Phiên ngoại của Lãnh Như Băng — – độc bạch (3). 993
- Chương 307: Phiên ngoại của Lãnh Như Băng — – độc bạch (4). 997

Chương 308: Phiên ngoại của Lãnh Như Băng — — độc bạch (5). 1001

Chương 309: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong — — gặp nhau vốn dĩ là sai lầm (1). 1005

Chương 310: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong — — gặp nhau vốn dĩ là sai lầm (2). 1009

Chương 311: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong — — gặp nhau vốn dĩ là sai lầm (3). 1013

Chương 312: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong — — gặp nhau vốn dĩ là sai lầm (4). 1017

Chương 313: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong — — gặp nhau vốn dĩ là sai lầm (5). 1020

Chương 314: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong — — Gặp nhau vốn dĩ là sai lầm (6). 1024

Chương 315: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong — — Gặp nhau vốn dĩ là sai lầm (7). 1027

Chương 316: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong — — Gặp nhau vốn dĩ là sai lầm (8). 1031

Chương 317: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong — — Gặp nhau vốn dĩ là sai lầm (9). 1035

Chương 318: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong — — Gặp nhau vốn dĩ là sai lầm (10). 1039

Chương 319: Phiên ngoại của Ưu Lạc Nhạn — — nhân sinh ngắt nghèo. 1043

Chương 320: Phiên ngoại của Ưu Lạc Nhạn — — nhân sinh ngắt nghèo (2). 1047

Chương 321: Phiên ngoại của Ưu Lạc Nhạn — — nhân sinh ngắt nghèo (3). 1051

Chương 322: Kết thúc phiên ngoại 1055

Văn án

Ưu Vô Song, chuyên gia đàm phán đỉnh đỉnh đại danh tuổi mới hai mươi của thế kỉ 21, vào một ngày nọ, vì cứu một vị nam nhi định nhảy lầu tự sát, bất cẩn trượt ngã xuống tòa nhà trở thành nệm thịt cho người khác, trong phút chốc xương thịt mơ hồ, máu chảy thành dòng. Định mệnh an bài số nàng chưa tận, ông trời đưa linh hồn của nàng vượt thời gian trở về vương triều Tây Diêm, nhập vào thể xác của vị thiên kim của tể tướng. Nhưng ông trời không có thiện đãi với nàng, đêm xuyên không đến đây lại làm vật thể thân làm vương phi thay người khác, bị tên vương gia tàn bạo ấy đánh đến thương tích đầy mình, sau đó còn bị đày đến nơi lãnh cung rách nát. Từ đó về sau, cuộc sống của nàng như trong biển lửa, tên ác ma tàn bạo—— thất vương gia đẹp đến mê người đó có vẻ như không để cho nàng yên ổn, không những tìm mọi cách hành hạ nàng mà còn mặc cho bọn nữ nhân trong phủ ức hiếp nàng! Nhưng ta là Ưu Vô Song đỉnh đỉnh đại danh của thế kỉ 21! Tuyệt đối không dễ dàng thần phục dưới quyền thế của tên ác ma đó! Vậy nên, hành hạ ta hả? Bắt ta làm nô tỳ à? Trong canh bố của hắc, ta cho thêm ớt bột và nắm cát! Cho ghen chết tên yêu nghiệt nhà ngươi!

Những nữ nhân này ức hiếp ta phải không? Được, bốn tiểu thư vốn xuất thân cảnh sát, trước tiên cho các ngươi một trận sau đó tặng thêm một cước thật hoa lệ! Để xem các ngươi có còn dám bắt nạt người khác?

Đẹp trai, thất vương gia- người được phụ hoàng yêu thương nhất, hẳn luôn cho rằng, người xứng với hắn nhất chỉ có con gái thứ hai của Ưu thừa tướng, người có danh hiệu là đệ nhất mỹ nhân của Tây Diêm hoàng triều Ưu Lạc Nhận. Nhưng đêm tân hôn, vốn sắp xếp ả điên gả cho hoàng huynh của mình lại xuất hiện trong phòng hoa chúc của hắn, và mỹ nhân Ưu Lạc

Nhận lại trở thành thái tử phi! Đường đường là một vương gia tài mạo song toàn lại cưới một ả điên làm phi tử, làm sao có thể chịu được việc này chứ? Tất cả cơn giận toàn bộ trút lên người đã phá hoại việc tốt của mình, không hành hạ chết người, ta quyết không cam tâm! Nhưng mà...

Chương 1: Đàm phán

Tại tòa nhà của thành phố A, một người con trai đứng trên lan can của đỉnh tòa nhà dõi theo các đội cảnh sát ngày càng tiến đến gần mình: “Các người đừng qua đây! Nếu các người tiến đến gần bước nữa là tôi nhảy xuống đó!”

Quần chúng bị dọa không dám tiến thêm bước nào vô vọng nhìn về phía cấp trên——đội trưởng.

Đội trưởng là một người tuổi ngoài ba mươi với nước da ngăm đen, phút chốc chỉ thấy trên mặt ông ấy toát lên vẻ uy nghiêm nhìn người trợ lý đứng cạnh mình và quát: “Ưu Vô Song đâu rồi? Sao còn chưa đến?”

Cậu trợ lý trẻ vô cớ bị đội trưởng quát một hơi, sợ đến suýt chút nữa đứng không vững, thật không dễ để hoàn hồn, cậu ta nuốt vội nước bọt: “Đội trưởng, đã thông báo với sư tỷ rồi, chắc là chị ấy đang trên đường đến.”

Đội trưởng không hài lòng hừ một tiếng, cúi nhìn chiếc đồng hồ trở kim cương của mình, lãnh đạm nói: “Còn mười phút, nếu cô ta không đến tiền thưởng tháng này trừ hết!”

Giọng nói của đội trưởng vừa dứt, từ cầu thang của tòa nhà liền xuất hiện một bóng người nhỏ nhắn trong bộ trang phục thời thượng trên người với mái tóc dài bằng bình xõa ngang vai cùng gương mặt chỉ trang điểm nhẹ trông vô cùng quyến rũ.

Cô là chuyên gia đàm phán đỉnh đỉnh đại danh của thành phố A, vừa mới hai mươi tuổi đã nổi tiếng khắp thành phố A—Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song liếc đời trưởng với ánh mắt tràn đầy hận ý, đôi môi đỏ thắm cong lên theo một đường quyến rũ: Tên bao hắc tử! Người tưởng rằng những lời nói lúc này ta không nghe thấy sao? Nói gì mà nếu tới trễ sẽ trừ tiền thưởng? Hừ, tiền của bà đây đây dễ trừ lắm à? Chắc là người trừ đến thích rồi à?

Nghĩ đến tháng trước bị tên bao hắc tử này trừ hết một nửa tiền thưởng, Ưu Vô Song trong lòng tức đến mức muốn ói ra máu.

Lời thừa nói ít thôi, Ưu Vô Song vuốt lại mấy lọn tóc xoăn dài, khuôn mặt tinh khôi hiện lên nụ cười chuyên nghiệp, mang đôi giày cao chùng mười phân cộp cộp cộp tiến đến gần người con trai đang đứng trên lan can của toàn nhà.

Người con trai đó thấy Ưu Vô Song ngày càng bước đến gần thì ngay lập tức lớn giọng hét: “Cô đừng qua đây, qua đây, tôi sẽ nhảy xuống ngay!”

Ưu Vô Song cười nhếch mép, sao ai cũng vậy nhỉ? Nếu muốn chết sao không tìm một nơi thanh tịnh, hà tất cứ làm phiền người khác?

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cô ấy cũng không dám nói ra, vì nếu vạn nhất tên thần kinh ấy nhảy thật thì chén cơm cũng bị đập bể mất.

Ưu Vô Song thoát khỏi những ý nghĩ trong lòng trên mặt hiện lên một nụ cười vô hại nói với tên con trai thần kinh kia: “Này! Anh chàng đẹp trai sao anh lại nghĩ không thông như thế? Tôi không đến để ngăn cản đâu, nhưng có thể cho tôi biết nguyên nhân chứ?”

Tên thần kinh thấy khuôn mặt xinh đẹp của Ưu Vô Song bất tri giác nuốt vội nước bọt: “Tôi bị thất tình.”

Ưu Vô Song vừa nghe, lòng bùng lên ngọn lửa! Ôi trời! Đây là đạo lí gì vậy nè? Thất có một mối tình mà đòi sống đòi chết làm cho cả nhóm cảnh sát bận bịu vì họ, rốt cuộc có còn để người khác sống không hả?

Ưu Vô Song cố kiềm chế cơn giận trong lòng vẫn dịu dàng hỏi: “Thất tình? Anh đẹp trai thế người con gái nào không có mắt nhìn vậy? Nếu tôi có người bạn trai như anh còn mong gì hơn nữa!”

Chương 2: Vong mạng dưới tay tên thần kinh

Ánh mắt của tên thần kinh chột léo lên tia mê muội nhìn chăm chăm nụ cười trên khuôn mặt Ưu Vô Song, một lần nữa nuốt nước bọt, nói: “Cô? Cô thật sự đồng ý làm bạn gái của tôi?” “Tôi rất muốn làm bạn gái của anh nhưng tiếc quá tôi đã có bạn trai rồi, không phải anh đã muốn tự vẫn rồi còn cần bạn gái làm gì?” Tên thần kinh khi nghe thấy: “Tôi rất muốn làm bạn gái của anh” đôi mắt sáng hẳn nhưng “tôi đã có bạn trai” lại thất vọng tột cùng, hắn nhìn Ưu Vô Song : “Nếu cô chịu làm bạn gái của tôi, tôi sẽ không chết nữa!” Ưu Vô Song nghe thấy lời tên thần kinh suýt chút nữa đứng không vững, từ sau lưng vọng lại vài tiếng cười của các đồng nghiệp. Ưu Vô Song tức giận quay lại liếc bọn đồng nghiệp đang cười lên sau lưng, đặc biệt là tên đội trưởng, Ưu Vô Song liếc thêm vài cái chỉ mong là trên người hắn có thể thủng vài cái lỗ. Nhưng tiếc thay, ông trời cho Ưu Vô Song được như ý nguyện, tên bao hắc tử ấy vẫn đứng đó cười đắc chí. “Tên bao hắc tử đáng hận kia! Chỉ cần một ngày ta đây chưa chết người sẽ không xong với ta đâu.” Ưu Vô Song hừ một tiếng, từ từ tiến lại phía tên thần kinh, trên mặt xuất hiện nụ cười chết người: “Anh nói thật sao?” Tên thần kinh nhìn Ưu Vô Song đến mê muội thiếu chút nữa là chảy cả nước bọt, nhìn Ưu Vô Song ngày càng đến gần mà không hề ngăn cản, chỉ cố hết sức gật đầu. Một bước, hai bước, ba bước, trong chốc lát đã đến gần tên thần kinh, trong lòng Ưu Vô Song cười như nở hoa: mình biết mà, thành công, thành công rồi! Ha ha! Quá vui mừng, Ưu Vô Song không hề nhận thấy ánh mắt của tên ấy xuất hiện tia hận ý, lúc Ưu Vô Song vừa bước đến gần tên thần kinh thì sau lưng vọng lại tiếng của bao hắc tử: “Cẩn thận!” Cẩn thận? Ưu Vô Song có chút nghi hoặc quay lại nhìn bao hắc tử, chỉ thấy tên bao hắc tử giận dữ trợn mắt nhìn người sau lưng mình, Ưu Vô Song quay nhanh về phía bao hắc tử nhìn, đối diện Ưu Vô Song lúc ấy là đôi mắt tràn đầy oán hận!

Trong lòng thoáng xuất hiện linh cảm bất an, Ưu Vô Song vội lùi lại, nhưng đã quá muộn, tên thần kinh ôm lấy Ưu Vô Song, hét lên một cách điên rồ:” Ưu Vô Song, cô gạt tôi, cô sẽ phải chết cùng tôi.”

Trong tiếng la hét của mọi người và vòng tay của tên thần kinh, lao xuống tòa nhà.

Ưu Vô Song chỉ cảm nhận được gió đang vù vù thổi bên tai: cứu với, mình không muốn chết tí nào! Khi này chỉ trù tên bao hắc tử một câu thôi, ông trời có cần phải trừng phạt vậy không?

Trời xanh vô tình, không nghe thấy lời than của Ưu Vô Song, chỉ nghe thấy một tiếng vang lớn, Ưu Vô Song cảm thấy xung quanh tối om, mất dần tri giác.

Chương 3: Người nam nhân trong phòng hoa chúc

Ưu Vô Song cảm thấy đầu như bị xe đụng phải, đau đến mức muốn kêu gào. A! Cái tên thần kinh đáng ghét kia, ta quyết không tha cho ngươi! Ưu Vô Song rửa thầm, cố gắng mở mắt ra. Đỏ, xung quanh toàn màu đỏ, màu đỏ, ngay cả tấm rèm dài rũ xuống đất, chiếc áo lông, và chữ hỷ màu đỏ đậm gai mắt dán khắp căn phòng. Và cách giường không xa là chiếc bàn tròn cổ sắc cổ hương (nói chung là đồ cổ ý mà) bên trên để hai cây nến vừa to vừa đỏ! Đây là nơi nào vậy? Không phải mình bị thương rồi sao? Rõ ràng là cùng tên thần kinh kia ngã xuống từ tòa nhà mà cho dù không chết cũng phải trong bệnh viện chứ? Sao lại ở đây? Không lẽ bệnh viện bố trí phòng bệnh giống như phòng của cổ nhân? Khoan đã! Cổ nhân! Từ ấy đột ngột xuất hiện trong đầu Ưu Vô Song, mọi thứ ở đây xem ra đều rất cổ xưa, ngay cả ngôi nhà cũng dùng gỗ để xây nên. Rốt cuộc đây là chuyện vậy? Ưu Vô Song cúi đầu suy tư, trước mắt nàng vẫn là màu đỏ, nàng đang mặc bộ trang phục màu đỏ, lúc trước, từng thấy trên tivi các tân nương xưa mặc bộ xiêm y như vậy. Một ý nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu Ưu Vô Song: xuyên không! Ưu Vô Song tuy không phải là thực nữ như lời đồn của người khác, nhưng thỉnh thoảng cũng xem xuyên không, và chỉ luôn cười căn bản không tin cái gì xuyên không, nàng luôn cho rằng đều là do tác giả hư cấu mà thành. Mà giờ đây, sự thật đã rõ ràng trước mắt, nàng thật sự khóc không ra nước mắt!

Vẫn chưa đủ thời gian để Ưu Vô Song thích nghi với hoàn cảnh hiện tại, ngoài cửa đã vọng lại tiếng bước chân, tiếp đó, cửa đã bị đẩy ra.

“Lạc Nhạn, xin lỗi để nàng phải đợi lâu! Bẩm vương đến rồi đây!” giọng nói mang chút vị say, theo hướng tiếng âm thanh vừa dứt, một người nam nhân trẻ với áo bào đỏ xuất hiện trước mắt Ưu Vô Song.

Thấy có người, Ưu Vô Song vội vàng rời khỏi giường bước đến trước mặt người nam nhân ấy, vừa định hỏi chuyện gì đang xảy ra thì chưa kịp định thần, áo đã bị tên nam nhân ấy tóm chặt, âm thanh đầy phần nộ truyền lại: “Sao lại là tên ngu ngốc nhà ngươi? Lạc Nhạn đâu?”

Mở to đôi mắt nhìn người nam nhân trước mặt mình, trong ánh nến mờ ảo, nàng nhìn không rõ dung mạo của hắn nhưng lại cảm nhận được sự tức giận của hắn.

Vừa định mở lời, chưa kịp gì, Ưu Vô Song đã cảm thấy mình như cánh diều bị đứt dây, giống búp bê rách bị người khác vứt đi không chút thương tiếc, sau đó đụng phải bức tường kiên cố và ngã xuống nền đất lạnh băng.

Cầm phần nhìn người nam nhân trước mặt mình:” Ngươi làm gì vậy? Tên nam nhân không biết xấu hổ kia, sao ngươi có thể ra tay đánh nữ nhân như vậy?”

“Nữ nhân?” Tên nam nhân ấy vẫn không có chút lòng tự trách, mà ngược lại còn nhanh bước đến trước mặt Ưu Vô Song, siết chặt lấy cổ Ưu Vô Song, cười lãnh đạm:”Nhà ngươi hôm nay biết ăn nói nhỉ? Thường ngày không phải chỉ khóc thôi sao?”

Chương 4: Nhục mạ (thượng)

Ưu Vô Song bị siết đến thở không nổi, đôi tay vô thức đánh mạnh người nam nhân trước mặt mình, cảm phần uất ức: “Tên thối tha, người mau thả ta ra, không lẽ người định mưu sát ta, thả ra?”

“Chát” Chưa kịp nói hết lời, trên mặt đã bị một bàn tay tát mạnh, Ưu Vô Song lúc này chỉ còn cảm thấy trên mặt rát – rất rát, vị máu đảm đậm dần xuất hiện nơi khóe miệng.

Tên đáng chết này dám đánh nàng? Ngay cả ba mẹ còn chưa đánh qua mình, không biết ở đâu xuất hiện tên nam nhân này và còn ngang nhiên đánh nàng.

Trừng trừng nhìn người nam nhân đang giấu mặt trong bóng tối, đôi mắt bùng lên tia nộ hỏa!

Nàng đột nhiên giương tay cao, dùng hết tốc độ vốn có của mình, lao về hướng tên nam nhân ấy.

Một âm thanh thanh thúy vang lên, bạt tay cầm uất của Ưu Vô Song giáng xuống mặt của tên nam nhân ấy chỉ thấy hắc đưng đấy bất động, dường như là thạch hóa.

Ưu Vô Song bị cơn giận dữ làm cho loạn trí, nàng giương tay cao lần nữa, giáng về phía người vừa siết lấy cổ mình, nàng là Ưu Vô Song, dám đánh nàng? Nàng sẽ cho hắn biết tay.

Tuy nhiên bạt tay của nàng còn chưa hạ lạc (chưa đánh trúng đó mà) đã bị bàn tay như gang thép giữ chặt, tiếp đó, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy bụng bị người khác tặng một cước thật mạnh, cả người bay về phía sau, trọng trọng đụng phải thành giường và bất lực ngã xuống đất.

Ưu Vô Song vẫn chưa định thần sau cơn kinh hoàng, trên đầu đã truyền đến một trận đau, tên ác ma ấy đang túm lấy tóc nàng, kéo nàng từ dưới đất dậy, một âm thanh lạnh lẽo đến đáng sợ vọng bên tai: “Ả điên kia, ngươi dám đánh bốn vương? Bốn vương bây giờ sẽ giết ngươi!”

Nàng cảm thấy toàn thân mềm nhũn không còn chút sức lực, cước khi nãy của hắn đá ngay vào bụng của nàng, lực phủ ngũ tạng dường như dịch chuyển cả vị trí, “Ọc” một tiếng, toàn bộ thức ăn trong bụng nôn hết lên người hắn.

“A! Ả điên!” theo sau tiếng quát như sấm vang, Ưu Vô Song một lần nữa lại bị hắn xem như rác vứt ra ngoài.

Lần này, Ưu Vô Song trọng trọng đâm phải cánh cửa rắn chắc, vang lên âm thanh vô cùng lớn, và rồi lần nữa bất lực trượt xuống nền đất lạnh băng.

Ưu Vô Song cảm thấy như toàn thân như lìa ra, đau đớn vô cùng, khắp cả người đều đau đến khó tả. Nàng không còn chịu được nữa, xung quanh màn đen xuất hiện và ngất lịm đi trong sự la hét của ác ma.

Chương 5: Nhục mạ (hạ)

Mặc cho Ưu Vô Song ngắt lịm đi, hắn vẫn không nhìn nàng lấy một lần, bước nhanh đến mở mạnh cửa, hàn giọng nói với hai nha hoàn đứng hầu trước cửa: “Đi gánh thau nước lạnh lại đây.” (hồi xưa xài giếng nên phải gánh nước đó mà ^^) Hai nha hoàn khi nấy đứng hầu trước tân phòng, sớm đã biết được động tĩnh trong ấy, nay nghe thấy lời phân phó của hắn họ liền đồng thanh kính cẩn đáp: “Vâng thất vương gia.” Tên thất vương gia khẽ hừ một tiếng, quay lại tân phòng, hắn thay chiếc áo bào khác và lẳng lặng ngồi trên ghế, dưới ánh sáng mờ ảo của hỷ nến, gương mặt ẩn trong âm ảnh toát lên vẻ phần nổi vô biên. Rất nhanh, hai nha hoàn đã đem đến thau nước lạnh, dưới sự phân phó của tên nam nhân ấy toàn bộ đều được tạt cả lên người người con gái đang ngắt lịm đi —— Ưu Vô Song. Ưu Vô Song cảm thấy được cơn lạnh thấu xương, người nàng khẽ run lên vì lạnh, từ từ tỉnh lại trong cơn hôn mê, vừa đau vừa lạnh, mở dần đôi mắt, phải một lúc lâu nàng mới dần hoàn hồn, trong thời tiết giá lạnh này thậm chí hắn có thể cho người tạt nước lên người nàng! Thấy Ưu Vô Song hồi tỉnh, tên nam nhân ấy lộ ra nụ cười tựa hồ ác, hắn đột nhiên đứng dậy, bước đến bên Ưu Vô Song, dùng sức nắm chặt lấy chiếc cằm bé nhỏ của nàng: “Bồn vương hỏi ngươi lần nữa, Ưu Lạc Nhận giờ ở đâu, tại sao ngươi lại xuất hiện trong tân phòng của bốn vương.” Nàng nhìn thấy đôi mâu đen tựa như ác ma kia trong lòng không khỏi trĩu dậy nỗi sợ hãi. Dù cơn đau từ chiếc cằm bé nhỏ càng ngày càng đau khiến nàng như muốn ngắt đi lần nữa nhưng thiên bẩm không phục hàng, Ưu Vô Song càng ra sức chống cự, đôi tay dùng sức đẩy hắn ra xa, cắn phần vô cùng: “Ta căn bản không biết nói gì và không biết ngươi, ngươi mau thả ta ra.” “Được lắm.” Tên nam nhân ấy vừa nghe thấy lời Ưu Vô Song thốt ra, đột ngột buông tay ra khỏi cằm nàng, siết chặt lấy cổ nàng, lạnh lùng nói: “Ngươi đừng nghĩ ngươi là con gái của Ưu thừa tướng thì bốn vương không dám giết ngươi. Bốn

vương cho người biết, thứ bốn vương không có chính là nại tâm (dịch qua tiếng việt mình là nhẫn nại), người tốt nhất nói ra nơi Ưu Lạc Nhạn đang ở, bằng không, bốn vương sẽ giết người ngay tức khắc.” Cái gì mà bốn vương? Rồi Ưu Lạc Nhạn? Nàng vốn không quen biết, nhìn người nam nhân đang siết chặt lấy cổ mình Ưu Vô Song như sắp điên tiết lên. Đây rốt cuộc là chuyện gì? Ác ma đang siết lấy cổ nàng, ép hỏi một người mà nàng không biết kia hẳn thật sự là ai? Tại sao sau khi tỉnh lại tất cả trở nên như vậy?

Nhìn bối cảnh ở đây và cách ăn mặc của họ, Ưu Vô Song cảm thấy nàng điên thật rồi, không lẽ mọi việc đúng như nàng đã suy đoán, nàng xuyên không rồi ư? Nhưng vấn đề là nàng xuyên không đến nơi nào? Và tên nam nhân trước mặt nàng là ai?

Chương 6: Trận khảo đánh vô tình

Người nam nhân cơ hồ như ma đầu kia hầu như không cho Ưu Vô Song thời gian suy nghĩ, nàng bỗng cảm thấy cơn đau dưới cằm lần nữa khiến nàng đau buốt, giọng nói hàn tựa băng lại lần nữa vọng bên tai: “Ả điên, bốn vương đã nói rồi, ngươi đừng thách thức lòng nhẫn nại của bốn vương! Nói, Ưu Lạc Nhạn giờ đang ở đâu, sao ngươi lại xuất hiện trong phủ của bốn vương.”

Ưu Lạc Nhạn nào chứ, nàng vốn dĩ là không quen, thậm chí vì sao bản thân xuất hiện ở đây, Ưu Vô Song còn không biết nữa thì làm sao mà trả lời?

Nàng cố hất bỏ đôi tay tựa như sắt thép đang siết lấy cổ nàng: “Tên nam nhân chết tiệt kia, có phải ngươi có bệnh không? Ta vốn không quen biết cái người tên Ưu Lạc Nhạn, bỏ ta ra ngay.”

“Được.” Hắc Đột nhiên buông hắc nàng ra, âm thanh như hàn khí vọng từ cõi âm ti, không một chút hơi ấm: “Không chịu nói phải không? Để xem ngươi cứng miệng được bao lâu.”

Dứt lời, tên nam nhân ấy đứng dậy, trong tay từ lúc nào có đã có thêm sợi roi đen bóng. Dưới ánh sáng lập lòe của ánh nến toát vẻ tàn khốc đáng sợ.

Hắn dùng sợi roi chỉ vào người đang ướm sững toàn thân, khẽ run lên vì lạnh của Ưu Vô Song, hỏi: “Ngươi nói hay không nói?”

Ưu Vô Song mở to đôi mắt, toàn thân run bần bật vì tức giận, nàng tức giận nói: “Người định làm gì? Người định lạm dụng tư hình với ta sao? Việc này là phạm pháp.....ta sẽ tố cáo ngươi....lạm dụng tư hình....á....”

Tên nam nhân ấy không thềm đợi Ưu Vô Song nói hết lời, sợi roi như con rắn độc, tàn độc mà lao vào cơ thể nõn nà của nàng, một cơn đau xuyên tim khiến Ưu Vô Song chịu không được kêu thành tiếng.

Hắn chỉ đứng đó lạnh lùng nhìn Ưu Vô Song, trong mắt mang tia tàn nhẫn và lãnh khốc, sợi roi trong tay không chút nương tay lao vào người Ưu Vô Song: “Nói hay không nói?”

Trên người truyền lại cơn đau tận xương tủy, đôi mắt nàng tràn ngập lệ, cơ thể không theo sự điều khiển run lên, bây giờ trong lòng nàng, tên nam nhân này quả thật đáng sợ đến tột cùng.

Nhưng, tính tính nàng trước giờ chịu mềm không chịu cứng (cái này Phi Phi không dịch thành Hán Việt), người khác càng áp đặt nàng, nàng càng không khuất phục, hơn nữa, nàng bản thân không biết hắn đang nói gì, do đó nàng nhẫn nhịn nỗi đau tận xương tủy, cắn giận nói: “Tên biến thái kia, ta đã nói, ta không biết..... á.....”

Theo sau tiếng kêu thảm thiết, sợi roi lần nữa lại lao xuống cơ thể Ưu Vô Song, nhưng lần này, sợi roi vốn không cho nàng cơ hội nói thêm một lời, giáng xuống cơ thể nàng như mưa.

Chiếc áo tân nương vốn đã không dày, nay dưới sự tra khảo vô tình của tên ác ma, dần dần rách nát, lộ ra từng đường từng đường máu đỏ kinh hồn.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy cơ thể dần không còn đau nữa, cơ thể nàng trở nên ma mị (dịch qua cách nói

của chúng ta là chai rồi ấy mà ^^!), sức lực từng chút từng chút bị rút khỏi cơ thể, ngay cả đến rên rỉ cũng không còn sức, chỉ có thể nằm đấy không động đậy mặc cho cơn mưa roi giáng xuống vô tình.

Chương 7: Cảm giác kì lạ

Giọt nước mắt oan ức từ khóe mắt Ưu Vô Song lặng lẽ chảy thành dòng, đôi tay đầy những vằn roi máu ôm chặt lấy ngực, cơ thể bất lực co lại, như thể không có cảm giác trước trận đánh tựa phong vũ kia.

Nàng cắn chặt lấy môi, cho đến khi đôi môi nướn nà xuất hiện những tia máu nho nhỏ, nàng vẫn không một tiếng than vãn.

Ý thức như thể dần dần thoát ly, ngay trong lúc nàng không còn chịu được nữa, đột nhiên một bóng người bay nhanh đến che chắn cho nàng, dùng cơ thể của mình đỡ những đòn roi vô tình, vừa khóc vừa nói: “Thất vương gia, xin người tha cho tiểu thư, nếu người tiếp tục đánh như vậy, tiểu thư sẽ bị người đánh chết mất.....”

Ý thức của Ưu Vô Song bắt đầu mơ hồ dần, nàng chỉ cảm nhận được có người đang ôm chặt lấy mình, dùng thân thể của chính mình thay nàng đỡ lấy cơn mưa roi, và còn khóc thương tâm đến thế, người này là ai? Sao lại giúp mình?

Nhưng không còn chịu đựng được nữa, màn đen trước mắt xuất hiện, nàng ngất đi trong tiếng khóc thương tâm đó.

Trước khi ngất đi, một âm thanh lãnh khốc vọng bên tai nàng: “Đem ả điên này vứt ra vườn sau cho bốn vương.....”

Tiếng khóc thút thít vang bên tai Ưu Vô Song, nàng cố gắng mở mắt, trước mắt là các gia dụng rách nát và bức tường cũ kĩ.

Ánh mắt nàng dừng lại ở người bên cạnh, trên người mặc bộ trang phục cũ nát, ngồi tựa vào giường khóc nức nở. Đôi ngài thanh tú tựa viển sơn nhẹ nhàng nhú lại, người này là ai? Sao lại ở đây khóc nức nở vậy?

Nghe thấy tiếng khóc bi ai ấy, Ưu Vô Song bất chợt nhớ lại tiếng khóc của một nhi nữ trước khi nàng ngất, không lẽ, là nàng ta?

Nàng nhìn người nữ hài tử khóc trước giường mình, bất giác trong lòng dâng lên một nỗi tê tái, nàng cựa quậy, định ngồi dậy, ôm người nữ hài tử ấy vào lòng an ủi.

Nhưng, động tác này lại động đến các vết thương trên người, cơn đau điếng khiến nàng không khỏi kêu lên, trong phút chốc đã kinh động đến người đang khóc.

Chỉ thấy nữ hài tử ấy vui mừng ngấn cao đầu, nhìn Ưu Vô Song, gương mặt thanh tú ấy hiển nhiên vẫn còn ngấn lệ, nhưng lại phảng phất tia vui mừng.

Nàng ta vội vàng từ dưới đất đứng dậy, vội vàng nói: “Tiểu thư, cuối cùng người cũng tỉnh lại rồi, đau lắm phải không? Nô tì thối cho người..... thối rồi sẽ không đau nữa....”

Dứt lời, nàng ta nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay còn vương vết máu của Ưu Vô Song, nhẹ nhàng thổi.

Chương 8: Thân thể (1)

Nhưng mà thối nhẹ trên vết thương thật sự không còn cảm thấy đau như trước nữa.

Toàn thân nàng giờ đây toàn thương tích, chỉ cần cử động nhẹ là đau vô cùng, vì thế nàng không cử động mặc cho nữ hài tử ấy tiếp tục thối vết thương cho mình: “Đây là đâu? Cô là ai?”

Sau khi nghe thấy lời của Ưu Vô Song nàng ta bất động hẳn, đôi mắt long lanh bỗng lệ châu tràn ngập, đột nhiên ôm lấy Ưu Vô Song, lớn tiếng vừa khóc vừa mếu: “Tiểu thư, người sao vậy....sao ngay cả nô tì người cũng không nhận ra.....”

Như đứa trẻ nghịch ngợm trọng trọng ôm lấy nàng, Ưu Vô Song phút chốc đau đến nước mắt suýt nữa chảy thành dòng.

Nàng không quan tâm đến vết thương trên tay, vội vàng đẩy nữ hài tử ấy ra, kêu lên trong cơn đau: “A...Đau chết tôi...”

Lúc này nữ hài tử đó mới sực nhớ ra, chỉ thấy nàng ta vội vàng rời khỏi cơ thể Ưu Vô Song, lo lắng nói: “Tiểu thư, xin lỗi...xin lỗi...nô tì không cố ý....”

Khi thấy nàng ta bước dậy, Ưu Vô Song thở phào nhẹ nhõm, gương mặt nàng trắng bệch, miễn cưỡng nở nụ cười còn tệ hơn cả khóc: “Tôi không sao...chỉ là...xin cô đừng đè lên người của tôi nữa...như vậy khiến tôi đau chết đó.”

Nữ hài tử ấy sau khi nghe thấy lời Ưu Vô Song lại lau vội nước mắt: “Là nô tì không tốt...tiểu thư, người còn đau không? Để nô tì thổi cho người...”

Ưu Vô Song lườm nàng ta một cái và nói: “Đừng thổi nữa, tôi đâu phải con nít, cô hãy mau nói cho tôi biết đây là đâu đi.”

Ai ngờ đâu, lời của Ưu Vô Song vừa ra khỏi miệng, nữ hài tử ấy càng mở to cả đôi mắt nhìn nàng chăm chăm như thể quái vật.

Cuối cùng, Ưu Vô Song phải giải thích cho người nữ hài tử đó rằng mình đã quên đi quá khứ, và nàng ta đã tin lời nàng và kể cho nàng thân phận bây giờ của nàng và những việc trước kia.

Ưu Vô Song biết đây là điều mà người xuyên không như nàng nên biết, do đó nàng lắng nghe kĩ điều mà người nữ hài tử ấy nói.

Thì ra, đây là vương triều Tây Diệm, là một thời đại không chút liên can với thế kỉ 21.

Thân phận ở đây của nàng là con gái của người tương đối có quyền lực ở vương triều Tây Diệm—Thừa tướng, Ưu Vô Song. Và người nữ hài tử này cũng là nha hoàn thân cận của nàng, Vân Nhi.

Từ Vân Nhi nàng biết được Ưu Vô Song là con gái lớn của Ưu thừa tướng, ông ta không có con trai, chỉ có hai đứa con gái, một người là Ưu Vô Song, còn người kia, là muội muội của nàng, Ưu Lạc Nhạn.

Chương 9: Thân thể (2)

Vì cơn trọng bệnh lúc nhỏ, Ưu Vô Song trở thành đứa ngốc, thần thức cũng dừng lại tại thời điểm năm tuổi, bao nhiêu năm trôi qua vẫn không bình phục.

Còn Ưu Lạc Nhạn, muội muội của Ưu Vô Song, là con gái của người thiếp thứ hai, nhưng vì mẫu thân Ưu Vô Song mất sớm, trong bây giờ mọi việc đều do người thiếp ấy cai quản.

Mẫu thân của Ưu Lạc Nhạn xinh đẹp như hoa nhưng đối với người khác lại kênh kiêu, từ khi thân mẫu của Ưu Vô Song mất đi, bà ta bắt đầu hắt hủi Ưu Vô Song, nếu không phải thấy nàng có phần tội nghiệp thì sớm đã đuổi khỏi phủ.

Dù vậy, những ngày tháng của Ưu Vô Song không phải tốt đẹp gì, phụ thân của nàng là trọng thần, thường xuyên không ở trong phủ, mẫu thân của Ưu Lạc Nhạn lại đánh mắng Ưu Vô Song, thậm chí bắt nàng phải làm việc vất vả.

Vì vậy, trên người Ưu Vô Song thường có mảng xanh mảng tím, và hạ nhân của mẫu thân Ưu Vô Song cũng không dám nói gì. Tuy rằng họ đau lòng cho nàng nhưng lại không có cách nào giúp.

Vả lại Ưu Vô Song là đứa ngốc, không biết tự nói, ngoài ăn ra chỉ biết cười, nói tầm xằng, khiến người khác khó hiểu.

Ngày tháng trôi qua, những hạ nhân trung thành hầu hạ Ưu Vô Song, không bị Mẫu thân của Ưu Lạc Nhạn đuổi ra khỏi phủ thì bị phái đến vườn,

sau cùng, người còn lại bên cạnh nàng chỉ còn lại người nữ nương nuôi Ưu Vô Song từ nhỏ và Vân Nhi, nữ nương đột ngột lâm bệnh qua đời, còn lại một mình Vân Nhi.

Ưu Vô Song vẫn gốc gác ghềnh ghềnh, một hôm, nàng trong hoa viên của phủ thừa tướng, gặp được người tuần tú nhất, được hoàng thượng sủng ái nhất, thất vương gia, từ đó, theo lời đồn thì nàng phải gả cho thất vương gia.

Nhưng thất vương gia sẽ thích một con gốc sao? Người hấn thích là Ưu Lạc Nhạn, Ưu Lạc Nhạn này thừa hưởng nét đẹp của mẫu thân, và thậm chí còn đẹp hơn cả mẫu thân vài phần, là đệ nhất mỹ nhân của vương triều Tây Diêm, Ưu Lạc Nhạn và tuần mỹ thất vương gia Lãnh Như Tuyết, mới là trời sinh một cặp.

Vài ngày trước, thất vương gia Lãnh Như Tuyết và đại hoàng tử Lãnh Như Bằng đột ngột cùng đến thừa tướng phủ cầu thân, và hoàng thượng đều lạc ý tán thành hôn sự này.

Nhưng việc này lại làm khó Ưu thừa tướng, không kể là thất vương gia hay đại hoàng tử, họ đều không thể đắc tội, ông ta tuy có hai đứa con gái, nhưng mà đứa con gái lớn lại là đứa gốc, việc này làm thế nào cho tốt?

Hai vị hoàng tử đến cầu hôn đều biểu hiện rõ, ông ta không thể cự tuyệt, do thế, ông ta đã nghĩ ra một cách, chỉ mong là đại thái tử nhân từ. Ông ta quyết định gả đứa con gái lớn cho đại hoàng tử, dù cho đến lúc đó, đại hoàng tử biết mình lấy đứa gốc thì cũng không làm khó Ưu Vô Song.

Chứ tính cách nóng nảy như thất vương gia thì đứa con thứ hai có vẻ xứng hơn, Ưu Lạc Nhạn phối với thất vương gia chắc chắn không vấn đề.

Chương 10: Thân thế (3)

Nếu như sự việc thuận lợi thế thì đâu có việc gì xảy ra.

Trong lúc họ thành thân, ai cũng không ngờ, người vốn dĩ lên kiệu hoa của đại hoàng tử Ưu Vô Song lại không lên kiệu lại rước tân nương của đại hoàng tử, lại bị người khác đánh ngất trong phòng.

Còn người vốn dĩ gả cho thất vương gia Ưu Lạc Nhạn lại bị rước đến chỗ của đại hoàng tử.

Khi Ưu thừa tướng phát hiện đã quá muộn, Ưu Lạc Nhạn đã bị đại hoàng tử rước đi, và không còn cách nào khác, ông ta đành đưa Ưu Vô Song đang hôn mê lên kiệu hoa của thất vương gia.

Về Vân Nhi, vì Ưu Vô Song bị phối gả mà theo đến thất vương phủ.

Việc sau đó, Ưu Vô Song đã biết, cuối cùng mọi việc là ở vương triều Tây Diệm này Ưu Vô Song không phải bị người khác đánh ngất đi mà là bị đánh chết queo, còn bản thân nàng, Ưu Vô Song của thế kỉ 21, vừa đúng lúc chết, do đó mới xuyên không đến đây, trở thành Ưu Vô Song xui xẻo kia.

Xui xẻo hơn nữa là, nàng xuyên không đến đây, ngay lúc tên thất vương gia ác ma phát hiện nàng không phải là Ưu Lạc Nhạn, và nghênh đón nàng bằng một trận đòn dã man.

Với thương tích khắp người này, còn bị đuổi đến nơi khỉ ho có gáy này, nơi rách nát gặp gió là mưa này được gọi là, lãnh cung.

Nghe xong lời của Vân Nhi, Ưu Vô Song trong lòng nổi lên sự bi ai, nàng ở thế kỉ 21 đường đường là cảnh sát, nhìn nhận tương đối thoág hơn mọi người, nhưng nàng cũng chịu không được tình cảnh này, và đặc biệt là thân phận hiện giờ của nàng.

Bất kể là âm dương sai lệch hay bị người khác hãm hại, nàng không thể trở thành vương phi của tên ác ma đó, dù nàng có ở lại trong lãnh cung khi họ cò gáy này thì tên thất vương gia ấy cũng không bỏ qua cho nàng.

Việc này, là nguyên do khiến nàng cảm thấy bi ai.

Vân Nhi thấy Ưu Vô Song thần sắc trầm mặc, an ủi nói: “Tiểu thư, người đừng lo lắng, bây giờ người đã bình phục, nói không chừng thất vương gia sẽ chấp nhận người mà!”

Ưu Vô Song liếc xéo Vân Nhi, nàng mới không cần sự chấp nhận của hắn, muốn nàng nữ cảnh sát chuyên gia đàm phán xinh đẹp thông minh tuyệt đỉnh, đỉnh đỉnh đại danh ở thế kỉ 21 chung sống với tên ác ma ấy một đời, nàng thà chết còn hơn!

Bất kể thế nào, nàng nhất định phải rời khỏi đây, ở thời đại của khoảng không này, tạo ra một bầu trời của riêng mình! Hứ, nàng vốn là nữ thiên tài Ưu Vô Song, làm sao có thể sống trọn đời với tên nam nhân thối ra tay đánh nữ nhi chứ?

Khoan, sắc mặt của Ưu Vô Song trầm xuống hẳn, nàng là ngã xuống lâu mà chết, nhưng cơ thể này lại không hề thiếu một mảnh nào, điều đó chứng minh, thể xác này không phải thân xác của nàng ở thế kỉ 21, mà là của Ưu Vô Song gốc gác kia!

Chương 11: Xấu như yêu quái

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song không kể toàn thân đầy thương tích, nói với Vân Nhi: “có gương không? Đi lấy cho ta cái gương lại đây!”

Vân Nhi nhất thời lặng đứng, hỏi: “tiểu thư người nói là gương đồng phải không? Có lẽ là có, tiểu thư đừng vội, nô tì sẽ đi tìm ngay.”

Nhìn theo bước chân của Vân Nhi rời khỏi phòng, Ưu Vô Song thở phào, dùng đôi tay đầy vết thương lau nhẹ trán, còn may, tên nam nhân đáng chết kia khi đánh nàng không đánh trúng mặt. Nếu không thì dù là đại mỹ nhân cũng bị hấn hủy đi dung nhan!

Ưu Vô Song nàng khi còn ở thế kỉ 21, vốn là trân trọng dung mạo bản thân nhất, nếu không nàng cũng không trở thành đại mỹ nhân nổi tiếng của thành phố A.

Tên nam nhân kia! Ta quyết không tha cho ngươi, nhưng mà trước khi báo thù, ta phải nhanh chóng tịnh dưỡng, không thôi kéo một trận đòn nữa thì chắc ta đến chỗ Diêm Vương báo danh mất.

Vân Nhi quay lại rất nhanh, trong tay cầm theo một thứ xem ra rất cũ, đi đến trước mặt nàng, đưa vật trong tay cho Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song có chút bất ngờ nhận lấy món đồ từ tay Vân Nhi: “Ta bảo ngươi đi lấy gương, ngươi đưa ta thứ này làm gì?”

Vân Nhi ngờ hoặc nhìn Ưu Vô Song, nói: “Tiểu thư, không phải người cần gương đồng? Chính là nó đấy!”

Dứt lời nàng ta cúi đầu khẽ nói: “Đây là lãnh cung, không có các gương đồng khác, tấm gương này nô tì khó khăn lắm mới tìm được đó.”

Ưu Vô Song nhìn chăm chăm vật dính đầy màu xanh trong tay mình, vật rỉ sét này còn rọi được hình người nữa không?

Như thể hiểu được điều Ưu Vô Song đang nghĩ, Vân Nhi cười và nói: “Tiểu thư, người để ngược rồi, người xoay qua bên này, tuy là không rõ lắm nhưng vẫn thấy được!”

Ưu Vô Song lật lại tấm gương đồng, quả nhiên là nàng để ngược rồi! Nàng ngại ngùng cười nhẹ với Vân Nhi, sau đó nhìn kĩ bóng người trong gương.

Tấm gương này tuy đã cũ lắm rồi nhưng vẫn còn có thể nhìn rõ được dung mạo của người trong gương.

Ưu Vô Song nhìn vào, tấm gương trên tay nàng suýt nữa rơi xuống đất! Yêu quái gương kia là ai? Không phải là nàng đó chứ?

Ưu Vô Song khóc không ra nước mắt, nữ tử trong gương quá xấu! Hai quầng mắt đen xì, không biết thoa lên thứ gì, một đôi tay còn thô hơn cả các bà lão, gương mặt vốn nhìn không ra được màu da mà còn bị thoa lên lớp phấn trắng và má hồng. Ất hẳn vì bị tạt nước lạnh mà giờ đây đông một mảng đỏ tây một mảng trắng. Chỉ có mũi nhìn khá nhỏ và cao, nhưng bên dưới là đôi môi đỏ chót! Nhìn thật khủng khiếp!

Chương 12: Phần nộ

Ưu Vô Song nhìn gương mặt không ưa nhìn trong gương, cơn tức giận xông lên tận đầu, giọng tức giận hỏi: “Là ai làm cho ta thành ra như vậy?”

Vân Nhi bị nàng dọa đến giật cả mình, vội vàng hỏi: “Tiểu thư, người sao thế? Đây không phải là người lúc thường ngày sao? Lúc trước, người luôn vẽ đến mặt mình đen thui, nhưng từ khi người gặp thất vương gia, bởi vì ngài ấy bảo tiểu thư xấu xí nên tiểu thư đã theo nhị tiểu thư học trang điểm, lần này thành thân, tiểu thư than khóc không chịu cho nô tì trang điểm cho người, tiểu thư muốn tự làm....”

Nghe xong lời của Vân Nhi, Ưu Vô Song lặng thinh, qua một lúc lâu nàng mới hỏi: “Người nói bộ dạng như quý này là do ta tự làm?”

Vân Nhi gật gật đầu, có chút oan ức nói: “Là tiểu thư một mực đòi làm vậy, tiểu thư không lẽ người không còn nhớ chút gì sao?”

Ưu Vô Song bây giờ đâu phải là Ưu Vô Song gốc nghiệt kia, làm sao nàng nhờ được việc ả gốc kia đã làm chứ?

Không đúng! Đợi đã, Ưu Vô Song đột nhiên nghĩ ra được một việc, có thể, gương mặt trở nên như vậy là do những người có tâm đối gạt Ưu Vô Song gốc nghiệt kia, nên cố ý làm thành bộ dạng nàng ta xấu xí thế này.

Còn về người đó là ai, hiển nhiên là đệ nhất mỹ nhân Ưu Lạc Nhạn rồi, không phải Vân Nhi đã nói rằng, Ưu Vô Song gốc kia từng theo Ưu Lạc Nhạn học trang điểm? Chắc hẳn là cố ý lừa ả gốc đó tự vẽ mặt mình ra như vậy.

Nghĩ đến đây, Ưu Vô Song cười lạnh một tiếng, nàng vô cớ bị tên nam nhân kia đánh tơi tả, Ưu Lạc Nhạn không thoát khỏi liên can.

Vì theo như Vân Nhi nói, vốn dĩ phụ thân của ả ngốc này định gả nàng cho đại hoàng tử, trở thành thái tử phi, nhưng đến ngày thành thân, ả ngốc lại bị người khác đánh ngất trong phòng, Ưu Lạc Nhạn định gả cho tên chết tiệt kia lại ngồi lên kiệu hoa của đại thái tử.

Tất cả mọi việc này đều là có dự tính trước, với bộ óc thông minh của Ưu Vô Song bây giờ, nàng không cần nghĩ cũng biết được đây là âm mưu của Ưu Lạc Nhạn, ả ta định làm thái tử phi nên mới đánh ngất Ưu Vô Song, sau đó tự mình thay Ưu Vô Song lên kiệu hoa.

Tân nương thì luôn đội khăn che đầu, đợi ả ta lên kiệu hoa, phụ thân của Ưu Vô Song ngốc nghếch kia có biết thì cũng không có cách nào thay đổi nữa! Chỉ còn cách gả ả ngốc này cho tên nam nhân tàn bạo kia.

Trong lòng Ưu Vô Song bất giác dâng lên cơn phẫn nộ, tuy nàng không phải là ả ngốc kia, nhưng ả ngốc cũng là một mạng người.

Và Ưu Lạc Nhạn là muội muội của ả ngốc, làm sao muội muội có thể đối xử với tỉ tỉ mình như thế? Vì đạt được mục đích, không ngại giết cả tỉ tỉ mình, nữ nhân này thật là quá nham hiểm!

Chương 13: Tra vấn

Hoàng cung.

Tại hoa viên thanh tịnh, bên cạnh hòn non bộ, có một vị nữ nhân xem chừng rất xinh đẹp yêu kiều đang lệ tràn châu chan, khóc không thành lời.

Mà người đối diện với nữ tử ấy là một vị bạch y tuấn mĩ thiếu niên, nay vị nam tử ấy đang phẫn nộ nhìn người nữ nhân đang khóc trước mặt mình, tức giận hỏi: “Tại sao vậy? Ưu Lạc Nhạn, sao nàng lại lên kiệu hoa của đại hoàng huynh?”

Người nữ tử dung mạo như tiên đầy đích thị là muội muội cùng cha khác mẹ của Ưu Vô Song, đệ nhất mĩ nhân của vương triều Tây Diệm, Ưu Lạc Nhạn.

Và người đang tức giận hỏi nàng ta chính là người đã đánh Ưu Vô Song sau đó đuổi nàng đến lãnh cung, được hoàng đế đương triều yêu quý nhất, nhỏ tuổi nhất và tuấn mĩ nhất— thất vương gia Lãnh Như Tuyết.

Nghe lời trách vấn đầy phẫn nộ của Lãnh Như Tuyết, Ưu Lạc Nhạn mím chặt lấy môi, uất ức nhìn hắn ta và nói: “Như Tuyết, chàng phải tin thiếp, thiếp yêu chàng nhưng hôm ấy lên nhằm kiệu hoa, tất cả là do tỉ tỉ... tỉ ấy phát bệnh... thiếp mơ mơ hồ hồ bị người ta đưa lên kiệu hoa, việc này là thế nào, thiếp thật sự không biết...”

Dứt lời, Ưu Lạc Nhạn lại khẽ thút thít, gương mặt xinh đẹp kia đầy những giọt óng ánh khiến người khác không cầm được lòng.

Quả nhiên, Lãnh Như Tuyết đang vô cùng tức giận nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ yếu mềm của nàng ta, cơn tức dịu đi hẳn, hần bước đến gần ôm lấy người nữ tử đang khóc vào lòng.

Nhẹ nhàng an ủi: “Lạc Nhạn, đừng khóc nữa, ta sẽ đi bẩm báo với phụ vương, bảo người hạ chỉ đem ả điên ấy đến chỗ đại hoàng huynh và đưa nàng về?”

Ưu Lạc Nhạn cúi gầm mặt, khi nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết thì trên mặt xuất hiện tia hoảng loạn, vội vàng đáp: “Như Tuyết, tuyệt đối không nên.”

Ánh mắt Lãnh Như Tuyết bỗng hiện tia hoài nghi, khẽ đẩy Ưu Lạc Nhạn ra: “Lạc Nhạn, sao lại không nên? Không lẽ nàng không muốn trở về bên cạnh bốn vương? Không phải nàng nói là yêu bốn vương chứ không phải đại hoàng huynh? Chẳng lẽ vừa mới bước vào cửa của đại hoàng huynh nàng đã nuối tiếc rồi?”

Biểu hiện trên mặt Ưu Lạc Nhạn là sự tổn thương, nàng ta đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy tay Lãnh Như Tuyết, meo méo: “Như Tuyết, không lẽ chàng không tin thiếp? Việc đã đến nước này, bất kể khi ấy là lỗi của ai, trong mắt người khác thiếp giờ đã là thái tử phi, nếu chàng xin hoàng thượng ban thánh chỉ thì thiếp làm sao còn có thể làm người?”

“Thiếp đúng là yêu chàng và muốn trở về bên chàng, nhưng thái tử vốn dĩ là thái tử của một nước, tuy hoàng thượng yêu quý chàng, nhưng người làm sao có thể không quan tâm đến thể diện của thái tử? Thiếp...thiếp thật không đành lòng nhìn hai người vì thiếp mà trở mặt thành thù...”

Chương 14: Tâm tư của Ưu Lạc Nhạn (1)

Vừa nói nước mắt Ưu Lạc Nhạn vừa tuôn rơi, cộng thêm dáng vẻ yếu đuối thật sự khiến người khác cảm thương, sở dĩ đang nộ hỏa dâng trào như Lãnh Như Tuyết giờ đây cũng dịu dàng đi phần nào, hần trầm mặc một lúc lâu: “Lạc Nhạn, nàng không muốn ta rước nàng về phủ, không lẽ bảo ta giương mắt nhìn nàng trở thành chính phi của đại hoàng huynh? Nàng hãy nói thật đi, giờ đây nàng là người của đại hoàng huynh?”

Cố tình lên nhăm kiêu hoa giả cho đại hoàng tử, trở thành thái tử phi chính là tâm tư của Ưu Lạc Nhạn, đêm động phòng hoa chúc đã trôi qua, nàng ta đương nhiên đã là người của đại hoàng tử.

Nhưng đối diện với người tình cũ, nàng ta làm sao có thể thừa nhận? Khóe mắt chợt đỏ, khẽ nói: “Như Tuyết, chàng nhất định phải tin thiếp, trong lòng thiếp chỉ có chàng, bây giờ thiếp là người của đại hoàng tử, bởi vì... bởi vì đêm đó, đại hoàng tử uống rất say, và vốn không có... không có làm gì thiếp....”

Nghe thấy lời nói của Ưu Lạc Nhạn, trên mặt Lãnh Như Tuyết lộ ra sự vui mừng, tâm trạng cũng vui đi phần nào.

Hần là người cao ngạo, hơn nữa bất kể dung mạo hay năng lực, thứ nào cũng cực kì xuất sắc, trong tất cả các hoàng tử, hắn là người nổi bật nhất và cũng là người được sủng ái nhất.

Các nữ tử xinh đẹp hắn tiếp xúc qua không hề ít, vả lại, trong phủ hắn đã có vài thị tẩm dung mạo như hoa, nhưng trong lòng hắn, cả vương triều

Tây Diêm này chỉ có đệ nhất mỹ nhân Ưu Lạc Nhạn là xứng làm chính phi của hắn.

Giờ đây Ưu Lạc Nhạn đã trở thành phi tử của đại hoàng huynh, nhưng trong tiềm thức hắn vẫn mong Ưu Lạc Nhạn có thể vì hắn mà thủ thân như ngọc.

Lúc này biết được đại hoàng huynh vẫn chưa đụng đến Ưu Lạc Nhạn, hắn đương nhiên là vui mừng, dịu dàng nói với Ưu Lạc Nhạn: “Lạc Nhạn, nàng yên tâm, đây không phải là lỗi của nàng, ta nhất định sẽ đưa nàng trở về từ tay đại hoàng huynh.”

Lãnh Như Tuyết vẫn còn tình thâm với nàng ta, Ưu Lạc Nhạn trong lòng tự khắc vui thầm, tuy bản thân quyết định gả cho đại hoàng tử nhưng Lãnh Như Tuyết rốt cuộc vẫn là một nam nhân kiệt xuất, điều duy nhất đáng tiếc là hắn không thừa kế vương vị thái tử.

Vậy nên mặc dù trước kia Lãnh Như Tuyết đối với nàng ta một mực tình thâm nhưng vì vinh hoa phú quý sau này, và vì thân phận cao cao tại thượng kia, nàng ta đã chọn đại hoàng tử.

Tuy là vậy nhưng tâm tư của nữ nhân quả là lạ, nàng ta đã chọn người khác nhưng vẫn mong trong lòng Lãnh Như Tuyết chỉ yêu một mình nàng ta, không được yêu bất cứ tử nhân nào khác.

Dù là rất mãn nguyện với thái độ của Lãnh Như Tuyết nhưng Ưu Lạc Nhạn rất sợ trong lúc kích động Lãnh Như Tuyết sẽ bẩm báo lên hoàng thượng, rước nàng ta trở về thất vương phủ của hắn, nếu như vậy thì tất cả khổ tâm của nàng ta đều sẽ bỏ phí!

Chương 15: Tâm tư của Ưu Lạc Nhạn (2)

Đôi mắt hồ ấy trong nháy mắt lại tràn đầy lệ, cơ thể nhẹ nhàng dựa lấy Lãnh Như Tuyết, khe khẽ thút thít: “Như Tuyết, chàng biết không? Khi lên nhằm kiệu hoa, thiếp đã từng phái người đến nói với phụ thân, nhưng phụ thân trong lòng chỉ có tử tử, đối với thiếp lại không hề quan tâm, chỉ sai người đến bảo nếu đã nhập môn của đại hoàng tử thì an phận ở chỗ ngài ấy, thiếp biết từ khi đại nương qua đời phụ thân hết mực yêu thương tử tử, nhưng lần này thiếp có đau lòng cũng không còn cách nào, Như Tuyết ơi sao số thiếp khổ thế!”

Nói xong, Ưu Lạc Nhạn đã nức nở không thành lời, như thể chịu phải uất ức kinh thiên không bằng.

Lãnh Như Tuyết nghe xong lời của nàng ta, cơn tức giận lại dâng lên, hắt ta vỗ nhẹ vai Ưu Lạc Nhạn, tức giận nói: “Phụ thân nàng nếu đã không quan tâm đến ý nguyện của nàng, vì ả điên đó mà chia lìa chúng ta, Lạc Nhạn nàng yên tâm, ta tuyệt đối không để hắt ta được như ý đâu.”

Ánh mắt Ưu Lạc Nhạn bỗng chốc hiện tia đắc ý, nhưng rất nhanh lại thay đổi ngữ khí: “Như Tuyết, việc này cũng không thể trách phụ thân, tử tử là người không được bình thường, vào lúc gặp chàng tử ấy đã yêu chàng rồi, phụ thân lại thương tử tử hơn.”

Nghe thấy Ưu Lạc Nhạn nói đến Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết cắn răng tức giận, đường đường là thất vương gia, mã nam nổi tiếng của vương triều Tây Diêm, lại đi cưới ả điên làm chính phi, đây quả là nổi nổi nhả lớn nhất đời.

Hắn giận đến xanh cả mặt, đôi tay nắm chặt lấy nhau: “Ả điên ấy, ta tuyệt đối không bỏ qua cho đâu! Lạc Nhạn, những uất ức trước kia nàng phải chịu ta sẽ thay nàng trả gấp bội lên người ả điên kia! Hừ, nếu như cha nàng cho rằng đưa ả điên ấy nhét cho thất vương phủ ả sẽ được như ý thì ông ta đã sai lầm rồi. Ta sẽ khiến ả ta ở trong thất vương phủ này sống không bằng chết!”

Nghe được lời nói ấy của Lãnh Như Tuyết, trong mắt Ưu Lạc Nhạn lộ vẻ vui mừng nhưng không biểu hiện ra mặt, giả vờ lo lắng bảo: “Như Tuyết chàng không thể bắt nạt tử tử, tuy rằng trước kia tử ấy thường đối xử không tốt với thiếp nhưng dù sao tử ấy cũng là người điên, hơn nữa nếu phụ thân biết sẽ không bỏ qua cho chàng đâu.”

Lãnh Như Tuyết vỗ nhẹ vai Ưu Lạc Nhạn, cười lạnh một tiếng, nói: “Lạc Nhạn, nàng yên tâm, ta sẽ không giết ả ta, ta nghi ngờ ả ta giả điên giả khùng, hừ, người tâm cơ thâm độc như ả, bốn vương nhất định sẽ khiến sống không bằng chết!”

Lời nói của Lãnh Như Tuyết khiến Ưu Lạc Nhạn khẽ giật mình, nhưng mà nàng ta rất nhanh định thần lại, lúc nhỏ Ưu Vô Song bị nàng ta đẩy xuống hồ đầu đụng phải đá nên biến thành người khờ khạo thì giờ sao biết giả khờ? Nhưng Lãnh Như Tuyết đã nói vậy nàng ta cũng không xen vào, bởi vì Ưu Lạc Nhạn đích thực muốn mượn tay Lãnh Như Tuyết khử đi Ưu Vô Song.

Chương 16: Kiểm soát gây sự

Thất vương phủ.

Tại ngôi vườn cũ nát, Ưu Vô Song xoắn lên váy áo dài, lộ ra đôi tay trắng nõn, cùng Vân Nhi dọn dẹp cỏ dại trong vườn.

Dù đây là mùa đông lạnh giá, nhưng vì lao động, trên trán Ưu Vô Song đã lấm tấm lớp nước mỏng.

Vườn này vốn dĩ là hoang phế, vả lại vật dụng trong nhà cũng đã hư hại gần hết, ngoài vườn lại còn mọc đầy cỏ dại.

Khu vườn này không biết để làm gì nữa, với lớp bụi dày và cỏ dại thì Ưu Vô Song có thể kết luận khu vườn này đã hoang phế rất lâu, có thể đã hơn mười năm không có người ở.

Ưu Vô Song căn bản là người cầu hoàn mỹ, bây giờ lại xuyên không đến nơi xa lạ này, bị đuổi đến nơi góc vườn hoang phế, nhưng nhìn xung quanh dơ bẩn nàng quả không thể chịu được, nên mới cùng Vân Nhi dọn dẹp khu vườn tồi tàn này.

Nơi đây tuy cũ nát nhưng lại khá rộng, nếu như dọn bỏ cỏ dại đi thì còn tạm ổn.

Vân Nhi đem số cỏ dại đã dọn xong qua một bên, thở dốc: “Tiểu thư, người mệt không? Nếu người mệt thì nghỉ ngơi chút đi đừng làm quá sức!”

Đôi tay trắng nõn của Ưu Vô Song giờ đây đã dính đầy bùn đất, nàng không mảy may để tâm đến việc đó mà đưa tay lên trán lau những giọt

nước nho nhỏ, đáp: “Ta không mệt, còn một chút là xong rồi, dọn xong hãy nghỉ ngơi.”

Dứt lời, Ưu Vô Song không nói lời nào nữa tiếp tục công việc dọn dẹp cỏ dại trong vườn.

Nói là vậy, từ ngày Ưu Vô Song bị đuổi đến đây đã hơn bảy tám ngày, qua mấy ngày nay tịnh dưỡng, những vết thương trên người nàng đã hồi phục rất nhiều, thật ra đó chỉ là vết thương ngoài da, chỉ cần vài ngày tịnh dưỡng thì không có trở ngại gì.

Vì vậy, hôm nay nàng mới cùng Vân Nhi dọn dẹp nơi đây.

Kì thực, từ lúc nàng biết được tình cảnh của mình từ Vân Nhi, nàng căn bản không dự định lưu lại nơi đây, nàng muốn rời khỏi đây vì vốn dĩ nàng không phải là ả ngốc đó, nàng là người vượt thời gian đến nơi cổ đại này, trong số tiểu thuyết xuyên không mà nàng từng xem lúc ở thế kỉ 21, tất cả các nữ nhân vật chính đều tự tạo ra cho mình một bầu trời của bản thân.

Và đương nhiên nàng hy vọng mình cũng thế, nếu không sẽ rất mất mặt các nữ chủ xuyên không?

Nhưng nàng biết việc này bây giờ không thể gấp, bởi vì đây là thời cổ đại, thân phận bây giờ của nàng là vương phi của tên đáng chết kia, thêm nữa là trên người không có ngân lượng, muốn trốn thì còn khó hơn lên trời.

Do đó vượt bây giờ nàng phải làm là cố rèn luyện tốt cơ thể suy yếu này, sau đó mới có sức lực mà đối kháng với tên nam nhân bạo ngược đó chứ?

Trong lúc Ưu Vô Song đang chìm trong suy tư thì ngoài vườn vọng lại tiếng bước chân.

Rất nhanh sau một quãng gia ma ma đem theo hai a hoàn bước vào, chỉ thấy bà ta lạnh lùng lướt qua khu vườn rồi tung kia, sau đó lại nhìn Ưu Vô Song, khinh miệt nói: “Ồ? Đây không phải là vương phi của chúng ta sao? Sao lại thành ra thế này?”

Nghe thấy lời nói của ma ma, hai a hoàn theo sau cũng cười nhạo nàng, dùng ánh mắt xem thường nhìn người đang toàn thân lấm lem bùn dơ.

Chương 17: Vương phi gốc nghèo

Ưu Vô Song thấy người ma ma đến đây vốn không có thiện ý, nàng đứng dậy, đưa tay lau mồ hôi còn đọng trên trán, không nói một lời lẳng lặng đánh giá ba người vừa đến.

Và Ưu Vô Song không hề biết rằng, đôi tay vừa mới dọn cỏ trong vườn kia dính đầy bùn đất, lúc này nàng dùng tay lau đi mồ hôi vô tình làm cho khuôn mặt vốn đã dính đầy bụi kia càng thêm phần bụi bẩn, toàn thân vừa đen vừa dơ, đâu có chút dáng vẻ nào của một vương phi?

Ả ma ma ấy thấy bộ dạng này của Ưu Vô Song trong lòng thêm bội phần khinh miệt.

Lúc trước bà ta đã từng nghe nói đại tiểu thư Ưu Vô Song của Ưu thừa tướng là ả ngốc, vốn bán tín bán nghi, trong lòng thầm nghĩ, một nam tử ưu tú như thất vương gia sao lại cưới một ả ngốc làm vương phi?

Giờ đây chính mắt nhìn thấy cả người dơ bẩn của Ưu Vô Song, khuôn mặt đen xì đầy bụi dơ đang nhìn mình chằm chằm, bà ta không thể không tin!

Hai ả a hoàn sau khi nhìn thấy bộ dạng của Ưu Vô Song nhin không được cười, một người trong số ấy còn lớn tiếng nói với người ma ma đó: “Ma ma, người xem, nô tì đã nói rồi, bây giờ người tin rồi chứ? Hứ, vương phi gì chứ? Chẳng qua chỉ là một ả ngốc!”

Vân Nhi vốn dĩ nhát gan, giờ đây nhìn thấy ba người đến đây với ý không thiện, trong lòng có chút sợ hãi, nhưng thấy a hoàn cười nhạo Ưu Vô

Song, nàng ta liền đứng vội dậy, che lấy Ưu Vô Song, lớn tiếng bảo: “Các người là người gì? Cả gan cười nhạo tiểu thư nhà ta? Lẽ nào các người không biết, tiểu thư nhà ta đường đường là thất vương phi?”

Nhưng họ đã xác định nàng là đứa ngốc thì làm sao để trong mắt lời nói của Vân Nhi?

Nghe thấy Vân Nhi cả gan phản kích lại lời nói của mình, trong lòng không khỏi tức giận, bất kể có người đang ở đây, ả ta bước vội về phía trước, giơ tay trọng trọng tát lấy Vân Nhi, kinh hãi nhìn Ưu Vô Song nói: “Vương phi? Một đứa ngốc cũng xứng với vương gia? Còn nữa, tiện nhân như nhà ngươi, mau mau đem tiểu thư ngốc nghếch của ngươi cắt khỏi đây để khỏi phải mất mặt nơi này.”

Nhìn thấy ả a hoàn ấy bạo hành với Vân Nhi, ma ma ấy cũng không hề ngăn cản, chỉ lãnh đạm nhìn ả a hoàn ấy nói: “Được rồi, Tú Nhi, muốn dạy dỗ ả tiện nhân ấy thì sau này còn thời gian, bây giờ không được quên việc vương gia đã giao phó.”

Ả a hoàn ấy nghe thấy lời của ma ma, trừng mắt với Vân Nhi sau đó mới không can tâm tình nguyện đi trở về.

Vân Nhi bị ả a hoàn tên là Tú Nhi đánh một bạt tay, mặt nóng cả lên, đưa tay che lấy mặt, nước mắt từ trong mắt trào ra, nhưng lại không thể làm gì. Còn Ưu Vô Song trong lòng lại vô cùng phẫn nộ.

Nghĩ lại Ưu Vô Song lúc còn ở thế kỉ 21, nàng chưa hề chịu qua nỗi uất ức như vậy? Nay chuyện không đến nơi này, bị tên cầu vương gia chết tiệt kia bạo đánh một trận, bây giờ lại bị hạ nhân của hắn ức hiếp, làm sao nàng nuốt trôi cơn giận này?

Chương 18: Vương phi ngốc ra uy

Tức thời nàng nghĩ cũng không nghĩ, đi nhanh đến trước kéo Vân Nhi về phía sau, nhìn ả a hoàn tên Tú Nhi ấy quát: “Đứng lại.”

Nghe thấy lời nói của Ưu Vô Song, Tú Nhi khẽ giật mình, nhưng ả ta rất nhanh chuyển sang thái độ nhạo báng: “Ả ngốc, người gọi gì chứ? Không lẽ, muốn ăn kẹo?”

Ả ngốc? Khóe môi Ưu Vô Song chợt nhếch lên nụ cười lạnh: hôm nay ta sẽ cho các người biết, thế nào là ả ngốc!

Nàng nhìn Tú Nhi, đột nhiên cười hì hì, nói: Đúng vậy, người có kẹo không?”

Nói rồi, Ưu Vô Song cười hì hì tiến đến trước mặt ả ta giơ tay ra, thái độ ấy như thể thật sự xin Tú Nhi kẹo.

Tú Nhi và ả a hoàn còn lại cười hả hê khinh miệt, nhưng chỉ nghe một tiếng “bốp” lớn, âm thanh thanh thúy ấy trong phút chốc ngắt quãng đi tiếng cười của họ.

Bởi vì Ưu Vô Song không những tát Tú Nhi một bạt tay mà còn tát với tốc độ khiến ả không kịp trở tay.

Hành động đột ngột của Ưu Vô Song khiến cho ả ma ma kia chấn động, còn Tú Nhi che lấy khuôn mặt đang sừng đỏ lên, mở to mắt nhìn Ưu Vô Song như thể đang nhìn thấy điều không thể tin nổi.

Ưu Vô Song không đợi cho Tú Nhi kịp phản ứng, một lần nữa hấn hận tát vào má còn lại của Tú Nhi.

Nàng hất hất cái tay có chút tê kia, lạnh lùng nhìn Tú Nhi: “Người đánh Vân Nhi một bạt tay, ta trả lại ngươi hai bạt! Ngươi nghĩ ngươi là thứ gì chứ? Dám ở trước mặt ta dương oai diễu võ?”

Tú Nhi che lấy gương mặt hồng rát của mình, qua một lúc lâu mới phản ứng lại, ả ta giật bắn người dậy, tức giận chỉ về phía Ưu Vô Song nói: “Người dám đánh ta? Người có biết ta là ai không hả? Ta là thị tẩm a hoàn của vương gia, ngươi hãy đợi đấy, vương gia sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Tuy nhiên, Ưu Vô Song không đợi ả ta nói hết lời, đột nhiên kéo chiếc váy lên cao, trọng trọng một cước đá Tú Nhi ngã xuống đất, cười lạnh bảo: “thị tẩm a hoàn? Đó chẳng qua chỉ là một tiện nhân, bốn cung đường đường là vương phi, không lẽ không thể dạy dỗ ngươi?”

Tú Nhi là thị tẩm a hoàn thân cận của Lãnh Như Tuyết, thật ra ả ta sớm đã là người của hắn, tuy là hạ nhân dưới trướng của ma ma nhưng thường ngày vì mối quan hệ với Lãnh Như Tuyết, ma ma cũng cho ả ta vài phần hậu đãi, người nào gặp ả cũng đều cung kính, trước giờ nào có chịu qua sự đối đãi này,”

Đối với người bị đày vào lãnh cung như Ưu Vô Song ả sớm không để vào mắt, vậy nên khi này ả mới không biết lựa lời mà phách lối với nàng.

Còn ma ma thấy Ưu Vô Song ra tay đánh ả, sắc mặt cũng đại biến, vội vàng nói: “Vương phi, ngươi định làm gì? Tú Nhi là người của vương gia đấy!”

Ưu Vô Song không hề đoái hoài đến người nữ tử đang khóc tức nở dưới đất, mà lạnh lùng quay sang nhìn ma ma, lãnh đạm đáp: “Mang hạ

nhân của người cút đi, sau này nếu còn dám ức hiếp hạ nhân của ta thì đừng trách ta không khách khí.”

Ma ma bị ánh mắt lạnh lùng của Ưu Vô Song dọa đến giật nảy mình, vốn nghĩ nàng là vương phi ngốc ngếch, nhưng không biết tại sao trong lòng ả giờ đây lại dâng lên cảm giác khiếp sợ, không dám nhiều lời, cùng ả hoàn còn lại phục Tú Nhi dậy, vội vàng rời khỏi.

Tú Nhi dưới sự dìu đỡ của ả a hoàn kia, dùng đôi mắt tràn đầy oán hận nhìn Ưu Vô Song, sau đó tức giận dậm chân một cái, và cực không cam tâm theo sau ma ma rời khỏi viện lạc.

Chương 19: Tính trẻ con chưa dứt

Vân Nhi đã bị sự việc trước mắt làm cho ngơ ngẩn, nàng ta thậm chí còn giật cả mình, quên cả việc khóc, khóe mắt còn đọng lại giọt nước trong suốt, ngơ ngác nhìn Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song tiêu sái cười, vỗ nhẹ đôi tay dính đầy bụi dơ, lớn tiếng nói: “Ổn rồi, mấy con ruồi phiền phức đã bị bốn tiểu thư đuổi đi rồi, Vân Nhi ta tiếp tục công việc nào!”

Nói xong, Ưu Vô Song bước đến góc tường, cúi xuống thu dọn cỏ dại.

Vân Nhi sững sốt hồi lâu mới hồi phục tinh thần, nàng ta không quan tâm đến việc dọn vườn, nhanh chóng bước đến bên cạnh Ưu Vô Song, lo lắng nói: “Tiểu thư, sao người còn quan tâm đến cái vườn này nữa chứ, khi này người đối với họ như thế, họ chắc chắn không bỏ qua dễ dàng đâu! Còn nữa, Tú Nhi đó là người của vương gia đấy tiểu thư à!”

Ưu Vô Song không để tâm đến đôi tay đen xì của mình, vỗ vỗ vai Vân Nhi, cười bảo: “Vân Nhi, người đừng lo, chỉ dựa vào họ thì làm gì được ta? Được rồi, đừng lo lắng, có gì còn có ta chống đỡ cho người, nếu như có ai ưc hiếp người, người nhất định phải nói với ta, biết chưa?”

“Tiểu thư” nghe xong lời của nàng, Vân Nhi cảm động đến đỏ cả mắt.

Trước kia, Ưu Vô Song luôn ngốc ngốc ghềch ghềch, theo hầu cũng chịu không ít khổ cực, thường bị hạ nhân trong phủ bắt nạt, giờ đây, Ưu Vô Song sau khi gả cho vương gia lại biến thành người thông minh vô cùng,

nhìn đôi mắt sáng ngời của Ưu Vô Song nàng ta không còn cảm thấy sợ hãi, nỗi bất an cũng vơi đi không ít.

Vân Nhi không nói tiếp lời nào, nàng ta đưa tay lau đi nước mắt còn lưu lại nơi khóe mắt, gương mặt thanh tú lộ vẻ vui mừng, nếu như lão gia biết tiêu thư bây giờ trở nên thông minh như vậy, nhất định sẽ rất vui? Nhưng nếu nhị nương và nhị tiểu thư biết được thì e là sẽ không bỏ qua cho tiểu thư mất.

Nghĩ đến đây, nụ cười của Vân Nhi có chút cứng lại, thứ khác nàng ta không quan tâm, nhưng điều nàng ta quan tâm nhất là tiêu thư trên danh nghĩa là chính phi của vương gia nhưng người vương gia yêu là nhị tiểu thư, mà với tính cách của nhị tiểu thư thì dù ả ta có bay mưu ép tiểu thư gả cho thất vương gia, cũng sẽ không để tiểu thư được yên ổn.

Ưu Vô Song thấy nụ cười miễn cưỡng của Vân Nhi, trong lòng vẫn tưởng nàng ta còn để tâm đến việc khi nãy, dùng tay nhéo lấy mũi của Vân Nhi, để lại hai dấu tay đen sì, cười bảo Vân Nhi: “Được rồi, không phải ta bảo không cần lo lắng sao? Người yêu tâm, tiểu thư nhà người bây giờ để dằng để người khác ức hiếp sao? Mà nếu có ức hiếp thì cũng là tiểu thư nhà người ức hiếp người khác!”

Vân Nhi nhìn lấy đôi tay đen sì của Ưu Vô Song, kinh ngạc hét lên, lui nhanh về sau một bước, giọng có chút giận dữ: “Tiểu thư!”

Ưu Vô Song cười ha hả, bay nhanh về phía Vân Nhi vỗ nhẹ thêm một cái, lưu lại thêm một dấu tay còn đen hơn khi nãy.

Tuy là hạ nhân nhưng nàng ta rốt cục vẫn là đứa trẻ chưa lớn, thấy Ưu Vô Song như vậy, đương nhiên cũng hét lớn một tiếng, giương cao đôi tay đen sì chạy theo Ưu Vô Song.

Chương 20: Nghi hoặc ngoài ý muốn

Tại thư phòng rộng rãi, sạch sẽ không một hạt bụi bẩn.

Lãnh Như Tuyết nửa ngồi nửa nằm trên nhụyễn tháp được tu bổ gọn gàng (nhụyễn tháp là cái giường mà người xưa thường ngồi để uống trà đàm đạo), ngón tay thon dài đang cầm lấy ly rượu trắng ngọc, từ từ thưởng thức thượng đẳng trúc điệp trong ly.

Chỉ thấy đôi mâu tà mị hơi hơi nheo lại, chiếc áo bào trắng như tuyết không vấy chút bẩn hé mở, lộ ra bộ ngực không cường tráng nhưng lại rắn chắc.

Mà đang trên người hắn lúc này đang là một vị dung mạo xinh đẹp, trên người chỉ mặc duy nhất một chiếc áo, vị nữ tử này đích thực da trắng hơn tuyết, mềm mại như không xương, lạnh lẽo, ngoan dịu nằm trên người Lãnh Như Tuyết.

Trên nhụyễn tháp, là ngọn lửa đang cháy rực, bên trên là hũ thượng đẳng trúc điệp thanh, lúc này trong phòng vô cùng ấm áp, hũ trúc điệp thanh ấy đang bốc khói nóng khiến cả gian phòng đầy hương thơm của rượu, làm người khác ngửi xong mê mẩn.

Nhưng mà rất nhanh sau đó, không khí ấm áp trong gian phòng bị tiếng bước chân ngắt quãng, thư phòng bị người ta từ từ mở ra, một nam tử áo đen thân hình cao lớn đi vào.

Chỉ thấy hắn đối với Lãnh Như Tuyết nằm trên nhụyễn tháp kia cung kính cúi chào, thần thái thành khẩn nói với Lãnh Như Tuyết: “Vương gia, Lí

ma ma về rồi.”

Lãnh Như Tuyết nhẹ nhàng đặt chiếc ly trắng ngọc xuống chiếc ghế nệm tím bên cạnh, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nghịch mái tóc đen của nữ tử trên người mình, lười nhác nói: “Việc làm xong chưa?”

Thiếu niên tuấn mã kia nhìn người nữ tử kia một lúc, thần thái có chút do dự, không vội trả lời Lãnh Như Tuyết.

Gương mặt tuấn mã của Lãnh Như Tuyết đột nhiên nở nụ cười tà mị, sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ vai người nữ nhân đang nằm trên người hắn: “Yên Nhiên, nàng lui xuống trước đi.”

Người tử nữ tên Yên Nhiên ấy không chút cam tâm ngồi dậy từ người Lãnh Như Tuyết, sau đó vội lấy áo ngoài không chút ngượng ngùng mặc vào rồi cười với Lãnh Như Tuyết nói: “vương gia, người đồng ý với thiếp rồi đó, hôm nay phải để thiếp hầu người, người không được nuốt lời đấy!”

Lãnh Như Tuyết cười một cách tà mị, nhẹ nhàng lướt qua đỉnh thượng, nói: “Việc bốn vương đáp ứng với nàng, có khi nào nuốt lời? Được rồi, nàng ngoan ngoãn về phòng trước, một lát nữa bốn vương sẽ đi tìm nàng.”

Nhận được lời hứa, Yên Nhiên cũng không bám víu nữa, nàng ta nhìn Lãnh Như Tuyết rồi nở nụ cười phong tình vạn chủng, sau đó mới chịu quay đầu rời khỏi thư phòng.

Sau Yên Nhiên rời khỏi, Lãnh Như Tuyết từ nhuyển tháp ngồi dậy, nói với người thiếu niên: “Ngạo Phong, nói đi.”

Người thiếu niên tên Ngạo Phong ấy trầm ngâm một hồi mới nói: “Vương gia, việc không làm xong, Lí ma ma nói, Tú Nhi bị vương phi làm bị thương rồi.”

Nghe thấy lời của Ngạo Phong, Lãnh Như Tuyết có chút ngoài ý muốn nhú nín mảy, nói: “Sao? Lí ma ma sao hồ đồ vậy? Chút việc ấy cũng làm không xong, còn để ả điên ấy làm Tú Nhi bị thương.”

Ngạo Phong có chút nghi hoặc đáp: “Điểm này, thuộc hạ cảm thấy kì lạ, bởi vì vương phi rõ ràng thần trí không minh mẫn, làm sao lại làm Tú Nhi bị thương được? Vương gia, trong này nhất định có điều cổ quái!”

Nghe xong lời của Ngạo Phong, Lãnh Như Tuyết bất giác nhớ lại đêm hôm ấy, ánh mắt mà ả điên ấy nhìn hấn, căn bản không phải của một người thần trí bất minh.

Nghĩ đến đây, Lãnh Như Tuyết bất giác cười lạnh một tiếng, đứng dậy từ nhuyển tháp, lạnh lùng nói: “Hừ, ả tưởng giả điên giả dại với bốn vương thì có thể thoát khỏi sự trừng phạt của bốn vương? Dám làm người của bốn vương bị thương, để bốn vương xem xem ả có thật là điên hay là giả điên! Bất kể thế nào, ả ta phá hoại việc của bốn vương, bốn vương quyết không tha cho ả!”

Chương 21: Hưng sư vấn tội.

Lãnh Như Tuyết và Ngạo Phong cùng bước khỏi thư phòng, vừa lúc gặp phải Tú Nhi và Lí ma ma, Tú Nhi gặp được Lãnh Như Tuyết, lập tức khóc mắt đỏ ngay, bộ dạng ủy khuất chạy nhào về phía Lãnh Như Tuyết, nghẹn ngào nói: “Vương gia, người phải làm chủ cho nô tì!”

Lãnh Như Tuyết dừng bước, ánh mắt dừng lại trên hai má sưng đỏ của Tú Nhi, mâu đen đầy tà khí chột lóe lên tia phẫn nộ, lạnh lùng nói: “Đây là do ả điên ấy làm?”

Tú Nhi nức nở nói: “Vương gia ả ta vốn không để vương gia trong mắt, biết nô tì là người của vương gia lại càng ra tay thâm độc như vậy, vương gia người nhất định phải làm chủ cho nô tì!”

Nhìn thấy Tú Nhi khóc như hoa lê mang mưa, Lãnh Như Tuyết có chút không khiên nhẫn: “Được rồi! Phải xử trí thế nào, bốn vương tự biết, Lí ma ma, đưa Tú Nhi đi nghỉ ngơi đi, hôm nay, không cần hầu hạ bốn vương!”

Dứt lời, hắc cũng không thèm quan tâm đến Tú Nhi, cùng Ngạo Phong quay người bước khỏi đại điện, đi về phía hậu viện.

Sau khi Lãnh Như Tuyết rời khỏi, Tú Nhi ngừng hằn thút thít, ánh mắt thoáng qua tia đắc ý, hừ nhẹ một tiếng, cùng Lí ma ma lui đi.

Lãnh Như Tuyết mặt lạnh hắc, cùng Ngạo Phong bước đến hậu viên, trong lòng bưng bưng nộ hỏa, ả điên đáng chết kia dám giả điên giả dại động đến người của hắc, hử chờ đó mà xem hắc làm sao trừng trị ả!

Từ xa, có thể nhìn thấy hậu viện tồi tàn, bỗng nhiên một trận cười thanh thúy vọng lại, thu hút sự chú ý của Lãnh Như Tuyết, hẩn ngẩng đầu nhìn theo nơi phát ra tiếng cười ấy, chỉ thấy bên ngoài khu vườn rách nát, hai nữ tử đang đuổi bắt nhau, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười trong trẻo.

Nhìn thấy hai người nữ nhân đang vui đùa, khuôn mặt tuấn mỹ nhất thời đen lại, ả điên ấy xem vương phủ của hẩn là nơi nào? Bị đuổi đến lãnh cung còn dám to gan như vậy?

Ngạo Phong nhìn hai nữ tử đang vui cười, không chút quan tâm đến sự có mặt của họ, trong lòng thầm ngạc nhiên trước sự to gan của người vương phi mới này, nàng dám động đến người của vương gia, nay còn có thể vui đùa thế này? Không lẽ, nàng đúng là người như lời đồn đại của người khác, là một đứa ngốc?

Ưu Vô Song đang nô đùa vui vẻ, căn bản không chú ý đến hai người nam nhân đứng cách đó không xa, nàng nắm lấy nắm cỏ khô, thỉnh thoảng cầm chạy đuổi lấy Vân Nhi mà ném, miệng vẫn là giọng cười thanh thúy.

Vân Nhi bị nàng ức hiếp như vậy, nàng ta cũng tức vô cùng nhặt lấy cỏ khô dưới đất ném vào Ưu Vô Song.

Thấy dáng vẻ hung ác của Vân Nhi, Ưu Vô Song “A” một tiếng và quay đầu chạy.

Nhưng mọi chú ý nàng đều hướng về Vân Nhi, căn bản không chú ý đến sau lưng xuất hiện hai người nam nhân, nàng nhặt lấy cỏ khô ném mạnh về phía Vân Nhi nhưng cơ thể chưa kịp phản ứng lại thì đã ngã vào trong lòng một người.

“Á” Ưu Vô Song ngạc nhiên hét lên, đôi tay vô thức giữ chặt vật thể không rõ trước mặt mình, nhưng lại không biết rõ mình đã giữ lấy ai, bên

tai đã vong lại một tiếng hừ, sau đó cơ thể nhỏ bé của Ưu Vô Song đã bị người nào đó đẩy mạnh ra, trọng trọng ngã xuống đất.

Chương 22: Yêu nghiệt mỹ nam

Lúc này đang là đông hàn, may là đêm hôm qua trời xuống trận tuyết lớn, Ưu Vô Song ngã xuống nền đất dày ấy mới không có cảm giác đau, phản ứng đầu tiên của nàng là tròn xoe mắt, phần nộ nhìn về hướng người đẩy nàng ngã.

Đương nhiên, khi nàng nhìn rõ thì bất giác sửng sốt hồi lâu, ngơ ngác nhìn người bạch y thiếu niên trước mắt, nhìn thấy dung mạo tuấn mỹ của người thiếu niên ấy, chiếc miệng nhỏ khẽ há hốc, thậm chí điều mất mặt hơn nữa là từ khóe miệng chảy ra một sợi trắng trong suốt.

Việc này cũng không thể trách nàng, bởi vì, bạch y thiếu niên ấy đứng dưới ánh nắng quả thật trông rất yêu nghiệt. (tức là handsome ấy mà)

Đôi mày đẹp như tranh vẽ, người dài hẹp lấp lánh tựa như vì tinh tú, mũi cao thẳng đứng, đôi môi đỏ mọng mím lại với nhau, tuy rằng ngũ quan nhu mì, nhưng khuôn mặt lại góc cạnh phân minh, làm cho dung mạo của vị bạch y thiếu niên tăng thêm vài phần âm nhu, cộng với dáng người cao lớn, thật sự khiến người khác không khỏi động lòng. (Mỹ nam, mỹ nam o>.<o tiếc là quá dễ tin lời người khác =”=!)

Thấy được mỹ nam, tức khắc sự phẫn nộ trong lòng Ưu Vô Song biến mất hẳn, chỉ thấy ánh mắt nàng ngơ ngác nhìn chằm chằm vị thiếu niên trước mặt mình, trong lòng than vãn với trời, may là yêu nghiệt trước mặt là nam nhân, nếu là nữ nhân, e rằng sẽ tức chết tất cả nữ nhân tại vương triều Tây Diệm này mất!

Lãnh Như Tuyết cúi đầu nhìn chiếc áo bào trắng của mình với hiện hai dấu tay đen sì trước ngực, nhất thời gương mặt anh tuấn đen sầm tựa lồi công, dùng ánh mắt cực căm phẫn nhìn người nữ nhân của hắn, lửa giận phút chốc dâng cao ba trượng.

Ả điên đáng chết này! Là ả cố ý, nhất định ả cố ý làm dơ áo bào của hắn, cố ý giả điên giả dại trước mặt hắn!

Theo cạnh Lãnh Như Tuyết là Ngạo Phong của không khỏi ngạc nhiên nhìn người đang chảy nước miếng nằm thê thảm trườn dài dưới đất, lại nhìn hai dấu đen ngòm trên chiếc áo bào trắng khiết của Lãnh Như Tuyết, một ý cười tràn đến, nếu không phải Ngạo Phong nhìn thấy khuôn mặt đặng đặng sát khí của Lãnh Như Tuyết thì chắc đã cười một cách điên dại rồi.

Nhưng bất kể thế nào Ngạo Phong vẫn là thị vệ thân cận của Lãnh Như Tuyết, định lực người thường không ai sánh bằng, nên cố nén cười nhưng việc đó suýt chút khiến cậu ta trọng thương.

Còn Vân Nhi khi nhìn thấy Lãnh Như Tuyết thì đã sợ đến ngẩn cả người, một lúc lau sau, cơ thể nàng ta run rẩy quỳ phục xuống đất, âm thanh mang phần run sợ: “Nô tì khấu kiến vương gia”

Hắn nhìn lướt qua Vân Nhi, đôi mâu tựa gươm sắc trùng trùng nhìn người nữ nhân vẫn đang chảy nước bọt, tức giận nói: “Ả điên này!”

Chương 23: Thì ra là gã nam nhân thối tha kia

Nghe thấy âm thanh bạo vang tựa sấm của Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song cuối cùng cũng hoàn hồn, nhưng nàng không nhìn Lãnh Như Tuyết mà có chút ngờ hoặc quay đầu nhìn Vân Nhi, cảm thấy kì lạ và hỏi Vân Nhi: “Vân Nhi, người quỳ ở đó làm gì?”

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, Vân Nhi càng khóc không thành tiếng, sao tiểu thư gặp vương gia là trở nên hồ đồ, trước kia ở phủ thừa tướng cũng như vậy, bây giờ cũng thế, không lẽ nàng không thấy sắc mặt vương gia đã đen đến thế kia rồi sao?

Vân Nhi mếu máo nói với Ưu Vô Song: “Tiểu thư nô tì nô tì đang hành lễ với vương gia”

“Vương gia?” Ưu Vô Song ngờ hoặc quay lại nhìn Lãnh Như Tuyết đang bùng bùng lửa giận, đột nhiên như hiểu được việc gì, chỉ thấy nàng nhanh chóng đứng dậy từ nền đất lạnh băng kia, mở to mắt hỏi Vân Nhi: “Vân Nhi, người nói người này là tên vương gia đáng ghét kia?”

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, Vân Nhi tức thời chỉ mong mình đập đầu vào tường chết đi, nhưng tiếc là bức tường cách nàng ta quá xa, nên nàng ta chỗ còn cách gậy đầu, chỉ là gậy đầu không trả lời của tiểu thư, vương gia chắc không trách tội nàng chứ?

Sau sự khẳng định của Vân Nhi, Ưu Vô Song lần nữa quay về phía người đang tối cả mặt, vương gia? Vậy cuối cùng, người nam nhân anh tuấn tựa yêu nghiệt này chính là người nam nhân độc ác đã ra tay đánh nàng?

Có được nhận thức này, Ưu Vô Song cơ hồ tựa như bị người khác tạt thau nước lạnh, thần trí cũng hồi tỉnh lại, gương mặt nàng cứ như đã biến sắc, khuôn mặt đã đen vì bụi dơ nay lại càng đen vì căm giận.

Uống công nàng ngưỡng mộ và cảm thấy hấn rất đẹp trai, thì ra hấn chính là tên nam nhân chết tiết kia, thất là khiến người khác ghê sợ và càng có lỗi với khuôn mặt tuần tú tựa yêu nghiệt!

Hể nghĩ đến đêm động phòng hôm ấy, Ưu Vô Song càn cảm thấy ngọn lửa trong người nàng ngùn ngụt dâng lên tận đầu, nàng nhìn Lãnh Như Tuyết với vẻ phòng bị, căm giận nói: “tên nam nhân chết tiết, ngươi đến đây làm gì?”

Đối diện với biểu hiện của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết chỉ khẽ ngớ ngàng, nhưng rất nhanh, cơn giận trong lòng hấn lại lần nữa phun trào, hấn bước lớn bước đến cạnh Ưu Vô Song, dùng ngón tay thon thả nắm chặt lấy chiếc cằm bé nhỏ của Ưu Vô Song, lạnh lùng nói: “Ưu Vô Song, ngươi đang giả điên với bốn vương?”

Nàng phẫn nộ nhìn người nam nhân tuần tú tựa yêu nghiệt kia, không chút khác khí, hất bỏ cánh tay đang giữ chặt lấy cằm nàng, thuận tiện trên áo bào trắng muốt của hấn lưu thông một dấu tay gai mắt, tức giận nói: “Nam nhân thối tha, cút đi!”

Thái độ của nàng thật sự chọc giận hấn, chỉ thấy sắc mặt hấn biến xanh, gân xanh trên trán nổi cả lên, mặc kệ đốm dơ trên áo, đưa tay siết chặt lấy chiếc cổ nhỏ nhắn của nàng: “Ưu Vô Song, ngươi muốn chết sao? Ngươi đừng tưởng rằng ngươi giả điên, bốn vương sẽ không giết ngươi?”

Cảm nhận được sát khí trên người Lãnh Như Tuyết, nỗi sợ trong lòng Ưu Vô Song bất giác dâng lên, nhưng mà, trời sinh tính cách nàng ưa mềm

không ưa cứng, dù rằng Lãnh Như Tuyết có đáng sợ, nàng quyết không cam tâm chịu thua.

Chương 24: Cú ngã tuyệt đẹp

Cơ thể nàng khẽ run lên, cố gắng nén cơn sợ trong lòng, đôi mắt nhìn chăm chăm Lãnh Như Tuyết, lạnh nhạt: “Chỉ biết ức hiếp nữ nhân, người căn bản không phải nam nhân!”

“Không phải nam nhân? Ưu Vô Song, người muốn bốn vương chứng minh cho người cho người biết có phải là nam nhân?” Lãnh Như Tuyết vẫn siết chặt lấy cổ Ưu Vô Song, ngữ khí không mang chút hơi ấm: “Đáng tiếc, người tính toán sai lầm, bốn vương hẳn nhìn thấy gương mặt xấu xí của người đã muốn nôn rồi!”

Tên nam nhân chết tiệt này dám nói nàng xấu xí? Ở thế kỉ 21, nàng là mỹ nữ trong mắt mọi người, bây giờ xuyên không đến đây, nhập vào thể xác của Ưu Vô Song gốc nghiệt kia, nhưng sau lau sạch những thứ đáng ghét kia, nàng phát hiện khuôn mặt của Ưu Vô Song gốc nghiệt còn đẹp hơn khuôn mặt của nàng ở thế kỉ 21 không biết gấp bao nhiêu lần! Khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành mà hắn dám nói là xấu xí?

Tên nam nhân này dám chọc đến nàng, nàng cả đời hận nhất người khác nói mình xấu xí, hắn dám nói nàng xấu xí, thật không thể tha thứ!

Ưu Vô Song mặt tái xanh lại, mím chặt lấy môi, đôi tay không biết lấy đâu ra sức lực, nắm chặt lấy cánh tay mà Lãnh Như Tuyết đang siết chặt cổ nàng, sau đó với tốc độ nhanh chóng cúi người xuống, chỉ nghe “Rầm” một tiếng, Lãnh Như Tuyết vốn đứng trước mặt nàng giờ đây bị nàng tặng một cú ngã qua vai đẹp mắt ngã xuống đất.

Trong nhất thời, Ưu Vô Song cả mặt hiện vẻ đắc ý, Vân Nhi và Ngạo Phong nhìn Lãnh Như Tuyết thê thảm nằm dưới đất kia đều ngơ ngác!

Qua một hồi lâu, Vân Nhi và Ngạo Phong mới hoàn hồn, hai người họ mỗi người một phản ứng khác nhau, Vân Nhi hận không gì đi để không thấy cảnh ấy.

Còn Ngạo Phong lại khổ cực cố nén cơn cười kịch liệt lòng, nhin cười đến đỏ cả mặt bước nhanh đến bên Lãnh Như Tuyết, khó khăn vô cùng để giữ vẻ nghiêm nghị như bình thường: “Vương gia, người không sao chứ?”

Còn thủ phạm lại tiêu điều phui phui tay, đắc ý nhìn Lãnh Như Tuyết thê thảm không thể nào tả.

Nghĩ lại khi ấy, ở thế kỉ 21, lúc nàng học trong trường cảnh sát, nàng còn là á quân Taikondo của trường, ở thế kỉ 21, các nam nhân thông thường dù có hai ba người cũng không đến gần được nàng.

Tên nam nhân chết tiệt này dám cười nhạo nàng xấu xí, không cho hắn nếm mùi lợi hại, hắn còn chưa biết nàng là người thế nào! Hắn tưởng rằng hắn trông yêu nghiệt (tức handsome) thì có thể tùy tiện hãm hại nàng sao?

Ả điên chết tiệt! Ả ta đúng là điên mà! Lãnh Như Tuyết y phục tóc tai đều rối bù, thê thảm đứng dậy, tức giận đến mất cả lí trí chỉ thẳng Ưu Vô Song hét rằng: “Ả điên kia! Hôm nay bốn vương quyết không tha cho ngươi!”

Đối diện với cơn giận bùng bùng của Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song không thém để mắt đến, nàng chỉ theo thói quen hất mái tóc rũ trên vai, khuôn mặt dơ vì bụi bẩn hiện vẻ kinh miệt, giễu cợt nói: “Yêu nghiệt đáng chết, ngươi thẹn quá hóa giận rồi à?”

Chương 25: Sát ý của Lãnh Như Tuyết

Đối với ánh mắt kinh miệt của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết càng tức giận bội phần, nghĩ lại hắc đường đường là vương gia tuấn mĩ nhất vương triều Tây Diệm, khi này lại bị một ả điên điên trò khỉ hất hấn ngã xuống đất, nếu như truyền ra ngoài, hắc còn đâu là thể diện?

Điều đáng ghét hơn là, theo hắc được biết, ả điên này căn bản không biết võ công, vậy khi này sao lại làm được như thế?

Nhìn gương mặt dơ bẩn, nụ cười mang ý kinh rẻ của Ưu Vô Song khiến Lãnh Như Tuyết cảm thấy cực chướng mắt, không những thế, hắc còn cảm nhận được ả điên này rất giống một người! Người mà hắc cực kì quen thuộc!

Nhưng mà hôm nay hắc tuyệt đối không tha cho ả điên này! ả ngang nhiên dám xâm phạm đến uy quyền của hắc thì bất kể ả điên thật hay chỉ giả vờ điên, hôm nay hắc cũng không bỏ qua cho ả.

Ánh mắt của Lãnh Như Tuyết mang đầy sát khí, lạnh lùng nhìn Ưu Vô Song, đối với Ngạo Phong đang đứng bên cạnh hạ lệnh: “Ngạo Phong, giết ả điên này cho bốn vương!”

Nghe thấy lệnh của Lãnh Như Tuyết, Ngạo Phong khẽ ngẩn người, hắc ta không nghĩ đến Lãnh Như Tuyết ra một lệnh như thế này.

Bởi vì Ưu Vô Song từ nhỏ gốc gác nghịch, nên bất kể nàng ta làm gì đi nữa thì chẳng qua cũng là đứa ngốc.

Vả lại bây giờ nàng ấy là chính phi của vương gia, làm sao nói giết là giết được? Hơn nữa, nếu như hiết vương phi gốc nghiệt này thì phụ thân của nàng ta—Ưu thừa tướng sẽ thế nào, nếu như người trong thiên hạ biết vương gia giết một đứa gốc thì cũng không phải là việc tốt gì!

Còn Ưu Vô Song lại bị lời nói của Lãnh Như Tuyết dọa giật mình, trong sự phẫn nộ, nàng quên đi chính mình, tức giận bùng bùng hét lên với Lãnh Như Tuyết: “Yêu nghiệt đáng chết! Trong mắt ngươi còn có vương pháp không? Ta sẽ tố cáo ngươi xem mạng người khác ở... mạng ta như cỏ rác!”

Ngạo Phong nhanh chóng nói với Lãnh Như Tuyết: “vương gia, xin người cân nhắc, thần dân trong thiên hạ mà biết được vương gia hạ lệnh giết nàng ta, sợ rằng người sẽ mất phong độ.”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời của Ngạo Phong, trong lòng càng thêm tức giận, cái gì mà thần trí bất minh? Vốn dĩ là ả giả điên! Ả có thể nhẹ nhàng hạ gục được hắn, người được xếp vào hàng cao thủ của vương triều Tây Diệm mà là người thần trí bất minh?

Nhưng mà nữ nhân này toàn nói điều khó hiểu, cũng không giống người bình thường, nhưng bất kể thế nào hắn nhất định không tha cho ả!

Nghĩ tới việc này, Lãnh Như Tuyết liếc xéo Ngạo Phong một cái, sau đó lạnh lùng nói: “Ngạo Phong, ngươi không dám động thủ với người nữ nhân này? Được! Nếu vậy, bốn vương không làm khó ngươi! Ngươi không giết, bốn vương đích thân giết! Đúng lúc báo thù cho Lạc Nhạn!”

Dứt lời, sát khí trong mắt Lãnh Như Tuyết tăng thêm bội phần, hắn bắt đầu từng bước từng bước đi về phía Ưu Vô Song.

Chương 26: Giả điên giả dại (1)

Nhìn thấy Lãnh Như Tuyết không thềm che giấu sát ý, Ưu Vô Song lúc này mới biết sợ, nàng sợ hãi lùi sau một bước, nuốt vội nước bọt, run sợ nói: “Yêu nghiệt đáng chết, ngươi định làm gì?”

Và lúc này, Vân Nhi một mực quỳ dưới run rẩy đất kia lại bò dậy, xông qua ngăn Lãnh Như Tuyết lại, “Bộp” một tiếng, Vân Nhi lại lần nữa quỳ dưới đất, âm thanh run rẩy nói với Lãnh Như Tuyết: “vương gia xin người bớt giận, tiểu thư không cố ý mạo phạm người, tiểu thư vốn thần trí bất minh mà, xin vương gia tha cho tiểu thư!”

Thần trí bất minh? Nghe xong lời của Vân Nhi, trong lòng nàng mừng thầm, còn may là Vân Nhi nhắc nhở nàng, sao nàng lại không nghĩ ra chứ? Ưu Vô Song này trước kia không phải là đứa ngốc? Nếu đã là ngốc, vậy thì nàng có làm gì cũng không có ai cảm thấy kì lạ, không phải sao?

Quá tốt rồi, tuy rằng nàng cực kì ghét tên yêu nghiệt kia, nhưng vì tính mạng của mình, đại trượng phu có tiến có thoái, hôm nay nàng sẽ làm đứa ngốc một lần.

Vì không dễ dàng gì nàng mới sống lại, vả lại còn xuyên không nữa, trước khi lập được tí thành tích nào, nàng tuyệt đối muốn mơ mơ hồ hồ mà chết ở đây, như vậy không phải sẽ rất mất mặt các tiền bối đã từng xuyên không?

Trong lúc Ưu Vô Song đang bày kế, Lãnh Như Tuyết không chút ngần ngại đá vào người đang quỳ dưới đất cản đường hắn, tức giận nói: “Ngươi

cút ngay, nếu còn dám cản đường bốn vương, bốn vương sẽ lấy mạng của người!”

Vân Nhi thảm hét một tiếng, đôi tay ôm lấy cái mông bị đá một phát, nước mắt ủy khuất chảy ra, tội nghiệp vô cùng nhìn sang phía Ưu Vô Song đang đứng gần ra, ý như muốn nói, tiểu thư, người tự cầu phúc đi, nô tì đã tận lực rồi!

Nhìn thấy bước chân của Lãnh Như Tuyết ngày càng đến gần, Ưu Vô Song không quan tâm đến Vân Nhi đang khóc dưới đất, mâu đen liếc vội xung quanh, ổng nhiên miệng cong lên, “Oa” một tiếng, âm thanh chói tai nhất thời làm tất cả những người còn lại giật mình.

Khi tất cả đã hoàn hồn thì chỉ thấy Ưu Vô Song cứng rần khi nãy đầu mất, cả người nàng giờ đây nằm vạ dưới đất, lớn tiếng khóc inh ỏi, cứ như là đứa trẻ đang nhõng nhẽo, thỉnh thoảng còn lăn qua lăn lại.

Lãnh Như Tuyết nhìn thấy người nữ nhân đang nằm vạ dưới đất lăn qua lăn lại, bất giác ngăn người, hần lớn lên trong hoàng cung, cộng thêm hần là đứa con được hoàng thượng yêu nhất, có bao giờ thấy người nào nhõng nhẽo giống trẻ con như vậy?

Dáng vẻ của Ưu Vô Song như chịu phải ủy khuất kinh thiên, quây khóc không ngừng, hần phút chốc ngớ hần, thậm chí quên hần khi nãy hần còn muốn giết nàng.

Ưu Vô Song tuy bề ngoài khóc rất thương tâm, nước mắt cũng chảy không ít, nhưng mà, thật ra trong lòng nàng lại tươi cười như hoa, nàng nheo mắt lại, một bên tiếp tục diễn kịch, một bên liếc nhìn Lãnh Như Tuyết, thấy hần ngơ ngác đứng một bên, cứ như không biết phải làm gì, trong lòng thầm mừng, tên yêu nghiệt này đã bị nàng hù đến sợ rồi.

Chương 27: Giả điên giả dại (2)

Sau khi trong lòng cười thầm, đột nhiên đứng dậy xông thẳng về phía Lãnh Như Tuyết đang đứng ngơ ngác, lớn tiếng khóc: “Ta muốn ăn kẹo, ta muốn ăn kẹo, oa oa”

Cơ thể nhỏ bé của nàng giữ chặt lấy cánh tay của Lãnh Như Tuyết, lắc qua lắc lại, dấu tay đen thui đen thui không chút khách khí để lại dấu vết trên áo bào trắng muốt, sau đó, nàng đưa cả gương mặt dính đầy bụi dơ dụi vào áo của hắn. Dùng chiếc áo bào trắng của hắn lau khô nước mắt, sau đó lưu lại trên áo hắn một mảng đen lớn.

Thân hình cao lớn của Lãnh Như Tuyết nhất thời hóa đá, một hồi lâu sau, hắn mới thanh tỉnh lại.

Cúi đầu nhìn chiếc ào bào đã bị Ưu Vô Song làm cho nhăn nhó không thể tả, lại nhìn gương mặt dơ đến nỗi nhìn không ra nguyên dạng đang lấp lánh từng sợi từng sợi nước mũi của nàng, mặt hắn đột ngột đen xịt lại!

Chỉ thấy Lãnh Như Tuyết nhăn mày, đẩy mạnh người đang ôm lấy người mình như gặp phải quỷ, lớn tiếng hét: “Ả điên này! Cút ngay cho bốn vương!”

Ưu Vô Song bị hắn đẩy ngã xuống đất, phút chốc lại khóc òa lần nữa: “Oa, ngươi là người xấu, ngươi ức hiếp ta, ta sẽ méch ba ta khục khục phụ thân ta”

Tiếng khóc chấn động màn nhĩ của Ưu Vô Song nhanh chóng truyền khắp hậu viện, thân người nhỏ bé ấy lăn qua lăn lại trên nền tuyết dày,

giống như là đứa trẻ không được điều mình muốn rồi nhõng nhẽo vậy.

Lãnh Như Tuyết thảm hại đứng một bên, nhìn nàng lặn qua lặn lại trên mặt đất, tức đến mặt hết xanh rồi lại trắng, hắc cơ hồ không dám tin rằng người đang nhõng nhẽo dưới đất kia là người vừa hạ gục hắc khi nãy, ả điên này, trước sau biến hóa cũng quá lớn rồi!

Nhưng mà nhìn thấy hành động bây giờ của Ưu Vô Song, kì thực không giống việc người bình thường có thể làm ra, không lẽ, ả ta đúng là đứa điên?

Thế nhưng, hể nghĩ đến ánh mắt của ả đem tâm hồn và thái độ khi nãy, căn bản không giống biểu hiện mà người điên có thể làm, một người thần trí bất minh biết lộ ra nụ cười kinh miệt và nhạo báng?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lãnh Như Tuyết càng nghi hoặc, hắc đột nhiên cảm thấy, hắc dường như có hứng thú đối với ả điên này, hắc đột nhiên không muốn giết ả nhanh thế bởi vì hắc muốn biết, ả điên này hao phí tâm kế để tiếp cận hắc mục đích chính là gì, và có thật là người nữ nhân này thần trí bất minh, hay chỉ là giả vờ!

Đương nhiên trong lòng hy vọng người nữ nhân này vốn không phải thần trí bất minh, chỉ có thế, hắc mới có thể tiếp tục hành hạ ả!

Chương 28: Ai thông minh

Hành động điên loạn đột ngột của Ưu Vô Song, thực sự dọa cả Vân Nhi và Ngạo Phong.

Vân Nhi bị dọa bởi nàng ta sợ Ưu Vô Song bệnh lại tái phát biến thành ngốc nghếch, còn Ngạo Phong bị dọa bởi hắn chính mắt xác định điều hắn đang nghĩ: đúng vậy rồi, vương phi quả thực là người thần trí bất minh!

Qua một lúc lâu, Vân Nhi và Ngạo Phong mới hoàn hồn lại, bất nhẫn nhìn về phía Lãnh Như Tuyết—người bị Ưu Vô Song làm cho áo bào nhăn nhó tột cùng, nhịn không phát ra tiếng cười, làm bộ dạng bình thường nói: “vương gia, người xem, bây giờ có nên về thay bộ y phục khác trước không?”

Dưới sự nhắc nhở của Ngạo Phong, Lãnh Như Tuyết lần nữa cảm phần nhìn mắng đến trên áo bào của mình, lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu phủi tay áo rời khỏi hậu viện.

Thấy Lãnh Như Tuyết quay lưng rời khỏi, Ngạo Phong thở phào nhẹ nhõng, nhìn lại Ưu Vô Song đang nhắm nhẽo dưới đất, ánh mắt thoáng qua tia đồng cảm, nhanh bước theo bóng người Lãnh Như Tuyết cùng rời khỏi.

Sau khi xác định Lãnh Như Tuyết đã đi khỏi, Vân Nhi vội vàng bò trên người Ưu Vô Song, vừa khóc vừa nói: “tiểu thư sao người lại phát bệnh nữa rồi oa oa”

Nghe thấy tiếng khóc của Vân Nhi, Ưu Vô Song bất lực trừng mắt nhìn Vân Nhi: “Vân Nhi, ngươi có biết ngươi rất mập không? Còn tiếp tục đê nữa, ta không ngốc cũng bị ngươi đê thành ngốc đó!”

Vân Nhi nghe được tiếng của Ưu Vô Song, bất giác “a” một tiếng, buông nàng ra, kinh hỷ mà nói: “tiểu thư, người không sao? Nô tì còn tưởng người phát bệnh lại nữa chứ!”

Ưu Vô Song đưa tay đẩy Vân Nhi ra, sau đó vỗ vỗ bông tuyết dính trên người mình, khuôn mặt dính bụi dơ hiện lên cười giảo quyết, đặc ý nói: “Ta mà không như thế, liệu tên yêu nghiệt đó có tha cho ta? Sao nào? Vân Nhi, tiểu thư nhà ngươi thông minh chứ?”

Vân Nhi nhìn dáng bộ đặc ý của Ưu Vô Song, đột nhiên lắc lắc đầu, nói: “Tiểu thư, nếu người thông minh, khi này nên bám lấy vương gia về Vô Trần điện, như vậy chúng ta không cần phải sống ở nơi quỷ quái này! Hơn nữa, ở Vô Trần điện, vật quý giá rất nhiều, sính lễ của tiểu thư cũng ở đấy, chỉ cần về đến đó, cuộc sống của chúng ta không phải sẽ tốt hơn sao? Y da, đúng là tiếc quá tiếc quá!”

Dứt lời, Vân Nhi không thềm quan tâm đến Ưu Vô Song, lắc đầu, bất lực từ dưới đất đứng dậy, vỗ vỗ bông tuyết trên váy, sau đó đi về lại khu vườn.

Ưu Vô Song ngơ ngác nhìn theo bóng dáng của Vân Nhi, lòng hối hận muốn đâm đầu vào tường! Đúng vậy, nếu như khi này nàng giả điên giả dại bám theo hắn về Vô Trần điện thì không phải nàng có thể lập tức rời khỏi đây, có thể ăn ngon mặc đẹp, tạo ra một bầu trời của người xuyên không?

Giờ đây, tốt rồi, cơ hội tốt đã bị nàng bỏ qua, bây giờ hối hận thì chỉ có thể tự tát mình vài bạt tay!

Chương 29: Thơ sứ a hoàn

Thất vương phủ, thư phòng.

Lãnh Như Tuyết nguyên mặt phần nộ ngồi sau án thư, đôi mắt tức giận nhìn trừng trừng Ngạo Phong đang lén cười, lạnh lùng nói: Ngạo Phong, có phải ngươi cả người ngứa ngáy rồi phải không?”

Nghe được trong giọng của Lãnh Như Tuyết đầy ý cảnh cáo, Ngạo Phong lập tức thu lại nụ cười trên mặt, tỏ vẻ bình thường nói: “Vương gia, thuộc hạ chỉ đang cười vương phi, vốn không có chút ý bất kính với người! Xin vương gia minh giám!”

Lãnh Như Tuyết “hừ” một tiếng, đập mạnh tay xuống án thư, phát ra âm thanh rất lớn, Ngạo Phong không nhắc đến Ưu Vô Song còn tốt hể nhắc đến ả điên ấy, hấn tức anh ạch cả bụng!

Hắn đường đường là vương triều Tây Diệm thất vương gia, vương gia tuần mã thông minh nhất trong mắt mọi người, nào có phải chịu cảnh thảm bại này?

Vậy mà hôm nay, hắn lại bị ả điên ấy làm cho thảm hại thế này, giống như chạy bạt mạng rồi khỏi nơi quỷ quái ấy, trên đường đi, hắn còn bị hạ nhân trong phủ nhìn thấy bộ dạng ghê tởm của hắn, đúng là tức chết mà!

Điều đáng hận hơn nữa là khi hắn lại mềm lòng với ả điên ấy, không hạ nổi quyết tâm giết ả, hấn quả là điên rồi!

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết càng tức, hần hần hận liếc Ngạo Phong, đột nhiên tức giận nói: “Ngạo Phong, bây giờ ngươi đi trói ả điên ấy lại, áp giải đến địa lao! Hừ, bốn vương không tin, bốn vương trị không được một ả điên!”

Ngạo Phong nghe thấy lời phân phó của Lãnh Như Tuyết, bất giác lặng người đi, một hồi sau mới thanh tỉnh, có chút úp úp mở mở nói: “vương gia, như vậy không tốt lắm! Nàng ấy rốt cuộc vẫn là vương phi, nếu như không có căn cứ bắt nàng ấy vào địa lao, e rằng nếu như lão già Ưu thừa tướng biết được, sẽ không chịu để yên.”

Nghe thấy lời nói của Ngạo Phong, kiếm mi của Lãnh Như Tuyết khẽ nhú lại, hần hiểu ý của Ngạo Phong, quan hệ giữa hần và đại hoàng huynh vốn không tốt, tuy không có biểu hiện xông đột nhưng hần biết, quan hệ giữa hần và đại hoàng huynh bây giờ thật chất là thủy hỏa bất dung.

Hơn nữa, hần còn phải đem Ưu Lạc Nhận cướp về, nếu như bây giờ trở mặt với lão già Ưu thừa tướng, khó đảm bảo lão ta không đứng về phía đại hoàng huynh, đối với hần mà nói không phải là việc tốt gì.

Nhưng mà, nếu như dễ dàng bỏ qua cho ả điên ấy, hần quả thật không cam tâm! Mặc kệ ả ta có điên Thật hay không, nếu đã cả gan mạo phạm đến hần, hần sẽ tuyệt đối không cho ả sống yên!

nghĩ tới đó, Lãnh Như Tuyết đột nhiên “hừ” một tiếng, nói với Ngạo Phong: “được, bốn vương bây giờ không giết ả, để cho ả ta sống thêm vài ngày! Ngạo Phong, ngươi giám sát ả điên đó cho ta, bốn vương nghi ngờ rằng ả ta không điên thật, mà chỉ giả vờ! Hừ, ả tốt nhất đừng để bốn vương nắm được điểm yếu, nếu không, bốn vương sẽ cho ả ta biết, cái gì gọi là sống không bằng chết!”

Ngạo Phong ửng một tiếng, sau đó nghi hoặc nhìn Lãnh Như Tuyết một lượt, nói: “vương gia nghi ngờ vương phi giả điên? Nếu đã như thế, vương gia sao không điều vương phi về Vô Trần điện? Như vậy, nhất cử nhất động của vương phi, không phải vương gia đều có thể thấy hết?”

Lãnh Như Tuyết nghe xong lời của Ngạo Phong, ánh mắt chợt lóe lên, đột nhiên cười một tiếng, nói: “về Vô Trần điện? Dựa vào ả mà cũng xứng về Vô Trần điện? Nhưng mà lời nói của người đã thức tỉnh bốn vương, bốn vương sẽ để cho ả làm thô sứ a hoàn thấp kém nhất phủ! Để bốn vương xem ả chịu được đến khi nào!”

Chương 30: Cầu trượng nhân lực (1)

Sáng sớm.

Hơi ẩm của làn sương sớm mỏng manh còn chưa tan hẳn, bầu trời thâm u đang dần nhô lên ánh bình minh, tỏa ra vài tia nắng sớm của ngày mới, xuyên qua tầng mây, chiếu sáng vạn vật. Và trong màn sương mỏng ấy tạo nên tia sáng bảy sắc, khiến người ta nhìn không chán mắt.

Tại vườn lạc hỏ lánh, Ưu Vô Song dang cánh tay thon dài, vươn cái lưng lười nhác.

Nàng từ trong chăn chui ra, nhìn ngấm sắc trời bên ngoài, thở một hơi dài, lại chui trở lại vào chăn, một lần nữa nhắm mắt lại.

Đến đây đã bao nhiêu ngày, nàng cuối cùng cũng phát hiện ra điểm tốt ở nơi đây, đó là, bất kể có phải là ngày nghỉ hay không, nàng đều không cần như ở thế kỉ 21, mỗi lần nghe tiếng đồng hồ báo thức thì cứ như phải phóng nhanh ra khỏi chăn ấm vội vàng đi làm!

Nàng giờ đây không cần phải đi làm, mỗi ngày thích ngủ bao lâu cứ ngủ, cảm giác vậy thật là sướng khoái!

Tuy nhiên, Ưu Vô Song chìm trong mộng đẹp chưa bao lâu đã bị tiếng chân gấp rút đánh thức.

Rất nhanh, tấm phòng (phòng ngủ) đã bị người ta đẩy ra, âm thanh kinh hãi của Vân Nhi được truyền lại: “tiểu thư, tiểu thư, không xong rồi!”

Ưu Vô Song lại đau khổ chui đầu ra, nàng lần đầu tiên phát hiện âm thanh của Vân Nhi lại khó nghe đến thế, cứ như tiếng kêu của quạ!

Nhưng mà Vân Nhi hoàn toàn không có ý bỏ cuộc, nàng ta thấy Ưu Vô Song lại chui vào chần, liền không chút lưu tình hất lấy chần của Ưu Vô Song lên.

Khi đã không còn chần, Ưu Vô Song lạnh đến giật cả mình, đôi tay ôm lấy người, cơ thể nhỏ bé co lại, bất mãn nói: “Vân Nhi, ngươi làm gì? Ngươi có biết vậy lạnh lắm không?”

Vân Nhi vốn không để ý đến nàng mà chỉ cầm tấm chần trong tay quăng đi, thần sắc khấn trương nói với Ưu Vô Song: “tiểu thư, không xong rồi, Lí ma ma của phủ lại đến nữa rồi!”

Lí ma ma? Ưu Vô Song nhú nhú mày, nói: “bà ta lại đến làm gì?”

Đối diện với câu hỏi của Ưu Vô Song, Vân Nhi chỉ cúi đầu, do dự một lúc sau mới trả lời: “là vương gia ra lệnh, gián tiểu thư làm thơ sứ a hoàn, từ nay về sau, mỗi ngày sáu giờ phải ra ngoài vườn.”

Thơ sứ a hoàn? Tên yêu nghiệt chết tiệt kia, nàng biết mà, hắn sẽ không để cho nàng yên thân mà!

Ánh mắt Ưu Vô Song thoáng qua tia phẫn nộ, người sống dưới mái nhà của người khác, không thể không cúi đầu, được, tên nghiệt chết tiệt, hôm nay ta nhin ngươi, rồi sẽ có ngày, Ưu Vô Song ta sẽ khiến ngươi hối hận về việc làm của ngươi!

Sắc mặt nàng phút chốc trầm xuống, nói với Vân Nhi: “Vân Nhi, đưa y phục cho ta!”

Tiếng của nàng vừa dứt, cánh cửa tấm phòng đã bị người khác mở ra, giọng nói của Lí ma ma vang lại: “Vương phi, người đừng có tổn công nữa, vương gia đã phân phó, người bị gián làm thô sứ a hoàn thấp kém nhất phủ, số y phục người mang đến đã không thể mặc được, người chỉ có thể mặc cái này!”

Dứt lời, Lí ma ma cũng không đợi Ưu Vô Song kịp trả lời, bèn chỉ thị a hoàn theo sau đem bộ y phục ném lên người Ưu Vô Song.

Chương 31: Cầu trượng nhân lực (2)

Ưu Vô Song dùng tay cầm bộ y phục được thả trên người nàng, không nói đến thủ công thô sơ, nó còn mỏng cực kì, điều đáng chết hơn nữa là lại là vải cắt dán mà thánh, trong thời tiết hàn lạnh này, mặc cái này căn bản là không thể chống lạnh!

Lí ma ma thấy bộ dạng ngơ ra của Ưu Vô Song, trong lòng càng đắc ý, lạnh lùng nhìn Ưu Vô Song một cái, nói: “vương phi còn không mau mặc vào? Theo quy định của phủ, thô sứ a hoàn nhất định phải trước sáu giờ có mặt ngoài vườn báo danh, nếu không, trưa không được dùng ăn cơm! Nếu như vương phi không muốn bị đói bụng thì nhanh lên.”

Ưu Vô Song ném mạnh bộ áo trên tay xuống đất, cười lạnh: “hắn dựa vào gì mà bắt ta làm thô sứ a hoàn?”

Cứ như dự bị trước được phản ứng của nàng, Lí ma ma cười nhẹ một tiếng, kinh bỉ nhìn Ưu Vô Song mà nói: “trong thất vương phủ, vương gia là trời, lời của ngài ấy, dù người là vương phi cũng không thể làm trái! Nếu không, đừng trách lão nô không khách khí!”

Dứt lời, Lí ma ma vỗ tay nhẹ, chỉ thấy sau khi tiếng vỗ tay của bà ta vang lên, ngoài cửa tấm phòng lại xuất hiện hai thị vệ mặc y phục thị vệ.

Vân Nhi thấy ngoài cửa bỗng xuất hiện hai nam nhân, bất giác thất sắc, nhanh chóng bước đến phía trước, che lấy Ưu Vô Song giờ chỉ mặc nội y (không phải như mọi người nghĩ đâu, thời xưa người ta mặc hai ba lớp áo lặn ^^), tức giận nói với Lí ma ma: “Lí ma ma, sao bà có thể đưa nam nhân đây? Đây là tấm phòng của vương phi đấy!”

Lí ma ma không chút nương tình tát mạnh Vân Nhi một bạt tay, khiến nàng ta ngã nhào xuống đất, “hừ” một tiếng, nói: “ngươi là thứ gì? Việc của bốn ma ma, đến phiên ngươi nhiều chuyện? Người đâu, đem ả tiện nhân này lôi xuống đánh cho ta!”

Theo sau âm vang của Lí ma ma, hai a hoàn đứng cạnh bà ta bắt đầu bước đến gần Vân Nhi.

Ưu Vô Song tức giận nhảy từ trên giường xuống, nàng vốn không mang giày, chỉ đi chân không trên nền đất lạnh băng ấy, đôi chân vừa chạm đất, trong chốc lát cái lạnh thấu xương truyền vào cơ thể nàng, nhưng nàng bất kể cái lạnh, bước nhanh đến cản trước người của Vân Nhi, chặn hai a hoàn ấy lại, nộ khí nói: “Ngươi dám? Lão yêu quái, ngươi đừng quá đáng!”

Lí ma ma thấy Ưu Vô Song đột ngột nhảy từ trên giường xuống bất giác bị dọa một trận, nhưng nhìn thị vệ đứng sau lưng, bà ta rất nhanh định thần lại, cười lạnh và nhạo báng bảo: “vương phi, người tốt nhất đừng phản kháng, người tưởng rằng bây giờ người còn có thể cứu được ả tiện nhân này sao?”

Nói xong, Lí ma ma liếc hai thị vệ sau lưng.

Thấy ánh nhìn của Lí ma ma, hai thị vệ không chút biểu cảm bước về phía Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song thấy hai người ấy đang đến gần, trước tiên là khẽ giật mình, sau đó lại hiểu ra, thảo nào lão yêu quái hôm nay kiêu căng như vậy, thì ra có trợ thủ.

Nhìn thấy hai a hoàn lôi Vân Nhi đi, lòng nàng nóng như lửa đốt, Vân Nhi là người bạn duy nhất nàng xuyên không đến đây gặp được, nàng làm

sao có thể mở to mắt nhìn thấy nàng ta bị tổn thương?

Nhưng mà với tình hình trước mắt, dựa vào một mình nàng, thì có thể nào cũng không thể cứu được Vân Nhi, rốt cuộc nàng phải làm sai đây?

Chương 32: Cách biệt tựa chết

Tiếng khóc uất ức của Vân Nhi ngắt đi dòng suy nghĩ của Ưu Vô Song, nàng quay qua nhìn thấy hai a hoàn đang kéo lấy vai của Vân Nhi lôi ra ngoài tấm phòng, Vân Nhi chống cự nhưng sức lực không bằng hai a hoàn ấy, vùng vẫy không thoát.

Chỉ thấy gương mặt nàng ta đầy lệ uất ức và kinh sợ.

Ưu Vô Song nhìn thấy cảnh ấy đôi tay siết chặt lấy nhau, nàng vốn là cảnh sát, làm sao có thể mở to mắt nhìn Vân Nhi bị họ dùng hình? Không, nàng tuyệt đối không cho phép!

Tiếng khóc bất lực của Vân Nhi càng làm cho lòng Ưu Vô Song thêm loạn, nàng bước đến chặn hai a hoàn ấy lại, tức giận nói: “các người thả nàng ta ra.”

Hai a hoàn bị Ưu Vô Song chân lối đi, đành phải dừng lại, nhưng mà đôi tay vẫn nắm chặt lấy vai Vân Nhi, có chút do dự nhìn Lí ma ma đứng cạnh.

Lí ma ma thấy Ưu Vô Song không biết điều thế, sắc mặt trầm hẳn, lạnh lùng nhìn nàng, thâm trầm đáp: “vương phi, lão nô khuyên người đừng lo việc người khác, bây giờ người tự mình còn không thể lo cho mình, không lẽ, người còn hoang tưởng đi cứu một tiện tì?”

Ưu Vô Song cười lạnh một tiếng đột nhiên lớn bước đi đến bàn trang điểm, tiện tay lấy chiếc trâm cài, hướng đầu nhọn vào chiếc cổ nhỏ nhắn của mình, lạnh lùng nói: “lão yêu bà, tuy rằng hôm nay vương phi ta bị đày vào lãnh cung, và còn bị gián làm a hoàn thấp kém nhất trong phủ, nhưng

mà, ta có thể nào vẫn là vương phi, hôm nay nếu người dám động đến người của ta, ta sẽ tự sát! Ta nghĩ, bức tử vương phi ta, lão nô nhà người cũng khó thoát tội? Đến khi ấy, không những người chạy không thoát, mà tất cả người ở đây cũng không thể thoát, nói không chừng, đến cả gia đình các người cũng thế! Có nhiều người chết cùng ả điên như ta, người thử nói xem ta có may mắn không?”

Nghe thấy lời của nàng, sắc mặt Lí ma ma cuối cùng cũng biến sắc, bà ta vốn định nhân cơ hội này cho ả vương phi điên điên khùng khùng này một bài học, bà ta nghĩ tuy rằng không thể động đến nàng nhưng nếu động đến người bên cạnh của nàng cũng như nhau!

Nhưng bà ta không ngờ rằng, Ưu Vô Song điên đến mức đem tính mạng mình ra đánh liều chỉ để cứu một nô tì thấp hèn.

Vốn dĩ nếu Ưu Vô Song bị vương gia ban chết, bà ta vui mừng còn không kịp, nhưng bây giờ vương gia căn bản không nói muốn lấy mạng nàng, chỉ nói là bắt nàng làm thô sứ a hoàn, trên thực tế, thân phận nàng vẫn là vương phi, nếu bức tử vương phi, đó là tội chu vi cửu tộc!

Mấy thị vệ và a hoàn theo sau Lí ma ma nghe được lời của Ưu Vô Song sắc mặt đều đại biến, kể cả hai a hoàn đang lôi Vân Nhi cũng kinh sợ nhìn Lí ma ma.

Sắc mặt bà ta hết đỏ rồi lại trắng, hiện rõ tức giận cực độ, đột nhiên bà ta hất tay áo, lạnh lùng nhìn hai a hoàn nói: “các người không nghe thấy lời nói của vương phi? Còn không mau thả người?”

Dứt lời, bà ta căm giận nhìn Ưu Vô Song một cái, cười lạnh: “không ngờ rằng, vương phi người xấu như quỷ, lại có công tâm kế như vậy, hôm nay, xem như lão nô đã lĩnh giáo!” nói xong, Lí ma ma không thèm quay đầu lại bước ra ngoài.

Chương 33: Che giấu dung nhan

Thấy thân ảnh Lí ma ma đã rời khỏi, hai a hoàn lôi Vân Nhi cũng thở phào nhẹ nhõng, chỉ vì mệnh lệnh của Lí ma ma hai a hoàn ấy mới không dám động không đến Vân Nhi, nhưng mà họ không muốn vì nguyên nhân vậy mà cả nhà bị mất mạng.

Vậy nên khi họ thấy Lí ma ma rời đi, liền thả ngay Vân Nhi ra theo sau Lí ma ma rời khỏi tầm phòng.

Vân Nhi được tự do, nhanh chóng bò đến bên Ưu Vô Song, khóc nói: “tiểu thư.”

Ưu Vô Song vỗ nhẹ vai nàng ta, an ủi nói: “Ổn rồi, ổn rồi, đừng khóc nữa, không phải không có việc gì rồi sao?”

Nói vậy, nàng không an ủi còn tốt, hễ an ủi, Vân Nhi càng òa khóc, uất ức khóc lớn hơn, nước nở nói: “Tiểu thư, người sao có thể kinh suất như thế? Bất kể là nô tì đắc tội với Lí ma ma, người cũng không nên coi nhẹ mạng mình, người là vương phi mà, là thiên kim chi thể, nô tì nô tì không đáng để người làm như vậy.”

Ưu Vô Song thở nhẹ một tiếng, đôi tay lướt qua mái tóc của Vân Nhi, nói: “Vân Nhi, ngươi tuy là nô tì, nhưng cũng là người, sao lại không đáng? Ngươi xem, ngoài ngươi ra, bên cạnh ta còn có ai? Ai không khinh thường vương phi gốc như ta?”

Vân Nhi thút thít nói: “Tiểu thư không ngốc, nô tì biết, tiểu thư bây giờ đã khỏi rồi.”

Ưu Vô Song khẽ mỉm cười, vỗ nhẹ vai Vân Nhi, nói: “Được rồi, bây giờ ngay thay áo cho ta đi, ta sắp bị lạnh chết rồi đây! Hôm nay, tiểu thư và người như nhau rồi, có lẽ còn thấp hèn hơn người một bậc nữa, bây giờ ta đã là thô sứ a hoàn rồi!”

Vân Nhi “a” một tiếng, nhanh chóng lui rời lòng Ưu Vô Song, lau vội nước mắt, tay chân bấn loạn lấy y phục cho nàng.

Qua một hồi lâu, Vân Nhi quái lạ nhìn Ưu Vô Song, nói: “tiểu thư, nô tì đi lấy nước cho người rửa mặt.”

Ưu Vô Song sờ sờ mặt mình mới nhớ là vì lãnh cung không có nước nóng, cho nên, hôm qua vì lạnh nên nàng chỉ lau sơ mặt rồi ngủ, nhớ lại những vết dơ trên mặt còn chưa lau, khó trách lão yêu bà nói nàng xấu xí!

Rất nhanh, Vân Nhi đã đem đến thau nước sạch, Ưu Vô Song vừa định đưa tay lấy khăn lông rửa mặt thì đột nhiên dừng lại.

Vân Nhi thấy nàng đột nhiên khựng lại, bất giác có chút nghi hoặc: “Tiểu thư, người sao vậy?”

Nàng buông khăn xuống và nói: “Ta không rửa, cứ như thế này được rồi.”

Vân Nhi nhìn khuôn mặt đầy bụi dơ của Ưu Vô Song, bất giác cảm thấy kì lạ hỏi: “tiểu thư, bộ dạng người như vậy ra ngoài sẽ bị người ta cười đấy!”

Ưu Vô Song cười nói: “nếu như ta như vậy, Vân Nhi, người nghĩ xem, tên yêu nghiệt quý vương gia ấy trong phủ ngoài vương phi như ta, hẳn

còn bao nhiêu nữ nhân nữa? Bây giờ thất sủng, nếu bị họ biết tiểu thư người xinh đẹp như vậy, họ sẽ thế nào?”

Vân Nhi sửng sốt: “tiểu thư, việc này nô tì chưa nghĩ qua.”

Nàng cười nhẹ, vỗ vai Vân Nhi, nói: “Vậy người từ từ nghĩ đi nhé! Được rồi, ta phải đi thôi, nếu không lão yêu bà ấy không phải sẽ có cơ hội để phát uy nữa.”

Dứt lời, Ưu Vô Song không để tâm đến Vân Nhi đang lặng người tại chỗ, quay người bước ra ngoài.

Chương 34: Cố ý làm khó (1)

Khuôn viên.

Khi Ưu Vô Song theo Lí ma ma đến khuôn viên, đã có năm sáu thô sứ a hoàn thân mặc vải thô ráp đứng đợi tại đó.

Trong đó có một nữ nhân trông như quản sự ma ma, khi thấy Lí ma ma liền vội vàng nghênh đón, trước là liếc Ưu Vô Song một cái, ánh mắt thoáng qua tia kinh bỉ, sau đó tươi cười nói với Lí ma ma: “ý da, Lí quản gia, việc đưa người mới đến sao có thể làm phiền người? Chỉ cần người nói một tiếng, lão nô tự đi là được.”

Lí ma ma mặt cười nhưng lòng không cười gật đầu nói: “quản sự ma ma, người mới này giao cho người!”

Nói xong bà ta lạnh lùng quay lại nhìn Ưu Vô Song, ánh mắt tràn đầy mưu mô, nhưng tiếc là, Ưu Vô Song giờ đây đang hưng phấn dò xét xung quanh, vốn không thấy ánh mắt của Lí ma ma.

Lí ma ma thấy Ưu Vô Song vốn không lưu tâm đến bà ta, liền nói với quản sự ma ma kia: “người mới không biết quy củ, người hãy dạy dỗ cẩn thận biết chưa?”

Quản sự ma ma trên mặt lộ ra thần sắc đã biết rồi, gật gật đầu.

Lí ma ma thấy quản sự ma ma đã hiểu ý bà ta, cũng không thềm ở lại lâu, nhìn cũng không nhìn Ưu Vô Song quay người bước khỏi khuôn viên.

Còn Ưu Vô Song hồn nhiên không biết mình đã bị rơi vào mưu kế của Lí ma ma, nàng hưng phấn dò xét cảnh sắc xung quanh, đặc biệt là mảng hoa sắc đỏ ở không xa.

nhANH chóng, một tiếng “hừ” tức giận ngắt quãng hứng thú thưởng hoa của nàng: “người mới đến kia, còn không qua đến đây?”

Ưu Vô Song quay người lại, nhìn người phụ nữ (hồi xưa phụ nữ là chỉ nè đã có chồng) có chút nghi hoặc hỏi: “việc gì? Người đang gọi ta sao?”

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, các thô sứ a hoàn đứng cạnh nhin không được che miệng cười, còn quản sự ma ma kia tức đến cơ thể căng thịt run lên, bởi vì, bà ta quản lí khuôn viên này bao năm, trước giờ chưa từng có thô sứ a hoàn nào dám không để bà ta trong mắt.

Giờ đây, mặt bà ta trầm xuống: “Ta bất kể người có thân phận gì, chỉ cần người đã đến khuôn viên này thì phải ngoan ngoãn mà làm việc, nếu không, người đừng mong yên thân!”

nói xong, quản sự ma ma không đợi Ưu Vô Song nói gì, cười lạnh một tiếng, phân phó: “Châu Nhi, hôm nay người và ả ta phụ trách mảng này, còn những người phải làm gì thì cứ làm đó.”

Ưu Vô Song nhìn người thô sứ a hoàn cúi đầu tên Châu Nhi kia, lời của quản sự ma ma, nàng nghe không hiểu ý, nhưng nhìn những a hoàn vẻ mặt thoát nạn xung quanh, trong lòng bất giác dâng lên cảm giác bất an, chắc chắn đó không phải là việc tốt gì.

quả nhiên, quản sự ma ma cười lạnh, nói: “Trước trưa hôm nay, nếu như các người không tưới hết mảng Liên Đường này, các người không được được ăn cơm trưa.”

Dứt lời, quân sự ma ma không đợi Ưu Vô Song phản ứng lại, liền quay thân hình béo ịch rời khỏi.

Sau khi quân sự ma ma rời đi, các thô sứ a hoàn khác cũng nối tiếp rời khỏi, chỉ còn lại thô sứ a hoàn tên Châu Nhi và Ưu Vô Song.

Chương 35: Cố ý làm khó (2)

Ưu Vô Song ngược nhìn mảng hoa đỏ chói ấy, cảm giác bất an trong lòng càng trỗi dậy kịch liệt, nàng dùng tay nhẹ nhàng nắm tay áo của Châu Nhi, trong lòng thấp thoáng hy vọng, hỏi: “này, lão bà mập mạp đó không phải nói mảng lớn này chứ?”

Lời nói của Châu Nhi đánh vỡ tia hy vọng cuối cùng của nàng, chỉ thấy Châu Nhi ngược đầu, sắc thái mai mục trả lời: “đúng là mảng này, người tốt nhất nhanh lên nếu không không được ăn trưa thì chiều nay càng không có sức lực đấy!”

Dứt lời, Châu Nhi không thềm để ý đến Ưu Vô Song, quay người đi về hướng mảng hoa đỏ chói.

Ưu Vô Song mở to mắt nhìn mảnh lớn không thấy được đỉnh của biển hoa kia, một khu lớn như vậy, chỉ hai người họ đừng nói là tới trưa, dù tới ngày mai cũng chưa xong, mục yêu bà chết tiệt kia, rõ ràng là mượn tay mục mập kia hãm hại mình mà.

Thấy Châu Nhi đã bước khá xa, Ưu Vô Song vội đuổi theo, kéo lấy tay áo Châu Nhi, lớn tiếng nói: “Mỗi ngày người đều làm như thế sao?”

Ánh mắt Châu Nhi thoáng tia đau khổ, bi thống cười một tiếng, nói: “Ta vốn là a hoàn thân cận của Liễu thị nhân, bởi vì đắc tội với Liễu thị nhân, cho nên bị đuổi đến đây, trở thành thô sứ a hoàn, quản sự ma ma nhận được ích lợi từ Liễu thị nhân, đương nhiên không để ta yên ổn, trong khuôn viên, lời nói của quản sự ma ma là thánh chỉ, nếu như không nghe

theo, bà ta càng khiến người khác khó sống, ta không như vậy còn biết làm sao?”

Nói đến đây, Châu Nhi giựt tay áo mình khỏi tay Ưu Vô Song, mặt không chút cảm xúc nói với nàng: ta khuyên ngươi hãy mau mà làm việc, không thôi khi đến giờ, quản sự ma ma nhất định sẽ làm khó ngươi!”

Lời của Châu Nhi khiến lòng Ưu Vô Song càng phẫn nộ, đây căn bản không phải là làm việc, quản sự ma ma kia làm vậy không phải là bức chết người.

Không, nàng tuyệt đối không chịu khuất phục, còn nữa, cơ thể yếu đuối này của căn bản chịu không nổi, vả lại, từ nhỏ đến lớn, nửa thùng nước nàng còn chưa từng khiêng qua, bây giờ bắt nàng gánh nước? Đùa gì chứ!

Nghĩ vậy, Ưu Vô Song lần nữa đưa tay kéo Châu Nhi lại, nói: “Đừng đi! Mụ mập ấy căn bản là đang làm khó chúng ta, hừ, hôm nay chúng ta không tưới xem mụ ta làm gì được chúng ta?”

Châu Nhi nghe thấy lời nói của nàng bất giác cười nhạo nói: “ta khuyên ngươi đừng phí sức lực, khi ta mới đến đây cũng như ngươi, nhưng ngươi biết kết cục như thế nào không?”

Dứt lời, Châu Nhi đột nhiên kéo tay áo lên, lộ ra cánh tay đầy thương tích, chỉ thấy cánh tay trắng đầy những vết thương rõ ràng là bị vật nóng phỏng phải. Hơn nữa đã lưu lại vết sẹo mãi không thể phai.

Ưu Vô Song còn chưa kịp lộ vẻ kinh ngạc thì bên tai truyền lại một âm thanh nghiêm nghị: “Các ngươi ở đây làm gì? Còn không mau làm việc?”

Chương 36: Phần nộ

Ưu Vô Song và Châu Nhi bị tiếng nói này dọa giật mình, cùng quay đầu lại, chỉ thấy quần sự ma ma đem theo hai thô sứ a hoàn, đang đứng cách đó không xa, cả mặt tràn đầy phần nộ nhìn nàng và Châu Nhi.

Châu Nhi dường như rất sợ quần sự ma ma, khi thấy mục ta đến, vội đẩy Ưu Vô Song ra, cúi đầu bước đến bên chiếc thùng gỗ.

Ưu Vô Song đầu để nàng ta đi, chỉ thấy nàng ta mới đi một bước, nàng liền nắm lấy y phục Châu Nhi, lớn tiếng nói: “đừng đi! Việc này vốn là mọi người cùng làm, nhưng chỉ phân công cho hai chúng ta? Mục ta ức hiếp người quá đáng!”

Châu Nhi nghe thấy Ưu Vô Song nói thế, ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn nàng cứ như là thấy quái vật, nhất thời quen cả đẩy nàng ra.

Còn quần sự ma ma nghe thấy lời nàng, tức đến run cả người, phần nộ chỉ vào nàng mà hét: “tiện nhân, người giỏi lắm! Lão nương hôm nay không cho ngươi biết tay, ngươi còn xem thường? Hôm nay, lão nương sẽ cho ngươi biết thế nào là ức hiếp người quá đáng!”

Châu Nhi bị dọa đến giật cả mình, chân mềm nhũn, “thình thịch” quỳ dưới đất, cầu xin quần sự ma ma: “ma ma, nàng ta là người mới, không biết quy tắc, người đại lượng hải hà tha cho nàng ấy đi, nếu không hôm nay nô tì thay nàng ấy tưới hết chỗ Liên Đường này.”

Đối diện với cầu xin của Châu Nhi, quần sự ma ma căn bản không quan tâm, mục ta nhìn người đang quỳ dưới đất cười lạnh một tiếng, không đợi

Châu Nhi nói hết đã nói: “ngươi im miệng cho ta! Ngươi là thứ gì? Ở đây đến phiên ngươi nói chuyện?”

Châu Nhi thấy cầu tình không thành, vội lén lén kéo góc áo Ưu Vô Song, sợ hãi nói: “ngươi mau xin lỗi ma ma đi, nhanh lên!”

tuy nhiên, Ưu Vô Song không thèm để ý hành động của Châu Nhi, mắt trừng trừng tức giận nhìn quản sự ma ma, cười lạnh một tiếng: “xin lỗi? Mụ ta là cái thá gì? Muốn ta xin lỗi mụ? Ta sợ ta quỳ xuống, mụ ta không dám nhận, sẽ tổn thọ mụ ta đấy!”

Nàng vốn là một cảnh sát tính tình bộc trực, thường ngày xem thường nhất loại hồ giả uy hổ, tiểu nhân kiêu căng ác độc, hôm nay, quản sự ma ma gây khó dễ cho nàng như vậy và còn định dùng tư hình với nàng, nếu nàng không cho mụ ta biết mặt thì còn đâu là thiên lí nữa!

Nghĩ tới các vết đánh ngang dọc lẫn lộn, khiến người khác kinh sợ của Châu Nhi, lòng nàng như bị cơn lửa nóng thiêu đốt.

Quản sự ma ma thấy Ưu Vô Song mặt không chút sợ hãi, trong lòng không khỏi ngạc nhiên, nhưng mụ ta rất nhanh định tâm lại, Ưu Vô Song là người Lí ma ma bảo mụ ta xử lí, chắc chắn không có bối cảnh gì, chẳng qua chỉ là một a hoàn không sợ chết thôi!

Nghĩ vậy, quản sự ma ma cười lạnh một tiếng, lớn bước đi đến trước mặt Ưu Vô Song, giơ tay lên cao giáng xuống mặt nàng.

Châu Nhi che mặt không nỡ nhìn thấy cảnh ấy, nếu như thái độ vừa Ưu Vô Song cứng đầu như vậy, nhất định sẽ bị Lí ma ma đánh một trận như tử như nàng ta lúc trước.

Chương 37: A hoàn cũng không dễ ức hiếp (1)

Tuy nhiên, tiếng tát mà Châu Nhi suy đoán lại không vang lên mà ngược lại đột nhiên vang lên tiếng thét như giết heo của quản sự ma ma (PP:tiếng hét kinh dị thiệt =o=)

Châu Nhi có chút nghi ngờ ngẩn đầu lên, chỉ thấy Ưu Vô Song vốn sẽ bị đánh thần sắc cực kì bình thản đứng tại chỗ, còn quản sự ma ma khi này hung hăng đánh người giờ lại nằm dưới đất đau khổ than vãn.

Thấy cảnh ấy, Châu Nhi ngẩn cả người, nàng ta không biết sự việc sao lại như vậy nhưng mà nàng ta biết nhất định là có liên quan đến a hoàn mới đến.

Nàng ta vốn là người tâm tư khép kín, khi này vì Ưu Vô Song cầu xin thật sự không phải bị nàng thuyết phục mà là vì nàng ta hiểu rõ con người quản sự ma ma, nàng càng cầu xin cho Ưu Vô Song, quản sự ma ma sẽ càng làm khó Ưu Vô Song, như vậy sẽ không thêm quan tâm đến nàng ta.

Việc này không thể trách nàng ta ít kỉ, chỉ vì hôm nay nàng ta mới quen biết Ưu Vô Song, thậm chí ngay cả tên còn không biết thì làm sao nàng ta vì Ưu Vô Song mà cầu xin? Hơn nữa trước khi Ưu Vô Song đến đây, người duy nhất bị quản sự ma ma làm khó là nàng ta, nếu như Ưu Vô Song đến đây, nếu như có thể chuyển toàn bộ sự chú ý của quản sự ma ma lên người Ưu Vô Song thì ngày tháng sau này của nàng ta không phải sẽ tốt đẹp hơn?

Nhưng mà nàng ta lại không hề nghĩ tới, thô sứ a hoàn mới đến Ưu Vô Song này quả không đơn giản, nàng dưới quyền của quản sự ma ma nhưng lại dám phản kháng lại, một a hoàn bình thường tuyệt đối không có gan

này, nhìn nàng không chút hoang mang, khí chất như vậy tuyệt nhiên không phải là một a hoàn bình thường.

Quản sự ma ma nhìn Ưu Vô Song với ánh mắt oán độc, giận đùng đùng nói với hai thô sứ a hoàn đang đứng gần người: “Phản rồi phản rồi! Các người đều chết hết rồi sao? Còn không mau đến dìu ta dậy?”

Hai thô sứ a hoàn giờ mới hoàn hồn, vội vàng bước lên trước dìu mụ ta dậy.

Còn Ưu Vô Song thần thái vẫn ung dung, chỉ dựa vào chút võ công của a hoàn ấy mà muốn xử lí nàng? Hừ! Đúng là nằm mơ!

Mụ ta nhìn thấy thần sắc điềm đạm ung dung của Ưu Vô Song, tức đến nổi suýt nữa ói ra máu, mụ ta trở thành ma ma bao lâu nay, trước nay chỉ có mụ ta ức hiếp người khác, nào có ai dám ức hiếp mụ? Hôm nay, mụ không những bị người ta vô cớ đánh ngã xuống đất, mà người làm việc vậy chỉ là một a hoàn, cơn giận này sao mụ nuốt trôi được?

Lập tức, mụ đẩy mạnh hai a hoàn dìu mình ra, hét: “Bắt ả tiện nhân này lại cho ta! Lão nương không tin, hôm nay ả có thể thoát khỏi tay lão nương?”

Hai a hoàn sau khi nghe thấy lời của quản sự ma ma, bốn mắt nhìn nhau, khẽ do dự một lúc, sau đó lao về phía Ưu Vô Song.

Nàng sau khi nghe thấy lời của mụ ta, trên mặt bất giác lộ ra nụ cười kinh bỉ, nàng đợi hai a hoàn ấy đến gần, đột nhiên đưa cao chân, đá ngã một a hoàn trong số ấy với tốc độ nhanh nhất, sau đó một cước đá sau đẹp mắt, ả a hoàn còn lại cũng bị nàng xử lí.

Chương 38: A hoàn cũng không dễ ức hiếp (2)

Khi đã hoàn tất mọi việc, Ưu Vô Song phủi phủi tay, đi về phía mộ quản sự ma ma đã bị dọa đến ngẩn cả người.

Quản sự ma ma sợ đến cơ thể không ngừng run rẩy, thấy nàng bước tới gần, giọng run bảo: “Người định làm gì? Ta nói cho người biết, ta...ta là quản sự ma ma ở đây, nếu người dám làm gì với ta, vương gia nhất định không tha cho người!”

Nghe thấy lời quản sự ma ma vừa nói, Ưu Vô Song lộ ra nụ cười tựa ác ma, bước đến gần mộ, dùng ta nắm lấy cằm của mộ, lạnh lùng nói: “Người yên tâm, ta bây giờ không giết người, nhưng nếu người lần sau còn dám ức hiếp người thì đừng trách ta ác độc!”

Những lời này của nàng chỉ là dọa mộ quản sự ma ma thôi, nàng thân là cảnh sát, sao lại có thể giết người? Nàng nói vậy chẳng qua vì mộ ta đối xử với người khác tàn nhẫn, nếu không dọa như thế thì có hiệu quả nhất!

Quả nhiên, quản sự ma ma bị dọa đến mặt trắng bệch, run rẩy nói: “ta không dám nữa, sau này không dám nữa!”

thấy bộ dạng sợ sệt của quản sự ma ma, nàng thảo mãn cười nhẹ, lãnh đạm nhìn mộ ta một cái, nói: “vậy hôm nay ta có cần tưới chỗ hoa ấy không?”

Quản sự ma ma vội vàng đáp: “không cần, không cần, người mới đến đây, hãy làm quen trước, hôm nay người không cần làm gì cả!”

Nàng cười nhẹ một tiếng: “tốt lắm, vậy hôm nay để Châu Nhi bồi ta ‘làm quen’ hoàn cảnh mới nhé!”

Mụ ta đâu có dám nói không chứ? Vội vàng gật đầu nói: “được được, cứ để ả bồi người!”

Khuôn mặt và chiếc miệng của quản sự ma ma thật sự khiến nàng cảm thấy kinh tởm, nay mục đích đã đạt được thì nàng không cần phải tiếp tục nhìn nữa, liền nói: “được rồi! Người cút được rồi! Nhưng mà, người đừng hòng giở trò su lưng ta, nếu không, ta sẽ giết người!”

Mụ ta bây giờ hận đến mức muốn lập tức rời khỏi, nào có dám nói thêm lời nào? Sau khi nghe thấy lời của Ưu Vô Song lập tức chạy như lấy mạng, cùng với hai a hoàn nhanh chóng rời khỏi.

Lúc đầu trong lòng mụ còn oán Lí ma ma không nên đem ả hung thần này đến khuôn viên.

Nhưng đột nhiên nghĩ ra Lí ma ma là quản gia của vương phủ, bà ta muốn hại một người thì còn dễ hơn quản sự ma ma của khuôn viên này nhiều, vậy thì hà tất mượn tay mụ xử lí một thô sứ a hoàn? Bà ta làm vậy nhất định có nguyên nhân, nhất định thô sứ a hoàn ấy không đơn giản như ngoài mặt, ngay cả bà ta cũng quản không được ả này nên mới muốn mượn tay mụ xử lí ả!

Nghĩ tới đây, mụ càng oán hận Lí ma ma thêm vài phần, tự mình mụ không dám đắc tội với người khác, nếu muốn mụ đắc tội vậy không phải là hại mụ sao?

Thấy dáng vẻ khẩn trương rời khỏi của mụ quản sự ma ma, Ưu Vô Song cười đắc ý, nói với Châu Nhi vẫn đang ngẩn ngơ quỳ dưới đất kia: “Ổn rồi! Đứng dậy đi! Sau này có ta đây không ai dám bắt nạt người nữa đâu!”

Dứt lời, Ưu Vô Song kéo Châu Nhi dậy, sau đó kéo nàng ta đi về phía biển hoa mênh mông, ruồi phiến phúc đã bị đuổi đi, cảnh sắc ở đây đẹp như vậy, sao nàng có thể bỏ qua được?”

Tuy nhiên, Ưu Vô Song không hề biết rằng, hành động khi nãy của nàng, đã hoàn toàn lọt vào mắt của một người, người ấy ẩn thân trong âm ảnh, dõi theo hình bóng dần đi xa của Ưu Vô Song, lộ ra vẻ trầm ngâm suy ngẫm.

Chương 39: Mặc y nhân

Phủ thái tử.

Thư phòng được sự bố trí giản dị thanh lịch, nhưng lại cực trang nhã khiến người khác có cảm giác thoải mái, một vị nam nhân trẻ tuổi mặc áo bào màu mực (PP: màu đen) thân người cao lớn đang đứng bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Một trận tiếng bước chân nhẹ truyền lại, một người thanh niên mặc áo bào xám đậm bước vào, chỉ nhìn người nam nhân đang đứng bên cửa sổ ôm quyền cúi chào, thái thái cung kính nói: “thuộc hạ khấu kiến thái tử gia”

Vị mặc y nhân ấy vốn không quay đầu lại, vẫn tiếp tục ngắm cảnh sắc bên ngoài, lãnh đạm nói: “sao rồi?”

Vị thanh niên mặc y phục màu xám đáp: “thuộc hạ theo sự phân phó của thái tử gia quan sát tân thất vương phi một thời gian, thuộc hạ phát hiện, thất vương phi ấy tuy hành sự có chút điên cuồng nhưng thuộc hạ cho rằng, nàng ấy không phải là thần trí bất minh!”

Nghe thấy lời nói ấy của người nam nhân áo xám, vị mặc y nhân cuối cùng cũng quay người lại, chỉ thấy nhãn mày tựa họa, tuấn mỹ phi thường nhưng ngũ quan khắc sâu, kém hơn Lãnh Như Tuyết vẻ đẹp âm nhu, nhưng lại thêm phần lạnh lùng và phiêu diêu.

Đôi mắt mặc y ngưng lại trên người vị thanh niên áo xám, nhíu nhíu mày, hỏi: “sao lại nói thế?”

Người áo xám nói: “thất vương phi mà thuộc hạ đã gặp qua phủ thừa tướng và thất vương phi bây giờ căn bản là hai người khác nhau, khi thái tử gia cầu thân với phủ thừa tướng, thuộc hạ từng ba lần đột nhập vào phủ thừa tướng, nhưng mà khi ấy thất vương phi trong mắt thuộc hạ thật sự là một người thần trí bất minh, nhưng thuộc hạ cảm thấy kì lạ, từ khi thành thân với thất vương gia, thất vương phi như biến thành một người khác hẳn căn bản không phải là người thần trí bất minh, vả lại nàng ấy dường như là cao thủ không lộ diện, nàng ấy thậm chí có thể trong một chiêu khiến cao thủ có danh như thất vương gia ngã xuống đất. Hơn nữa võ công của nàng ấy rất lạ, ngay cả thuộc hạ cũng không nhìn ra được. Và không biết có phải thuộc hạ nhìn nhầm không, thuộc hạ cảm thấy, thất vương phi này không giống với lời đồn bên ngoài là yêu thất vương gia sâu đậm, thuộc hạ nhìn thấy ánh mắt của thất vương phi đối với thất vương gia là kinh miệt và nhạo báng.”

Nghe thấy lời của vị nam nhân áo xám, mạc y nhân có chút ngạc nhiên nhúu nhúu mày, trầm giọng: “người chắc chắn người không nhìn nhầm chứ? Nàng ta thật sự là cao thủ không lộ diện?”

Vị nam nhân áo xám gật gù đầu, trả lời: “Thuộc hạ không nhìn nhầm, hơn nữa nàng ấy có thể một chiêu hạ gục đứng trong mười vị cao thủ của Tây Diệm hoàng triều như thất vương gia, điểm này ngay cả thuộc hạ còn làm không được, như vậy nói rõ, võ công của thất vương phi còn cao hơn cả thuộc hạ.”

Mạc y nhân khẽ gật gù đầu, trầm tư một lúc, hoài nghi nói: “Vậy thì lạ thật, như bốn thái tử biết, thất vương phi này từ nhỏ đã bị bạo bệnh trở nên thành trí bất minh, mà nay lại như biến thành một người khác, không lẽ, bao năm nay, nàng ấy luôn giấu kín bản thân? Sao nàng ta phải làm vậy?”

Chương 40: Là ai tự ngán chân mình

Nghe thấy lời của vị mặc y nhân, vị thanh niên áo xám trầm tư một lúc, đột nhiên đáp: “Thái tử gia, có lẽ tất cả việc này có liên can đến mẫu tử thái tử phi? Như thuộc hạ biết, mẫu thân của thất vương phi là trần khi thất vương phi còn nhỏ, còn mẫu thân của thái tử phi là một người cực kì hà khắc so đo, có lẽ thất vương phi khi ấy tuổi nhỏ không thể không giả điên để bảo vệ bản thân!”

Mặc y nhân khẽ gật đầu, ý là nhận thấy sự việc giống như vị nam nhân áo xám, nói: “Nếu như là vậy thì mọi việc còn có vẻ ổn. Ưu Lạc Nhận tâm địa thâm sâu, ngay cả thân tử tử cũng tính toán, mẫu thân ả ta thiết nghĩ cũng là người tâm địa thâm sâu, nếu như không giả điên thì e rằng sống không đến hôm nay! Được rồi, Li Hồn, người hãy nói cho bốn thái tử nghe những gì người thấy và nghe trong thất vương phủ mấy ngày nay đi.”

“Vâng.” Li Hồn gật gật đầu, sau đó bắt đầu kể cho mặc y nhân nghe những gì mình thấy và nghe trong thất vương phủ.

Khi nghe hết tất cả những gì Li Hồn kể, mặc y nhân bấ giác có chút bất ngờ, đôi môi lạnh lùng khẽ cong lên mang vị đùa cợt, nói: “Xem ra, thất vương phi này quả là thú vị, một nữ tử khiên cường như vậy, ở vương triều Tây Diệm này rất ít gặp, khi ấy nếu như cưới nàng ấy, ắt hẳn bây giờ rất thú vị rồi.”

Nghĩ đến vẻ ngoài điên cuồng nhưng thật chất là thiếu nữ cực kì thông minh, gương mặt không chút cảm xúc của Li Hồn lộ ra nụ cười, nói: “Thái tử gia, người hối hận khi ấy không lật tẩy âm mưu của thái tử phi?”

Mạc y nhân cười nhẹ, nói: “Hối hận thì không cần thiết, Ưu Vô Song này tuy thú vị hơn muội muội của nàng ấy nhiều nhưng bốn thái tử nghe nói, nàng ta diện mạo xấu xí, còn Ưu Lạc Nhận tuy rằng tâm địa thâm sâu, có tâm kế nhưng lại xinh đẹp như hoa, là đệ nhất mỹ nữ của vương triều Tây Diệm, tuy rằng bốn thái tử không coi trọng diện mạo của nữ nhân, nhưng nếu có một thái tử phi diện mạo xấu xí, như vậy không phải sẽ bị thiên hạ chê cười?”

Nghe thấy mạc y nhân nói thế, Li Hồn khẽ do dự, tuy định nói cho vị mạc y nhân này biết Ưu Vô Song thật sự dung mạo nghiêng thành nhưng không biết tại sao, Li Hồn ngập ngừng một lúc, cuối cùng không nói ra, bây giờ Ưu Vô Song trở thành thất vương phi còn về nàng ấy có diện mạo thế nào, đối với thái tử gia, đã không quan trọng nữa.

Thần thái do dự đó của Li Hồn vốn không thoát khỏi cặp mắt của mạc y nhân, mạc y nhân lãnh đạm nhìn Li Hồn, nói: “Li Hồn, ngươi có gì muốn nói sao?”

Li Hồn khẽ sửng sốt, sau đó rất nhanh đáp: “Thái tử gia, mấy ngày trước, thuộc hạ nhìn thấy thái tử phi và thất vương gia tại nơi thanh vắng của ngự hoa viên tương ngộ, thất vương gia đối với việc thái tử phi lên nhậm kiêu hoa rất phẫn nộ, nhưng mà sau đó ngài ấy tin lời của thái tử phi, thiết nghĩ ngày tháng sau này của thất vương phi sẽ không tốt đẹp rồi!”

Mạc y nhân khẽ cười, nói: “Thất vương phi ấy không phải là người hiền lành, nàng ấy đủ thông minh để bảo vệ chính mình, còn Như Tuyết bốn thái tử rất hiểu hần, bốn thái tử không cho rằng hần sẽ giết một nữ nhân thú vị vậy! Được rồi, Li Hồn, ngươi lui ra trước đi, hãy tiếp tục giám sát nhất cử nhất động của Ưu Vô Song cho bốn thái tử, bốn thái tử sẽ đợi xem kịch hay!”

Nói đến đây, vị mặc y nhân ngật ngừng, sau đó cười nhẹ: “Nghĩ lại khi ấy Lãnh Như Tuyết bày kế để bốn thái tử cưới một ả ngốc làm phi tử, hẳn nhất định không ngờ rằng, hắn khiêng đá nhưng lại tự ngáng chân mình nhỉ?”

Chương 41: Thái tử Lãnh Như Băng

Li Hồn nghe thấy lời của mặc y nhân, khẽ sửng sốt nhưng lại không nói gì, sâu thẳm trong thâm tâm lại tiếc thay cho mặc y nhân, nếu như thái tử gia biết được thất vương phi ấy không những thông minh, mà còn có dung mạo xinh đẹp hơn Ưu Lạc Nhạn, ngài ấy sẽ thế nào?

Ngài ấy có hối hận khi thành thân không lật tẩy âm mưu của Ưu Lạc Nhạn, và đem thất vương phi thông minh xinh đẹp đẩy vào lòng thất vương gia không?

Không biết tại sao, trong lòng Li Hồn bỗng cảm thấy thái tử gia sau này nhất định sẽ vì sai lầm khi ấy mà hối hận, bởi vì, trong mắt Li Hồn, thất vương phi ấy không những dung mạo xinh đẹp hơn Ưu Lạc Nhạn mà còn thông minh hoạt bát, là một nữ nhân khiến cho người khác không nhin nổi muố nâng niu trong tay mà sủng nịnh.

Li Hồn nghĩ tới đó, bất giác trong tâm thở dài một tiếng, sau đó nói với vị mặc y nhân: “thái tử gia, thuộc hạ cáo từ trước!”

Kế môi vị mặc y nhân mang theo nụ cười lãnh đạm, quơ quơ tay, xem là đồng ý yêu cầu của Li Hồn.

Sau khi Li Hồn rời khỏi: mặc y nhân đột nhiên hô to: “người đâu.”

Rất mau, sau tiếng hô của mặc y nhân, một vị thái giám từ ngoài cửa bước vào, hành lễ với mặc y nhân, nói: “thái tử có gì phân phó?”

Mạc y nhân lãnh đạm nói: “Đi gọi thái tử phi đến đây, cứ nói bốn thái tử có lời muốn nói với nàng ta!”

Rất nhanh, tiểu thái giám lại tuân mệnh lui xuống.

Không lâu sau, một trận bước chân nhẹ truyền lại, cửa thư phòng bị người ta từ từ mở ra, một nữ tử mỹ lệ kiêu nhu bước vào, nàng ta chính là muội muội của Ưu Vô Song, đương kim thái tử phi, Ưu Lạc Nhạn.

Gương mặt mỹ lệ của Ưu Lạc Nhạn mang theo nụ cười kiêu nhu, bước nhẹ nhàng đến bên cạnh vị mạc y nhân, dịu dàng nói: “Như Băng, chàng gọi thiếp đến có việc gì?”

Mạc y nhân chính là đại hoàng tử của vương triều Tây Diêm, cũng là đương kim thái tử Lãnh Như Băng. Người này dung mạo tuấn mỹ, tính cách lãnh đạm nhưng ôn nhu, đối xử với người khác ôn văn hữu lễ, tuy không tuấn mỹ như đệ đệ cùng cha khác mẹ Lãnh Như Tuyết, nhưng mà vì tính cách ôn hòa và là đương kim thái tử cho nên Lãnh Như Băng cơ hồ là người tình trong mộng của các nữ tử vị hôn của vương triều Tây Diêm.

Lãnh Như Băng nhìn Ưu Lạc Nhạn, cười mỉm nói: “Lạc Nhạn , nàng đến rồi à, đến đây, ngồi xuống nào!”

Dứt lời, hắn ta đứng dậy, ôn nhu kéo lấy tay Ưu Lạc Nhạn, đưa nàng ta đến một bên của chiếc ghế nệm ngồi xuống.

Ưu Lạc Nhạn nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú góc cạnh phân minh của Lãnh Như Băng, trong phút chốc như bị hấp hồn, người nam nhân này, tuy không tuấn mỹ như Lãnh Như Tuyết nhưng hắn ta lại thu hút nàng ta hơn Lãnh Như Tuyết, bởi vì hắn ta là một nam nhân thuần thực, và hắn ta và Lãnh Như Tuyết không giống nhau ở chỗ, sự ôn nhu và đa tình của hắn là thứ mà Lãnh Như Tuyết không có.

Lãnh Như Tuyết quả thật tuần mĩ không ai sánh bằng nhưng mà tính cách hần nóng nảy, không biết phong tình, cứ như một thiếu niên chưa thuần thực, còn Lãnh Như Băng lại đối đãi người ôn nhu, và biết làm cho nữ nhân vui lòng, hẳn ta là một nam nhân thuần thực thực sự!

Nghĩ vậy, Ưu Lạc Nhạn bỗng vô cùng may mắn khi ấy sai người đánh gãy ả ngốc Ưu Vô Song, sau đó thay ả ngồi vào kiệu hoa của nam nhân này, nếu không, nàng ta không những mất đi vinh hoa phú quý và thân phận cao quý cao cao tại thượng sau này, mà còn mất đi sự dịu dàng của người nam nhân này!

Chương 42: kiến nghị có dụng tâm khác

Lãnh Như Băng không bỏ sót bất kì biểu cảm nào của Ưu Lạc Nhạn, khuôn mặt tuần tú thoáng qua tia cười nhạt, nhưng rất nhanh phục hồi sự ôn nhu dịu dàng, quan tâm hỏi: “Lạc Nhạn, nàng sao thế?”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Băng, Ưu Lạc Nhạn cười kiêu nhu, dịu dàng đáp: “Như Băng, chàng có lời muốn nói với thiếp?”

Ánh mắt Lãnh Như Băng chợt thoáng qua tia đùa cợt, nói: “Lạc Nhạn, bây giờ cách này đại hôn của chúng ta đã khá nhiều ngày rồi nhỉ?”

Ưu Lạc Nhạn khẽ sửng sốt, vốn không hiểu tại sao Lãnh Như Băng lại đột nhiên nhắc vấn đề này, nàng ta gật gật đầu, đáp: “Vâng, sao thế?”

Lãnh Như Băng đột ngột cười mỉm, nhìn Ưu Lạc Nhạn nói: “tỉ muội hai người cùng một ngày xuất giá, nàng gả cho bốn thái tử trở thành thái tử phi, tỷ tỷ nàng cũng trở thành chính phi của thất hoàng đế, cũng sắp đến sinh khắc (tức sinh nhật) của nàng, hay là làm một buổi tiệc, mời thất hoàng đế và tỷ tỷ nàng cùng quây quần bên nhau!”

Nghe thấy lời nói của Lãnh Như Tuyết, ánh mắt Ưu Lạc Nhạn thoáng qua tia hoang mang, nhưng nàng ta rất nhanh định thần lại, dịu dàng nói với Lãnh Như Băng: “Bây giờ tử tử và thất hoàng đệ đang tân hôn, thiếp là muội muội, làm sao dám làm đến phiền hạnh phúc của tử tử? Hơn nữa sinh khắc của thiếp cũng không cần phải kiêng động đến người khác!”

nhưng Lãnh Như Băng không đợi Ưu Lạc Nhạn nói hết, đã ngắt lời nàng ta, nói: “Lạc Nhạn, điều nàng nói, bốn thái tử đều biết, nhưn nàng là thái tử phi của bốn thái tử, qua sinh khắc sao có thể làm qua loa? Buổi tiệc sinh khắc nhất định phải làm, nàng và tử tử nàng tử muội tình thâm, sao có thể không mời nàng ấy đến chúc mừng nàng? Được rồi, việc này cứ quyết định như vậy! Ta sẽ phái người đưa thư mời đến cho thất hoàng đệ.

Ưu Lạc Nhạn nghe lời nói của Lãnh Như Băng trong lòng càng bất an, nàng ta không muốn nhanh chóng như vậy gặp mặt Lãnh Như Tuyết, vì buổi tiệc này là dưới sự quan sát của Lãnh Như Băng, tính cách mạnh động như Lãnh Như Tuyết, nàng ta sợ đến lúc đó sẽ bị Lãnh Như Băng nhìn ra mối quan hệ giữa nàng ta và Lãnh Như Tuyết.

Nghĩ tới đây, Ưu Lạc Nhạn chỉ còn cách mặt dày nói: “Như Băng, tử tử thiếp từ nhỏ thần trí bất minh, thiếp sợ...”

Lãnh Như Băng không đợi nàng ta nói hết, đột nhiên dang tay ôm Ưu Lạc Nhạn vào lòng, nói: “Lạc Nhạn, việc của tử tử nàng, ta cũng đã nghe qua, nhưng có thất hoàng đệ ở đó thì không có việc gì đâu! Được rồi, Lạc Nhạn, việc này cứ như vậy đừng nói gì nữa nhé!”

Trong lòng Ưu Lạc Nhạn có vạn phần không tình nguyện nhưng lại không nói được gì, nếu như nàng ta tiếp tục khước từ nhất định Lãnh Như Băng sẽ sinh nghi.

Nàng ta trầm tư một lúc, đột nhiên ngẩn đầu nói: “Như Bằng, đến lúc ấy, chàng có thể để thiếp đơn độc nói chuyện cùng tỷ tỷ chứ?”

Lãnh Như Bằng tự khắc biết được tâm tư của Ưu Lạc Nhạn, Ưu Lạc Nhạn muốn thừa cơ rời khỏi không muốn gặp mặt Lãnh Như Tuyết, nếu như hấn ta đồng ý, như vậy, vở kịch ấy sẽ vô vị rồi?

Nghĩ vậy, Lãnh Như Bằng khẽ mỉm cười nói: “việc này đến lúc ấy nói tiếp! Được rồi, Lạc Nhạn, hôm nay bốn thái tử có chút sự vụ trong triều phải xử lí, nàng lui xuống trước đi.”

Ưu Lạc Nhạn tuy tâm biết nhưng lại không thể tiếp tục nói gì, cho nên đành không chút cam tâm lui xuống.

Chương 43: Tâm tư của Liễu Yên Nhiên

Liễu viện.

Trong đại sảnh Liễu viện được bố trí tinh xảo, Liễu Yên Nhiên đang ưu nhã ngồi sau cổ cầm, nhẹ nhàng chơi cổ cầm, âm thanh ấy tựa nước chảy từ trên ao xuống, khiến người nghe tâm thần thoải mái.

Lãnh Như Tuyết lúc này đang nằm trên nhụyễn tháp, trong tay cầm một ly Diệp thanh thơm nồng, đang nhúu nửa mắt thưởng thức âm thanh tuyệt vời ấy.

Cuối cùng, dư âm oong oong cũng kết thúc, một khúc ca đã tận.

Lãnh Như Tuyết mở mắt, đặt ly rượu xuống, nhẹ nhàng vỗ tay, khen: “Yên Nhiên, cảm nghệ của nàng lại tiến bộ nữa rồi, quả không hổ sanh là đệ nhất tài nữ Liễu Yên Nhiên!”

Liễu Yên Nhiên cười một tiếng, sau đó đứng dậy, bước đến bên Lãnh Như Tuyết, dựa người vào lòng Lãnh Như Tuyết, kiêu giọng đáp: “Cám ơn vương gia đã khen ngợi, chỉ cần vương gia thích là được.”

Khóe môi Lãnh Như Tuyết khẽ cong lên nụ cười tà mị, dùng tay nhẹ nhàng nâng cằm Liễu Yên Nhiên lên, nói: “bốn vương phát giác, bốn vương ngày càng thích nàng rồi!”

Liễu Yên Nhiên mặt cười như hoa, ánh mắt thoáng qua ánh nhìn không dễ nhận ra, đột nhiên nói: “vương gia, hay là chúng ta đi dạo trong phủ nhé?”

Lãnh Như Tuyết điểm nhẹ mũi Liễu Yên Nhiên, nói: “được, nàng nói xem muốn đi dạo ở đâu?”

Liễu Yên Nhiên đột ngột cười đáp: “Yên Nhiên sáng nay nghe hạ nhân trong phủ nói, Liên Đường khuôn viên đã nở, vương gia, hay là người bồi thiếp đi xem Liên đường được không?”

Nghe thấy lời đề nghị của Liễu Yên Nhiên, Lãnh Như Tuyết bất giác khẽ nhú nhú mày, ả điền ấy bị hấn đày đến khuôn viên trở thành thô sứ a hoàn đã mấy ngày rồi, hấn một mực không màng đến, cũng tốt, nhân cơ hội này, đi xem xme ả điền ấy như thế nào rồi!

Không biết bây giờ ả nhìn thấy ta, có đau khổ than khóc, xin bốn vương tha cho ả?

Nghĩ đến đây, Lãnh Như Tuyết cơ hồ nhịn không nổi cười thành tiếng, không biết tại sao, hể nghĩ đến tình cảnh ả điền ấy than khóc cầu xin hấn xin tha, hấn liền nhịn không được cười, cảm thấy trong lòng cực kì thoải mái!

Nghĩ thế, Lãnh Như Tuyết một khắc cũng ngồi không yên, hấn đứng nhanh từ nhuyển tháp dậy, sau đó vỗ vỗ vai Liễu Yên Nhiên, nói: “vậy chúng ta đến khuôn viên nào!”

Dứt lời, hấn không thềm quan tâm đến Liễu Yên Nhiên, bước lớn bước ra ngoài cửa. Hấn bây giờ nóng lòng muốn trông thấy bộ dạng ả điền ấy đau khổ kêu khóc!

Thấy bộ dạng nóng lòng của Lãnh Như Tuyết, Liễu Yên Nhiên bất giác sửng sốt.

Ả ta vì biết được vương phi ngốc bị Lãnh Như Tuyết đày đến khuôn viên trở thành thô sứ a hoàn, nên mới cố ý đề nghị với Lãnh Như Tuyết việc đến khuôn viên thưởng hoa, mượn cơ hội sỉ nhục và ức hiếp vương phi ngốc kia.

Ả ta vốn sợ rằng Lãnh Như Tuyết sẽ không đáp ứng, nhưng không liệu đến Lãnh Như Tuyết không những rất đơn giản đồng ý mà hắn còn thể hiện bộ dạng nóng lòng nữa.

Chương 44: Tiên nữ trên xích đu

Khuôn viên.

Từng mảng từng mảng Liên Đường đang nở rộ, mảng Liên Đường phảng phất nhìn không thấy biên tựa như ngọn lửa đang rạo rực, theo từng cơn gió thổi nhẹ, vũ điệu vũ động lòng người.

Trong không khí càng tràn ngập hương thơm nồng của hoa.

Cách mảng Liên Đường đỏ không xa, dưới một gốc cây mai nở đầy hoa mai, bất khắc truyền lại từng tiếng cười thanh thúy.

Chỉ thấy cây mai nở đầy hoa kia buộc một bộ xích đu (từ xưa là thiên thu, nhưng nghe sao giống chỉ người chết quá nên Phi Phi xài từ hiện đại ^__^), một thiếu nữ ưu tựa tinh linh tức thời đang ngồi trên xích đu, bị một thiếu nữ đẩy lên cao, tiếng cười thanh thúy ấy đích thị phát ra từ vị thiếu nữ đang ngồi trên xích đu.

Đúng lúc Lãnh Như Tuyết đang cùng Liễu Yên Nhiên đi đến khuôn viên, nhìn thấy tình cảnh ấy, Lãnh Như Tuyết cơ hồ bị tiếng cười thanh thúy của vị thiếu nữ ấy cuốn hút, hấn dừng bước chân, nhìn về hướng vị thiếu nữ đang đứng đưa trên xích đu, tuy chỉ nhìn từ xa nhưng trong chớp mắt Lãnh Như Tuyết lại có cảm giác như chạm phải điện, lạng cả người.

Chỉ thấy vị thiếu nữ ấy mày mục tựa họa, mục tựa thu thủy, mày tựa viễn sơn, làn da trắng nõn dưới ánh sáng mặt trời cơ hồ như phát tán ra ánh hào quang, còn nụ cười thuần khiết trên mặt nàng có phần nghịch

ngờm tựa như tinh linh, nàng lúc này ngồi trên xích đu giống như vị tiên nữ khiến người ta động lòng.

Lãnh Như Tuyết qua hồi lâu, mới không dám tin mà dụi dụi mắt mình, khẳng định lần nữa mình không nằm mơ, trong lòng bất giác dâng lên hoài nghi.

Hạ nhân trong phủ tuy hắc không biết hoàn toàn, nhưng cũng gặp không ít, nhưng mà hắc khẳng định, hắc tuyệt đối chưa hề gặp qua vị thiếu nữ ngồi trên xích đu kia, nhìn thấy y phục thô sù a hoàn trên người nàng, hiển nhiên nàng là một thô sù a hoàn trong khuôn viên, nhưng một thô sù a hoàn vào lúc này đang đưa xích đu? Quản sự ma ma này làm việc kiểu gì thế?

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của vị thiếu nữ ấy, đâu có giống một thô sù a hoàn? Một thô sù a hoàn có gan chơi đùa vào lúc này sao?

Còn Liễu Yên Nhiên đi bên cạnh Lãnh Như Tuyết nhìn thấy hắc ngần ngại xuất thần nhìn đứa a hoàn trên xích đu, trong lòng bỗng nhiên có chút không vui, sau khi ả ta nhìn thấy dung mạo của vị thiếu nữ trên xích đu, cảm giác bất an và đổ kị bỗng dâng lên.

Bởi vì vị thiếu nữ đang đứng đưa trên xích đu ấy quá xinh đẹp, nụ cười trên mặt nàng ta thuần khiết tựa như tiên nữ, khiến ả hổ thẹn trước nàng ta.

vị thiếu nữ ngồi trên xích đu ấy chính là Ưu Vô Song, bây giờ nàng đang rất vui, cho nên không phát hiện sự xuất hiện của Lãnh Như Tuyết, nàng nhìn Châu Nhi, cao hứng nói: “Châu Nhi, người đẩy mạnh chút nào!”

Châu Nhi đang định nói chuyện, bỗng nhìn thấy hình bóng Lãnh Như Tuyết và Liễu Yên Nhiên, bị dọa đến khụy cả chân, suýt chút ngã xuống đất

Chương 45: Bỏ chạy

Ưu Vô Song vốn không nhìn thấy Lãnh Như Tuyết, cho nên thấy Châu Nhi kho6ngtie61p tục đẩy xích đu, cảm thấy kì lạ, liền hoài nghi mà hỏi: “Châu Nhi, người sao thế?”

Châu Nhi sắc mặt trắng bệch, nàng ta không biết lấy đâu ra sức lực, đột nhiên giữ lấy chiếc xích đu của Ưu Vô Song, run rẩy nói: “Vô Song, vương... vương gia và Liễu thị nhân đến rồi!”

Vương gia? Ưu Vô Song nghe thấy lời nói củ Châu Nhi bất giác bị dọa đến giật cả mình, nàng nhanh chóng nhảy từ trên xích đu xuống, giữ chặt lấy tay áo Châu Nhi, gấp gáp hỏi: “hắn ở đâu?”

Châu Nhi run rẩy, chỉ tay về hướng sau lưng Ưu Vô Song.

Trong lòng Ưu Vô Song dự thấy sự việc không ổn, nàng quay lại quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lãnh Như Tuyết và mỹ nhân đang tức đến đen của mặt đang bước vào cửa của khuôn viên, lúc này họ đang nhìn nàng chằm chằm.

Nhìn thấy Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song bị dọa đến hồn siêu phách lạc, nàng nghĩ cũng không nghĩ lập tức kéo lấy áo Châu Nhi, vội vàng nói: “chạy mau, người còn đứng đó làm gì?”

Phản ứng của Ưu Vô Song nằm ngoài dự đoán của Châu Nhi, nàng ta cho rằng, Ưu Vô Song cả gan kiêu ngạo trước mặt quân sự ma ma, nhất định có quan hệ gì với vương gia, nhưng mà, nàng ta không ngờ rằng, Ưu Vô Song hề thấy vương gia như thấy quỷ vậy, lập tức kéo lấy nàng ta chạy.

Trong lòng nàng ta tuy hoài nghi, nhưng lại không tự chủ mà chạy theo Ưu Vô Song.

Khắp khuôn viên đều là Liên Đường cao hơn nửa người, và còn lại từng mảng từng mảng lớn, cho nên, Ưu Vô Song nhanh trí kéo lấy Châu Nhi chui vào biển Liên Đường, cộng thêm dáng người họ vốn nhỏ bé, rất nhanh, hình bóng của họ đã biến mất trong biển hoa đỏ rực ấy.

Lãnh Như Tuyết không ngờ rằng, vị thiếu nữ mỹ miều tựa tinh linh ấy khi nhìn thấy mình, một lời cũng không nói đã chạy mất tiêu.

Vả lại, biểu hiện khi thấy hắn cứ như nhìn thấy ma, hắn đường đường là thất vương gia tuần mã nhất vương triều Tây Diêm, bộ hắn trông đáng sợ thế sao?

Nhìn theo hình bóng vị thiếu nữ biến mất trong biển hoa, không biết tại sao, Lãnh Như Tuyết trong lòng đại nộ, hắn tức giận nhìn theo hướng Ưu Vô Song biến mất, đột nhiên nói với Ngạo Phong đang đứng cạnh mình: “đi gọi quân sự ma ma của khuôn viên đến cho bốn vương!”

Thấy Lãnh Như Tuyết đột nhiên đại nộ, Liễu Yên Nhiên trong lòng bất giác có chút không vui, vốn định cùng Lãnh Như Tuyết đến đây thưởng hoa, nhưng lại thấy hắn tức giận vì mộ a hoàn không rõ lai lịch.

Nghĩ đến vị thô sứ a hoàn có dung mạo xinh đẹp kia, Liễu Yên Nhiên trong lòng cảm thấy hối hận, biết trước trong khuôn viên có một nữ tử xinh đẹp như vậy, ả ta sẽ không bảo Lãnh Như Tuyết tới đây.

Ngĩ tới đây, Liễu Yên Nhiên vội vàng kéo lấy tay áo Lãnh Như Tuyết, nhõng nhẽo: “vương gia, Yên Nhiên cảm thấy trong người không khỏe, vương gia có thể bồi Yên Nhiên về phòng không?”

Trong lòng Lãnh Như Tuyết giờ đây đang tràn ngập hình ảnh của người
thô sứ a hoàn không rõ lai lịch kia, àm gì rảnh mà nghe Liễu Yên Nhiên nói,
bất giác hắn không nhẫn nại nói: “được rồi, nàng không khỏe thì về nghỉ
ngơi trước đi!”

Chương 46: Nàng ấy tên là Ưu Vô Song

Liễu Yên Nhiên nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, suýt chút nữa là tức đến thở không nổi, vốn là ả ta bảo Lãnh Như Tuyết đến khuôn viên với ả, nay ả sao cam tâm về như vậy?

Cơ thể ả mềm mại dựa vào người Lãnh Như Tuyết, giọng ủy khúc nói: “vương gia, người không phải đã đồng ý với thiếp, hôm nay người sẽ bồi thiếp mà?”

Giờ đây Lãnh Như Tuyết đang bị thô sứ a hoàn bất tri danh kia làm cho nộ hỏa đầy cả bụng, làm gì còn nghĩ tới thương hương tiếc ngọc? Hắn không chút lưu tình đẩy mạnh Liễu Yên Nhiên ra, không hài lòng nói: “được rồi, nàng về phòng trước đi! Lát bốn vương sẽ đi tìm nàng!”

Lúc này Liễu Yên Nhiên thật sự vô cùng hối hận, biết trước như vậy, ả sẽ không nhiều chuyện bảo Lãnh Như Tuyết cùng đến khuôn viên, bây giờ thì tốt rồi, tâm tư Lãnh Như Tuyết giờ đã bị con hồ ly tinh vô danh câu dẫn, đúng là tức chết mà!

Nhưng mà Liễu Yên Nhiên tuy trong lòng rất tức giận và không cam tâm nhưng ả lại không dám làm trái mệnh lệnh Lãnh Như Tuyết, chỉ còn biết cách giẫm chân không cam tâm quay người bước ra khuôn viên.

Trước khi rời khỏi, ả cắn hận liếc về phía Ưu Vô Song biến mất: là tại đứa thô sứ a hoàn kia hại cả, ả nhất định không bỏ qua cho nàng!

Sau khi Liễu Yên Nhiên rời đi, rất nhanh sau đó Ngạo Phong đã dẫn quân sự ma ma của khuôn viên đến trước mặt Lãnh Như Tuyết.

Quản sự ma ma không biết phát sinh chuyện gì, mục nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Lãnh Như Tuyết, bất giác bị dọa đến nhũn cả chân, quỳ xuống đất, run run nói: “lão...lão nô thô kiến vương...vương gia.”

Lãnh Như Tuyết lạnh lẽo nhìn quản sự ma ma một cái, lạnh lùng hỏi: “nữ tử khi nãy trên xích đu là ai?”

Quản sự ma ma nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, khẽ sửng sốt, nhưng mục phản ứng lại rất nhanh, đáp: “vương gia hỏi người nữ tử trên xích đu sao?”

Lãnh Như Tuyết không vui liếc nhìn quản sự ma ma, lạnh lẽo nói: “bốn vương có hỏi người chuyện khác sao?”

quản sự ma ma bị ánh mắt hàn lạnh của Lãnh Như Tuyết dọa giật mình, cúi đầu run rẩy đáp: “hồi vương gia lão nô cũng không biết nàng ta là ai?”

Lãnh Như Tuyết nghe xong lời của quản sự ma ma, bất giác nhíu nhíu kiếm mi, lạnh lùng hỏi: “nàng ta là thô sứ a hoàn trong khuôn viên, sao người lại không biết? Xem ra, quản sự ma ma người không muốn làm nữa rồi?”

quản sự ma ma nghe thấy Lãnh Như Tuyết nói vậy, lập tức lớn tiếng kêu oan: “vương gia minh giám, lão nô thật sự không biết nàng ta là ai, nàng ta là mấy ngày trước quản gia Lí ma ma đưa đến, Lí ma ma căn bản không nói tên nàng ta, vả lại, nàng ta rất hung dữ, còn đánh cả lão nô.”

Lãnh Như Tuyết không kiên nhẫn ngắt lời quản sự ma ma, lạnh lùng hỏi: “người nói là Lí ma ma đưa đến? Nàng ta tên gì?”

quản sự ma ma nhìn thấy sắc mặt ngày càng âm trầm của Lãnh Như Tuyết, nuốt vội nước bọt, nói: “hồi vương gia lão nô thật sự không biết nàng ta tên gì?”

quản sự ma ma vốn không nói dối, bởi vì, từ khi mộ bị Ưu Vô Song đánh một trận xong, mộ đã không dám đến gần nàng nửa bước, cho nên, mộ đương nhiên không biết tên của Ưu Vô Song.

Nhìn thấy thần sắc Lãnh Như Tuyết bất thiện, một a hoàn cùng đến với quản sự ma ma vội đáp: “vương gia, hình như nô tì nghe nói, nàng ta tên là Vô Song.”

Vô Song? Ưu Vô Song? Là ả điên đó sao? Lãnh Như Tuyết nghe xong lời của a hoàn đó, sắc mặt phút chốc đen lại.

Chương 47: Sự phần nộ của Lãnh Như Tuyết

“Bốp!” không còn khống chế được cơn giận, Lãnh Như Tuyết đột nhiên đánh đổ một cây mai cách đó không xa, sau đó tức giận nói với quản sự ma ma: “tìm nữ nhân ấy ra đây cho bốn vương!”

đôi tay hắn nắm chặt lại với nhau, gân xanh bạo phát, trong lòng cực kì phần nộ, nếu như không phải đích thân nghe thấy thô sứ a hoàn kia nói ra Vô Song, hắn cơ hồ không dám tin, vị thiếu nữ trên xích đu kia chính là ả điên của mặt đo bản xấu xí như ác ma—Ưu Vô Song.

Thì ra, bản thân bị nữ nhân giả điên giả dại ấy đùa giỡn mà không hề hay biết!

hay một Ưu Vô Song kia, hắn tuyệt đối không bỏ qua cho nàng! Lúc này Lãnh Như Tuyết cơ hồ không biết phải làm sao hình dung cơn nộ hỏa trong lòng hắn, nếu như Ưu Vô Song lúc này đứng trước mặt hắn, hắn nhất định không khống chế nổi bản thân, một chưởng đánh chết nàng!

quản sự ma ma bị dọa đến gần như bò không dậy nổi, ngày tháng mù làm việc trong vương phủ không phải là ít, nhưng mà, đây là lần đầu tiên mù thấy vương gia nổi trận lôi đình như vậy, vả lại, còn vì một thô sứ a hoàn.

Nhưng, sợ hãi vẫn là sợ hãi, vẫn là lồm cồm bò dậy, vội vàng đem người đi tìm Ưu Vô Song.

Nhưng khuôn viên của thất vương phủ cực kì rộng lớn, trong khuôn viên còn trồng đầy Liên Đường cao hơn nửa người, nhân thủ không đủ,

muốn tìm một người có dễ đâu chứ?

Cho nên, dù rằng quản sự ma ma đem theo nhiều thô sứ a hoàn cùng tìm kiếm, nhưng nhất thời tam khắc (tức trong thời gian ngắn) vẫn không tìm thấy hình bóng của Ưu Vô Song.

thời gian từng chút từng chút trôi qua, sắc mặt Lãnh Như Tuyết đã biến thành xanh ngắt, đôi mắt phun ra lửa nhìn chăm chăm mảng Liên Đường rậm rạp, không động đậy.

quản sự ma ma tìm bao lâu rồi nhưng vẫn không thấy hình bóng của Ưu Vô Song, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra từ khuôn mặt béo tròn của mụ.

Qua hồi lâu, vẫn không tìm thấy, mụ chỉ còn cách lững thững bước đến trước mặt Lãnh Như Tuyết, run rẩy nói: “bẩm báo vương gia, Ưu Vô Song có lẽ đã không còn ở khuôn viên nữa.”

Lãnh Như Tuyết lúc này tựa một con sư tử tràn đầy bạo nộ, Ưu Vô Song cố tình che giấu đi dung mạo của mình và từng lần từng lần một thách thức hấn, điều đó đã khiến hấn kích nộ, mất đi sự bình tĩnh vốn có.

giờ đây nghe thấy quản sự ma ma bảo không tìm thấy người, hấn bất giác phẫn nộ hét: “Bốn vương chính mắt nhìn thấy ả ta chạy vào trong mảng Liên Đường này, không lẽ, bốn vương hoa mắt rồi? Hôm nay nếu các người tìm không thấy ả điên ấy thì chuẩn bị rơi đầu đi!”

lời của Lãnh Như Tuyết vừa dứt, quản sự ma ma và những thô sứ a hoàn kia bất giác bị dọa đến sắc mặt không còn chút máu, toàn bộ nằm dài dưới đất, lớn tiếng xin tha.

khi nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, Ngạo Phong cũng kinh ngạc, hấn ta theo Lãnh Như Tuyết không phải là ngày một ngày hai, nhưng thấy Lãnh

Như Tuyết nổi trận lôi đình như vậy, quả là lần đầu tiên, lần trước Lãnh Như Tuyết biết Ưu Lạc Nhận lên nhằm kiêu hoa, trở thành thái tử phi hấn cũng không hề phần nộ như vậy.

nghĩ tới đây, Ngạo Phong trong lòng bỗng lo âu thay cho Ưu Vô Song, tuy rằng Ngạo Phong rất phục Ưu Vô Song việc giả điên giả dại chọc giận vương gia, nhưng, vương gia không phải là người dễ động đến, bây giờ hấn phần nộ như vậy, nếu như Ưu Vô Song bị hấn tìm được, thì dù là con gái của Ưu thừa tướng, e rằng cũng khó bảo toàn tánh mạng!

Chương 48: Có chơi cũng không chơi người

Kì thật, quần chúng không phải không biết, lúc này Ưu Vô Song đang ở ngay trước mắt họ, nàng kéo theo Châu Nhi, nhưng mà nàng đã lợi dụng mảng Liên Đường này để chơi trò trốn tìm với mọi người.

Cho nên, lời của Lãnh Như Tuyết và quân sự ma ma, nàng nghe được rất rõ, nàng vốn đối với quân sự ma ma và lũ a hoàn kia không chút thiện cảm, nhưng nàng thân là cảnh sát thế kỉ 21, không nhẫn tâm giương mắt nhìn họ vì nàng mà bị tên bạo quân kia hại mất mạng.

Hơn nữa, nàng cũng biết, trong khuôn viên này, nàng trốn được sự tìm kiếm của quân sự ma ma và những thô sứ a hoàn kia nhưng không thể trốn được các thị vệ võ công cao cường kia, cứ tiếp tục như vậy, nàng sớm muộn cũng sẽ bị tên nam nhân kia tìm thấy, nàng hà tất phải vì bản thân mà liên lụy đến tính mạng người khác?

Nghe thấy tiếng kêu khóc động trời ngoài kia, Ưu Vô Song bất giác cảm hận chửi Lãnh Như Tuyết một tiếng vô sỉ! Sau đó đành kéo theo Châu Nhi sớm đã run rẩy cả người, chầm chậm bước ra khỏi mảng Liên Đường rậm rạp kia.

vừa bước ra khỏi mảng Liên Đường, Ưu Vô Song bỗng cảm thấy tay mình trầm hẳn, “bộp” một tiếng, Châu Nhi đã mềm nhũn cả đôi chân, nằm dài dưới đất.

Ưu Vô Song nhìn Châu Nhi nằm bệt dưới đất, sau đó lại nhìn đã quỳ thành một đám quân sự ma ma và các a hoàn, sau đó mới quay lại nhìn Lãnh Như Tuyết giờ đây đã đen cả mặt, ưỡng thẳng người, nhìn Lãnh Như

Tuyết, lớn tiếng nói: “không liên quan đến họ, có gì cứ nhằm Ưu Vô Song ta mà xử trí.”

quần chúng bị sự xuất hiện đột ngột Ưu Vô Song dọa giật mình, nhưng rất nhanh quân sự ma ma đã thở phao nhẹ nhõng, mục lên lên nhìn Lãnh Như Tuyết, người vương gia muốn tìm đã xuất hiện, họ coi như không cần phải chết rồi.

thấy Ưu Vô Song bước ra từ mảng Liên Đường, khóe miệng Lãnh Như Tuyết câu lên nụ cười lạnh khốc tựa ác ma, đột nhiên quơ tay, ra lệnh: “cút xuống hết cho bốn vương!”

Quân sự ma ma và những người khác nghe thấy câu nói này của Lãnh Như Tuyết, cứ như thoát ly đại nạn, nhanh chóng bỏ chạy, đi về hướng của khuôn viên.

Còn Ưu Vô Song cúi gầm đầu, nửa khom lưng, từng chút từng chút hòa vào dòng người đang chuyển động.

Tuy nhiên, trước mắt là cửa khuôn viên, Ưu Vô Song cảm thấy áo mình bị nắm chặt, cả người bị người khác nhấc bổng lên.

Lần lười kéo này, suýt nữa khiến Ưu Vô Song thở không nổi, nàng quơ tay, đôi mắt mở tròn, nhìn chăm chăm kẻ tội đồ đang nắm lấy áo nàng, phần nộ nói: “tên nam nhân bạo lực kia, ngươi thả ta ra.”

thấy bộ dạng Ưu Vô Song giương nanh nhe vuốt, khóe môi Lãnh Như Tuyết khẽ co giật, qua một lúc sau, mới ném nàng xuống đất, lạnh lùng nói: “Ưu Vô Song, ngươi to gan lắm! Ngươi dám chơi khăm bốn vương?”

Chơi khăm? Ưu Vô Song sờ sờ cái miệng bị ngã thành hai cái của mình, gương mặt nhỏ nhắn phút chốc đen lại, phần nộ đáp: “nam nhân thối,

ngươi đừng ăn nói bậy bạ, ta và ngươi là thanh thanh bạch bạch, một thực nữ như ta, sao lại đi chơi nam nhân chứ? Mà có chơi đi nữa, cũng phải lựa chọn kĩ, sao lại là ngươi một tên đáng chết...”

Thấy mặt Lãnh Như Tuyết ngày càng đen hơn trước, Ưu Vô Song cuối cùng cũng nuốt ba chữ nam nhân tòi vào lại.

Chương 49: Bứt hết gai của người

“Được, được lắm!” Lãnh Như Tuyết căn răng nghiêng lợi, cơ hồ như nói ra hai câu ấy từ kẽ răng, hần bước đến phía trước vài bước, trước mặt Ưu Vô Song nửa cúi thân hình cao to xuống, đưa tay nắm lấy chiếc cằm mỏng manh của Ưu Vô Song, lạnh lùng nói: “Bốn vương còn tưởng ngươi là đứa điên, không ngờ rằng, ngươi căn bản không điên! Đúng là tốt thật! Ưu Vô Song, bốn vương sẽ cho ngươi biết, kết cục chọc giận bốn vương là thế nào!”

Nhìn thấy ánh mắt hàn ý của Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song không nhịn được rung mình, trong lòng nàng rất sợ hãi, không biết tên nam nhân biến thái này sẽ làm sao chinh nàng, nhưng nàng vẫn cố ra vẻ khiên cưỡng ngẩng cao đầu, dùng âm thanh khẽ run run nói: “Ngươi...ngươi định làm gì? Ta...ta nói cho ngươi biết, giết người là phạm pháp đấy!”

thấy ánh mắt sáng trong của Ưu Vô Song thoáng qua tia hoảng loạn, khóe miệng Lãnh Như Tuyết câu lên nụ cười lạnh lẽo, nói: “ngươi yên tâm, bốn vương bây giờ không giết ngươi, bởi vì bốn vương muốn hành hạ ngươi! Ngươi nghe đây, từ hôm nay trở đi, ngươi là a hoàn thân cận của bốn vương, bốn vương sẽ từng cọng từng cọng nhổ hết gai trên người ngươi!”

“Ta không muốn!” Ưu Vô Song nghĩ cũng không nghĩ, hất bỏ tay Lãnh Như Tuyết, quay đầu lập tức cự tuyệt.

“Không muốn?” sắc mặt Lãnh Như Tuyết âm trầm, hần dột ngọt đưa tay ra, siết chặt lấy cổ Ưu Vô Song, lạnh lùng nói: “Việc này không do ngươi quyết định! Nếu ngươi đã vào thất vương phủ của bốn vương, ngươi phải

ngoan ngoan làm theo nhưng gì bốn vương nói, nếu không, bốn vương sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết mạnh bạo đẩy Ưu Vô Song ngã xuống đất, lạnh lùng nói với Ngạo Phong nhin cười đứng cạnh bên: “Lôi ả ta đến Vô Trần diện, giao cho Lí ma ma, từ hôm nay bắt đầu, ả là nô tì thân cận của bốn vương!”

Nói xong, Lãnh Như Tuyết không thèm quana tâm đến kháng nghị của Ưu Vô Song, mặt đen xầm, quay người bước ra khuôn viên.

Còn Ngạo Phong có chút ngại nhìn Ưu Vô Song nằm vạ dưới đất, sau đó lễ độ nói với nàng: “Vương phi, xin mời!”

Ưu Vô Song tức giận nhìn theo hình bóng của Lãnh Như Tuyết, đến khi hình bóng hẫh biến mất tại cửa ngoài khuôn viên, nàng mới thu lại ánh nhìn, cắn giận liếc Ngạo Phong, phẫn nộ nói: “Ta nói không đi là không đi.”

Dứt lời, Ưu Vô Song ôm lấy khúc cây mai bị Lãnh Như Tuyết một chưởng đánh gãy, nằm vạ không thèm dậy.

Ngạo Phong nhin sự buồn cười trong lòng, ra vẻ bình thường nói: “Nếu vương pi không theo thuộc hạ đi, vậy thuộc hạ chỉ còn cách đắ tội rồi!”

Dứt lời, Ngạo Phong không đợi Ưu Vô Song nói gì, đột nhiên dang tay, nắm lấy áo Ưu Vô Song, kéo nàng từ dưới đất dậy, sau đó lớn bước bước ra khỏi khuôn viên.

Ưu Vô Song bị nắm áo đến đỏ cả mặt, lơ lửng giữa không trung cố gắng vùng vẫy”, “biến thái chết tiệt, mau thả ta xuống! Ta không tha cho ngươi đâu!”

Trên đường về Vô Trần điện, Ưu Vô Song tức giận la hét ầm ĩ cả thất vương phủ.

Ngạo Phong nhú nhú mày, đột nhiên rat ay như gió, trên người Ưu Vô Song điểm ở nơi nào đó, sau đó, cả thất vương phủ lại hồi phục sự thanh tịnh.

Chương 50: Cố ý gây khó

Liễu viện.

Trong thị phòng rộng lớn được trang trí hào hoa, Lãnh Như Tuyết đang nửa dựa vào ghế nệm tím, nhắm nửa mắt, bộ dạng cứ như đang hưởng thụ.

Còn Liễu Yên Nhiên y phục nửa cởi, đang nằm trong lòng Lãnh Như Tuyết, thỉnh thoảng giúp Lãnh Như Tuyết rót thêm rượu.

Trong phòng lò lửa đang cháy rực, xuân ý nồng nồng, quả thật ấm áp.

Còn sau lưng Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song đang khắp mặt hiện rõ buồn ngủ đứng đó, chỉ thấy nàng nhắm nửa mắt, cơ thể nhỏ bé bất giác lắc lư, biểu hiện đã quá buồn ngủ rồi.

Nhưng có người lại không để nàng yên ổn, Liễu Yên Nhiên giơ cao hũ rượu nhỏ, kiêu giọng nói với Lãnh Như Tuyết: “Vương gia, hết rượu rồi!”

Lãnh Như Tuyết đôi tay giữ lấy bầu ngực phong mãn của Liễu Yên Nhiên, không thềm ngần đầu nói: “Sai người đi lấy được rồi!”

Liễu Yên Nhiên nhìn Ưu Vô Song đang ngáp kia một cái, nhăn châu quay lại, nói: “Vương gia, bây giờ đã rất khuya, bởi vì vương gia muốn lại Liễu viện, cho nên thiếp đã phân phó hạ nhân không được làm phiền, lúc này, các hạ nhân có lẽ đang nghỉ ngơi rồi!”

Lãnh Như Tuyết đôi mắt khẽ mở, đột nhiên quay đầu nói với Ưu Vô Song: “Ưu Vô Song, người đi lấy rượu đến cho bốn vương!”

Ưu Vô Song đã buồn ngủ đến đỉnh điểm, nếu như không phải đang đứng, nàng sớm đã ngủ rồi, lúc này giấc mơ đẹp bị phá, trong mơ hồ, bất giác lòng dâng lên cơn giận, nộ thanh nói: “nửa đêm nửa hôm, người không ngủ người khác còn phải ngủ? Còn có để người khác sống không hả?”

dứt lời, không thềm lo Lãnh Như Tuyết tiếp tục nhắm mắt ngáp.

Lãnh Như Tuyết mặt không biến sắc, khoe miện câu lên nụ cười ác ma, hần đột nhiên cầm lấy ấm trà trên bàn, thử nhiệt độ trong ấm, sau đó mở ấm trà, hất tất cả nước lạnh trong ấm lên người Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song cảm thấy toàn thân lạnh thấu xương, nhin không nổi kêu lên một tiếng.

Bị hất nước trà lạnh, con sâu ngủ trong người nàng không biết chahy5 đâu mất, đôi mắt mở to, phần nộ nhìn Lãnh Như Tuyết đang cười gian trá, tức giận hét: “tên nam nhân chết tiệt! Người làm gì vậy?”

Nụ cười trên mặt Lãnh Như Tuyết không biến, hần đột nhiên nhìn Ưu Vô Song với bộ dạng thảm hại, ngữ khí lạnh lẽo đầy ý cảnh cáo: “Ưu Vô Song, nếu người không muốn đứng bên ngoài chịu lạnh nguyên một đêm, tốt nhất ngoan ngoãn đi lấy rượu cho bốn vương, nếu không, bốn vương không ngại quăng người ra ngoài trời tuyết kia!”

Ưu Vô Song nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, cơ hồ tức đến mất lý trí, cầm lấy bình bông bực bên cạnh nhắm mặt Lãnh Như Tuyết mà ném.

Nhưng nàng không thể làm vậy, bởi vì, nàng không muốn cả đêm đứng trong tuyết, như vậy sẽ bị lạnh chết, bây giờ nàng còn chưa muốn chết đâu!

Không biết tại sao, nhìn thấy bộ dạng phần nộ của Ưu Vô Song, tâm trạng Lãnh Như Tuyết cực kì tốt, cứ như cố ý gây sự, hắc lại nói: “bồn vương có chút đói, người tiện thể đem chút đồ bổ đến đây, và đem chút điểm tâm cho Yên Nhiên nữa.”

Đồ bổ? Ưu Vô Song trừng mắt nhìn Lãnh Như Tuyết, trong lòng không vui rủa thầm: ngày ngày cứ như giống ngựa, uống nhiều đồ bổ cũng vô dụng!

Liễu Yên Nhiên dương dương tự đắc nhìn Ưu Vô Song, đột nhiên hét: “không nghe thấy phân phó của vương gia sao? Còn không mau đi?”

Chương 51: Diễm ngộ tiểu chính thái

Ưu Vô Song trừng mắt nhìn Liễu Yên Nhiên, không thềm quan tâm ả ta, da cười nhưng thịt không cười nhìn Lãnh Như Tuyết, hỏi: “Vương gia cần đồ bổ gì? Là canh ngư tiên? Hay là canh hổ tiên? Hay là canh ngư hổ thập toàn đại bổ?”

Nghe thấy lời nói của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết bất giác khẽ nhíu mày, nữ nhân này, sao mà thô tục thế? Lập tức có chút không vui nói: “Người của thiện phòng biết bốn vương muốn dùng gì, ngươi cứ đi lấy, sao mà nhiều lời vậy?”

Ưu Vô Song hứ một tiếng, sau đó quay người bước ra ngoài.

Liễu viện cách thiện phòng vốn không xa, nhưng mà, vấn đề là Ưu Vô Song căn bản không biết đường.

Nàng chạy ra Liễu viện, bị hàn phong thổi, cả người co lại ngay lập tức, trời cực kì lạnh, cơn gió bông tuyết lạnh thấu xương rơi trên người nàng, cộng thêm chiếc váy đơn mỏng sớm đã bị nước trà tạt ướt hết một nửa, giờ đây càng cảm thấy lạnh vô cùng.

Đôi tay nàng ôm lấy người, nhin lấy cái lạnh thấu xương, dưới trời tuyết đảo một vòng, nhưng lại phát hiện bản thân vốn không tìm thấy đường đến thiện phòng, mà tệ hơn nữa, ngay cả đường về Liễu viện nàng cũng quên luôn!

Dưới trời tuyết đảo hồi lâu, Ưu Vô Song cảm thấy lạnh không chịu nổi, cố cử động đôi chân có chút ma mụ, sau đó chọn nhanh một hướng,

chạy đi.

Đột nhiên, nàng phát hiện căn nhà phía trước càng sáng ánh lửa, không thềm nghĩ ngợi gì, tăng nhanh bước chân đi về phía căn nhà, cửa cũng không gõ, đẩy mạnh cánh cửa nhỏ, xông vào.

Chính giữa căn nhà đang đặt một chiếc thùng gỗ lớn, thùng gỗ đang dâng làn khí nóng, trên mặt nước còn rải một số cánh hoa.

Cách thùng gỗ đó không xa, một vị thiếu niên đang khỏa thân nửa người đứng đó, tay vị thiếu niên ấy đang cầm lấy chiếc áo bào rộng lớn, đã mặc được một nửa, tức khắc thái độ có phần kinh ngạc vì Ưu Vô Song đột nhiên xông vào.

Ưu Vô Song bị lạnh đến cả người sắp hóa đá, nàng không kịp dò xét vị thiếu niên ấy, đôi mắt nhanh chóng quan sát một lược trong phòng, sau đó, ánh mắt rơi trên chiếc y phục duy nhất trong nhà, cũng chính là chiếc áo bào đã bị vị thiếu niên mặc được một nửa.

Nhìn thấy chiếc áo bào, ánh mắt Ưu Vô Song phát sáng, đột nhiên xông nhanh về phía trước, dùng tay kéo lấy một nửa áo bào vị thiếu niên chưa kịp mặc quần lấy cơ thể đã sớm bị lạnh đến run rẩy, run cầm cập nói: “lạnh chết ta rồi, lạnh chết ta rồi!”

Nàng chỉ cố quần lấy cơ thể mình, không hề phát hiện, cơ thể nàng và vị thiếu niên kia đã dựa chặt vào nhau, và lại cả người nàng, xem ra rất giống đang dính chặt vào người vị thiếu niên đó.

Cơ thể vị thiếu niên phút chốc hóa đá, nhưng rất nhanh lộ ra tia cười đùa cợt, đột nhiên dang tay ra, ôm chặt lấy người Ưu Vô Song, cười nói: “Người là món quà mà thất hoàng đệ tặng bốn vương?”

Ưu Vô Song cảm thấy cơ thể không còn lạnh nữa, lúc này mới quay lại nhìn về hướng vị thiếu niên, cái nhìn này, chỉ thấy nàng ánh mắt nhìn chăm chăm, cả người lặng hẳn!

Vị thiếu niên trước mắt có chút quen, nhưng nàng tuyệt nhiên chưa gặp qua tên này, nhưng mà, điều này không quan trọng, quan trọng nhất là, vị thiếu niên này quả nhiên tuấn mã không ai bì kịp, dưới ánh nến, làn da của tên này còn mềm mại hơn da nữ nhân, đôi mắt ta tròn, lông mi vừa dài vừa cong, tên này có một khuôn mặt búp bê cực kì dễ thương! Hắc, tuyệt đối là một cực phẩm thiếu chính thái! (PP: nghĩa là baby cực dễ thương)

Chương 52: Lãnh Như Phong anh trai tên khốn kiếp

Thấy bộ dạng ngơ ngẩn của Ưu Vô Song, khóe môi thiếu niên khẽ cong lên, nụ cười mang ý vị đùa cợt càng thêm nồng, nói: “Đúng là một lễ vật thú vị, người định cứ nhìn bốn vương như vậy sao?”

Nhìn thấy nụ cười mang ý vị xấu xa kia, chuông cảm giác trong lòng Ưu Vô Song rung lên báo động, tên này tuyệt đối không phải là tên vô hại, hẳn ta nhất định là một con sói đội lốt cừu non!

Lúc này, nàng cuối cùng cũng không bị mỹ sắc trước mặt làm cho ngất đi, nhanh chóng đẩy mạnh cánh tay mà vị thiếu niên đang ôm chặt lấy nàng, căm hận nhìn tên ấy hỏi: “Người là ai?”

thiếu niên nhìn Ưu Vô Song cười, nói: “Câu này, người không cảm thấy bốn vương nên hỏi người sao? Người không biết bốn vương là ai, sao người thâm dạ (đêm khuya) xông vào phòng ngủ của bốn vương?”

Nghe thấy lời nói của vị thiếu niên, Ưu Vô Song có chút ngại ngùng cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: “ta vốn định đến thiện phòng, nhưng ta bị lạc đường.”nói nửa chừng, Ưu Vô Song buông nhanh chiếc áo bào đang quấn quanh người, nháy sang một bên, dùng ánh mắt không dám tin nhìn vị thiếu niên, nói: “người vừa nói gì? Bốn vương? Đây là thất vương phủ, người rốt cuộc là ai?”

Thiếu niên mỉm cười, đáp: “Bốn vương tên là Lãnh Như Phong, người nói bốn vương là ai?”

Lãnh Như Phong? Tên vương gia khốn kiếp kia tên là Lãnh Như Tuyết, như vậy, tên Lãnh Như Phong này không phải là..., Ưu Vô Song nhìn chăm chăm Lãnh Như Phong, buộc miệng hỏi: “Người là đệ đệ của tên khốn kiếp kia?”

Khốn kiếp? Nếu như thất hoàng đệ mà biết có người hình dung hắc như vậy, e rằng sẽ giết người mất!

Lãnh Như Phong nhìn Ưu Vô Song một cái, bất giác trong giật mình, hay cho một nữ tử xinh đẹp!

Nhưng đột nhiên nhìn thấy trên người nàng mặc y phục của a hoàn trong phủ, bất giác cảm thấy có chút nghi hoặc, trong phủ thất hoàng đệ, lúc nào có một a hoàn thú vị như vậy?

Đối diện với ánh mắt dò xét của Lãnh Như Phong, Ưu Vô Song cảm thấy mặt có chút nóng, nàng không tự nhiên quay đầu đi, hỏi: “hỏi người sao người không trả lời?”

Lãnh Như Phong thu hồi ánh mắt, cười nhẹ một tiếng, đùa cợt nói với Ưu Vô Song: “bốn vương là ca ca của tên khốn kiếp kia, không phải đệ đệ của tên khốn kiếp.”

“Cái...cái gì?” Ưu Vô Song quay mạnh đầu lại, nhìn Lãnh Như Phong, đưa tay đang khẽ run run, chỉ vào Lãnh Như Phong không dám tin hỏi: “Người là ca ca của hắc? Sao có thể như vậy?”

Ưu Vô Song kì thực không dám tin, bởi vì, nam nhân trước mắt dù có nhìn thế nào cũng giống đệ đệ của tên khốn kiếp kia.”

Lãnh Như Phong không thèm quan tâm đến ngờ hoặc của Ưu Vô Song, mà cười nhẹ một tiếng, nói: “người thú vị lắm, ngày mai bốn vương sẽ bào

thất hoàng đệ tặng người cho ta, thế nào?”

Ưu Vô Song nghe thấy, mặt bỗng đen lại: mấy lời này nghe sao mà chói tai thế? Cái gì mà tặng nàng cho hắn? Ưu Vô Song nàng đâu phải là một món đồ?

Nghĩ đến đây, Ưu Vô Song bất giác không vui trừng mắt nhìn Lãnh Như Phong, nói: “ta không phải là món đồ, cái gì mà tặng với không tặng?”

Lời của Ưu Vô Song khiến Lãnh Như Phong khẽ chấn động, hắn ta tuy không tuấn mã như Lãnh Như Tuyết, nhưng mà trước giờ rất có duyên với nữ nhân, ở bên ngoài, không biết có bao nhiêu nữ nhân vì muốn được nụ cười của hắn ta mà tranh phong giáp khốc, tranh giành kịch liệt, mà giờ đây hắn ta lần đầu tiên muốn giữ một nữ nhân bên cạnh lại bị nữ nhân này không chút do dự cự tuyệt! Hơn nữa nữ nhân này lại là một a hoàn nho nhỏ!

Chương 53: Cởi y phục người ra

Nghĩ đến đó, Lãnh Như Phong bất giác có chút không vui hỏi: “người không thích bốn vương sao? Bốn vương trước giờ rất biết thương hương tiếc ngọc, người theo bốn vương, bốn vương tuyệt đối không nhẫn tâm người bị người khác hô hoán như một nô tỳ.”

Ưu Vô Song kinh bỉ nhìn tên ấy một cái, không vui đáp: “dù người có bộ mặt búp bê vô hại, người nghĩ ta sẽ ngốc đến nỗi cho rằng người thật lòng với ta? Người không để ta làm nô tì, có phải định thu nhận ta thành một thị nhân trong phủ người? Bốn tiểu thư nói cho người biết, bốn tiểu thư đối với việc trở thành nữ nhân của bất kì nam nhân nào cũng không có hứng thú, bốn tiểu thư chỉ thích làm việc mình thích làm thôi.”

Nói xong, Ưu Vô Song nhìn cũng không nhìn Lãnh Như Phong, quay đầu bước ra cửa.

Ưu Vô Song nản là người gì chứ? Là nhân loại trí thức của thế kỉ 21, trong lòng tên nam nhân này nghĩ gì, nàng biết rõ tất cả, bộ dạng búp bê của hắn tuy rất bắt mắt, nhưng mà, Ưu Vô Song nàng chỉ dùng để ngắm, người nàng thích là nam nhân thành thực, ôn nhu, có thể cho nàng cảm giác an toàn!

Đợi đã! Vừa bước chân ra khỏi cửa, Ưu Vô Song nhanh chóng thu lại bước chân, quay người đi vào lại.

Lãnh Như Phong bị Ưu Vô Song không chút do dự cự tuyệt trong lòng có chút tức giận, nhưng mà khi hắn ta thấy Ưu Vô Song quay vào lại, bất giác trong lòng vui mừng, nói: “sao nào, người nghĩ kĩ rồi phải không? Theo

bốn vương, người có thể cùng bốn vương hưởng thụ vinh hoa phú quý, mà không phải là một nô tì nhỏ nhoi, tuy bốn vương không thể lập người làm chính phi, nhưng bốn vương sẽ yêu thương người.”

Ưu Vô Song lạnh lùng nhìn tên ấy, cuối cùng nhin không nổi đành ngắt lời hắn, nói: “Người nói đủ chưa? Đủ rồi thì cởi áo ra!”

Lãnh Như Phong bị chấn động hẳn, qua một lúc lâu, mới khàn giọng hỏi: “Người bảo bốn vương cởi y phục? Người có biết người đang nói gì không?”

Ưu Vô Song hừ nhẹ một tiếng, nói: “Bảo người cởi thì cứ cởi đi, sao mà lảm lời thế?”

Lãnh Như Phong sửng sốt hồi lâu, mới từ từ nói: “Cái này là người nói đấy, tới khi đó, đừng trách bốn vương!”

Dứt lời, Lãnh Như Phong cởi bỏ chiếc áo bào trên người xuống, ném xuống đất, sau đó ánh mắt nhìn chằm chằm dung mạo nghiêng thành của Ưu Vô Song, mâu đen sâu không thấy đáy thoáng qua tia hỏa hoa!

Tiết thay, Ưu Vô Song vốn không thềm để ý hắn, bước đến phía trước vài bước, cúi người, nhặt chiếc áo bào ở dưới đất lên, quấn chặt lấy cơ thể nhỏ bé của mình, cười nhẹ một tiếng, nói với Lãnh Như Phong: “Cám ơn nhé! Được rồi, ta đi đây!”

Nói xong, nàng đầu cũng không quay lại hướng cửa mà đi, khi đến trước cửa, nàng đột nhiên dừng bước chân, quay đầu lại, tươi cười như hoa nói với Lãnh Như Phong: “Phải rồi, thiện phòng của thất vương phủ ở đâu?”

Lãnh Như Phong lẳng lẳng nhìn khuôn mặt nở nụ cười sáng chói kia, vô tri đáp: “Ra cửa đi theo hướng tây, không xa sẽ thấy.”

“Cảm ơn nha!” nụ cười trên mặt Ưu Vô Song không đổi, lần này, nàng không dừng bước chân, lớn bước đi ra ngoài.

Cho đến khi thân ảnh Ưu Vô Song biến mất trong phòng ngủ, một cơn gió lạnh từ ngoài thổi vào, Lãnh Như Phong bị lạnh đến run một cái.

Hắn ta mới hiểu ra, bản thân đã vô tri vô giác bị một nô tỳ đùa giỡn!

Nhất thời khuôn mặt tuần mĩ tức đến lúc xanh lúc trắng, cuối cùng, nhịn không được rủa một tiếng, một chân đá mạnh làm ngã chiếc thùng gỗ đặt giữa phòng.

Chương 54: Phụ liệu canh đại bổ

Ra khỏi phòng ngủ của Lãnh Như Phong, Ưu Vô Song đi theo hướng mà tên ấy nói, quả nhiên đi không bao xa, đã thấy thiện phòng với ánh lửa sáng.

Nàng nắm lấy váy dài, bước nhanh qua đấy, một vị lão bá ở thiện phòng rất nhanh đã đưa đến món đồ mà nàng cần.

Ưu Vô Song bây giờ học thông minh rồi, nàng hỏi rõ lão bá ấy hướng về Liễu viện, mới rời khỏi thiện phòng, hướng Liễu viện mà đi, mới đi vài bước, nàng đột nhiên quay người đi trở lại thiện phòng, cả mặt tươi cười hỏi vị lão bá: “đại thúc, có bột ột không? Cho ta một bình nhỏ.”

Vị lão bá ấy có chút ngạc nhiên nhìn Ưu Vô Song, nói: “người không phải đem đồ bổ đi cho vương gia sao? Lão nô nhớ là vương gia trước giờ không ăn cay mà.”

Ưu Vô Song vẫn tươi cười nói với vị lão bá: “đại thúc, hôm nay là vương gia đặc biệt phân phó nô tì đem cho người một bình, càng cay càng tốt.”

Thiện phòng lão bá tuy có chút nghi hoặc, nhưng mà ông ta vẫn lấy từ trên giá xuống một bình nhỏ đưa cho Ưu Vô Song, vừa lắc đầu vừa nói: “không lẽ, vương gia thay đổi khẩu vị rồi? Ngài ấy trước giờ ghét nhất ăn cay mà?”

Ưu Vô Song nhận lấy bột ột từ tay thiện phòng lão bá, sau đó rời khỏi rất nhanh.

Theo hướng ấy đi được một quãng, Ưu Vô Song dừng lại, nhìn xung quanh xem có ai không, nàng mới đặt khay trên tay xuống đất, sau đó mới bỏ toàn bộ bột ớt vào trong canh đại bổ của Lãnh Như Tuyết, nghĩ đi nghĩ lại, nàng lại bóc lấy một nắm tuyết trên đất, sau đó lấy một nắm sinh rải vào trong canh.

Làm xong mọi việc, Ưu Vô Song mới cầm lại khay, từ tốn đi về phía Liễu viện, gương mặt nhỏ tròn đầy nụ cười quái dị: Lãnh Như Tuyết, người để ta đường đường một vương phi làm một a hoàn thấp kém? Vậy ta sẽ để người thưởng thức mùi vị món canh đại bổ này!

Rất nhanh, Ưu Vô Song về đến Liễu viện, nàng đẩy cánh cửa đang khép hờ, bước vào trong, và nàng phát hiện, hai người trong phòng ngủ căn bản không phát hiện ra nàng đã vào, vẫn tiếp tục diễn vở hương diễm kích tình như không ai bên cạnh.

Trên chiếc ghế nệm rộng lớn, Liễu Yên Nhiên đang y phục nửa cởi nằm trong lòng Lãnh Như Tuyết, y phục trước ngực nàng ta toàn bộ đã tản ra, lộ ra vùng da trắng như tuyết, chiếc áo yếm màu đỏ bên trong cơ hồ không còn che được cao phong của ả ta.

Lúc này đây, hai người đang nồng nàn hôn nhau, Liễu Yên Nhiên sắc mặt ửng hồng, thỉnh thoảng phát ra âm thanh ưm ưm rợn người, có lẽ, đã động tình rồi. Còn Lãnh Như Tuyết, vẫn là bộ mặt đen tựa người chết, không có chút cảm xúc gì.

Ưu Vô Song tuy rất muốn thưởng thức màn biểu diễn kích tình miễn phí, nhưng mà thứ trước mắt khiến nàng cảm thấy ghê tởm, cho nên nàng từ từ đi đến bên bàn, sau đó “bộp” một tiếng, đặt mạnh chiếc khay trên tay xuống bàn.

Chương 55: Đối chọi gay gắt

Chiếc khay bị đặt mạnh xuống bàn phát ra tiếng vang lớn, cuối cùng cũng kinh động đến hai người đang hôn nồng nhiệt.

Ưu Vô Song cười lạnh nói: “món canh thập toàn đại bổ mà người cần đây, xong rồi, các người tiếp tục, ta không hầu!”

Dứt lời, Ưu Vô Song nhìn cũng không nhìn hai người đang ôm ấp nhau kia, quay người bước đi.

Lãnh Như Tuyết nhìn theo dáng người nho nhỏ của Ưu Vô Song, lúc hẳn thấy chiếc áo bào mà nàng quấn quanh người, sắc mặt lập tức trầm xuống, nộ thanh hét: “đứng lại.”

Ưu Vô Song lười nhác dừng lại bước chân, quay đầu nhạo báng nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “sao nào? Người định giữ ta lại để thưởng thức màn kịch kịch tình sao? Tiếc là bốn tiểu thư không có hứng thú! Bởi vì bốn tiểu thư sợ sẽ nhiễm bẩn tâm hồn thuần khiết của bốn tiểu thư!”

Liễu Yên Nhiên cam8 hận nhìn Ưu Vô Song, sau đó không hài nói với Lãnh Như Tuyết: “vương gia, người xem ả ta, đây là thái độ của một nô tì sao? Vương gia người còn ở đây, ả đã kiêu căng vậy rồi, nếu như vương gia không ở đây, có lẽ ả sẽ giết thiếp mất.”

Lãnh Như Tuyết trầm mặt, đôi mắt nhìn chằm chằm chiếc áo bào màu mơ nhạt trên người Ưu Vô Song, hàn giọng hỏi: “ngươi vừa đi đâu?”

Ưu Vô Song nhìn theo ánh mắt của Lãnh Như Tuyết, mới phát hiện trên người vẫn mặc chiếc áo bào của Lãnh Như Phong, trong lòng bất giác có chút hối hận, chết thật, sao nàng lại quên việc này? Lãnh Như Phong là ca ca của tên khốn kiếp này, áo bào của tên kia, đương nhiên hắn nhìn cái là nhận ra, nàng thật là quá sơ ý!

Nhưng mà, Ưu Vô Song tuy lòng có hối hận, sắc mặt vẫn bình thản vô sự nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Vương gia mau quên thật? Khi nãy không phải bảo ta đi thiện phòng sao?”

“Bốp” Lãnh Như Tuyết đột nhiên vỗ mạnh vào chiếc bàn, đẩy Liễu Yên Nhiên ra, đứng nhanh dậy, lạnh lẽo nhìn Ưu Vô Song, lạnh lùng nói: “Ưu Vô Song, ngươi đừng có giả hồ đồ với bốn vương! Nếu như ngươi đi thiện phòng, trên người sao lại mặc áo bào của lục hoàng huynh? Nói! Ngươi vừa đi đâu?”

Liễu Yên Nhiên vừa đổ kị, vừa không mang ý tốt lành gì nhìn Ưu Vô Song, đột nhiên kêu giọng nói: “Vương gia, quan hệ giữa nô tì này và lục vương gia quả không tệ! Thiếp nghe nói, lục vương gia rất biết thương hương tiếc ngọc, hôm nay thời tiết lạnh vậy, lục vương gia sao nỡ để một nô tì xinh đẹp như vậy chịu lạnh được?”

Ưu Vô Song cảm hận nhìn Liễu Yên Nhiên một cái, đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói: “Xem ra, Liễu thị nhân rất hiểu lục vương gia, nếu không làm sao biết được lục vương gia rất biết thương hương tiếc ngọc? Nghĩ lại, thường ngày, lục vương gia đối với Liễu thị nhân chắc bách phần quan tâm nhỉ?”

“Ngươi!” nghe thấy lời của Ưu Vô Song, Liễu Yên Nhiên tức đến mặt hết đỏ rồi lại trắng, ả vốn định chọc giận nàng, khiến Lãnh Như Tuyết trừng phạt Ưu Vô Song, nhưng mà không ngờ rằng. Ưu Vô Song phản lại nói ả ta!

Việc này sao ả không tức được? Lúc này ả căm hận nhìn Ưu Vô Song, kiêu giọng hét: “Ngươi chỉ là một nô tì nho nhỏ, cả gan dám vô lễ với ta?”

Nô tì? Ưu Vô Song lạnh lùng nhìn Liễu Yên Nhiên, từng câu từng chữ nói: “còn ngươi là cái thá gì?”

Chương 56: Giận dữ

“Ngươi!” sắc mặt Liễu Yên Nhiên đại biến, bởi vì câu nói này của Ưu Vô Song, dưới cái nghe của ả, đập vào ngay nỗi đau của ả.

Trước khi ả ta trở thành thị nhân của Lãnh Như Tuyết, ả ở thanh lâu bán nghệ không bán thân, sau này, là Lãnh Như Tuyết chuộc ả ra khỏi thanh lâu, ả trở thành thị nhân của Iny, ả ta vốn cho rằng, dựa vào tài mào của ả, dù không thể trở thành chính phi, cũng có thể trở thành thứ phi, bởi vì, trong tất cả các thị nhân của Lãnh Như Tuyết, ả là đẹp nhất, cũng là người xuất sắc nhất.

Nhưng mà, một mực cho đến ngày đại hôn của Lãnh Như Tuyết, vẫn không lập ả thành thứ phi, ả trong thất vương phủ, vẫn chỉ là một thị nhân nho nhỏ, tuy dưới cách nhìn của người ngoài, ả là người được Lãnh Như Tuyết sủng ái nhất trong đám thị nhân, nhưng mà luận thân phận và địa vị, ả vẫn giống như các thị nhân khác.

Điều khiến ả tức giận hơn nữa, Lãnh Như Tuyết cưới một ả điên làm chính phi, ả ngay cả một ả điên cũng không bằng! Nay, lại bị một nô tì nho nhỏ cười nhạo, trong lòng ả sao không phẫn hận được?

Còn việc Liễu Yên Nhiên không biết là, nô tì nhỏ nhoi Ưu Vô Song trước mắt ả, chính là vương phi gốc trong miệng mọi người!

Bởi vì Lãnh Như Tuyết cảm thấy cưới một vương phi thần trí bất minh sẽ mất thể diện, cho nên, hạ lệnh tất cả hạ nhân trong phủ không được tiết lộ thân phận của Ưu Vô Song, vậy nên, Liễu Yên Nhiên chẳng qua chỉ biết trong thất vương phủ có một ả hoàn tên Ưu Vô Song mà thôi.

Liễu Yên Nhiên thấy Ưu Vô Song kinh miệt mình như vậy, và nàng còn là a hoàn thân cận của Lãnh Như Tuyết, theo quy định trong phủ, ả là một thị nhân, không thể trách phạt người thân cận của vương gia, cho nên, ả chỉ có cách tức giận quay đầu sang Lãnh Như Tuyết ủy khúc nói: “vương gia, thiếp là người của người, nô tì này dám vô lễ như vậy, không phải là ngay cả vương gia người cũng không để trong mắt?”

Sắc mặt Lãnh Như Tuyết thập phần khó coi, hấn lạnh lùng nhìn Ưu Vô Song, hàn giọng nói: “Ưu Vô Song, ngươi đừng quá đáng, bốn vương nói cho ngươi biết, đừng chọc giận bốn vương, nếu không, bốn vương sẽ cho ngươi biết, thế nào là sống không bằng chết! Nói, ngươi và lục hoàng huynh có quan hệ gì? Sao trên người ngươi lại mặc áo bào của lục hoàng huynh?”

nhìn ánh mắt mang đầy ánh lạnh lẽo của Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy rợn cả người, cơn kinh hãi bỗng dâng lên, nàng biết, nếu như nàng chọc giận tên nam nhân này, tuyệt đối không có quả tốt mà ăn, nhưng không biết tại sao, nhìn thấy bộ mặt của Liễu Yên Nhiên thoáng qua tia cười đắc ý, cơn giận trong lòng Ưu Vô Song lại bốc lên lần nữa.

nàng tỏ vẻ khiên cưỡng ngẩng cao đầu, cũng lạnh lùng nhìn Lãnh Như Tuyết, giận dữ đáp: “ngươi muốn biết quan hệ giữa ta và tên ấy, sao ngươi không tự đi hỏi tên ấy?”

Câu nói này của Ưu Vô Song, vô cớ tự thừa nhận là mình có quan hệ với Lãnh Như Phong, chỉ ít dưới cách nghe của Lãnh Như Tuyết là thế.

Quả nhiên, Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời nói của Ưu Vô Song, ánh mắt thoáng qua tia phẫn nộ, hấn nhanh chóng đứng dậy từ ghế, lớn bước đi đến trước mặt Ưu Vô Song, đưa tay, siết chặt lấy cổ nàng, trên mặt không

chút cảm xúc nhìn Ưu Vô Song, lạnh lùng nói: “Nói! Người và lục hoàng huynh có quan hệ gì?”

Chương 57: Tổn hại

Ưu Vô Song cắn chặt môi, nàng rất muốn lớn tiếng nói với Lãnh Như Tuyết rằng, nàng và lục hoàng huynh gì đó của hắn không có chút quan hệ gì, nhưng lòng tự tôn của nàng lại không cho phép.

Cảm giác được sự phản kháng của Lãnh Như Tuyết, Lãnh Như Tuyết trong lòng phần nộ, đột nhiên giương cao tay, một bạt tay mạnh bạo rơi trên khuôn mặt tỏ vẻ khiên cưỡng của Ưu Vô Song, chỉ thấy “chát” một tiếng, gương mặt nõn nà của Ưu Vô Song hiện lên dấu tay vừa đỏ vừa sưng.

Trên mặt nàng đau đến rát, một mùi tanh phút chốc từ khước môi nàng từ từ chảy ra, bị đánh xước môi, một dòng máu tươi chầm chậm chảy ra.

Tên nam nhân này lại đánh nàng! Ưu Vô Song cảm thấy máu xông lên tận đầu, lúc này không thể nào hình dung được cơn phần nộ trong lòng nàng, căm hận nhìn người nam nhân đang siết chặt lấy cổ mình, một chân nhắm ngay hông Lãnh Như Tuyết mà đá.

Lãnh Như Tuyết không ngờ đến phản kháng của Ưu Vô Song, không phòng bị, bị Ưu Vô Song đá mạnh một cước, may là cơ thể hắn khế nghiêng một bên, cho nên Ưu Vô Song không đá trúng cái hại của hắn, chỉ đá trúng đùi hắn.

Ưu Vô Song công nhiên phản kháng, càng khiến nộ hỏa trong lòng Lãnh Như Tuyết càng dâng cao, hắn nộ gầm một tiếng, hất mạnh Ưu Vô Song đi.

Ưu Vô Song chỉ cảm thấy cổ truyền lại cơn đau, cơ thể như chiếc điều đứt dây, bị quăng đi, sau đó tung mạnh vào bức tường rắn rỏi, bất lực trượt xuống nền nhà.

vì cổ đau nhức và đầu bị đập mạnh vào tường, đôi mắt Ưu Vô Song hiện đầy ngôi sao, huyết khí xông lên trước ngực, suýt chút nữa là bị tông đến thổ huyết tại trận.

Liễu Yên Nhiên thấy sắc mặt âm trầm của Lãnh Như Tuyết, lại nhìn tựa búp bê rách rưới nằm dưới đất—Ưu Vô Song, đột nhiên bước về trước, nắm lấy mái tóc dài của Ưu Vô Song, kéo Ưu Vô Song từ dưới đất dậy, sau đó giơ cao tay, cầm hận tát Ưu Vô Song một bạt tay, kêu căng hét: “Tiện tì đáng chết, dám vô lễ với vương gia?”

không biết có phải Liễu Yên Nhiên cố ý không, móng tay dài của ả trên khuôn mặt sưng đỏ của Ưu Vô Song vẽ ra vài đường máu tươi, nhưng ả không có ý định bỏ qua cho nàng, ánh mắt thoáng qua tia cười lạnh lùng âm hận, giơ cánh tay cao đầy gai mòng gà. (thật ra mình cũng không biết đây là hoa gì nữa)

Ưu Vô Song tuy bị tông vào tường không nhẹ, nhưng nàng chưa mất đi thần trí, khi bị Liễu Yên Nhiên đánh một bạt tay, ý thức nàng đã muốn phản kháng, nhưng mà cơ thể cứ như bị rã vụn, không một chút sức lực, chỉ có thể nằm dưới đất, mặc cho Liễu Yên Nhiên đánh mắng.

Phát giác được Ưu Vô Song đã mất đi sức phản kháng, ánh mắt Liễu Yên Nhiên lóe lên tia cười đắc ý, tay cầm hận hướng về phía Ưu Vô Song mà giáng xuống, nhưng mà, lần này, ả không như ý, tay của ả, đã bị một cánh tay to lớn khác giữ chặt lấy.

Liễu Yên Nhiên có chút kinh hoảng quay đầu lại, chỉ thấy Lãnh Như Tuyết mặt âm trầm đang đứng sau lưng ả, lạnh lùng nhìn ả, âm thanh

không chút hơi ấm nói: “đủ rồi!”

Chương 58: Oán hận

Thấy Lãnh Như Tuyết, ánh mắt Liễu Yên Nhiên thoáng qua tia kinh hoàng, nhưng ả rất nhanh đã định thần lại, cắn nhẹ môi, nói: “vương gia, tiện tì này quá đáng ghét, thiếp chỉ định thay vương gia dạy dỗ ả ta chút thôi.”

Lãnh Như Tuyết lạnh lẽo nhìn Liễu Yên Nhiên, thâm nhiên nói: “Liễu Yên Nhiên, ngươi tưởng bốn vương không biết ngươi đang nghĩ gì? Ngươi đang đó kị với ả ta, cho nên, ngươi định thừa cơ hủy đi dung mạo của ả? Liễu Yên Nhiên, ngươi theo bốn vương lâu như vậy, không lẽ, còn không biết luật của bốn vương?”

sắc mặt Liễu Yên Nhiên bỗng trở nên trắng bệch, chân nhũn cả, quỳ mạnh xuống đất, thần sắc kinh hoàng nói: “vương gia thứ tội, thiếp biết sai rồi, xin vương gia thứ tội.”

Lãnh Như Tuyết nhìn Ưu Vô Song sắc mặt trắng bệch, nằm dưới đất, khắp mặt đầy máu tươi, ánh mắt thoáng qua thần sắc phức tạp, sau đó lạnh lùng ra lệnh Liễu Yên Nhiên: “cút ra ngoài cho bốn vương!”

“vâng” Liễu Yên Nhiên cắn răng, ánh mắt thoáng tia oán hận, sau đó đứng dậy, quay người bước về hướng cửa, nhưng đi được vài bước, lại dừng lại, đột nhiên quay đầu lại, có chút không cam tâm nói với Lãnh Như Tuyết: “vương gia, đây là phòng ngủ của thiếp.”

Nghe lời nói của Liễu Yên Nhiên, Lãnh Như Tuyết khẽ sửng sốt, nhưng mà hần rất nhanh quay người đi về phía Ưu Vô Song, sau đó bế Ưu Vô Song

dậy, nhìn cũng không nhìn Liễu Yên Nhiên, đầu cũng không quay lại bước ra ngoài.

Liễu Yên Nhiên nhìn theo hình bóng của Lãnh Như Tuyết, ánh mắt tràn đầy đố kỵ và oán hận, cho đến khi hình bóng của Lãnh Như Tuyết biến mất trong đêm tối, ả mới tức giận quét tất cả các thứ trên bàn xuống đất.

Nhìn nền đất bừa bộn, Liễu Yên Nhiên hận đến cắn chặt răng: Ưu Vô Song, nữ nhân này, ả nhất định không bỏ qua cho nàng!

Cơ lạnh thấu xương truyền lại, thần trí mơ hồ của Ưu Vô Song có chút thanh tỉnh, nàng cố nhịn cơn đau trên người, động đậy nhẹ, nhưng lại phát hiện mình đang bị một nam nhân ôm trong lòng, lúc này, cơn giận vốn đã bình yên nay lại dâng lên.

Tên nam nhân đáng chết này! Hắn xem Ưu Vô Song nàng là gì? Sao có thể bỏ ỉn thừa cơ như vậy! Thật không thể tha thứ!

Ưu Vô Song nghĩ cũng không nghĩ, giơ cao tay, sau đó nhắm hướng Lãnh Như Tuyết mà quơ tới!

Chỉ nghe “chát” một tiếng, mặt Lãnh Như Tuyết lãnh một cái tát mạnh, âm thanh ấy, trong đêm thanh tịnh, càng vang vọng hơn.

Không hề phòng bị lãnh một cái tát, thân hình cao to của Lãnh Như Tuyết nhất thời đông cứng, nhưng, rất nhanh, hắn phản nộ ném Ưu Vô Song xuống nền đất tuyết, nộ khí hét: “nữ nhân đáng chết! Người đang làm gì vậy?”

Ưu Vô Song bật chấp cơn đau trên người, từ dưới nền đất tuyết nhặt một cục đá nhỏ, ném mạnh về phía Lãnh Như Tuyết, phản nộ trừng mắt với hắn, hét: “tên nam nhân thối tha bỏ ỉn! Đừng động vào ta!”

Chương 59: tuyết đối không khuất phục

Người Lãnh Như Tuyết khẽ nghiêng qua, tránh viên đá mà Ưu Vô Song ném lại, cười lạnh một tiếng, lạnh lẽo nhìn Ưu Vô Song nói: “Ưu Vô Song, nếu ngươi bị lạnh chết trong tuyết, bốn vương không hề ngại đâu!”

Dứt lời, hắn quay người đi về phía trước, đi được vài bước, đột nhiên dừng lại, quay đầu lại nhìn Ưu Vô Song giọng cười nhạo: “Ưu Vô Song, ngươi cho rằng bốn vương đối với một ả điên như ngươi có hứng thú sao? Bốn vương nói cho ngươi biết, bốn vương đối với ngươi không có chút hứng thú! Nếu không phải vì đại hoàng huynh đưa đến thiệp mời, bảo bốn vương đến tham gia sinh khắc của Lạc Nhận (tức sinh nhật), bốn vương căn bản không quan tâm ngươi sống hay chết!”

Nói tới đây, Lãnh Như Tuyết ngập ngừng, lại lạnh lùng nói: “nhưng mà, Ưu Vô Song, ngươi tốt nhất đừng quên, thân phận bây giờ của ngươi là vương phi của bốn vương, nếu ngươi phản bội bốn vương, bốn vương sẽ cho ngươi biết thế nào là sống không bằng chết!”

Dứt lời, hắn không thèm lo cho Ưu Vô Song, lớn bước đi về phía trước.

Ưu Vô Song nghiêng chặt răng, khó khăn bò từ dưới đất tuyết dậy, căm hận nhìn hình bóng của Lãnh Như Tuyết, quát: “Lãnh Như Tuyết, ngươi đừng đắc ý! Sẽ có một ngày, Ưu Vô Song ta trả lại toàn bộ tất cả mọi thứ của hôm nay cho ngươi!”

Bước chân của Lãnh Như Tuyết vì lời nói của Ưu Vô Song lần nữa dừng lại, hắn quay đầu cười nhạo nhìn Ưu Vô Song với bộ dạng thảm hại, ngữ khí không chút cảm xúc nói: “được, bốn vương sẽ đợi ngày ấy đến, nhưng mà,

ả điên, người đừng nói bốn vương không nhắc nhở người, trước khi ngày đó đến, người tốt nhất phải qua cho được đêm nay đừng có mà bị chết cồng ở đây!”

Tay Ưu Vô Song siết chặt lại nhau, nàng khó khăn từng chút từng chút bò từ dưới nền đất tuyết dậy, trên người đau đớn khiến nàng cảm thấy mỗi động tác đều rất khó khăn, nhưng nàng tự nói với mình, nàng không được thua, không được thua cho tên nam nhân tựa ác ma kia!

Xem thường nàng phải không? Vậy thì, nàng sẽ cho hắn biết, nàng tuyệt đối không khuất phục!

Nàng là cảnh sát, nàng là Ưu Vô Song thế kỉ 21, nàng là cô đại đập không chết! Lãnh Như Tuyết, ta tuyệt đối không thua cho người! Người đợi đấy, những gì người nhục mạ ta, sẽ có ngày, ta trả lại người tất cả!

Trên người truyền lại cơn đau đớn tột cùng, trên trán nàng đầy một lớp mồ hôi lạnh, nhưng nàng vẫn cắn răng chịu đựng, dưới ánh mắt chế giễu của Lãnh Như Tuyết, từ dưới đất tuyết dày bò dậy, sau đó từng bước từng bước vô cùng gian nan đi về phía trước, mỗi bước đi, nàng đều cảm thấy như bị cơn đau đớn xé toạc ra, nhưng nàng cứ như mất đi nhận thức, cố gắng đi về phía trước.

Trên đường đi, Ưu Vô Song không biết đã ngã bao nhiêu lần, nhưng mà, mỗi lần, nàng đều cắn răng nói với chính mình, nàng không thể ngã gục, nàng không được thua, cho đến khi nàng khiên trí không nổi nữa, màn đen xuất hiện trước mắt, một lần nữa ngã quỵ xuống đất, cơ thể nàng như ma mụ, không còn sức lực đứng dậy nữa.

Nhưng mà, phút chốc trước khi mất tri giác, đôi tay nàng vẫn cố vùng vẫy dưới tuyết, trong đầu nàng vẫn ghi nhớ, Lãnh Như Tuyết, sẽ có ngày ta trả lại người tất cả những gì người gây ra cho ta, người hãy đợi đấy!

Chương 60: Ấm áp trong cơn mơ

Thấy Ưu Vô Song nằm dưới nền đất tuyết cơ thể nhỏ bé không động đây, Lãnh Như Tuyết cười lạnh một tiếng, nói: “Đúng là một nữ nhân cố chấp, nhưng mà như vậy cũng tốt, chí ít, trước khi Lạc Nhạn về bên cạnh bốn vương, như vậy mới không vô vị phải không nào?”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết đột nhiên quay đầu lại, lớn tiếng nói: “Ngạo Phong, ném ả điên này ra hậu viện cho bốn vương.”

Theo sau tiếng của Lãnh Như Tuyết, Ngạo Phong tựa quỵ mị xuất hiện từ nơi tối.

Ngạo Phong dùng ánh mắt đồng tình nhìn Ưu Vô Song đang hôn mê dưới đất, sau đó nói với Lãnh Như Tuyết: “Vương gia, xem ra vương phi bị thương không nhẹ, cần gọi đại phu đến không?”

Sắc mặt Lãnh Như Tuyết âm trầm, lạnh lẽo nhìn Ngạo Phong, lạnh lùng nói: “Ngạo Phong, ngươi từ lúc nào mà quan tâm vương phi của bốn vương như vậy?”

Ngạo Phong cảm thấy oan uổng, sao vương gia hể động đến việc của vương phi, đều không nói lý thế này? Hắn ta thân là cận vệ của Lãnh Như Tuyết, còn Ưu Vô Song là vương phi của Lãnh Như Tuyết, tuy Ngạo Phong thừa nhận, Ưu Vô Song đích thực có chút không giống với nữ tử bình thường, vả lại còn rất xinh đẹp, nhưng mà hắn ta chỉ đơn thuần ngắm nhìn, đối với một nữ nhân cường bạo như Ưu Vô Song, hắn ta không dám có nửa chút phi phận.

Hơn nữa, cấp trên của hần ta là một vương gia tính tình nóng nảy, hần đâu phải chán sống chứ!

Lúc này, Ngạo Phong chỉ đành vô nại (chán nản) nói: “vương gia, vương phi thân mang trọng thương, còn bị lạnh nữa, nếu như không chữa trị, e rằng tình hình không tốt, hơn nữa, vương gia không phải nhận được thư mời của đại hoàng tử đưa vương phi đến phủ thái tử dự yến tiệc? Thuộc hạ e là đến lúc đó, vương phi trong người không khỏe, sẽ làm hỏng đại sự của vương gia.”

Lãnh Như Tuyết cười lạnh một tiếng, ngữ khí không chút ôn độ nói: “Ả diên này luôn đối đầu với bốn vương, bốn vương đã từng nói qua, bốn vương sẽ từng cọng từng cọng bút hết gai trên người ả, hôm nay, bốn vương sẽ cho ả nếm mùi khổ ải, nếu như ả chết, may ra khỏi hao tổn tâm tư của bốn vương!”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết quay đầu rời khỏi.

Ngạo Phong nhìn theo bóng dáng Lãnh Như Tuyết biến mất trong đêm tối, lắc đầu chịu thua, sau đó đi đến bên Ưu Vô Song, khom lưng, bế lấy cơ thể nhỏ bé của Ưu Vô Song từ nền tuyết lên.

Khi hần ta bế Ưu Vô Song lên, đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, bởi vì, cơ thể của Ưu Vô Song nằm dưới đất tuyết băng hàn nhưng lại nóng như vậy, việc hần ta lo nhất đã xảy ra, vương phi quả nhiên bị cảm lạnh rồi, hơn nữa, xem ra tình hình thập phần nghiêm trọng.

Chương 61: Điều khó khăn của Ngạo Phong

Tuyết lớn rơi hết vài ngày, cuối cùng cũng dừng lại, thái dương không lộ diện kai hôm nay cuối cùng cũng tươi cười lộ mặt (thái dương= mặt trời), ánh sáng sáng chói soi rọi khắp mặt đất, khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Trong căn phòng cũ nát, Ưu Vô Song vươn cái lưng lười, sau đó từ từ mở mắt, giấc ngủ này, nàng cảm thấy rất thoải mái, và đây cũng là giấc ngủ an lành đầu tiên sau khi nàng xuyên không đến đây.

Tuy rằng trên người vẫn còn đau âm ỉ, nhưng mà, ngủ một giấc, nàng cảm thấy tinh thần thoải mái nhiều.

Một trận khóc nho nhỏ thu hút sự chú ý của Ưu Vô Song, nàng nhíu nhíu mày, mới sáng sớm, là ai đang khóc?

Ưu Vô Song kéo chăn ra, bước xuống giường, một cơn hàn lạnh ập đến, khiến nàng chịu không nổi khẽ run lên, nàng đột nhiên nhớ lại, đêm hôm qua nàng bị tên nam nhân đáng chết kia ném xuống nền đất tuyết, sau đó, trên đường nàng về phòng thì bị ngắt đi, vậy thì, là ai đưa nàng về đây?

Không lẽ là tên thối tha ấy? Hắn làm sao có lòng tốt như thế? Nghĩ tới thái độ hàn băng vô tình của Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song rất nhanh đã phủ định suy đoán, tên nam nhân ích kỉ ấy hận một nỗi không thể hành hạ chế nàng, làm sao có lòng tốt đưa nàng về đây? E là, đêm qua thấy nàng ngắt đi, hắn còn cười thầm nữa!

Nhưng mà, nếu như không phải hắn, thì là ai chứ? Đêm hôm qua, không phải chỉ có tên nam nhân thối ấy ở đó?

Ưu Vô Song ảo não lắc lắc đầu, nói chung bất kể hấn là ai, nàng cũng không tha thứ cho tên nam nhân thói tha kia! Hừ, người nam nhân như hấn, căn bản không xứng được tha thứ!

Ưu Vô Song trước nay tính tình thẳng thắn, đối với việc nàng xuyên không đến đây bà bị Lãnh Như Tuyết đánh vài lần, nàng đã ghi nhớ trong lòng, nếu như có thể, nàng rất muốn giết chết Lãnh Như Tuyết tên ác ma chỉ biết ức hiếp nữ nhân này!

Đột nhiên, ánh mắt Ưu Vô Song rơi tại đầu giường, cả người ngẩn ngơ, bởi vì, bên cạnh chiếc gối ở đầu giường, để một mảnh vải nhỏ màu xám nhạt, trên đó không biết dùng gì viết một số chữ.

Ưu Vô Song nhíu nhíu mày, đưa tay cầm lấy tấm vải nhỏ, chăm chú nhìn, đối với cổ văn, Ưu Vô Song cũng biết được không nhiều, lúc nàng còn ở trường cảnh sát, đã từng theo người cha thích khảo cổ đi khảo qua vài lần, bởi thế, nàng cũng biết được chút ít.

May thay, ngôn ngữ ở đây không những giống hết thế kỉ 21, mà ngay cả chữ cũng tương đối giống cổ văn của thế kỉ 21, nàng có thể miễn cưỡng đọc được chữ trên tấm vải.

Chỉ thấy trên tấm vải nhỏ viết rằng: nữ nhân, mạng của nàng là do ta cứu, hãy nhớ lời hứa của nàng.

Ưu Vô Song nhíu nhíu mày, người này khẩu khí lớn quá, nàng không thích chút nào, dù là mạng nàng là do hấn cứu thì sao nào? Nàng đâu hề đồng ý với hấn việc gì!

Ưu Vô Song căm hận ném tấm vải qua cửa sổ, lớn tiếng hét: “đi chết đi, nam nhân đáng chết!”

Ném xong tấm vải, Ưu Vô Song mới đi ra ngoài, đột nhiên, âm thanh tựa hư tựa vô lại lần nữa truyền đến tai nàng, nghe thấy tiếng khóc, Ưu Vô Song do xét khu vườn tĩnh lặng, bất giác rợn người, âm thanh ấy bi bi thiết thiết, phảng phất phiêu diêu trong khu vườn vắng lặng, khiến người khác sởn gai ốc.

Ưu Vô Song nuốt vội nước bọt, cố nhịn cơn hoảng sợ trong lòng, đi về hướng góc vườn.

Tuy nhiên, khi nàng sắp đến góc vườn, tiếng khóc ấy bỗng nhiên dừng lại, như thế, cơn hoảng sợ trong lòng Ưu Vô Song đã lên đến đỉnh điểm, nàng không xui xẻo đến thế chứ, gặp phải ma sao?

Trong lúc Ưu Vô Song hoảng sợ cực độ, đột nhiên bị người ta vỗ mạnh một cái, một âm thanh truyền lại: “vương phi, người khóa hơn chưa?”

Sự đột ngột này, dọa Ưu Vô Song hét lên một tiếng, đợi khi nàng hoàn hồn, mới phát hiện, đứng trước mặt nàng vốn không phải ma mà là thị vệ thân cận của tên nam nhân chết tiệt kia, Ngạo Phong.

Trong tay Ngạo Phong đang bưng một thứ đen sì, tức thời đang có chút ngờ hoặc nhìn Ưu Vô Song, nghi ngờ hỏi: “vương phi, người sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Thấy người đến là Ngạo Phong, Ưu Vô Song mới thở phào, sau đó nhìn Ngạo Phong với thần sắc đầy phòng bị, nói: “người đến đây làm gì?”

Nhìn thấy thần sắc phòng bị của Ưu Vô Song, Ngạo Phong không chút để tâm, mà còn để chén đen sì trên tay xuống bàn, nói: “vương phi, Ngạo Phong biết đêm qua người bị cảm lạnh, cho nên bảo thị vệ pha chút thuốc giải phong hàn, người nhân lúc còn nóng uống đi!”

Thuốc? Thì ra, tên Ngạo Phong này mang thuốc cho mình, Ưu Vô Song trước giờ là người ân oán phân minh, nàng tuy rất ghét Lãnh Như Tuyết, nhưng Ngạo Phong vì nàng mà đem thuốc đến, thái độ khi này làm nàng cảm thấy có chút áy náy.

Cúi đầu, có chút ngại ngùng nói: “xin lỗi, ta không biết người đưa thuốc đến cho ta, ta đã đỡ nhiều rồi, không cần uống thuốc đâu!”

Đỡ nhiều rồi? Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, Ngạo Phong bất giác cảm thấy kì lạ, hẳn ta tuy không phải là đại phu, nhưng mà, lại biết chút ít y thuật, đêm hôm qua, hẳn ta rõ ràng thấy Ưu Vô Song bị nhiễm phong hàn, vả lại còn rất nghiêm trọng, mới qua một đêm, làm sao không sao?

Nghĩ tới đây, Ngạo Phong bất giác đưa cánh tay thon dài, hướng phía trán Ưu Vô Song.

Tuy nhiên, Ưu Vô Song khẽ né, tránh sự tiếp xúc của Ngạo Phong, nàng tuy không ghét Ngạo Phong, nhưng không có nghĩ là nàng chấp nhận để hắn ta động đến mình.

Còn Ngạo Phong vì hành động vô thức của mình làm cho sững sốt, tay hắn ta hóa thạch ở không trung, trên mặt vô cớ nóng lên, hẳn vậy là sao? Sao lại có thể vô lễ như vậy với vương phi?

Chương 62: Ưc hiếp người quá đáng

trong phút chốc Ngạo Phong lặng đi, âm thanh ấy lại lần nữa vang lên, lần này, vì tĩnh lặng, cho nên, không những Ưu Vô Song mà ngay cả Ngạo Phong cũng nghe rõ.

Nghe thấy tiếng khóc, sắc mặt Ưu Vô Song trong chốc lát trắng bệch, nói ra thật mất mặt, Ưu Vô Song nàng là người không sợ trời không sợ đất, nhưng lại sợ những quái vật kì lạ, ở thế kỉ 21, thậm chí vì coi phim kinh dị mà cả đêm không dám chợp mắt, thức trắng đến trời sáng! Nhưng mà, đối với nàng những thứ ấy biết bao là đáng sợ!

thấy ánh mắt Ưu Vô Song thoáng qua tia sợ hãi, Ngạo Phong mỉm cười một cái, nói: “vương phi không cần sợ, đó là người, không phải quái vật gì đâu.”

Ưu Vô Song bị nhìn thấu tâm sự, bất giác có chút tức giận, hấn nghĩ là bốn vương thư sợ sao? Hừ!

Dứt lời, Ưu Vô Song lấy hết can đảm, nhấc cao đôi chân khẽ run vì sợ, từ từ đi về phía góc vườn nơi phát ra tiếng khóc.

Tiếng khóc ngày càng thanh thúy, thì ra là từ cánh cửa căn phòng đựng tạp vật truyền ra. (thời nay kiu là nhà kho)

Đứng trước cửa căn phòng đựng tạp vật, đôi chân Ưu Vô Song run vô cùng, tuy miệng nàng nói không sợ, kì thực trong lòng nàng rất sợ, chỉ là, nàng không muốn bị Ngạo Phong nhìn ra, cho nên mới tỏ vẻ như vậy.

Ngạo Phong là người thông minh, hẳn ta nhìn thái độ của Ưu Vô Song là biết nàng đang sợ, cho nên, hẳn ta cũng không lật tẩy, mà chỉ bước đến trước, ngăn Ưu Vô Song lại, nói: “vương phi, hay là để thuộc hạ vào trước, vạn nhất vương phi bị tổn hại gì, tội của thuộc hạ sẽ rất lớn!”

Nghe thấy Ngạo Phong nói muốn vào trước, Ưu Vô Song có cầu cũng không được, nhanh chóng lui sau một bước, nói: “nếu như người đã muốn vào trước, vậy người vào trước đi.”

Ngạo Phong cười nhẹ, không nói gì nữa, trực tiếp đẩy cánh cửa phòng tạp vật ra, bước vào trong.

Ưu Vô Song nghe thấy tiếng cười của Ngạo Phong, bất giác mặt đỏ ửng lên.

Tuy nhiên, không đến lượt Ưu Vô Song nghĩ nhiều, trong phòng tạp vật truyền ra âm thanh của Ngạo Phong: “sao lại là người

Ưu Vô Song vội vàng vào trong, nhìn một lượt Ngạo Phong đang đứng bên cạnh, sau đó ánh mắt rơi tại một thân ảnh nhỏ bé trong góc phòng.

Khi nàng thấy rõ người trong góc phòng, bất giác nghi hoặc hỏi: “Vân Nhi? Người sao vậy? Sao người lại trốn ở đây?”

Vân Nhi ngẩn người nhìn Ưu Vô Song, sau đó oa một tiếng, sa vào lòng Ưu Vô Song, khóc không thành tiếng: “tiểu thư, người cuối cùng cũng về rồi!”

Nghe thấy tiếng khóc đứt ruột của Vân Nhi, Ưu Vô Song cảm thấy sống mũi cay cay, nàng vỗ nhẹ vai Vân Nhi, sau đó đẩy nhẹ nàng tar a, dịu dàng hỏi: “Ổn rồi, ta không phải về rồi sao? Vân Nhi, việc này là thế nào? Sao một mình người trốn ở đây khóc? Ai ức hiếp người?”

nghe thấy lời nói của Ưu Vô Song, sắc mặt Vân Nhi bỗng trở nên trắng bệch, nàng mở to đôi mắt nhìn Ưu Vô Song, kinh sợ nói: “Tiểu thư người cứu cứu nô tì, nô tì không muốn bị bán đến thanh lâu, không muốn đâu.”

Ưu Vô Song nghe thấy Vân Nhi nói vậy, bát giác nhú mào, nói: “Vân Nhi, người nói gì vậy? Người là a hoàn thân cận của ta, ai bán người đến thanh lâu?”

Thái độ Vân Nhi kinh hoàng, qua một lúc lâu, nàng ta mới bình tĩnh lại, sau đó vẫn khóc, thút thít nói: “tiểu thư, từ khi người bị vương gia đày đến khuôn viên, Lí ma ma điều nô tì đến phòng giặt đồ (ko biết từ cổ là gì, xài đại từ hiện đại ^^), hôm trước trước nữa nô tì vô tình làm rách cái áo của Liễu thị nhân, cho nên Liễu thị nhân nói muốn bán nô tì đến thanh lâu, oa oa”

Nói đến đây, Vân Nhi không nhịn được lớn tiếng khóc.

Ưu Vô Song nghe xong lời kể của Vân Nhi, trong lòng bỗng phần nộ, không phải chỉ làm rách một cái váy thôi sao? Vì chuyện nhỏ nhặt này mà muốn đẩy một nữ tử thanh thanh bạch bạch vào lò lửa? Liễu Yên Nhiên kia quả là ức hiếp người quá đáng!

Nghe thấy lời của Vân Nhi, Ngạo Phong cũng khẽ nhú mào, hẳn ta biết Liễu Yên Nhiên trước giờ được sủng quá nên kiêu căng, thường đánh mắng tì nữ, nhưng không ngờ rằng, Liễu Yên Nhiên lại to gan đến vậy, lại cùng Lí ma ma liên thủ bán a hoàn thân cận của vương phi đến thanh lâu.

trong lòng Ưu Vô Song cực kì phần nộ, nàng kéo lấy Vân Nhi, tức giận nói: “Người là người của bốn tiểu thư, bốn tiểu thư muốn coi coi, có ai cả gan dám bán người của bốn tiểu thư đến thanh lâu!”

tuy nhiên, lời của Ưu Vô Song mới dứt, ngoài cửa truyền lại tiếng chói tai: “Vân Nhi, tên tiện tì nhà ngươi, còn không mau rút ra đây cho lão nương? Ngươi cho rằng tiện tì ngươi trốn ở đây, lão nương sẽ không có cách tìm được ngươi sao? Lục soát cho lão nương!”

Theo sau am thanh ấy, ngoài cửa đã vang dậy tiếng bước chân.

Đối với Ưu Vô Song mà nói, tựa như thêm dầu vào lửa, tính khí nàng trước giờ rất tốt, nhưng lúc này làm sao nhịn được? Bỗng một chân đá vật cản dưới chân, lớn bước đi ra ngoài, tức giận hét: “dừng tay!”

Những người vốn định vào nhà, nhìn thấy sự xuất hiện đột ngột của Ưu Vô Song, bất giác dừng lại toàn bộ bước chân, quay đầu lại nghi hoặc nhìn Lí ma ma đứng ở khu vườn.

Lí ma ma thấy Ưu Vô Song, khẽ giật mình, nhưng mà, bà ta rất nhanh cười lạnh một tiếng, nói: “Ưu Vô Song, ngươi bay giờ không phải vương phi, không lẽ, ngươi còn muốn nhiều chuyện? Ngươi cho rằng ngươi ở đây thì có thể bảo vệ một tiện tì? Tiện tì đó đắc tội Liễu thị nhân, đừng nói ngươi là đã không còn là vương phi, dù ngươi có là vương phi, ngươi cũng không thể bảo vệ ả ta!”

Dứt lời, Lí ma ma không thèm quan tâm đến Ưu Vô Song, quay đầu ra lệnh với các a hoàn bà ta dẫn đến: “Lục soát cho ta.”

Chương 63: Thiết lập uy tín

Các a hoàn và bọn tiểu tốt (ôsin nam) nghe thấy lời của Lí ma ma, lập tức không quan tâm đến Ưu Vô Song, tiếp tục tiến vào nhà.

Ưu Vô Song tức giận vô cùng, nàng phẫn nộ nhìn Lí ma ma, đang định nói gì, bỗng sau lưng truyền lại âm thanh lạnh lùng: “Lí ma ma, là ai cho người to gan như vậy cả gan dám tự tiện lục soát viện lạc của vương phi?”

Lí ma ma vốn dĩ khí thế kiêu căng, bởi vì hôm nay bà ta đem theo rất nhiều người đến đây, và bà ta vốn không e sợ người vương phi đã thất sủng này, nhưng, khi thấy Ngạo Phong dìu Vân Nhi xuất hiện sau lưng Ưu Vô Song, khuôn mặt khiên định cuối cùng cũng biến sắc.

Ánh mắt Lí ma ma thoáng qua tia hoảng sợ, cơ hồ như thay đổi cả sắc mặt, trên mặt lộ ra nụ cười khó coi, nói: “Là Ngạo Phong thị vệ à, sao người lại ở đây?”

Ngạo Phong cười lạnh, bỏ Vân Nhi ra, lớn bước đi đến trước mặt Lí ma ma, lạnh lùng nói: “Lí ma ma, người thân là quản gia của thất vương phủ, sao lại không biết quy tắc như vậy? Vương phi dù có thế nào cũng là chủ tử, đây là thái độ người đối với chủ tử sao?”

Nghe thấy lời nói của Ngạo Phong, Lí ma ma tức đến nổi mặt hết đỏ rồi lại trắng, nhưng mà, bà ta lại không thể cãi lại lời của Ngạo Phong, bởi vì, Ngạo Phong không chỉ là thị vệ thân cận của Lãnh Như Tuyết mà còn là tâm phúc của hần, địa vị trong thất vương phủ, vượt qua một ma ma như bà ta nhiều.

Cho nên, dù trong lòng bà ta thập phần bất mãn, cũng không thể không cười, đáp: “Phong thị vệ hiểu lầm rồi, lão nô vốn không có bất kính với vương phi, chỉ là tiện tì kia, làm sai việc, trừng phạt ả ta là trách nhiệm của lão nương, mong Phong thị vệ đừng làm khó lão nương.”

Nghe thấy lời của Lí ma ma, Ưu Vô Song cười lạnh một tiếng, nói: “ngươi không ý bất kính với bốn vương phi? Lão yêu bà, ngươi rõ ràng biết Vân Nhi là người của ta, nhưng lại vì muốn lấy lòng Liễu Yên Nhiên mà bán Vân Nhi đến thanh lâu, tâm tư ngươi thật hiểm độc! Ngươi còn để vương phi ta trong mắt sao?”

Lí ma ma hận đến cắn chặt răng, bà ta đương nhiên không để một vương phi thất sủng trong mắt, thái độ bà ta bây giờ mềm xuống, chẳng qua chỉ vì kinh sợ Ngạo Phong!

nhưng, bây giờ bà ta lại không thể cãi lại Ưu Vô Song, cho nên chỉ có thể không cam tâm mà nói: “vương phi hiểu lầm lão nô rồi, lão nô vốn không có ý này!”

Ưu Vô Song hừ một tiếng, kinh bĩ nhìn Lí ma ma, lớn tiếng nói: “Lí ma ma, ngươi về nói với Liễu Yên Nhiên, bảo ả có gì cứ tìm bốn vương phi, đừng có đánh chủ ý đến Vân Nhi (kiếm chuyện với Vân Nhi), nếu không, bốn vương phi tuyệt đối không để ả sống yên ổn.”

“việc này?” trong mắt Lí ma ma thoáng qua tia không cam, nói: “vương phi, Vân Nhi làm rách chiếc váy mà vương gia tặng cho Liễu thị nhân, nếu như lão nô không trách phạt, lão nô không có cách nào giao phó với Liễu thị nhân! Xin vương phi đừng làm khó lão nô.”

Đây rõ ràng là mượn lí do, lão yêu bà này, hôm nay rõ ràng là muốn mượn việc của Vân Nhi mà làm khó nàng, Ưu Vô Song trong lòng phẫn nộ, nàng bước lên trước một bước, cười lạnh nói: “Lí ma ma, ngươi sợ Liễu

Yên Nhiên, không lẽ không sợ bốn vương phi? Hay là, người căn bản không để bốn vương phi trong mắt?”

Nói đến đây, Ưu Vô Song lại ngừng lại, trừng mắt nhìn Lí ma ma, lại lạnh lùng hét: “Lũ nô tài tư lợi các người! Có phải bởi vì bốn vương phi thất sủng, thì từng người từng người không để bốn vương phi trong mắt? Có phải trong lòng nghĩ, đắc tội một vương phi thất sủng vốn không có gì to tát, bởi vì, bốn vương phi sẽ không làm gì các người? Còn đắc tội Liễu Yên Nhiên, các người sẽ có rất ít ích lợi? Tiếc là, Lí ma ma, người nghĩ sai rồi!”

Dứt lời, Ưu Vô Song bỗng giơ mạnh tay lên cao, với tốc độ cực nhanh tát Lí ma ma một bạt tay, sau đó tức giận quát: “Nói cho các người biết, bốn vương phi không dễ động vào đâu! Nếu như lần sau, còn dám động đến một cong lông của Vân Nhi, bốn vương phi tuyệt đối sẽ cho các người biết, thế nào là sống không bằng chết!”

Câu phía sau là Ưu Vô Song học từ Lãnh Như Tuyết, nhưng mà xem ra, hiệu quả không tồi, bởi vì, các a hoàn là tiểu tốt mà Lí ma ma đem đến đều bị dọa đến mặt trắng bệch.

Lí ma ma che lấy khuôn mặt sừng đỏ, không dám tin mà nhìn Ưu Vô Song, tức quá hóa giận mà hét: “Người dám đánh ta?”

Trong mắt Ưu Vô Song thoáng qua tia cười lạnh lẽo, nhìn Lí ma ma, cười nhạo nói: “Sao? Bốn vương phi không đánh được người sao? Người thân là quản sự của vương phủ, nhưng lại không phận nô tài, dám đem người tự tiện lục soát viện lạc của bốn vương phi, bốn vương phi đánh người một bạt tay, không lẽ là sai?”

Lí ma ma trong lòng cảm hận cực đỉnh, bà ta oán hận nhìn Ưu Vô Song, cảm hận nói: “Hay, hay cho một

Nói xong, Lí ma ma dẫn theo cả bọn người quay lưng đi ra.

“Chờ đã!” Ưu Vô Song nhanh chóng chặn Lí ma ma lại, lãnh lùng cười: “Lí ma ma, đây là thái độ người đối với chủ tử sao?”

Ưu Vô Song hôm nay quyết định thiết lập uy tín trước bọn hạ nhân này, làm sao dễ dàng để Lí ma ma rời khỏi?

Nghe thấy lời của nàng, sắc mặt Lí ma ma nhất thời trắng bệch, ánh mắt đầy oán hận, bà ta cắn răng, cực kì không cam tâm hành lễ với Ưu Vô Song, nghiêng răng nói: “Lão nô cáo lui.”

Khóe môi Ưu Vô Song giương lên nụ cười, sau đó quát: “Cút đi!”

Lí ma ma oán hận nhìn Ưu Vô Song, sau đó mặt tức xanh, một lời cũng không nói quay người rời khỏi.

Ưu Vô Song kinh miệt cười nhẹ, sau đó đến bên Vân Nhi, cười nói: “Ồn rồi, Vân Nhi, sau này không ai dám bắt nạt người nữa đâu! Mấy bọn tư lợi ấy nếu lại ức hiếp người, người cứ nói với ta.”

Chương 64: Ưu muện của Ngạo Phong

Còn Ngạo Phong đứng cạnh quan sát sự tình từ đầu đến cuối lại không lạc quan như vậy, ánh mắt hắn ta thoáng qua tia do dự, Lí ma ma làm người, tuy hắn không rõ lắm nhưng mà bình thường, với trình độ đối nhân độ ác như bà ta, bà ta cực kì nhỏ nhen và thù dai, khi nãy Ưu Vô Song nhục mạ bà ta, e là đau này khó yên ổn, suy cho cùng, Ưu Vô Song tuy là vương phi, nhưng lại không được vương gia yêu thương, nếu như một sớm một chiều Ưu Vô Song mất đi quyền lực, khi đó, Lí ma ma tuyệt đối không bỏ qua cơ hội báo thù.

Tục ngữ nói, thù đắc tội quân tử, còn hơn đắc tội tiểu nhân, bởi vì tiểu nhân dùng mưu kế khó lòng mà phòng bị! Còn con người Lí ma ma này, nếu Ngạo Phong không nhìn nhầm, bà ta nhất định là một tiểu nhân.

Nghĩ tới đây, Ngạo Phong bất giác thở dài một tiếng, nói: “Vương phi, người vừa rồi không nên làm như vậy!”

Ưu Vô Song hừ một tiếng, có chút không vui nói: “không lẽ người cảm thấy ta làm vậy là sai? Họ ức hiếp ta, ta không sợ họ, cái ta sợ là họ nhân lúc ta không có ở đây thừa cơ ức hiếp Vân Nhi, Vân Nhi và ta không giống nhau, ta dù có thất sủng tới đâu đi nữa, ta cũng là một vương phi, dù họ có muốn hại ta, cũng phải có vài phần do dự, còn Vân Nhi chỉ là một nô tì nhỏ, họ căn bản không quan tâm sự sống chết của Vân Nhi! Hừ, đừng tưởng ta không biết, những nhà đại hộ các người, có chết một hai nô tì là chuyện bình thường, nhưng mà Vân Nhi đối với ta không phải là một nô tì, mà là bằng hữu của ta, là bằng hữu duy nhất kể từ khi ta đến đây!”

Lời của Ưu Vô Song, Ngạo Phong đương nhiên là không hiểu, nhưng mà trong lòng hắn, lại chấn động vì lời nói của nàng, luận thân phận, thân phận của Ưu Vô Song Ngạo Phong biết rõ, bởi vì, Ưu Vô Song là thiên kim của thừa tướng, còn thế lực trong triều đình của Ưu thừa tướng to như trời, thậm chí còn được hoàng thượng tin sủng, và bây giờ, còn là một phần tử của vương gia. (tức gia đình tên Lãnh Như Tuyết)

Dù rằng nàng không được vương gia sủng ái, nhưng mà, thân phận vẫn cao quý không ai sánh bằng, một vị thiên kim tiểu thư lại quan tâm đến một nô tì thấp kém, quả là một chuyện hiếm có ở vương triều Tây Diệm, và trở thành bằng hữu với một nô tì, càng là việc không thể nào.

Còn Ngạo Phong đâu hề nghĩ tới, Ưu Vô Song căn bản không phải là Ưu Vô Song trước kia, nàng chỉ là linh hồn xuyên không đến từ thế kỉ 21, đối với Ngạo Phong là chuyện kinh ngạc, đối với nàng, chẳng qua là bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn.

Việc nàng xem Vân Nhi là bằng hữu, chỉ bởi vì nàng xuyên không đến đây, Vân Nhi là người duy nhất quan tâm nàng, cho nên nàng mới xem Vân Nhi là bằng hữu, và làm bằng hữu thì đương nhiên phải quan tâm Vân Nhi.

Và Vân Nhi cũng bị lời nói của Ưu Vô Song làm cho cảm động, chỉ thấy khóe mắt nàng ta đỏ đi, sà nhanh vào lòng nàng, thút thít nói: “Tiểu thư.”

Ưu Vô Song vỗ nhẹ vai Vân Nhi, nói: “Ổn rồi, không việc gì đâu, sau này không có người ức hiếp ngươi đâu!”

Dứt lời, Ưu Vô Song đẩy nhẹ Vân Nhi ra, nhìn cũng không nhìn Ngạo Phong, kéo Vân Nhi đi vào nhà.

Ngạo Phong nhìn theo dáng người nhỏ bé của Ưu Vô Song, đột nhiên trong lòng dâng lên cảm giác kì lạ, hắn ta đột nhiên cảm thấy, vương phi

trong mắt người khác có vẻ điên điên khùng khùng kia, cũng không hẳn như lời đồn—thần trí bất minh.

Mà ngược lại là một người cực kì thông minh, nếu như là người khác, nhất định không so đo với Lí ma ma, bởi vì, dù nàng là vương phi, nhưng là một vương phi không được sủng ái, đắc tội quân gia trong phủ, đối với nàng, vốn không phải là việc tốt.

Chương 65: Thì ra có người thần bí

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song trong lòng bất giác lạnh thêm vài phần, trong lòng càng càng ghét Lãnh Như Tuyết, đương nhiên cũng không có hảo khí nói với Ngạo Phong: “ngươi về nói lại với tên nam nhân chết tiệt kia, nói là, bốn tiểu thư đối với yến tiệc không có chút hứng thú, hắn muốn cùng người tình cũ tương hội, việc này không liên can đến bốn tiểu thư.”

Hừ, tên nam nhân thối tha, hắn muốn đi tư hội người tình (gặp lại người tình), không lẽ còn muốn lợi dụng nàng để che đậy cho hắn? Ưu Vô Song nàng không rảnh làm những việc như việc! Hơn nữa, người nữ nhân đã hại đến xác thị này của nàng, nàng không có chút hứng thú, càng không cần nói đến tham gia sinh khắc (sinh nhật) của ả.

nghe lời của Ưu Vô Song, trên mặt p bất giác thoáng qua sắc khó coi, hắn ta trầm ngâm một lúc, khuyên: “Vương phi, hay là người nghe lời phân phó của vương gia đi, lần này, là đích thân thái tử gia phái người đem đến, nói là để tĩ muội thái tử phi tương hợp, cho nên, vương gia không có cách sự tuyệt!”

Tĩ muội tương hợp? Tên thái tử ấy là một đứa ngốc sao? Dù hắn không biết âm mưu của Ưu Lạc Nhạn, không lẽ thân là thái tử, hắn không biết chuyện của Lãnh Như Tuyết và nữ nhân kia? Hắn quả là rộng lượng, chủ động để người vợ mình và người tình tương kiến (gặp mặt)!

Và hơn nữa, bây giờ người người đều biết Ưu Vô Song là một đứa ngốc, Ưu Lạc Nhạn và tĩ tĩ ngốc của mình khác nhau một trời một vực, ả ta sẽ vui mừng khi gặp người tĩ tĩ ngốc này? Thật nực cười!

hay là bây giờ ả ta trở thành thái tử phi cao cao tại thượng, muốn khoe khoang trước ả ngốc này, vậy thì, nàng không thể không hoài nghi trong đầu Ưu Lạc Nhận có bệnh, bởi vì, đối với một ả ngốc có gì mà khoe khoang? ả ngốc này biết thái tử phi gì chứ? Thật là quá nực cười!

nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác trở mặt, lạnh lùng nói: “Hắn có thể cự tuyệt hay không, có liên can gì ta? Hắn định làm gì, là việc của hắn! Hắn đã không quan tâm sự sống chết của ta, ta hà tất lo việc của hắn!”

Ngạo Phong nhìn Ưu Vô Song với thái độ quật cường (không khuất phục ai kia), bất giác thở dài, nói: “Vương phi, kì thực vương gia rất quan tâm người, đêm hôm qua, vương phi ngất trong tuyết, là vương gia phân phó thuộc hạ đưa vương phi về đây, có thể thấy vương gia...”

Ý của Ngạo Phong là muốn nói cho Ưu Vô Song biết, Lãnh Như Tuyết đối với nàng vẫn có vài phần tình ý, nhưng mà, những lời này khi lọt vào tai Ưu Vô Song, lại câu lên cơn nộ hỏa của nàng, nàng không đợi Ngạo Phong nói xong, đã tức giận ngắt lời Ngạo Phong: “Người đừng nhắc tên khốn kiếp ấy! Đêm hôm qua người đưa ta về đây, có liên can gì hắn? Nếu như không phải tên khốn kiếp ấy đánh ta trọng thương, ta sẽ ngất đi sao? Hừ, không lẽ, hắn còn tưởng ta sẽ khóc lóc thảm thiết đi cảm kích hắn sao?”

Ngạo Phong không nêu việc hôm qua còn tốt, hễ nêu là Ưu Vô Song lại tức đến lục phủ ngũ tạng sắp bùng nổ, nếu như không phải tên nam nhân chết tiệt kia siết cổ nàng, ném mạnh nàng tông vào tường, nàng có bị thương? Nàng có bị Liễu Yên Nhiên độc ác kia đánh một bạt tay? Tên nam nhân chết tiệt, tất cả đều là lỗi của hắn! Bây giờ muốn nàng cảm kích hắn sao? Đừng hòng!

“Vương phi.” Ngạo Phong muốn giải thích nhưng lại bị Ưu Vô Song ngắt lời lần nữa: “đêm hôm qua là hắn bảo người đưa ta về đây?”

Ngạo Phong gật gật đầu, nói: “Là thuộc hạ đưa vương phi về đây, nhưng là do vương do căn dặn.”

“Đủ rồi!” Ưu Vô Song lạnh lùng nói: “Ta muốn biết, đêm hôm qua, mảnh vải nhỏ kia có phải là do người để lại?”

Ngạo Phong có chút ngờ hoặc: “Mảnh vải nhỏ? Xin vương phi thứ tội thuộc hạ ngu muội, thuộc hạ không hiểu ý của vương phi.”

Nghe thấy đáp án của Ngạo Phong, Ưu Vô Song khẽ sửng sốt, mảnh vải đó không phải là Ngạo Phong để lại, vậy đó là ai? Tên khốn kia còn không muốn đến đây, hắn chỉ bảo Ngạo Phong đưa mình về, vậy, người để lại mảnh vải nhất định không phải là hắn, không lẽ, mảnh vải đó là do một người khác để lại?

Chỉ là, trên miếng vải nói, hắn ta cứu nàng một mạng, đây rốt cuộc là việc gì?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác hỏi Ngạo Phong: “đêm hôm qua người đưa ta về đây, có phải ta gặp phải chuyện gì? Sao sáng sớm hôm nay người đưa thuốc đến?”

Ngạo Phong cúi đầu, nói: “thuộc hạ không dám giấu gì vương phi, đêm hôm qua, thuộc hạ được sự ủy thác của vương gia, đưa vương phi về hậu viện, nhưng mà, vì đêm đã khuya, thuộc hạ lại có việc quan trọng, cho nên không thể mời đại phu cho người, vậy nên mới sáng sớm mới đem thuốc đến.”

Dứt lời, Ngạo Phong trong lòng có chút áy náy, bởi vì Lãnh Như Tuyết, hắn vốn không mời đại phu cho Ưu Vô Song, nhưng mà may là vương phi không sao, nếu như vương phi mà có bề gì, hắn sẽ phải tự trách.

Nghe thấy lời của Ngạo Phong, trong lòng Ưu Vô Song căn bản đã hiểu, thì ra, đêm hôm qua nàng nhiễm phong hàn, còn Ngạo Phong sau khi đưa nàng về đây thì đã rời khỏi, còn người cứu nàng chắc là người để lại tấm vải đó.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song cười lạnh một tiếng, nói: “E rằng, không phải vì đêm khuya mời không được đại phu chứ? Mà chắc là tên khốn ấy không cho người mời phải không? Ta nói mà, tên khốn ấy có tốt bụng thế sao? Trong lòng hắn, còn mong ta chết quách đi ấy chứ!”

Ngạo Phong cúi gầm đầu, nói: “Việc này không liên quan đến vương gia, đều là lỗi của Ngạo Phong, mong vương phi bớt giận.”

Tên nam nhân đáng chết kia, nàng với hắn chưa xong đâu! Ưu Vô Song trong lòng căm hận vô cùng, tức giận nói: “Được rồi! Người không cần nói nữa, muốn ta bồi tên khốn ấy đến tham dự yến tiệc của tình nhân của hắn, nằm mơ đi.”

Nhưng lời của Ưu Vô Song vừa dứt, ngoài vườn truyền lại một âm thanh lạnh lẽo: “Ưu Vô Song, bốn vương nói rồi, người đừng chọc tức bốn vương, xem ra, người còn chưa học ngoan nhỉ? Đêm hôm qua, người chưa chết cóng trong tuyết, hay là đêm hôm nay thử lại lần nữa?”

Chương 66: Cảm giác đáng ghét

Ưu Vô Song quay đầu lại, chỉ thấy Lãnh Như Tuyết toàn thân bạch y, đang dựa vào cửa của viện lạc, đôi mâu sâu đen đang nhìn nàng, môi mỏng khẽ cong lên, lộ ra nụ cười lạnh lùng tựa hư tựa vô.

Thấy Lãnh Như Tuyết, trong lòng Ưu Vô Song bỗng dâng lên cơn nộ hỏa, nàng tựa như con sư tử đang tức giận, trừng mắt nhìn Lãnh Như Tuyết, cảm giận nói: “là người? Tên nam nhân chết tiệt, người đến đây làm gì? Cút ra ngoài ngay cho bốn tiểu thư!”

Ánh mắt Lãnh Như Tuyết thoáng qua tia kinh hãi, lạnh lùng nói: “Ưu Vô Song, hình như ngươi quên thân phận của người rồi! Đây là thất vương phủ của bốn vương, mọi thứ đều là của bốn vương, người chỉ là một người vợ bị ta ruồng bỏ, người có tư cách gì bảo bốn vương cút ra ngoài?”

“Người!” người vợ bị người ruồng bỏ? Ưu Vô Song tức quá hóa cười, nàng chỉ vào Lãnh Như Tuyết, nói: “một người vợ bị người ruồng bỏ sao? Lãnh Như Tuyết, người cho rằng bốn tiểu thư thích ăn vạ ở nơi quái quỷ này của người sao? Hưu thư (tức là giấy ly hôn thời nay) đưa đây, từ nay về sau bốn tiểu thư và người, không ai nợ ai!”

Không ai nợ ai? Thâm mâu của Lãnh Như Tuyết thoáng qua tia phẫn nộ, hắt lạnh lùng nhìn Ưu Vô Song, âm thanh lạnh lẽo: “Tiện nhân, người muốn bốn vương từ người để người có thể sà vào lòng lục hoàng huynh? Bốn vương nói cho người biết, trước khi Lạc Nhạn chưa về bên bốn vương, người muốn bốn vương từ người, đừng nằm mơ, tuy rằng bốn vương không muốn người, nhưng bốn vương lại thích từ từ hành hạ người, người cứ chờ mà xem!”

“Ngươi! Vô sỉ!” Ưu Vô Song tức giận cực độ, cởi bỏ chiếc giày thêu hoa, cầm hận ném về phía Lãnh Như Tuyết.

Ánh mắt Lãnh Như Tuyết thoáng qua tia nguy hiểm, khẽ nghiêng người, sau đó tiện tay chộp lấy chiếc giày mà Ưu Vô Song ném qua, cười nhẹ một tiếng, nói: “Nếu như vương phi của bốn vương thích đi chân không trên đất tuyết, vậy thì, bốn vương sẽ chu toàn cho ngươi!”

Nói xong, Lãnh Như Tuyết không chút nường tình ném chiếc giày nhỏ trong tay ra ngoài viện lạc.

Kì thực, khi Ưu Vô Song kích động cởi giày ném Lãnh Như Tuyết, trong lòng đã hối hận rồi.

Bởi vì, nàng phát hiện, nàng đi chân không trên đất thực sự rất lạnh, cái lạnh ấy khiến người ta khó chịu vô cùng!

Bây giờ, nàng mở to mắt nhìn Lãnh Như Tuyết ném giày mình ra khỏi hậu viện, quả thật hối hận khi ấy không nên hành động như vậy!

Nhưng mà, nếu đã như vậy, nàng càng không chịu thua tên nam cường ngạo tự đại kia.

Nàng co cái chân ném mất giày kia, sau đó chỉ thẳng vào Lãnh Như Tuyết, tức giận nói: “tên nam nhân vô sỉ hạ lưu, không có phong độ kia, trả giày ta lại đây!”

Đối diện với bộ dạng bạo nộ của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết biểu hiện vô cùng thanh thản.

Hắn nhìn nàng, âm sắc lạnh lẽo: “đa tạ vương phi đã khen bốn vương! Nhưng ma, giày bốn vương đã vứt, nếu vương phi muốn tìm giày của mình thì tự đi mà tìm! Nhưng mà, bốn vương nhớ là vương phi là người quật cường lắm, đối với việc mình làm không hề hối hận, không phải giờ đã hối hận rồi chứ!”

nói tới đây, Lãnh Như Tuyết lộ a nụ cười tựa ác ma, kinh miệt nhìn Ưu Vô Song, lại nói: “vương phi, bốn vương nói đúng không?”

“ngươi! Tên nam nhân chết tiệt!” Ưu Vô Song phần nộ rửa thầm một tiếng, sau đó quay người nhảy nhảy theo hướng vào trong nhà, chẳng qua là một chiếc giày thôi mà? Trong nhà nàng còn có, tiếc chi chứ!

Sau đó, câu nói của Lãnh Như Tuyết lại khiến Ưu Vô Song dừng lại hành động của mình: “Ngạo Phong, đem toàn bộ giày trong nhà của vương phi vứt hết! Vương phi đã thích đi chân không, đã vậy bốn vương sẽ chu toàn cho ả!”

Ngạo Phong có chút đồng cảm nhìn Ưu Vô Song, sau đó không nói không rằng, thật sự đi vào trong nhà.

Ưu Vô Song vốn dĩ tính khí đang không tốt, nay cơn giận bốc lên tận đầu, trong cơn giận dữ nàng bất kể cơn lạnh, bước nhanh đến trước mặt Lãnh Như Tuyết, chỉ vào hắn, tức giận chất vấn: “tên nam nhân bỏ ổi kia, ngươi dựa vào gì mà vứt bỏ đồ của bốn tiểu thư?”

Ánh mắt Lãnh Như Tuyết lướt qua tia cười lạnh, sau đó đột nhiên đưa ta ra, siết chặt lấy tay Ưu Vô Song, lạnh lùng nói: “nữ nhân, ngươi đừng dùng ngón tay ngươi chỉ vào bốn vương! Nếu không, bốn vương không ngại hủy nó đi đâu! Còn nữa, ngươi hình như quên một việc, bốn vương có nói qua, ở đây là thất vương phủ, tất cả mọi thứ trong phủ đều là của bốn vương, bao gồm cả ngươi!”

Dứt lời, tay mà Lãnh Như Tuyết đang siết lấy tay Ưu Vô Song khẽ dùng lực.

Một cơn đau xuyên tim từ cổ tay truyền lại, Ưu Vô Song đau đến mức suýt nữa thất thanh hét lên, dung mạo tuyệt mỹ của nàng vì đau mà khẽ nhăn lại, vô thức vùng vẫy: “bỏ ta ra!”

Nhưng Lãnh Như Tuyết không thềm quan tâm đến sự vùng vẫy của Ưu Vô Song, hắn đưa tay còn lại ra, ôm chặt nàng vào lòng hắn, cúi người sát tai nàng, với tư thế hết sức thân mật nói: “Ưu Vô Song, ngươi bây giờ biết sai chưa? Bốn vương đã từng nói qua, ngươi đừng có thử thách tính nhẫn nại của bốn vương!”

Hơi thở ấm ấm nhẹ nhàng phả vào tai Ưu Vô Song, khiến toàn thân nàng khẽ run lên, khuôn mặt bất giác đỏ lên.

Nàng thậm chí nghe được tiếng nhảy kịch liệt của con tim! Trong lòng Ưu Vô Song hồ thẹn vô cùng, nàng sao lại có cảm giác ngại ngùng với tên nam nhân cuồng ngạo tự cao kia? Sao hắn tiếp cận nàng, cơ thể nàng lại run rẩy? Nàng không muốn, nàng không muốn có cảm giác như vậy, nàng ghét cảm giác này!

Trong cơn thẹn nộ (vừa xấu hổ vừa tức giận), Ưu Vô Song ra sức vùng vẫy, hét: “bỏ ta ra! tên sắc lang, ngươi mau bỏ ta ra!”

Chương 67: Nữ nhân hiểm độc

“Thả ngươi ra?” Lãnh Như Tuyết đột nhiên kéo lấy tay Ưu Vô Song siết chặt sau lưng hắn, để cơ thể nhỏ bé ấy nép sát vào cơ thể cao to vạm vỡ của mình, cúi đầu dùng mặt nhẹ nhàng ma sát khuôn mặt ửng hồng của nàng, âm thanh cực kì gợi tình: “Ưu Vô Song, ngươi đừng động đây, nếu không, bốn vương không ngại tại đây ăn ngươi!”

Ưu Vô Song tuy ở thế kỉ 21 không có bạn trai, nhưng nàng không phải là ngốc, bây giờ, nàng thậm chí có thể cảm nhận được, bộ phận nào đó của Lãnh Như Tuyết, đang nép sát vào bụng nàng, hơn nữa, vậy ấy đang biến hóa với tốc độ kinh người.

Nàng biết đó là gì, và cũng biết đó có ý nghĩa gì!

Dù là thế kỉ 21 hay cổ đại, nàng đều là lần đầu tiên với tư thế thân mật một nam tử như vậy, đối diện với việc như vậy, Ưu Vô Song cảm thấy trong lòng nàng rất hoảng loạn, không biết phải làm gì.

Vừa tức vừa thẹn, vừa gấp vừa ảo não, nàng lần đầu tiên trước mặt Lãnh Như Tuyết rơi lệ ury khuất, nàng vùng vẫy, nức nở nói: “Tên nam nhân đáng chết kia, mau buông ta ra buông ta ra đừng có động vào ta.”

Lãnh Như Tuyết thấy Ưu Vô Song lệ hoa đãi vũ (ý là **khóc thảm thiết**) trong ánh mắt thoáng qua một cảm giác phức tạp, mặt hắn âm trầm, lạnh lùng nói: “Ưu Vô Song, ngươi là vương phi của bốn vương, không lẽ, bốn vương đụng đến ngươi, khiến ngươi khó chịu vậy sao? Hay là, trong lòng ngươi chỉ thích lục hoàng huynh?”

Ưu Vô Song lần đầu tiên cảm thấy mình vô dụng như vậy, nàng ghét cảm giác kì lạ trong lòng, bây giờ nàng chỉ muốn rời khỏi Lãnh Như Tuyết, rời khỏi nơi đây. Đôi tay nàng đánh vào Lãnh Như Tuyết, thút thít: “Ta không biết người đang nói gì, buông ta ra, người buông ra mau.”

Sắc mặt Lãnh Như Tuyết càng âm trầm, đột nhiên đẩy mạnh Ưu Vô Song ngã xuống đất, sau đó lạnh lùng nói: “Ưu Vô Song, người muốn rời khỏi bốn vương vậy sao? Được! Chỉ cần người bồi bốn vương đến dự sinh khắc (sinh nhật) của Lạc Nhạn, trong yến tiệc, trước mặt đại hoàng huynh nói rõ việc người đã hãm hại Lạc Nhạn lên nhằm kiêu hoa, như vậy, bốn vương sẽ cho người hưu thư, để người rời khỏi thất vương phủ!”

nghe thấy lời nói của Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song khế sừng sốt, nàng cũng không thềm bò dậy, tức giận chỉ vào Lãnh Như Tuyết: “Người như vậy là ý gì? Người cho rằng lên nhằm kiêu hoa là do ta cố ý? Người cho rằng, Ưu Lạc Nhạn kia là do ta hại sao? Là ta sống chết cũng muốn gả cho người, cho nên mới hãm hại ả ta lên nhằm kiêu hoa?”

Lãnh Như Tuyết lạnh lẽo nhìn Ưu Vô Song, ánh mắt không chút tình cảm, nói: “Ưu Vô Song! Nữ nhân giáo quyết, không lẽ, bây giờ người còn chối? Lạc Nhạn từng nói với ta, nàng ấy nói người phát bệnh, cho nên trong lúc hoảng loạn lên nhằm kiêu hoa của đại hoàng huynh! Hơn nữa mấy ngày nay bốn vương quan sát người, phát hiện người căn bản không hề có chút bộ dạng gì là điên dại cả, việc người phát bệnh, căn bản là người cố tình giả vờ! Bởi vì người biết, bốn vương yêu Lạc Nhạn, cho nên người cố tình chia rẽ bốn vương và Lạc Nhạn, bốn vương nói đúng chứ?”

Ưu Vô Song cảm thấy bản thân ngày càng trầm xuống, trong lòng nàng, thật sự cảm thấy không đáng thay cho ả ngốc kia, sao nàng ta lại có một muội muội tâm địa hiểm độc như vậy? Tất cả mọi việc, rõ ràng là do Ưu Lạc Nhạn tham địa vị thái tử phi, cho nên mới cố ý lên kế hoạch, và Ưu Vô Song

kia mới vong mạng, mà giờ đây, Ưu Lạc Nhạn lại đẩy tất cả lên người nàng ta! Thật khiến người ta căm giận!

Nội tâm Ưu Vô Song phẫn nộ đến đỉnh điểm, đôi tay nắm chặt lại với nhau, tựa như sư tử đang phẫn nộ, trừng mắt nhìn Lãnh Như Tuyết, lớn tiếng quát: “Người đúng là mù rồi! Sao người lại đi tin tưởng nữ nhân kia? Là ả ta hại chết Ưu Vô Song? Đây tất cả đều là âm mưu của ả!”

Ánh mắt Lãnh Như Tuyết thoáng qua tia kinh hãi, lạnh lùng nói: “Lạc Nhạn hại chết người? Ưu Vô Song, người muốn giả điên với bốn vương? Người bây giờ không phải đang đứng ở đây sao? Nếu như người chết, vậy bây giờ người là ai? Ưu Vô Song, người không cảm thấy lí do của người quá tệ sao? Còn nữa, Lạc Nhạn và bốn vương tâm đầu ý hợp, nàng làm sao cố tình sắp đặt bản thân mình giả cho đại hoàng huynh?”

Ưu Vô Song chỉ cảm thấy toàn thân lạnh đi, nàng tức đến run cả người, rõ ràng nàng nói sự thật, nhưng mà, nghe ra không có chút đáng tin.

Nhưng mà Ưu Vô Song kia thật sự bị Ưu Lạc Nhạn hại chết, chính bởi vì thế, nàng mới xuyên không đến đây, linh hồn nhập vào cơ thể Ưu Vô Song kia, nhưng mà tất cả mọi việc, nàng lại nói không ra lời, mà dù nàng có nói, tên nam nhân trước mắt cũng không tin nàng!

Đừng nói là tên này, dù cho tất cả mọi người thì họ cũng chỉ nghĩ nàng điên rồi, nếu không phải là nàng trải nghiệm việc này ngay cả nàng cũng không tin!

Bây giờ tên nam nhân này trong lòng chỉ có Ưu Lạc Nhạn hiểm độc kia, hấn căn bản không tin nàng!

Vốn dĩ, tên nam nhân chết tiệt này yêu ai không có nửa chút liên quan gì đến nàng, nhưng mà, nếu nàng đã nhập vào thể xác của Ưu Vô Song

ngốc kia, thì không thể để nàng ta chết oan uổng như vậy, nàng nhất định sẽ lật tẩy bộ mặt thật của nữ nhân thâm độc Ưu Lạc Nhạn kia, báo thù cho Ưu Vô Song ngốc nghếch!

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song nhin cơn giận, cười lạnh lẽo, cắn răng mà nói: “ngươi tin nữ nhân hiểm độc ấy sao? Ngươi lại thích nữ nhân hiểm độc ngay cả tử tử của mình cũng giết hại! Lãnh Như Tuyết, ngươi và nữ nhân kia quả là trời sinh một cặp!”

tuy nhiên, lời của Ưu Vô Song vừa dứt, cổ lại bị Lãnh Như Tuyết siết chặt, chỉ thấy sắc mặt hắn âm trầm, ánh mắt hung dữ nhìn Ưu Vô Song, lạnh lẽo nói: “Ưu Vô Song! Bốn vương cảnh cáo ngươi, đừng nhục mạ Lạc Nhạn, nếu không bốn vương sẽ giết ngươi!”

Chương 68: Đem giá trang trả cho ta

Đối diện với sự uy hiếp của Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song lần đầu tiên bình tĩnh như vậy, trong lòng nàng thậm chí không có chút cảm giác hoảng sợ, nàng chỉ lạnh lùng, kinh bỉ nhìn Lãnh Như Tuyết, sau đó lãnh đạm nói: “Lãnh Như Tuyết, ngươi không cần uy hiếp ta! Đừng nói là ngươi không thích bốn tiểu thư, bốn tiểu thư đối với ngươi cũng không có chút cảm giác gì? Ưu Vô Song ta chỉ muốn biết, có phải ngày mai ta bồi ngươi đi tham dự yến tiệc của nữ nhân kia, trước mặt mọi người nói ra sự thật của việc lên nhầm kiệu hoa, ngươi sẽ cho ta hưu thư, rời khỏi đây?”

Thấy dung mạo bình tĩnh lãnh đạm của Ưu Vô Song, không biết tại sao, Lãnh Như Tuyết cảm thấy trong lòng rất khó chịu, tay siết chặt lấy Ưu Vô Song vì lời nói này mà khẽ bất động, qua một lúc lâu, mới xanh mặt, lạnh lùng nói: “lời bốn vương đã nói, đương nhiên giữ lời, nhưng mà, tốt nhất ngươi đừng giở trò trước mặt bốn vương, nếu như ngươi dám tổn hại Ưu Lạc Nhận, bốn vương tuyệt đối không tha cho ngươi!”

Ưu Vô Song hất bỏ tay của Lãnh Như Tuyết, lạnh lùng cười, nói: “ngươi yên tâm, bốn tiểu thư đến khi ấy nói ra sự thật, ngươi chỉ cần đưa ta hưu thư là được, đối với nữ nhân kia của ngươi, bốn tiểu thư không thèm nhìn ả một cái! Bởi vì, ả khiến ta ghê tởm!”

Ưu Vô Song lặng lẽ nhìn Lãnh Như Tuyết, trong lòng cười lạnh, đợi khi hưu thư đến tay, nàng tuyệt đối không quay đầu lại, nhưng mà trước khi rời khỏi đây, nàng sẽ cho tất cả mọi người biết bộ mặt thật của Ưu Lạc Nhận!

Nhìn thấy nụ cười lãnh đạm trên môi Ưu Vô Song, cảm giác không vui trong lòng Lãnh Như Tuyết càng mãnh liệt, mặt hấn trầm lại, bỏ mạnh Ưu Vô Song ra, lạnh lùng nói: “Ưu Vô Song, người tốt nhất nhớ lời hứa với bốn vương!”

Ưu Vô Song hừ nhẹ một tiếng, nói: “Lãnh Như Tuyết, người yên tâm, đến lúc đó bốn tiểu tư tuyết đối không bám người không buông, ảnh hưởng đến người và nữ nhân kia chàng chàng thiếp thiếp, nhưng mà, tới lúc đó, người phải trả lại giá trang cho bốn tiểu thư! Từ nay về sau, người và bốn tiểu thư không ai nợ ai!”

Trên mặt Lãnh Như Tuyết lộ ra tia cười miệt thị, chế nhạo: “Quả nhiên là một nữ nhân tham tài! Bị bốn vương từ rời còn không quên lấy đi giá trang!”

Ưu Vô Song với vẻ mặt không chịu thua, cãi lại: “Người đã từ bốn tiểu thư, đã mất đi tư cách có giá trang phong mẫn của bốn tiểu thư! Bốn tiểu thư lấy đi đồ của mình, có gì là sai? Người đường đường là thất vương gia, chắc không để mất đến chút giá trang đó của bốn tiểu thư chứ?”

Mặt Lãnh Như Tuyết lạnh lại, lãnh lẽo nói: “Như ý người! Đến lúc đó, đừng cầu xin bốn vương thu hồi hưu thư!”

Nói đến đây, Lãnh Như Tuyết ngật ngừng, lại lạnh lùng nói vọng vào một góc vườn: “Ngạo Phong, chúng ta đi!”

Dứt lời, hấn nhìn cũng không nhìn Ưu Vô Song, phẩy tay áo, khuôn mặt lạnh lẽo, bước khỏi viện lạc.

Ưu Vô Song hừ nhẹ một tiếng, nhìn theo hình bóng Lãnh Như Tuyết dần khuất đi, khóe môi cong lên nụ cười, chỉ cần qua ngày mai, nàng có thể

tự do rồi, có thể rời khỏi nơi quái quỷ này, giống như các tiền bối xuyên không trước, tạo ra một khoảng trời riêng cho mình!

Nghĩ tới ngày tháng tốt đẹp sau này, nghĩ tới việc không cần phải đối mặt với khuôn mặt vừa đen vừa thúi của Lãnh Như Tuyết, trong lòng Ưu Vô Song nhảy cẫng lên, trước mắt lá một mảng sáng!

Thất vương phủ, trong hoa viên.

Lãnh Như Tuyết sắc mặt âm trầm, ngồi trong đình của mai lâm hoa viên, buồn bực không vui uống rượu sầu.

Ngạo Phong lẳng lẳng đứng bên cạnh, âm thầm nhìn Lãnh Như Tuyết, không nói bất cứ gì.

Lãnh Như Tuyết cảm hận uống lấy ly rượu, ném mạnh ly rượu bạch ngọc xuống đất, sau đó lãnh lùng nhìn Ngạo Phong, lạnh lẽo nói: “Ngạo Phong, người còn chưa nói cho bốn vương biết, hôm nay sao người lại có mặt ở viện lạc của nữ nhân đó!”

Ngạo Phong khẽ sửng sốt, cúi vội đầu, nói: “Hồi vương gia, Ngạo Phong vì biết hôm qua vương phi bị nhiễm phong hàn, cho nên mới đem chút thảo dược cho vương phi.”

“Vậy sao?” sắc mặt Lãnh Như Tuyết cực kì khốc coi, lạnh lùng nhìn Ngạo Phong, nói: “Sao bốn vương không biết, thị vệ thân cận của bốn vương không biết từ lúc nào lại quan tâm vương phi của bốn vương như vậy?”

Ngạo Phong đột nhiên quỳ xuống, nói: “Là thuộc hạ nông nổi, mong vương gia thứ tội!”

Lãnh Như Tuyết trầm mặc một lúc, mới hít một hơi thật sâu, lãnh đạm nói: “Thôi vậy! Bốn vương không lâu nữa sẽ từ nữ nhân đó, đến khi đó, ả ta không còn là vương phi, người muốn làm sao tùy người! Nhưng mà, trước khi bốn vương từ ả, bốn vương không hy vọng thấy người xuất hiện tại viện lạc của ả! Ngạo Phong, người có lẽ đã hiểu ý của bốn vương!”

Ngạo Phong cúi đầu, khiến người ta không nhìn rõ biểu cảm trên mặt hắn ta: “Thuộc hạ đã rõ.”

Lãnh Như Tuyết tự rót ly rượu, sau đó nói với Ngạo Phong: “Người lui xuống trước đi, bốn vương muốn yên tĩnh!”

“Vâng.” Ngạo Phong không nói gì nữa, quay người lặng lẽ rời khỏi, thân ảnh rất nhanh biến mất trong mảng mai lâm đồ chổi.

Lãnh Như Tuyết nắm chặt ly rượu, đột nhiên dùng lực, chiếc ly rượu bạch ngọc điêu khắc kia hóa thành bụi tro, rơi xuống trong cánh tay dùng lực của hắn.

Mượn cơ hội này từ Ưu Vô Song, đây căn bản là kế hoạch của hắn, bởi vì như vậy, hắn mới không phải có trách nhiệm với phụ hoàng và sự chỉ trích của lão già Ưu thừa tướng, nhưng mà, không biết tại sao, khi hắn nhìn thấy nữ nhân ấy biết hắn từ ả, trên mặt lại có bộ dạng như nhẹ nhõm, khiến hắn trong lòng phảng phất như có chiếc gai, cảm giác ấy, cực kỳ không thoải mái!

Nữ nhân tâm cơ thâm trầm kia rốt cuộc đang nghĩ gì? Rốt cuộc vì sao lại ả hao tổn tâm tư giả cho hắn?

Chương 69: Thì ra nàng ta không phải lễ vật

Hắn từng hoài nghi Ưu Vô Song giả điên giả dại chỉ vì muốn gả cho hắn, trở thành vương phi của hắn, cho nên mới hao tổn tâm cơ chia rẽ hắn và Ưu Lạc Nhạn.

Nhưng nay, khi hắn chính miện nói muốn thôi nàng, nàng lại không chút thương tâm, mà còn như rất vui mừng, không lẽ, hắn thôi nàng khiến nàng vui đến thế?

Nếu đã như vậy, tại sao nàng phải hao tổn tâm cơ nhất quyết phải gả cho hắn? Thậm chí, bất chấp tất cả bày mưu để Lạc Nhạn lên nhằm kiêu hoa của đại hoàng huynh.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lãnh Như Tuyết càng phiền muộn, không phải hắn rất ghét ả điên ấy sao? Bây giờ hà tất vì ả mà hao tâm tổn trí? Bất kể ả có âm mưu gì, chỉ cần từ ả, không phải mọi việc sẽ ổn?

Nhưng mà, tại sao nghĩ tới việc ả điên ấy bị từ chối thất vương phủ, trong lòng hắn phảng phất như có thứ gì đó thắt lại, cực kì khó chịu.

Nghĩ thế, Lãnh Như Tuyết bất giác cầm lấy hũ rượu trên chiếc bàn bằng đá, uống nhanh một ngụm.

Đúng lúc đó, một âm thanh truyền lại: “thất hoàng đệ, sao một mình ở đây uống rượu sầu vậy? Đệ uống rượu trước giờ không phải đều thích có mỹ nhân bên cạnh sao?”

Lãnh Như Tuyết không thèm nhìn người đang đến, vẫn tiếp tục uống rượu, đặt mạnh hũ rượu xuống bàn đá, lạnh lùng nói: ‘lục hoàng huynh, người nên về lục vương phủ rồi!’

Người đến chính là vương triều Tây Diêm lục hoàng tử Lãnh Như Phong, đối diện với thái độ lạnh lùng đuổi khách của Lãnh Như Tuyết, Lãnh Như Phong không chút để tâm, hất chỉ tự mình ngồi xuống bên cạnh Lãnh Như Tuyết, sau đó tự rót rượu, nhấp một ngụm, mới tiêu diêu nói: “thất hoàng đệ hà tất như vậy? Dù sao, chúng ta cũng là huynh đệ cùng một mẫu thân, không lẽ, huynh sẽ ăn vạ ở thất vương phủ của đệ không đi sao?”

Lãnh Như Tuyết quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong, cười nhạo nói: “thần đệ thật sự sợ lục hoàng huynh không đi! Lục hoàng huynh, huynh đừng nói thần đệ không nói trước với huynh, hôm qua phụ hoàng đã biết lục hoàng huynh ở trong phủ của thần đệ, e rằng, không cần đến mai, phụ hoàng tự nhiên sẽ đến đây!”

“Cái gì?” nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, Lãnh Như Phong không còn ngồi yên được nữa, nhanh chóng nhảy mạnh lên, phẫn nộ nhìn Lãnh Như Tuyết, tức giận nói: “thất hoàng đệ, đệ bàn đứng ta?”

Lãnh Như Tuyết hừ nhẹ một tiếng, lạnh lẽo nói: “bốn vương không làm việc vô vị như vậy! Người đừng quên, người đến chỗ của bốn vương, đại hoàng huynh cũng biết! Cho dù đại hoàng huynh không nói, tất cả mọi việc sao mà thoát khỏi tầm mắt của phụ hoàng!”

Lãnh Như Phong thần sắc thảm bại ngồi xuống lại ghế, giơ cao ly rượu trong tay, uống ngụm rượu, mếu máo: “Đến bao giờ phụ hoàng mới tha cho ta đây?”

Lãnh Như Tuyết cười kinh nhạo, đáp: “Lục hoàng huynh, thần đệ nghe nói, công chúa Tử Việt quốc kia tài mạo song toàn, nếu như thần đệ có

được một giai nhân như vậy, thật là cầu còn không được, lục hoàng huynh hà tất từ chối ý tốt của phụ hoàng?”

Lãnh Như Phong không chút vui vẻ nhìn Lãnh Như Tuyết, hừ lạnh một tiếng: “Người bị phụ hoàng ép hôn đâu phải là thất hoàng đệ, đệ đương nhiên nói dễ nghe như vậy! Nếu như thất hoàng đệ thích vị công chúa Tử Việt quốc kia, vậy thì huynh đây sẽ bảo phụ hoàng, nhường nàng ta cho đệ!”

Lãnh Như Tuyết trầm mặt lại, lạnh lùng nói: “Ý tốt của lục hoàng huynh, thần đệ sợ là không có phúc khí! Lục hoàng huynh đừng quên, thần đệ đã cưới chính phi!”

Lãnh Như Phong không thèm quan tâm Lãnh Như Tuyết, ngữ điệu nhạo cười nói: “E là vị chính phi kia, cũng la thất hoàng đệ không cam tâm mà cưới?”

Bộp! Lời của Lãnh Như Phong mới dứt, Lãnh Như Tuyết vỗ mạnh chiếc bàn đá, đứng phắt dậy, tức giận nói: “Lục hoàng huynh, người đang cười nhạo bổn vương?”

Lãnh Như Phong chỉ khẽ cười mỉm, đáp: “Thất hoàng đệ sao lại tức giận thế? Việc này, nếu như là huynh, huynh nhất định không cam tâm, Ưu Lạc Nhạn mĩ mạo vô song, tuyệt sắc giai nhân, ai lại cam tâm hai tay nhường cho người khác? Nhưng mà, huynh đây thật sự hiếu kì, với tính cách của thất hoàng đệ, biết mình cưới nhầm người, sao không từ nàng ta?”

Sắc mặt Lãnh Như Tuyết âm trầm, trán nổi gân xanh, nội tâm cực kì phần nộ, hắn nhìn Lãnh Như Phong, qua một lúc lâu, mới lạnh lùng nói: “Việc của thần đệ, không cần phiền lục hoàng huynh lao tâm, lục hoàng huynh hãy tự lo việc của mình đi!”

Lãnh Như Phong cười nhẹ một tiếng, nói: “Việc của thất hoàng đệ, thật sự không cần huynh lao tâm, hôm nay huynh đến đây, chỉ là muốn lấy lại món lễ vật từ thất hoàng đệ thôi!”

Lãnh Như Tuyết khẽ nhú nhú mày, có chút nghi hoặc hỏi: “Lễ vật gì?”

Lãnh Như Phong thần sắc bất biến, lãnh đạm nói: “Thất hoàng đệ thật là hay quên, việc đánh cược tặng huynh một mã nhân là lễ vật? Nhưng mà, lần này thất hoàng đệ thật là rộng lượng, đối với món quà đó, huynh rất vừa ý!”

Nghe thấy lời nói của Lãnh Như Phong, Lãnh Như Tuyết khẽ chấn động, bởi vì việc của Ưu Vô Song, hắn quên bém mất việc săn bắn và thua Lãnh Như Phong, hắn vốn không tặng Lãnh Như Phong mã nhân gì, nhưng mà nghe khẩu khí của Lãnh Như Phong, hình như đã gặp người hắn tặng, đây rốt cuộc là việc gì?”

Không lẽ..... nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết bất giác nghĩ lại đêm hôm trước, trên người Ưu Vô Song khoác áo bào của Lãnh Như Phong, sắc mặt lập tức đen lại, lạnh lùng nói: “Lục hoàng huynh có ý gì? Thần đệ hình như không nhớ có tặng mã nhân gì cho lục hoàng huynh!”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, Lãnh Như Tuyết bất giác sửng sốt, Lãnh Như Tuyết không đưa người đến, vậy thì, a đầu hung dữ kia là ai? Lễ nào nàng ta chỉ là một a hoàn bình thường của thất vương phủ?

Chương 70: Yêu cầu của Lãnh Như Phong

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Phong bất giác khẽ lắc đầu, phủ định ý nghĩ trong lòng.

Hắn ta tự phụ không có tài cán gì, nhưng mà, nhìn người tuyệt đối không sai, như là a hoàn xảo quyết đêm qua, tuy trên người nàng ta mặc y phục a hoàn của thất vương phủ, nhưng thân phận tuyệt đối không phải là một a hoàn bình thường.

Bởi vì, không a hoàn nào dám to gan, ngay cả một lục vương gia như hắn ta mà còn dám trêu chọc, mà còn khi đã biết thân phận của hắn ta.

Nghĩ đến tối qua, khuôn mặt tuấn mỹ của Lãnh Như Phong bất giác lộ tia cười, tuy rằng a đầu ấy trêu chọc hắn ta, nhưng mà không biết tại sao, hắn ta không chút không vui mà ngược lại trong lòng còn có một cảm giác vui vẻ.

Nghĩ thế, Lãnh Như Phong bất giác cười nhẹ nói: “Ồ? Thì ra nàng ta không phải là mỹ nhân mà thất hoàng đệ tặng cho huynh, nhưng mà nếu đã như vậy, thất hoàng đệ sẽ mất một mỹ nhân! Thất hoàng đệ, món lễ vật ấy, huynh không cần nữa, huynh chỉ cần một người, không biết đệ có đồng ý?”

Lãnh Như Tuyết sắc mặt âm trầm, lạnh lùng đáp: “Trong phủ của thần đệ có người mà lục hoàng huynh muốn? Lục hoàng huynh đang đùa phải không?”

Lãnh Như Phong vẫn trầm luân trong tình cảnh gặp gỡ với Ưu Vô Song đêm hôm qua, không nhìn thấy thái độ lạnh như băng tuyết của Lãnh Như Tuyết, buộc miệng nói: “Đệ yên tâm, huynh không đòi mỹ nhân của đệ chỉ muốn lấy một người từ đệ, nàng ta chẳng qua chỉ là một a hoàn nho nhỏ trong phủ của đệ thôi!”

A hoàn? Nghe thấy câu này, mặt của Lãnh Như Tuyết càng đen hơn, nếu như nàng ta đúng là a hoàn, vậy thì hẳn không chút do dự mà tặng cho Lãnh Như Phong, nhưng mà, vấn đề là, ả diên ấy là chính phi của hắn!

Hắn còn chưa từ ả, làm sao có thể tặng ả cho Lãnh Như Phong? Và điều khiến hắn bất mãn nhất là, thân ca ca của mình lại yêu thích ả diên ấy! Còn muốn đưa ả đi!

Nghĩ tới đây, trong lòng Lãnh Như Tuyết càng phần nộ, hắn lạnh lùng nói: “Chẳng qua chỉ là một a hoàn, lục hoàng huynh hà tất để trong lòng? Trong phủ của thần đệ có nhiều mỹ nhân, tùy lục hoàng huynh lựa chọn! Còn về a hoàn đó, lục hoàng huynh đừng nhắc nữa!”

Việc Lãnh Như Tuyết cự tuyệt, nằm ngoài ý nghĩ của Lãnh Như Phong.

Bởi vì, Lãnh Như Tuyết thường ngày tuy rằng lãnh ngạo (kiêu căng), tính khí nóng nảy, nhưng mà tuyệt đối không ích kỉ, ngay cả mỹ nhân giấu trong phủ còn có thể tùy tiện tặng, lần này hà tất vì một a hoàn nho nhỏ mà cự tuyệt hắn ta?

Không lẽ, ngay cả thất hoàng đệ cũng thích a đầu đó?

Nghĩ tới đây, lòng Lãnh Như Phong bất giác trầm xuống, nếu đã như vậy, hẳn ta muốn lấy a hoàn ấy từ tay Lãnh Như Tuyết, lại càng khó hơn!

Nghĩ vậy, Lãnh Như Phong bất giác nói: “Thất hoàng đệ, huynh thập phần ưa thích a hoàn đó, mong thất hoàng đệ có thể suy nghĩ lại! Nếu thất hoàng đệ có thể tặng nàng ta cho huynh, huynh sẽ đưa hai mươi a hoàn mỹ mạo lanh lợi để làm hồi lễ, thế nào?”

Trong lòng Lãnh Như Tuyết phần nộ đến đỉnh điểm, ả điên đó, quả nhiên là người có tâm cơ thâm sâu, không biết liêm sỉ, mới một đêm mà có thể khiến lục hoàng huynh vì ả mà không tiếc dùng hai mươi a hoàn đổi lấy!

Lãnh Như Phong là huynh trưởng của hắn, tính cách của hắn ta đương nhiên hắn hiểu rõ, Lãnh Như Phong là người phong lưu, mỹ mạo thị nhân trong phủ nhiều vô kể, thậm chí, ngay cả a hoàn trong phủ cũng là mỹ nhân trăm người chọn một, lần này, có thể khiến hắn ta chịu dùng hai mươi mỹ nhân để trao đổi, không thể không nói rằng, hắn ta thật sự muốn có được Ưu Vô Song!

Nghĩ tới đây, lòng Lãnh Như Tuyết càng tức giận, không biết tại sao, hắn không muốn nghĩ tới việc Lãnh Như Phong biết được người hắn ta gặp đêm hôm ấy là chính phi của hắn, hắn càng không muốn để Lãnh Như Phong biết rằng qua ngày mai, hắn sẽ từ nữ nhân ấy!

Nhìn thấy Lãnh Như Tuyết vốn không trả lời mình, trong lòng Lãnh Như Phong càng hoài nghi, theo lí mà nói, a hoàn đêm hôm qua quả là dung mạo không ai sánh bằng, nhưng mà, hắn ta dùng hai mươi a hoàn để đổi, như vậy đã rộng lượng lắm rồi, dù sao đi nữa, a hoàn ấy dù có đẹp thế nào, cũng chỉ là xuất thân một a hoàn, hắn có cần suy nghĩ lâu vậy không?

Nghĩ vậy, Lãnh Như Phong bất giác lại nói: “Thất hoàng đệ, không lẽ dù như vậy, đệ cũng không chịu tặng a hoàn kia cho huynh? Theo như huynh biết, a hoàn trong phủ đệ không thiếu, thất hoàng đệ hà tất vì một a hoàn mà để ý như thế?”

Lãnh Như Tuyết cười lạnh một tiếng, nói: “Vậy lục hoàng huynh hà tất để ý ả ta như vậy? Nếu như lục hoàng huynh biết a hoàn trong phủ thần đệ không thiếu, vậy thì thần đệ hà tất dùng ả ta để trao đổi với lục hoàng huynh?”

Câu nói này của Lãnh Như Tuyết khiến Lãnh Như Phong á khẩu, kì thực, hẳn ta cũng không biết bản thân vì sao lại chỉ gặp qua a hoàn ấy một lần mà đã có hứng thú như vậy, hẳn ta đối với Ưu Vô Song không thể nói là thích, bởi vì, dù gì thì cũng chỉ gặp có một lần, hơn nữa, hẳn ta còn bị nàng trêu một trận, nhưng mà, không biết tại sao, trong lòng hẳn đối với nàng lại có hứng thú sâu đậm như vậy, cho nên, hẳn ta mới đề ra yêu cầu này đối với Lãnh Như Tuyết.

Lãnh Như Tuyết thấy Lãnh Như Phong không còn nhắc đến việc trao đổi nữa, sắc mặt dần dịu xuống, trầm giọng nói: “Lục hoàng huynh, việc này sau này đừng nhắc nữa, lục hoàng huynh hãy tự lo cho mình trước đi! Có lẽ, không cần đến mai, người của phụ hoàng sẽ đến phủ của thần đệ!”

Lãnh Như Phong trầm tư một lúc, đột nhiên ngẩn đầu, nói với Lãnh Như Tuyết: “Nếu như thất hoàng đệ không chịu tặng huynh, vậy thì, huynh cũng không miễn cưỡng, nhưng mà, huynh muốn trước khi rời khỏi, gặp a đầu ấy một lần, yêu cầu này thất hoàng đệ sẽ không cự tuyệt huynh chứ?”

Ngạo Phong mượn ánh tuyết yếu ớt, thấy Ưu Vô Song đôi mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, khe khẽ rên, sau đó thân ảnh tựa ma mị, hướng về phái hậu viện bay đi, rất nhanh, thân ảnh hẳn ta đã biến mất trong đêm tối.

Lạnh, lạnh quá. Ưu Vô Song cảm thấy mình như bị ném vào tủ đá, hàn ý vây chặt lấy người nàng, nàng ý thức cử động cơ thể, nhưng dù có thế nào, cơn lạnh vẫn cứ vây lấy nàng.

Đột nhiên, tay nàng chạm được một vật ấm áp, nàng vô thức dựa người vào vật ấm áp kia, đôi tay ôm chặt lấy vậy ấy, khiến nàng cảm thấy ấm áp.

Cơ thể Lãnh Như Băng bị hành động của Ưu Vô Song làm cho hóa đá, khi ánh mắt của hán rơi xuống khuôn mặt của nàng, ánh mắt bất giác thoáng qua tia kinh ngạc.

Hắn đêm khuya lén vào thấ vương phủ, sau đó vô tình thấy thị vệ thân cận của Lãnh Như Tuyết bế một nữ tử đến hậu viên vắng lặng này, và hắn biết, hậu viện này hoang phế đã lâu, cho nên, trong lòng hiếu kì, mới đợi lúc Ngạo Phong rời đi, nhẹ nhàng lén vào.

Và việc hắn không ngờ là, người nữ nhân mà Ngạo Phong bế, lại là một a hoàn! Và điều kinh ngạc hơn nữa, a hoàn này lại có một dung nhan nghiêng thành, thậm chí, còn đẹp hơn Ưu Lạc Nhận mấy phần, tuy nhiên, mặt nàng ta tuy có vài vết cào còn đọng máu, nhưng mà không hủy đi dung mạo xinh đẹp của nàng ta.

Không biết tại sao, Lãnh Như Băng nhìn thấy vết thương ấy, trong lòng bỗng đau nhói, ánh mắt thoáng qua tia phẫn nộ, là ai tàn nhẫn vậy tổn hại nàng ta? Là Ngạo Phong? Hay là Lãnh Như Tuyết?

Ưu Vô Song tức thời đang hôn mê, nàng căn bản không biết mình đang ôm chặt lấy một vị nam tử lạ mặt, và dựa người chặt vào thân hình vạm vỡ của hắn, có thể là do cảm thấy ấm áp, Ưu Vô Song tựa như một con mèo nhỏ, dựa mặt vào lòng Lãnh Như Băng, nói trong hôn mê: “đừng rời khỏi, ta lạnh lắm!”

Lãnh Như Băng nhìn Ưu Vô Song đôi mắt nhắm nghiền, hắc mâu thâm trầm thoáng qua tia sáng, nữ nhân này, là cố ý thách thức hắn ta sao? Nàng

ta có biết mình đang nói gì không?

Còn Ưu Vô Song đâu có biết mình đang làm gì? Nàng chỉ cảm thấy bây giờ rất lạnh, nàng muốn được ấm hơn, cho nên, người nàng vẫn dựa chặt vào người Lãnh Như Băng, thậm chí, đôi tay còn vô ý thức ôm chặt lấy eo rắn chắc của Lãnh Như Băng.

Nhìn thấy trên mặt Ưu Vô Song lộ ra nụ cười nhạt, hắc mâu thâm trầm của Lãnh Như Băng thoáng qua tia cười không thể phát giác, nhỏ nhẹ giọng nói: “Nữ nhân, bốn vương bất kể ngươi là ai, nhưng mà, ngươi hãy nhớ, là ngươi chọc bốn vương trước!”

Dứt lời, Lãnh Như Băng lấy từ trong áo ra một viên đơn dược màu đỏ nhạt, đút cho Ưu Vô Song, sau đó hôn nhẹ lên trán Ưu Vô Song, mới đặt đôi tay Ưu Vô Song đang ôm chặt lấy hắn, sau đó thân ảnh một chớp, biến mất trong đêm tối.

Chương 71: Ưu Vô Song xui xẻo.

Sắc mặt Lãnh Như Tuyết lúc này gần như là khó coi đến cực điểm! Hắn cố gắng nén cơn giận vô cớ, lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong, đáp: “Nếu như thần đệ cự tuyệt thì sao?”

Lãnh Như Tuyết mấy lần cự tuyệt và địch ý vô cớ khiến Lãnh Như Phong có mơ hồ, hắn ta cảm thấy có chút không đúng.

Trong tất cả các hoàng tử trong cung, chỉ có hắn ta và Lãnh Như Tuyết là cùng một mẫu thân, vì khi nhỏ mẫu thân đã lâm bệnh qua đời, cho nên, hai huynh đệ dựa nhau mà sống, và bởi vì hắn ta và Lãnh Như Tuyết là nhỏ tuổi nhất trong số các hoàng tử, cộng thêm, Lãnh Như Tuyết từ nhỏ thông minh hơn người, tướng mạo lại vượt trội hơn các hoàng tử khác, vì vậy, phụ hoàng yêu thương hai huynh đệ nhất.

Còn Lãnh Như Tuyết và hắn ta tình cảm rất tốt, hắn ta đối với quyền lực không hề quan tâm, cho nên khi Lãnh Như Tuyết biết được chỉ khuyên hắn ta vài câu rồi thôi, nhưng mà, từ đó về sau, Lãnh Như Tuyết cơ hồ không hề cự tuyệt bất cứ yêu cầu nào của hắn ta.

Vì tính khí thẳng thắn (không màng danh lợi), phụ hoàng giận vô cùng, cho nên khi hắn ta trưởng thành, lãnh đạm với hắn khá nhiều, và các huynh trưởng cũng xem thường hắn ta.

Chỉ có Lãnh Như Tuyết, trước giờ chưa hề xem thường hắn ta, và lại, đối với yêu cầu quái lạ của hắn ta, chưa bao giờ cự tuyệt.

Chỉ có lần này, người đệ đệ trước giờ chưa hề cự tuyệt hẳn ta lại chỉ vì một a hoàn mà liên tục cự tuyệt hẳn ta mấy lần, vốn dĩ hẳn ta muốn Ưu Vô Song chỉ vì cảm thấy có thú vị. Nhưng mà, Lãnh Như Tuyết ba lần bốn lượt cự tuyệt khiến hẳn ta hiểu kì.

Không lẽ, thật sự như là suy đoán của hẳn ta, người đệ đệ thông minh tuyệt đỉnh, tuần mĩ vô song của hẳn ta và một a hoàn nho nhỏ kia lại có quan hệ không thể nói với người khác? Ngay cả người thân ca ca này cũng không gặp a hoàn ấy một lần?

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Phong bất giác cảm thấy kì lạ, hỏi: “thất hoàng đệ, đệ và nàng ta có phải có việc gì giấu huynh?”

Nghe thấy lời nói của Lãnh Như Phong, sắc mặt Lãnh Như Tuyết trầm lại, lạnh lùng đáp: “Đây là việc của thần đệ, không liên quan đến lục hoàng huynh chứ?”

Thái độ của Lãnh Như Tuyết càng lạnh lùng, lòng hiếu kì của Lãnh Như Phong càng mãnh liệt, hẳn đang định hỏi cho rõ ràng thì trong lúc này, đột nhiên một âm thanh lãnh đạm truyền tới: “lục hoàng đệ, thất hoàng đệ không chịu nói với đệ bởi vì người a hoàn mà đệ muốn gặp chính là đương kim chính phi của thất hoàng đệ, cũng chính là em chồng của đệ, Ưu Vô Song!”

Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong nghe thấy tiếng nói liền cùng nhau quay đầu lại, phát hiện không biết từ lúc nào, đương kim thái tử Lãnh Như Băng đã đứng cách đó không xa, lúc này, trên mặt đang nở nụ cười lãnh đạm, nhìn bọn họ.

Lãnh Như Tuyết khi nhìn thấy Lãnh Như Băng, sắc mặt càng khó coi vô cùng, hẳn cười lạnh một tiếng, ngữ khí không chút tình cảm: “Xem ra, đối với việc nhà của thần đệ đại hoàng huynh biết được không ít!”

Đối diện với sự nhạo báng của Lãnh Như Tuyết, Lãnh Như Băng chỉ cười nhẹ, lãnh đạm nói: “Đối với việc nhà của bốn thái tử, thất hoàng đệ cũng biết được không ít mới đúng, phải rồi, bốn thái tử còn phải cảm tạ thất hoàng đệ đã hết mực quan tâm đến thái tử phi của bốn thái tử!”

“Ngươi! Hừ!” nghe thấy Lãnh Như Băng nhắc đến Ưu Lạc Nhận, Lãnh Như Tuyết bất giác biến sắc, hấn lạnh lùng nhìn Lãnh Như Băng, hàn giọng nói: “Đại hoàng huynh, đây là việc của đệ và huynh, không liên quan đến Lạc Nhận, xin đừng kéo nàng ấy vào!”

“Lạc Nhận?” Lãnh Như Băng cười kinh miệt, cũng lạnh lùng nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Thất hoàng đệ, hình như đệ quên rồi, bây giờ thân phận của nàng là chính phi của bốn thái tử, đệ nên gọi một tiếng hoàng tẩu!”

Lời của Lãnh Như Băng, khiến Lãnh Như Tuyết đại nộ, hấn đang tức giận thì bỗng từ trong mai lâm truyền lại một trận bước chân, tiếng một nữ tử đang kêu hét vang lại; “Cứu mạng... con chó đáng chết kia, đừng có đuổi theo ta...”

Tiếp theo đó là một bóng người màu hồng đã nhanh chóng chạy ra khỏi mai lâm, và sau lưng thân ảnh ấy lại là một con chó to hung dữ.

Khi ba người nam nhân còn chưa kịp hiểu gì thì thân ảnh nho nhỏ màu hồng kia, đã nhảy lên người Lãnh Như Băng, và lại còn cực kì thô thiển (PP:đối với tư tưởng phong kiến thôi), chỉ thấy đôi tay nàng ôm chặt lấy cổ Lãnh Như Băng, hơn nữa đôi chân siết chặt lấy hông của Lãnh Như Băng, cả người hoàn toàn treo trên thân hình cao lớn của Lãnh Như Băng.

Khi Lãnh Như Tuyết nhìn rõ người treo trên người Lãnh Như Băng, khuôn mặt tuấn mỹ càng đen hấn, tiếp đó, tức giận hét: “Ưu Vô Song! Ngươi lại làm cái quỷ gì vậy?”

Ưu Vô Song kinh hoàng mặc định, nàng vẫn bám lấy Lãnh Như Băng không buông, quay đầu nhìn con chó to lớn vẫn đang ở dưới đất sủa nàng, lại nhìn về phía Lãnh Như Tuyết.

Thấy hần mặt đen kịt, tràn đầy phẫn nộ, và thái độ sớm đã kinh ngạc nói không ra lời của Lãnh Như Phong, quay đầu lại nhìn người nam nhân xa lạ vì hành động đột ngột của nàng mà bất động, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy mình thật xui xẻo.

Nàng biết mình rất nhanh sẽ bị Lãnh Như Tuyết quét ra cửa, cho nên hôm nay mới lén lén ra đây, làm quen với hoàn cảnh xung quanh, nhưng mà nàng không ngờ rằng, khi nàng nghe lời của Vân Nhi, lén lén chuồn đến phía sau hoa viên, lại gặp phải con chết đáng chết đang định về phủ kia.

Và hai vị cậu huynh kia, nhìn nhau một lúc, không chút khách khí nhẩy xổng vào nàng, đối diện với vật cứng lớn như vậy, Ưu Vô Song đương nhiên là chỉ còn cách chạy.

Nhưng mà, nàng không nghĩ rằng, vị cậu huynh này lại có tinh thần sung mãn như vậy, một mực đuổi theo nàng không buông, hại nàng chạy không nhìn đường, chạy miết đến đây, nàng vì muốn thoát khỏi con chó đáng chết kại, chủ động sà vào lòng người nam nhân xa lạ, màn kịch này, không may lại bị tên nam nhân chết tiệt kia nhìn thấy.

Chương 72: Nàng ta là vương phi

Lãnh Như Phong còn chưa kịp phản ứng sau lời nói của Lãnh Như Băng, tiếp theo là nhìn thấy màn kịch này quả thật khiến hắn ta ngẩn ngơ hẳn, không dễ gì mới hoàn hồn, nhìn khuôn mặt đen của Lãnh Như Tuyết, lại nhìn Ưu Vô Song bám lấy đại hoàng huynh không chịu buông kia, qua một hồi lâu, mới nhỏ tiếng nói: “Thì ra nàng thật sự không phải a hoàn....”

Còn Lãnh Như Tuyết đang sắc mặt đen thui kia, trừng mắt xem lời nói của hắn ta là gió thổi bên tai, nhìn chăm chăm Ưu Vô Song ôm chặt lấy Lãnh Như Băng, lần nữa tức giận quát: “Ưu Vô Song! Người đang giở thủ đoạn gì vậy? Còn không mau buông tay?”

Ưu Vô Song bị dọa giật mình, nàng vô thức buông lỏng tay, đang muốn nhảy từ người Lãnh Như Băng xuống, nhưng khi chân nàng mới chạm đất, lại truyền lại một trận sủi inh ỏi.

Dọa đến mức nàng nhanh chóng co cái chân vừa mới chạm đất lại, đôi mắt nhắm chặt, lớn tiếng nói: “Ta không cố ý, các người mau đuổi con chó đáng chết kia đi mau!”

Những lời này của Ưu Vô Song không phải giả, nàng từ nhỏ thông minh hơn người, cái gì cũng không sợ, chỉ vì lúc nhỏ, bị một con chó hoang cắn phải, tục ngữ nói, một khi bị rắn cắn, mười năm sợ dây giếng (dây kéo để quay gầu múc nước lên) cho nên nàng trời không sợ đất không sợ, lại sợ chó!

Thấy bộ dạng sợ hãi của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết kì thực rất muốn cười nhưng mà thấy nàng ôm chặt Lãnh Như Băng thì lại cười không nổi!

Đây là gì chứ? Vương phi của mình, ngay trước mặt mình lại không biết liêm sỉ ôm người đại ca cùng cha khác mẹ của mình, việc này là gì chứ?

Nhưng mà giờ đây trước mặt huynh đệ, hắn không thể chỉ trích Ưu Vô Song không biết liêm sỉ, không giữ phụ đạo chỉ có thể nhin cơn giận, huyết sáo một tiếng với con chó kia.

Con chó ấy nghe thấy tiếng huyết sáo của Lãnh Như Tuyết, không cam tâm nhìn Ưu Vô Song, sau đó quay đầu lắc lắc đuôi rời đi.

Đợi khi con chó kia rời khỏi, Ưu Vô Song mới thở một hơi nhẹ nhõng, nàng thông thả nhảy từ người Lãnh Như Băng xuống, sau đó ngại ngùng nhìn ba người nam nhân nói: “thật ngại quá, làm phiền rồi!”

Dứt lời, Ưu Vô Song nhanh chóng quay người, định rời khỏi, tuy nhiên nàng còn chưa đi được mấy bước, sau lưng đã truyền đến tiếng của Lãnh Như Tuyết: “đứng lại!”

Lòng Ưu Vô Song trầm xuống, nàng biết mà, tên nam nhân chết tiết kia không dễ dàng bỏ qua cho nàng như vậy!

Do đó, Ưu Vô Song chỉ còn cách quay người lại, nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Vương gia có cần dặn gì?”

Lãnh Như Tuyết thấy bộ dạng không chút để tâm của Ưu Vô Song, trong lòng càng phần nộ, nữ nhân đáng chết này, ả vừa rời trước mặt hắn, có hành động không biết liêm sỉ như vậy với đại hoàng huynh, không lẽ ả không cảm thấy có nửa chút hổ thẹn? Còn dám tựa như không có việc gì xảy ra mà nhìn hắn?

Hắn tức giận nhìn Ưu Vô Song, giọng nói tràn đầy tức giận: “ai cho phép ngươi xuất hiện ở đây?”

Ưu Vô Song có chút không còn gì để nói nhìn Lãnh Như Tuyết, nam nhân này có bệnh sao? Người có mắt cũng đều thấy, nàng căn bản không tự nguyện xuất hiện ở đây, nàng chỉ bị con chó kia đuổi theo mà chạy tới đây, vả lại, nàng không cố ý làm phiền họ, tất cả mọi việc đều là trùng hợp!

Thái độ của Lãnh Như Tuyết khiến Ưu Vô Song không vui, nhưng trước khi lấy được hươu thư, nàng không chút nguyện ý cùng hắn lời thôi gì, bởi vì, nàng biết, bây giờ nàng còn trong tay tên nam nhân này, nếu như chọc giận hắn, nàng nhất định không yên thân mà ra đi.

Cho nên, Ưu Vô Song ngoan ngoãn cúi đầu, đáp: “vâng, vương gia đã không thích ta xuất hiện ở đây, vậy thì ta lập tức đi ngay.”

Dứt lời, Ưu Vô Song quay đầu đi, nhưng lại không ngờ rằng, đường đi sớm đã bị người chặn lại, cái quay đầu này, đụng ngay vào người của người đó, người đó không phải là ai khác chính là người nam nhân xa lạ vừa rồi bị nàng xem như cái cây để thoát nạn.

Nhìn ánh mắt chứa nụ cười tựa ẩn tựa hiện của vị nam nhân kia, Ưu Vô Song bất giác có chút tức giận quát: “Tránh ra!”

Đối diện với thái độ ác liệt của Ưu Vô Song, Lãnh Như Băng chỉ cười lãnh đạm, hắn vốn không nhìn Ưu Vô Song, mà quay đầu nhìn người đang đen mặt Lãnh Như Tuyết nói: “Thất hoàng đệ, trong phủ đệ từ khi nào có một a hoàn thú vị như vậy? Sao? Không giới thiệu chút sao?”

Kì thực, khi Ưu Vô Song sà vào lòng hắn ta, hắn ta đã nhận ra, người nữ nhân tự sà vào lòng mình là người nữ nhân hôn mê ôm lấy hắn đêm đó, tuy nhiên, điều khiến hắn ngạc nhiên hơn nữa là quan hệ của nàng và Lãnh Như Tuyết không hề bình thường, bởi vì, thái độ của nàng đối với Lãnh Như Tuyết, không giống như một a hoàn đối với chủ tử.

Và Lãnh Như Băng nào có biết, người trước mặt không những là người nữ tử ôm lấy hắc đêm đó, và lại còn lại thất vương phi trong miện mọi người.

Tuy rằng từ miệng của Ly Hồn biết được, lục hoàng tử trốn tại thất vương phủ, ngoại trừ trốn tránh phụ hoàng ép hôn ra, còn vì tìm một a hoàn, và a hoàn ấy chính là thất vương phi giả điên giả dại.

Cho nên, hắc ta tuy biết Lãnh Như Phong muốn tìm người tên là Ưu Vô Song, nhưng hắc không biết rằng, người mà hắc đang tìm cũng chính là Ưu Vô Song.

Lãnh Như Tuyết tức đến xanh cả mặt, tuy hắc rất muốn phủ nhận thân phận vương phi của Ưu Vô Song, nhưng mà trước mặt Lãnh Như Băng hắc không thể phủ nhận, vì đến ngày mai, Lãnh Như Băng sớm muộn rồi cũng sẽ biết.

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết trừng mắt nhìn Ưu Vô Song, lạnh lùng nói: “À ta là vương phi của bốn vương!”

Vương phi? Nghe thấy lời nói của Innt, trong lòng Lãnh Như Băng trầm xuống, hắc làm sao cũng không ngờ rằng, a hoàn khiến hắc chú ý đến chính là thất vương phi điên điên khùng khùng trong miện mọi người, và cũng là người suýt chút nữa trở thành thái tử phi của hắc ta— Ưu Vô Song!

Chương 73: Mỗi người một tâm tư.

Còn Lãnh Như Phong nghiêng người ngẩn ngơ nhìn Ưu Vô Song, tuy rằng hắn ta vừa mới từ Lãnh Như Băng biết được a hoàn trêu chọc hắn ta là vương phi của thất hoàng đệ, nhưng mà, khi nghe thấy Lãnh Như Tuyết chính miệng nói ra, thật sự vẫn kinh ngạc vô cùng.

Bởi vì tuy hắn ta chưa gặp qua Ưu Vô Song, nhưng mà lại nghe được không ít chuyện liên quan đến nàng, đặc biệt là nàng từ nhỏ gốc nghề, dung mạo xấu xí không cần phải nói.

Khi hắn ta biết được Lãnh Như Tuyết hại đại hoàng huynh không thành, ngược lại tự mình cưới vương phi điên, trong lòng thật sự có vài phần đồng tình với Lãnh Như Tuyết.

Nhưng mà, hắn ta làm thế nào cũng không ngờ tới, Ưu Vô Song trong lời đồn đại trước kia là giả, Ưu Vô Song thật sự dung mạo tuyệt mỹ, thậm chí thông minh đáng yêu nữa.

Thấy khuôn mặt nghiêng thành của Ưu Vô Song, Lãnh Như Phong trong lòng bất giác hối hận, nếu biết trước ả điên trong lời đồn của người người kia là một mỹ nhân, hắn sớm đã xin ý chỉ của phụ hoàng, để Ưu Vô Song trở thành chính phi của mình, như vậy, bây giờ hắn ta không cần bị phụ hoàng ép hôn nữa.

Còn Lãnh Như Băng cũng không khá hơn Lãnh Như Phong, khi Lãnh Như Tuyết bày mưu hắn, khi hắn biết được, cố ý tương kế tựu kế, để Ưu Lạc Nhạn lên nhằm kiêu hoa, và để Lãnh Như Tuyết ăn quả đắng, tự mình cưới vương phi điên.

Nhưng, hẳn ta không ngờ rằng, trên thực tế không phải như vậy, vương phi diên không hề diên, vả lại còn mỹ mạo vô song, thậm chí còn đẹp hơn muội muội Ưu Lạc Nhận vài phần.

Và đêm hôm qua, trong lòng hẳn đã hoài nghi, trong thất vương phủ từ lúc nào có một a hoàn mỹ mạo như vậy, bây giờ tất cả đã rõ, bởi vì nàng căn bản không phải a hoàn, mà là vương phi của Lãnh Như Tuyết.

Và bây giờ cuối cùng hẳn cũng hiểu tại sao thị vệ thân cận của Lãnh Như Tuyết lại đích thân đưa một a hoàn về phòng.

Bây giờ, lòng Lãnh Như Băng đang tràn ngập một ý vị nói không nên lời, chỉ cảm thấy trong lòng buồn phiền, cực kỳ không thoải mái.

Còn Ưu Vô Song khi nghe thấy lời nói của Lãnh Như Tuyết, bất giác khẽ chấn động, nàng không ngờ rằng, Lãnh Như Tuyết sẽ trước mặt người khác mà thừa nhận nàng là vương phi của hẳn, nhưng mà, khi nàng nhìn thấy bộ mặt ác ôn của hẳn, bất giác cười nhẹ, nói: “Các người đừng hiểu lầm, bốn tiểu thư rất nhanh sẽ trở thành người vợ bị bỏ! Bởi vì, thất vương gia trong lòng đã có người, bốn tiểu thư đương nhiên sẽ không thể lưu lại thất vương phủ làm chướng mắt thất vương gia.”

Ưu Vô Song đâu phải ngu ngốc, nàng tự nhiên nghe được ý của Lãnh Như Tuyết trong câu nói, nếu đã như vậy, nàng sẽ nói ra việc Lãnh Như Tuyết từ nàng, đến lúc đó, có thêm hai nhân chứng, tránh cho Lãnh Như Tuyết thay đổi chủ ý, không đưa hưu thư cho nàng mà giữ nàng ở lại thất vương phủ tiếp tục chịu hành hạ!

Khi nghe thấy lời của Ưu Vô Song, mỗi người một ý nghĩ.

Lãnh Như Tuyết đen mặt lại, đôi mắt căm hận nhìn Ưu Vô Song, trong lòng hấn đang phẫn nộ, nhưng lại không thể cãi lại lời của Ưu Vô Song.

Còn Lãnh Như Băng khẽ chấn động, nhưng lại lộ ra nụ cười đầy ý vị: Việc này có sự xuất hiện của nàng ta đã trở nên ngày càng thú vị rồi.

Lãnh Như Phong là kinh ngạc nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Thất hoàng đệ, đệ muốn từ nàng ta?”

Lãnh Như Tuyết còn chưa kịp trả lời, Ưu Vô Song đã nói: “Đây là đương nhiên, ta và hấn đã giao kèo với nhau, qua ngày mai, hấn sẽ đưa hưu thư cho ta, từ nay về sau, hấn và ta không ai liên can đến ai...”

Lời của Ưu Vô Song còn chưa dứt, đã bị Lãnh Như Tuyết một tiếng quát ngắt đi: “Ưu Vô Song! Người nói đủ chưa? Nói đủ rồi thì rút ngay cho bốn vương!”

Khóe miệng Ưu Vô Song lộ ra nụ cười lạnh, Lãnh Như Tuyết, người then quá hóa giận rồi sao? Hay lắm, ngày mai, còn có một màn kịch hay nữa! Bốn tiểu thư là linh hồn trí thức của thế kỉ 21, dễ dàng bị người quét khỏi cửa vậy sao? Dù có đi, bốn tiểu thư sẽ đi trong vinh quang! Tuyệt đối không để người dễ dàng như vậy! Hừ, Lãnh Như Tuyết, người hãy đợi mà tiếp chiêu đi! Bốn tiểu thư đã từng nói qua, ta sẽ đem tất cả những gì người gây ra trên người bốn tiểu thư, trả hết cho người!

Ưu Vô Song không nói gì nữa, chỉ chế giễu nhìn Lãnh Như Tuyết, sau đó quay người lớn bước rời khỏi mai lâm.

Tuy nhiên, ngay lúc thân ảnh Ưu Vô Song sắp biến mất vào mai lâm, đột nhiên Lãnh Như Băng nói với hình bóng nàng: “nữ nhân, hãy nhớ lời hứa của mình!”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Băng, bước chân Ưu Vô Song khẽ nghiêng, suýt chút nữa ngã xuống đất, nàng nhớ câu này là câu nói của người thần bí ghi trên tấm vải nhỏ, người nam nhân này sao biết được? Không lẽ, hẳn ta chính là người thần bí cứu nàng đêm hôm qua?

Nhưng mà, Ưu Vô Song tuy có hoài nghi, bước chân vẫn không dừng lại, bởi vì, Lãnh Như Tuyết còn ở đây, nàng không muốn để Lãnh Như Tuyết biết được việc của người thần bí, bởi vì không muốn thêm chuyện thị phi, cho nên thân ảnh Ưu Vô Song khẽ lặng đi, sau đó nhanh chóng rời khỏi.

Nhìn theo hình bóng Ưu Vô Song biến mất trong mai lâm, nụ cười ý vị trên mặt Lãnh Như Tuyết càng nồng.

Còn Lãnh Như Tuyết khi thấy việc này, cảm thấy gai mắt, hắt lạnh lòng nhìn Lãnh Như Băng, nói: “Đại hoàng huynh khi nào có lời hứa với vương phi của bốn vương? Sao bốn vương không biết?”

Lãnh Như Băng chỉ cười nhạt, nói: “Thất hoàng đệ, hình như bốn thái tử cũng không hỏi qua việc thất hoàng đệ và thái tử phi chứ?”

“Ngươi!” Lãnh Như Tuyết đại nộ, căm giận nói: “Đại hoàng huynh đừng quên ả ta bây giờ vẫn còn là vương phi của bốn vương!”

Lãnh Như Băng mặt không cảm xúc nhìn Lãnh Như Tuyết đáp: “Vậy thì bốn thái tử cũng mong thất hoàng đệ đừng quên thân phận bây giờ của Ưu Lạc Nhạn! Nếu không, bốn thái tử không chút do dự để nàng ta như thất vương phi, trở thành người vợ bị bốn thái tử bỏ!”

Chương 74: Người không đủ tư cách.

Thấy hai người đương đầu không ai nhường ai, Lãnh Như Phong cảm thấy bản thân hết cách, hắn ta sợ hai người lại có hành động xung đột gì, nhanh chóng nói với Lãnh Như Băng: “đại hoàng huynh hôm nay sao lại đến phủ của thất hoàng đệ?”

Lãnh Như Băng cười nhẹ một tiếng, đáp: “lục hoàng đệ biết rồi còn vờ hỏi, hôm nay bốn thái tử tới đây là tìm lục hoàng đệ về, phụ hoàng nói, vài ngày nữa công chúa Tử Việt quốc sẽ đến, hy vọng lục hoàng đệ sớm ngày về cung, chuẩn bị nghênh đón công chúa Tử Việt quốc.”

Nghe lời nói của Lãnh Như Băng, Lãnh Như Phong bất giác cười khổ một cái, xem ra, phụ hoàng căn bản không định bỏ qua cho hắn ta, công chúa Tử Việt quốc này, hắn thật sự không muốn cưới mà, phải làm sao đây?

Lãnh Như Phong có chút khổ não nhìn Lãnh Như Tuyết, bỗng nhiên mắt sáng lên, hắn bước đến gần Lãnh Như Tuyết, kéo tay Lãnh Như Tuyết, nói: “thất hoàng đệ, không phải đệ sắp từ Ưu Vô Song sao? Vậy đệ xin ý chỉ của phụ hoàng, để công chúa Tử Việt quốc kia trở thành chính phi của đệ được không?”

Dung mạo tuấn mỹ của Lãnh Như Tuyết khẽ co giật, giận dữ đẩy Lãnh Như Phong ra, lạnh lùng nói: “cút về lục vương phu của huynh đi!”

Bị Lãnh Như Tuyết vô tình cự tuyệt, Lãnh Như Phong chỉ còn cách đi về phía Lãnh Như Băng, mặt nhăn nhó nói: “Đại hoàng huynh, huynh không

thể bỏ qua cho đệ sao? Huynh rõ ràng biết, đệ không muốn cưới công chúa Tử Việt quốc kia.”

Lãnh Như Băng cũng bản mặt vô tình nhìn Lãnh Như Phong, lãnh đạm nói: “Lục hoàng đệ, đây là ý chỉ của phụ hoàng, bốn thái tử không thể giúp được, lục hoàng đệ hãy ngoan ngoãn theo bốn thái tử về cung gặp phụ hoàng đi!”

Lãnh Như Phong biết mình không thể thoát khỏi tay đại hoàng huynh, chỉ còn cách đi đến bên cạnh Lãnh Như Băng.

Còn Lãnh Như Băng chỉ cười nhẹ một tiếng, đột nhiên nói với Lãnh Như Tuyết: “Thất hoàng đệ, ngày mai bốn thái tử hoan nghênh thất hoàng đệ và thất vương phi đại giá! Cáo từ!”

Dứt lời, Lãnh Như Băng không quay đầu đưa Lãnh Như Phong rời khỏi.

Nhìn theo hình bóng của Lãnh Như Băng và Lãnh Như Phong, Lãnh Như Tuyết đột nhiên quét hết tất cả mọi thứ trên bàn xuống đất.

Chỉ thấy sắc mặt hần trầm, hắc mâu phóng ra tia lửa, cắn răng nói: “Ưu Vô Song! Nữ nhân đáng chết! Ngươi hãy đợi đấy, bốn vương tuyệt đối không bỏ qua cho ngươi!”

Sắc mặt Lãnh Như Tuyết tái xanh, đôi tay nắm chặt với nhau, hể hẩn nghĩ tới việc khi nãy ánh mắt dịu dàng của Lãnh Như Băng nhìn Ưu Vô Song, là hẩn tức đến mức muốn giết người! Nữ nhân đó, ngang nhiên dám trước mắt hẩn vượt tường, không những câu dẫn lục hoàng huynh, mà còn dính líu đến đại hoàng huynh, thậm chí còn không biết liêm sỉ sà vào lòng đại hoàng huynh ngay trước mặt hẩn. (PP: theo quan niệm phong kiến, nữ nhi hể gả vào nhà chồng là không được gặp gỡ riêng hay nhìn người nam

nhân khác, nếu không là bị cho là vượt tường lảng nhãng. Đặc biệt là phải giữ tam tòng => xã hội trọng nam kinh nữ)

Hơn nữa ả còn nôn nóng trước mặt đại hoàng huynh nói ra việc hấn muốn từ ả, chắc là muốn sau khi từ ả, ả lại tiếp tục leo lên đến nơi đại hoàng huynh?

Hừ, đúng là một tiện nhân không biết liêm sỉ!

Lãnh Như Tuyết lúc này tựa như là con sư tử đang bạo nộ, ngay cả chính hấn cũng không hiểu bản thân tại sao nam nhân khác để tâm đến Ưu Vô Song hấn lại tức giận.

Người đang trong cơn phẫn nộ như hấn, thậm chí không phát hiện, biểu hiện của hấn rất để tâm đến Ưu Vô Song, khi thấy Lãnh Như Băng có cử chỉ dịu dàng với nàng thì hấn mới phẫn nộ như vậy.

Ưu Vô Song vui vẻ trở về viện lạc, và nụ cười của nàng hóa đá ngay.

Bởi vì, nàng thấy Liễu Yên Nhiên và mấy a hoàn đang đứng trong viện lạc, còn Vân Nhi, đang quỳ dưới đất, một a hoàn hung dữ đang không ngừng tát nàng ta.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Ưu Vô Song nổi cơn giận, nàng lớn bước đi về phía trước, đẩy mạnh a hoàn kia ra, sau đó kéo Vân Nhi từ dưới đất dậy, tức giận nói với Liễu Yên Nhiên: “Người đang làm gì vậy? Dựa vào gì mà đánh người?”

Thấy sự xuất hiện của Ưu Vô Song, Liễu Yên Nhiên trước tiên là khẽ sững sốt, nhưng mà ả ta rất nhanh đã kiêu căng ngẩng cao đầu, chế giễu nhìn Ưu Vô Song, nói: “Ta còn tưởng là ai nữa chứ thì ra là a đầu thối nhà người! Bốn thị nhân đang định tìm người tính sổ, không ngờ người tự tìm tới! Xem ra, bốn thị nhân hôm nay vận khí không tệ đây!”

Ưu Vô Song kéo Vân Nhi ra sau lưng mình, lạnh lùng nhìn Liễu Yên Nhiên, hàn giọng nói: “Liễu Yên Nhiên, bốn tiểu thư tính khí không tốt lắm, người tốt nhất co đuôi lên cút ra khỏi vận lạc! Nếu không, đừng trách bốn tiểu thư không khách sáo!”

Trong mắt của Liễu Yên Nhiên, Ưu Vô Song chỉ là một là nô tỳ nhỏ nhoi, ả ta làm sao để Ưu Vô Song trong mắt chứ? Cho nên, khi ả nghe thấy lời lẽ không chút khách sáo của Ưu Vô Song, cả người bất giác giật run, chỉ thẳng vào Ưu Vô Song, hét: “Người chẳng qua chỉ là một tiện tỳ, cả dám dám gọi tên bốn thị nhân? Người đâu, dạy dỗ tiện tỳ không biết trời cao đất dày này cho bốn thị nhân!”

Thấy hai a hoàn đang tiến tới, ánh mắt vs thoáng qua tia kinh hãi, nhìn Liễu Yên Nhiên, cười nhạo nói: “Liễu Yên Nhiên, người chẳng qua chỉ là công cụ làm ấm giường của Lãnh Như Tuyết, người còn tưởng người là thất vương phi sao?”

Ngữ khí nhạo báng của Ưu Vô Song, khiến Liễu Yên Nhiên tức vô cùng tức giận, ả tuy rằng thân là thị nhân, nhưng lại được Lãnh Như Tuyết cực kì sủng ái, trong phủ, không một hạ nhân nào gặp ả mà không cung cung kính kính? Nay bị một a hoàn cười nhạo như vậy, ả làm sao nhịn được cơn giận?

Chỉ thấy ả đi về trước một bước, giơ cao tay, sau đó giáng mạnh xuống Ưu Vô Song.

Nhưng Ưu Vô Song nào để ả như ý, nàng nhanh tay lẹ mắt, nắm lấy tay mà Liễu Yên Nhiên định tát mình, sau đó nhẹ nhàng đẩy một cái, Liễu Yên Nhiên ngã nhào xuống đất, cười lạnh một tiếng nói: “Liễu Yên Nhiên, ngươi muốn đánh ta? Ngươi còn chưa đủ tư cách!”

Chương 75: Ta thông minh hơn người.

Liễu Yên Nhiên tuy là người có tâm cơ nhiều và thâm sâu, nhưng mà, dù sao ả cũng chỉ là một nữ lưu không biết võ công, bị Ưu Vô Song một người từng luyện qua Taikondo đẩy như vậy, đương nhiên mất cân bằng, ngã mạnh xuống đất.

Liễu Yên Nhiên tuy xuất thân lâu xanh, nhưng là người từ nhỏ được hầu hạ, tự cho rằng xinh đẹp hơn người, sau khi bị bán đến thanh lâu, trở thành hoa khôi được mục ma ma chăm sóc chu đáo, ả làm gì có chịu qua cảnh như vậy?

Khi mặt tường cứng chà sát qua da của ả, toàn thân truyền đến đau đớn, khiến ả chịu không nổi lớn tiếng kêu lên.

Ưu Vô Song chỉ ngoáy ngoáy tai, sắc mặt không đổi, nhìn Liễu Yên Nhiên thảm bại té dưới đất, lạnh lùng cười nhạt: “Liễu Yên Nhiên, đây là do ngươi tự chuốc lấy, ngươi chẳng qua chỉ là một thị nhân nho nhỏ, còn dám đến viện lạc ta ngang tàn? Sao không nghe ngóng thử ta Ưu Vô Song là người thế nào?”

Thấy Liễu Yên Nhiên bị Ưu Vô Song đẩy ngã, hai a hoàn theo Liễu Yên Nhiên bị dọa đến kinh hoàng, cũng không dám tiếp tục bắt lấy Ưu Vô Song, nhanh chóng quay đầu lại dìu Liễu Yên Nhiên dậy.

Một trong số ấy tức giận chỉ vào mặt Ưu Vô Song, la lớn: “Tên tiện tì, ngươi chẳng qua chỉ là một tiện tì, cả gan dám đẩy ngã tiểu thư nhà ta? Ngươi dám làm tổn hại tiểu thư nhà ta, vương gia sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!”

“Vậy sao?” đối với uy hiếp của a hoàn đó, Ưu Vô Song căn bản không để trong mắt, bởi vì, chỉ cần qua ngày mai, nàng sẽ không còn dây dưa gì với Lãnh Như Tuyết! Chỉ cần lấy được hươu thư, nàng còn sợ tên vương gia quý quái kia?

Hơn nữa, tuy rằng giờ nàng chưa có hươu thư trong tay, nhưng thân phận của nàng cũng là thất vương phi, Liễu Yên Nhiên chẳng qua chỉ là một thị nhân nho nhỏ, dám đến viện lạc nàng ngang tàn, nói về lý, Ưu Vô Song cũng có lý hơn.

Mặt Liễu Yên Nhiên co lại một đống, tức giận hét lên: “viện lạc của ngươi? Ưu Vô Song, ngươi chẳng qua chỉ là một tiện tì! Ngươi cho rằng ta không biết sao? Đây là khuôn viên của vương phi ngốc nghếch kia!”

Ưu Vô Song cười kinh bỉ, lạnh lùng nhìn Liễu Yên Nhiên, nói: “vậy sao? Liễu Yên Nhiên, ngại quá, ta chính là vương phi ngốc nghếch mà ngươi nói đây! Sao nào? Hôm nay ngươi đến đây ắt là muốn như những người khác, đến dạy dỗ vương phi ngốc nghếch ta?”

Nhìn thấy hoa dung của Liễu Yên Nhiên từ từ biến sắc, Ưu Vô Song dừng lại, và lại tiếp tục nói mang đầy ác ý: “Tiếc là, ngươi có chủ ý sai rồi, vương phi ngốc nghếch ta không dễ ức hiếp như trong tưởng tượng của ngươi!”

Sắc mặt Liễu Yên Nhiên trắng bệch, ả không dám tin nhìn nụ cười của Ưu Vô Song, hét: “Ngươi...ngươi...sao có thể như vậy? Ngươi sao lại là vương phi ngốc nghếch?”

Ưu Vô Song nhàn nhã nhìn Liễu Yên Nhiên một cái, giễu cợt nói: “Ta đương nhiên không phải là vương phi ngốc nghếch kia, bởi vì, ta thông minh hơn ngươi!”

Bị Ưu Vô Song sỉ nhục như vậy, Liễu Yên Nhiên tức nói không nên lời, tay siết chặt lại với nhau, móng tay nhọn ấn sâu vào lòng bàn tay ả, nhưng mà ả không cảm thấy đau, lúc này ả đang trừng mắt nhìn Ưu Vô Song, hận không thể giết chết nàng!

Hôm nay ả tới đây, vì Vân Nhi giặt rách chiếc váy của ả, mà ả nghe nói, Vân Nhi là a hoàn thân cận của vương phi ngốc nghếch, cho nên, ả mới cố ý đến đây gây sự, nhưng không ngờ rằng lại gặp người ả cực kì căm ghét ở đây.

Thấy Ưu Vô Song xuất hiện giải nguy cho Vân Nhi, ả không để Ưu Vô Song trong mắt, ngược lại còn âm thầm tính kế trừng trị nô tì không biết trời cao đất dày kia!

Nhưng mà, ả không ngờ, mấy ngày nay, nô tì ngày ngày xuất hiện bên cạnh Lãnh Như Tuyết, chính là vương phi ngốc nghếch, hơn nữa, ả không những không ngốc, mà còn rất hung dữ, thậm chí hình như còn biết võ công!

Nghĩ tới đây, Liễu Yên Nhiên cắn lấy răng, căm hận nhìn Ưu Vô Song, uất hận nói: “ngươi là vương phi thì sao? Ngươi không ngốc thì sao? Cho dù vậy, ngươi không phải bị vương gia đuổi đến lãnh cung, đây làm a hoàn? Ưu Vô Song, ngươi đừng quên, ta là người được vương gia sủng ái nhất, ngươi dám động đến ta, vương gia tuyệt đối không tha cho ngươi!”

Đối diện với một nữ nhân có dáng không náo kia, Ưu Vô Song thật sự không muốn lo nhiều, sao trong thất vương phủ này, ai cũng đều thích tên nam nhân đáng chết thích uy hiếp người đó? Tú Nhi kìa cũng vậy, Lí ma ma cũng thế, bây giờ ngay cả Liễu Yên Nhiên cũng như vậy!

Ưu Vô Song nghe đến phiền, mấy người này, thích hồ ly giả hổ uy sao? Không thể đổi cái gì mới mẻ hơn sao?

Do đó nàng chỉ còn cách lười nhác nói: “Liễu Yên Nhiên, nếu như ngươi còn đụng đến người của ta, ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi! Cửa bên kia, cút mau!”

Liễu Yên Nhiên tức đến mặt hết xanh rồi lại đỏ, khóe miện thoáng qua tia cười oán độc, sau đó phẩy tay áo, dẫn hai a hoàn phẫn hận rời đi.

Nhìn theo bóng dáng Liễu Yên Nhiên, Ưu Vô Song khẽ nheo mắt, sâu thẳm nội tâm bỗng xuất hiện nỗi bất an.

Bởi vì, khi nãy nàng không bỏ lỡ nụ cười oán độc của Liễu Yên Nhiên, nữ nhân đó, xem ra tuy vẻ ngoài yếu đuối, nhưng mà tâm tuyệt đối đủ ác, hơn nữa, ả không phải Lí ma ma, e là không dễ xử lí như vậy!

Một mực cho đến khi hình bóng Liễu Yên Nhiên biến mất trong lạc viện, Ưu Vô Song mới thu lại ánh mắt, lòng thầm nghĩ: xem ra, lưu lại đây hai ngày, nàng nên cẩn thận một chút, không biết người nữ nhân Liễu Yên Nhiên kia sẽ giở thủ đoạn gì? Nếu như nhằm nàng mà công kích thì nàng lại không sợ, nhưng nàng sợ là Liễu Yên Nhiên sẽ âm thầm gây khó dễ cho Vân Nhi.

Chương 76: Tư tưởng phong kiến.

Vân Nhi thấy Ưu Vô Song ngăn người, bất giác lo lắng kéo tay áo Ưu Vô Song: “tiểu thư, kì thực người không cần vì nô tì mà đắc tội Liễu thị nhân, Liễu thị nhân này vốn là hoa khôi của thanh lâu, thủ đoạn rất lợi hại, bây giờ tiểu thư vì nô tì mà đắc tội ả, e rằng ả không thôi đâu. Nô tì thật sự rất lo lắng, ả ta sẽ bày kế hại tiểu thư.”

lời mà Vân Nhi nói chính là điều mà Ưu Vô Song đang nghĩ, làm sao nàng không biết chứ?

Liễu Yên Nhiên này tuyệt đối là loại nữ nhân nhỏ nhen, lúc trước, ở khuôn viên a hoàn tên Châu Nhi kia vốn là a hoàn thân cận của ả, sau này chỉ vì một việc nhỏ mà đắc tội ả, thì đã bị ả đày đến khuôn viên, hơn nữa, còn không hả dạ, bắt tay cùng quản sự ma ma của khuôn viên, gây khó dễ với Châu Nhi.

Người như vậy, hôm nay ả chịu thiệt, đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua, bây giờ ả biết thân phận của nàng, với tính cách của Liễu Yên Nhiên, tuyệt đối không quang minh chính đại mà hại nàng, à chỉ hại nàng trong bóng tối.

Và Vân Nhi không biết là, Ưu Vô Song căn bản không lo lắng gì mà chỉ lo ngày mai nàng cùng Lãnh Như Tuyết đi tham dự yến tiệc, khi ấy, một mình Vân Nhi ở đây, không biết Liễu Yên Nhiên và Lí ma ma sẽ làm khó Vân Nhi như thế nào.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song khẽ nhú nhú mày, đột nhiên, mắt sáng lên, ngày mai nàng cùng Lãnh Như Tuyết đi tham sự yến tiệc, như vậy, ngày mai

nàng sẽ khôi phục thân phận vương phi? Nếu là vương phi, sẽ cần a hoàn thân cận hầu hạ? Đến lúc đó nàng đưa Vân Nhi đi, không phải sẽ ổn sao?

Nghĩ thế, Ưu Vô Song nhẹ nhàng thả lỏng đôi mày, nở nụ cười tươi.

Chỉ cần Vân Nhi bên cạnh nàng, đợi qua ngày mai, dù Liễu Yên Nhiên có mưu kế gì, nàng cũng không sợ, bởi vì, Lãnh Như Tuyết đã hứa, chỉ cần nàng đem việc lên nhằm kiêu hoa đêm đó nói ra trước mặt quần chúng, hẳn sẽ cho nàng hưu thư, để nàng rời khỏi đây, chỉ cần rời khỏi đây, nàng cũng không thèm bận tâm đến một Liễu Yên Nhiên gì kia?

Thấy Ưu Vô Song nở nụ cười tươi, Vân Nhi bất giác có chút hoài nghi, nói: “Tiểu thư, không lẽ người một chút cũng không lo lắng sao? Liễu thị nhân kia....”

Ưu Vô Song không đợi Vân Nhi nói hết, đã vỗ vỗ vai nàng ta, nói: “Vân Nhi, nếu như ta rời khỏi đây, người sẽ đi theo ta chứ?”

“rời khỏi?” Vân Nhi nghe thấy lời của Ưu Vô Song, bất giác nghi hoặc hỏi: “Tiểu thư, người là thất vương phi, sao có thể rời khỏi đây? Nếu như tự mình rời đi, vương gia sẽ không vui đâu, hơn nữa, trong tay chúng ta không có ngân lượng, chúng ta có thể đi đâu chứ?”

Trên mặt Ưu Vô Song lộ ra nụ cười tuyệt mỹ, lãnh đạm nói: “Hắn đã đồng ý, qua ngày mai, hẳn sẽ cho ta hưu thư, đến lúc đó, chúng ta có thể đem theo giá trang rời khỏi đây!”

Vân Nhi nghe thấy lời của Ưu Vô Song, bất giác mở to mắt, tức giận nói: “Hưu thư? Vương gia sao có thể làm vậy? Ngài ấy làm sao có thể từ tiểu thư? Ngài ấy từ tiểu thư rồi, sau này tiểu thư phải làm sao?”

Ưu Vô Song không ngờ rằng, khi Vân Nhi nghe thấy Lãnh Như Tuyết muốn từ nàng, lại có phản ứng mạnh như vậy, bất giác nghi ngờ hỏi Vân Nhi: “Vân Nhi, hẳn không thích ta, từ ta không phải tốt lắm sao? Hơn nữa, rời khỏi đây, tốt hơn là sống ở đây chịu khổ!” (PP: thời phong kiến, nữ nhi hễ gả rồi mà bị nhà chồng từ, trả về nhà thì coi như là không đủ công dung ngôn hạnh hay tam tòng, bị xã hội coi thường, kinh rẻ)

Ưu Vô Song là linh hồn ở thế kỉ 21 xuyên không đến đây, nàng làm sao biết trong lòng Vân Nhi nghĩ gì?

Ở thời phong kiến cổ đại này, luôn trọng nam kinh nữ, ở đây, nữ tử cơ hồ đều coi nam nhân là trời, tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, dù bị gả đến nhà chồng chịu sự lạnh nhạt của chồng, cũng không thể tự tiện về nhà mẹ, dù chồng có nạp thiếp, bản thân chỉ có thể cố mỉm cười, còn phải vì chồng chăm lo việc của người thiếp.

Dù thân là vợ chính, phản đối việc chồng nạp thiếp thì nhẹ sẽ bị người khác chê cười, nặng sẽ bị gán vào tội danh đồ kị, bị chồng liệt vào bảy bảy lí do, và bị từ!

Và những người bị chồng từ là thảm nhất, bị từ bỏ, không thể về nhà mẹ đẻ, bởi vì, như vậy sẽ mất mặt nhà mẹ, trong thời đại này, những người bị chồng từ chỉ có hai con đường, một là tự vẫn, con đường khác là xuất giá, tự giữ đèn riêng. (tức tìm người khác mà gả)

Chính vì những lí do này, cho nên Vân Nhi biết được Ưu Vô Song bị Lãnh Như Tuyết từ mới khẩn trương như vậy.

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, Vân Nhi bất giác khẩn trương, mắt nàng ta đỏ lên, thút thít nói: “Tiểu thư, nếu như người bị vương gia từ rồi, vậy phải làm sao?”

Ưu Vô Song nào có biết những việc đó? Nàng nhìn bộ dạng tựa như giặc đang đuổi đến của Vân Nhi, trong lòng càng mơ hồ, kì lạ mà hỏi: “Vân Nhi, ta còn sống sờ sờ mà, người khóc gì chứ? Hắn từ ta, ta vẫn ổn, có bị sao đâu chứ?”

Vân Nhi nhìn bộ dạng thanh thản của Ưu Vô Song, trong lòng càng cay đắng, nàng đột nhiên ôm lấy Ưu Vô Song, khóc mà nói: “Tiểu thư, người hồ đồ thật hay giả hồ đồ vậy? Nếu tiểu thư bị vương gia từ rồi, sau này còn có ai dám cưới tiểu thư nữa? Ngày tháng sau nay của tiểu thư làm sao mà sống?”

Nghe xong lời than khóc của Vân Nhi, Ưu Vô Song mới phản ứng lại, chết thật, nàng sao lại quên đi việc đây là phong kiến cổ đại? Vân Nhi là cổ nhân, tư tưởng đương nhiên là bảo thủ, trong mắt nàng ta, người bị từ chối của là không giữ đạo làm vợ, hơn nữa sẽ không có ai dám cưới, bởi vì, trong mắt các nam nhân chết tiết kia, nàng không còn trinh bạch!

Ở cổ đại, một nữ nhân không trinh bạch, ai sẽ cưới chứ? Nhưng mà, nàng là Ưu Vô Song, là linh hồn thế kỉ 21, nàng mới không thèm lo mấy cái đó! Người ngoài làm sao nhìn thì có gì phải bận tâm? Vả lại, nàng gả cho Lãnh Như Tuyết nhiều ngày như vậy, Lãnh Như Tuyết căn bản không hề động qua nàng! Nàng sợ gì chứ?

Chương 77: Tên sắc lang đáng chết

Sớm tinh mơ, màn sương bao phủ không gian, mông mông lung lung phủ lên vạn vật.

Một tia sáng mặt trời xuyên qua màn sương mỏng, soi rọi lên cây nở đầy hoa mai, trên cánh hoa còn đọng vài giọt sương, tạo nên màu bảy sắc, làm cho người ta không khỏi kinh ngạc trước mỹ cảnh bình minh.

Ưu Vô Song vương thân lười nhác, mở đôi mắt còn chút mơ hồ, nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó lại tiếp tục nhắm mắt lại, chui đầu vào chiếc chăn dày.

Một trận tiếng bước chân truyền lại, đôi mắt Vân Nhi đỏ mọng từ ngoài đi vào, nàng ta nhanh bước đến bên giường Ưu Vô Song, nhẹ nhàng đẩy đẩy nàng, nhỏ nhẹ nói: “tiểu thư, vương gia cho người gọi tiểu thư đến Vô Trần điện!”

Ưu Vô Song xoay người, không thèm quan tâm Vân Nhi, tiếp tục chui đầu sâu vào chăn.

Nhìn thấy hành động trẻ con của Ưu Vô Song, Vân Nhi bất nhẫn kéo chăn ra, dựa sát vào tai Ưu Vô Song nói: “tiểu thư, mau dậy đi!”

Ưu Vô Song cực kì không cam tâm mở mắt ra, nhìn Vân Nhi, nói: “Vân Nhi, người để ta ngủ thêm chút nữa được không? Mới sáng sớm mà ồn muốn chết!”

Vân Nhi nhìn về hướng cửa, nói: “Tiểu thư, người mau dậy đi, vương gia còn đang đợi bên ngoài!”

Ưu Vô Song vì tối qua an ủi Vân Nhi mà rất trễ mới ngủ, bây giờ nàng rất buồn ngủ, nào có nghe được lời nói của Vân Nhi, chỉ thấy nàng đưa tay giật lại chiếc chăn mà Vân Nhi kéo ra, sau đó chui đầu ngủ tiếp.

Tuy nhiên, ngay lúc này, một thân hình cao lớn từ ngoài cửa bước vào, trên tay người vừa vào cầm một thau nước, “ào” một tiếng, cả thau nước bị dội lên người Ưu Vô Song.

Bị dội nước lạnh thấu xương, Ưu Vô Song lửa giận trong nàng lập tức dâng lên, bật mạnh từ trên giường dậy, phẫn nộ quát: “Chết tiệt, ai dám dội nước ta? Vân Nhi, người chán sống rồi hả?”

Ưu Vô Song hất mái tóc ướt sũng, chiếc nội y màu trắng của nàng ướt một mảng lớn, lúc này nàng như một con sư tử đang nổi giận, trừng mắt nhìn Vân Nhi.

Thấy Ưu Vô Song giận dữ, Vân Nhi sợ hãi lui về phía sau một bước, nói: “Không phải nô tì, tiểu thư, là vương gia.”

Nói xong, Vân Nhi không dám lưu lại trong nhà, quay người chạy nhanh ra ngoài.

Ưu Vô Song giờ mới phát hiện, trong nhà không biết từ lúc nào đã có thêm một bóng người cao lớn, mà chủ nhân nhân của bóng người này đang đứng cạnh giường, lạnh lùng nhìn nàng.

Tính khí Ưu Vô Song vốn không tốt, đang ngủ ngon trong chăn thì bị người khác hất một thau nước lạnh, tâm trạng nàng có thể hình dung là ác liệt lại hình dung, cộng thêm thủ phạm là người nàng ghét nhất, nàng nghĩ cũng không nghĩ, tức giận hét: “Lãnh Như Tuyết, tên chết nhà người, người làm gì vậy?”

Lãnh Như Tuyết ném bỏ chiếc thau trên tay, lạnh lùng nhìn Ưu Vô Song nói: “Ưu Vô Song, ngươi tốt nhất cắt dây cho bốn vương, nếu không bốn vương sẽ dỡ bỏ cái ổ chó này của ngươi!”

“Ngươi! Tên nam nhân thối tha!” Ưu Vô Song phẫn nộ ném chiếc chắn trên người về phía Lãnh Như Tuyết.

Lãnh Như Tuyết khẽ nghiêng người, tránh chiếc chắn mà Ưu Vô Song ném tới, đồng thời hấn bị hành động của Ưu Vô Song mà kích động, phẫn nộ quay người lao về phía nàng, đột nhiên, ánh mắt hấn dừng lại trên người nàng, mâu đen thâm trầm thoáng qua một tia rạo rực, bước chân hấn vì vậy mà khẽ ngừng lại.

Ưu Vô Song đang tức đầy bụng, nàng cũng đang định tiếp tục nổi, nhưng đột nhiên cảm thấy có gì không đúng, nàng nhìn theo ánh mắt của Lãnh Như Tuyết, bất giác kêu lên.

Thì ra, chiếc áo mỏng của nàng khi nãy bị thau nước ấy làm cho ướt sũng, mà chiếc áo ấy lại là màu trắng, cổ đai không có áo ngực, cho nên chiếc áo yếm mỏng đâu có thể che được phong quang trước ngực nàng, mà việc này, sớm đã bị Lãnh Như Tuyết nhìn thấy.

Chắn đã bị Ưu Vô Song ném xuống đất, nàng chỉ còn cách dùng tay che, hoang mang nhìn Lãnh Như Tuyết đang đi về phía nàng: “Tên sắc lang (dê xồm, 35) chết tiệt, ngươi nhìn gì? Mau cắt ra ngoài!”

Lãnh Như Tuyết lúc đầu là khẽ lạng người, sau đó rất nhanh nở nụ cười kinh nhạo, nói: “nữ nhân như ngươi, bốn vương không hề hứng thú!”

Nói đến đây, Lãnh Như Tuyết khẽ ngừng lại, lại nói: “Nhưng mà, nếu ngươi đã câu- dẫn bốn vương, vậy thì, bốn vương sẽ miễn cưỡng thỏa mãn

người một chút vậy!”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết tiếp tục tiến về phía Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song dùng tay che trước người, thần sắc kinh hoàng lui về sau, nhưng mà, nàng quên rằng nàng lúc này đang đứng trên giường, cái lui này đúng đúng đúng ngay cạnh giường, nhất thời mất thăng bằng, ngã về phía Lãnh Như Tuyết.

Lãnh Như Tuyết không ngờ tới việc Ưu Vô Song ngã về phía hần, nhất thời không để ý, hần và nàng ngã xuống chiếc chăn bị ném xuống đất kia.

Ưu Vô Song vừa đúng nằm trên người Lãnh Như Tuyết, môi nàng đang chạm chiếc mũi cao thẳng của hần, đôi tay chạm ngực hần, muốn tư thế nóng ấm bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Biến cố đột ngột này khiến Lãnh Như Tuyết khẽ sửng sốt, nhưng mà hần rất nhanh phản ứng lại, môi nở nụ cười tà mị, đột nhiên đôi tay ôm lấy Ưu Vô Song, xoay người một cái, đè Ưu Vô Song còn chưa hồn hoàn xuống đất, môi gần sát tai nàng, khàn giọng nói: “nữ nhân, đây là thủ đoạn người quyền rũ bốn vương?”

Bên tai truyền lại hơi nóng khiến Ưu Vô Song khẽ run người, nàng cố gắng để trái tim đang nhảy loạn lên của mình bình tĩnh lại, nhưng vẫn nhin không được, hoang mang hét lên: “a, tên nam nhân đáng chết, người mau thả ta ra!”

Chương 78: Đây là vinh hạnh của người

Lãnh Như Tuyết trước nay tính cách nóng nảy, lúc này lại không hề nổi giận, hắn nhìn Ưu Vô Song đỏ cả mặt kia, khuôn mặt tuấn mã nở nụ cười tà mị, một lần nữa áp sát khuôn mặt có chút nóng lên của Ưu Vô Song, nói: “nữ nhân, người đang khơi dậy dục vọng của bốn vương?”

Hơi thở nóng ấy phả vào mặt Ưu Vô Song, khiến mặt nàng có chút nhột nhột, trong người bỗng dâng lên một trận tê dại.

Mặt nàng càng đỏ hơn nữa, đôi tay chần trước ngực Lãnh Như Tuyết, cố gắng tạo khoảng cách giữa nàng và hắn, nhưng, nàng lại phát hiện, nàng làm như vậy căn bản không có tác dụng, bởi vì, bây giờ nàng không có chút sức lực nào, tay chân vô cơ mềm nhũn.

Nhìn khoảng cách giữa nàng và Lãnh Như Tuyết ngày càng gần, sắp sửa hôn lên khuôn mặt anh tuấn của hắn, Ưu Vô Song bất giác nhắm chặt mắt, la lên: “đừng!”

Còn Lãnh Như Tuyết nhìn bộ dạng sợ hãi của Lãnh Như Tuyết, trong lòng cảm thấy vui mừng khôn xiết.

Ả điên này trước giờ hung hăng dữ tợn, cứ như một bà vợ chanh chua, không ngờ thân hình ả cũng không tệ, thường ngày hung dữ vậy, hắn còn tưởng thân hình ả căn bản không ra gì, thật không ngờ, thân hình tuy nhỏ nhắn nhưng lại cực kì quyến rũ, đặc biệt là.....

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết nhìn Ưu Vô Song đang áp sát trước người mình, phát ra tiếng cười, sau đó áp lên đôi môi đỏ mọng đang run rẩy.

“ưm...” cảm thấy một đôi môi nóng ấm đang áp lên môi mình, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy “bùng” một tiếng, trong đầu hoàn toàn trắng xóa.

Lúc này, nàng thậm chí còn quên cả vùng vẫy.

Cảm thấy được Ưu Vô Song đang hỗn loạn, nụ cười trong mắt Lãnh Như Tuyết càng nồng, hấn một tay ôm chặt lấy Ưu Vô Song, một tay nhẹ nhàng chạm lên hoàn viên (chest) của nàng, còn lưỡi càng thâm sâu vào quyến luyến vị ngọt trong miệng nàng.

Trước ngực truyền lại cơn lạnh khiến Ưu Vô Song run cả người, đồng thời cũng khiến nàng thanh tỉnh lại.

Sau cảm nhận được Lãnh Như Tuyết làm gì với mình, nàng nghĩ cũng không nghĩ, giơ tay, tát mạnh Lãnh Như Tuyết một bạt tay, sau đó co chân đá mạnh hấn ra!

Lãnh Như Tuyết đang trầm luân trong tình - dục, căn bản không phòng bị đối với Ưu Vô Song, càng không nghĩ rằng, Ưu Vô Song đột nhiên phản kháng, Ưu Vô Song không những tặng hấn một bạt tay mà còn bị nàng đá một cái, và vì thế mà lăn khỏi người Ưu Vô Song.

Lãnh Như Tuyết tựa như bị người ta dội thau nước lạnh, bap nhiêu dục vọng phút chốc biến mất, hấn phần nộ nhìn Ưu Vô Song, tức giận quát: “Ái diên này, ngươi làm gì vậy?”

Ưu Vô Song thảm bại bò từ dưới đất lên, dùng tay lau mạnh môi mình, thái độ bạo nộ quát Lãnh Như Tuyết: “Tên sắc lang, Đãng Đồ Tử (một nhân vật cực kì háo sắc bên trung quốc thời cổ đại), sắc thai, tiện nam hạ lưu! Ngươi làm gì với ta!”

Ưu Vô Song nghĩ tới nộ hôn đầu mà nàng để dành hai mươi năm bị tên nam nhân tệ hại này cướp đi, khước mắt bất giác đỏ lên, nước mắt bỗngưng chảy ra.

Nàng căm hận nhìn Lãnh Như Tuyết, cứ như hận đến muốn giết chết hắn!

Đây là nộ hôn đầu của nàng, nàng để dành cho người nam nhân mà nàng yêu, nhưng mà, lại bị một nam nhân ngựa giống thối tha này cướp đi, việc này nàng làm sao bình tĩnh lại được chứ?

Lãnh Như Tuyết bị Ưu Vô Song đá một cước, trong lòng vốn dĩ rất phẫn nộ, nhưng mà, không biết tại sao, khi hắn thấy khuôn mặt đầy lệ, khóc đến hoa lê mang vũ,, cơn phẫn nộ trong lòng đã yên tiêu vân tán. (tức biến mất không còn tăm hơi => ý là không còn giận nữa)

Hắn nhìn Ưu Vô Song, sau đó đứng dậy, nói: “được rồi, thay đồ một lát đến Vô Trần điện!”

Ưu Vô Song thuận tay cầm lấy chiếc giày ở dưới đất, căm hận ném về hướng của Lãnh Như Tuyết, hét: “tên nam nhân đáng chết, ngươi trả nộ hôn đầu lại cho ta, trả nộ hôn đầu cho ta!”

Nộ hôn đầu? Lãnh Như Tuyết có chút ngờ hoặc nhìn Ưu Vô Song, nhưng mà, rất nhanh lộ ra nụ cười quỷ mị, nhìn Ưu Vô Song lãnh đạm nói: “Ngươi là vương phi của bốn vương, bốn vương hôn ngươi, đáng ra là vinh hạnh của ngươi đấy! Ưu Vô Song, một nữ nhân dung mạo xấu xí, muốn thân hình cũng không có như ngươi, bốn vương chịu hạ mình mà động đến ngươi, ngươi lẽ ra phải cảm thấy vui mới đúng!”

“Ta thèm cái vinh hạnh chết tiệt của ngươi!” Ưu Vô Song ném chiếc giày còn lại về phía Lãnh Như Tuyết, quát: “Lãnh Như Tuyết, cho dù nam

nhân trong thiên hạ có chết hết, Ưu Vô Song ta cũng không thèm quan tâm ngươi! Ngươi để dành cái vinh hạnh chết tiệt của ngươi cho mấy mấy nữ nhân ngốc đợi chờ ngươi gieo giống đi! Tên nam nhân ngựa giống!”

“Ngươi!” Lãnh Như Tuyết khẽ nghiêng người tránh chiếc giày, trong tâm bất giác ảo nộ, hấn lạnh lùng nhìn Ưu Vô Song, tức giận nói: “Nữ nhân chết tiệt, với bộ dạng này của ngươi, bốn vương mới không thèm! Không lẽ, khi này không phải ngươi đang câu—dẫn bốn vương? Ưu Vô Song, nếu đây là thủ đoạn ngươi muốn bốn vương không từ ngươi, thì thật là quá tệ!”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết sửa sang lại áo bào có chút xộc xệch của mình, sau đó đầu cũng không quay lại bước nhanh về phía cửa.

Lúc đi đến cửa, hấn lại dừng bước chân, quay đầu lại lạnh lùng nhìn Ưu Vô Song nói: “Ưu Vô Song, bốn vương từ chắc ngươi rồi! Ngươi đừng mong sau nay bốn vương nhìn ngươi thêm một lần! Biết điều thì ngoan ngoãn thoe bốn vương đến dự yến tiệc của Lạc Nhạn, nếu không, bốn vương sẽ đem bán nô tì bên cạnh ngươi đến thanh lâu!”

Ưu Vô Song căm hận nhìn Lãnh Như Tuyết, kéo chiếc chằm từ dưới đất lên, ném về phía hấn, tức giận vô cùng hét: “Cút, ngươi cút ngay cho ta!”

Lny khẽ tránh, hừ nhẹ một tiếng, sau đó quay đầu đi biến mất trước cửa phòng.

Chương 79: Người ghen sao?

Xe ngựa hào hoa chậm chậm dừng lại trước cửa phủ thái tử.

Lãnh Như Tuyết bước xuống xe trước, mặt hấn trầm lại, không thềm đợi Ưu Vô Song còn chưa xuống ngựa, trực tiếp bước vào trong phủ thái tử.

Ưu Vô Song cũng trầm mặt, bước từ trên xe ngựa xuống, nàng nhìn Vân Nhi bên cạnh mình, sau đó mặt không biểu cảm tiến về hướng cửa phủ thái tử.

Từ sau việc sáng sớm ở phòng ngủ, Lãnh Như Tuyết đúng là không thềm nhìn nàng một cái, và nàng cũng tức giận, không thềm quan tâm đến hấn, nếu như không vì lấy hưu thư và lật tẩy bộ mặt thật của người nữ nhân tên Ưu Lạc Nhạn báo thù thay cho Ưu Vô Song gốc nghếch bị chết oan kia, nàng căn bản không bồi hấn đến tham dự yến tiệc này!

Hễ nghĩ tới nự hôn đầu của mình bị hủy trong tay tên nam nhân thối kia, Ưu Vô Song tức đến muốn giết người!

Nàng vốn là cảnh sát, công việc của nàng là một chuyên gia đàm phán trí thức, cho nên, tính cách nàng tuy hoạt bát, nhưng gặp việc gì vẫn luôn bình tĩnh, nhưng mà, từ khi đến đây gặp phải Lãnh Như Tuyết nàng đã hoàn toàn thay đổi, mỗi lần gặp hấn, nàng đều chịu không nổi mà phát điên lên!

Tên nam nhân chết tiệt, hấn đúng là khắc tinh của nàng mà!

Ưu Vô Song hít một hơi sâu, nàng phải bình tĩnh, hôm nay, nàng cần phải tặng cho đôi cầu nam nữ kia một phần lễ vật hậu hĩnh, nàng không nên vì việc sáng nay mà đánh mất đi bình tĩnh vốn có của nàng!

Ưu Vô Song nghĩ vậy, khoe môi xuất hiện nụ cười lạnh, và nàng chỉ mãi suy nghĩ mà không phát hiện, thân hình cao to đi phía trước bỗng dừng lại, vì nàng không chú ý nên đâm phải lưng của người đó, nếu như không phải Vân Nhi kịp thời dìu lấy nàng, nàng suýt chút nữa là ngã nhào xuống đất!

Nếu như thế, nàng sẽ rất mất mặt, bởi vì, nàng bây giờ là đang đứng trước phủ thái tử nơi đông người qua lại!

Lãnh Như Tuyết bị Ưu Vô Song đụng phải một cái, nhưng lại tựa như không có cảm giác, đầu cũng không quay lại, đi theo tên tiểu tốt dẫn đường tiếp tục đi vào trong.

Ưu Vô Song tự sờ nhẹ cái mũi của mình, hừ nhẹ một tiếng, cũng không chịu yếu thế theo sau đi vào.

Rất nhanh, họ đã đến cửa đại đường nơi mở yến tiệc, trước cửa đại đường, đã có không ít người đã đến trước, đang nối đuôi nhau đi vào, nhìn thấy Lãnh Như Tuyết đến, những người quen biết định tiến lên trước chào hỏi Lãnh Như Tuyết.

Nhưng khi họ thấy người theo sau Lãnh Như Tuyết—Ưu Vô Song, bắt giác mắt sáng lên, tuy rằng họ hiểu kì đối với thân phận Ưu Vô Song, nhưng khi thấy sắc mặt âm trầm của Lãnh Như Tuyết, đều lần lượt lui đi.

Tuy nhiên, lại có người không biết điều, rõ ràng thấy khuôn mặt đen thui âm trầm của Lãnh Như Tuyết, vẫn tiến tới, người này không phải là ai khác, chính là người hôm đó bị đại hoàng tử bắt ép rời khỏi thất vương phủ—Lãnh Như Phong.

Chỉ thấy hắc ta làm lơ Lãnh Như Tuyết, nhìn Ưu Vô Song mà khen: “hôm nay nàng đẹp lắm, áo váy này quả là hợp với nàng!”

Ưu Vô Song vốn không thích Lãnh Như Phong, nhưng mà người khác khen mình, nàng tự nhiên ngại trở mặt, cho nên cũng mỉm cười, nói: “Đa tạ lục hoàng tử đã khen, lục hoàng tử quả là người ôn nhu!”

Nhìn nụ cười trên mặt Ưu Vô Song, Lãnh Như Phong bất giác ngẩn cả người.

Hôm nay Ưu Vô Song mặc một chiếc váy dài màu lam nhạt, mái tóc đen bóng dùng một chiếc buộc tóc màu xanh buộc lên, tuy không có quá nhiều trang sức hoa lệ, nhưng mà lại thập phần mê người, hơn nữa, cách trang điểm nhẹ nhàng này, cực kì phù hợp nàng, phảng phất cứ như vì nàng mà tạo nên vậy.

Còn Lãnh Như Tuyết đứng cạnh thì trong lòng không vui, đặc biệt khi thấy ánh mắt ngơ ngác của Lãnh Như Phong nhìn nàng, trong lòng hắc càng không vui, hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói: “Lục hoàng huynh, huynh đứng quên, nàng ta là vương phi của ta, là đệ phụ (em dâu) của huynh, là vương phi của bốn vương!”

Ưu Vô Song cười lạnh một cái, sau đó nở một nụ cười mê hoặc lòng người với Lãnh Như Phong, nhẹ nhàng nói: “Rất nhanh không phải rồi, đệ đệ ngươi đang chuẩn bị từ ta đấy!”

Lãnh Như Phong bị nụ cười mê người của Ưu Vô Song mê hoặc, hắc làm gì nghe thấy những gì Lãnh Như Tuyết nói, hắc chỉ ngẩn người nhìn nụ cười nghiêng thành của Ưu Vô Song, thất thần đưa tay chạm vào dung mạo tuyệt mỹ của Ưu Vô Song.

Nhìn thấy Lãnh Như Phong đưa tay đến, Ưu Vô Song vốn không có ý tránh né, ngược lại nụ cười trên mặt lại càng chói lọi.

Tuy nhiên, chát một tiến, tay của Lãnh Như Phong còn chưa chạm đến mặt của Ưu Vô Song, đã bị người ta hất bỏ, còn Ưu Vô Song cũng ngã vào lòng một người.

Lãnh Như Tuyết kéo Ưu Vô Song vào lòng mình, lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong với khuôn mặt mơ hồ, lạnh lẽo nói: “Lục hoàng huynh, huynh vượt quá quy định rồi!” (Theo xã hội phong kiến: nam nữ thọ thọ bất thân)

Cái đánh này khiến Lãnh Như Phong hoàn hồn, hẳn ta có chút nuối tiếc nhìn Ưu Vô Song đang bị Lãnh Như Tuyết kéo vào lòng kia, sau đó thu lại tay, ngại ngùng nói: “Thất hoàng đệ, huynh không cố ý....”

Ưu Vô Song không đợi hẳn ta nói hết, lại nở nụ cười ngọt ngào, nói: “Không sao, ta không ngại tí nào!”

Lãnh Như Phong trong lòng vui cực độ, nhưng khi hẳn thấy khuôn mặt đen đến mức không còn có thể đen hơn nữa của Lãnh Như Tuyết, tựa như bị tạt một thau nước lạnh, chỉ còn cách cười nhẹ một cái, nói: “Thất hoàng đệ, huynh nhớ ra còn có đồ trên xe ngựa, huynh đi lấy trước đây!”

Dứt lời, Lãnh Như Phong nhanh chóng chạy đi.

Còn Lãnh Như Tuyết lại mặt không cảm xúc áp sát tai Ưu Vô Song, nghiêng răng nghiêng lợi trầm giọng nói: “nữ nhân không biết liêm sỉ! Hôm nay ngươi tốt nhất hãy an phận cho bốn vương, nếu không, bốn vương tuyệt đối không tha cho ngươi!”

Ưu Vô Song không chút sợ hãi nhìn vào mắt hẳn, sau đó cố ý làm cho khoảng cách giữa họ thêm gần, đưa tay ôm lấy cổ Lãnh Như Tuyết, phả khí

bên tai hắn: “Sao? Thất vương gia, ngài ghen sao?”

Chương 80: Tính toán sai lầm.

Hương thơm tựa hoa lan, cộng thêm hương thơm nhàn nhạt trên người Ưu Vô Song, khiến tim Lãnh Như Tuyết loạn nhịp, lòng dâng lên một cảm giác rạo rực, từ bụng từ từ dâng lên, làm cho cánh tay ôm chặt nàng bất nhẫn khẽ thu chặt hơn.

Cảm giác được phản ứng của Lãnh Như Tuyết, nụ cười trên mặt Ưu Vô Song càng đậm, nàng nhón gót chân, nhẹ nhàng phả hơi vào tai Lãnh Như Tuyết, dùng ngữ khí đùa cợt nói: “sao nào? Vương gia, có phải thoải mái lắm không? Có muốn nhiều hơn nữa?”

Cảm giác được nhiệt nóng từ vùng bụng truyền lại, cơ thể Lãnh Như Tuyết nháy dưng lên.

Chết tiệt, hắn lại có cảm giác với ả điên này! Rõ ràng ả cố ý!

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết bất giác siết chặt lấy cơ thể nhỏ nhắn của Ưu Vô Song kéo sâu vào lòng, cắn răng nói: “Nữ nhân đáng chết, ngươi cố ý phải không? Ngươi lại định giở trò quỷ quái gì?”

Ưu Vô Song không vùng vẫy, trong lòng nàng chỉ hừ lạnh một tiếng, mặt tươi cười như hoa, tay ôm lấy eo của Lãnh Như Tuyết, nụ cười trên mặt tựa như một con hồ ly nhỏ, nàng cắn lấy tai Lãnh Như Tuyết, hạ giọng từ từ nói: “Ngựa giống vẫn là ngựa giống, nhanh vậy đã có phản ứng rồi, thật là khâm phục đấy!”

Tuy nhiên, Ưu Vô Song chỉ mãi lo trêu chọc Lãnh Như Tuyết, căn bản không biết rằng, bây giờ họ đã trở thành tâm điểm chú ý của mọi người,

nhìn hai người quần quýt nhau trước cửa đại đường, làm cho tất cả mọi người tròn mắt ngạc nhiên!

Cho đến khi một âm thanh chế giễu truyền lại, mới kinh động đến hai người đang ôm nhau: “xem ra, thất hoàng đệ và thất vương phi thật là tình sâu như biển, ân ái không gì sánh bằng!”

Nghe thấy âm thanh này, Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song cùng quay đầu lại, chỉ thấy thái tử Lãnh Như Băng và một vị nữ tử nhìn rất mỹ lệ yếu đuối đứng cách đó không xa, nhìn họ.

Và người nữ tử đó, chính là thái tử phi, Ưu Lạc Nhạn.

Thấy Ưu Lạc Nhạn, Lãnh Như Tuyết như bị điện giật, nhanh chóng đẩy mạnh Ưu Vô Song ra.

Còn Ưu Vô Song sớm đã chuẩn bị, bị Lãnh Như Tuyết đẩy ra, chỉ lùi sau vài bước, và nàng rất nhanh chóng đứng vững, chăm chú xem xét vị nữ tử kia.

Chỉ thấy vị nữ tử đứng cạnh Lãnh Như Băng, dung mạo kiều mỹ, da dẻ mịn màng, khiến người khác không khỏi trầm trồ tán thưởng, Ưu Vô Song không thể không thừa nhận, người nữ tử này thực sự đẹp hơn nàng khi còn ở thế kỉ 21, nhưng mà, so với dung mạo bây giờ của nàng thì bất phân cao thấp.

Đáng tiếc thay, một đại mỹ nhân sắc mặt lúc này lại không tốt, bất giác khiến người khác cảm thấy tiếc rẻ.

Tuy nhiên, trong lúc Ưu Vô Song đang quan sát Ưu Lạc Nhạn, Ưu Lạc Nhạn cũng đang đổ kị cảm hận nhìn Ưu Vô Song, ả ta có làm sao cũng

không ngờ rằng, ả điên mà trước giờ ả ta không để trong mắt, giờ đây lại trang điểm xinh đẹp như vậy, thậm chí còn đẹp hơn ả!

Hể nghĩ tới khi này ả và Lãnh Như Tuyết ôm nhau, trong lòng Ưu Lạc Nhận càng đổ kị căm hận! Bởi vì, dù ả không cần Lãnh Như Tuyết, nhưng cũng không cho phép Lãnh Như Tuyết yêu người khác! Đặc biệt là ả điên mà ả ta ghét nhất!

Tia hận ý thoáng qua trên mặt Ưu Lạc Nhận không thoát khỏi cặp mắt của Lãnh Như Băng, ánh mắt hần thoáng qua tia kinh bỉ, sau đó kéo Ưu Lạc Nhận vào lòng mình: “Lạc Nhận, sao vậy? Nhìn thấy tí tí, nàng không vui sao?”

Cơ thể Ưu Lạc Nhận khẽ lặng đi, ả nhìn sắc mặt cực kì khó coi của Lãnh Như Tuyết, miễn cưỡng nở nụ cười cứng nhắc, đáp: “thiếp thấy tí tí đương nhiên là rất vui, sao lại không vui chứ? Chỉ là tí tí hình như không nhận ra thiếp rồi.”

Lãnh Như Băng khẽ mỉm cười, đột nhiên bỏ Ưu Lạc Nhận ra, nói: “Vậy sao? Hôm nay khó khăn hai tí muội mới sung hợp, lát nữa, nàng phải chăm sóc tí tí mình đấy!”

dứt lời, Lãnh Như Băng dừng lại, sau đó lại tiếp tục: “Được rồi, hôm nay là sinh khắc của thái tử phi, bây giờ không còn sớm nữa, mọi mọi người nhập tiệc thôi!”

Theo sau tiếng nói của Lãnh Như Băng, tất cả mọi người lần lượt bước vào đại đường (Tức là phòng khách cỡ bự).

Vị trí ngồi của Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song được sắp xếp bên cạnh Lãnh Như Băng, sau khi mọi người an vị, Lãnh Như Băng tuyên bố xong mới ngồi xuống, nhìn Ưu Vô Song nói: “thất vương phi, muội hình như có

tâm sự? Hôm nay là ngày tỉ muội hai người sung hợp, lại là sinh khắc của muội muội muội, không lẽ muội không vui?”

Ưu Vô Song nhìn Lãnh Như Tuyết sắc mặt âm trầm, lại nhìn khuôn mặt không có ý tốt của Lãnh Như Băng, da cười mà lòng không cười hừ nhẹ một tiếng, không nói gì.

Còn Ưu Lạc Nhạn nhìn Ưu Vô Song một cái, đột nhiên nói với Lãnh Như Băng: “Thái tử gia, chàng hà tất làm khó tỉ tỉ? Chàng biết là tỉ tỉ.... tỉ ấy ở đây có chút không minh mẫn.....”

Vừa nói, Ưu Lạc Nhạn vừa chỉ tay ở đầu của mình.

Ưu Lạc Nhạn nói rất lớn tiếng, cho nên câu nói này của ả, mọi người trong đại đường đều nghe rõ ràng, và đây cũng là do ả cố ý muốn cho tất cả mọi người biết Ưu Vô Song là một con ngốc!

Một số nhân vật khá lớn trong đại đường, đối với việc Ưu Vô Song là một con ngốc sớm đã có nghe, lúc này nghe thấy Ưu Lạc Nhạn nói vị thiếu nữ mĩ mạo ngồi cạnh thất vương gia là vị vương phi ngốc kia, bất giác lộ ra ánh mắt tiếc nuối, một nữ tử dung mạo như tiên lại là một đứa ngốc, sao không đáng tiếc chứ?

Và lời của Ưu Lạc Nhạn mới dứt, huynh đệ họ ba người sắc mặt đại biến, Lãnh Như Phong lo lắng nhìn Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song trong lòng cười lạnh, nữ nhân này, tưởng nàng là Ưu Vô Song ngốc nghếch trước kia? Ả tính toán sai lầm rồi!

Nghĩ vậy, Ưu Vô Song bất động thanh sắc đứng dậy, đột nhiên nở nụ cười tươi, nhìn Lãnh Như Băng nói: “Vô Song trước kia quả thực có chút thần trí mơ hồ, nhưng mà, sau ngày đại hôn cùng thất vương gia, bởi vì

thất vương gia hết mực chăm sóc Vô Song, bây giờ Vô Song đã khỏi hoàn toàn! Nói ra, việc này còn phải cảm ơn công lao của muội muội!”

Chương 81: Vì nữ nhân kia.

Nhìn nụ cười hạnh phúc của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết suýt chút nữa là cắn trúng lưỡi, nếu như hắn chính là thất vương gia trong miệng nàng, hắn còn tưởng điều nàng nói là thật!

Nhưng mà, dù vậy, hắn vẫn bị nụ cười nghiêng thành của nàng hợp hồn, thấy nụ cười ngọt ngào của nàng, lòng hắn thầm dâng lên cảm giác muốn giữ nàng bên người và bảo vệ nàng!

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, sắc mặt Ưu Lạc Nhạn phút chốc biến sắc.

Cộng thêm ả thấy Lãnh Như Tuyết không quan tâm đến cảm giác của ả, chỉ ngẩn người nhìn Ưu Vô Song, trong lòng bất giác tăng thêm vài phần căm hận đối với Ưu Vô Song.

Ả cắn chặt môi, miễn cưỡng nở nụ cười, nói: “vậy sao? Chúc mừng tí tí! xem ra, thất vương gia đối với tí tí thất sự là rất ân cần chu đáo, nếu như không phải vậy, tí tí làm sao khỏi nhanh thế? Người làm muội muội đây còn phải cảm tạ thất vương gia ấy chứ!”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời của Ưu Lạc Nhạn, phút chốc thanh tỉnh.

Hắn thu lại ánh mắt, thông thả uống ngụm rượu, trong lòng thầm ảo não, hắn làm sao trước mặt Lạc Nhạn mà bị nụ cười của ả điên kia mê hoặc? Không lẽ, gần đây do hơi bận nên ít gần nữ sắc?

Ưu Vô Song cười thầm nhìn Lãnh Như Tuyết, đột nhiên nói với Ưu Lạc Nhạn: “Muội muội hà tất khách khí như vậy? Thất vương gia chiếu cố Vô

Song như vậy, cũng là vì phần tình của muội muội thôi!”

Nói đến đây, Ưu Vô Song khẽ ngáp ngừng, đột nhiên quay sang nhìn Lãnh Như Băng, nói: “Thái tử gia, hôm nay Vô Song đến đây, ngoài chúc mừng sinh nhật của muội muội, còn được sự nhờ vả của thất vương gia, hy vọng có thể giải thích rõ sự việc hôm đại hôn, không biết thái tử gia có cho Vô Song cơ hội giải thích?”

Lời của Ưu Vô Song vừa xuất, sắc mặt Ưu Lạc Nhạn đại biến, ánh mắt ả thoáng qua tia hoảng loạn, không đợi Lãnh Như Băng nói gì, lập tức chen vào: “Thái tử gia, thiếp và tỉ tỉ không gặp rất lâu, bây giờ tỉ tỉ đã bình phục, thiếp có lời muốn nói cùng tỉ tỉ, có thể để thiếp và tỉ tỉ nói vài lời tận lòng với nhau?”

Ưu Vô Song giữu cột nhìn Ưu Lạc Nhạn, nói: “Lời nói tận lòng của muội muội, người tỉ tỉ ta đương nhiên muốn nghe, nhưng mà, hôm nay Vô Song được sự nhờ vả của thất vương gia, tuyệt đối không thể phụ lòng ngài ấy, hơn nữa, vương gia trị khỏi bệnh cho Vô Song, cũng tính là ân nhân của Vô Song, Vô Song làm sao có thể phụ sự ủy thác của thất vương gia? Cho nên lời nói tận lòng của muội muội, hãy để lát nữa mới nói nhé!”

Lãnh Như Băng nhìn Ưu Vô Song, ánh mắt thoáng qua tia đùa cợt.

Đối với việc ngày đại hôn, hẳn ta cũng rất hiếu kì Ưu Vô Song sẽ nói thế nào, cho nên: “được, nếu như là do thất hoàng đệ ủy thác, vậy muội cứ nói đi!”

Thấy Lãnh Như Băng đồng ý, sắc mặt Ưu Lạc Nhạn trở nên trắng bệch, ả muốn ngăn cản Ưu Vô Song, nhưng lại nói không ra lời để ngăn nàng.

Hơn nữa, trước ánh mắt tò mò của mọi người, nếu như ả còn tiếp tục nhất định sẽ khiến Lãnh Như Băng sinh nghi, cho nên, dù ả tuy vô cùng sốt

ruột, nhưng chỉ còn cách im lặng.

Ưu Vô Song cười nhẹ một tiếng, đang chuẩn bị nói thì đột nhiên Lãnh Như Tuyết ngồi bên cạnh bỗng đứng dậy, trước mặt mọi người hấn ôm lấy Ưu Vô Song, nói: “Song Nhi, là bốn vương làm khó nàng, nhưng mà, bây giờ bốn vương đã đổi chủ ý, việc hôm ấy đã trôi qua, không nhắc cũng không sao, hôm nay là sinh khắc của thái tử phi, bốn vương làm sao có thể nhắc đến việc gây mất hứng ấy chứ?”

Lời nói của Lãnh Như Tuyết khiến cho những lời mà Ưu Vô Song chuẩn bị nói bị trôi hết xuống cổ họng.

Nhưng dưới ánh mắt của mọi người, Ưu Vô Song không thể đẩy hấn ra, chỉ có thể cảm hận ghé sát tai Lãnh Như Tuyết hạ giọng nói: “Tên nam nhân chết tiệt, ngươi lại làm cái quỷ gì nữa? Đây không phải là điều ngươi muốn sao?”

Lãnh Như Tuyết ôm chặt lấy nàng, mặt nhẹ nhàng áp sát mặt nàng, nở nụ cười tà mị, đáp: “Bốn vương đột nhiên không có hứng thú với việc hôm đó!”

Ưu Vô Song nhìn khuôn mặt tuần mi đang phóng to dần, cơ hồ hận không thể xé hấn thành trăm mảnh, nhưng mà dưới cặp mắt nhiều người, nàng lại không thể làm gì, chỉ có thể cảm hận quát nhỏ: “Ngươi có bệnh sao? Làm việc sao lại tùy hứng vậy?”

Đối diện với phần nộ của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết lại không động âm sắc, chỉ lãnh đạm nói: “Bởi vì bốn vương thấy, Lạc Nhạn không hy vọng ngươi nói ra chân tướng chuyện hôm ấy, cho nên, vì Lạc Nhạn, bốn vương đành miễn cưỡng ngăn cản ngươi!”

Kì thực, đúng là Lãnh Như Tuyết nhìn ra Ưu Lạc Nhạn không muốn nói ra sự thực câu chuyện, nhưng, hấn ngăn cản Ưu Vô Song lại không phải là lí do không muốn làm khó Ưu Lạc Nhạn như hấn nói.

Thực ra, ngay cả bản thân hấn cũng không biết rõ, hấn tại sao lại đột nhiên ngăn cản Ưu Vô Song, nói tóm lại hấn không muốn nàng nói ra chân tướng sự việc.

Bởi vì, hấn bỗng nhiên cảm thấy, có một nữ nhân như Ưu Vô Song làm vương phi cũng không tệ, trước khi hấn không còn hứng thú với nàng, hấn không muốn để nàng rời đi.

Nhưng, đường đường là thất vương gia, sao lại thất tín? Cho nên, hấn chỉ còn cách ngăn Ưu Vô Song nói ra chân tướng câu chuyện. Chỉ cần nàng không nói, vậy hấn không cần đưa hưu thư cho nàng.

Ưu Vô Song nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, tưởng là thật, nhịn không được cơn giận, dùng tay khuất sau ánh mắt của mọi người néo mạnh hông của Lãnh Như Tuyết, tức giận quát nhỏ: “Ngươi....thì ra đều vì nữ nhân đó, ngươi đi chết đi!”

Từ hông truyền lại cơn đau khiến Lãnh Như Tuyết chau mày, nữ nhân đáng chết này, sao lại cứ bạo lực thế?

Chương 82: Tình hư ý giả.

Mọi người xung quanh căn bản không biết cuộc đấu khẩu giữa hai người, nhìn bọn họ ôm nhau còn thêm phần ngưỡng mộ, cảm thấy thất vương gia và thất vương phi quả là phu phụ tình thâm.

Và Lãnh Như Phong ngồi cách Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song không xa, nhìn thấy hành động này suýt chút nữa phun hết rượu trong miệng ra.

Ưu Lạc Nhạn thấy Lãnh Như Tuyết ra tay ngăn cản Ưu Vô Song, bất giác thở phào nhẹ nhõng, nhưng khi ả thấy Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song ôm chặt lấy nhau, sắc mặt ả lại trầm xuống.

Lãnh Như Tuyết từng là người nam nhân mà ả ngưỡng mộ, sao có thể ôm ấp nữ nhân khác? Hơn nữa, nữ nhân đó còn là con điên mà ả ghét nhất!

Tay Ưu Lạc Nhạn siết chặt lại với nhau, đổ kị nhìn Ưu Vô Song, giọng chua chát nói: “xem ra thất vương gia và thất vương phi ân ái không gì sánh bằng, tỉ tỉ có một tướng công yêu mình như vậy, người muội muội đây yên tâm rồi!”

Lãnh Như Bằng nhìn hai người đang ôm ấp nhau, ánh mắt thoáng qua tia không vui, nhưng mà hắn ta rất nhanh đã mỉm cười, nói: “được rồi, nếu như thất hoàng đệ đã nói vậy, vậy thì thất vương phi cũng không cần kiên trì nữa!”

Dứt lời, Lãnh Như Bằng đứng dậy, giơ cao ly rượu trong tay, nói với Lãnh Như Tuyết: “thất hoàng đệ, bốn thái tử kính người một ly, xem như

chúc mừng thất vương phi hoàn toàn bình phục.”

Lãnh Như Tuyết vốn không nhìn Ưu Lạc Nhạn, khẽ mỉm cười, buông Ưu Vô Song ra, thuận tay cầm lấy ly rượu trên bàn uống một hơi.

Quần chúng đều cười hướng Lãnh Như Băng mà kính rượu, yến tiệc bỗng trở nên náo nhiệt.

Ưu Vô Song sắc mặt cực khó coi, nàng ngồi không động đậy, trong lòng tức giận Lãnh Như Tuyết, lúc đầu là do hấn đề ra việc này, nay lại không muốn nàng nói ra sự thật, không lẽ, hấn biết nàng chuẩn bị trước mọi người lật tẩy bộ mặt thật của Ưu Lạc Nhạn, cho nên mới ngăn cản nàng?

Nhưng, vậy cũng không đúng, Lãnh Như Tuyết yêu Ưu Lạc Nhạn sâu đậm, hấn căn bản không biết việc lên nhằm kiệu hoa là âm mưu của Ưu Lạc Nhạn, đáng ra không nên ngăn cản nàng nói ra chân tướng mới đúng, nhưng hấn lại ngăn nàng, việc này rốt cuộc là sao?

Ưu Vô Song đang trầm bễ nghĩ không thông, đột nhiên một bóng người màu hồng xuất hiện trước mặt nàng, âm thanh nũng nịu truyền lại, gián đoạn sự trầm tư của nàng: “tỉ tỉ, tỉ muội ta lâu ngày không gặp, muội muội đặc biệt nhớ người, có rất nhiều chuyện muốn nói cùng tỉ, không biết tỉ tỉ có thể bồi muội đi dạo một chút?”

Ưu Vô Song ngẩn đầu, không biết từ lúc nào, Ưu Lạc Nhạn đã đứng trước mặt nàng, đang nhìn nàng mỉm cười.

Ưu Lạc Nhạn tuy mỉm cười nhưng Ưu Vô Song lại thấy trong mắt ả chứa tia hận ý.

Tia hận ý này khiến Ưu Vô Song khẽ chấn động, theo lí mà nói, Ưu Vô Song từ nhỏ gốc nghiệt, không có mẫu thân, đáng ra không đắc tội gì Ưu

Lạc Nhạn, vậy thì hận ý trong mắt Ưu Lạc Nhạn là sao?

Nếu như vì Lãnh Như Tuyết thì cũng không đúng, bởi vì gả cho thái tử, trở thành thái tử phi là kế hoạch của ả, là tự ả không cần Lãnh Như Tuyết, ả đáng lẽ không vì Lãnh Như Tuyết mà hận ả ngốc, nhưng mà nếu như không phải vì những thứ này thì sao ả lại đối xử với ả ngốc như vậy?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bỗng cảm thấy hiếu kì đối với quá khứ của Ưu Vô Song ngốc nghếch, và muốn biết được Ưu Lạc Nhạn sao lại hận nàng ta, cách tốt nhất là cùng ả rời khỏi đây.

Nghĩ vậy, Ưu Vô Song cũng không cự tuyệt, còn nở nụ cười thân thiết, đáp: “được thôi, vậy ta sẽ cùng muội muội đi dạo chút!”

Dứt lời, Ưu Vô Song đang định đứng dậy thì đột nhiên bị người kéo lại, chỉ nghe tiếng nói lãnh đạm của Lãnh Như Tuyết: “Song Nhi, nàng không phải nói nàng đói rồi sao? Sắp khai tiệc rồi!”

Chương 83: Bị sắp đặt

Ưu Lạc Nhận cực kì thân thiết kéo tay Ưu Vô Song, chậm chậm bước khỏi đại đường, sau đó hai người hướng về phía hoa viên sau phủ mà đi, trong ánh mắt của những người không biết gì, họ nhìn rất giống tỉ muội tình thâm.

Chỉ có Ưu Vô Song tự mình biết, người nữ nhân kéo tay nàng trong thâm tâm đang có chủ ý xấu.

Rất nhanh hai người đã đến hoa viên, bởi vì phủ thái tử đang mở yến tiệc, cho nên, hoa viên rất tĩnh mịch, hạ nhân trong phủ lưu lại nơi đây cũng ít đi.

Diễn kịch là điểm mạnh của một chuyên gia đàm phán như Ưu Vô Song, nhưng mà nàng bây giờ không có tâm trạng diễn kịch trước mặt nữ nhân này, hơn nữa, nàng lại không phải là Ưu Vô Song gốc gác, càng không cần nghe người nữ nhân thâm độc này nói tình cảm tỉ muội gì!

Một người ngay cả tỉ tử mình cũng giết hại thì còn tình cảm tỉ muội?

Cho nên, đến nơi không người, Ưu Vô Song liền hất bỏ tay Ưu Lạc Nhận, nói: “được rồi, người có gì cứ nói! Đừng tiếp tục nói gì tình cảm tỉ muội với ta!”

Đối diện với phản ứng của Ưu Vô Song, Ưu Lạc Nhận trước tiên là khẽ sửng sốt, sau đó lại giả vờ không hiểu nhìn Ưu Vô Song nói: “tỉ tử, người nói gì vậy? Muội muội chỉ vì nhớ tỉ nên muốn cùng tỉ ra đây hàn huyên thôi mà!”

Ưu Vô Song cười lạnh một tiếng, không chút để tâm lật tẩy lời nói dối của Ưu Lạc Nhạn, giễu cợt nói: “ngươi nhớ ta? Ngươi chắc là đang nghĩ, sao ta vẫn chưa chết? Một nữ nhân vì địa vị và quyền lực, ngay cả thân tử tử của mình cũng hạ độc thủ, ngươi nói ngươi nhớ ta, quan tâm ta, ngươi cho rằng ta sẽ tin sao? Hay là ngươi bây giờ còn tưởng ta còn là ả ngốc kia?”

Bị Ưu Vô Song lật tẩy, Ưu Lạc Nhạn cũng không tiếp tục giả vờ, ả cười lạnh một tiếng, nhìn Ưu Vô Song nói: “Xem ra, ta không thể không tin, ngươi đúng là đã khỏi! Nếu không, ả ngốc trước kia, làm sao lại nói ra được những lời này? Ưu Vô Song, quả là ta đã xem thường ngươi!”

Ưu Vô Song cười nhẹ, đôi mắt nhìn chằm chằm Ưu Lạc Nhạn, nói: “Ngươi ngay cả một ả ngốc cũng không bỏ qua, tâm ngươi thật là hiểm độc!”

Ánh mắt Ưu Lạc Nhạn thoáng qua tia hận ý, đột nhiên cười nói: “Hiểm độc? Ưu Vô Song, là ngươi ép ta, ngươi không thể trách ai được! Nếu như không phải ngươi giả điên giả dại, phụ thân sao lại phối ngươi cho thái tử gia? Một con ngốc như ngươi, dựa vào gì mà trở thành một thái tử phi cao cao tại thượng? Vị trí thái tử phi, vốn dĩ là của Ưu Lạc Nhạn ta! Phụ thân thiên vị cho nên mới đoạt đi tất cả của ta!”

nói tới đây, Ưu Lạc Nhạn ngừng lại, đột nhiên khuôn mặt nhăn lại, ánh mắt lộ tia oán hận nói không nên lời, hét: “ta vốn nghĩ ngươi là con ngốc, khi ấy không giết ngươi, giờ ngươi sao lại hồi phục chứ?”

Ưu Vô Song mở to mắt, không dám tin Ưu Lạc Nhạn đầy mặt oán hận, nếu không phải là tận mắt nhìn thấy, nàng thật không dám tin, trên thế gian lại có nữ nhân thâm độc như vậy, vì muốn đạt được quyền lợi, không tiếc giết hại thân tử tử của mình, thậm chí còn hỏi tội tử tử mình sao không tiếp tục điên dại.

Ưu Vô Song không có cách nào hình dung cơn giận trong người, nàng phần nộ nhìn Ưu Lạc Nhạn, tức giận nói: “Nàng ta là tử tử của ngươi, sao ngươi có thể nói ra những lời như vậy? Con người ngươi quả là vô nhân tính!”

Ưu Vô Song trong cơn phần nộ, Ưu Vô Song quên mất thân phận bây giờ của mình, nàng chỉ muốn đòi lại công đạo thay cho Ưu Vô Song bị chết oan kia.

May thay, Ưu Lạc Nhạn đang cực kỳ đổ lệ, không lưu tâm đến Ưu Vô Song nói chữ ‘nàng ta’ chứ không ‘ta’.

Ả đối với sự phần nộ tri vấn của Ưu Vô Song, căn bản không để trong mắt, ả chỉ cười lạnh, nói: “Tử tử? trước giờ ta không xem một đứa ngốc như ngươi là tử tử của ta! Ngươi chỉ là nghiệt chủng của mẹ đàn bà kia! Bởi vì ngươi, phụ thân luôn bảo vệ ngươi, cái gì tốt cũng đều cho ngươi, còn ta? Bao năm nay, ta được cái gì? Ngươi chỉ là một con ngốc, dựa vào gì mà hơn ta? Mẫu thân nói không sai, hôm đại hôn, ta đáng ra nên để ngươi giết chết ngươi! Giữ lại mạng của ngươi, thật đúng là tai họa!”

Ưu Vô Song không còn nhịn được nữa, đi nhanh một bước về trước, giơ tay tát Ưu Lạc Nhạn một bạt tay, tức giận nói: “Nữ nhân thâm độc ích kỷ như ngươi căn bản không đáng làm tử muội với người khác!”

Ưu Vô Song còn tưởng Ưu Lạc Nhạn sẽ đánh trả, nhưng không ngờ, Ưu Lạc Nhạn chỉ hét lên một tiếng, tông mạnh về phía hòn non bộ, sau đó ngã xuống đất.

Bởi vì trán đụng phải hòn non bộ, bị rách da, nên vài tia máu nhỏ chảy ra.

Ưu Vô Song nhìn Ưu Lạc Nhạn cả mặt đầy máu khế sứt sứt, nàng chỉ tát ả một bạt tay, vốn không dùng toàn lực, cũng không đẩy ngã ả, mà cho dù nàng có đẩy, ả cũng không thể ngã về hướng hòn non bộ?

Tuy nhiên, Ưu Vô Song chưa kịp suy nghĩ gì, sau lưng đã truyền lại một âm thanh phẫn nộ: “Ưu Vô Song, ngươi làm gì vậy?”

Tiếp đó, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy có một bóng người thoáng qua, trên mặt bị tát một bạt tay, và nàng vì đứng không vững, đầu đụng phải hòn non bộ.

Ưu Vô Song cố gắng chịu đựng nỗi đau trên trán truyền lạ, mở to mắt, nhìn thấy Ưu Lạc Nhạn bị một bạch y thân ảnh ôm lấy, bắt đầu từng chút từng chút mất dần ý thức.

Và người ôm lấy Ưu Lạc Nhạn không phải là ai khác chính là Lãnh Như Tuyết, sau khi Ưu Lạc Nhạn và Ưu Vô Song rời khỏi, hắc không an tâm, bởi vì hắc biết Ưu Vô Song biết chút võ công, cho nên, hắc mượn lí do ra ngoài, nhưng không ngờ, đến đây lại thấy cảnh Ưu Vô Song đánh Ưu Lạc Nhạn.

Chương 84: Chân tướng (1)

Lãnh Như Tuyết bỗng Ưu Lạc Nhận dậy, tỉ mỉ xem xét vết thương trên trán ả, dịu dàng hỏi: “Lạc Nhận, nàng sao rồi? Vẫn ổn chứ? Tất cả đều là lỗi tại ta, ta không nên dẫn ả điên ấy đến đây!”

Kì thực Ưu Lạc Nhận bị thương không nặng, bởi vì ả chỉ cố ý, khi thấy Lãnh Như Tuyết xuất hiện cách đó không xa, cho nên mới giả vờ kích nộ Ưu Vô Song, sau đó Ưu Vô Song động thủ với ả, ả giả vờ đụng phải hòn non bộ.

Nhưng mà, ả lại giả vờ suy yếu, nhìn Lãnh Như Tuyết, khí yếu nói: “Như Tuyết, tiếp không sao.... Chàng hãy mau đi xem tỉ tỉ đi....”

Sau khi xác định Ưu Lạc Nhận không sao, Lãnh Như Tuyết thở phào, nghe thấy Ưu Lạc Nhận nhắc đến Ưu Vô Song, ánh mắt thoáng qua tia nộ khí, hần bỗng lấy Ưu Lạc Nhận, quay mạnh người, tức giận nói: “Tiện nhân đó! Ả dám làm hại nàng, bốn vương tuyệt đối không bỏ qua cho ả....”

Tuy nhiên, khi Lãnh Như Tuyết thấy Ưu Vô Song khuôn mặt đầy máu, nói định nói đều bị nghẹn lại.

Bởi vì, Ưu Vô Song lúc này đang nhắm mắt, ngã dưới đất không động dậy, chỉ thấy sắc mặt nàng trắng bệch, phảng phất như đã không còn hơi thở, vết thương do đụng phải hòn non bộ trên trán không ngừng chảy máu, máu tươi theo khuôn mặt nàng mà chảy xuống, làm cho chiếc váy màu lam nhạt trên người nàng nhuộm một mảng đỏ, hơn nữa, còn xông vấy từng giọt từng giọt nhỏ xuống đất.

Trên nền đất trải thạch ngọc (đá hoa cương), máu tươi đỏ chót ấy tựa như là bông hoa đang nở rộ, khiến người khác kinh ngạc.

Lãnh Như Tuyết thấy bộ dạng suy yếu của Ưu Vô Song, lòng bỗng thất lại, ánh mắt thoáng qua tia hoảng loạn, trong phút chốc, hần cơ hồ như muốn tiến về phía trước ôm nàng vào lòng.

Nhưng chính tại lúc này, Ưu Lạc Nhạn trong lòng hần khẽ động đậy, dùng âm thanh cực kì đau khổ nói: “Như Tuyết, đầu thiếp đau....á.... tử tử bị thương rồi.... Như Tuyết, đừng lo cho thiếp.... Mau đi xem tử tử thế nào....”

Nghe thấy lời của Ưu Lạc Nhạn, Lãnh Như Tuyết khẽ do dự một lúc, hần cúi đầu nhìn Ưu Lạc Nhạn đang đau đớn, không nhìn được cơn hoảng loạn trong lòng, lạnh lùng nói: “bốn vương vốn không nặng tay với ả, hơn nữa, ả vốn dĩ biết võ công, ả như vậy, chẳng qua là muốn giở thủ đoạn với bốn vương thôi!”

Nghe thấy Lãnh Như Tuyết nói thế, Ưu Lạc Nhạn cúi đầu vào ngực Lãnh Như Tuyết cười thầm, sau đó nhìn Lãnh Như Tuyết với ánh mắt do dự, nói: “Nhưng mà tử tử.... tử ấy bị thương nặng như vậy.....”

Lãnh Như Tuyết hừ nhẹ một tiếng, nhìn Ưu Vô Song một cái, ép buộc bản thân hạ quyết tâm, lạnh lùng đáp: “Mạng ả ta còn lớn, không chết đâu, nàng cứ yên tâm!”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết bế Ưu Lạc Nhạn quay lưng rời khỏi.

Ưu Vô Song tuy rằng nhắm mắt, nhưng thần trí nàng vẫn còn tỉnh táo, lời nói của Lãnh Như Tuyết và Ưu Lạc Nhạn, nàng nghe rõ mồn một, nàng cố gắng mở to mắt, lớn tiếng nói với Lãnh Như Tuyết, nàng căn bản không thèm sự quan tâm của hần, nhưng mà, đầu lại rất đau, khiến nàng không thể cử động, nàng chỉ cảm thấy mơ mơ hồ hồ, tựa như bị người ta ném

vào hồ nước đá, cơ thể không ngừng chìm xuống, cảm giác rất lạnh rất lạnh.

Tuy nhiên, lúc Lãnh Như Tuyết đang chuẩn bị rời khỏi, đột nhiên một âm thanh lạnh lùng truyền lại: “Xem ra thất hoàng đệ đối với bốn thái tử phi tình cũ chưa dứt nhỉ! Chính phi của mình bị thương, không thềm quan tâm, ngược lại lại hết sức quan tâm đến thái tử phi của bốn thái tử, thất hoàng đệ, bốn thái tử có nên cảm tạ hậu ái của người đối với thái tử phi?”

Theo sau là bóng người của Lãnh Như Băng và Lãnh Như Phong xuất hiện.

Lãnh Như Tuyết quay đầu lại, nhìn người đến là Lãnh Như Băng, cơ thể bất giác khẽ bất động.

Còn Ưu Lạc Nhận, khi nghe thấy tiếng của Lãnh Như Băng, trên mặt thoáng qua tia hoảng loạn, vội vàng vùng vẫy muốn thoát khỏi vòng tay của Lãnh Như Tuyết.

Nhưng mà, Lãnh Như Tuyết lại không buông tay, vẫn ôm chặt lấy Ưu Lạc Nhận, đôi mắt nhìn Lãnh Như Băng, lớn tiếng nói: “Đại hoàng huynh, thần đệ và Lạc Nhận cả hai tâm đầu ý hợp, hôm đại hôn, thần đệ vốn dĩ cưới Lạc Nhận, nhưng bởi vì ả điên kia bày kế, kết quả khiến Lạc Nhận trong cơn hoảng loạn, lên nhằm kiêu hoa của đại hoàng huynh! Đây tất cả đều là sai lầm của ả điên đó!”

Nói tới đây, Lãnh Như Tuyết ngừng chút, lại nhìn sắc mặt âm trầm của Lãnh Như Băng nói: “Lạc Nhận trở thành thái tử phi của đại hoàng huynh, vốn dĩ thần đệ không thể mong nàng trở về bên thần đệ, cho nên khi nãy trên yến tiệc, thần đệ mới ngăn cản ả điên ấy nói ra chân tướng! Nhưng mà, Lạc Nhận yêu thần đệ. Nàng ấy lưu lại bên cạnh đại hoàng huynh vốn không hạnh phúc, cho nên, thần đệ quyết định, vì Lạc Nhận, nói ra chân

tướng sự thật! Mong đại hoàng huynh thành toàn cho thần đệ và Lạc Nhạn!”

Nghe những lời này, mặt Ưu Lạc Nhạn trở nên trắng bệch, ả làm sao cũng không ngờ rằng, Lãnh Như Tuyết nói những lời này trước mặt Lãnh Như Băng.

Và việc ngoài ý muốn hơn nữa là Lãnh Như Băng nghe xong lời của Lãnh Như Tuyết lại không nổi giận, chỉ cười nhẹ một tiếng, giấu cợt nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “vậy sao? Thất hoàng đệ chắc chắn thái tử phi và thất hoàng đệ tâm đầu ý hợp? Nếu đã như vậy, muốn bốn thái tử thành toàn các người không phải không thể, nhưng, thất hoàng đệ có thể để thái tử phi chính miệng nói với bốn thái tử?”

Lãnh Như Tuyết nhìn ánh mắt giấu cợt của Lãnh Như Băng, không biết tại sao, trong lòng dâng lên cơn hoang mang, đang định nói gì với Ưu Lạc Nhạn, nhưng ả lại đột nhiên vùng vẫy, thoát khỏi vòng tay của Lãnh Như Tuyết, và đẩy hẳn ra, mặt đầy nước mắt vẻ mặt đáng thương nhìn Lãnh Như Băng nói: “thất vương gia, ta yêu thái tử gia, mong thất vương gia đừng làm khó ta....ta và thất vương gia....đã là quá khứ rồi.....”

Chương 85: Chân tướng (2)

Nghe thấy những lời này của Ưu Lạc Nhạn, Lãnh Như Tuyết chỉ cảm thấy như bị dội thau nước lạnh từ đầu xuống, mặt hấn tái xanh nhìn Ưu Lạc Nhạn, không dám tin hỏi: “Lạc Nhạn, nàng nói gì vậy? Nàng không phải nói, ngày đại hôn, nàng bị Ưu Vô Song hãm hại, cho nên bị ép gả cho đại hoàng huynh sao?”

Ưu Lạc Nhạn lúc này cũng không lo đến Lãnh Như Tuyết, ả chỉ sợ mất đi địa vị thái tử phi! Cho nên, đối diện với sự tri vấn (hỏi tội) của Lãnh Như Tuyết, ả thầm cắn răng, tỏ thái độ đáng thương: “thất vương gia hiểu lầm ý của ta rồi, ngày đại hôn thật sự là ta bị tử tử bày mưu lên nhằm kiêu hoa, nhưng mà, ta từ khi gả cho thái tử gia, đã yêu thái tử gia....thất vương gia, kì thực....kì thực ta và người....không phải giống như người nghĩ.....”

Dứt lời, Ưu Lạc Nhạn không lo Lãnh Như Tuyết, sà vào lòng Lãnh Như Băng, khóc lóc thương tâm, phảng phất như chịu ủy khuất lớn.

Còn Lãnh Như Băng không thèm quan tâm đến Ưu Lạc Nhạn, chỉ nhìn Lãnh Như Tuyết cười nhạo: “thất hoàng đệ nghe rồi chứ? Thái tử phi của bốn thái tử yêu bốn thái tử, không phải là người!”

Còn Lãnh Như Tuyết giờ đây sắc mặt tái xanh, trán nổi gân xanh, đôi tay nắm chặt với nhau, cơ thể hóa đá, không động đậy, lời nói của Ưu Lạc Nhạn đối với ả là một đả kích lớn, ả một mực cho rằng, Ưu Lạc Nhạn yêu ả, gả cho đại hoàng huynh chẳng qua là do Ưu Vô Song hãm hại, nhưng lời khi nãy của Ưu Lạc Nhạn khiến ả như là con hề làm trò cười cho mọi người!

tuy vậy, Lãnh Như Băng vốn không có ý định bỏ qua cho hắn, hắn đẩy nhẹ Ưu Lạc Nhận ra, lãnh đạm nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “thế nào? Thất hoàng đệ không lẽ không tin thái tử phi yêu bốn thái tử? Nếu vậy, bốn thái tử sẽ nói cho thất hoàng đệ nghe một chuyện! Như bốn thái tử biết thì chân tướng lên nhằm kiêu hoa hôm đại hôn, lại hoàn toàn trái ngược với lời thái tử phi nói!”

Biểu cảm trên mặt Lãnh Như Tuyết lặng đi, nhìn Lãnh Như Băng, trầm giọng nói: “đại hoàng huynh nói vậy là có ý gì?”

Còn Ưu Lạc Nhận vì lời của Lãnh Như Băng mà giật thót, ả hoảng loạn cúi ngằm mặt.

Lãnh Như Băng cười nhẹ, nhìn Ưu Lạc Nhận, lãnh đạm nói: “đây có lẽ là ý tốt của thái tử phi đối với thất hoàng đệ, nhưng mà, vì để thất hoàng đệ từ bỏ, cho nên bốn thái tử sẽ nói ra chân tướng sự thật!”

Nói tới đây, Lãnh Như Băng khẽ ngập ngừng, nói với Ưu Lạc Nhận: “thái tử phi, bây giờ nói ra chân tướng, đối với thất hoàng đệ không phải là tốt hơn sao?”

Sắc mặt Ưu Lạc Nhận trắng bệch, ả cúi đầu, hạ giọng nói: “thiếp ngu muội, không hiểu ý của thái tử gia, thiếp có chút khó chịu, thái tử gia, thiếp về phòng nghỉ ngơi trước!”

Lãnh Như Băng nào để ả ta rời khỏi? Chỉ thấy hắn tay đưa tay ra, kéo lấy Ưu Lạc Nhận, cười nói: “Thái tử phi gấp gì? Không lẽ thái tử phi đối với thất hoàng đệ còn tình cũ chưa dứt?”

Ưu Lạc Nhận cắn chặt môi, sau đó nói: “thái tử gia hà tất sỉ nhục thiếp? thái tử gia rõ ràng biết, thiếp chỉ yêu thái tử gia người.....”

“Haha! Vậy thì tốt!” nghe thấy lời của Ưu Lạc Nhạn, Lãnh Như Băng bỗng cười lớn, sau đó nói với Lãnh Như Tuyết: “thất hoàng đệ, ngươi một mực cho rằng thái tử phi yêu ngươi, là người ca ca như ta đoạt người yêu của ngươi sao? Vậy thì, bây giờ ta nói ngươi biết, hôm đại hôn, vốn dĩ không phát sinh việc lên nhằm kiệu hoa, thất vương phi cũng không phát bệnh! Việc lên nhằm kiệu hoa, là bởi vì có người trước khi kiệu hoa của bốn thái tử đến trước phủ, đã cố ý đánh ngất thất vương phi, sau đó tự mình lên kiệu hoa của bốn thái tử! Cho nên, khi Ưu thừa tướng phát hiện tân nương lên nhằm kiệu hoa đã trễ, chỉ còn cách đưa thất vương phi vẫn còn hôn mê lên kiệu hoa của ngươi! Đây chính là chân tướng thật sự của việc nhằm kiệu hoa!”

Dứt lời, Lãnh Như Băng nhìn khuôn mặt trắng bệch của Ưu Lạc Nhạn mỉm cười chế giễu: “Bốn thái tử nói đúng không? Thái tử phi?”

Ưu Lạc Nhạn sắc mặt trắng bệch, cơ thể khẽ run lên, ả không nói được câu gì, trong lòng cực kì hoang mang lo sợ, ả không biết Lãnh Như Băng sao lại biết tất cả việc này, ả rõ ràng không có sai sót gì, hắn ta làm sao biết được?

Lãnh Như Tuyết nghe hết lời nói của Lãnh Như Băng, chỉ cảm thấy đầu bùng một tiếng, hắn đứng không vững lùi sau vài bước, không dám tin nhìn Ưu Lạc Nhạn, run rẩy nói: “Thì ra...đây đều căn bản... không phải là do tử tử nàng hãm hại nàng, mà là nàng hãm hại tử tử mình! Ưu Lạc Nhạn, sao nàng có thể dối gạt ta như vậy!”

Ưu Lạc Nhạn không dám nhìn Lãnh Như Tuyết, ả sợ hãi lùi sau một bước, nói: “thất vương gia, ta...ta trước giờ không yêu ngài....người ta yêu là thái tử gia....”

Không đợi Ưu Lạc Nhạn nói hết, Lãnh Như Băng ngắt lời ả, nói: “Ưu Lạc Nhạn, e rằng ngươi không yêu bốn thái tử? Nếu như bốn thái tử không

nhìn lầm, người chỉ yêu địa vị của bốn thái tử, và thân phận thái tử phi này thôi! Nếu như bốn thái tử không có những thứ này, người sao lại hao phí tâm cơ, không tiếc hảm hại tí tí mình mà gả cho bốn thái tử?”

Ưu Lạc Nhạn không dám tin nhìn Lãnh Như Băng, hẳn ta không yêu ả sao? Hẳn sao lại nói những lời lạnh lùng như vậy? Ưu Lạc Nhạn mở to mắt, bộ dạng đáng thương nhìn Lãnh Như Băng, thút thít: “thái tử gia....không phải vậy....người thật sự hiểu lầm thiếp rồi....thiếp thực sự yêu người mà.....”

Lãnh Như Băng khóe môi cong lên nụ cười chế nhạo, đang định nói gì, đột nhiên bị âm thanh gấp gáp của Lãnh Như Phong truyền đến làm dừng lại: “đại hoàng huynh, thất vương phi sắp không chịu đựng nổi nữa rồi!”

Chương 86: Vô cớ đau lòng.

Nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, Lãnh Như Băng và Lãnh Như Tuyết sắc mặt cùng biến, quay nhanh qua, chỉ thấy không biết từ bao giờ, Lãnh Như Phong đã bế Ưu Vô Song dậy, đang lúng túng đứng đó không biết phải làm gì.

Áo bào trên người Lãnh Như Phong đã bị máu tươi của Ưu Vô Song nhuộm màu đỏ chói, tuy nhiên, máu vẫn không ngừng dọc theo khuôn mặt và mái tóc Ưu Vô Song chảy xuống đất.

Lãnh Như Tuyết mặt trắng nhợt, đang định bước qua thì lại lần nữa bất động, bởi vì, Lãnh Như Băng đã trước hấn một bước, đón lấy Ưu Vô Song đang hôn mê từ tay Lãnh Như Phong, sau đó nhẹ nhàng đặt xuống đất.

Phút chốc, sắc mặt Lãnh Như Băng đột nhiên trầm trọng, nói với Lãnh Như Phong: “lục hoàng đệ, nàng ấy bị đá cửa phải động mạch ở cổ, co nên máu không ngừng chảy, bây giờ nàng ấy không được di chuyển, nếu không sẽ ảnh hưởng đến vết thương, người mau đi gọi ngự y trong phủ lại đây!”

Nhìn sắc mặt trầm trọng của Lãnh Như Băng, trong lòng Lãnh Như Phong cũng biết sự việc nghiêm trọng, hấn ta nhanh chóng đứng dậy, không nói câu gì, bước ra khỏi hoa viên.

Còn Lãnh Như Tuyết vì lời nói của Lãnh Như Băng mà lặng đi, hấn không ngờ vì cái bạt tay của hấn mà khiến nàng bị thương nặng như vậy, nhìn hơi thở yếu ớt, sắc mặt trắng bệch không còn chút máu của nàng, và còn vết máu đọng, lòng hấn ta đột nhiên co thắt lại.

Đôi tay hắn siết chặt lại, trong lòng đau nhói, hắn rốt cuộc đã làm gì nàng vậy nè? Nàng là vương phi của hắn, nàng bị trọng thương, người vốn dĩ trị thương cho nàng là hắn, nhưng mà, bây giờ hắn lại không làm được gì, chỉ có thể đứng nhìn người nam nhân khác vì nàng mà lo lắng. Cứ như hắn và nàng căn bản không có quan hệ gì với nhau!

Hắn đối với nàng chỉ là một người bàng quan xa lạ.

Ưu Lạc Nhận đổ kị nhìn cảnh đang diễn ra, trong lòng ả cực oán hận, khiến cho dung mạo mỹ miều của ả càng trở nên xấu xí, sao lại như vậy? Sao lại như vậy được? Con điên đó, sao lại được nhiều người quan tâm vậy?

Ả mới là thái tử phi, ả mới phải! Lãnh Như Băng sao lại có thể trước mặt ả mà quan tâm nữ nhân khác? Sao lại có thể?

Cơn hận trong lòng Ưu Lạc Nhận đối với Ưu Vô Song lên đến cực điểm, đôi mắt ả nhìn chăm chăm Ưu Vô Song giờ đây không còn ý thức đang nằm trong lòng Lãnh Như Băng, ánh mắt lộ ra tia oán độc trước giờ chưa có, ả lúc này hận là Ưu Vô Song không lập tức chết đi.

Lãnh Như Băng căn bản không thèm quan lo Ưu Lạc Nhận, vết thương của Ưu Vô Song không ngừng phun ra máu tươi, máu ấy sớm đã nhuộm đỏ mắt hắn ta, Lãnh Như Băng dùng tay điểm huyết của nàng, nhưng căn bản không có tác dụng gì, màu máu tươi chói mắt ấy vẫn không ngừng phun ra từ vết thương.

Hắn ta dùng tay thử hơi thở của Ưu Vô Song, phát hiện theo từng giọt máu chảy xuống, hơi thở của Ưu Vô Song càng yếu, hắn ta cơ hồ không còn cảm nhận được hơi thở của nàng.

Tuy nhiên, Lãnh Như Phong đi gọi ngự y vẫn chưa trở về, dưới tình huống cấp bách, Lãnh Như Bằng không còn có thể quan tâm đến việc Ưu Vô Song không thể di chuyển, hắn cần trọng đỡ lấy Ưu Vô Song, sau đó bế nàng dậy, nhanh chân rời khỏi.

Lãnh Như Tuyết thấy Lãnh Như Bằng đột nhiên bế lấy Ưu Vô Song, khẽ sửng sốt, sau đó nhanh chóng ngăn Lãnh Như Bằng lại, lạnh lùng nói: “bỏ ả ta xuống!”

Đối diện với sự ngăn cản của Lãnh Như Tuyết, Lãnh Như Bằng không hề động đậy, hắn lạnh lùng nhìn Lãnh Như Tuyết, mặt không biểu cảm nói: “tránh ra!”

Sắc mặt Lãnh Như Tuyết cực kì khó coi, hắn nhìn Lãnh Như Bằng, tức giận nói: “Ả ta là vương phi của bốn vương, làm sao cứu ả, là chuyện của bốn vương, không liên quan đến ngươi!”

Lãnh Như Bằng cười lạnh một tiếng, nói: “Vậy sao? Lãnh Như Tuyết, ngươi lúc nào xem nàng ấy là vương phi của ngươi? Người làm nàng ấy bị thương là ngươi, ngươi không yêu nàng ấy! Và hơn nữa, nàng ấy vốn dĩ là thái tử phi của bốn thái tử, bây giờ sự việc đã rõ ràng, Ưu Lạc Nhận mới là vương phi của ngươi!”

Dứt lời, Lãnh Như Bằng bồng Ưu Vô Song lớn bước rời khỏi.

Để lại Lãnh Như Tuyết cả mặt đau khổ bất động tại chỗ.

Ưu Lạc Nhận không dám tin nhưng gì ả nghe được, qua một lúc lâu, ả mới hét lớn, sau đó chạy nhanh theo hướng Lãnh Như Bằng bước đi, la hét trong hoảng loạn: “Lãnh Như Bằng, sao chàng lại có thể đối xử với thiếp như vậy? Thiếp đã là người của chàng, thiếp mới phải thái tử phi....thiếp mới phải....”

Lãnh Như Tuyết nhìn theo hình bóng Lãnh Như Băng ôm lấy Ưu Vô Song rời đi, chỉ cảm thấy máu trong người đông lại, hấn cứ ngẩn người như vậy nhìn theo bóng dáng của Lãnh Như Băng và Ưu Vô Song biến mất trong hoa viên.

Trong lòng hấn trống không, phảng phất như mất đi một thứ gì đó quan trọng.

Nàng ta đáng ra là thái tử phi của đại hoàng huynh? Ý của đại hoàng huynh là gì? Hấn ta nhường Ưu Lạc Nhận cho hấn sao?

Nhưng mà lúc này, trong lòng Lãnh Như Tuyết không có chút cảm giác vui vẻ nào, hấn đột nhiên phát giác, hấn có lẽ không yêu Ưu Lạc Nhận như tưởng tượng của mình, khi biết Ưu Lạc Nhận phản bội hấn, hấn tuy phẫn nộ, nhưng lại không đau lòng.

Nhưng sao lúc hấn thấy bộ dạng nhợt nhạt suy yếu của ả điên ấy, trong lòng lại vô cớ co thắt lại! Không lẽ, hấn thật sự yêu ả điên ấy sao?

Không, làm sao hấn có thể yêu ả điên ấy chứ? Hấn không yêu, tuyệt đối không, có lẽ chỉ bởi vì ả là vương phi của hấn! ả chỉ thuộc về hấn, cho nên, dù hấn không yêu ả, cũng tuyệt đối không nhường ả cho đại hoàng huynh!

Lãnh Như Tuyết tay siết chặt nhau, móng tay đâm sâu vào thịt, nhưng mà hấn lại không cảm thấy đau, hấn chỉ ngẩn người mất hồn đứng nhìn Lãnh Như Băng và Ưu Vô Song rời khỏi.

Hấn không yêu ả điên ấy, hấn không yêu, nhưng tại sao khi thấy khuôn mặt trắng bệch của ả, lòng hấn lại đau đớn vô cùng? Tại sao khi thấy đại hoàng huynh ôm lấy ả, lòng hấn lại khó chịu như vậy?

Qua một hồi lâu, Lãnh Như Tuyết mới hít một hơi thật sâu, nhìn lại vết máu đọng trên đất, sau đó lớn bước biến mất theo hướng mà khi nãy Lãnh Như Băng rời đi.

Chương 87: Cuộc chiến trong âm thầm

Ưu Vô Song chỉ cảm thấy như bị cơn bạo bệnh, cơ thể mềm nhũn, không có tí sức lực, nàng cố gắng mở mắt ra, nhưng đôi mắt lại cứ dán chặt vào nhau, nặng nề vô cùng.

Nàng cảm thấy cổ họng khô khan, cứ như đang bốc khói, nàng mấp máy đôi môi, định nói chuyện, mới phát hiện bản thân căn bản nói không ra tiếng.

Phát hiện này khiến nàng kinh hoàng, nàng bị sao vậy? Nàng chết rồi sao? Không lẽ, đây là cảm giác khi chết?

Ngay lúc Ưu Vô Song đang hoảng loạn, đột nhiên môi cảm thấy mát rượi, nàng vô thức tham lam hít lấy ngụm mát rượi ấy.

Không biết bao lâu sau, nàng đột nhiên cảm thấy mình có chút sức lực, khẽ động đậy, sau đó từ từ mở mắt ra.

Trước tiên đập vào mắt nàng là một khuôn mặt tuấn mĩ, lúc này, người ấy đang cầm một chén sứ thanh hoa, còn tay còn lại đang cầm một chén canh, ngụm mát rượi khi nãy là do người này cho nàng uống.

Và người này Ưu Vô Song không phải không biết, bởi vì, hắn chính là thái tử gia mà nàng gặp mặt hai lần, Lãnh Như Băng.

Thấy Ưu Vô Song tỉnh lại, Lãnh Như Phong không hề ngạc nhiên, hắn ta nhẹ nhàng đặt chén canh xuống bàn, mỉm cười, nói: “thất vương phi, nàng tỉnh rồi sao?”

Ánh mắt Ưu Vô Song thoáng qua tia nghi hoặc, rất nhanh nàng đã nhớ lại chuyện trước khi hôn mê, nàng hình như bị Lãnh Như Tuyết tát một bạt tay, đụng phải hòn non bộ, bây giờ sao nàng lại ở đây? Hơn nữa, việc khiến nàng nghi hoặc nhất là sao Lãnh Như Băng lại ở đây?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác hỏi: “Người....sao lại ở đây.....?”

Lời nói ra, Ưu Vô Song mới phát hiện tiếng của mình nghe ra rất suy yếu và không có sức, không những âm thanh nhỏ mà còn khàn khàn khó nghe.

Lãnh Như Băng mỉm cười, hắn không trả lời Ưu Vô Song, mà còn đột nhiên áp sát tai Ưu Vô Song, dùng âm thanh cực kì ôn nhu nói: “Nữ nhân, nàng đừng quên, nàng lại thiếu ta một mạng nữa!”

Mạng? Ưu Vô Song phản ứng lại, bất giác khẽ chấn động, đang định hỏi rõ ràng thì đột nhiên bên tai truyền lại tiếng bước chân, một âm thanh gấp rút truyền tới: “Đại hoàng huynh, nàng ấy tỉnh chưa?”

Nghe thấy tiếng có người đến, Lãnh Như Băng sớm đã rời khỏi người Ưu Vô Song, đáp: “thất vương phi đã không còn gì đáng ngại nữa rồi!”

Theo sau tiếng nói của Lãnh Như Băng, bóng dáng thon dài của Lãnh Như Phong xuất hiện trong phòng, hắn nhìn Ưu Vô Song đã tỉnh, trên mặt lộ ra thái độ vui mừng, nhanh chóng bước tới trước mặt Ưu Vô Song, vui mừng nói: “Nàng tỉnh rồi sao?”

Ưu Vô Song lúc này toàn thân không có chút sức lực, định nói lại nói không ra hơi, chỉ có thể gật gật đầu, xem như trả lời Lãnh Như Phong.

Còn Lãnh Như Băng mặt không biểu cảm nhìn Lãnh Như Phong cả mặt mừng rỡ, đột nhiên lãnh đạm nói: “Xem ra, lục hoàng đệ rất quan tâm thất

vương phi? Chỉ là, lục hoàng đệ, hy vọng người đừng quên việc phụ vương đã giao.”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Băng, nụ cười trên mặt Lãnh Như Phong khẽ khựng lại, nhưng mà, rất nhanh lại nở nụ cười sao cũng được, nói: “Đa tạ đại hoàng huynh đã quan tâm, chỉ là Như Phong trước nay không được phụ hoàng yêu thương, dù Như Phong có làm trái ý phụ hoàng, phụ hoàng nhiều nhất cũng chỉ tức giận Như Phong thôi, chứ không vì Như Phong mà thương tâm! Đại hoàng huynh thân là thái tử, bây giờ với thái tử phi nào loạn như vậy, e là, đêm hôm nay đại hoàng huynh phải giải thích đằng hoàng với thái tử phi rồi!”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, sắc mặt Lãnh Như Băng khẽ thay đổi, nhưng hắn rất nhanh lộ ra nụ cười không cảm xúc, lãnh đạm nói với Lãnh Như Phong: “Đây là việc nhà của bốn thái tử, không cần phiền lục hoàng đệ phí tâm!”

Và tiếng của Lãnh Như Băng vừa dứt, một tiếng nói bằng giọng khác truyền đến: “Vậy vương phi của bốn vương cũng không cần phiền đại hoàng huynh phí tâm!”

Âm thanh vừa dứt, Lãnh Như Tuyết một thân bạch y từ ngoài cửa sắc mặt âm trầm bước vào, ánh mắt hắc lãnh đạm nhìn Ưu Vô Song sắc mặt trắng bệch vì bị mất nhiều máu, ánh mắt thoáng qua tia phức tạp.

Nhìn thấy Lãnh Như Tuyết xuất hiện, cảm xúc trên mặt Lãnh Như Băng không hề thay đổi, hắn ta cười nhẹ một tiếng, điềm đạm nói: “Thất hoàng đệ tới đúng lúc lắm, bốn thái tử đang có lời muốn nói với thất hoàng đệ. Thất hoàng đệ nói không sai, vương phi của thất hoàng đệ, bốn thái tử sao lại phí tâm? Người có thể khiến bốn thái tử phí tâm, chỉ có thái tử phi của bốn thái tử thôi.”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Băng, Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong cùng biến đổi cảm xúc, Lãnh Như Tuyết càng trầm mặt, nhìn Lãnh Như Băng, trầm giọng nói: “Lời của đại hoàng huynh là có ý gì?”

Nụ cười trên mặt Lãnh Như Băng không thay đổi, lãnh đạm nhìn Lãnh Như Tuyết một cái, nói: “Ý của bốn thái tử, tin rằng thất hoàng đệ trong lòng đã rõ.”

Lãnh Như Tuyết hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nhìn Lãnh Như Băng, hàn giọng nói: “Đại hoàng huynh có gì cứ nói thẳng, hà tất vòng vo như vậy?”

Lãnh Như Băng hai mắt nhìn thẳng Lãnh Như Tuyết, nói: “thất hoàng đệ, ngươi là người thông minh, sao lại không hiểu ý của bốn thái tử? Không phải ngươi muốn bốn thái tử thành toàn ngươi và Ưu Lạc Nhạn sao? Vậy thì, bốn thái tử thành toàn ngươi! Về phần phụ hoàng và Ưu thừa tướng, bốn thái tử tự biết giải thích rõ ràng!”

Lãnh Như Tuyết sắc mặt cực kì khó coi, hắc đột nhiên cười lạnh, nói: “đại hoàng huynh tính toán hay thật! Lạc Nhạn đã là người của đại hoàng huynh, không lẽ đại hoàng huynh muốn gán có thần đệ tội danh đoạt thê?”

Chương 88: Tự do của ta ta tự làm chủ

“Đoạt thê?” Lãnh Như Băng nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết không hề tức giận, mà ngược lại mỉm cười, liếc nhìn Ưu Vô Song đầy thái độ nghi hoặc, sau đó mới nói với Lãnh Như Tuyết: “Bốn thái tử chỉ thành toàn thất hoàng đệ thôi! Hơn nữa, thất hoàng đệ và thất vương phi thành thân đã lâu, không lẽ không phát sinh quan hệ gì? Điểm này, thất hoàng đệ không cần bốn thái tử nói, chắc cũng hiểu ý của bốn thái tử?”

Ý của Lãnh Như Băng, Lãnh Như Tuyết tự nhiên hiểu rõ, ý của hắc tử là hắc tử và Ưu Vô Song thành thân lâu vậy, Ưu Vô Song và hắc tử đương nhiên có nguyên phòng, cho nên, Ưu Lạc Nhạn tuy là người của đại hoàng huynh, nhưng Ưu Vô Song cũng không nguyên vẹn, họ xem như bình đẳng, không ai nợ ai.

Nhưng vấn đề là, từ khi hắc tử và Ưu Vô Song thành hôn, hắc tử đã đuổi Ưu Vô Song đến hậu viện, căn bản không động đến nàng, Ưu Vô Song còn nguyên vẹn, còn Ưu Vô Song lại không còn!

Nếu như hắc tử thật sự yêu Ưu Lạc Nhạn, vậy thì hắc tử sẽ không để ý đến việc này, nhưng mà khi ấy biết Ưu Lạc Nhạn không yêu hắc tử, mà là Lãnh Như Băng, chút tình yêu mà trong lòng hắc tử dành Ưu Lạc Nhạn đã biến mất không còn tăm hơi.

Hơn nữa, Ưu Vô Song và hắc tử thành thân bao lâu nay, mà vẫn còn nguyên vẹn, nếu như bị người khác biết được, không phải là sẽ tổn hại uy danh của hắc tử?

Lí do này tuy tệ hại, nhưng mà Lãnh Như Tuyết vẫn khiến dùng lí do này trì thuyết phục bản thân không buông tay Ưu Vô Song ra.

Nghĩ vậy, Lãnh Như Tuyết hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nhìn Lãnh Như Băng, “E rằng, thần đệ phải phụ ý tốt của đại hoàng huynh, bởi vì, thần đệ đối với người mà đại hoàng huynh đã dùng qua, không có hứng thú!”

Nghe thấy Lãnh Như Tuyết nói vậy, sắc mặt Lãnh Như Băng chợt thay đổi, hắn đang định nói gì, đột nhiên giọng nói có chút khàn khàn của Ưu Vô Song truyền lại: “Đủ rồi! Các người xem nữ nhân là cái gì?”

Nghe thấy cuộc nói chuyện giữa hai huynh đệ họ, Ưu Vô Song dù có ngu ngốc đến mấy cũng hiểu ý của họ, nàng tuy không quan tâm Lãnh Như Băng đem Ưu Lạc Nhận nhường cho Lãnh Như Tuyết, nhưng mà nàng tuyệt đối không cho phép người khác quyết định cuộc sống của nàng!

Lãnh Như Băng tuy là thái tử, lại từng cứu qua nàng, nhưng mà không có nghĩa là nàng sẽ yêu hắn, và càng không có nghĩa, nàng sẽ mặc cho hắn sắp đặt cuộc sống của nàng!

Nàng là cảnh sát. Là linh hồn thế kỉ 21, cuộc sống của nàng do nàng tự quyết định, dù đây là thời phong kiến cổ đại, nàng cũng tuyệt đối không cam phận!

Còn Lãnh Như Tuyết, nàng càng không ngoan ngoãn ở lại thất vương phủ, đừng nói Lãnh Như Tuyết không yêu nàng, dù cho hắn yêu nàng, cũng không có nghĩa là hắn có tư cách có được nàng! Nàng đường đường là một người của thế kỉ 21, sao lại mặc cho một lũ nam nhân tự đại hoang cao, không đáng một xu lại khống chế tự do của nàng?

Ưu Vô Song từ từ đứng từ giường dậy, bởi vì nàng mất quá nhiều máu, cộng thêm vừa mới tỉnh dậy, cho nên cơ thể suy yếu còn chút chóng mặt.

Nàng lắc nhẹ đầu, định lắc đi sự chóng mặt, sau đó bám lấy vật cạnh đó, từ từ bước lại bên Lãnh Như Tuyết, ngẩn đầu, đôi mắt khiên định nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Thất vương gia, bây giờ yến tiệc đã kết thúc, lời người hứa với ta, bây giờ nên thực hiện rồi chứ?”

Lãnh Như Tuyết nhìn khuôn mặt trắng bệch trước mặt, còn có đôi mâu sáng đầy khí chất, lòng bất giác khẽ rung động, hấn vô thức hỏi: “Người nói gì?”

Tong đầu truyền lại từng cơn quay cuồng khiến Ưu Vô Song cảm thấy cực kì khó chịu, trán trắng bệch của nàng xuất hiện một lớp mồ hôi, nhưng mà nàng vẫn khiên cường đứng vững, nhìn Lãnh Như Tuyết, nói; “thất vương gia, người đã hứa với ta, khi yến tiệc kết thúc, người sẽ cho ta hưu thư, để ta rời khỏi đây, những lời này, thất vương gia không quên chứ?”

Lòng Lãnh Như Tuyết trầm xuống, một ti phần nộ thoáng qua đôi mâu đen âm trầm của hấn, hấn lạnh lẽo nhìn Ưu Vô Song, lạnh lùng nói: “Người muốn rời khỏi bốn vương đến thế sao?”

Từng cơn từng cơn chóng mặt ngày càng dữ dội, Ưu Vô Song đứng không vững, nhưng mà nàng biết, bây giờ nàng không thể ngất đi, bởi vì, đây là cơ hội tốt nhất để nàng rời khỏi Lãnh Như Tuyết, hơn nữa, đại thái tử Lãnh Như Băng cũng ở đây, bởi vì nàng biết nếu như Lãnh Như Băng biết giao ước trước kia của nàng và Lãnh Như Tuyết, hấn nhất định sẽ giúp nàng.

Cho nên, nàng đưa tay ra, bám lấy chiếc ghế gỗ bên cạnh, giữ vững lấy cơ thể mình, sau đó mỉm cười với Lãnh Như Tuyết, nói: “Thất vương gia, đây không phải là những gì người muốn sao? Hôm nay ta chỉ thuận theo ý người thôi!”

Quả nhiên, Lãnh Như Băng nghe thấy lời của Ưu Vô Song thì đột nhiên cười nhẹ, dùng ngữ khí bốn cột nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Thì ra thất hoàng đệ và thất vương phi đã có giao ước, xem ra, đây đều trong kế hoạch của thất hoàng đệ, hôm nay là do bốn thái tử nhiều chuyện rồi!”

Sắc mặt Lãnh Như Tuyết tái xanh, trán nổi gân xanh, mâu đen sắc bén nhìn chằm chằm Ưu Vô Song, mâu đen như chú ra tia lửa giận, qua một lúc lâu, mới lạnh lùng nói: “lời bốn vương đã hứa, bốn vương đương nhiên sẽ không quên, nhưng mà, Ưu Vô Song, ngươi đừng quên, ngươi vốn không hoàn thành việc của ngươi!”

Giọt mồ hôi lớn như hạt đậu từ từ chảy xuống dọc theo khuôn mặt của Ưu Vô Song, nàng cố gắng giữ cho mình tỉnh táo, âm thanh cực kì suy yếu nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Thất vương gia, là ngươi tự mình không tuân thủ giao ước....việc đó không thể....trách.....ta.....”

Ưu Vô Song chưa nói hết lời, đột nhiên màn đen xuất hiện trước mắt, cơ thể mềm nhũn ngã xuống đất.

Thấy Ưu Vô Song đột nhiên ngã xuống đất, Lãnh Như Băng liền đưa tay ra định đỡ lấy nàng, nhưng mà hần cảm thấy thoáng có một bóng người trước mặt, Ưu Vô Song đã ngã vào lòng của người khác.

Chương 89: Bí mật của Lãnh Như Băng (1)

Lãnh Như Băng trầm mặt, nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Thất hoàng đệ, bây giờ cơ thể nàng ta đang rất yếu, không phải là lúc ngươi đấu khí!”

Lãnh Như Phong cũng lo lắng nhìn Ưu Vô Song hôn mê kia, nói: “Thất hoàng đệ, có việc gì đợi khi nàng ấy tỉnh lại hãy nói, đệ bây giờ như vậy sẽ làm nàng ấy bị thương đấy!”

Lãnh Như Tuyết không vì thế mà xiêu lòng, hấn cảm thận ôm lấy Ưu Vô Song, lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong một cái, nói: “Lục hoàng huynh hãy tự lo việc của mình và công chúa Tử Việt quốc đi!”

Nói tới đây, Lãnh Như Tuyết lại dừng lại, sau đó lạnh lẽo nói với Lãnh Như Băng: “Đại hoàng huynh, đệ ta huynh đã mời, cáo từ!”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết bế Ưu Vô Song, quay người rời khỏi.

Nhìn theo hình bóng của Lãnh Như Tuyết, Lãnh Như Phong định nói gì nhưng hấn mở miệng rồi lại không nói được gì, chỉ thấy khuôn mặt tuấn mỹ không gì sánh bằng lộ ra vẻ cô tịch.

Còn Lãnh Như Băng không ngăn cản Lãnh Như Tuyết đưa Ưu Vô Song rời khỏi, hấn ta chỉ trầm mặt, nhìn chằm chằm bóng dáng của Lãnh Như Tuyết, ánh mắt thoáng qua tia nguy hiểm.

Qua một hồi lâu, Lãnh Như Băng mới thu lại ánh mắt, lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong, nói: “Lục hoàng đệ, ngươi nên về cung đi! Đoàn người tiễn thân (đưa tiễn cô dâu) của Tử Việt quốc không lâu sau sẽ đến, hôn sự

lần này liên quan đến quan hệ giữa Tây Diêm và Tử Việt quốc, sự nghiêm trọng trong việc này, bốn thái tử tin lực hoàng đệ cũng hiểu! Chỉ mong lục hoàng đệ lấy đại cuộc làm trọng, đừng tự ý rời cung! Để trách chọc giận phụ hoàng, nếu không đến lúc đó, không ai cứu được người đâu!”

Lãnh Như Phong cô độc cười nhẹ, đột nhiên quay lại nhìn chằm chằm Lãnh Như Băng, nói: “đại hoàng huynh, kì thực, sự việc lên nhằm kiêu hoa, ngay từ đầu huynh đã biết? Nếu như đệ đoán không lầm, tuy đây là chủ ý của Ưu Lạc Nhạn, nhưng cũng là đại hoàng huynh cố ý, đúng không?”

Đối diện với ánh mắt của Lãnh Như Phong, Lãnh Như Băng quay đầu đi, xem như thăm công nhận lời của Lãnh Như Phong.

Ánh mắt của Lãnh Như Phong đột nhiên trở nên cổ quái, hắn ta nhìn Lãnh Như Băng, tiếp tục nói: “Đại hoàng huynh, việc này tuy không kiên can đến thần đệ, nhưng mà, có một điểm, thần đệ không hiểu, tuy rằng khi ấy lên nhằm kiêu hoa, người muốn cưới Ưu Lạc Nhạn là đại hoàng huynh, vậy nay hà tất lại thay đổi chủ ý? Thậm chí không tiếc dùng Ưu Lạc Nhạn để đổi lấy Ưu Vô Song? Không lẽ, đại hoàng huynh làm như vậy chỉ vì sỉ nhục Ưu Lạc Nhạn và thất hoàng đệ?”

Đối diện với sự ép hỏi của Lãnh Như Phong, Lãnh Như Băng đột nhiên cười một tiếng, quay đầu nhìn Lãnh Như Phong, lạnh lùng nói: “Nếu như lục hoàng đệ đã biết việc này không liên can đến người, hà tất lại hỏi nhiều?”

Trước thái độ của Lãnh Như Băng, Lãnh Như Phong không chút để tâm, hắn ta vẫn không chút sợ hãi tiếp tục khích Lãnh Như Băng: “không lẽ đại hoàng huynh còn có bí mật gì không thể nói ra? Nếu như đại hoàng huynh vì thế lực của Ưu thừa tướng mới làm vậy thì hà tất phiền phức thế, Ưu Vô Song vì từ nhỏ không còn mẫu thân, thậm chí được Ưu thừa tướng yêu chuộng hơn, nhưng mà Ưu Lạc Nhạn dù sao cũng là con gái của Ưu thừa

tướng, hơn nữa so với Ưu Vô Song, Ưu Lạc Nhạn tuy tâm địa có chút thâm độc, nhưng là một mỹ nhân khó có được, và còn có một điểm không cần thần đệ nói, trong lòng đại hoàng huynh ắt biết rõ, Ưu Lạc Nhạn so với Ưu Vô Song càng thích hợp trở thành thái tử phi của đại hoàng huynh!”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong đột nhiên mỉm cười, trầm giọng nói: “Có thể để đại hoàng huynh làm vậy, chỉ có một nguyên do, đó là, đại hoàng huynh cũng động lòng với nàng ta! Đúng chứ?”

Sắc mặt Lãnh Như Bằng cực kì khó coi, đôi mắt hẩn nhìn chằm chằm Lãnh Như Phong, lạnh lùng cười: “Xem ra, bốn thái tử thật sự quá xem thường lục hoàng đệ rồi, thật không ngờ lục hoàng đệ lại là người thông minh như vậy! Xem ra, tài trí thông minh của lục hoàng đệ không hề thua kém so với thất hoàng đệ, sau này bốn thái tử phải cẩn trọng hơn mới được!”

Lãnh Như Phong cười khiêu khích, nói: “Đại hoàng huynh đang tránh né việc gì vậy? Tại sao không dám trả lời câu hỏi của thần đệ?”

Lãnh Như Bằng tức quá hóa cười, hẩn ta nhìn Lãnh Như Phong, lạnh lùng nói: “Lục hoàng đệ, người tự cho rằng mình thông minh mà nói ra những lời này! Ưu Vô Song kì thực mỹ mạo song tuyệt, nhưng mà, người cho rằng bốn thái tử vì dung mạo của nàng ta mà yêu nàng ta sao? Nếu như người muốn biết nguyên do như vậy thì bốn thái tử nói cho người biết vậy! Nguyên do bốn thái tử làm vậy, vốn không có ý gì khác, bốn thái tử chỉ muốn thành toàn thất hoàng đệ thôi!”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Bằng, Lãnh Như Phong đột nhiên cười lạnh nói: “Đại hoàng huynh, huynh nói như vậy, e là không phải hoàng toàn là như vậy? Nếu như đại hoàng huynh muốn thành toàn thất hoàng đệ, tại sao không ngay hôm đại hôn lật tẩy âm mưu của Ưu Lạc Nhạn? E rằng, điểm này, đại hoàng huynh khó lòng giải thích nhỉ?”

Mắt Lãnh Như Băng trầm xuống, bởi vì những lời này của Lãnh Như Phong, chạm ngay vào chỗ đau trong lòng hắn ta, khi ấy hắn ta không lật tẩy âm mưu của Ưu Lạc Nhạn, đích thật là thất trách của hắn ta, bởi vì hắn ta căn bản không tin lời của người đó, không tin một người từ nhỏ gốc nghiệt lại đột nhiên thanh tỉnh lại, hơn nữa, hôn sự ấy vốn dĩ trong kế hoạch của hắn ta, nhưng hắn cũng biết tất cả là âm mưu của Lãnh Như Tuyết, Lãnh Như Tuyết muốn hắn cưới một ả gốc làm thái tử phi, còn hắn ta, lại chẳng qua vì lời của người đó mà cố ý đề ra hôn sự này với phụ hoàng!

Nhưng mà, đến cuối cùng, hắn ta lại không nghe theo lời của người đó, bởi vì hắn không thể cưới một con gốc làm thái tử phi, nếu thế hắn sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ!

Cho nên, khi hắn phát hiện ra Ưu Lạc Nhạn cố ý lên nhằm kiêu hoa, vẫn để sai cứ sai, cưới Ưu Lạc Nhạn về thái tử phủ!

Nhưng mà, lời của người đó, lại linh nghiệm thật, Ưu Vô Song— người gốc nghiệt từ nhỏ, thật sự đột nhiên thanh tỉnh lại, hơn nữa còn y như lời người ấy nói, căn bản như một người hoàn toàn khác!

Chương 90: Bí mật của Lãnh Như Băng

Sau khi biết Ưu Vô Song là vương phi gốc nghiệt kia, hắn ta cơ hồ không dám tin, bởi vì, khi Ưu Vô Song là Lãnh Như Tuyết thành thân, hắn ta đã gặp qua nàng một lần, khuôn mặt nàng khi ấy dính đầy bụi dơ, dung mạo tựa như ma quỷ, xấu xí không thể tả.

Và hắn không ngờ rằng, phía sau khuôn mặt dơ bẩn ấy ẩn chứa một dung mạo nghiêng thành, nàng sau khi hồi phục thần trí, càng thu hút hắn ta hơn cả Ưu Lạc Nhạn.

Cho nên, sau khi hắn ta biết mọi việc, trong lòng bất giác vạn lần hối hận, hắn ta không nên không nghe lời người ấy, không nên khiên trì cưới Ưu Lạc Nhạn, nếu như khi ấy hắn ta không ham muốn vẻ đẹp của Ưu Lạc Nhạn, vậy thì, thái tử phi bây giờ của hắn ta sẽ là nàng!

Bây giờ, dù bắt hắn ta dùng Ưu Lạc Nhạn để đổi lấy Ưu Vô Song hắn ta cũng không chút ý kiến, nhưng không phải vì hắn ta yêu Ưu Vô Song, hắn ta làm như vậy, chỉ vì nghe theo lời người đó, nhất định phải để Ưu Vô Song trở thành thái tử phi của hắn ta thôi!

Thấy Lãnh Như Băng không trả lời câu hỏi của mình, tia cười nhạt trong mắt Lãnh Như Phong càng nồng, hắn ta cười lạnh nói: “Đại hoàng huynh hà tất không trả lời câu hỏi của thần đệ? Không lẽ, tâm tư của đại hoàng huynh thật sự đã bị thần đệ đoán trúng sao?”

Tâm trạng Lãnh Như Băng cực kì không tốt, đối diện với sự ép hỏi lần nữa của Lãnh Như Phong, người trước giờ luôn trầm tĩnh như hắn ta nay cũng cảm thấy bức mình, Lãnh Như Băng trầm mặt, không nhẫn nại nói với

Lãnh Như Phong: “Lục hoàng đệ, ngươi đừng nhiều chuyện quá! Việc của bốn thái tử, không đến phiên ngươi quản!”

Nói tới đây, Lãnh Như Băng lại ngừng và nói: “Được rồi, bây giờ không còn sớm nữa, mời lục hoàng đệ về cung đi! Không tiễn!”

Đối mặt với thái độ đuổi khách không chút khách khí của Lãnh Như Băng, Lãnh Như Phong chỉ cười lạnh một tiếng, nhìn Lãnh Như Băng nói: “Đại hoàng huynh, thứ không thuộc về huynh, dù cho đó vốn là của huynh thì huynh cũng vượt mất! Thần đệ bất chấp huynh muốn có được Ưu Vô Song vì mục đích gì, nhưng mà ngày nào Lãnh Như Phong này, đệ tuyệt đối không để huynh làm tổn hại đến thất hoàng đệ!”

Dứt lời, Lãnh Như Phong phẩy tay áo, không quay đầu lại mà rời khỏi.

Lãnh Như Băng nhìn theo hình bóng của Lãnh Như Phong, sắc mặt hắc ta trầm đến dọa người giật mình, qua một lúc lâu, hắc ta đột nhiên nói: “Ly Hồn.”

Theo sau tiếng gọi của Lãnh Như Băng, thân ảnh của Ly Hồn tựa quý mị, chớp mắt xuất hiện trong phòng.

Ly Hồn cúi chào Lãnh Như Băng, cúi đầu nói: “Thuộc hạ tham kiến thái tử gia!”

Sắc mặt Lãnh Như Băng âm trầm, lạnh lùng nhìn Ly Hồn, nói: “Ly Hồn, hắc ta đang ở đâu?”

Ly Hồn khẽ sửng sốt, rất nhanh trả lời hắc ta: “Hồi thái tử gia, Tiêu công tử hiện đang ở mai trúc (khu nhà xây bằng trúc xung quanh có cây mai) tại hậu viện.”

Lãnh Như Bằng hừ nhẹ một tiếng, phân phó Ly Hồn: “Mấy ngày này, ngươi hãy đi thất vương phủ một chuyến, giám sát kĩ thất vương phi cho bốn thái tử! Nếu như có sai sót gì, ngươi hãy đem đầu đến gặp ta!”

“Vâng!” Ly Hồn cúi đầu, đáp một tiếng, sau đó thân ảnh lại như quỷ mị, chớp mắt biến mất.

Lãnh Như Bằng trầm mặt một lúc, sau đó lớn bước rời khỏi.

Hậu viện, mai trúc.

Nói là mai trúc, kì thực chẳng qua là chỉ là căn nhà nhỏ bằng trúc xây giữa mai lâm.

Xung quanh mai trúc, trồng đầy các cây mai đang nở rộ, gió nhẹ thổi qua, một làn hương mai nồng theo cơn gió cuốn đi những cánh hoa mai trên cây, bay lượn giữa không trung, cảnh sắc thơ mộng khiến người ta cảm thấy tựa hồ như bồng lai tiên cảnh.

Một điệu thanh trúc truyền lại (tiếng thổi trúc), các cánh hoa tựa như có linh hồn, tung tăng bay lượn trong gió.

Một vị nam nhân thân mặc áo bào trắng, tóc dài ngang vai, nước da trắng bệch không có chút sắc máu đứng dựa vào cửa của mai trúc, tiếng trúc thanh tao ấy chính là được truyền lại từ chiếc lục ngọc trúc của y.

Một trận tiếng bước chân vang lại, người trẻ tuổi thu lại cây trúc trong tay, khuôn mặt trắng bệch khẽ mỉm cười, nhìn người đang đến, y nói: “Ngài đến rồi à!”

Chương 91: Truyền thuyết hoàng gia

Lãnh Như Băng lãnh đạm nhìn Tiêu Tịch, Tiêu Tịch vẫn thản nhiên như thường ngày.

Còn nhớ, khi lần đầu tiên hắn ta gặp Tiêu Tịch, y cũng thản nhiên ngồi dưới gốc mai, lạnh nhạt nhìn hắn ta.

Dung mạo y tuy không tính là tuấn mỹ, nước da lại quá trắng bệch, nhưng mà y lại có một cặp mắt hút hồn người, đôi mắt ấy không chút tạp niệm, khiến người ta không khỏi muốn gần gũi y.

Lãnh Như Băng thân là thái tử, bản thân chịu nhiều áp lực, từ nhỏ lại sống trong cung, cho nên bên ngoài hắn ta nhìn có vẻ dễ thân thiết hơn các hoàng tử khác nhưng căn bản hắn ta không dễ dàng tin tưởng một ai.

Còn Tiêu Tịch là người đầu tiên mà hắn ta vô cớ tin tưởng, tuy hắn ta không tin tưởng lời thiên mệnh của Tiêu Tịch, nhưng lại cực kì tín nhiệm con người y.

Cho nên, tuy rằng thân thế của Tiêu Tịch là dấu chấm hỏi, nhưng hắn ta lại không hoài nghi mục đích mà Tiêu Tịch tiếp cận hắn ta, có lẽ, đó không phải do hắn ta không đủ cẩn trọng mà là do Tiêu Tịch thiên sinh có một ma lực khiến người khác không khỏi không thân thiết.

Giờ đây Tiêu Tịch bỗng nhiên từ biệt hắn ta, trong lòng hắn ta có vài phần không nở.

Nhưng hắn ta là thái tử của một nước, tuy rằng không muốn mất đi một nhân tài như Tiêu Tịch, thế nhưng hắn cuối cùng cũng không nói ra lời níu kéo, mà chỉ trầm giọng hỏi: “người muốn đi đâu?”

Nụ cười của Tiêu Tịch điềm nhiên, y nhìn mây đang trôi trên trời, nhẹ nhàng đáp: “Tiêu Tịch cô thân một mình, tứ hải là nhà, thái tử gia không cần lo lắng.”

Lãnh Như Băng nhìn Tiêu Tịch, trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên nói: “Tiêu Tịch người nói, người có thể tìm ra kho báu của vương triều Tây Diệm chính là Ưu Vô Song?”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Băng, đột nhiên Tiêu Tịch lộ ra thái độ kì quái.

Y trầm mặc hồi lâu, mới lãnh đạm trả lời: “lúc trước, người tìm ra kho báu đúng là xuất thân từ Ưu phủ, và số mạng nàng ta cực kì cổ quái, từ nhỏ gốc nghiệt, người thích hợp nhất chính là thất hoàng phi, nhưng sau khi các người đại hôn ta không thể tính được việc có liên quan đến nàng ta, thái tử gia, những việc này, e là sau ngày đại hôn của người đã thay đổi.”

Nói tới đây, thần sắc của Tiêu Tịch bỗng trở nên cô tịch, ánh mắt y nhìn cánh hoa mai bay đầy trời, âm thanh tựa như khói bay: “có lẽ, những việc này đều là ý trời, ta tự cho rằng với sức của ta có thể thay đổi thiên ý, là ta không biết lượng sức.”

Dứt lời, Tiêu Tịch không thèm quan tâm Lãnh Như Băng, quay người đi ra khỏi mai trúc, bóng dáng thon dài phảng phất như chứa đựng một nỗi cô đơn vô bờ, từ từ biến mất trong mai trúc.

Lãnh Như Băng lẳng lẳng đứng tại chỗ, hắn ta vốn không tin lời của Tiêu Tịch, nhưng mà bây giờ hắn không thể không tin, bởi vì, Tiêu Tịch đã

từng ngay ngày đại hôn của hần ta nói, hần ta nhất định phải cưới Ưu Vô Song, nhưng cuối cùng vì hần ta không cam tâm cưới một người gốc Nghêch xấu xí, cho nên mới tạo nên sai lầm hôm nay.

Tất cả việc này, căn nguyên là một truyền thuyết lâu đời của vương triều Tây Diệm, trong truyền thuyết, ba trăm năm trước, vương triều Tây Diệm xuất hiện một người hiếm thấy, người này cực kì thông minh, là một vị vương phi tuấn mĩ vô cùng, người này từ nhỏ đã có năng lực dự đoán trước tương lai, người ấy tính được sau này ba trăm năm sau, vương triều Tây Diệm sẽ có một đại nạn, nếu như không thể hóa giải, vương triều Tây Diệm sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục. (nói chung là vĩnh viễn mất nước)

Và vị vương gia này còn tính được, muốn hóa giải đại nạn này tuy cần nhiều tiền tài, cho nên, người ấy quyết định chôn kĩ trân diệp báu tại một nơi bí mật, để đời sau dùng để hóa giải đại nạn.

Nhưng mà, vương triều Tây Diệm lâm vào đại nạn đều do thiên ý, vị vương gia ấy thay trời hành đạo là không thể cho nên vị vương gia ấy đã hao tổn tâm tư mới tính ra được, chỉ có một vị nữ tử số mạng kì quái mới có năng lực hóa giải được nơi cất giấu bảo tàng, bởi vì linh hồn của nàng ta đến từ một thế giới không được biết đến, do đó, vị vương gia đó để lại một bức thư làm bằng tơ, để hậu thế gặp đại nạn có thể dùng để tìm ra vị nữ tử này, và lập nữ tử này thành vương phi hay hoàng hậu, có như vậy, mới có thể hóa giải đại nạn của vương triều Tây Diệm.

Tuy nhiên, những việc này đều là cơ mật của hoàng gia, trong thời đại này, chỉ có đương kim hoàng thượng và thái tử mới biết, cho nên, hần ta thân là thái tử, mới có thể biết được việc này.

Và đây cũng chính là mục đích mà hần ta muốn có được Ưu Vô Song.

Nhưng mà hắn ta cuối cùng cũng không tin truyền thuyết ấy, hắn ta cho rằng, đó chẳng qua chỉ là lời đồn đại của người có tâm địa xấu xa, cho nên khi Tiêu Tịch tìm đến hắn ta, hắn ta căn bản không tin lời của Tiêu Tịch, cũng không làm theo yêu cầu của Tiêu Tịch mà cưới Ưu Vô Song làm thái tử phi.

Tuy rằng Ưu Vô Song thực sự khiến người khác cảm thấy kì quái, người từ nhỏ gốc nghịch như nàng, sau khi thành thân lại hồi phục thần trí, nhưng mà về việc liên can đến truyền thuyết đại nạn, Lãnh Như Băng không chịu tin, hắn ta cho rằng, những việc này chẳng qua chỉ là trùng hợp, hoặc là Ưu Vô Song căn bản không gốc nghịch, mà là do nàng cố ý giả điên giả dại để thoát khỏi Ưu phủ, mẹ con Ưu Lạc Nhạn không còn uy hiếp được nàng ta, nàng ta mới không tiếp tục giả điên dại nữa.

Nghĩ tới đây, tay Lãnh Như Băng khế siết chặt, ánh mắt thoáng qua tia quả quyết, hắn ta đường đường là thái tử một nước, làm sao có thể dễ dàng tin những lời truyền thuyết hư vô ấy?

Hắn ta càng không tin, cái gì thiên ý! Hơn nữa, với sự sủng ái của phụ hoàng dành cho Lãnh Như Tuyết bây giờ, hắn ta không thể trở mặt với Lãnh Như Tuyết, nếu không đối với hắn ta không có chút lợi ích gì!

Không lẽ, vương triều Tây Diệm, thật sự vì một nữ tử yếu ớt mà lâm vào cảnh đại nạn? Quả là chuyện nực cười!

Chương 92: Tri vấn

Thất vương phủ.

Ưu Vô Song đang đứng ở tiền viện của Vô Trần điện, chán nản nhìn mây trắng trôi trên trời.

Từ khi đi tham gia sinh khắc của Ưu Lạc Nhạn, đã qua bảy tám ngày, nàng vì mất máu quá nhiều mà cơ thể suy nhược, nay cũng hồi phục lại.

Từ khi nàng bị Lãnh Như Tuyết bỗng về phủ đã một mực ở tại Vô Trần điện, Lãnh Như Tuyết cũng không còn làm khó nàng, trong lúc cơ thể nàng dần hồi phục, luôn muốn hỏi Lãnh Như Tuyết về việc hưu thư, nhưng mà, Lãnh Như Tuyết cứ như cố ý, mấy ngày này, nàng cứ không gặp được thân ảnh của hắn.

Mà thất vương phủ lại chiếm diện tích cực lớn, nếu như nàng khiên quyết tìm tên Lãnh Như Tuyết cố ý trốn tránh nàng thì quả thật khó như lên trời.

Cho nên, nàng chỉ có thể chán chường đợi ở Vô Trần điện, đợi Lãnh Như Tuyết đến, lấy được hưu thư và rời khỏi đây.

Một trận bước chân nhẹ nhàng truyền lại, Vân Nhi tay cầm một chiếc áo khoác, nhẹ nhàng bước tới sau lưng Ưu Vô Song, khoác lên cho nàng, như khí kì lạ hỏi nàng: “Tiểu thư, bên ngoài trời lạnh, cơ thể người chưa hồi phục, sao không mặc thêm chiếc áo mới ra đây.”

Ưu Vô Song quay đầu nhìn Vân Nhi cười, nói: “Vân Nhi, sao ngươi giờ mới tới? Những ngày này, ta sắp buồn chết rồi.....”

Lời của Ưu Vô Song còn chưa dứt, đột nhiên không xa đó truyền lại một âm thanh kinh hoàng, tiếp đó là một trận khóc ồm tỏi.

Ưu Vô Song nhú mày, có chút nghi hoặc nhìn Ưu Vô Song nói: “Vân Nhi, là ai khóc vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Vân Nhi cũng ngờ hoặc nhìn Ưu Vô Song, trầm ngâm một lúc, nói: “Tiểu thư, tiếng khóc này tử Liễu viện truyền tới, không lẽ Liễu thị nhân lại đánh hạ nhân nữa?”

Ưu Vô Song đối với Liễu Yên Nhiên không có tí thiện cảm, nay nghe thấy lời của Vân Nhi nói âm thanh ấy truyền lại từ bên Liễu Yên Nhiên, nghĩ cũng không nghĩ, có chút không hài nói: “Người nữ nhân thâm độc ấy Lãnh Như Tuyết cũng xem là bảo vật, đúng là có mắt như mù mà!”

Tuy nhiên, lời của Ưu Vô Song mới dứt, ngoài viện truyền lại tiếng bước chân, một âm thanh âm trầm, lạnh lùng noi: “Thâm độc? Ưu Vô Song, bốn vương thấy người thâm độc là ngươi mới đúng!”

Ưu Vô Song quay đầu lại, chỉ thấy không biết từ lúc nào, Lãnh Như Tuyết đã vào Vô Trần điện, sau lưng hắn là một đám người, lúc này đang lạnh lùng nhìn nàng.

Thấy Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song có chút bất ngờ, nhưng mà nàng rất nhanh cười lạnh một tiếng, đôi mắt nhìn trực tiếp Lãnh Như Tuyết, cười nhạo nói: “Người cuối cùng cũng chịu lộ diện rồi sao? Lãnh Như Tuyết, ngươi nên thực hiện lời hứa của ngươi đi chứ? Đường đường một vương gia, sao lại có thể nói lời không giữ lời?”

Lãnh Như Tuyết còn chưa nói gì, quần gia Lí ma ma đứng sau lưng hẳn đã nhảy ra chỉ thẳng nàng mà chỏ trích: “Vương phi, người sao có thể vô lễ như vậy, dám gọi trực tiếp tên của vương gia?”

Thấy Lí ma ma nhảy ra, Ưu Vô Song đang định nói gì bỗng ngoài dự đoán của nàng, Lãnh Như Tuyết ngăn Lí ma ma lại, sau đó lạnh lùng nhìn nàng, hàn giọng nói: “Ưu Vô Song, ngươi hà tất hại con của bốn vương?”

“con?” Ưu Vô Song nhất thời không phản ứng kịp, bất giác có chút nghi hoặc, nhưng mà nàng rất nhanh đã biểu môi nói: “Lãnh Như Tuyết, ngươi ăn nói hàm hồ gì đó? Ta bao giờ hại qua con của ngươi? Còn nữa, con củ ngươi có liên can gì với Ưu Vô Song ta?”

Lãnh Như Tuyết sắc mặt âm trầm, đôi mắt nhìn chằm chằm Ưu Vô Song, đột nhiên quát: “Ưu Vô Song, ngươi đang giả hồ đồ với bốn vương?”

Trong lòng Ưu Vô Song tuy không biết phát sinh chuyện gì, nhưng nàng biết chuyện này đối với nàng tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì, cho nên, nàng lạnh lẽo nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Lãnh Như Tuyết, ta căn bản không biết ngươi đang nói gì! Ta chưa từng gặp qua đứa con mà ngươi nói! Cói ngươi là một quân tử trọng chữ tín, thì hãy mau thực hiện lời hứa của ngươi, đưa hưu thư cho ta!”

Chương 93: Chứng cứ (1)

Nghe hết những lời mà a hoàn ấy nói, lại nghe những lời nói bằng giá của Lãnh Như Tuyết, Vân Nhi nhất thời sợ trắng cả mặt, trong lòng bất giác lo lắng thay cho Ưu Vô Song.

Còn Ưu Vô Song thì ngược lại, nàng đến cuối cùng thần sắc vẫn bình tĩnh, khóe môi còn mang nụ cười kinh nhạo.

Liễu Yên Nhiên quả nhiên bắt đầu đối phó nàng, vả lại còn rất nhanh! Nhưng mà, việc này cũng quá tệ rồi! Không cần nói việc Liễu Yên Nhiên rời khỏi hậu viện cách nay đã hơn mười ngày, hơn nữa chỉ dựa vào lời một a hoàn thì muốn định tội nàng, quả là nực cười!

Lúc Ưu Vô Song ở thế kỉ 21, tuy không phải là một cảnh sát hình sự kiệt xuất, nhưng nàng dù sao cũng tốt nghiệp loại ưu tú từ trường cảnh sát, đối với năng lực tra án, nàng cũng không phải không có.

Trong mắt nàng, Liễu Yên Nhiên diễn màn kịch này, quả thật có rất nhiều sai sót, ưu tri (trẻ con) đến nực cười!

Lãnh Như Tuyết không hề bỏ sót bất kì thái độ nào của Ưu Vô Song, nhìn nàng không những không kinh hãi, khóe miệng còn nở nụ cười nhạo báng, trong lòng bất giác có chút ảo nộ, tức giận nói: “Ưu Vô Song, bốn vương hỏi ngươi, ngươi tại sao lại hại Yên Nhiên?”

Ưu Vô Song vốn không thèm quan tâm Lãnh Như Tuyết, đột nhiên bước nhanh tới cạnh người a hoàn đang cúi đầu, với tốc độ nhanh chóng ngăn đầu người a hoàn ấy lên.

Người a hoàn ấy không ngờ tới hành động này của Ưu Vô Song, nụ cười đắc ý trên mặt bất giác còn chưa tan biến thì đúng đúng bị mọi người nhìn thấy.

Không chút phòng bị bị Ưu Vô Song bắt ngắn cao đầu, a hoàn ấy bất giác kinh hoàng, biểu cảm hóa thạch ấy một hồi lâu mới hồi phục, kinh hãi nhìn Ưu Vô Song, ngữ khí có chút lắp bắp nói: “vương phi.....người....người định làm....làm gì.....?”

Ưu Vô Song khẽ mỉm cười, bỏ người a hoàn ấy ra, sau đó lãnh đạm nói: “Chủ tử người mất đi con, người làm nô tỳ như người sao còn cười được? Xem ra, người đối với chủ tử, cũng không phải là trung thành? Hay là....”

Nói tới đây, ngữ khí của Ưu Vô Song đột nhiên trầm xuống, lạnh lùng nói: “đây chỉ là một mưu kế mà chủ tử người nghĩ ra để hãm hại ta?”

A hoàn ấy nghe thấy lời của Ưu Vô Song, ánh mắt hiện rõ tia kinh hãi, a ta vô thức cắn chặt môi, tròng mắt đảo qua đảo lại, đột nhiên khóc nói: “Vương phi....người.....người sao có thể ngậm máu phun người? Chủ tử nhà ta đích thực bị vương phi xô ngã xuống đất, cho nên mới mất đi đứa con, những việc này, không phải là một mình nô tì nói, khi ấy còn có vài nô tì khác cũng thấy, tuy thân phận cao quý, nhưng người nói chuyện phải có chứng cứ chứ? Vương phi nói chủ tử ta hại người, không lẽ chủ tử nhà ta dùng con của mình để hãm hại người sao?”

Đối diện với lời than khóc của a hoàn kia, Ưu Vô Song thần sắc bất biến, nàng đột nhiên vỗ nhẹ tay một cái, nói: “người hỏi hay lắm! Người muốn chứng cứ vậy thì ta sẽ cho người!”

Nói tới đây, Ưu Vô Song hừ nhẹ một tiếng, lại nói: “Chủ tử nhà người sẽ không dùng đứa con của mình mà hãm hại ta, bởi vì, nếu mang thai đứa

con sẽ có thể trèo lên cấp bậc! Nhưng mà, nếu như chủ tử người không hề mang thai thì sao? Dùng một đứa con không hề tồn tại để trừ khử một vương phi như ta, đối với ả, quả là một mũi tên trúng hai đích, đúng không?”

Mọi người không ngờ rằng Ưu Vô Song lại nói ra những lời này, trên mặt bất giác lộ ra thái độ kinh ngạc nhìn thần sắc tự nhiên của Ưu Vô Song.

Còn Lãnh Như Tuyết càng nhàu nhàu mày, mâu đen thâm trầm thoáng qua tia kì quái.

Trong lòng a hoàn ấy càng kinh nghi khôn cùng, bởi vì, Ưu Vô Song nói đúng âm mưu của Liễu Yên Nhiên, Liễu Yên Nhiên kì thực không mang thai, ả làm như vậy chỉ vì mượn việc này là trừ khử đi Ưu Vô Song!

Nhưng mà việc tới nước này, trong lòng a hoàn ấy tuy có kinh hoàng, nhưng mà đã cưỡi lên lưng cọp thì khó mà xuống, thêm nữa a nghĩ Liễu Yên Nhiên đã chuẩn bị chu tất, cho nên vẫn khiến khuất nhìn Ưu Vô Song: “Vương phi nói phải có chứng cứ, vương phi dựa vào gì mà nói chủ tử nhà ta không có mang thai? Chủ tử nhà ta là người được vương gia sủng ái, có mang cũng là chuyện bình thường!” (PP: a đầu này cãi lì giỏi, thời nay làm luật sư chắc chắn người chết cũng sống dậy mà mình oan > <!)

Ưu Vô Song cười lạnh lùng, nói: “Vậy sao? Người xác định là chủ tử nhà người mang thai thật?”

A hoàn ấy bị Ưu Vô Song nhìn thấu tâm tư, nhưng ả vẫn cắn răng nói: “Đại phu chẩn đoán, không lẽ có sai sót? Nếu như vương phi không tin, có thể mời đại phu chẩn đoán cho chủ tử nhà ta lại hỏi!”

Ưu Vô Song cười lạnh, không thêm lo người a hoàn ấy, mà quay qua nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Lãnh Như Tuyết, người cũng tin ta hại Liễu Yên

Nhiên xảy thai?”

Mày Lãnh Như Tuyết khế nhú lại, lạnh lùng nhìn Ưu Vô Song, nói: “Ưu Vô Song, không leẽ ngươi cho rằng bốn vương sẽ tin Yên Nhiên hại ngươi sao? Ngươi có chứng cứ để bốn vương tin ngươi không?”

”Được lắm!” Ưu Vô Song mặt vô tình nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Lãnh Như Tuyết, ngươi muốn chứng cứ phải không? Vậy ta sẽ vì ngươi mà tìm ra chứng cứ!”

Dứt lời, Ưu Vô Song không quan tâm đến bọn người kia, tự mình bước khỏi Vô Trần điện.

Sắc mặt Lãnh Như Tuyết trầm lại, lạnh lùng quát: “Đứng lại đó! Ưu Vô Song, ngươi lại bày trò gì?”

Ưu Vô Song dừng bước chân, quay đầu lạnh lùng nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Lãnh Như Tuyết, ngươi không phải muốn chứng cứ sao? Theo ta, ta sẽ cho ngươi chứng cứ mà ngươi muốn!”

Lãnh Như Tuyết trầm mặt, trầm ngâm hồi lâu, mới lạnh lùng bước theo Ưu Vô Song, lạnh lẽo nói: “Được! Bốn vương xem ngươi có thể tìm ra chứng cứ gì lại chứng minh trong sạch của ngươi!”

Chương 94: Chứng cứ (2)

Một hàng người theo sau Ưu Vô Song đến Liễu viện, Ưu Vô Song không đợi hạ nhân vào thông báo đã xông vào tắm phòng của Liễu Yên Nhiên.

Đến trước cửa tắm phòng, một a hoàn canh cửa thấy Ưu Vô Song đến, ánh mắt thoáng qua tia hoảng loạn, nhưng mà ả ta rất nhanh đã khiến định lại, tiến lên trước chặn Ưu Vô Song, cứ như cố ý, lớn tiếng nói: “Vương phi, Liễu thị nhân đang nghỉ ngơi, người không thể vào.....”

Ưu Vô Song không đợi a hoàn ấy nói hết đã lạnh lùng ngắt lời ả, nói: “Tránh ra!”

Người a hoàn đó có chút sợ hãi nhìn Ưu Vô Song, nhưng vẫn chặn nàng lại, cho đến khi Lãnh Như Tuyết đến, ả mới thở phào lui ra.

Nhìn thấy a hoàn ấy lui ra, Ưu Vô Song không chút khách khí đẩy cửa tắm phòng ra, lớn bước đi vào.

Trong tắm phòng, vốn không có cửa sổ, cho nên có vẻ thâm u, góc tường chỉ có một chiếc đèn.

Trên chiếc giường lớn đang có người nằm, người đó chính là Liễu Yên Nhiên, lúc này mắt ả đang nhắm chặt mắt tựa hồ ngủ say.

Trong phòng tràn ngập mùi máu tanh, trên giường còn có vài vệt máu, trước giường đang để một thau máu tươi bắt mắt, mùi máu nồng nặc ấy chính là phát ra từ đó.

Lãnh Như Tuyết sau khi biết Liễu Yên Nhiên xảy thai, chẳng qua chỉ vì nghe a hoàn đó và Lí ma ma nói, hắn đã chạy đi hỏi tội Ưu Vô Song, kì thực hắn còn chưa gặp qua Liễu Yên Nhiên, bây giờ thấy thau máu tươi bắt mắt giữa phòng, bất giác giật mình.

A hoàn ấy không nói gì, đột nhiên Liễu Yên Nhiên trên giường rên một tiếng, từ từ mở mắt, khi ả thấy Lãnh Như Tuyết, đôi mắt sáng lên, sau đó rơi lệ, thút thít: “Vương gia....người cuối cùng lại thăm thiếp rồi.....”

Lãnh Như Tuyết nhú nhú mày, bước qua đó, đứng cạnh giường, nhìn Liễu Yên Nhiên, nói: “Sao mà nhiều máu vậy?”

Liễu Yên Nhiên nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, đột nhiên càng khóc thương tâm, bộ dạng hoa lệ mang vũ kì thực khiến người khác thương tiếc.

Và từ khi bước vào tấm phòng, Ưu Vô Song không nói câu gì, hai mắt nàng nhìn chăm chăm thau máu tươi ấy, khóe môi nở nụ cười lạnh, đột nhiên nàng quay qua nhìn Liễu Yên Nhiên, lạnh lùng nói: “Liễu Yên Nhiên, đây là máu trên người ngươi chảy ra sao? Chảy nhiều máu vậy, ngươi còn có thể khóc lóc thế này, xem ra, cơ thể ngươi không gì đáng ngại nhỉ?”

Tiếng khóc của Liễu Yên Nhiên vì câu nói của Ưu Vô Song mà ngừng lại, nhưng mà ả rất nhanh đã nước mắt đầy mi nhìn Ưu Vô Song, vừa khóc vừa hét: “Là ngươi? Trả con lại cho ta.....ngươi trả con lại cho ta.....là ngươi hại chết con ta.....vương gia.....là ả hại chết con chúng ta.....”

Liễu Yên Nhiên khóc nức nở, nước mắt đầy mặt, thái độ cực kì đau xót.

Nhưng tiếc là, Ưu Vô Song không thèm quan tâm ả, trên mặt vẫn giữ nụ cười giễu cợt, từ từ đi đến bên thau máu, những thứ này tuy có thể dọa người khác nhưng làm sao có thể làm khó được Ưu Vô Song?

Nàng đường đường là linh hồn thể kỉ 21, những cảnh máu me này trên tivi đã từng coi qua không dưới trăm lần, tuy nàng chưa thấy qua nữ nhân xảy thai là thế nào, nhưng mà với khiến thức bình thường, nếu như máu trong thau mà thực sự chảy từ người Liễu Yên Nhiên ra thì tính ra Liễu Yên Nhiên đúng là mệnh lớn không chết, một người mà chảy nhiều máu như vậy bây giờ sẽ tuyệt đối trong cơn hôn mê, bởi vì căn bản không thể duy trì thần trí thanh tỉnh!

Ưu Vô Song quỳ xuống, dùng tay chạm nhẹ vào thau máu, sau đó đột nhiên nàng phát hiện ra một vật thể kì lạ, vật này bị hòa vào trong máu, cộng thêm ánh đèn mờ hồ nếu như không chăm chú nhìn, chắc chắn không nhìn thấy, nhìn thấy vật nhỏ ấy, Ưu Vô Song bất giác ở nụ cười kinh ngạc.

Nụ cười trên mặt Ưu Vô Song không thoát khỏi cặp mắt của Lãnh Như Tuyết, ánh mắt hần thoáng qua một tia đùa cợt, đột nhiên lạnh lùng nói: “Ưu Vô Song, ngươi không phải nói Yên Nhiên hãm hại ngươi sao? Bây giờ ngươi có thể nói cho bốn vương biết ngươi có chứng cứ chứng minh Yên Nhiên hãm hại ngươi?”

Ưu Vô Song cười nhẹ một tiếng, sau đó vẫn đạm phong thanh đứng dậy, lãnh đạm nói với Lãnh Như Tuyết: “chứng cứ ta đã tìm thấy, chính là ở trong thau máu này!”

Ánh mắt của Lãnh Như Tuyết thoáng qua tia tình quái, lãnh đạm nhìn thau máu, lạnh lùng nói: “Ưu Vô Song, chẳng qua chỉ là một thau máu, ngươi đang đùa với bốn vương?”

Liễu Yên Nhiên nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, cơ thể bất giác run lên, ánh mắt thoáng qua tia kinh hãi.

Ưu Vô Song cười lạnh một tiếng, nói: “Lãnh Như Tuyết, ta nói rồi, chứng cứ trong thau máu này, nếu ngươi không nhìn ra, vậy thì ta sẽ gợi ý cho ngươi!”

Dứt lời, Ưu Vô Song quỳ xuống lần nữa, dùng tay lấy vật nhỏ ấy lên, sau đó đưa đến trước mặt Lãnh Như Tuyết, cười nói: “Lãnh Như Tuyết, ngươi thấy chưa? Đây là chứng cứ!”

Lãnh Như Tuyết nhìn vật nhỏ trên tay Ưu Vô Song, nhíu nhíu mày, nói: “đây là gì?”

Nụ cười trên mặt Ưu Vô Song không thay đổi, cười nhẹ một tiếng, giễu cợt đáp: “quả nhiên không hổ danh là vương gia, ngay cả lông gà cũng chưa thấy qua! Lãnh Như Tuyết, ngươi không cảm thấy lạ sao? Máu trong người chảy ra, sao lại có lông gà?”

Chiêu của Ưu Vô Song vừa xuất, sắc mặt của Liễu Yên Nhiên phút chốc trở nên trắng bệch, ánh mắt ả hoảng loạn nhìn Lãnh Như Tuyết, ả lúc này đã quên cả việc khóc

Chương 95: Nam nhân lãnh khốc

Ưu Vô Song liếc nhìn mọi người xung quanh, ánh mắt cuối cùng rơi trên người Liễu Yên Nhiên, giễu cợt: “Liễu Yên Nhiên, người bây giờ có thể cho ta biết tại sao trong máu xảy thai của người lại có lông gà?”

Sắc mặt Liễu Yên Nhiên trắng bệch, qua một hồi lâu, ả mới run cả người, căm hận nhìn Ưu Vô Song, thét lên: “Người thật thâm độc, người hại ta mất đi đứa con, bây giờ lại còn định vu oan cho ta?”

Ưu Vô Song không hề tức giận, ngược lại nàng chỉ cười nhẹ một tiếng, nói: “Được rồi, Liễu Yên Nhiên, người định diễn kịch đến khi nào hả? Người nói khi ấy vì ta đẩy người một cái cho nên người xảy thai, nhưng mà việc ấy là do người chủ động gây sự, còn nữa, việc đó cách nay đã hơn mười ngày, không lẽ trong mười ngày nay người không biết mình đang mang thai? Sao lúc trước không nói, bây giờ đột nhiên xảy thai? Có phải người sợ nói sớm sẽ bị người khác nghi ngờ?”

Sắc mặt Liễu Yên Nhiên càng khó coi, đôi tay ả siết chặt với nhau, tức giận quát: “Người nói bậy! Rõ ràng là vì người ta mới mất đứa con, ta.....ta mấy ngày trước tuy không được khỏe, nhưng không hề biết mình mang thai, cho đến khi đại phu nói, ta mới biết, nhưng mà đứa con đã không giữ được nữa....”

Nói tới đây, Liễu Yên Nhiên, đột nhiên nước mắt đầy mặt nhìn Lãnh Như Tuyết, khóc: “Vương gia, vương phi hại đứa con của thiếp, nay lại còn vu oan cho thiếp.....người nhất định làm chủ cho thiếp.....”

Sắc mặt Lãnh Như Tuyết trầm lại, nộ thanh nói với Liễu Yên Nhiên: “Đủ rồi! Việc này thế nào, bốn vương rõ nhất! Liễu Yên Nhiên, người nói vương phi hãm hại người! Vậy trong thau máu sao lại có lông gà? Có phải đúng như vương phi nói, người căn bản không hề mang thai, tất cả việc này đều là người cố ý hãm hại vương phi? Thau máu này, vốn không phải là máu xảy thai gì, mà là máu gà?”

Thấy thái độ tức giận của Lãnh Như Tuyết, đột nhiên tiếng khóc của Liễu Yên Nhiên ngập ngừng, ánh mắt ả thoáng qua tia kinh hãi, ngập ngừng: “Vương gia.....không phải đâu....thiếp.....thiếp.....”

Lãnh Như Tuyết lạnh lùng nhìn Liễu Yên Nhiên, nói: “Người thế nào? Người nói không ra phải không? Liễu Yên Nhiên, xem ra, bốn vương nhìn nhầm người rồi! Không ngờ người lại có tâm kế hãm hại vương phi như vậy!”

Liễu Yên Nhiên mắt trắng nhợt nhạt, ả đột nhiên bật mạnh từ giường dậy, ôm lấy Lãnh Như Tuyết, khóc nói: “Vương gia.....người phải tin thiếp, thiếp thực sự không có.....”

Lãnh Như Tuyết mặt không biểu cảm, lạnh lùng đẩy Liễu Yên Nhiên ra, tức giận quát: “Người đâu, đưa Liễu thị nhân trở về Nghi Hồng lâu (là tên một thanh lâu)!”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, mặt Liễu Yên Nhiên nhất thời xám đen, ả ngồi bệt xuống đất, kéo lấy góc áo Lãnh Như Tuyết, than khóc: “Vương gia.....thiếp sau này không dám nữa.....cầu xin người đừng đưa thiếp về Nghi Hồng lâu, đừng đuổi thiếp đi mà.....vương gia.....”

Đối diện với sự than khóc của Liễu Yên Nhiên, Lãnh Như Tuyết không vì thế mà động lòng, mà hấn còn giật lại tay áo bị Liễu Yên Nhiên kéo, mặc cho hạ nhân lôi Liễu Yên Nhiên đi.

Liễu Yên Nhiên vùng vẫy, lớn tiếng than khóc, nhưng mà cuối cùng cũng không níu kéo được trái tim băng giá của Lãnh Như Tuyết.

Ưu Vô Song thấy cảnh này, trong lòng bất giác có vài phần bi ai, dù Liễu Yên Nhiên này có thể nào đi nữa, thì cũng từng chung chăn gối với hắn, nhưng nay hắn lại không có chút tình nghĩa phu thê, đưa Liễu Yên Nhiên trở lại chốn yên hoa đó, có thể thấy nam nhân này vô tình lãnh khốc đến nhường nào!

Ý muốn rời khỏi đây của nàng vì vậy mà thêm vài phần.

Liễu Yên Nhiên bị hai tên hạ nhân lôi ra khỏi tấm phòng, nước mắt ả mơ hồ nhìn Lãnh Như Tuyết, nhưng tiếc là Lãnh Như Tuyết sắc mặt vô tình.

Cuối cùng, ả tuyệt vọng thu lại ánh mắt, chuyển ánh mắt oán hận sang Ưu Vô Song đang đứng trầm tư, đột nhiên, ả không biết lấy đâu ra sức lực, thoát khỏi hai hạ nhân đang lôi lấy ả, sau đó xông thẳng về phía Ưu Vô Song, đôi tay siết chặt lấy cổ nàng, thần sắc cuồng điên hét: “là ngươi, là tại ngươi mà vương gia mới đối với ta như vậy, ngươi đi chết đi.”

Ưu Vô Song đang trầm tư, nhất thời bị Liễu Yên Nhiên siết chặt, trong lòng nàng bỗng kinh ngạc, sau đó lại đã hồi phục lại bình tĩnh, phản ứng đầu tiên của nàng là đưa tay đâm vào bụng Liễu Yên Nhiên, đây chính là động tác phòng vệ nàng học được ở trường cảnh sát ở thế kỉ 21.

Nhưng mà, Liễu Yên Nhiên lúc này đang cuồng điên, bị Ưu Vô Song đâm tuy đau nhưng ả vẫn cứ siết chặt cổ nàng, không vì đau mà buông ra.

Ưu Vô Song chống cự vài cái, nhưng vẫn không thể thoát ra, nàng cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn, nhìn khuôn mặt căm giận của Liễu Yên Nhiên, lòng Ưu Vô Song bất giác trầm xuống.

Khi Ưu Vô Song cảm thấy mình sắp chịu không nổi nữa, đột nhiên tay Liễu Yên Nhiên rơi lỏng, và Liễu Yên Nhiên đã bị người khác hất ngã xuống đất.

Ưu Vô Song hít từng hơi lớn, lúc này mới phát hiện, người kéo Liễu Yên Nhiên ra chính là Lãnh Như Tuyết, chỉ thấy mặt hắc âm trầm, đột nhiên nắm lấy tay nàng, lớn bước đi khỏi tấm phòng, phớt lờ tiếng khóc rầm trời của Liễu Yên Nhiên sau lưng.

Ưu Vô Song bị hành động đường đột của Lãnh Như Tuyết làm cho giật mình, nàng vững vãi cố gắng thoát khỏi tay Lãnh Như Tuyết, nhưng mà nàng phát hiện, tay của nam nhân này cứ như gọng kìm, siết chặt tay nàng, nàng căn bản không thể nào thoát được.

Cho đến khi đi ra khỏi Liễu viện, Ưu Vô Song mới đứng lại, lớn tiếng nói: “Lãnh Như Tuyết, ngươi bỏ ta ra, ngươi phát điên gì vậy?”

Chương 96: Nụ hôn cuồng bạo

Lãnh Như Tuyết vẫn nắm chặt tay nàng, cơ hồ không có ý định buông ra, dung mạo tuấn mỹ của hắn thoáng qua một tia kì quái, cánh tay siết chặt tay Ưu Vô Song khẽ dùng lực, Ưu Vô Song không phòng bị, nhất thời bị hắn kéo vào lòng.

Ưu Vô Song sờ nhẹ chiếc mũi bị tông đau, đôi tay chặn trước ngực hắn, định đẩy hắn ra.

Nhưng nàng lại phát hiện, tay hắn cứ như gọng kìm, giữ chặt nàng trong lòng khiến nàng căn bản không thể động đậy.

Người thấy làn hương truyền lại trên người hắn, lòng Ưu Vô Song bất giác có chút hoang mang, nàng cố gắng kìm nén cảm giác trong lòng, tức giận nói: “người định làm gì? Mau buông tay ra!”

Lãnh Như Tuyết nhìn hai má có chút ửng hồng của Ưu Vô Song, hắn cảm thấy hơi thở khi nàng nói chuyện phả vào mặt hắn khiến tim hắn phút chốc rung động, một nhiệt nóng từ hạ thân xông lên, đôi tay ôm lấy nàng bất nhẫn khẽ dùng sức kéo thân hình nhỏ nhắn của nàng sát thân hình cao to của hắn.

Nhưng mà, khi hắn đối diện với ánh mắt phản kháng của nàng, một tia phần nộ bất giác nổi dậy, âm thanh ép trầm xuống mang chút ảo nộ nói: “người muốn rời xa ta vậy sao, để sà vào lòng của đại hoàng huynh ư?”

Ưu Vô Song nghe thấy lời của hắn, bất giác sửng sốt, nhưng mà nàng rất nhanh phản ứng lại, tức giận nói: “con người người thật kì lạ, chính người đồng ý cho ta hưu thư trước, không lẽ người bây giờ hối hận rồi?”

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, lòng Lãnh Như Tuyết càng ảo nộ, thái độ cứng rắn mà giữ chặt lấy nàng, tức giận nói: “Người muốn lấy được hưu thư đến thế sao?”

Nhìn khuôn mặt tuấn mĩ đầy phần nộ của Lãnh Như Tuyết, không biết tại sao, Ưu Vô Song đột nhiên bình tĩnh lại.

Nàng không còn vùng vẫy, mà là vừa lãnh đạm vừa xa lạ nhìn Lãnh Như Tuyết, lãnh lẽo nói: “Phải đấy! Lãnh Như Tuyết, trong lòng ta nghĩ gì, không phải người rõ nhất sao? Việc người từng đáp ứng ta, ta mong người đừng có mà không làm được!”

Nhìn thái độ lãnh đạm của Ưu Vô Song, sâu thẳm trong thâm tâm Lãnh Như Tuyết có một cảm giác lẠc lõng kinh hoàng, và hắn cũng vì lời nói của nàng mà càng thêm ảo nộ.

Hắn lạnh lùng nhìn Ưu Vô Song, hàn giọng nói: “Người gấp rút rời khỏi bốn vương như vậy là vì đại hoàng huynh sao? Hay là, người từ đầu đã muốn gả cho đại hoàng huynh?”

Kì thực, trong lòng Ưu Vô Song chưa từng nghĩ như thế, sau khi rời khỏi thất vương phủ sẽ sà vào lòng Lãnh Như Băng, đối với những người tự cho là nam nhân, nàng trốn còn trốn không kịp, sao lại ngốc đến mức tự dâng đến cửa chứ?

Nhưng mà, ngữ khí đó của Lãnh Như Tuyết khiến lòng Ưu Vô Song không hài.

Cộng thêm nàng lại nghĩ, tên đại hoàng tử kia là thái tử, Lãnh Như Tuyết đối với hắn có vài phần đổ kỵ, có lẽ, nàng có thể lợi dụng thân phận của hắn ta ép Lãnh Như Tuyết đưa nàng hưu thư!

Nhĩ tới đây, dung mạo mỹ lệ của Ưu Vô Song bất giác xuất hiện nụ cười khó phát giác.

Nàng lạnh lùng nhìn Lãnh Như Tuyết, lớn tiếng nói: “Đúng vậy! Nếu như không phải do Ưu Lạc Nhận, ta vốn dĩ gả cho hắn ta, hắn ta đối người dịu dàng, tốt hơn người nhiều!”

“Người!” nghe thấy lời nói của Ưu Vô Song, một tia cuồng bạo thoáng qua ánh mắt của Lãnh Như Tuyết, mâu đen thâm trầm của hắn nhìn chằm chằm Ưu Vô Song, dung mạo tuấn mỹ trở nên cực kì đáng sợ.

Nhìn Lãnh Như Tuyết bạo nộ, trong lòng Ưu Vô Song bất giác dâng lên sự sợ hãi.

Nhưng mà, vì để thuận lợi đạt được hưu thư, nàng không thể bị Lãnh Như Tuyết nhìn ra sự sợ hãi của nàng, chỉ có thể kiên trì đối mặt với hắn!

Tuy nhiên, việc tiếp theo lại nằm ngoài tưởng tượng của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết không hề đối xử thô bạo với nàng, ngược lại khuôn mặt tuấn mỹ cách nàng càng lúc càng gần, từ từ phóng to trước mắt nàng.

Sau đó với tốc độ cực nhanh, đột nhiên áp lên đôi môi nàng.

Hành động đột nhiên này của Lãnh Như Tuyết, là việc mà Ưu Vô Song không hề ngờ tới, trong phút giây hắn hôn nàng, cơ thể nàng trở nên cứng ngắc, đại não trống trơn, qua một hồi lâu, nàng mới hoàn hồn, bắt đầu bán mạng vùng vẫy.

Hết cách, nàng bị Lãnh Như Tuyết giữ chặt trong lòng, căn bản không thoát được.

Lãnh Như Tuyết không chút quan tâm đến sự chống cự của nàng, nụ hôn của hắn nồng nhiệt mà cuồng bạo, điên cuồng đoạt lấy vị ngọt trong miệng Ưu Vô Song, vốn không có ý buông nàng ra.

Ưu Vô Song vùng vẫy không thoát, bình tĩnh lại, chỉ có thể cắn môi Lãnh Như Tuyết một cái.

Theo mùi máu tanh nơi khoe miệng phát tán ra, nàng cảm nhận được cơ thể Lãnh Như Tuyết hóa đá, nhưng mà, hắn vốn không thả nàng ra, mà ngược lại nụ hôn càng thêm sâu.

Hành động thất thường của Lãnh Như Tuyết cuối cùng khiến Ưu Vô Song bất giác hoảng loạn không biết nên làm gì, nàng cố gắng kháng cự sự xâm phạm của hắn.

Nhưng mà, bởi vì sức lực thua kém, nàng căn bản không có cơ hội phản kháng, chỉ có thể bất lực đẩy Lãnh Như Tuyết, hy vọng hắn có thể bỏ nàng ra.

Bởi vì mùi máu tanh, nàng không còn dám cắn hắn nữa, trong phút chốc bất lực, không biết tại sao, một giọt lệ óng ánh, từ từ rơi trên khuôn mặt thon trắng của Ưu Vô Song.

Nàng lúc này trong lòng tràn ngập những cảm giác phức tạp nói không nên lời, không biết là phẫn nộ, ủy khuất, hay là chán ghét.

Nhưng mà trong giây phút này nàng sức cùng lực kiệt, chỉ có thể chịu đựng nụ hôn tựa như cuồng phong bão táp của Lãnh Như Tuyết.

Chương 97: Vô có bất an

Khi Ưu Vô Song hoàn toàn không còn sức lực phản kháng, Lãnh Như Tuyết đột nhiên đẩy mạnh nàng ra.

Hắn đứng im tại chỗ, lẳng lặng nhìn Ưu Vô Song rơi lệ, trên môi hắn có một vết thương nhỏ, đó chính là kiệt tác của Ưu Vô Song, lúc này ánh mắt hắn có chút gì đó, nhưng mà hắn lại cố gắng che đậy đi.

Một lúc sau, hắn mới hàn giọng, lạnh lùng nhìn Ưu Vô Song nói: “Ưu Vô Song, ngươi nhớ lấy, dù là đồ mà bốn vương không cần, bốn vương cũng không nhường cho người khác! Người muốn lấy được hươu thư, sà vào lòng đại hoàng huynh, bốn vương khẳng khẳng không để ngươi như ý! Người tốt nhất hãy ngoan ngoãn lưu lại thất vương phủ, nếu không, đừng trách bốn vương hủy ngươi!”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết như đang che đậy gì đó, không nhìn Ưu Vô Song thêm một cái, quay người rời đi.

Ưu Vô Song cắn chặt môi dưới, nhìn theo hình bóng xa dần của Lãnh Như Tuyết, đột nhiên cảm hận lau miệng, sau đó quật cường đứng thẳng người, từ từ đi về phía Vô Trần điện.

Bước đi của nàng không nhanh, nàng từ từ đi, gió nhẹ khẽ lùa qua, lùa qua mái tóc đen mềm mại của nàng, trên dung mạo tuyệt mỹ ấy còn lưu lại vết lệ rơi, nhưng mà, nàng không thèm để tâm.

Nụ hôn lúc nãy của Lãnh Như Tuyết, khiến lòng nàng càng thêm phần kinh hãi, tuy lần trước Lãnh Như Tuyết cũng từng hôn nàng, nhưng mà

nàng có thể phân biệt được, nọ hôn lần trước và lần này không giống nhau.

Nếu như nọ hôn lần trước của Lãnh Như Tuyết chỉ vì đùa cợt nàng, vậy thì nọ hôn bây giờ của hấn là gì? Là trừng phạt nàng?

Hay là vì liên quan đến đại hoàng tử Lãnh Như Băng nên hấn mới mất kiểm soát? Nếu như vậy, hấn đang ghen sao?

Ghen? Nghĩ tới điểm này, lòng Ưu Vô Song bất giác có chút kinh ngạc, nàng đột nhiên nghĩ đến một việc cực kì nghiêm trọng.

Đó chính là, Lãnh Như Tuyết căn bản định từ nàng để có được Ưu Lạc Nhạn, nhưng mà từ khi trở về từ phủ thái tử, lại không thấy hấn có động tĩnh gì, cũng không có như dự tính của nàng, cho nàng hưu thư.

Nếu như nói hấn không cho nàng hưu thư vì liên can đến đại hoàng tử Lãnh Như Băng, và hấn thể diện thì cũng không đúng, bởi vì, hấn từng yêu Ưu Lạc Nhạn sâu đậm, vì Ưu Lạc Nhạn mà không ngại không giữ thể diện mới đúng.

Nghĩ tới ngày đại hôn của Ưu Lạc Nhạn và đại hoàng tử Lãnh Như Băng và ngày nàng đến thất vương phủ lâu như nhau, Ưu Lạc Nhạn đang tâm gả cho Lãnh Như Băng, vì để có được địa vị thái tử phi, ả tuyệt đối không vì Lãnh Như Tuyết mà thủ thân như ngọc.

Điểm này tin rằng Lãnh Như Tuyết cũng không phải không biết, nhưng mà hấn vẫn không từ bỏ, trên yến tiệc muốn nàng định nói ra chân tướng, vậy thì mục đích của hấn là sỉ nhục nàng và vì có được Ưu Lạc Nhạn.

Nhưng mà, bây giờ thay đổi của hấn khiến nàng hoài nghi, nếu như Lãnh Như Tuyết muốn có được Ưu Lạc Nhạn, vậy thì sao yến tiệc kết thúc đến giờ đã hơn mười ngày, hấn đáng ra phải cho nàng hưu thư, nhưng hấn

lại không có động tĩnh gì, ngược lại còn tỏ ra thất thường, không cho nàng hưu thư.

Nghĩ tới đây, lòng Ưu Vô Song bất giác dâng lên cảm giác bất an, bởi vì nàng nhìn không thấu Lãnh Như Tuyết nghĩ gì, không biết tại sao, với nụ hôn vô cơ và ánh mắt âm trầm như nước của Lãnh Như Tuyết khiến nàng vô cơ sợ hãi!

Nàng không muốn tiếp tục lưu lại thất vương phủ, nàng không nguyện ý nhìn thấy Lãnh Như Tuyết!

Nhưng mà trong thời phong kiến cổ đại này, thân phận nàng là vương phi của Lãnh Như Tuyết, qua những ngày này, nàng cũng biết được không ít về thời đại này.

Trong thời phong kiến này, một nữ tử nếu bị phu quân từ chối phủ thì không thể tự ý rời đi, thậm chí ngay cả ra khỏi phủ cũng cần thông qua sự đồng ý của phu quân, nếu không là không giữ phụ đạo.

Người khác làm sao nhìn nàng, nàng không để tâm, nhưng điều nàng để tâm là với thân phận này của nàng, nếu như nàng tự ý rời khỏi, ngày tháng sau này e là không an bình.

Bởi vì ở đây nếu tự ý rời khỏi nhà phu quân thì cũng như tội phạm truy nã ở thế kỉ 21, không có văn điệp chứng minh thân phận để thông quan, nàng thậm chí ngay cả kinh thành còn rời không khỏi.

Còn lưu lại kinh thành, muốn trốn người của thất vương phủ, căn bản là chuyện không thể.

Nghĩ tới đây, dù có thông minh như nàng cũng không nghĩ ra được chủ ý nào để rời khỏi thất vương phủ, rời khỏi Lãnh Như Tuyết.

Bắt nàng lưu lại thất vương phủ, nàng sao cam tâm chứ? Đừng nói mấy nữ nhân trong phủ và mụ Lí ma ma độc ác không biết lúc nào sẽ tìm đến nàng, chỉ một mình Lãnh Như Tuyết với khuôn mặt lục nguyệt thiên (ý là tính tình thất thường), nàng đã chịu không nổi rồi!

Không được, nàng nhất định phải nghĩ ra cách rời khỏi đây, rời khỏi tên nam nhân dễ thay đổi Lãnh Như Tuyết, nếu cứ tiếp tục như vậy nàng sẽ điên mất!

Trong lòng Ưu Vô Song đang tính toán cách rời khỏi, không để tâm bên lối đi của Vô Trần điện, đột nhiên có một vị thiếu niên mặc trang phục tiểu tốt không mấy bắt mắt, chỉ thấy hắn ta đang theo lối đi từ từ bước đến bên Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song vì trầm luân trong tâm sự, cho nên đối với một tiểu tốt trong phủ căn bản không chú ý, nàng chỉ lãnh đạm nhìn sơ hắn ta một cái, sau đó cúi đầu tiếp tục suy tư. Căn bản không nhìn thấy ánh mắt tiểu tốt thoáng qua tia kì lạ.

Ngay lúc vị tiểu tốt ấy đi ngang qua người Ưu Vô Song, đột nhiên hắn ta dừng bước chân, nhẹ nhàng nói với Ưu Vô Song: “Vương phi.”

Chương 98: Ai muốn gặp nàng.

Ưu Vô Song cho là hắn ta đang chào mình, nên chỉ tùy miệng ừ một tiếng, tiếp tục đi về phía trước, nhưng mà vị tiểu tốt lúc này lại làm ra một động tác không hợp quy cũ, chỉ thấy hắn ta đưa tay kéo nhẹ áo Ưu Vô Song, hạ giọng nói: “vương phi, hậu viện có người tìm vương phi.”

Bước chân Ưu Vô Song khẽ dừng lại, lập tức quay đầu lại nhìn tiểu tốt, nhưng lại thấy vị tiểu tốt này cực kì lạ mắt, nàng không hề quen biết.

Nhưng mà điều này không có nghĩa là tiểu tốt này không phải là người của thất vương phủ, bởi vì, thất vương phủ cực lớn, hạ nhân trong phủ không ngàn người thì cũng có tám trăm, nàng đến đây chưa lâu, cho nên nàng chưa gặp qua tiểu tốt này cũng là thường tình.

Nhưng mà, vị thiếu niên này thân mặc trang phục tiểu tốt của thất vương phủ, nhưng hắn ta dù thế nào cũng là người lạ, cho nên, sau khi bị người khác liên tục hãm hại hai lần, trong lòng Ưu Vô Song đối với người khác đã có sự cảnh giác cao, cho nên nàng không lập tức hỏi ai muốn gặp nàng, mà chỉ lạnh lùng nhìn tiểu tốt, hỏi: “người là ai?”

Và điều ngoài dự đoán của Ưu Vô Song là, vị tiểu tốt ấy đối mặt với ánh lạnh lùng của nàng lại không có chút kinh hãi, mà chỉ mỉm cười, đáp: “Vương phi yên tâm, tiểu nhân không hại vương phi, tiểu nhân là tới giúp vương phi.”

Ưu Vô Song tuy không phải là chủ nhân của thân xác này, nhưng nàng đối với thân thể của Ưu Vô Song gốc gác cực kì hiểu rõ, nhưng mà nàng bây giờ đã gả cho Lãnh Như Tuyết trở thành vương phi của hắn, trong

thời cổ đại này, nữ nhi xuất giá tựa như nước đã đổ, Ưu thừa tướng kia tuy quyền cao chức trọng, nhưng mà vì thân phận cao thấp, ông tan gảy cả nhìn con gái còn không thể tùy ý, càng không cần nói đến phái người tới giúp.

Cho nên tiểu tốt này tuyệt đối không phải do Ưu thừa tướng sai đến, và nàng đến đây, trừ bốn bề kẻ địch ra, căn bản không có bằng hữu, làm sao có người hảo tâm đến giúp nàng?

Vì vậy, Ưu Vô Song căn bản không tin lời tiểu tốt này, vẫn lạnh lùng nhìn hắn ta nói: “Người chẳng qua chỉ là một hạ nhân nho nhỏ, lại nói không biết ngượng là đến giúp vương phi ta, người không cảm thấy, lời của người khó khiến người khác tin sao?”

Dứt lời, Ưu Vô Song không thềm quan tâm hắn ta, quay lưng đi về phía Vô Trần điện.

Tiểu tốt ấy thấy Ưu Vô Song vẫn không tin lời của hắn, trong lòng bất giác có chút gấp gáp. Hắn ta nhìn chung quanh, thấy không có người mới tiến về trước một bước, vội vàng nói: “Không phải vương phi muốn rời khỏi thất vương phủ sao? Chỉ cần vương phi đi gặp chủ tử của ta, chủ tử ta sẽ giúp vương phi rời khỏi đây! Đây không phải là điều vương phi muốn sao?”

Nghe thấy lời tiểu tốt, Ưu Vô Song ngừng bước chân, đôi mắt nàng nhìn chằm chằm vị tiểu tốt, trong lòng thầm giật mình, tên này biết nàng muốn rời khỏi đây, việc này cho thấy rõ người muốn gặp nàng đối với việc của nàng nắm rõ như lòng bàn tay, bây giờ nàng đang rầu không biết làm thế nào mới rời khỏi được thất vương phủ, nếu như người ấy có thể giúp nàng, thì đấy cũng là một biện pháp.

Nhưng nếu như tới lúc đó, rời khỏi thất vương phủ lại rơi vào hang sói thì không phải là kết cục mà nàng mong muốn!

Hơn nữa, nàng tuy là cao thủ Taikondo ở thế kỉ 21, nhưng mà đến cổ đại cao thủ như mây này, nàng biết Taikondo nhiều nhất cũng chỉ dọa được mấy hạ nhân hám lợi không biết võ công và đám nữ nhân ngốc không có mắt kia, trước mặt người biết võ công, nàng căn bản không có cơ hội trở tay.

Vạn nhất người nói giúp nàng, khi đưa nàng rời khỏi thất vương phủ lại có âm mưu gì thì sao, vậy thì nàng nhất định khó thoát khỏi ma trảo của hắn ta.

Nghĩ thế, lòng Ưu Vô Song bất giác thêm vài phần do dự.

Có lẽ thấy ánh mắt do dự của Ưu Vô Song, vị tiểu tốt ấy vội nói: “Vương phi yên tâm, chủ tử nhà ta nói, tuyệt đối không ép vương phi làm việc vương phi không muốn, chỉ cần người gặp chủ tử của ta thì sẽ rõ thôi!”

Nghe thấy tiểu tốt nói vậy, Ưu Vô Song khẽ trầm tư một lúc, nói: “Được,ta đi gặp hắn ta.”

Dứt lời, Ưu Vô Song không dừng bước lâu, quay người theo lời nói của vị tiểu tốt mà đi về phía hậu viện.

Vị tiểu tốt ấy nhìn thấy bóng dáng Ưu Vô Song xa dần, trên mặt thiếu niên lộ ra một nụ cười, sau đó thân ảnh chớp mắt biến mất.

Ưu Vô Song đồng ý đi gặp người thần bí, kì thực trong lòng nàng đã có ý định khác, đó là, nếu như vị tiểu tốt ấy cố ý hại nàng, nàng cứ một mực chết cũng không thừa nhận, nàng tin là Lãnh Như Tuyết cũng không làm gì

được nàng, bởi vì hậu viện trước kia là nơi nàng sống, nàng không cần lí do để đến đó.

Nếu như người kia có gì bất chính, vậy thì trong thất vương phủ, nàng cũng không cần sợ!

Và, nếu như không có âm mưu trên, người ấy có thể giúp nàng rời khỏi thất vương phủ, vậy thì quá tốt rồi!

Ưu Vô Song trầm tư, trong lúc vô tri vô giác, đã đến hậu viện, đây là nơi vắng vẻ nhất thất vương phủ, lúc trước, nàng và Vân Nhi bị Lãnh Như Tuyết đuổi tới đây, từ lần trước sau khi trở về từ yến tiệc, không biết tại sao, Lãnh Như Tuyết sai người thu dọn đồ đạc của nàng, để cho nàng dọn đến Vô Trần điện, còn hậu viện lại trống vắng.

Ưu Vô Song đẩy nhẹ cửa ra, bước vào trong, chỉ thấy trong vườn có một người đang mặc trang phục của tiểu tốt đứng đấy, khi người đó nghe thấy bước chân của Ưu Vô Song, từ từ quay đầu lại, mỉm cười với nàng.

Sau khi Ưu Vô Song nhìn rõ dung mạo của người đó, bất giác kinh ngạc mở to mắt, nói: “là người?”

Chương 99: Tâm tư của Lãnh Như Phong

Cũng không thể trách Ưu Vô Song kinh ngạc như vậy, bởi vì, vị tiểu tốt kia không phải là ai khác mà chính là lục hoàng tử, Lãnh Như Phong.

Lãnh Như Phong nhìn thái độ kinh ngạc của Ưu Vô Song, cũng nhìn lại trang phục tiểu tốt bất luân bất loài của mình, tuần nhan bất giác đỏ lên, nói: “sao vậy?”

Qua một lúc lâu, Ưu Vô Song mới hoàn hồn, ánh mắt thoáng qua tia đùa cợt, nói: “người không phải là một hoàng tử sao? Sao lại trở thành tiểu tốt của thất vương phủ?”

Câu này là Ưu Vô Song cố ý hỏi, bởi vì với thân phận của Lãnh Như Phong, hẳn ta căn bản không trở thành một tiểu tốt, bây giờ hẳn ta mặc như vậy, lại cho người gọi nàng đến đây, chắc chắn có mục đích không thể nói cho người khác biết, có lẽ, thân phận tiểu tốt này chỉ để trà trộn vào thất vương phủ.

Lãnh Như Phong mặt khế đỏ nhìn Ưu Vô Song, cứ như là đoán được điều trong lòng nàng nghĩ, nói: “Ta không muốn bị thất hoàng đệ phát hiện, cho nên không thể không như vậy.”

Ưu Vô Song nhìn hẳn ta có chút không tự nhiên, tuy trong lòng rất muốn cười nhưng nàng đã cố nhịn, nhìn Lãnh Như Phong hỏi: “Người lén lén lút lút gọi ta đến đây có việc gì?”

Lãnh Như Phong trầm mặc một hồi lâu, biểu cảm có chút phức tạp nhìn Ưu Vô Song, không đáp mà hỏi ngược lại: “có phải nàng rất muốn rời khỏi

thất hoàng đệ?”

Ánh mắt Ưu Vô Song thoáng qua một tia phòng bị, nàng tuy quen biết Lãnh Như Phong, nhưng mà suy cho cùng vẫn không thể hiểu hẳn ta, hơn nữa, hẳn và Lãnh Như Tuyết là huynh đệ, cho nên trong lòng nàng căn bản không tin hẳn ta.

Lúc này hẳn ta hỏi vậy, bất giác cười nhẹ một tiếng, nói: “ta gả vào thất vương phủ, chẳng qua chỉ là một sự sai lầm, người cũng biết, người Lãnh Như Tuyết thích là muội muội ta, vốn dĩ không phải là ta, cho nên, ta rời khỏi đây cũng là chuyện thường tình, đúng không?”

Lãnh Như Phong nghe thấy lời nói của Ưu Vô Song, hẳn ta trầm ngâm một hồi, đột nhiên nói: “Ưu Vô Song, nàng có yêu thất hoàng đệ không?”

Ưu Vô Song nghe thấy lời của hẳn ta, lòng khẽ sửng sốt, nhưng mà nàng rất nhanh đã lộ ra nụ cười kinh ngạc, đáp: “ta không yêu bất kì người nam nhân yêu người nữ nhân khác!”

Lãnh Như Phong nghe lời nói của Ưu Vô Song, hồi lâu không nói gì, qua một lúc sau, cứ như hạ quyết tâm cực lớn, nhìn Ưu Vô Song, thành khẩn nói: “có lẽ, ta có thể giúp nàng rời khỏi đây.”

“Giúp ta?” nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, Ưu Vô Song lại sửng sốt lần nữa, đôi mắt nàng dừng lại trên khuôn mặt tuấn mỹ, cơ hồ như muốn nhìn thấu xem hẳn ta nói thật hay giả.

Ưu Vô Song lần đầu tiên nhìn kĩ Lãnh Như Phong, nàng phát hiện, người nam nhân giống tiểu chính thái này trong mắt đầy thành ý, không giống như đang gạt nàng.

Chỉ là hắn ta dù sao đi nữa cũng là huynh đệ của Lãnh Như Tuyết, tuy nàng không biết hắn ta không gạt mình, nhưng mà không thể hoàn toàn tin tưởng hắn ta, nàng cười lạnh một tiếng, nói: “Người làm sao giúp ta? Ta là vương phi của Lãnh Như Tuyết, người có thể giúp được ta?”

Ánh mắt Lãnh Như Phong thoáng qua một thần sắc phức tạp, trầm ngâm hồi lâu, đáp: “ta giúp nàng rời khỏi đây, chẳng qua chỉ vì không muốn nhìn thấy đại hoàng huynh và thất hoàng đệ vì nàng mà trở mặt thành thù, bởi vì thất hoàng đệ bây giờ vẫn không phải là đối thủ của đại hoàng huynh.”

Ưu Vô Song khế sửng sốt, nàng không ngờ Lãnh Như Phong lại nói ra những lời như vậy, nhưng mà nàng rất nhanh đã trấn tĩnh lại, thái độ không thay đổi, lạnh lùng nói: “người nghĩ nhiều quá rồi chẳng? Ta là vương phi của Lãnh Như Tuyết, liên quan gì đến đại hoàng tử? Không lẽ bọn họ có thể vì Ưu Vô Song ta mà dấn động can cơ (đánh nhau bể đầu sút trán) sao?”

Lãnh Như Phong thấy Ưu Vô Song không tin, trong lòng bất giác thở dài, nếu như là khi ấy, hắn tuyệt đối không cho rằng đại hoàng huynh vì Ưu Vô Song mà gây bất lợi cho Lãnh Như Tuyết, nhưng mà, từ khi đến thái tử phủ, hắn lại nhìn ra, trên người Ưu Vô Song có món đồ mà đại hoàng huynh muốn, cho nên, dựa vào trực giác của hắn ta, hắn ta cảm thấy đại hoàng huynh lần này tuyệt đối không dễ dàng buông tay đối với Ưu Vô Song.

Và điều khiến hắn ta lo lắng hơn nữa là Lãnh Như Tuyết, bởi vì, từ khi Ưu Vô Song bị thương ở thái tử phủ, thái độ của Lãnh Như Tuyết đối với Ưu Vô Song đã có chuyển biến, hắn ta từ miệng mật thám biết được, tuy không xác định Lãnh Như Tuyết có thích Ưu Vô Song hay không, nhưng mà hắn ta có thể chắc chắn rằng Lãnh Như Tuyết đã bị Ưu Vô Song thu hút.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Lãnh Như Phong lại rơi trên dung mạo kiều diễm, một nữ tử dung mạo nghiêng thành, lại thông minh khả ái như vậy, sao lại không thu hút người khác chứ?

Đừng nói là Lãnh Như Tuyết, cho dù là đại hoàng huynh, tuy rằng mục đích chính của đại hoàng huynh không phải là thích Ưu Vô Song, nhưng mà cũng không thể phủ nhận nàng ta đã khơi dậy hứng thú của đại hoàng huynh. Nếu không, khi nàng ta ở thái tử phủ bị thương, đại hoàng huynh tuyệt đối không khẩn trương như vậy.

Cho dù là hắn ta, khi lần đầu gặp nàng, cũng bị nàng cuốn hút mà luôn hướng theo nàng.

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Phong cúi đầu xuống, che giấu tâm tư của mình, sau đó lại nhìn Ưu Vô Song nói: “bất kể nàng có tin hay không, ta lần này thật sự muốn giúp nàng, lí do ta giúp nàng, ta đã nói rồi, nếu như nàng không đồng ý thì coi như ta không hề nói gì!”

Ưu Vô Song không trả lời ngay câu hỏi của Lãnh Như Phong, mà chỉ trầm tư hồi lâu, nói: “cho dù ta tin người, nhưng người là sao giúp ta? Cho dù người có bản lĩnh giúp ta trốn khỏi đây, nhưng mà không có huy thư của Lãnh Như Tuyết, ta có thể đi đâu chứ?”

Lãnh Như Phong đột nhiên cười khổ một cái, đáp: “nàng biết phụ hoàng muốn ta và công chúa Tử Việt quốc thành thân, và điều kiện của ta là phụ hoàng hạ chỉ bảo thất hoàng đệ từ nàng, hơn nữa phụ hoàng đã đồng ý rồi.”

Chương 100: Bằng hữu

Ưu Vô Song nghe thấy lời nói của Lãnh Như Phong, bất giác khẽ chấn động, nàng không ngờ rằng, Lãnh Như Phong lại đề ra điều kiện này với hoàng thượng, hơn nữa, hoàng thượng đã đồng ý.

Nhìn nụ cười có chút gượng gạo của Lãnh Như Phong, Ưu Vô Song nhất thời không biết nói gì, nàng biết, Lãnh Như Phong không muốn cưới công chúa Tử Việt quốc kia, bởi vì nàng từng nghe thấy huynh đệ họ nói chuyện, và hẳn ta khi ấy ở trong thất vương phủ cũng vì đào hôn.

Tuy rằng ở thời phong kiến cổ đại này, thánh chỉ của hoàng thượng là không thể chống lại, nhưng mà, nghe thấy hẳn ta nói hẳn ta đề ra điều kiện này mà chấp nhận cưới công chúa Tử Việt quốc, nàng quả thật có chút kinh ngạc.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác nhìn Lãnh Như Phong. Ngạc nhiên hỏi: “người đồng ý cưới công chúa Tử Việt quốc, chỉ vì đề ra điều kiện này với hoàng thượng?”

Lãnh Như Phong khẽ lắc đầu, nói: “cũng không hoàn toàn là vậy, nàng cũng biết, thánh chỉ của phụ hoàng không ai có thể chống lại, công chúa Tử Việt quốc kia suy cho cùng ta cũng phải cưới, việc của nàng ta chẳng qua chỉ thuận tiện đề nghị với phụ hoàng thôi!”

Nhìn dung mạo tuấn mỹ của Lãnh Như Phong, Ưu Vô Song đột nhiên cảm thấy, người nam nhân này tuy bề ngoài xem ra phong lưu đào hoa, nhưng mà hẳn ta không đáng ghét, nhưng nàng cảm thấy có chút nghi ngờ, nếu như hẳn ta giúp Lãnh Như Tuyết mới giúp nàng rời khỏi thất vương

phủ, vậy hẳn ta có thể không cần làm vậy, chỉ cần hẳn ta nói với Lãnh Như Tuyết, không phải sẽ ổn rồi? Hà tất phải hao phí công sức, lấy việc bản thân cưới công chúa Tử Việt quốc chỉ để đổi điều kiện đó mà giúp nàng lấy được hươu thư?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác có chút hoài nghi hỏi: “Lãnh Như Phong, người tại sao lại giúp ta? Nếu như người chỉ vì Lãnh Như Tuyết, người có thể không cần làm vậy, chỉ cần người nói với Lãnh Như Tuyết là ổn, người hà tất phải phí công thậm chí không tiếc cải trang thành tiểu tốt của thất vương phủ chỉ vì nói với ta những lời này?”

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, trên mặt Lãnh Như Phong thoáng qua thần sắc khiến người khác nhìn không thấu, sự việc thật sự như Ưu Vô Song nói, nếu như hẳn ta thật sự lo lắng đại hoàng huynh sẽ gây bất lợi với Lãnh Như Tuyết, vậy thì hẳn ta nói với Lãnh Như Tuyết một tiếng là được, nhưng mà hẳn ta lại không làm vậy.

Nguyên nhân hẳn ta không làm như vậy, chỉ là bởi vì, kì thực đối với nàng, trong lòng hẳn ta vài cảm xúc nói không rõ, ngay cả hẳn ta cũng không biết đó là gì, và tại sao hẳn ta có cảm giác như vậy.

Trong thâm tâm hẳn ta không hy vọng nàng là vương phi của Lãnh Như Tuyết, và hẳn ta càng không hy vọng nàng trở thành thái tử phi của đại hoàng huynh, nếu như nàng lưu lại trong thất vương phủ, sẽ có ngày nàng sẽ trở thành người của đại hoàng huynh, cho nên, hẳn ta mới không tiếc đề ra điều kiện này mà chấp nhận cưới công chúa Tử Việt quốc. Ép phụ hoàng hạ chỉ bảo Lãnh Như Tuyết cho nàng hươu thư, để nàng rời khỏi thất vương phủ.

Nhưng mà, Lãnh Như Phong đến cuối cùng cũng không trả lời Ưu Vô Song, hẳn ta ngẩn đầu nhìn sắc trời, sau đó nói với Ưu Vô Song: “sắc trời không còn sớm nữa, ta phải đi rồi, nàng yên tâm, không lâu sau, nàng có

thể rời khỏi thất vương phủ, nhưng mà, trước khi như vậy, ta hy vọng nàng đừng nói chuyện hôm nay ta và nàng gặp nhau cho thất hoàng đệ.”

Dứt lời, Lãnh Như Phong đột nhiên nhìn Ưu Vô Song, ánh mắt mang theo một sự quyết tâm, sau đó lớn bước đi ra ngoài cửa.

Ưu Vô Song nhìn theo bóng dáng của Lãnh Như Phong. Khi hắn ta sắp bước khỏi viện lạc, đột nhiên la lên: “Lãnh Như Phong, cảm ơn ngươi, sau này, chúng ta vẫn là bằng hữu chứ?”

Thân ảnh Lãnh Như Phong khẽ dừng lại, hắn ta không quay đầu lại, qua một lúc lâu, mới dùng ngữ khí hết sức chân thành: “đúng vậy. Chỉ cần nàng không ghét ta, chúng ta mãi mãi là bằng hữu.”

Chương 101: Điên cuồng

Thái tử phủ.

Lạc Nhận điện.

Trong phòng khách trang trí hào hoa, đám hạ nhân đang cúi đầu đứng im không dám động đậy, biểu cảm của mỗi người đều rất kinh khủng.

Đột nhiên, “ba” (tiếng đồ bị bể) một tiếng, một tiếng vang lớn vang lên trong tấm phòng, tiếp đó truyền đến tiếng khóc của một a hoàn, các hạ nhân đứng ở phòng khách cũng vì tiếng động này mà sắc mặt đại biến.

Tuy nhiên, trong tấm phòng, Ưu Lạc Nhận cả mặt đầy oán hận, dung mạo nhẵn nhụi nhìn người a hoàn ngã dưới đất đang khóc thút thít, quát: “Tên tiện tì, ngươi là cố ý muốn phỏng chết bốn cung phải không?”

Dưới đất vung vãi đầy mảnh vỡ của chén sứ, nhìn rất bừa bộn, còn a hoàn ấy đang ngồi giữa các mảnh vỡ, y phục trên người bị ướt một mảng lớn, bàn tay lộ ra ngoài vừa đỏ vừa sưng như bị thứ gì bỏng qua, còn gương mặt thanh tú hiện rõ năm dấu tay.

Lúc này người a hoàn đó không dám nhìn Ưu Lạc Nhận, đang cầm lấy cái tay bị bỏng đau của mình, nhỏ tiếng thút thít, biểu tình trên mặt hết sức đau khổ, hiển nhiên là bị đau mà khóc.

Tuy nhiên, cho dù như thế, Ưu Lạc Nhận cũng không có ý định bỏ qua cho người a hoàn đó, chỉ thấy thái độ ả ta đầy oán độc, đột nhiên đưa tay

kéo lấy a hoàn đó, lớn tiếng quát: “Tien nhân này, sao ngươi không nói gì? Ngươi nói đi? Có phải ngươi định hại chết bốn cung?”

A hoàn ấy bị Ưu Lạc Nhận nắm lấy tóc, đau đớn khó chịu, nhưng mà không dám vùng vẫy, chỉ bất lực mà khóc, miệng không ngừng cầu xin tha: “Thái tử phi....nô tỳ không có ý.....ngươi tha cho nô tỳ đi....sau này nô tỳ không dám nữa.....”

Còn Ưu Lạc Nhận vì bị Lãnh Như Băng lạnh nhạt mà nộ khí không có chỗ bộc phát, trong lòng oán hận Ưu Vô Song nhưng lại không thể đi tìm Ưu Vô Song để xả giận chỉ có thể đem toàn bộ giận dữ trút lên a hoàn này.

Cho nên, khi ả nghe thấy a hoàn này xin tha, không những không buông tay mà ngược lại còn nắm càng chặt tóc người a hoàn ấy mà kéo lên, móng tay dài nhọn xướt qua khuôn mặt người a hoàn đó, quát lớn: “tien nhân đáng chết, hôm nay bốn cung muốn ngươi phải chết!”

“Á” theo sau tiếng hét a hoàn ấy, trên mặt người a hoàn đã lưu lại vài vết thương chảy đầy máu, máu tươi dọc theo khuôn mặt người a hoàn mà chảy xuống, cơ thể không ngừng run rẩy, hiển nhiên là cực kì đau đớn, nhưng mà sắc mặt trắng bệch không dám chống cự lại, mặc cho Ưu Lạc Nhận không ngừng đánh đập, và người a hoàn đó chỉ co người lại, không ngừng khóc và xin tha.

Hạ nhân đứng ngoài phòng khách tuy nghe thấy tiếng khóc và xin tha của a hoàn đó nhưng không ai dám vào trong xem, mà chỉ lộ ra vẻ mặt sợ hãi, có một số người nhát gan còn toàn thân run rẩy.

Và trong lúc quần chúng đang sợ hãi bất an thì một trận bước chân truyền đến, Lãnh Như Băng thân hình cao to xuất hiện, nhìn thấy Lãnh Như Băng đến, đám hạ nhân cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng tiến lên trước hành lễ với Lãnh Như Băng.

Tuy nên Lãnh Như Băng lại vì tiếng khóc ở tấm phòng mà nhúu mày, hấn không thềm lo đám hạ, lớn bước đi về hướng tấm phòng của Ưu Lạc Nhạn.

Đẩy cửa tấm phòng ra, Lãnh Như Băng cơ hồ không dám tin những gì mà mình nhìn thấy, Ưu Lạc Nhạn thái độ không chút phong thái la hét như một người phụ nữ hung hăng, chua ngoa, ánh mắt thoáng qua một tia phần nộ, nộ thanh quát: “Ưu Lạc Nhạn, ngươi làm gì vậy?”

Ưu Vô Song nghe thấy âm thanh liền quay đầu lại, nhìn thấy Lãnh Như Băng, trong lòng bất giác kinh ngạc, nhưng mà, ả rất nhanh hồi thần, chớp mắt buông a hoàn ấy ra, sà vào người Lãnh Như Băng, gọi: “thái tử gia, người cuối cùng cũng chịu lại thăm thiếp rồi.....”

Lãnh Như Băng nhìn thấy Ưu Lạc Nhạn sà vào người hấn ta, ánh mắt thoáng qua một tia hàn ý, thân ảnh khẽ chớp, tránh khỏi Ưu Lạc Nhạn.

Ưu Lạc Nhạn không ngờ Lãnh Như Băng lại tránh ra, nhấ thời không kịp phản ứng lại, ngã xuống đất.

Lãnh Như Băng không thềm nhìn ả, mà chỉ nói với a hoàn đang nhỏ tiếng khóc kia: “Ngươi lui ra trước đi!”

A hoàn ấy không dám lưu lại, nghe thấy phân phó của Lãnh Như Băng, vội vàng bò dậy che vết thương chảy máu, đi ra ngoài.

Nhìn thấy a hoàn ấy rời khỏi, Ưu Lạc Nhạn cũng không ngăn lại, mà là ai oán nhìn Ưu Vô Song, khóc nói: “thái tử gia, người tại sao lại đối với thiếp như vậy? Người rõ ràng biết thiếp yêu người, sao người lại đối với thiếp như vậy?”

Đổ diện với sự tri vấn hoa lê mang vũ của Ưu Lạc Nhạn, Lãnh Như Bằng không vì vậy mà động lòng, hắt ta đi đến bên chiếc ghế và ngồi xuống, lạnh lùng nhìn Ưu Lạc Nhạn, lãnh lùng nói: “việc sai lầm mà Lãnh Như Bằng ta đòi này làm là không nên để người tiếp tục âm mưu của người trong đêm đại hôn. Ưu Lạc Nhạn, ta không từ người khỏi phủ thái tử đã là nể mặt phụ thân người lắm rồi.”

Ưu Lạc Nhạn nghe thấy lời của Lãnh Như Bằng, đột nhiên thần sắc điên cuồng mà cười phá lên, chỉ thấy ả nét mặt đầy oán hận, đôi mắt nhìn chăm chăm Lãnh Như Bằng, hét lên: “Lãnh Như Bằng, người bị con tiện nhân kia mê hoặc rồi sao? Ha ha, người hồi hận rồi sao? Tiếc là bây giờ người hối hận đã không còn kịp nữa, ả bây giờ là thất vương phi, chỉ có ta, chỉ có ta mới là thái tử phi của người, người hãy từ bỏ ý định ấy đi!”

Lãnh Như Bằng sắc mặt âm trầm, hắt ta lạnh lùng nhìn Ưu Lạc Nhạn, tức giận đáp: “Ưu Lạc Nhạn, chuyện của bốn thái tử, không cần người quan tâm, người hãy quan tâm vị trí thái tử phi của mình có thể giữ được bao lâu! Người đừng cho rằng, người là con gái của Ưu thừa tướng thì bốn thái tử không dám từ người!”

Chương 102: Sát tâm

Ưu Lạc Nhạn sắc mặt trắng bệch, thân thể ả khẽ run lên, bò từ dưới đất dậy, oán hận nhìn Lãnh Như Băng, đột nhiên cười lạnh nói: “Lãnh Như Băng, ngươi đừng cho rằng ta không biết, ngươi bây giờ hận là không thể từ ta phải không? Ngươi không từ ta, chẳng qua không thể để sự thật cho người khác biết thôi!”

Sắc mặt Lãnh Như Băng cực kì khó coi, hắn ta lạnh lùng nhìn Ưu Lạc Nhạn, lẳng lặng không nói một lời.

Kì thực, hắn ta thực sự như Ưu Lạc Nhạn nói, hắn không từ Ưu Lạc Nhạn, ngoài nguyên nhân chính là không muốn đắc tội Ưu thừa tướng, càng không muốn sự thật phơi bày cho người khác biết, bởi vì hắn ta là đương triều thái tử, và thân là thái tử phi của hắn không thể dễ dàng bị từ như vậy.

Ưu Lạc Nhạn thấy Lãnh Như Băng không nói gì, biết là mình đã đoán trúng tâm sự của hắn ta, trong lòng khẽ vui mừng.

Tuy nội tâm vẫn oán hận nhưng mà chỉ cần Lãnh Như Băng không từ ả, vậy thì ả vẫn có thể đạt được những gì ả muốn!

Cho nên ả thu lại bất mãn trong lòng, đột nhiên sà vào lòng Lãnh Như Băng, nhõng nhẽo nói: “Như Băng, chàng biết mà, thiếp thực sự yêu chàng, chỉ cần chàng đối với thiếp như trước kia, thì thiếp sẽ không oán hận chàng yêu tỉ tỉ, nhưng mà chàng nên biết, tỉ tỉ đã là thất vương phi của Lãnh Như Tuyết, chỉ có thiếp mới là thái tử phi của chàng, chỉ có thiếp mới

có thể bên cạnh hầu hạ chàng....Như Bằng, đừng nói những lời thương tâm như vậy nữa được không?”

Ánh mắt Lãnh Như Bằng thoáng qua tia kinh miệt, hắt lạnh lòng đẩy Ưu Lạc Nhận ra, ngữ khí không chút tình cảm nói: “Ưu Lạc Nhận, ngươi hãy nhớ kĩ cho bốn thái tử, từ nay về sau, ngươi tốt nhất hãy làm thái tử phi của ngươi, nếu như ngươi muốn giữ vị trí thái tử phi thì hãy ngoan ngoãn, nếu không, đừng trách bốn thái tử không niệm tình phu thê!”

Dứt lời, Lãnh Như Bằng phúi tay áo, không thèm nhìn Ưu Lạc Nhận, vô tình quay người rời khỏi.

Ưu Lạc Nhận tức đến mức sắc mặt hết đỏ rồi lại trắng, đôi tay ả siết chặt lại với nhau, dung mạo mỹ lệ vì oán hận cực độ mà nhả lại một đống.

Qua hồi lâu, ả mới hét lớn một tiếng, hất hết tất cả mọi thứ trên bàn xuống đất.

Ả không cam tâm, ả không cam tâm, Lãnh Như Bằng dựa vào gì mà đối với ả như vậy?

Ả không dễ dàng gì, hao phí biết bao tâm tư mới có được địa vị thái tử phi cao quý này, thứ ả muốn có được không phải là những thứ này! Không phải là bị đánh vào lãnh cung, trở thành một thái tử phi hữu danh vô thực! Đây căn bản không phải là những gì ả muốn!

Bị Lãnh Như Bằng lạnh nhạt, trong lòng Ưu Lạc Nhận càng hận, nhưng mà ả vẫn hận Ưu Vô Song! Là con ngốc đó, là nó, mới khiến ả bị Lãnh Như Bằng lạnh nhạt như vậy, là con ngốc ấy sai!

Bây giờ ả hối hận khi ấy không giết chết Ưu Vô Song, nếu như khi ấy ả giết nàng, vậy thì, bây giờ ả sẽ không rơi vào hoàn cảnh này, càng không bị

Lãnh Như Băng lạnh nhạt!

Nghĩ tới dung mạo của Ưu Vô Song còn đẹp hơn ả mấy phần, ả đã tức tới ngứa cả răng, hận không thể ngay lập tức hủy đi gương mặt của Ưu Vô Song!

Nhưng mà, bây giờ không phải ở thừa tướng phủ, bây giờ Ưu Vô Song đã trở thành thất vương phi, ả dù có hận nàng, cũng không thể làm gì!

Cộng thêm Lãnh Như Tuyết khi ấy biết ả phản bội, đối với ả đã không như lúc trước, e là muốn mượn tay Lãnh Như Tuyết trừ đi Ưu Vô Song cũng là chuyện không thể.

Nghĩ tới đây, lòng Ưu Lạc Nhạn càng oán hận, ả tuy rằng bản thân không muốn Lãnh Như Tuyết, nhưng mà thấy người tình cũ không thèm nhìn mình một cái, lòng ả cảm thấy không thoải mái.

Chính vào lúc này, ánh mắt của Ưu Lạc Nhạn đột nhiên rơi xuống một miếng mộc bài nhỏ.

Nhìn thấy miếng mộc bài bị ả quăng dưới đất, khuôn mặt nhăn nhó của Ưu Lạc Nhạn bỗng nở nụ cười lạnh đầy oán độc.

Miếng mộc bài ấy là khi ấy ả tìm người đánh ngất Ưu Vô Song mà có được.

Tổ chức đó là một tổ chức sát thủ thần bí, khi ấy người nam nhân mặt đầy sát khí đưa cho ả miếng mộc bài này, nói là sau này có việc có thể dựa vào miếng mộc bài này mà tìm hắn!

Ả khi ấy bởi vì cực kì căm ghét người nam nhân đó cho nên một mực không để tâm đến lời nói của hắn ta, nhưng nay, khi ả nhìn thấy miếng mộc

bài này, tự nhiên nghĩ tới lời nói của người nam nhân đó.

Cho dù là vậy, thế thì ả tại sao không mượn tay người nam nhân này trừ khử đi Ưu Vô Song?

Chỉ cần Ưu Vô Song chết, ả vẫn là đệ nhất mỹ nữ của vương triều Tây Diệm, chỉ cần Ưu Vô Song chết, thì không phải ả có thể níu giữ trái tim của Lãnh Như Bằng sao?

Nghĩ tới đây, Ưu Lạc Nhạn cúi người nhặt lấy miếng mộc bài, sau đó cười một tiếng âm lạnh, ngữ khí đầy oán độc nói: “Ưu Vô Song, ngươi đừng đắc ý, ngươi sống không được bao lâu nữa đâu! Ngươi cho rằng, bây giờ ngươi là thất vương phi, ta sẽ không thể làm gì được ngươi? Ưu Lạc Nhạn ta muốn ngươi biết, ngươi dù là thất vương phi, cũng không thoát khỏi lòng bàn tay Ưu Lạc Nhạn ta! Ta muốn ngươi chết! Chết!”

Dứt lời, Ưu Lạc Nhạn cười điên cuồng, tiếng cười của ả đầy oán hận, trong tấm phòng âm u vang vọng, khiến người nghe cảm thấy dựng tóc gáy.

Những hạ nhân đứng ngoài phòng khách, nghe thấy tiếng cười âm lạnh từ tấm phòng truyền tới, cơ thể đều khẽ run.

Qua những ngày này, bọn họ đều biết, thái tử phi trông ôn nhu vô hại lúc trước kì thực là người có tâm tư thâm độc, hạ nhân trong Lạc Nhạn điện có ai chưa từng bị ả trừng phạt qua? Những ngày này, tính tình Ưu Lạc Nhạn đại biến, đối với hạ nhân nhẹ thì tát bạt tay, nặng thì đánh bằng roi, cho nên, những hạ nhân ở Lạc Nhạn điện khi nghe tới tên Ưu Lạc Nhạn, không ai không biến đổi sắc mặt.

Chương 103: Hưu phi

Ngự thư phòng.

Một người trung niên một thân long bào ngồi sau long án, chỉ thấy người ấy thiên đường phong mãn, sắc mặt hồng hào, đi đứng đầy khí chất vương giả, người ấy chính là đương kim hoàng đế của vương triều Tây Diệm.

Và dưới long án có ba người đang đứng, trong đó có một vị thiếu niên mặc áo bào trắng tuyết, dung mạo tuấn mỹ không ai sánh bằng, chính là thất vương gia Lãnh Như Tuyết.

Vị thiếu niên còn lại là Lãnh Như Phong.

Và còn có một người trung niên tuổi cũng khá cao, không phải là ai khác mà chính là thân phụ của Ưu Vô Song, đương kim thừa tướng, Ưu Thành Minh.

Nhìn ba người đứng không nói gì, ánh mắt uy nghiêm của hoàng đế quét ba khuôn mặt ba người, sau đó ánh mắt rơi trên người Lãnh Như Tuyết, trầm giọng nói: “Tuyết Nhi, Phong Nhi nói với ta, gần đây ngươi vì việc của thái tử phi mà không vui vẻ với đại hoàng huynh, có chuyện như vậy không?”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy hoàng đế nói, đầu tiên là khẽ chấn động, sau đó cúi đầu đáp: “hồi phụ hoàng, nhi thần và đại hoàng huynh chỉ là có chút hiểu lầm, phụ hoàng không cần lo lắng.”

Ánh mắt của hoàng đế ngưng hồi lâu trên khuôn mặt Lãnh Như Tuyết, cứ như nhìn thấu nội tâm của hắn, qua một lúc lâu, mới từ từ thu lại ánh mắt quay sang nhìn Ưu Thành Minh đứng một bên này giờ, lãnh đạm nói: “Ưu khanh gia, hôm nay trẫm gọi các người tới, có biết là vì chuyện gì không?”

Ưu Thành Minh thái độ kinh hoàn đáp: “Hồi hoàng thượng, lão thần không dám suy đoán thánh ý.”

Hoàng thượng nhìn Ưu Thành Minh một cái, đột nhiên thở dài, nói: “Trẫm biết, kì thực là làm khó người cho nên trẫm không trách người.”

Nói tới đây, hoàng đế đột nhiên chuyển ngữ khí, nhìn Lãnh Như Phong nói: “Phong Nhi gần đây có đề ra một điều kiện với trẫm, và trẫm cũng đã đồng ý, cho nên, hôm nay gọi các người tới đây là nói trước với các người một tiếng.”

Nói tới đây, hoàng đế dừng lại, ánh mắt lần nữa lướt qua ba người.

Ba người không nói gì, họ đều đang chờ hoàng đế nói tiếp.

Và ánh mắt hoàng đế lần nữa rơi trên người Lãnh Như Tuyết, lãnh đạm nói: “Tuyết Nhi, bây giờ Ưu Lạc Nhạn đã trở thành thái tử phi của đại hoàng huynh ngươi, ngươi đừng nghĩ nhiều nữa, đại trượng phu sợ không có thê tử sao? Hơn nữa, ngươi có con của trẫm. Tuyết Nhi, ngươi hiểu ý trẫm chứ?”

Nghe thấy lời nói của hoàng đế, lòng Lãnh Như Tuyết khẽ chấn động, một cảm giác bất an dâng lên, hắn cúi đầu, nói: “phụ hoàng yên tâm, thần nhi đối với thái tử phi không còn tư tưởng.”

Hoàng đế nghe thấy lời nói của Lãnh Như Tuyết, thỏa mãn gật gật đầu, nói: “vậy thì tốt, cũng không uống trấm xem trọng người như vậy.”

Dứt lời, hoàng đế ngừng lại, lại nói: “Được rồi, việc này, trẫm không nói nhiều nữa. Mấy ngày trước, điều kiện để Phong Nhi cưới công chúa Tử Việt quốc là trẫm hạ chỉ để người tử thất vương phi. Trẫm biết người vốn không yêu thích thất vương phi, còn đối với việc của thất vương phi, trẫm cũng có nghe qua, cho nên, trẫm đã đồng ý với Phong Nhi. Hôm nay gọi các người tới đây chính là hỏi ý kiến của các người.”

Nghe thấy lời nói của hoàng đế, Ưu Thành Minh và Lãnh Như Tuyết sắc mặt đại biến.

Còn Ưu Thành Minh cơ thể khẽ run rẩy, bởi vì, Ưu Vô Song tuy là thần trí bất minh, nhưng mà dù sao đi nữa cũng là thân nữ nhi của ông ta, vì ông ta cực kì yêu người vợ quá cố cho nên ông ta đối với Ưu Vô Song cực kì yêu thương, ông ta biết, con gái mình thần trí bất minh, căn bản không có tư cách trở thành chính phi của Lãnh Như Tuyết, khi ấy ông ta đồng ý hôn sự này, cũng là do không thể từ chối.

Ngày đại hôn, nhị nữ nhi lại âm sai dương lịch lên nhằm kiệu hoa, cho nên, khi ông ta biết nữ nhi lên nhằm kiệu hoa, ông ta sớm đã dự trước ngày Ưu Vô Song bị từ.

Nhưng mà, tuy ông ta đã sớm đoán trước sẽ có ngày này, nhưng dù sao nữ nhi của mình bị bỏ, ông ta hiển nhiên cảm thấy trong lòng khó chịu.

Nhưng, may là nữ nhi thần trí bất minh, tuy bị bỏ, dù sao cũng không biết thương tâm, bất quá ông ta lưu nữ nhi lại trong phủ nuôi cả đời.

Nghĩ tới đây, Ưu Thành Minh trong lòng thở dài chán chường, sau đó nói với hoàng đế: “thần không có kiến nghị, tất cả do hoàng thượng làm

chủ.”

Nét mặt khó coi của Ưu Thành Minh không thoát khỏi cặp mắt của hoàng đế, ông ta thở dài nhìn Ưu Thành Minh, nói: “Ưu khanh gia, trầm biết, trong lòng khanh rất buồn nhưng mà sau khi Tuyết Nhi từ thất vương phi, trầm sẽ hạ một đạo thánh chỉ, cho phép nàng ta tìm một người tốt khác.”

Ưu Thành Minh tự nhiên hiểu ý của hoàng đế, bởi vì thời đại này, nữ tử bị từ khỏi nhà phu quân, là không thể tự ý xuất giá, nhưng mà nếu như có hoàng thượng hạ chỉ thì khác rồi.

Cho nên, Ưu Thành Minh cảm kích nhìn hoàng đế, nói: “đa tạ hoàng thượng.”

Còn Lãnh Như Tuyết sắc mặt cực kì khó coi, hắn không ngờ Lãnh Như Phong lại bảo phụ hoàng hạ chỉ ép hắn từ Ưu Vô Song, và phụ hoàng cũng đã đồng ý.

Nghĩ tới Ưu Vô Song rời khỏi, trong lòng hắn tự dưng dâng lên một cảm giác khó chịu, hắn phát hiện từ khi từ yến tiệc về phủ, cảm giác của hắn đối với Ưu Vô Song đã thay đổi, nhưng mà, cảm giác này là gì thì hắn không biết, nhưng có một điểm hắn biết rõ, đó chính là hắn căn bản không muốn từ Ưu Vô Song.

Cho nên, hắn không đợi hoàng đế hỏi hắn, liền lớn tiếng nói: “phụ hoàng, nhi thần không muốn hưu phi.”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, mỗi người một biểu tình, biểu tình của Lãnh Như Phong là hóa đá, còn biểu tình của hoàng thượng là vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc, biểu tình của Ưu Thành Minh lại không dám tin và thoáng một tia vui mừng.

Qua một lúc lâu, hoàng đế mới khẽ nhú mày. Nhìn Lãnh Như Tuyết nói:
“Tuyết Nhi, ngươi không phải không thích thất vương phi sao? Sao lại không muốn hưu phi?”

Chương 104: Quyết định của hoàng đế

Đối diện với sự truy hỏi của hoàng đế, Lãnh Như Tuyết nhất thời á khẩu, đúng vậy, hắn không phải là không thích ả sao? Hắn sao lại không đồng ý hưu phi?

Trước kia, hắn không từ ả là bởi vì sợ phụ hoàng trách móc và Ưu thừa tướng bất mãn, nhưng mà, bây giờ phụ hoàng đích thân hạ chỉ, Ưu thừa tướng cũng đồng ý rồi, hắn tại sao không từ ả điên đó?

Nhất thời, Lãnh Như Tuyết lặng người, tự bản thân hắn cũng không biết tại sao mình không đồng ý từ Ưu Vô Song, nhưng mà trong lòng hắn giờ đây có một cảm giác mãnh liệt, đó chính là tuyệt đối không thể từ Ưu Vô Song, hắn không thể mất đi ả, càng không nguyện ý thấy ả sà vào lòng người khác.

Mất đi? Lãnh Như Tuyết đột nhiên kinh ngạc, hắn bị lòng của chính bản thân dọa giết mình, hắn từ khi nào để ý đến nữ nhân đó? Hắn không phải một mực rất ghét ả sao?

Không lẽ.....hắn thật sự có cảm giác đối với nữ nhân đó? Việc này sao có thể được? Hắn làm sao có thể thích nữ nhân ấy?

Nhưng mà, nếu như không phải có cảm giác với nữ nhân đó, thì tại sao hắn không đồng ý từ ả?

Lãnh Như Tuyết rất muốn tìm cái cớ tự nói với bản thân rằng hắn không yêu Ưu Vô Song, nhưng mà hắn lại không tìm được, bởi vì, ý niệm không

muốn hưu phi trời dậy rất mãnh liệt, mãnh liệt tới nỗi hẳn không thể nói dối bản thân.

Hoàng đế thấy Lãnh Như Tuyết trầm mặc không nói gì, trong lòng bỗng dưng có chút hiếu kỳ, nói: “Tuyết Nhi, ngươi đang nghĩ gì vậy? Trẫm đang hỏi ngươi, ngươi không nghe thấy sao?”

Lãnh Như Tuyết ngẩn đầu, hẳn lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong một cái, sau đó mới nói với hoàng đế: “phụ hoàng, lúc trước nhi thần kì thực không thích thất vương phi, đó là bởi vì nàng thần trí bất minh, nhưng mà bây giờ nàng đã khỏi rồi, hơn nữa, những ngày nay nhi thần đã yêu nàng sâu nặng, mong phụ hoàng thu hồi thánh chỉ bắt nhi thần hưu phi.”

Những lời này của Lãnh Như Tuyết khiến sắc mặt Lãnh Như Phong đại biến, còn Ưu Thành Minh thì vui mừng khôn xiết.

Biết được ái nữ đã khỏi điên dại, Ưu Thành Minh trong lúc vui mừng, không để ý đến sự có mặt của hoàng thượng, kéo lấy tay áo Lãnh Như Tuyết, cảm động mà hỏi: “thất vương gia, người nói thật không? Vô Song....Vô Song thật sự khỏi rồi sao?”

Lãnh Như Tuyết gật gật đầu, nói: “đúng vậy, nàng sau khi cùng ta đại hôn, đột nhiên đã khỏi hẳn.”

Nghe thấy lời nói của Lãnh Như Tuyết, ánh mắt thoáng qua tia kì dị, tay hoàng đế đang run, hiển nhiên là nội tâm đang kích động, qua một lúc lâu, ông ta mới từ từ bình tĩnh lại.

Sau đó đưa ánh mắt sang Lãnh Như Phong: “Phong Nhi, nếu như Tuyết Nhi không nguyện ý hưu phi, vậy trẫm cũng không miễn cưỡng hẳn, cho nên, ngươi hãy đổi điều kiện khác đi.”

Lãnh Như Phong sắc mặt trắng bệch, hắn ta không ngờ rằng kết quả lại là vậy, hắn ta càng không ngờ, Lãnh Như Tuyết lại thừa nhận mình thích Ưu Vô Song trước mặt phụ hoàng.

Bây giờ như vậy, phụ hoàng tuyệt đối không hạ chỉ, còn hắn ta lại phải cưới công chúa Tử Việt quốc làm phi tử!

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Phong chỉ cảm thấy trong lòng lạc lõng, hắn ta nhìn hoàng đế, có chút không cam tâm nói: “phụ hoàng, nếu như thất hoàng đệ không đồng ý từ thất vương phi, vậy thì thôi vậy, chỉ là hôn sự của nhi thần và công chúa Tử Việt quốc mong phụ hoàng có thể trì hoãn.”

Hoàng đế nhíu nhíu mày, có chút không vui nói: “Phong Nhi, đoàn tiễn thân của Tử Việt quốc không lâu nữa sẽ tới Tây Diêm chúng ta, hôn sự này sao có thể trì hoãn?”

Lãnh Như Phong vốn o trả lời hoàng đế, hắn nhìn Lãnh Như Tuyết, nghiêng rằng nói: “phụ hoàng, hôn sự của công chúa Tử Việt quốc là phụ hoàng thay nhi thần định đoạt, nhưng mà, nhi thần chưa hề gặp qua công chúa Tử Việt quốc, hơn nữa, công chúa Tử Việt quốc cũng chưa gặp qua nhi thần, nếu như đến lúc đó, công chúa Tử Việt quốc vốn không thích nhi thần, như thế không phải là phụ ý tốt của phụ hoàng?”

Nghe thấy những lời này của Lãnh Như Phong, hoàng đế bất giác khẽ chấn động, ông ta trầm ngâm một lúc, nói: “Phong Nhi, người nói không sai, đúng là trẫm đã quá vội vàng, nhưng mà, trong các con của trẫm, người khá nhất, công chúa Tử Việt quốc nếu không thích người mới là việc khó.”

Nghe thấy hoàng đế nói thêm trong lòng Lãnh Như Phong cực kì vui mừng, hắn vội nói: “về việc này, phụ hoàng không cần qua tâm, đến khi ấy,

đoàn người tiền thân của Tử Việt quốc đến, cứ để công chúa Tử Việt quốc kia tự chọn là được!”

Lời của Lãnh Như Phong nói ra, trên mặt Lãnh Như Tuyết cũng không có biểu tình gì, nhưng Ưu Thành Minh thì sắc mặt đại biến, ông ta vội vàng nói với hoàng đế: “Hoàng thượng, việc này vạn lần không thể, nếu như Tây Diêm hoàng triều ta tùy cho quốc gia khác chọn lựa, thì còn đâu là uy danh của Tây Diêm?”

Tuy rằng Ưu Thành Minh mượn uy danh của Tây Diêm vương triều làm cớ, nhưng kì thực trong lòng ông ta có tư tâm, bởi vì, hai đứa con gái ông ta, một người gả cho thái tử, một người gả cho bất luận dung mạo hay tài hoa đều xuất sắc nhất Lãnh Như Tuyết, nếu như mặc cho công chúa Tử Việt quốc kia tự ý chiêu thân, đến lúc đó, nếu như chọn trúng thái tử gia hay Lãnh Như Tuyết, nàng ta là công chúa, con gái ông ta không phải sẽ phải chịu ủy khuất sao?

Hoàng đế tự nhiên biết được tâm tư của Ưu Thành Minh, ông ta trầm ngâm hồi lâu, mới nói: “Ưu khanh gia nói cũng có lí, nhưng mà, liên hôn lần này liên quan đến quan hệ của Tử Việt quốc và Tây Diêm, chi nên, không thể qua loa được, như vậy đi, đến lúc đó, nếu như công chúa Tử Việt quốc kia không thích Phong Nhi thì mới tính sau.”

Dứt lời, hoàng đế không đợi Lãnh Như Phong và Ưu Thành Minh nói gì, lại tiếp tục nói: “Được rồi, chuyện cứ như vậy trước đi, trẫm có chút mệt, các người lui ra trước đi.”

Dứt lời, hoàng đế đột nhiên nhớ ra gì đó, đột nhiên nói với Lãnh Như Tuyết: “Tuyết Nhi, nếu như thất vương phi đã khỏi, ngày mai, người đưa nàng ta đến đây.”

Lãnh Như Tuyết khẽ chấn động, sau đó cúi đầu đáp: “Vâng.”

Dứt lời, cùng Lãnh Như Phong và Ưu Thành Minh lui ra ngoài.

Chương 105: Tiền nhân hậu quả

Hoàng cung.

Trong ngự hoa viên nơi hoa bay đầy trời, Lãnh Như Tuyết một thân bạch y lúc này đang đứng đối diện Lãnh Như Phong, huynh đệ họ hai người, lẳng lặng đứng trong ngôi đình, nhìn những cánh hoa hồng phấn bay theo gió vào không trung.

Cảnh sắc ngự hoa viên tuyệt đẹp vô cùng, nhưng mà, hai người không ai có tâm trạng thưởng thức, chỉ lẳng lặng đứng đó, không ai mở miệng nói gì.

Qua một lúc lâu, Lãnh Như Tuyết mới thu lại ánh mắt, nhìn Lãnh Như Phong một cái, trầm giọng nói: “Lục hoàng huynh, tại sao huynh lại làm vậy?”

Ngữ khí mang chút phần nộ của Lãnh Như Tuyết, hiển nhiên là trong lòng cực kì không vui.

Lãnh Như Phong không lập tức trả lời ngay hấn, mà trầm mặc hồi lâu, mới nói: “thất hoàng đệ, nếu đệ không thích nàng ấy, hà tất giữ nàng ấy lại? Đệ gặt được phụ hoàng, nhưng không gặt được ta, đệ từ bỏ Ưu Lạc Nhận thật sao?”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, trong lòng khẽ giật mình, tiếp tục giận dữ nói: “Lục hoàng huynh, huynh vậy là ý gì? Không lẽ huynh cũng như đại hoàng huynh, muốn quản việc nhà của thần đệ sao?”

Lãnh Như Phong sắc mặt ưu buồn, hắn ta thở dài một tiếng, nhìn Lãnh Như Tuyết chậm rãi nói: “Như Tuyết, huynh chỉ muốn đệ hiểu, nàng ấy không phải như người thường, nếu như đệ không thể đối xử tốt với nàng ấy, vậy thì, đệ đừng giữ nàng ấy lại, đệ nhốt nàng ấy trong thất vương phủ chỉ đem lại phiền phức cho đệ.”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, Lãnh Như Tuyết khẽ chấn động, bởi vì, Lãnh Như Phong tuy là thân huynh đệ của hắn, cảm tình cũng tốt hơn bao người khác. Nhưng mà bởi vì luật lệ trong cung, hắn ta rất ít khi gọi trực tiếp tên hắn.

Nhưng nay, hắn ta gọi tên hắn, đó có phải biểu thị, hắn ta biết một số việc mà hắn không biết, mà những việc này có liên quan đến Ưu Vô Song? Cho nên hắn ta lần này mới bất chấp hắn có đồng ý hay không mà đề ra điều kiện này với phụ hoàng?

Lãnh Như Tuyết là người thông minh, hắn nghĩ kĩ thì đã hiểu bên trong chắc chắn có ẩn tình.

Bởi vì, Lãnh Như Phong dù sao đi nữa cũng là thân huynh đệ cùng phụ mẫu với hắn, hai huynh đệ họ cảm tình trước giờ rất tốt, cho nên, hắn biết, Lãnh Như Phong sẽ không hại hắn.

Vả lại việc hắn ta xin phụ hoàng bắt hắn hưu phi, e là có ẩn tình.

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết nhin không được trầm giọng hỏi: “lục hoàng huynh, huynh có phải có việc gì giấu ta?”

Lãnh Như Phong không trả lời Lãnh Như Tuyết, mà chỉ nhìn Lãnh Như Tuyết, qua một lúc lâu, mới nói: “Như Tuyết, đệ biết tại sao nàng ấy sau khi đại hôn đột nhiên thần trí thanh tỉnh lại không?”

Lãnh Như Tuyết nhú nhú mày, trầm ngâm hồi lâu, nói: “Lục hoàng huynh, huynh cũng cho là nàng ta vốn dĩ thần trí bất minh? Là sau đại hôn mới đột nhiên khỏi hẳn?”

Lãnh Như Phong nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “đệ cho rằng nàng ta trước giờ không ngốc? Thậm chí nàng ấy che giấu rất kĩ? Ngay cả phụ thân là Ưu thừa tướng cũng che giấu?”

Lãnh Như Tuyết gật gật đầu, đáp: “không sai, một người bất đi thần trí, từ nhỏ điên dại, làm sao đột nhiên trở nên bình thường được? Đó nhất định là nàng ta tự bảo vệ mình cho nên mới giả điên giả dại.....”

Lãnh Như Phong không đợi Lãnh Như Tuyết nói hết đã ngắt lời hẳn, nói: “không! Như Tuyết, đệ sai rồi, nàng ta vốn dĩ điên dại, việc nàng ta đột nhiên khỏi là bởi vì nàng ta không phải người thường, mà là người định mệnh.” (PP: ô hô thời xưa cũng tin mấy vụ thiên mệnh nhể?! o=.=')

Người định mệnh? Lãnh Như Tuyết có chút nghi hoặc nhìn Lãnh Như Phong, hẳn kì thực không hiểu người định mệnh trong miệng Lãnh Như Phong có ý nghĩa gì.

Lãnh Như Phong không nhìn Lãnh Như Tuyết, mà quay đầu qua nhìn những cánh hoa phi vũ khắp trời, trầm mặc lúc lâu, mới chậm chậm đáp: “Khi ấy, đệ và đại hoàng huynh đến thừa tướng phủ đề thân, đệ biết tại sao phụ hoàng lại đồng ý và đại hoàng huynh không có kiến nghị gì? Trong mắt người khác, phụ hoàng và đại hoàng huynh làm vậy để chiến thắng các thế lực trong triều, nhưng mà kì thật phụ hoàng và đại hoàng huynh không phải vì Ưu thừa tướng, mà là bởi vì, phụ hoàng và đại hoàng huynh từ miệng của cao nhân biết được nữ tử có thể giải kiếp nạn của vương triều Tây Diễm ở trong Ưu phủ, cho nên, phụ hoàng mới cho phép đệ và đại hoàng huynh đồng thời đến Ưu phủ đề thân.”

Nói tới đây, Lãnh Như Tuyết ngập ngừng, không đợi Lãnh Như Tuyết nói gì, lại nói: “Nếu không, với sự anh minh của phụ hoàng, một người nữ nhi thần trí bất minh của Ưu thừa tướng, phụ hoàng làm sao không biết? Người rõ ràng biết nhưng lại không ngăn cản, đó không phải là bởi vì người đồng ý cho đệ và đại hoàng huynh cưới một người thần trí bất minh làm phi, mà là bởi vì, người không xác định được, trong Ưu phủ, người nào mới là nữ tử của định mệnh.”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, trầm mặc ít lâu, mới trầm giọng nói: “lục hoàng huynh, việc này, có phải liên quan đến cái truyền thuyết đó của Tây Diệm ta?”

Lãnh Như Phong khẽ gật đầu, đáp: “Không sai, nhưng mà, đó không phải là truyền thuyết, mà là sự thật! Khi ấy đại hoàng huynh biết Ưu Lạc Nhận lên nhằm kiêu hoa lại không ngăn cản là bởi vì huynh ấy cho rằng Ưu Lạc Nhận mới là người định mệnh, vậy nên, huynh ấy mới để sai cứ sai. Nhưng mà, đại hoàng huynh đã sai lầm, trong truyền thuyết này, người nữ tử được định sẵn sau khi đại hôn sẽ có những hành động thất thường, do đó, nàng ấy sau khi đại hôn mới đột nhiên khởi hấn, tính cách cũng biến đổi, những việc này cho thấy rõ, kì thực nàng ta chính là người định mệnh có thể giải được kiếp nạn trăm năm của Tây Diệm.”

Chương 106: Yêu cầu của Lãnh Như Phong

Trong lòng Lãnh Như Tuyết cảm thấy có chút kì lạ, bởi vì, những việc này, hần chưa từng nghe phụ hoàng nói qua, vậy Lãnh Như Phong làm sao biết được?

Sự việc trọng đại, phụ hoàng tuyệt đối không tiết lộ nửa lời, đại hoàng huynh thân là thái tử, hần ta biết được vốn không lạ, nhưng mà, lục hoàng

huynh trước nay rất tản mạn (**thong dong**), không quan tâm chính sự, phụ hoàng tuyệt đối không nói cho huynh ấy biết.

Nghĩ vậy, Lãnh Như Tuyết không nhin được mà hỏi: “Lục hoàng huynh, việc này bí mật như thế, huynh làm sao biết được?”

Lãnh Như Phong trầm mặc một lúc, mới đáp: “Ta vô tình nghe thấy cuộc đàm thoại của phụ hoàng và đại hoàng huynh, cho nên mới biết được, vốn dĩ ta cũng không xác định ai là người trong truyền thuyết, nhưng mà, khi này ta đã xác định được nàng ấy là người mà phụ hoàng muốn tìm.”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong lại thở dài, ngập ngừng, lại nói: “Như Tuyết, đệ không nên không hưu phi, nếu như thực sự nàng ấy là người định mệnh, vậy thì, đại hoàng huynh tuyệt đối không dễ dàng buông tay, phụ hoàng tuy sủng ái đệ, nhưng mà, đại hoàng huynh dù sao cũng là thái tử, đến lúc đó, vì Tây Diêm, e là ngay cả phụ hoàng cũng không giúp đệ đâu.”

Nghe những lời này, Lãnh Như Tuyết cuối cùng đã hiểu Lãnh Như Phong vì sao lại đột nhiên xin phụ hoàng ép hẩn hưu phi.

Lãnh Như Phong nói không sai, nếu như Ưu Vô Song chính là người có thể giải đi kiếp nạn của Tây Diêm, vậy thì, đại hoàng huynh thân là thái tử, tuyệt đối không dễ dàng buông tay, bởi vì, đối với việc ngồi lên ngôi vị hoàng đế của hẩn ta sau này, Ưu Vô Song là người định mệnh đối với hẩn quá quan trọng,

Hơn nữa, Lãnh Như Tuyết không từ Ưu Vô Song, Ưu Vô Song sẽ là chính phi của hẩn, với tính cách đa nghi của đại hoàng huynh, hẩn ta tuyệt đối hoài nghi mục đích của hẩn, và đại hoàng huynh sẽ không cho phép bất cứ người nào cản trở việc đăng cơ của hẩn ta.

Cho nên, nếu như hắc đối với Ưu Vô Song không buông tay, đại hoàng huynh sẽ đối với hắc bất lợi, cộng thêm trước nay hắc được phụ hoàng sủng ái, với đại hoàng huynh trước nay không hợp, và bây giờ, bởi vì Ưu Vô Song, hắc càng trở thành cái đinh trong mắt đại hoàng huynh.

Hiểu được tính lợi hại của vấn đề, Lãnh Như Tuyết đã hiểu được nỗi khổ của Lãnh Như Phong, nhưng mà nếu như vì nguyên nhân này mà hắc từ Ưu Vô Song thì hắc không cam chịu, đây không phải là vì Ưu Vô Song là người định mệnh, mà là bởi vì cảm giác mãnh liệt trong lòng hắc không nguyện ý mất đi cảm giác có Ưu Vô Song bên cạnh.

Về việc nội tâm hắc tại sao lại có cảm giác này, hắc vốn không nghĩ nhiều, tuy nhiên hắc hiểu với thế lực hiện nay của hắc, muốn đối kháng với đại hoàng huynh vốn không phải là một chuyện tốt, nhưng mà, nếu vì vậy mà để cho đại hoàng huynh như ý, từ vương phi của mình, đó là việc Lãnh Như Tuyết hắc không bao giờ làm.

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết “hừ” một tiếng, cao giọng nói: “Cho dù nàng ấy là người định mệnh, ta cũng tuyệt đối không hai tay dâng cho đại hoàng huynh! Đại hoàng huynh tuy thân là thái tử, cũng không thể tùy ý đoạt đệ chi thê (giật vợ em trai), ta muốn xem xem, tới khi ấy phụ hoàng sẽ làm thế nào?”

Lãnh Như Phong không ngờ Lãnh Như Tuyết lại nói ra những lời như vậy, hắc ta trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên ánh mắt rạo rực nhìn Lãnh Như Tuyết, hỏi: “Như Tuyết, đệ đừng gạt huynh, đệ có phải đã yêu nàng ấy rồi?”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, trong lòng Lãnh Như Tuyết giật thót, nhưng hắc rất nhanh đã bình tĩnh lại, lẳng lặng nhìn thẳng vào mắt Lãnh Như Phong, vốn không trả lời câu hỏi của Lãnh Như Phong, mà chỉ lãnh đạm hỏi ngược lại: “Lục hoàng huynh sao lại quan tâm nàng ấy đến

vậy? Không lẽ, trong lòng lục hoàng huynh đối với nàng ấy có ý nghĩ gì sao?”

Ánh mắt Lãnh Như Phong thoáng qua tia thăm bại không dễ phát giác, bởi vì, Lãnh Như Tuyết nói trúng tâm sự của hắn ta, hắn ta thực sự có ý nghĩ đối với Ưu Vô Song, khi hắn ta ở thất vương phủ lần đầu tiên gặp Ưu Vô Song đã bị nàng thu hút, sau này, đối với nàng càng nhớ nhung không dứt.

Nhưng hắn ta cũng biết, Ưu Vô Song là vương phi của Lãnh Như Tuyết, dù hắn ta có thích nàng, cũng tuyệt đối không thể đoạt phi tử của đệ đệ mình, cho nên, hắn ta một mực che giấu tình cảm của hắn ta đối với Ưu Vô Song.

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Phong cố đè nén cảm giác lạc lõng trong lòng, hít một hơi thật sâu, nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Như Tuyết, đệ biết là huynh không đoạt bất cứ thứ gì với đệ, tuy huynh không phủ nhận huynh thật sự bị nàng ấy thu hút, thậm chí đã đến mức độ không thể tự chủ, nhưng mà, đệ hãy tin huynh, huynh tuyệt đối không làm bất gì điều gì bất lợi với đệ.”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong ngập ngừng, lại nói: “Việc đã như vậy, đệ đã không nguyện ý từ nàng ấy, vậy thì, huynh chỉ yêu cầu đệ một việc, đó là, hy vọng đệ có thể đối xử tử tế với nàng ấy! Trừ điều này ra, huynh không còn yêu cầu gì nữa.”

Nghe thấy lời nói của Lãnh Như Phong. Lãnh Như Tuyết không trả lời hắn ta, hắn không biết hắn có thể làm được không, đòi xử tử tế với nàng, bởi vì mỗi lần hắn và nàng gặp nhau, nàng đều có thể dễ dàng khơi dậy nộ khí của hắn, sự lạnh lùng và điềm tĩnh của hắn trước mặt nàng, thường mất đi sự khống chế.

Lãnh Như Phong thấy Lãnh Như Tuyết trầm mặc không nói gì, không nhin được có chút thất vọng: “Như Tuyết, không lẽ, ngay cả yêu cầu nhỏ nhỏ này của huynh đệ cũng không đáp ứng?”

Lãnh Như Tuyết trầm mặc ít lâu, mới đáp: “Lục hoàng huynh, ta không biết, bởi vì mỗi lần gặp nàng, ta đều không thể nhin được cơn giận của chính mình, nhưng mà, ta có thể đáp ứng huynh, nếu như ta thật sự không thể đối xử tốt với nàng ấy, vậy thì, ta sẽ cho nàng ấy hưu thư, để nàng ấy rời khỏi đây.”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết không thềm lo Lãnh Như Phong, một mình quay người rời đi. Bởi vì, hấn phát giác, sau khi nói câu này, nơi nào đó sâu thẳm trong tim hấn bỗng có cảm giác nhói đau.

Hấn tuy đáp ứng Lãnh Như Phong, nói là nếu như không thể đối xử tốt với nàng hấn sẽ để nàng rời đi, nhưng mà, trong lòng hấn lại không muốn, tới lúc đó, liệu hấn có thể buông tay?

Không ai có thể cho hấn đáp án, ngay cả chính hấn, cũng không thể.

Chương 107: Người bị sốt hư não rồi hả?

Vô Trần điện.

Ưu Vô Song đang ngồi trong vườn, ngơ ngẩn nhìn cái hồ sen nho nhỏ cong cong.

Bây giờ đang vào đông hàn, hoa sen trong hồ sớm đã khô héo, chỉ còn lại một cành cây héo hon. Bởi vì, những ngày này, thời tiết đặc biệt lạnh, nguyên nhân là do liên tục có tuyết rơi suốt mấy ngày, nước trong hồ đã đóng thành một lớp băng dày.

Những lớp băng trắng và những cành cây khô đóng băng lại với nhau, nhìn rất tiêu điều, lãnh tạnh.

Dù vậy, Ưu Vô Song cũng không có tâm trạng thưởng thức cảnh sắc trước mặt, trong đầu nàng, vẫn đang suy tính những lời mà Lãnh Như Phong nói với nàng hôm ấy, bây giờ, cách hôm ấy đã mấy ngày, hôm nay nàng hỏi thăm được Lãnh Như Tuyết thượng triều, không biết, hoàng đế có hạ chỉ không?

Bây giờ đã trưa , Lãnh Như Tuyết cũng nên về phủ rồi, nhưng mà nàng vẫn không có chút tin tức gì.

Ngay cả Vân Nhi đi hỏi thăm tin tức cũng trở chưa về.

Hể nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác thở dài, xem ra, trở về cổ đại, không giống như những gì mà nàng xem trong văn xuyên không ở thế kỉ 21,

không tự do, muốn làm gì thì làm, trong cổ đại này, nếu như gả cho người khác, muốn được tự do căn bản là một việc không thể.

Dù nàng là người hiện đại, cũng không có cách thay đổi thân phận của mình.

Nghĩ tới việc bản thân bị Lãnh Như Tuyết khốn kiếp giam lỏng ở nơi này, Ưu Vô Song bất giác cúi đầu thở dài.

Chính vào lúc này, đột nhiên một trận bước chân ngắt quãng suy nghĩ của nàng, nàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một a hoàn đang bước vào vườn, nhìn thấy nàng, liền hành lễ, nói: “Nô tỳ khấu kiến vương phi.”

Ưu Vô Song đứng từ bên hồ dậy, nhìn a hoàn đó, nhú nhú mày, hỏi: “Có chuyện gì?”

Thái độ a hoàn đó cực kì cung kính đáp: “Hồi vương phi, vương gia mời tiểu thư đến đại đường (phòng khách) một chuyến, nói là có tướng gia lại thăm vương phi.”

Tướng gia? Ưu Vô Song nhú mày, người đó không phải là phụ thân của thân xác này sao? Sao ông ta lại đến đây? Không lẽ, hoàng thượng hạ chỉ thật rồi? Ông ta biết nữ nhi mình sắp bị tù, cho nên mới tới?

Nghĩ tới đây, trong lòng Ưu Vô Song bất giác vui vẻ hẳn, sau đó không đợi a hoàn ấy nói tiếp, đã nhanh chóng đi khỏi vườn.

Ưu Vô Song đột nhiên rời khỏi, khiến a hoàn ấy sửng sốt, qua một lúc lâu, mới vội vàng đuổi theo thân ảnh của Ưu Vô Song.

Đại đường cách Vô Trần điện không xa, cộng thêm Ưu Vô Song chạy mà tới, cho nên rất nhanh đã tới nơi, nàng thấy tiểu tốt ngoài điện, không đợi

hắn ta thông báo đã trực tiếp đi vào.

Đi vào đại đường, chỉ thấy Lãnh Như Tuyết đang ngồi trên chính vị, còn bên cạnh hắn, đang có một vị trung nhân tóc hoa trắng, dung mạo đoan chính, cả mặt uy nghiêm.

Không chút nghi ngờ, đây chính là thân phụ của Ưu Vô Song gốc nghềch, Ưu thừa tướng.

Ưu Thành Minh nhìn thấy nữ nhi, uy nghiêm trên mặt thoáng qua tia vui mừng, chỉ thấy ông ta lẳng lặng nhìn Ưu Vô Song, cơ thể khẽ run lên, hiển nhiên là trong lòng đang kích động.

Ưu Vô Song vốn không nhìn Lãnh Như Tuyết, mà chỉ đang quan sát Ưu Thành Minh, sau đó nhẹ nhàng gọi: “phụ...thân....?”

Nghe thấy tiếng phụ thân của Ưu Vô Song, Ưu Thành Minh không còn nhìn được kích động, chỉ thấy ông ta đứng nhanh từ ghế dậy, không quan tâm sự có mặt của Lãnh Như Tuyết, lớn bước đi đến trước mặt Ưu Vô Song, nắm chặt lấy tay nàng, âm thanh có chút kích động nói: “Song Nhi, con thật sự khỏe rồi..... con biết không phụ thân rất vui? Phụ thân mong ngày nay đã hơn mười mấy năm rồi..... phụ thân trăm năm sau.....cũng không hổ thẹn với mẫu thân con.....”

Dứt lời, đường đường là một đương triều thừa tướng lại kích động rơi lệ, có thể nhìn ra, trong lòng ông ta thực sự rất vui mừng.

Tay bị Ưu Thành Minh nắm chặt, cơ thể Ưu Vô Song có chút hóa đá, dù sao đi nữa, nàng cũng không phải là thân nữ nhi của ông ta, nàng không quen như vậy, nhưng mà, trong mắt người này, nàng thấy được sự yêu thương một người phụ thân đối với nữ nhi.

Cho nên, nàng không đẩy Ưu Thành Minh ra, chèn nhìn Lãnh Như Tuyết một cái, sau đó nhẹ nhàng nói: “Phụ thân, chúng ta ngồi xuống nói chuyện được không?”

Ưu Thành Minh giờ mới nhớ đến Lãnh Như Tuyết, ông ta nhanh chóng buông Ưu Vô Song ra, sau đó lau vội nước mắt nơi khóe mắt, nói với Lãnh Như Tuyết: “Khi này lão phu thất lễ, mong vương gia thứ lỗi.”

Lãnh Như Tuyết chỉ lãnh đạm nhìn Ưu Vô Song, nói: “Thừa tướng không cần đa lễ, Song Nhi là vương phi của bốn vương, thừa tướng là phụ thân của Song Nhi, nói ra, thừa tướng còn là nhạc phụ của bốn vương, hà tất câu nệ như vậy?”

Song Nhi? Nhạc phụ? Ưu Vô Song nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, suýt chút nữa té ngã xuống đất, nàng không dám tin mà nhìn Lãnh Như Tuyết vẫn đang mặt không biểu tình, cứ như không dám tin lời khi nãy xuất phát từ miệng hắn.

Cho nên, Ưu Vô Song nhìn Lãnh Như Tuyết như nhìn thấy quái vật, nhất thời quên còn có Ưu Thành Minh, buột miệng nói: “Lãnh Như Tuyết, người bị sốt hủ não rồi hả?”

Lời của Ưu Vô Song vừa dứt, Lãnh Như Tuyết sắc mặt vẫn không biến, nhưng Ưu Thành Minh thì trong lòng kinh ngạc, bởi vì, Lãnh Như Tuyết dù sau cũng là hoàng tử, nữ nhi mình tuy là vương phi của hắn, nhưng mà trực tiếp gọi tên phụ quân mình là điều không được phép, hơn nữa, câu phía sau còn bất kính.

Cho nên, Ưu Thành Minh không đợi Lãnh Như Tuyết nói gì, đã nhanh chóng quát Ưu Vô Song: “Song Nhi! Sao con có thể bất kính với vương gia như vậy? Còn không mau xin lỗi vương gia?”

Ưu Thành Minh quát Ưu Vô Song là bởi vì ông ta rất hiểu tính cách của Lãnh Như Tuyết, ông ta sợ Lãnh Như Tuyết tức giận sẽ đối xử không tốt với nữ nhi mình.

Chương 108: Sự thay đổi đột ngột của Lãnh Như Tuyết

Ưu Vô Song nào có chịu xin lỗi Lãnh Như Tuyết, hơn nữa trước nay nàng và Lãnh Như Tuyết gặp nhau đều như vậy, muốn nàng hạ giọng xin lỗi hắn, căn bản là việc không thể nào xảy ra.

Ưu Vô Song đảo đảo tròn mắt, da cười mà thịt không cười nhìn Lãnh Như Tuyết, đáp Ưu Thành Minh: “phụ thân, vương gia thích nữ nhi nhi vậy, sao lại trách nữ nhi được chứ?”

Nói tới đây, khóe môi Ưu Vô Song nở nụ cười gian xảo, đôi mắt nhìn chăm chăm Lãnh Như Tuyết nói: “ta nói đúng không? Vương gia?”

Ưu Vô Song là cố ý, ý đồ của nàng rõ ràng như vậy, rõ đến mức Ưu Thành Minh nhìn cái là biết nàng và Lãnh Như Tuyết không ổn. Và cũng nhìn ra nữ nhi là đang cố tình chọc tức Lãnh Như Tuyết.

Sau khi biết tâm tư nữ nhi, ông ta không khỏi sự đến sắc mặt thay đổi, ông ta không ngờ rằng nữ nhi mình lại to gan như vậy, dám công khai khiêu khích Lãnh Như Tuyết, ông ta trong lòng định khuyên vài câu nhưng không biết nên nói từ đâu nên đành đứng một bên nhìn Lãnh Như Tuyết.

Và điều ngoài dự tính, Lãnh Như Tuyết vốn không nổi giận, chỉ thấy hắn ta khẽ mỉm cười, đứng từ trên ghế dậy, lớn bước đi đến bên cạnh Ưu Vô Song, cũng không quan tâm đến sự có mặt của Ưu Thành Minh, kéo Ưu Vô Song vào lòng, cười và nói với Ưu Thành Minh: “Song Nhi nói không sai, bốn vương thích Song Nhi như vậy.”

Ưu Vô Song vì hành động đột ngột của Lãnh Như Tuyết mà sửng sốt, qua một hồi lâu nàng mới hoàn hồn, vội vàng đẩy Lãnh Như Tuyết ra, nhưng mà nàng lại phát hiện bản thân mình bị đôi tay hắn siết chặt, căn bản không đẩy hắn ra được.

Và Ưu Thành Minh càng nhìn mà sửng sốt, ông ta cơ hồ không dám tin, một Lãnh Như Tuyết luôn âm trầm nghiêm nghị trước đây, nay lại trước mặt ông ta có hành động thân mật như vậy với con gái mình.

Ưu Thành Minh có thể ngồi lên chức thừa tướng, đương nhiên là một người thông minh tuyệt đỉnh, tuy rằng Lãnh Như Tuyết và nữ nhi mình có vẻ thân mật, nhưng mà ông ta có thể nhìn ra giữa Lãnh Như Tuyết và nữ nhi mình không ổn, trong lòng càng lo lắng cho nữ nhi, bất nhẫn nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “thất vương gia, Song Nhi không hiểu chuyện, còn mong vương gia hải hàm.”

Lãnh Như Tuyết đôi tay ôm chặt Ưu Vô Song, mặt không biến sắc nói: “nhạc phụ đại nhân yên tâm, bốn vương sẽ đối xử “thật tốt” với Song Nhi.”

Ưu Vô Song tức giận vô cùng, nhưng mà lại không thể nói gì, nàng đột nhiên cảm thấy khi này bản thân cố ý chọc tức Lãnh Như Tuyết, căn bản là lấy đá cấn chân mình, tên nam nhân chết tiệt không những ác tâm đến cực điểm mà vả lại còn bỉ ổi tới cực điểm, nay lại ngang nhiên trước mặt người ngoài diễn kịch!

Nhìn nữ nhi bị Lãnh Như Tuyết giam trong lòng, Ưu Thành Minh đột nhiên cảm thấy ông ta không nên đến đây, bởi vì ông ta phát giác được, giữa nữ nhi mình và Lãnh Như Tuyết có mùi thuốc nổ, cho nên, ông ta chỉ có cách nói với Ưu Vô Song: “Song Nhi, thất vương gia thương con như vậy, phụ thân đã yên tâm rồi, được rồi, bây giờ phụ thân còn có một số việc phải xử lý, lần sau phụ thân sẽ tới thăm con, nếu như con có thời gian hãy cùng muội muội về phủ thăm cha nhé!”

Nói tới đây, Ưu Thành Minh ngập ngừng, lại hành lễ với Lãnh Như Tuyết, nói: “thất vương gia, lão thần cáo từ trước.”

Lãnh Như Tuyết chỉ lãnh đạm cười, nói với Ưu Thành Minh: “nhạc phụ đại nhân mời.”

Nhưng mà hắn vẫn hiển nhiên ôm chặt Ưu Vô Song không hề nhúc nhích, vốn không có ý muốn tiễn Ưu Thành Minh.

Ưu Thành Minh nhìn Ưu Vô Song, sau đó lại chấp tay cúi chào Lãnh Như Tuyết lần nữa, rồi quay người rời đi.

Còn Ưu Vô Song thì vội rồi, việc nàng muốn biết còn chưa hỏi thì làm sao có thể để Ưu Thành Minh cứ như vậy mà rời đi.

mắt thấy thân ảnh Ưu Thành Minh sắp rời khỏi đại đường, nàng nhanh chóng dùng hết sức đẩy Lãnh Như Tuyết ra, nhưng mà, sức lực của Lãnh Như Tuyết không phải như người thường, mặc cho nàng có vùng vẫy cách mấy cũng không thể thoát ra, trong tình thế bắt buộc, nàng chỉ có thể lớn tiếng hét: “Phụ thân, cứu.....”

tuy nhiên, lời còn chưa nói hết, đã bị Lãnh Như Tuyết bịt chặt miệng lại, nàng chỉ có thể mở to mắt nhìn thân ảnh của Ưu Thành Minh biến mất ngoài cửa đại điện.

Trên mặt Lãnh Như Tuyết mang tiểu ý, đột nhiên áp sát tai Ưu Vô Song, nhẹ nhàng nói: “Ưu Vô Song, ngươi nghe đây, cả đời này ngươi là vương phi của bốn vương, không ai cứu được ngươi đâu, ngươi đừng có hoang tưởng rời khỏi bốn vương!”

Ưu Vô Song tức đến mức đỏ cả mặt, phần nộ nói: “Lãnh Như Tuyết, tên biến thái nhà ngươi, rốt cuộc ngươi muốn gì?”

Đối diện với sự phần nộ của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết không chút để tâm, hắn vẫn áp sát mặt nàng, đột nhiên ngữ khí trở nên cực kì trầm, nói: “Ưu Vô Song, làm vương phi của bốn vương khiến ngươi có chịu vậy sao? Ngươi thật sự căm ghét bốn vương vậy sao?”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song nhin không được ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thất kiếm mi nhú chặt, trên mặt có một cảm giác lạc lõng nói không thành lời.

Nàng trước nay chưa thấy qua Lãnh Như Tuyết như vậy, bây giờ thấy vậy trong lòng bất giác khẽ sửng sốt, nói thật ra, nguyên nhân nàng căm ghét Lãnh Như Tuyết là vì những hành động của hắn đối với nàng vào ngày nàng xuyên không tới đây, và su đó, nàng ghét hắn là vì hắn bất công đối với Ưu Vô Song, còn về việc không muốn lưu lại đây làm vương phi, hoàn toàn là bởi vì nàng thích tự do, nàng là người hiện đại, làm sao cam tâm bị nhốt ở đây chứ?

Lãnh Như Tuyết thấy Ưu Vô Song không trả lời hắn, thần sắc càng thêm phần lạc lõng, hắn đột nhiên buông nàng ra, nhìn thẳng vào mắt nàng, nói: “Ưu Vô Song, ngươi thích đại hoàng huynh?”

Ưu Vô Song có chút phòng bị nhìn Lãnh Như Tuyết, hừ nhẹ một tiếng, đáp: “ai nói ta thích hắn ta?”

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, trong lòng Lãnh Như Tuyết bất giác vui thầm, hỏi: “nếu như không phải là vì đại hoàng huynh, sao ngươi lại muốn rời khỏi bốn vương? Không lẽ, làm vương phi của bốn vương không tốt sao?”

Chương 109: Lai giả bất thiện

Ưu Vô Song kì lạ nhìn Lãnh Như Tuyết, nàng đột nhiên đưa tay ra sờ nhẹ đầu Lãnh Như Tuyết, nói: “Lãnh Như Tuyết, hôm nay có phải ngươi bị bệnh rồi không? Sao mà kì lạ vậy?”

Lãnh Như Tuyết nhẹ nhàng kéo tay Ưu Vô Song xuống, nhìn chăm chăm nàng, nói: Ưu Vô Song, ngươi tại sao không nguyện ý làm vương phi của bốn vương?”

Ưu Vô Song rút tay từ bàn tay hẩn lại, đầy bất mãn đáp: “làm vương phi của ngươi có gì tốt? Người ngươi thích lại không phải ta, ta mới không thèm cái hôn nhân hữu danh vô thực này! Vẫn là tự do tốt hơn, muốn làm gì thì làm.”

Tự do? Hôn nhân? Lãnh Như Tuyết lần đầu tiên nghe thấy có người nói những lời này, hẩn bất giác nhìn Ưu Vô Song với ánh mắt kì quặc, nói: “hôn nhân? Ý ngươi nói là hôn sự của chúng ta? Ngươi là vì ta không thích ngươi cho nên mới không nguyện ý trở thành vương phi của bốn vương?”

Ưu Vô Song nhún nhún vai, đáp: “Đây chỉ là một nguyên nhân, nhưng mà quan trọng nhất là ta cũng không thích ngươi, cho nên, đối với việc trở thành vương phi của ngươi không có hứng thú.”

Ánh mặt Lãnh Như Tuyết thoáng qua tia thâm u, hẩn nhìn nàng chăm chăm, trầm giọng nói: “Nếu như bốn vương nói, bốn vương thích ngươi thì sao? Vậy thì ngươi sẽ nguyện ý trở thành vương phi của bốn vương?”

Lời này của Lãnh Như Tuyết khiến Ưu Vô Song sửng sốt, khi này hắn vừa nói gì? Hắn nói hắn thích nàng? Hắn có phải thật sự là sốt hự não rồi không? Đây là kẻ cao ngạo tự đại, tàn bạo Lãnh Như Tuyết sao?

Ưu Vô Song nhin không được một lần nữa đưa tay sờ đầu hắn, trên tay truyền lại nhiệt độ bình thường khiến trong lòng nàng càng hoài nghi, lẩm bẩm: “Không có bị sốt? Sao ngươi hồ đồ rồi?”

“Ưu Vô Song!” Lãnh Như Tuyết nắm lấy tay Ưu Vô Song, sau đó thuận thế kéo nàng vào lòng, có chút phần nộ nói: “Bổn vương đang hỏi ngươi, ngươi rốt cuộc có nghe thấy không?”

Thấy Lãnh Như Tuyết hồi phục thần sắc âm trầm, Ưu Vô Song mới xác định người trước mặt mình chính là Lãnh Như Tuyết, liền thở phào nhẹ nhõng, cười nói: “Lãnh Như Tuyết, ngươi cuối cùng hồi phục bình thường rồi.”

Lãnh Như Tuyết nhìn tiểu nữ nhân trong lòng mình, hắn đột nhiên có cảm giác xúc động muốn siết chết nàng, nữ nhân này, rốt cuộc có nghe hắn nói không?

Lãnh Như Tuyết mặt đen sầm, lần nữa tức giận hỏi: “Ưu Vô Song! Ngươi còn chưa trả lời bổn vương!”

Ưu Vô Song nhìn nộ dung đầy mặt của Lãnh Như Tuyết, đột nhiên trả lời một cách bình thản: “Không! Dù ngươi có thật sự thích ta, ta cũng không muốn trở thành vương phi của ngươi!”

“Ngươi!” Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời của Ưu Vô Song, nhất thời mặt đen sầm, hắn đột nhiên đẩy mạnh Ưu Vô Song ra, sau đó lớn bước rời khỏi.

Còn Ưu Vô Song lại điềm nhiên không quan tâm hấn, một mực cho đến khi thân ảnh Lãnh Như Tuyết biến mất nơi cửa đại đường, nàng mới cười lạnh một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Lãnh Như Tuyết, ngươi thích ta sao? Bất kể lời của ngươi là thật hay giả, ta đã nói rồi, ta sẽ đem tất cả những gì ngươi gây ra trên người ta toàn bộ trả cho ngươi! Dù cho ta không có được hưu thư, nhưng mà ngươi cũng đừng mong yên ổn!”

Dứt lời, Ưu Vô Song cũng lớn bước đi ra ngoài.

Ra khỏi đại đường, Ưu Vô Song không về Vô Trần điện, mà là hướng về phía khuôn viên mà đi, hôm nay tâm trạng nàng cực tốt, tuy rằng nàng không có được hưu thư nhưng mà việc khi nãy khiến lòng nàng thập phần thoải mái.

Dù sao đi nữa, cơ hội có thể chọc giận người nam nhân cao ngạo như Lãnh Như Tuyết không nhiều, không phải sao?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác cười nhẹ thành tiếng.

Tuy nhiên, nụ cười Ưu Vô Song hóa đá, bởi vì, con đường nàng đi, bị mấy người nữ nhân trang điểm cực kì yêu diễm (lòe loẹt diễm dúa) chặn lại, hơn nữa, nhìn sắc mặt mấy người nữ nhân này, hiển nhiên là lai giả bất thiện.

Ưu Vô Song vốn không nhìn sai, những người nữ nhân này chính là những thị nhân mà Lãnh Như Tuyết lưu giữ lại trong phủ, khi ấy họ không ra mặt gây khó dễ Ưu Vô Song chính bài vương phi chẳng qua chỉ vì Liễu Yên Nhiên, bây giờ Liễu Yên Nhiên đã bị đuổi khỏi thất vương phủ, cho nên họ mới dám to gan như vậy, cố ý ở đây chặn đường Ưu Vô Song. (PP: nam nhân sao mà đào hoa thế?!)

Ưu Vô Song nhìn mấy người nữ nhân chặn đường nàng, trên mặt không có nét kinh hoàng, chỉ là cười lạnh một tiếng, nói: “Các người muốn làm gì?”

Mấy người nữ nhân đó nhìn nhau một cái, sau đó một nữ nhân yêu điểm mặc áo váy màu đỏ chói nhếch mép nói: “Ồ, đây không phải là vương phi của chúng ta sao? Sao lại một mình ở đây?”

Người nữ nhân này mới nói xong, một nữ nhân mặc áo váy màu vàng đã cười nói: “Vương phi sao không nói chuyện? Không lẽ là đang sợ tử muội chúng ta sao?”

Ưu Vô Song lạnh lùng nhìn những nữ nhân không có ý tốt lành gì đang cười như hoa, lạnh lùng nói: “Tránh ra, nếu không, các người sẽ hối hận.”

“Vậy sao? Các tử muội, các người có nghe thấy không? Vương phi nói, nếu chúng ta không tránh ra, sẽ hối hận đó!” người nữ tử áo đỏ kì quái nói.

Vài người trong họ nghe thấy đều cười.

Ưu Vô Song không nói gì, chỉ thấy nàng lạnh lùng nhìn mấy người nữ tử trước mặt, sau đó không thèm quan tâm họ, tiếp tục đi về phía trước.

Người nữ tử hồng y đó đổ kị nhìn dung mạo Ưu Vô Song, ánh mắt thoáng qua tia đổ kị, đột nhiên chớp cái lại chặn đường Ưu Vô Song, giờ tay tát nàng, miệng quát: “Tiện nhân, ngươi làm giá gì chứ?”

Những nữ tử còn lại toàn bộ đều làm bộ mặt xem kịch hay, không có ai đứng ra lên tiếng ngăn cản người nữ tử áo hồng y đó.

Tuy nhiên, nụ cười trên mặt họ đều rất nhanh hóa đá, bởi vì, trong khi họ còn chưa xem rõ có chuyện gì xảy ra, nữ tử hồng y kia đã phát ra tiếng

kêu thảm thiết, bị ngã nhào xuống đất.

Chương 110: Nghi hoặc của Ưu Vô Song

Biến cố đột nhiên xảy ra khiến mấy người nữ tử đó đều ngẩn ra, đợi họ hồi thần lại, nhìn ánh mắt của Ưu Vô Song đều kinh hãi, cứ như Ưu Vô Song là quái vật vậy.

Còn người nữ tử bị Ưu Vô Song hất ngã xuống đất, qua hơn nửa ngày mới hất mái tóc rồi bò tù dưới đất dậy, bởi vì những ngày này khí hậu có chút ẩm áp, bông tuyết cũng tan thành nước, cho nên, áo đỏ của ả ta cũng dính đầy nước dơ, nhìn rất thảm bại.

Dung mạo kiều mĩ giờ đây cứ như thay đổi mặt, hết đỏ rồi lại trắng, bởi vì phần nộ mà khế nhãn mặt, lúc nay không dám tự tin nhìn Ưu Vô Song, hét: “ngươi....tiện nhân ngươi dám đối với ta như vậy.....”

Ưu Vô Song lạnh lùng nhìn nữ nhân hồng y, đột nhiên giơ tay tát ả một bạt tay, lạnh lùng nói: “nếu như ngươi còn dám xuất ngôn bất kính, ta sẽ giết ngươi, ngươi tin không?”

Người nữ nhân hồng y đó thấy ánh mắt lạnh lùng của Ưu Vô Song, nhất thời sợ tới mức mặt trắng bệch, nhưng mà vẫn run rẩy nhìn Ưu Vô Song nói: “ngươi.....ngươi dám đối với ta như vậy.....vương..... vương gia.....nhất định không tha cho ngươi.....”

Ưu Vô Song căn bản không để những nữ nhân này trong mắt, nàng chỉ lạnh lùng nhìn người nữ nhân hồng y sắc mặt trắng bệch, lạnh lùng nói: “cút!”

Dứt lời, quay đầu nhìn mấy người nữ nhân vẫn còn đang đứng giữa đường, chặn đường nàng, mấy người nữ nhân đó sau khi thấy thân thủ của Ưu Vô Song, nào còn dám chặn đường nàng, nhanh chóng tránh qua một bên, cũng không quan tâm người nữ nhân hồng y thảm bại kia, theo đường tới mà chạy đi.

Ưu Vô Song cũng không thềm quan tâm họ, bị những người này quấy phá, nàng đâu còn tâm trạng đi khuôn viên, liền quay người đi về Vô Trần điện.

Về tới Vô Trần điện, chỉ thấy Vân Nhi thần sắc gấp rút đợi ngoài vường, nhìn thấy thân ảnh Ưu Vô Song, Vân Nhi cứ như thở phào nhẹ nhõm, chạy tới trước mặt Ưu Vô Song, lo lắng nhìn nàng nói: “tiểu thư, người không sao chứ?”

Ưu Vô Song cười nói: “ta có thể có chuyện gì? Vân Nhi, chuyện ta bảo người đi nghe ngóng thế nào rồi?”

Vân Nhi thở nhẹ một hơi, nói: “tiểu thư, xin lỗi, chuyện người bảo nô tì đi nghe ngóng, nô tì không nghe ngóng được gì, nhưng mà, nô tì nghe được một tin, nô tì vô tình nghe được trong miệng hạ nhân, mấy thị nhân vương gia thu giữ trong phủ chuẩn bị tìm tiểu thư. Nô tì nghe thấy tin này đã vội vàng về đây, nhưng mà lại không thấy tiểu thư, nô tì thật sự rất lo lắng tiểu thư sẽ.....”

Ưu Vô Song vỗ nhẹ vai Vân Nhi, không đợi nàng ta nói hết, đã ngắt lời nàng ta, nói: “Được rồi, không phải ta còn yên ổn sao?”

Vân Nhi vẫn có chút lo lắng nhìn Ưu Vô Song nói: “Tiểu thư, mấy thị nhân đó không phải là người tốt gì, nô tì là sợ họ không biết sẽ hãm hại tiểu thư như thế nào thôi!”

Ưu Vô Song cười ngạo nhiên một tiếng, nói: “Được rồi, người yên tâm đi, họ, ta khi này đã gặp qua, tin rằng sau này không dám lại tìm ta gây rắc rối đâu.”

Dứt lời, Ưu Vô Song không đợi Vân Nhi nói gì, quay người đi vào nhà.

Vân Nhi nhìn theo bóng dáng của Ưu Vô Song, tuy rằng không hiểu Ưu Vô Song tại sao nói mấy người thị nhân đó không dám lại gây rắc rối, nhưng mà, nàng ta thấy Ưu Vô Song cơ hồ không nguyện ý nói, cũng không tiếp tục hỏi, mà chỉ nhanh bước theo Ưu Vô Song vào trong nhà.

Ưu Vô Song nhìn Vân Nhi theo sau nàng, cười nói: “Được rồi, Vân Nhi, hôm nay ta có chút mệt, muốn nằm chút, người đi bận việc của người đi, không cần lo cho ta.”

Dứt lời, Ưu Vô Song đi vào tắm phòng.

Kì thực, nàng vốn không mệt, nàng chỉ muốn suy nghĩ một chút, tiếp sau đây phải làm thế nào mới cố ý nói như vậy.

Bởi vì Lãnh Như Phong hứa với nàng việc hắt ta bảo hoàng đế hạ chỉ, nay chắc không thông rồi, cứ lấy thái độ thay đổi của Lãnh Như Tuyết mà nói, có lẽ sự việc tiếng triển không thuận lợi.

Bởi vì, nàng nghe ngóng thấy, trong các hoàng tử, Lãnh Như Tuyết là người được hoàng đế sủng ái nhất, nếu như Lãnh Như Tuyết không nguyện ý cho nàng hưu thư, e là hoàng đế vì giữ thể diện cho lão phụ thân thừa tướng kia, cũng không ép buộc hắt.

Và việc khiến nàng thật sự không hiểu chính là thái độ của Lãnh Như Tuyết đối với nàng sao thay đổi 180 độ? Nếu như muốn nàng tin hắt làm

như vậy vì hấn thích nàng thì có đánh chết nàng, nàng cũng không tin. (PP:ây da da, mất lòng tin coi như mất điểm rồi, Tuyết ca thật lòng mà không ai tin -_-! Quả báo mà)

Còn nữa, đại hoàng tử Lãnh Như Băng kia, thái độ hấn ta đối với nàng cũng khiến nàng hoài nghi, bởi vì, nàng bây giờ thân phận là vương phi của Lãnh Như Tuyết, nói chính xác hơn nàng là em dâu của hấn ta, sao hấn ta có thể đối với nàng lộ ra ánh mắt đầy ý chiếm giữ?

Còn có Lãnh Như Phong, nàng tuy không nhìn rồi mục đích của hấn ta, nhưng mà, cách làm của hấn ta cũng khiến nàng sinh nghi, bởi vì, hấn và Lãnh Như Tuyết là thân huynh đệ, hơn nữa, như nàng được biết, huynh đệ họ trước nay tình cảm sâu đậm, lần này hấn lại vì để Lãnh Như Tuyết từ nàng, mà không tiếc đồng ý cưới công chúa Tử Việt quốc kia.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác cảm thấy có một âm mưu vô hình đang bao lấy nàng, từ từ mở rộng, và nàng lại bị nhốt trong âm mưu này, nhìn không thấy sờ không tới, thậm chí, không có sức lực vùng thoát.

Bọn họ rốt cuộc có âm mưu gì, Ưu Vô Song không muốn biết, thứ nàng muốn là có được hưu thư, sau đó có thể quang minh chính đại rời khỏi đây.

Nhưng mà, phải làm sao mới có thể khiến Lãnh Như Tuyết từ mình đây? Hễ nghĩ tới việc này, Ưu Vô Song đã cảm thấy đau đầu, đặc biệt là thái độ thay đổi trở nên cực kì ấm áp của Lãnh Như Tuyết, khiến trong lòng nàng dâng lên một cảm giác nguy hiểm, nàng cảm thấy, nếu nàng không nhanh chóng rời khỏi đây, vậy thì đừng nói tới báo thù Lãnh Như Tuyết, có lẽ ngay cả thanh bạch của mình cũng bị cuốn vào việc này.

Chương 111: Gặp phải sát thủ

Đêm khuya.

Một bóng người trên lưng mang theo một tay nải lớn, đang lén lén lút lút chuồn từ Vô Trần điện ra, sau đó chớp cái đi vào mị lâm.

Lúc này đã đêm khuya thanh tịnh, xung quanh đều là một mảng đen thui, hạ nhân trong phủ giờ này đều đã nghỉ ngơi.

Trừ một số đèn đường cần thiết, toàn bộ xung quanh đều đen ngòm, không trung thỉnh thoảng truyền lại từng cơn gió lạnh, âm thanh quỷ dị đó vang lên trong đêm tối, nghe cứ như tiếng quỷ khóc sói hú, khiến người ta sởn gai ốc.

Bóng người nho nhỏ đang rất gian nan đi trong mai lâm, bởi vì mấy ngày any khí trời ẩm áp, lớp tuyết dày đã bắt đầu tan, mặt đất đặc biệt trơn, nàng cẩn thận đi từng bước, sợ hễ không cẩn thận sẽ trượt té.

Tuy nhiên, đúng là sợ cái gì thì cái đó sẽ tới mà, đang lúc nàng vừa mới ra khỏi mai lâm, đến một nơi vắng vẻ thì đột nhiên chân không biết vướng phải cái gì, nghiêng người, nhất thời mất thăng bằng, chỉ nghe ‘pang’ một tiếng, tay nải trong vai nàng rớt xuống đất, cả người nàng cũng ngã nhào xuống.

Người lén lén lút lút này không phải ai khác chính là Ưu Vô Song, chỉ thấy nàng đưa tay xoa xoa cái mông bị ngã xuống đất, suýt chút nữa chảy cả nước mắt.

Sau khi qua buổi suy nghĩ kĩ càng khi chiều, nàng quyết định bát chấp tất cả rời khỏi thất vương phủ, dù không có được hươu thư, nàng cũng phải rời khỏi, bởi vì, thái độ thay đổi đột ngột của Lãnh Như Tuyết khiến nàng sợ cho nên nàng không thể không trốn.

Do đó, sau khi suy nghĩ kĩ, nàng quyết định, chạy trốn.

Đương nhiên, trước khi nàng quyết định như vậy, đã có dự tính, đó chính là, nàng hôm nay hồ mượn hổ uy, lấy danh nghĩa vương phi sai người bắt con chó đáng hận kia nhốt lại.

Bởi vì việc hôm đó bị chó dí, nàng vẫn còn không vui, nàng không muốn nửa đêm lại lần nữa bị con chó đó dí chạy khắp phủ.

Ưu Vô Song nhìn đau, bò từ dưới đất dậy, sau đó lôi tay nải lớn lên, tiếp tục từng bước từng bước tiến về phía trước.

Tuy nhiên, vận khí của nàng chắc là không tốt, nàng mới cách cái cầu động (cái lỗ hổng ở tường chui ra được bên ngoài) không xa, đang định buông tay nải xuống thì đột nhiên không biết từ đâu chui ra hai người bịt mặt, chỉ thấy một ánh sáng lóe lên, một thanh đao sáng chói đã đặt lên cổ nàng.

Ưu Vô Song nhìn hai người hắc—y—nhân, sau đó lại liếc thanh đao sáng lạng trên cổ mình, tay nải trên vai ‘độp’ một tiếng, rớt xuống đất.

Nàng lúc này cơ hồ khóc không ra nước mắt, khó khăn lắm mới đi đến đây, bò ra khỏi cái cầu động trước mắt thì có thể rời khỏi đây rồi, sao mà nàng xui xẻo thế này chứ?

Hai hắc y nhân đó đang nhìn nàng chằm chằm, một trong số hai người hắc y nhân người đặt thanh đao lên cổ nàng nói: “Nói, tấm phòng của

vương phi ở đâu?”

Ưu Vô Song nghe thấy lời này, mồ hôi lạnh soạt một tiếng chảy xuống, nàng không phải là đứa ngốc, nàng nhìn cái là biết hai người đêm khuya đột nhập vào thất vương phủ không phải là người tốt gì, nếu không nhằm thì chính là sát thủ cũng không chừng, lúc này nghe thấy hai người hắc y nhân hỏi vậy, Ưu Vô Song càng đoán được, hai người này là đến tìm nàng, hơn nữa, nhìn bộ dạng của họ, không chừng là cố tình đến giết nàng.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác dọa đến cơ thể khẽ run rẩy, nhưng mà, nàng rất nhanh đã bình tĩnh lại, dùng tay chỉ về phía mai lâm, nuốt nước bọt, nói: “Hai vị đại ca, tấm phòng của vương phi hướng kia, thanh đao trên tay cẩn thận một chút, đừng có làm hại người vô tội như ta.”

Lúc này, Ưu Vô Song hận là hai người hắc y nhân kia không rời khỏi đây, nàng mới có thể rời khỏi.

Tuy nhiên, câu nói tiếp theo của người hắc y nhân, cơ hồ khiến Ưu Vô Song tức giận phun trào, chỉ thấy người mang thanh đao kẹp ở cổ nàng quát: “Tiểu tử, người dẫn bọn ta đi.”

Bởi vì Ưu Vô Song trong lúc chuẩn bị chạy trốn, cố ý thay nam trang, cho nên hai người hắc y nhân không biết nàng là nữ tử, do đó mới gọi nàng là tiểu tử.

Ưu Vô Song khi nghe thấy lời của hắc y nhân, tức đến mức lời cả nhà tên hắc y nhân này ra “Hỏi thăm”, nhưng mà nhìn lại thanh đao trên cổ, trên mặt không thể không nở nụ cười khổ, nài nỉ nói: “hai vị đại ca, tiểu nhân không biết võ công, các người tự đi được rồi? Tấm phòng của vương phi ở hướng kia, rất dễ tìm, tiểu nhân lấy tư cách đảm bảo……”

Tuy thế, người hắc y nhân đó không đợi Ưu Vô Song nói hết, thanh đao trong tay lại áp sát cổ nàng, quát: “Ít lời thôi, mau dẫn đường, nếu không, ta giết ngươi!”

Ưu Vô Song chỉ cảm thấy cổ khẽ đau, hiển nhiên cổ đã bị thanh đao sắc bén ấy rạch chảy máu, nàng sợ đến không dám nói gì, nhanh chóng làm theo lời người hắc y nhân, không tình nguyện đi trở về.

Tuy nhiên, họ còn chưa đi được bao xa, đột nhiên truyền lại một tiếng cười nhẹ khinh nhạo.

Tiếng cười đó, kì thực không lớn, nhưng mà, trong đêm khuya thanh tịnh, lại nghe rất rõ, hai người hắc y nhân nghe được âm thanh, nhất thời sắc mặt đại biến, tên hắc y nhân kẹp lấy Ưu Vô Song vội buông nàng ra, quát nhỏ: “Ai? Ra đây!”

Tuy nhiên, không ai trả lời, chung quanh lần nữa rơi vào tĩnh lặng, chỉ thấy không trung thỉnh thoảng truyền lại tiếng gió, phát ra âm thanh thê lương.

Và tiếng cười khi nãy, phảng phất như chưa hề xuất hiện, không khí chung quanh trở nên cực kì quỷ dị.

Chương 112: Hắc cứu nàng

Hai người hắc y nhân đó cứ như gặp phải kẻ địch lớn, đang tập trung tinh thần xem xét xung quanh.

Và Ưu Vô Song bị đẩy sang một bên kia, lúc này cơ thể nổi cơn ớn lạnh, nàng mở to đôi mắt sợ hãi, nhìn màn đêm đen tối xung quanh, tiếng cười khi nãy, nàng nghe rõ mồn một, nhưng bây giờ lại không nghe thấy gì nữa, không lẽ, gặp quỷ rồi sao?

Lúc trước, Ưu Vô Song không tin chuyện quỷ thần gì, nhưng mà bây giờ, nàng lại không thể không tin, bởi vì, ngay cả nàng còn có thể xuyên không đến đây rồi trùng sinh thì còn có việc gì không thể xảy ra?

Và trong lúc Ưu Vô Song đang nghi thần nghi quỷ thì tiếng cười quỷ dị đó lại vang lên, tiếp đó là một âm thanh đầy chế giễu nói: “vương phi của bốn vương, ngươi bị dọa ngốc rồi sao? Họ đến giết ngươi, ngươi còn không mau chạy?”

Nghe thấy âm thanh này, Ưu Vô Song không dám tin bò nhanh từ dưới đất dậy: “Lãnh Như Tuyết?”

Hai người hắc y nhân đó cùng quay lại nhìn Ưu Vô Song, tức giận nói: “thì ra ngươi chính là thất vương phi?”

Dứt lời, liền xách đao nhằm Ưu Vô Song mà xông vào.

Ưu Vô Song thấy hai người đằng đằng sát khí xông đến, bất giác sợ hãi lùi lại mấy bước, hét: “các ngươi nhầm rồi, ta không phải là vương phi

gì.....”

Tuy nhiên, hai người hắc y nhân đó căn bản không nghe nàng nói, thanh đao trong tay đã lăm lăm lao vào nàng mà chém.

Mắt thấy đao sắp chém vào người mình, Ưu Vô Song tuyệt vọng nhắm chặt mắt.

Nàng không muốn chết đâu, Lãnh Như Tuyết chết tiệt, nàng có làm ma cũng không tha cho hắn.....

Tuy nhiên, chỉ nghe thấy “keng” một tiếng, cơ thể Ưu Vô Song không truyền lại cơn đau như sự liệu, nàng bất giác có chút kinh ngạc mở mắt, chỉ thấy hai người hắc y nhân đã nằm bẹp dưới đất, không động đậy.

Bên cạnh, Lãnh Như Tuyết đang đứng mỉm cười nhìn nàng.

Thoát chết trong gang tấc, Ưu Vô Song đã quên mất đi ân oán giữa nàng và Lãnh Như Tuyết, chỉ thấy nàng nhanh chóng sà vào lòng Lãnh Như Tuyết, đôi tay ôm chặt lấy hắn, cơ thể không ngừng run rẩy, hiển nhiên màn khi nãy đã suýt dọa chết nàng.

Ôm lấy cơ thể mềm mại của Ưu Vô Song, lòng Lãnh Như Tuyết lần đầu tiên có cảm giác kì dị, hắn đột nhiên cảm thấy có một cảm giác ngọt ngào từ từ dâng lên, mũi ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên người nàng, lòng hắn bỗng dưng có một loại cảm giác muốn mãi mãi được ôm nàng như vậy.

Tuy nhiên, chính vào lúc này, việc ai cũng không ngờ tới đã xảy ra, một trong số hai người hắc y nhân đó đột nhiên từ dưới đất đột nhiên nhật thanh đao, với tốc độ nhanh nhất đâm vào Ưu Vô Song.

Lãnh Như Tuyết thấy ánh sáng lóe lên, muốn đẩy Ưu Vô Song ra để ngăn cản tên hắc y nhân thì không còn kịp, lúc này, hắc nhĩ cũng không nghĩ, quay nhanh người, dùng cơ thể để ngăn cản thanh đao của hắc y nhân và dùng sức đẩy Ưu Vô Song ra. Thuận tay một chưởng đánh vào tên hắc y nhân.

Một chuỗi các hành động nhanh như chớp, đợi khi Ưu Vô Song hồi thần, tên hắc y nhân đó đã ngã xuống, và thanh đao đã xuyên qua hông Lãnh Như Tuyết, lưỡi đao sắc bén đang trước bụng hắc lóe tia hàn quang.

Máu đỏ tươi phun như suối nơi trước bụng Lãnh Như Tuyết, cơ thể hắc cứ như điều đứt dây, dưới ánh mắt của Ưu Vô Song, từng chút từng chút, chậm chậm ngã xuống nền đất lạnh băng.

Nhìn thấy màn trước mắt, Ưu Vô Song cơ hồ bị dọa tới mất thần trí, nàng sửng sốt nhìn người nam nhân toàn thân đầy máu, chậm chậm ngã xuống đất kia, một giọt lệ óng ánh rơi từ khóe mắt ra.

Nàng biết, là hắc cứu nàng, vì cứu nàng, hắc mới đem cơ thể mình cản thanh đao. Nếu như ko phải hắc thì bây giờ nàng đã trở thành một thi thể rồi.

Trong lòng nàng luôn ghét hắc, nàng ghét tính tự cho là đúng, kiêu ngạo tự đại của hắc, ghét tính khí nóng nảy bộp chộp của hắc, ghét sự bạo lực của hắc! Cho nên, nàng mới bất chấp tất cả, rời khỏi đây, rời khỏi hắc.

Nhưng mà, bây giờ hắc lại vì cứu nàng và lại còn dùng cách thức này!

Ưu Vô Song thần thờ nhìn Lãnh Như Tuyết đang nằm trong vũng máu, máu tươi không ngừng chảy ra, sắc mặt hắc dưới ánh trăng yếu ớt, trở nên cực kì trắng nhợt, dung mạo tuấn mỹ giờ đây nhìn không có chút sinh khí.

Ưu Vô Song đưa tay sờ trán hần, phát hiện tay như chạm phải vật lạnh băng, nàng muốn giúp hần băng bó nhưng mà thanh đao vẫn còn trên người hần khiến nàng không dám hành động.

Trong lúc kinh hoàng, nàng bất giác lớn tiếng gào khóc: “người đâu, mau đến đây…….”

Tiếng khóc thê lương của Ưu Vô Song, vang vọng trong đêm tối, đầy sự hối hận và tuyệt vọng.

May thay, tiếng gọi của nàng cuối cùng cũng kinh động thị vệ trong phủ, một lúc sau, một thân ảnh nhanh chóng bay tới, người đến chính là thị vệ thân cận của Lãnh Như Tuyết, Ngạo Phong.

Ngạo Phong nhìn Ưu Vô Song đang khóc lóc bất lực, sau đó ánh mắt lại rơi xuống người Lãnh Như Tuyết, khi hần thấy vết thương trên người Lãnh Như Tuyết, sắc mặt bất giác đại biến, bước nhanh đến cạnh Lãnh Như Tuyết, ôm hần dậy, và nói với Ưu Vô Song: “Vương phi, mau đi gọi ngự y đến Vô Trần điện, mau lên!”

Dứt lời, Ngạo Phong một khắc cũng không chậm trễ, ôm Lãnh Như Tuyết, thân ảnh như quỷ mị, nhanh chóng biến mất trong đêm tối.

Sau khi Ngạo Phong rời khỏi, Ưu Vô Song mới nhanh chóng bò dậy, vội vàng vàng chạy về hướng bên ngoài.

Chương 113: Thật sự ghét hẳn sao???

Vô Trần điện.

Ánh mắt Ưu Vô Song đầy sự phức tạp nhìn Lãnh Như Tuyết đang nằm hôn mê bất tỉnh trên giường.

Nàng còn chưa hồi phục từ sự việc đêm qua, hẳn lấy mạng mình cứu nàng, điều đó là việc nàng không ngờ tới và cũng vậy khiến nàng khó chịu trong lòng.

Nhưng mà, đêm hôm qua nàng nhìn thấy Lãnh Như Tuyết toàn thân đầy máu, trong lòng thật sự rất sợ hãi, nàng sợ hẳn sẽ như vậy mà chết, sợ cảm giác mất đi thứ gì đó, từ nhỏ đến lớn nàng chưa hề có cảm giác này.

Đêm hôm qua, Ngạo Phong không đưa Lãnh Như Tuyết về tấm phòng của Lãnh Như Tuyết mà đưa Lãnh Như Tuyết đến Vô Trần điện, nàng tuy không biết Ngạo Phong tại sao lại làm vậy, nhưng mà trong lòng nàng không chút trách cứ, bởi vì, Lãnh Như Tuyết vì cứu nàng mới bị thương, nàng tuy ghét hẳn nhưng xem trên phần hẳn cứu nàng, cho nên nhường tấm phòng cho hẳn nàng cũng cam tâm.

Đêm hôm qua, nàng một mực bên cạnh hẳn không rời khỏi, tận mắt nhìn thấy ngụy y rút thanh đao sắc nhọn từ người hẳn ra, máu tươi ôn nhiệt từ người hẳn phun ra, dính đầy mặt nàng, nhưng nàng không quan tâm, trong lòng nàng khi ấy chỉ có một ý nghĩ, đó chính là hy vọng Lãnh Như Tuyết có thể tiếp tục sống.

Cuối cùng, cho đến khi ngự y bang bó vết thương xong, nói rằng tính mạng hẳn không có gì nguy hiểm, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Dù là thế, nàng vẫn sợ hãi sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn, kiên trì bên cạnh hẳn cả đêm, không rời nửa bước.

Một đêm qua đi, Lãnh Như Tuyết vẫn hôn mê bất tỉnh, còn Ưu Vô Song thì một đêm không ngủ kết quả thu được là hai viền đen quanh mắt, cộng thêm cách mỗi giây hắt xì một cái.

Cuối cùng, nàng cảm thấy đầu càng ngày càng chóng mặt, sau cùng nàng không chịu được nữa, gục đầu ngủ bên cạnh giường.

Không biết qua bao lâu, Ưu Vô Song đột nhiên cảm thấy cơ thể âm ấm, cứ như có người đắp thứ gì đó cho nàng, nhất thời thanh tỉnh, mở to mắt, thấy một khuôn mặt tuấn mã trắng bệch.

Chỉ thấy chủ nhân khuôn mặt đang nhìn nàng bằng ánh mắt thâm trầm.

Ưu Vô Song khẽ sửng sốt, sau đó nở một nụ cười có chút gượng gạo, nói: “ngươi tỉnh rồi à? Có đói không? Ta bảo Vân Nhi nhanh chóng đem đồ ăn đến.....”

Dứt lời, Ưu Vô Song muốn đứng dậy, nhưng mà nàng rất nhanh lặng người, bởi vì, tay của nàng, lúc này đang bị người ta nắm chặt, khiến nàng muốn vung vẩy cũng không dám dùng sức, chỉ còn cách nhìn khuôn mặt tuấn mã có chút trắng bệch kia, cười gượng.

Lãnh Như Tuyết thấy bộ dạng như thỏ con bị kinh sợ, nếu như không phải hẳn thân mang trọng thương, hẳn nhất định ôm nàng thật chặt vào lòng.

Tiếc là, hắn bị tên hắc y nhân đâm một đao, cơ thể chỉ cần cử động nhẹ đã đau xuyên tâm, cho nên, hắn chỉ có thể nắm lấy tay nàng, không để nàng rời đi.

Ưu Vô Song thấy hắn không có ý buông tay, chỉ cười gượng vài tiếng, nói: “cảm ơn người cứu ta, người muốn gì cứ nói với ta, ta đem lại cho người.”

Lãnh Như Tuyết lúc này yếu ớt nhắm đôi mắt lại, âm thanh có chút gian nan nói: “Ưu Vô Song.....người sợ gặp ta thế sao.....?”

Ưu Vô Song liếc nhìn cánh tay bị Lãnh Như Tuyết nắm chặt, hết cách đành ngồi trở về bên cạnh giường, nói: “người hãy nghỉ ngơi đi, đại phu nói, người bây giờ không được tùy ý cử động.”

Lãnh Như Tuyết phảng phất cứ như không nghe thấy lời nàng, tự biên tự diễn nói tiếp: “đêm hôm qua, người định lén lén rời khỏi phủ, đúng không? Ưu Vô Song, người nói thật cho bốn vương biết, người thật sự chán ghét bốn vương thế sao? Thật sự không muốn bên cạnh bốn vương sao.....?”

Âm thanh của Lãnh Như Tuyết nghe có vẻ cực kì yếu ớt, hơn nữa còn mang một nỗi bi thương nhói lòng.

Ưu Vô Song rất muốn như trước kia, lớn tiếng mà trả lời Lãnh Như Tuyết rằng, nàng ghét hắn, một chút cũng không muốn lưu lại đây, nhưng mà, những lời ấy giờ đây lại bị nghẹn ở cổ họng, cái gì cũng nói không ra.

Nàng thực sự không thích Lãnh Như Tuyết bởi vì hắn quá kiêu căng tự đại, trong mắt không có ai, nhưng mà, hắn dù sao cũng mới từ quỷ môn quan cứu nà ra, hơn nữa còn chịu một đao thay nàng, cho nên, những lời đó cuối cùng nàng cũng không nói ra.

Do đó, nàng do dự hồi lâu, mới đáp: “ta không phải còn chưa đi sao? Lãnh Như Tuyết, người có thể nói cho ta biết không, người đã không thích ta, tại sao không nguyện ý từ ta?”

Qua một lúc lâu, âm thanh yếu ớt của Lãnh Như Tuyết mới trả lời: “bổn vương có nói qua.....không thích người sao.....”

Ưu Vô Song khẽ nhú mày, nàng còn muốn tiếp tục hỏi rõ, nhưng nàng đột nhiên nghe thấy tiếng thở nhè nhẹ, quay đầu lại nhìn, thì ra Lãnh Như Tuyết đã ngủ mất tiêu.

Nhìn Lãnh Như Tuyết đang ngủ, trong lòng Ưu Vô Song cảm thấy buồn bực, nàng dùng tay nhéo nhéo mới phát hiện người nam nhân này đã ngủ say, nhưng mà, hắn vẫn nắm chặt tay nàng, hơn nữa không có ý định thả lỏng.

Ưu Vô Song định dùng sức giật tay lại, nhưng mà, nhìn chỉ bằng dày cộm trên bụng Lãnh Như Tuyết, bằng gạt còn có vết máu, nàng chỉ còn cách từ bỏ ý định, cố gắng dựa xuống giường lần nữa.

Tuy nhiên, không lâu sau, đột nhiên ngoài cửa truyền lại một trận tiếng bước chân và tranh cãi.

Rất nhanh Ưu Vô Song nghe thấy tiếng Vân Nhi ngoài cửa nói: “mấy vị thị nhân, bây giờ vương phi và vương gia đang ở bên trong, các người không được vào.”

Tiếng của Vân Nhi cửa dứt, Ưu Vô Song nghe thấy “pa” một tiếng, sau đó là tiếng một nữ tử hét: “tiện tì nhà người! Người dám cản đường bổn thị nhân? Người có phải là chán sống rồi? Mau rút ra cho bổn thị nhân!”

Chương 114: Tiến cung

Theo sau tiếng hét, cửa phòng bị “pang” một tiếng, đã bị người đẩy ra. Ưu Vô Song quay đầu lại nhìn, chỉ thấy mấy nữ như yêu diễm hôm qua nàng gặp đang nhào nhào vào, và người dẫn đầu chính là nữ nhân hồng y bị nàng tát một bạt tay.

Ả nhìn thấy Ưu Vô Song và Lãnh Như Tuyết nắm chặt tay nhau, ánh mắt thoáng qua tia đổ kị, nhưng mà, rất nhanh đã đổi thay bằng thái độ lo lắng, ả không quan tâm Ưu Vô Song mà chỉ nhào đến bên Lãnh Như Tuyết, hét toáng lên: “y da, vương gia, sao người bị thương nặng vậy.....”

Theo sau tiếng nữ tử đó kinh ngạc hét lên, các nữ tử khác những nhao nhao tiến về trước, trước giường trở nên chật cứng, cứ như vậy, chen đến mức đẩy Ưu Vô Song ra.

Ưu Vô Song không thèm quan tâm mấy nữ nhân đang gây náo nhiệt kia, dù sao họ cũng là nữ nhân của Lãnh Như Tuyết mà, không phải sao?

Nàng nhìn Vân Nhi nhún nhún vai, sau đó quay người đi ra ngoài.

Ưu Vô Song và Vân Nhi cùng đi khỏi Vô Trần điện, đang định hít thở không khí thì thấy Ngạo Phong đi tới, Ngạo Phong thấy nàng, nhanh chóng bước lại, nói với Ưu Vô Song: “vương phi, Lưu công công trong cung đến đây, nói là mời vương phi nhận chỉ.”

Nhận chỉ? Ưu Vô Song khẽ sửng sốt, từ khi nàng xuyên không đến đây, tuy thân phận nàng là con dâu của hoàng đế, nhưng mà nàng lại chưa bao

giờ gặp qua hoàng đế gia gia này, hôm nay đột nhiên có thánh chỉ đến thật sự khiến nàng giật nảy mình.

Trong lòng Ưu Vô Song thấp thỏm không yên, không phải là hoàng đế biết nàng hại con ông ta bị trọng thương, nên mới gọi nàng đi hỏi tội chứ?

Nghe nói hoàng đế cổ đại đều có chút không nói đạo lí và độc đoán, nếu như thật như vậy thì nàng thăm rồi, nghĩ tới đây, gương mặt nhỏ của Ưu Vô Song bất giác xụ xuống.

Ngạo Phong thấy sự thay đổi trên mặt Ưu Vô Song, muốn cười nhưng không dám: “vương phi, Lưu công công đang đợi ở đại đường, người hãy mau ra ngoài ấy đi.”

Ưu Vô Song chỉ còn cách quay người đi đến đại đường.

Đến đại đường, chỉ thấy bên ngoài đã có không ít người đứng đó, trong đó có một thái giám dẫn đầu thấy Ưu Vô Song, ánh mắt thoáng qua tia hoài nghi, nhưng vẫn bước lên trước, ngưỡn khí cực kì cung kính nói: “nô tài tham kiến vương phi.”

Ưu Vô Song lần đầu tiên gặp việc như vậy, bất giác có chút bối rối, nhưng mà, nàng cũng học như trên tivi mà nói: “Lưu công công không cần đa lễ.”

Nàng vừa học cách nói trên tivi trong lòng vừa bất an, nàng không có làm sai gì chứ?

Vị Lưu công công chỉ mỉm cười, sau đó rút từ trong người ra một cuộn thánh chỉ, mở ra, lớn tiếng nói: “thất vương phi tiếp chỉ.”

Dứt lời, vị công công ấy dừng lại, đợi Ưu Vô Song quỳ xuống, mới tiếp tục lớn tiếng nói: “hoàng thượng có chỉ, mời thất vương phi lập tức vào cung, không được chậm trễ.”

Đọc xong, vị công công đó đưa thánh chỉ trong tay cho nàng, cười nói: “thất vương phi, xe ngựa đang đợi ngoài phủ, thất vương phi mời.”

Lúc này, Ưu Vô Song đâu thể nói không? Người ta đã sớm chuẩn bị, dù cho nàng muốn cự tuyệt cũng không tìm được lí do, hơn nữa, hoàng đế đã hạ lệnh, nàng cự tuyệt, trừ phi nàng chán sống. Cho nên, Ưu Vô Song chỉ còn cách xụ mặt, bước từng bước không tình nguyện theo sau vị Lưu công công ra ngoài cửa lớn của thất vương phủ.

Trên đường bình lặng, khi xe ngựa dừng trước cửa cung, Ưu Vô Song thấy ngay tòa kiến trúc nguy nga, trong lòng không nhịn được tán thưởng, quả nhiên bất kể là thời đại nào, hay thời không của bất cứ cổ đại nào, nơi hoàng đế sống, luôn luôn là nơi huy hoàng và hào hoa nhất.

Đang lúc Ưu Vô Song thất thần thì đã bị nhét vào chiếc kiệu đợi sẵn trước cửa cung.

Một mực cho đến khi Ưu Vô Song bị kiệu lắc lư làm cho chóng mặt sắp ói thì kiệu mới dừng lại.

Ưu Vô Song từ nhuyển kiệu bước xuống, mực quang dừng lại trước tòa kiến trúc cao to, chỉ thấy tấm bài treo trước căn phòng, long phi phượng vũ mà viết: ‘ngự thư phòng’ ba chữ nhỏ, dưới dòng chữ nhỏ, là bốn chữ lớn ‘ngạo thị thiên hạ’, bút tích cực kì hùng vĩ, khiến người khác có một cảm giác hào khí dâng trào.

Không để cho Ưu Vô Song có thời gian nghĩ nhiều, nàng đã bị người đưa vào trong.

Một mực cho đến trước một căn nhĩ phòng, vị thái giám dẫn đường mới dừng lại, hành lễ với Ưu Vô Song, nói: “hoàng thượng ở trong ấy, thất vương phi mời!”

Dứt lời, vị thái giám ấy liền quay người rời đi, Ưu Vô Song thấy thân ảnh vị thái giám đó biến mất trên hành lang, mới hít một hơi thật sâu để bản thân kiên định, sau đó mới từ từ đẩy cửa ra, bước vào trong.

Nhĩ phòng được bố trí cực kì trang nhã, xung quanh góc tường đều có chúc đài (cái kệ để đốt đèn cày) chiếu sáng khắp căn phòng, trong không khí còn phảng phất hương thơm thoang thoảng.

Ưu Vô Song ngẩn đầu nhìn qua, chỉ thấy một vị trung niên nhân thân mặc hoàng sắc long bào đang ngồi giữa long án (bàn làm việc của vua), tay cầm cuộn sách, và tại một góc nơi long án, đang có một lò hương nho nhỏ tinh xảo dát vàng, và mùi hương thoang thoảng chính là bay ra từ chiếc lò nhỏ này.

Nhìn thấy trung niên nhân, Ưu Vô Song vội vàng bước lên trước, hành lễ, lớn tiếng nói: “Ưu Vô Song tham kiến hoàng thượng.”

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, hoàng đế trước tiên là khẽ sửng sốt, sau đó lại cười lớn, ông ta bỏ cuộn giấy trên tay xuống, nhìn Ưu Vô Song cười nói: “Không cần đa lễ, đứng lên đi.”

Trong lòng Ưu Vô Song thấp thỏm không yên, nàng không biết tại sao hoàng đế lại cười, không lẽ nàng nói sai gì sao? Không đúng, trong tivi người ta cũng diễn vậy mà? Ai da, không lẽ khi này nàng nên nói là dân nữ mới đúng?

Chương 115: Tàng bảo

Ngay lúc trong lòng Ưu Vô Song đang tự trách thầm bản thân thì hoàng đế đã cười nói: “người không biết quy tắc trong cung, trẫm cũng không trách người, chỉ là, người là vương phi của Tuyết Nhi, cũng là con dâu của trẫm, cho nên, sau này người cứ theo Tuyết Nhi gọi trẫm là phụ hoàng, biết chưa?” được rồi, đừng đứng ở đó nữa, ngồi trước đi.”

Ưu Vô Song giờ mới tỉnh ngộ, trong lòng thầm mắng bản thân hồ đồ, sao nàng lại quên mất việc này? Làm gì có con dâu nào trực tiếp xưng tên sau đó còn gọi cha vợ mình là hoàng thượng? Như vậy không phải là quá xa lạ rồi sao?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác nở nụ cười gượng gạo, sau đó cẩn thận từng bước đi đến bên chiếc ghế gỗ ngồi xuống, tuy hoàng đế diện mạo có vẻ dễ gần nhưng trong lòng nàng vẫn có chút sợ hãi.

Dù sao đi nữa, người nam nhân trung niên trước mặt nàng là hoàng đế, một nhân nắm quyền sinh sát cả vương triều Tây Diệm, nếu như ông ta muốn lấy mạng nàng, chỉ cần động đậy cái miệng là được, nàng có thể không sợ hãi sao?

Có lẽ nhìn ra sự bất an trong lòng Ưu Vô Song, hoàng đế khẽ mỉm cười, nói: “Vô Song, người có biết trẫm gọi người tới đây vì việc gì không?”

Lòng Ưu Vô Song trầm xuống, nàng cẩn thận nhìn hoàng đế, chỉ thấy ông ta cười tươi, không có chút bộ dạng gọi người tới hỏi tội, lòng bất giác nhẹ nhõm, nhanh chóng đáp: “ta....Vô Song.....ko đúng, con dâu không biết.....”

Dứt lời, Ưu Vô Song cơ hồ hận không thể cắn đứt lưỡi mình, nhìn xem nàng nói những gì này? Sao mà lưỡi cứ như bị lú vậy.

Lời của Ưu Vô Song mới dứt, hoàng đế lại cười ha hả, ông ta nhìn nàng, nói: “khó trách Tuyết Nhi nói hắn đã thích ngươi, không chịu hưu phi, xem ra, ngươi không những dung mạo hơn hắn muội muội, mà còn thẳng thắn đáng yêu hơn nhiều!”

Nghe thấy những lời nói của hoàng đế, suýt chút nữa là nhảy dựng lên, thì ra Lãnh Như Phong không gạt nàng, hắn ta thật sự bảo hoàng đế hạ lệnh bắt Lãnh Như Tuyết hưu phi, xem ra, là bị lời nói ba hoa mật ngọt của tên nam nhân đáng chết Lãnh Như Tuyết kia làm cho hồ đồ rồi.

Hoàng đế không chú ý tới biểu tình trên mặt Ưu Vô Song, mà chỉ từ long án lấy ra một bức họa, sau đó nói với Ưu Vô Song: “Vô Song, ngươi qua đây, giúp trẫm xem bức họa này.”

Ưu Vô Song có chút ngờ hoặc đứng dậy, đi đến bên long án, nhìn thứ đồ bị hoàng đế mở ra, đợi khi nàng nhìn rõ bức họa đồ trên long án, bất giác mở to mắt, kinh ngạc nói không ra lời.

Bởi vì, bức họa đồ ấy, kì thực chỉ là một bức tàng bảo đồ bình thường, nhưng trên đó có chú thích, không phải bằng chữ mà là bằng số, và lại còn là chữ số mật mã.

Đối với chữ số mật mã, Ưu Vô Song biết rõ và còn cực kì quen thuộc, bởi vì, khi nàng ở thế kỉ 21, nàng đã học qua tại trường cảnh sát, nếu như không phải là từng học qua, e là nàng cũng không biết bức họa đồ này ghi gì nữa.

Nhưng, nàng làm sao cũng không ngờ rằng, chữ số mật mã được cho là khó giải kia lại xuất hiện tại thời đại này, việc này mới thật sự khiến nàng kinh ngạc.

Nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của Ưu Vô Song, ánh mắt hoàng đế thoáng qua tia màng quang, lãnh đạm hỏi: “Vô Song, người có thể nhìn ra bí mật của tấm họa đồ này? Những số này làm sao giải?”

Ưu Vô Song giật nảy mình, nàng ngẩn đầu nhìn hoàng đế, sau đó nhỏ tiếng nói: “đây là số mật mã, phải tới nơi tương ứng mới có thể giải ra, phụ hoàng, đây rõ ràng là tấm tàng bảo đồ, không lẽ Tây Diệm chúng ta có kho báu sao?”

Tay hoàng đế vì câu nói của Ưu Vô Song mà khẽ run, ông ta nhìn Ưu Vô Song ngữ khí khó giấu sự kích động mà nói: “Vô Song, người nói đây là bức tàng bảo đồ?”

Lời của hoàng đế mới xuất, trong lòng Ưu Vô Song đã hối hận, nàng vốn dĩ cho rằng hoàng đế biết đây là bức tàng bảo đồ, cho nên mới cố ý hỏi nàng, nếu như nàng biết trước hoàng đế căn bản không xác định thì nàng nhất định không nói đây là bức tàng bảo đồ, đợi khi nàng tự mình đi tìm, không phải khi ấy nàng sẽ giàu to rồi sao?

Tiếc là, lời đã nói ra, Ưu Vô Song bây giờ hối hận đã không còn kịp nữa, cho nên, nàng mới không chút tinh thần, miễn cưỡng đáp: “vâng.”

Thần sắc hoàng đế kích động nhìn Ưu Vô Song, hỏi lần nữa: “Vô Song, những số này, người có thể giải ra không?”

Biểu tình trên mặt Ưu Vô Song so với khóc còn khó coi bội phần, nàng gật gật đầu, nói: “nếu như đến nơi ghi trên bức họa đồ thì chắc không có vấn đề gì.”

Hoàng đế vui mừng vô cùng, đột nhiên ông ta buông bức tàng bảo đồ trong tay xuống, lớn tiếng cười, ngữ khí kích động nói: “thì ra người chính là người có thể giải kiếp nạn, trăm cuối cùng cũng tìm thấy người rồi!”

Lời của hoàng đế khiến Ưu Vô Song cảm thấy kì lạ, nàng bất giác hỏi: “phụ hoàng, người giải kiếp nạn gì vậy?”

Hoàng đế cũng không để tâm sự vô lễ của nàng, mà chỉ mỉm cười nói: “trăm năm trước, tổ tiên Tây Diệm chúng ta lưu lại bức tàng bảo đồ này và một truyền thuyết, nói là trăm năm sau, Tây Diệm ta có một trận đại nạn, và người duy nhất có thể giải đại nạn này chính là người có thể nhìn hiểu những chữ số này, và người, lại nhìn hiểu những số này, không phải chính là người có thể giải kiếp nạn ấy sao?”

Kiếp nạn? Ưu Vô Song có chút chán nản nhìn hoàng đế, nói: “Phụ hoàng, bây giờ Tây Diệm không phải quốc thái dân an, thiên hạ thái bình sao? Làm gì có kiếp nạn gì?”

Nghe lời nói của Ưu Vô Song, sắc mặt hoàng đế đột nhiên trầm xuống nói: “Vô Song, nhìn bên ngoài Tây Diệm ta quốc thái dân an, thiên hạ thái bình, nhưng mà, chỉ có lòng trăm mới biết, những năm gần đây, Tây Diệm liên tục gặp nạn tình, dân không mưu sinh, vì cứu nạn, bây giờ quốc khố đã trống không, và nạn vẫn tiếp tục diễn ra, trăm thực sự rất buồn phiền!”

Chương 116: Khâm sai

Thì ra là vậy, Ưu Vô Song nhìn hoàng đế mi mày nhíu chặt, mặt đầy ưu phiền, nàng đột nhiên có chút đồng tình với nhân vật cao cao tại thượng, thì ra làm hoàng đế cũng không phải là việc thanh thản, không những luôn luôn lo lắng người khác đoạt vương vị của mình, mà còn phải lo lắng cho cuộc sống thiên hạ bách tính, có thiên tai thì càng lao tâm hơn.

Đương nhiên, đây chỉ là nói về những minh quân, còn những hôn quân chỉ biết ăn chơi hoang lạc thì không phải như vậy.

Ưu Vô Song thấy hoàng đế nhíu mày không thôi, bất giác hỏi: “phụ hoàng, rốt cuộc là nạn tình gì vậy?”

Hoàng đế nhìn Ưu Vô Song một cái, đáp: “những năm gần đây, Tây Diệm năm nào cũng mưa lớn, nhiều nơi bị lũ lụt, hơn nữa, nhiều đê điều của Tây Diệm cũng bị hư hại, trăm đã phái người đi tu sửa, nhưng tin hồi báo vẫn không lạc quan, nếu như vỡ đê lần nữa, e là chung quanh mấy mươi dặm cũng sẽ trở thành bình địa, bách tính khổ cực khôn cùng!”

Vỡ đê điều? Ưu Vô Song nhíu mày, nếu như hồng thủy dâng cao mà chỉ có đắp đê, phương pháp đó không thể trị thủy được, nếu như nước không kịp thời chảy đi e là đến lúc đó khi tràn đê, nạn lũ càng nghiêm trọng hơn.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác nói: “Phụ hoàng trị thủy không thể chỉ đắp chung quanh, như vậy càng làm cho thiên tai nghiêm trọng hơn, nên tu bổ con đường thông nước khác, dẫn nước lưu thông đến nơi khác mới đúng chứ!”

Lời của Ưu Vô Song khiến hoàng đế khẽ giật mình, phỉn muộn trên mặt ông ta được quét sạch, vỗ long án, đứng bật gậy, thần sắc kích động nhìn Ưu Vô Song nói: “Vô Song, khi nãy ngươi vừa nói gì? Cái gì tu bổ con đường thông nước? Cái gì dẫn nước?”

Ưu Vô Song bị hoàng đế dọa chết khiếp, nàng nuốt nước bọt, chỉ còn cách đem phương án trị thủy của thế kỉ 21 nói với hoàng đế, nàng cũng bất kể hoàng đế nghe có hiểu không, thậm chí nàng còn dùng cả những thuật ngữ chuyên dùng.

Hoàng đế tuy không hoàn toàn hiểu hết, nhưng dù sao ông ta cũng là một nhất quốc chi quân thông minh tuyệt đỉnh, ông ta từ lời nói của Ưu Vô Song xác định được đây là biện pháp không tệ, so với những đại thần đề ra đắp đê còn cao minh hơn nhiều!

Nhưng mà Ưu Vô Song tuy nói đầu đuôi có lý, nhưng nàng bây giờ dù sao cũng đang đàm việc binh trên giấy, nàng chưa hề đến xem qua nơi xảy ra nạn, cho nên cũng không thể hoàn toàn tin.

Nghĩ tới đây, hoàng đế mỉm cười, hỏi: “Vô Song, nếu như trăm giao việc trị thủy này cho ngươi, ngươi có thể hoàn thành?”

Ưu Vô Song trước tiên là khẽ sửng sốt, nhưng mà, lòng nàng rất nhanh đã rung động, hoàng đế nói như vậy là có ý bảo này đi trị thủy? Khi nàng ở thế kỉ 21, nàng chưa từng làm qua việc như vậy, nhưng mà nếu như nàng đi làm thì với kiến thức của thế kỉ 21, nàng nhất định không thua kém cổ nhân!

Hơn nữa, nếu như vậy, nàng không phải sẽ có thể quang minh chính đại rời khỏi thất vương phủ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Ưu Vô Song bất giác vui mừng, nói: “nếu như phụ hoàng giao phó, con dâu nhất định không phụ sự phó thác của phụ hoàng!”

Hoàng đế mỉm cười, ông ta dùng ánh mắt cực kì thâm ý, nói: “Được! Hiếm khi người có lòng muốn giúp trẫm, vậy trẫm sẽ hạ chỉ, phong người làm tuần phủ, đến nơi xảy ra nạn trị thủy cho trẫm!”

Tuần phủ? Không ngờ rằng ở đây cũng có một chức quan như vậy, trên tivi thấy tuần phủ đại nhân uy phong bát diện, vậy thì chức vị này của nàng chắc cũng không thấp nhỉ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Ưu Vô Song vui mừng tột cùng, vội vàng quỳ xuống, lớn tiếng nói: “Tạ phụ hoàng!”

Hoàng thượng mặt tươi cười, nói với Ưu Vô Song: “Được rồi, đứng dậy đi.”

Xong lại ngập ngừng nói: “Vô Song, việc hôm nay trẫm nói với người, trẫm hy vọng người đừng nói với bất kì ai, ngay cả Tuyết Nhi cũng đừng nói, biết chưa?”

Ưu Vô Song sửng sốt, vội vàng gật đầu: “con dâu biết rồi!”

Hoàng đế vừa ý gật gật đầu, nói: “Được rồi, trẫm có chút mệt, người lui xuống trước đi, ra ngoài, tự khắc có người đưa người về phủ.”

“Vâng!” Ưu Vô Song hành lễ, sau đó lui ra ngoài.

Đợi khi ra khỏi ngự thư phòng, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy toàn thân lạnh cóng, thì ra khi nãy trong ngự thư phòng, nàng bất tri bất giác đã chảy mồ hôi ướt y phục trên người, nay bị gió lạnh thổi nàng không lạnh mới lạ.

Tục ngữ nói, gần vua như gần hổ, quả thật không sai, nàng bây giờ đã đích thân lãnh giáo qua rồi.

Hoàng đế không nói dối, nàng mới ra khỏi ngự thư phòng, đã có người trong cung chuẩn bị nhuyễn kiệu đợi sẵn, thấy nàng ra, vội vàng hành lễ, mới nàng lên kiệu.

Ưu Vô Song đối với chiếc nhuyễn kiệu lắc lắc lư lư này lòng còn kinh hãi, bởi vì ngồi trong chiếc nhuyễn kiệu này, nàng sẽ chóng mặt hoa mắt, nhưng mà, nàng không thể không ngoan ngoãn ngồi vào trong, vì nàng không thể nói với những người trong cung là nàng say kiệu, không thể ngồi cái này!

Nhưng mà, may là có lẽ là do tâm tình nên lần này tuy nàng bị lắc tới tâm trạng hoang loạn, nhưng mà không nghiêm trọng như lần đầu, rất nhanh kiệu đã tới trước cửa cung.

Nàng ra khỏi kiệu, chỉ thấy chiếc xe ngựa đưa nàng đến vẫn lẳng lặng dừng ở đó, thái giám đánh xe thấy nàng đến, vội tiến về trước hành lễ, sau đó đợi Ưu Vô Song lên xe, roi trong tay quất một cái, xe ngựa đã lao về hướng thất vương phủ mà đi.

Ưu Vô Song vén tấm rèm xe lên, thấy cảnh huyên náo ngoài đường, đột nhiên động lòng, vội vàng lớn tiếng nói với tên thái giám đánh xe: “Dừng lại!”

Chương 117: Việc khó

Thái giám đánh xe nghe thấy âm thanh của Ưu Vô Song sợ giật mình, vội vàng kéo dây cương lại, sau đó thận trọng dừng xe ngựa, có chút nghi hoặc quay đầu lại nhìn Ưu Vô Song, nói: “Thất vương phi, có chuyện gì sao?”

Ưu Vô Song nở nụ cười chói lọi với tên tiểu thái giám, nói: “Được rồi, đến đây được rồi, người về cung trước đi.”

Dứt lời, nàng không thêm lo tiểu thái giám, nhảy xuống xe ngựa.

Vị thái giám đó khó xử nhìn Ưu Vô Song, nói: “Thất vương phi, người bây giờ một mình, lại là một nữ tử yếu ớt, hay là để nô tài đưa người về?”

Ưu Vô Song nào có quan tâm tên tiểu thái giám, nàng chỉ quơ tay cười, sau đó quay đầu bước đi, căn bản không cho tiểu thái giám có cơ hội nhiều lời.

Tiểu thái giám nhìn thân ảnh nhỏ bé của Ưu Vô Song biến mất trong dòng người, chỉ còn cách quay đầu trở về hoàng cung.

Ưu Vô Song đi trên phố, nụ cười không ngừng nở rộ, từ khi nàng xuyên không đến nơi này, nàng một mực bị nhốt trong thất vương phủ, trừ lần trước đi cùng Lãnh Như Tuyết đến tham gia yến tiệc sinh nhật của Ưu Lạc Nhạn, nàng chưa tự mình dạo phố qua, bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội như vậy, nàng làm sao có thể bỏ qua được chứ?

Nếu như là trước kia, nàng dù có ra đây cũng không có tâm tư dạo phố, nàng chỉ nghĩ cách làm sao chạy trốn, nhưng nay nàng không cần lén lút lút chạy trốn, dù sao hoàng chẳng phải sẽ phái nàng đi trị thủy sao? Hơn nữa, còn phong nàng làm khâm sai, nàng hà tất phải vì việc chạy trốn mà lo lắng?

Bây giờ có thời gian dạo phố, nàng không chơi cho đã, làm sao mà công bằng với bản thân?

Uống nàng xuyên không xuyên không đến đây ngày tháng không lâu, nhưng mà cũng không ngắn. Nàng còn chưa xem qua đường phố của cổ đại là như thế nào, lúc trước, khi ở thế kỉ 21, những nhân vật chính trong văn xuyên không, người nào xuyên không đến đây không dạo qua phố vào qua tửu lâu chứ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Ưu Vô Song càng mừng vì hoàng đế phái người đi đón nàng, mà không phái người theo nàng về, nếu không, nàng chắc chắn sẽ lãng phí mất cơ hội tốt như vậy.

Vả lại, tuy Lãnh Như Tuyết cứu nàng một lần, nhưng nàng căn bản không có dự định cả đời lưu lại trong thất vương phủ, cho nên, nàng nhân cơ hội này, quan sát tỉ mỉ và quen thuộc với hoàn cảnh, việc này đối với việc sau khi nàng rời khỏi thất vương phủ có thể tự có kế hoạch cho cuộc sống sau này.

Bởi vì, nàng tuy là người thế kỉ 21, nhưng mà đây không phải là thế kỉ 21, mà là thời cổ đại phong kiến đến mức không thể phong kiến hơn nữa, một nữ tử đơn thân muốn sống tự do không phải là một chuyện dễ dàng.

Ưu Vô Song từ từ dạo phố, vừa tỉ mỉ quan sát thương buôn và tửu lâu bên đường, trong lòng thầm lưu ý thủ pháp làm ăn của họ, bởi vì nếu nàng

muốn yên ổn sống ở đây thì phải có ngân lượng, và cách tốt nhất để có ngân lượng là làm ăn.

Ở thế kỉ 21, nàng là một công dân cảnh sát lãnh tiền lương của quốc gia, đối với việc làm ăn nàng vốn liếng nghèo nàn, tuy nàng có thể đem những thứ mới mẻ của thế kỉ 21 dùng ở đây như những nữ chủ xuyên không khác, nhưng mà phong tục ở đây, nàng cũng còn cần phải hao tâm học, bởi vì nàng không muốn bị người khác xem là quái vật.

Trong bất tri bất giác, Ưu Vô Song đã dạo qua hai con phố tương đối náo nhiệt, còn lúc này, đã đến thời phân trưa (buổi trưa 11h-2h), nàng sáng nay chưa uống lấy một giọt nước đã bị hoàng đế đón vào cung, đã lâu như nàng bấy giác cảm thấy bản thân vừa mệt vừa khát vừa đói.

Đúng lúc nàng nhìn thấy cách đó không xa có một tửu lâu, nàng nghĩ cũng không nghĩ đi vào trong.

Lúc này đang là hưởng trưa (giữa trưa), trong tửu lâu ngồi đầy thực khách dùng cơm, hơn nữa đa phần đều là nam tử, dù có vài nữ tử, nhưng đều là đi cùng một số nam tử khác, thấy nàng một nữ tử đơn thân đi vào tửu lâu, lạ công thêm dung mạo nghiêng thành của nàng, bất giác thu hút ánh mắt hiếu kì của mọi người.

Có vài nam tử tương mạo nham nhở. Thậm chí còn lộ ra thần sắc sắc mị mị với nàng. (tức bộ dạng dê cù)

Nhưng mà, may là đây là kinh thành, dưới chân thiên tử, cho nên những nam tử ấy tuy có sắc tâm, nhưng dù sao cũng không có gan, chỉ nhìn nàng chằm chằm, không dám tiến lên trêu ghẹo.

Ưu Vô Song tuy ghét ánh mắt họ nhìn nàng chằm chằm, nhưng mà bây giờ nàng vừa mệt vừa khát, cho nên cũng không nghĩ nhiều, tự chọn một

chỗ trống gần cửa sổ ngồi xuống, sau đó gọi một bình trà và một số điểm tâm, từ từ dùng bữa.

Qua một lúc lâu, nàng nhìn ngoài phố huyên náo, đang định mở miệng gọi tiểu nhị lại thanh toán thì lại phát hiện một việc khiến nàng tiến thoái lưỡng nan, thập phần khó xử, đó chính là, trên người nàng không có ngân lượng, ngay cả một hai thỏi bạc vụn cũng không có!

Cơ thể Ưu Vô Song nhất thời hóa đá, nàng nhìn đống điểm tâm hỗn độn trên bàn, còn có bình trà giá cả không tầm thường, lúc này nàng khóc không ra nước mắt, khi nàng ra khỏi phủ, sao lại quen đem ngân lượng chứ?

Bây giờ, nàng mới nhớ, lúc tới nhân lúc ngự y băng bó vết thương cho Lãnh Như Tuyết, nàng đến phòng Vân Nhi thay y phục, những ngân lượng đó đã bị nàng lưu lại tại bổ y phục ấy rồi.

Chương 118: Cảm giác kinh ngạc

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác nở nụ cười khổ, trên người nàng không có ngân lượng, bây giờ phải làm sao đây? Dù nàng là người tri thức thế kỉ 21 thì bây giờ cũng trở tay không kịp.

Tuy nhiên, đúng lúc Ưu Vô Song đang khó khăn thì không biết từ lúc nào, đột nhiên một âm thanh thanh thúy truyền lại, ngắt đi sự tự trách của nàng: “Vị cô nương này, tại hạ có thể ngồi ở đây không?”

Ưu Vô Song ngẩn đầu, đối diện với cặp mâu đen trong vắt, nhất thời khiến nàng lạng người.

Bởi vì, vị bạch y nam tử trước mặt nàng thân người thon dài, y mặc một chiếc áo bào trắng rộng, không có siết tại hông, một mái tóc đen óng chải cao, đuôi tóc dài xõa trên vai, da y rất trắng, là loại da trắng trắng cơ hồ như trong suốt, Ưu Vô Song chưa từng gặp qua một nam tử có nước da trắng như vậy.

Còn ngũ qua y không tính là tuấn mỹ, gương mặt thon ốm, mũi cao, môi mỏng và trắng nhạt, lúc này đang mang tia cười ôn nhu, và thứ thu hút Ưu Vô Song không phải những thứ này, mà chính là đôi mâu đen trong vắt, cứ như là ánh mắt mệt mỏi vì sớm đã nhìn thấu hồng trần.

Ánh mắt y rất sáng, rất trong, nhưng mà lại cứ như một đầm nước sâu không thể đoán, khiến người đối diện với ánh mắt này không nhìn được bị nó thu hút.

Người nam nhân này không tính là tuấn mã, nếu như y so với huynh đệ Lãnh gia, thậm chí có thể nói dung mạo y cực kì bình thường, nhưng mà không biết tại sao, lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân này đã khiến lòng Ưu Vô Song có cảm giác kinh ngạc.

Có lẽ là do trên người nam tử này có khí chất chỉ thuộc về y mới khiến Ưu Vô Song trong chốc lát, cảm thấy mình phảng phất như nhìn thấy một thần tiên không thực hưởng quả của nhân gian. (tức tiên sống)

Còn vị nam tử này nhìn thấy Ưu Vô Song ngơ ngẩn nhìn y, y không có chút bức bối, vẫn mỉm cười ôn nhu nhìn Ưu Vô Song, và ôn nhu hỏi: “Cô nương, tại hạ có thể ngồi đây không?”

Lại lần nữa nghe thấy âm thanh này, Ưu Vô Song “a” một tiếng, mới hoàn hồn, vội vàng nói: “Mời tùy tiện ngồi.”

Dưới ánh mắt của vị nam tử, mặt Ưu Vô Song từ từ nóng lên, trong chốc lát đỏ đến mang tai, lòng không ngừng chửi thầm bản thân, nàng sao lại nhìn mã nam đến mức thất thần, thật là mất mặt.

Nàng khó khăn lắm mới định thần lại, nhìn nam tử ấy một cái, đang định nói chuyện nhưng mà khi nàng thấy ánh mắt vị nam tử ấy rơi xuống đĩa điểm tâm khi nãy nàng ăn thì khuôn mặt nhỏ “soạt” một tiếng, lại đỏ ửng lên.

Bởi vì khi nãy nàng rất đói, cho nên khi ăn điểm tâm trông rất thảm bại, khiến cho chiếc đĩa đựng điểm tâm cũng thảm bại không kém, bây giờ bị nam tử ấy nhìn thấy, nàng càng cảm thấy ngại ngùng.

Có lẽ nhìn ra tâm tư Ưu Vô Song, vị nam tử ấy thu lại mục quang, sau đó khẽ mỉm cười với Ưu Vô Song, nói: “Tại hạ Tiêu Tịch, không biết cô nương xưng hô thế nào?”

Ưu Vô Song thấy nụ cười mê hoặc chết người trên khuôn mặt Tiêu Tịch, tim bất giác loạn nhịp, mặt nàng càng lúc càng đỏ, có chút ngại ngùng đáp: “ta là Ưu Vô Song, huynh có thể gọi ta là Vô Song!”

Lời vừa mới dứt, Ưu Vô Song hận không thể cắn đứt lưỡi mình, sao nàng to gan như vậy? Yêu cầu một nam tử lần đầu gặp mặt gọi nàng là Vô Song? Y có cảm thấy nàng quá to gan không, có cảm thấy nàng khác với các nữ tử ở đây không? Có vì vậy mà chán ghét nàng không?

Tiêu Tịch không có bất kì biểu hiện kinh ngạc nào, mà chỉ mỉm cười một cái, khen: “Vô Song? Thật là một cái tên đẹp!”

Ưu Vô Song nghe thấy Tiêu Tịch khen tên mình, cũng bất giác cảm thấy vạn phần phấn khởi, bất giác nở nụ cười tươi, lớn tiếng nói: “thật không?”

Ưu Vô Song vừa dứt lời, mới phát hiện tiếng mình quá lớn, gây nên sự chú ý của mọi người, mặt nàng bất giác lại đỏ lên, có chút gượng gạo cười cười, sau đó ngại ngùng nhìn Tiêu Tịch.

Tiêu Tịch lại phảng phất như không để tâm ánh mắt của mọi người, vẫn mỉm cười nhìn Ưu Vô Song, lãnh đạm nói: “Vô Song cô nương tính tính thuần chân thẳng thắn, Tiêu Tịch có thể quen biết Vô Song cô nương, thật là may mắn của Tiêu Tịch.”

Trong lòng Ưu Vô Song cảm thấy ngọt ngọt, nàng nhìn Tiêu Tịch đang định nói gì, đột nhiên thấy Tiêu Tịch đang chuẩn bị gọi tiểu nhị của tửu lâu đến gọi món.

Nhìn thấy tiểu nhị của tiệm, Ưu Vô Song cứ như bị tạt thau nước từ đầu tới chân, sự phấn khởi trong lòng nhất thời biến mất không chút tăm tích,

nàng phát hiện, nàng khi này trầm luân trong sự kinh ngạc khi thấy mỹ nam, quên mất cả việc trên người nàng không có ngân lượng.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác trách thầm mình vô tâm, sao nàng lại bị một nam tử xa lạ mê hoặc chứ? Thật không có thuốc chữa mà!

Bây giờ làm sao đây? Nếu như cứ như vậy, việc xấu này nhất định Tiêu Tịch sẽ biết, nói không chừng, y sẽ vì vậy mà hiểu lầm nàng, xem thường nàng.....

Ưu Vô Song đang trầm luân trong khổ não, nàng sợ bị người nam tử lần đầu gặp mặt này nhìn thấu tâm tư của nàng, càng sợ vị nam tử tựa thần tiên này sẽ coi thường nàng, có ấn tượng không tốt với nàng.

Tuy nhiên, Ưu Vô Song không biết là, Tiêu Tịch nhìn bộ dạng khổ não của nàng, thanh mâu thoáng qua tia qua tia cười ôn nhu, y lạnh đạm gọi vài món, đợi khi tiểu nhị lui xuống, mới nói với Ưu Vô Song: “Vô Song cô nương, khi này cô nương chưa dùng thiện, hay là cùng Tiêu Tịch dùng chung?”

Chương 119: Lạc lõng.

“Hả? Ta....ta.....” Ưu Vô Song nhìn vẻ tựa cười không cười của Tiêu Tịch, nàng muốn nói rằng nàng không có đem theo ngân lượng, nhưng lại nói không ra lời, ngập ngừng nửa ngày trời cuối cùng cũng đành nuốt những lời còn lại vào bụng.

Còn Tiêu Tịch như nhìn thấu tâm tư của Ưu Vô Song, y cười và nói: “khó khăn lắm mới được Vô Song cô nương và Tiêu Tịch có duyên như vậy, Tiêu Tịch muốn mời cô nương dùng bữa, không biết Vô Song cô nương ý như thế nào?”

Những lời này nếu đổi lại là nam tử khác, thì nghe như đang trêu đùa nữ tử, nhưng mà trong miệng Tiêu Tịch nói ra lại khiến Ưu Vô Song không cảm thấy có chút bất nhã nào.

Cho nên, nàng nghe thấy lời Tiêu Tịch, bất giác gật đầu, cỡ lẽ trong thâm tâm nàng muốn cùng vị nam tử tựa thần tiên này gần gũi chút, dù sao nàng không muốn cự tuyệt yêu cầu của y, còn nữa, với việc không một thỏi bạc trong tay thì nàng có muốn cũng không thể nào rời đi.

Rất nhanh, tiểu nhị đã dọn thức ăn và rượu lên, Tiêu Tịch không có ý muốn để Ưu Vô Song uống rượu, mà chỉ tận tâm rót ly trà cho nàng, sau đó dùng bữa với động tác cực kì ưu nhã.

Ưu Vô Song thường ngày tuy rất thích thưởng thức mỹ thực nhưng nay nàng cơ hồ không có động đũa, bởi vì nàng đang ngẩn người nhìn Tiêu Tịch, nên sớm đã quên đi việc ăn đồ.

Trước nay nàng chưa hề biết, thì ra nam nhân dùng bữa động tác cũng có thể ưu nhã, động lòng người đến vậy, Tiêu Tịch lúc này tuy đang dùng bữa nhưng động tác lại khiến người nhìn y cũng cảm thấy đây là một việc hưởng thụ, vốn không cảm thấy bây giờ y ăn cơm là một việc bình thường đến mức không thể nào bình thường hơn của con người.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của Ưu Vô Song, Tiêu Tịch buông đũa trên tay xuống, thanh đạm hỏi: “sao vậy? Vô Song cô nương, sao cô nương không ăn? Có phải những món này không hợp khẩu vị? Nếu như vậy, cô nương có thể gọi những món cô nương thích.”

Ưu Vô Song có chút hoảng loạn cúi đầu tránh ánh nhìn của Tiêu Tịch, nói: “Không.....ko cần đâu, ta.....ko đói.....”

Tiêu Tịch khẽ mỉm cười không nói gì nữa, mà chỉ vẫy tay gọi tiểu nhị, đợi khi tiểu nhị tới mới từ trong người rút ra thỏi bạc, nói: “tính cả phần vị cô nương này, còn lại không cần thối.”

Tiểu nhị cười híp mắt nhận thỏi bạc, sau đó mừng rỡ liền thanh nói: “Đa tạ công tử, công tử quả thật hào phóng!”

Dứt lời, liền vui mừng lui xuống.

Đợi khi tiểu nhị đi khỏi, Ưu Vô Song mới ngẩn đầu nhìn Tiêu Tịch, có chút ngại nói: “Đa tạ huynh, ngân lượng sau này ta sẽ trả huynh.”

Tiêu Tịch chỉ mỉm cười, không trả lời câu hỏi của Ưu Vô Song mà chỉ hỏi: “Phủ của Vô Song cô nương ở đâu? Tiêu Tịch cũng không bận gì, để Tiêu Tịch đưa cô nương về phủ.”

Ưu Vô Song giật thót người, nàng sống ở thất vương phủ, đó lại là phủ của Lãnh Như Tuyết, nàng làm sao có thể để y đưa nàng về? Nếu như bị

người khác nhìn thấy, không phải là chết chắc sao?

Không biết tại sao, trong lòng Ưu Vô Song không mong Tiêu Tịch biết nàng là thất vương phi, cho nên nàng nhanh chóng cự tuyệt: “đa tạ hảo ý của huynh, nhà ta cách đây không xa, một lát nữa ta tự về được rồi.”

Tiêu Tịch như biết trước Ưu Vô Song sẽ cự tuyệt, nên y không miễn cưỡng, khi nghe thấy lời của Ưu Vô Song, nụ cười trên mặt y cũng không thay đổi: “Vậy thì Tiêu Tịch cáo từ trước!”

Dứt lời, y đứng dậy muốn rời khỏi.

Ưu Vô Song thấy y đứng dậy, cũng vội vàng đứng theo, có chút chần chừ nhìn Tiêu Tịch, qua một lúc lâu, mới nhỏ tiếng nói: “Lần sau ta làm thế nào mới có thể tìm thấy huynh? Có thể cho ta biết huynh sống ở đâu không?”

Tuy hỏi một nam tử mới lần đầu gặp mặt sống ở đâu có chút không lịch sự, nhưng mà Ưu Vô Song thật sự rất mong họ có thể gặp mặt nhau lần nữa.

Tiếc là, Tiêu Tịch không nói cho nàng biết câu trả lời mà nàng muốn nghe, mà y chỉ mỉm cười nói: “Vô Song cô nương, cô nương yên tâm, chúng ta sẽ còn gặp nhau!”

Nói xong, Tiêu Tịch không đợi Ưu Vô Song nói gì, đã phiêu thân mà đi.

Ưu Vô Song đuổi theo ra ngoài cửa tửu lâu, thân ảnh Tiêu Tịch đã biến mất, nàng có chút thất vọng nhìn dòng người náo nhiệt trên phố, qua một lúc sau, mới từ từ rời đi.

Qua lâu sau, Ưu Vô Song thấy mặt trời đã từ từ tây hạ, nàng hỏi rõ một người phương hướng của thất vương phủ, rồi mới từ từ đi về phủ.

Thất vương phủ nằm trong kinh thành, khi Ưu Vô Song đi qua vài con phố thì đã đến nơi, mấy lính canh đứng ngoài thất vương phủ hôm nay thấy Ưu Vô Song bị hoàng thượng triệu vào cung, nay lại thấy nàng hồn siêu phách lạc đi về phủ, tất cả đều bất giác lộ vẻ mặt kinh ngạc, nhưng mà, những lính canh cửa này thân phận thấp kém, đối với việc của chủ tử nào có dám nhiều lời, cho nên trong lòng tuy có hoài nghi nhưng không dám nói gì. Mà chỉ hành lễ với Ưu Vô Song, sau đó liền không động đậy đứng bên cửa.

Trong đầu Ưu Vô Song lúc này đang tràn ngập hình bóng của Tiêu Tịch, làm gì có thời gian nhìn xem bọn lính canh trong lòng nghĩ gì? Nàng cứ như một du hồn, thất thần đi về hướng Vô Trần điện.

Trong lòng lại trầm tư, trên thế gian sao lại có một nam tử ưu nhã không dính bụi hồng trần như thế? Hắc mâu thanh tịnh không chút tạp niệm của Tiêu Tịch khiến nàng bất giác muốn gần gũi y.

Chương 120: Đút ta uống thuốc

Không lẽ, đây chính là nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu) trong truyền thuyết sao?

Khi nàng lần đầu tiên gặp Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong cũng có cảm giác kinh ngạc, nhưng mà tim nàng lại không nhảy rộn lên như khi gặp Tiêu Tịch.

Nàng thật sự không dám tin, linh hồn đến từ thế kỉ 21 như nàng lại nhất kiến chung tình với một nam tử cổ đại.

Bất tri bất giác, Ưu Vô Song đã về đến Vô Trần điện, Vân Nhi đợi ở cửa khi thấy thân ảnh của nàng, vội tiến lên trước, lo lắng nói: “Tiểu thư, người đi đâu vậy? Sao mà đi lâu thế? Nô tì lo lắng chết mất!”

Ưu Vô Song vẫn chưa hồi thần, thuận miệng đáp: “Hoàng thượng cho người gọi ta vào cung, ta đi có một chút, sao vậy? Có chuyện gì sao? Có phải có người ức hiếp người?”

Vân Nhi kéo lấy tay Ưu Vô Song, nhìn xung quanh thấy không có người, mới hạ giọng nói: “tiểu thư, nô tì không sao, chỉ là vương gia người.....”

Vương gia? Nghe thấy Vân Nhi nhắc đến Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song mới hồi thần, nghĩ đến tối qua Lãnh Như Tuyết vì cứu nàng mà bị trọng thương, nàng chỉ cảm thấy mình nợ Lãnh Như Tuyết một nhân tình.

Nhưng đến tai Vân Nhi thì không như vậy, nàng ta cho rằng Ưu Vô Song đang lo lắng cho Lãnh Như Tuyết vì thích hấn.

Cho nên mới cười nói: “Tiểu thư, người yêu tâm, vương gia không sao, chỉ là sáng nay tiểu thư rời khỏi không lâu, vương gia tỉnh dậy không thấy tiểu thư cho nên nổi giận đuổi hết bọn thị nhân ra khỏi Vô Trần điện.”

Nói tới đây, Vân Nhi lén lén cười, sau đó lại nói: “Tiểu thư, người hôm nay không ở đây, nên không biết sắc mặt bọn thị nhân ấy bị vương gia đuổi ra khỏi Vô Trần điện, cực kì khó coi, hôm nay nô tì đoán là họ ngủ không yên đâu!”

Ưu Vô Song thì không vui mừng như Vân Nhi, Lãnh Như Tuyết càng đối tốt với nàng, nàng càng cảm thấy không ổn, nàng một chút cũng không hy vọng Lãnh Như Tuyết có tâm tư gì với nàng, đặc biệt là sau khi gặp được Tiêu Tịch.

Nàng lúc này hy vọng Lãnh Như Tuyết có thể lạnh lùng với nàng bao nhiêu thì cứ lạnh lùng bấy nhiêu, tốt nhất là từ nàng, đuổi nàng ra khỏi phủ. Nhưng mà việc này bây giờ xem ra có chút khó khăn.

Vân Nhi thấy bộ dạng Ưu Vô Song vốn để tâm, bất giác hỏi: “Tiểu thư, người không vui gì vậy? Bây giờ vương gia xem trong tiểu thư, trong lòng nhất định là thích tiểu thư, nếu không, hôm nay cũng đâu nổi nộ hỏa lớn như vậy, tiểu thư, người nên vui mới phải chứ?”

Ưu Vô Song bất nhẫn thở dài, đáp: “Ta phải vui mừng gì? Ta một chút cũng không thêm hân thích ta, hân tốt nhất là từ ta đi, ta có thể rời khỏi hân bao xa thì rời khỏi bấy xa, như vậy thì ta không còn phiền phức nữa!”

Vân Nhi ngờ hoặc nhìn Ưu Vô Song, nói: “Vương gia thích tiểu thư, tiểu thư không lẽ không vui? Việc này đối với tiểu thư là một việc đáng vui mà?”

Ưu Vô Song liếc Vân Nhi một cái, a đầu này nói sao mới hiểu đây? Lãnh Như Tuyết thích nàng thì có ích gì? Nàng đâu có thích hắn, việc này nên vui gì chứ?

Xem ra, khi nào nàng rảnh phải tẩy não cho a đầu này mới được, tránh để những quan niệm phong kiến làm tổn hại não.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song đang định thuyết giáo Vân Nhi thì đột nhiên một trận bước chân truyền lại, thân ảnh Ngạo Phong xuất hiện trước mặt Ưu Vô Song, hắn ta hành lễ với nàng rồi nói: “vương phi, vương gia tỉnh lại muốn gặp vương phi.”

Thấy Ngạo Phong tới, Ưu Vô Song chỉ còn cách nuốt những lời muốn nói lại, cảm hận nhìn Ngạo Phong, sau đó có chút bực bội nói: “Biết rồi!”

Dứt lời, liền quay người đi vào tắm phòng.

Vân Nhi nhanh chóng theo sau, lưu lại một mình Ngạo Phong đứng đó ngơ ngẩn, lẳng lặng nhìn theo bóng người Ưu Vô Song, không biết mình khi nào đắc tội vương phi mà vương phi lại dùng ánh mắt cảm hận như vậy nhìn mình.

Ưu Vô Song lớn bước đi vào tắm phòng, chỉ thấy Lãnh Như Tuyết đang nửa dựa vào giường, thấy nàng tới, liền bày khuôn tuấn nhan thối ra, trừng mắt nhìn nàng, nói: “Ngươi đi đâu? Cả ngày không thấy bóng dáng!”

Ưu Vô Song nhìn khuôn mặt thối của Lãnh Như Tuyết, sau đó chỉ tự lo ngồi xuống ghế, không chút yếu thế trừng mắt lại, nói: “Ta còn có thể đi đâu? Còn không phải là hoàng thượng lão cha ngươi phái người rước ta vào cung!”

Lãnh Như Tuyết trước tiên là kẻ sống sót, sau đó rất nhanh không vui mà nói: “Phụ hoàng phái người đưa người vào cung? Sao người không nói với bốn vương? Không lẽ, người không biết bốn vương đêm qua vì cứu người mới bị thương sao?”

Ưu Vô Song “hừ” một tiếng, không quan tâm lời của Lãnh Như Tuyết, mà chỉ bức bối hỏi: “Người tìm ta có việc gì? Không có gì thì ta đi ngủ đây!”

Lãnh Như Tuyết bất mãn nhìn Ưu Vô Song, nói: “Bốn vương muốn uống thuốc, người qua đây đút cho bốn vương”

Ưu Vô Song mở to mắt nhìn Lãnh Như Tuyết như nhìn quái vật, qua một lúc lâu, mới kì lạ nói: “Này! Lãnh Như Tuyết, người chỉ là bị thương ở bụng, tay đâu có bị thương, hơn nữa, ta thấy người bây giờ tinh thần tốt lắm, không có bị thương đến mức không thể động đây. Nếu như người thích bị người khác hàu hạ, vậy thì ta sẽ gọi nữ nhân trong phủ lại cho người! Đừng phiền ta! Hừ, dù sao trong lòng họ cũng rất vui mừng mà!”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời của Ưu Vô Song, ngoài dự liệu là hẳn không những không nổi giận mà ngược lại còn cười xấu xa nói: “Ưu Vô Song, người đang ghen sao? Có phải hôm nay họ tới thăm bốn vương nên người ghen?”

Chương 121: Vương gia là đứa trẻ.

Nàng ghen? Ưu Vô Song mở to mắt, nhìn chăm chăm Lãnh Như Tuyết, cảm giác được nụ cười xấu xa trên mặt hắn ngày càng chướng mắt.

Nếu như không phải bây giờ hắn đang trọng thương, nàng hận không thể tặng một cước lên khuôn mặt tuần mã họa thủy ấy, để xem hắn còn có thể cười được nữa không!

Người nam nhân này ngã hư não rồi sao? Cho dù nàng có vì tất cả các nam nhân trên thế gian mà ghen thì cũng không có phần của hắn.

Đừng cho rằng hắn cứu nàng thì trong lòng nàng đối với hắn cảm kích vô cùng, nàng đối với hắn nhiều lắm cũng chỉ là không ghét hắn mà thôi, nếu nói thích thì còn xa vời!

Nhớ khi ấy, trong tân phòng hắn dùng roi vô tình đánh mình, nàng nghĩ lại còn ngựa răng, hận không thể lấy roi lại, từng roi từng roi một trả lại cho hắn để giải hận!

Lãnh Như Tuyết vốn dĩ không nhìn thấy sắc mặt ngày càng đen của Ưu Vô Song, thấy nàng không trả lời câu hỏi của mình, còn tưởng là mình nói đúng tâm sự của Ưu Vô Song, bất giác nở nụ cười tươi rói, nói: “Ưu Vô Song, bốn vương không ngại người đổ kị, người đừng ngại mà không thừa nhận.” (thời xưa, nam nhân lăng nhăng bên ngoài, thâm tử không có quyền dc đổ kị, không là bị ghép vô tội thiên kị, phạm vào phụ đạo, bị từ chối phủ.)

Ưu Vô Song nhìn người nam nhân dương dương tự đắc, tự cho là đúng, nàng chỉ cảm thấy một đàn quạ bay ngang qua đầu.

Mặt nàng đen sầm lại, không nhìn được nữa lớn tiếng quát: “Lãnh Như Tuyết, ngươi làm ơn đừng tự cho là mình đúng như vậy được không? Người đừng tưởng ngươi có vài phần giống người thì tất cả nữ nhân đều thích ngươi, hừ! Bốn tiểu thư không thích loại người như ngươi! muốn bốn tiểu thư vì ngươi mà ghen sao? Người đi mà nằm mơ!”

Dứt lời, Ưu Vô Song mặt đen sầm mặt, không thèm quan tâm Lãnh Như Tuyết, quay người đi ra ngoài, từ đêm qua đến giờ nàng chưa nghỉ ngơi, bây giờ vừa mệt vừa buồn ngủ, không có thời gian rảnh ở đây bồi tên nam nhân điên khùng này!

Còn Lãnh Như Tuyết, khi nghe thấy những lời của Ưu Vô Song, mặt hắc đen lại, đặc biệt thấy nàng nhìn cũng không nhìn hắc quay lưng rời khỏi, sắc mặt càng khó coi hơn, hắc nhìn theo bóng người Ưu Vô Song, khi nàng chuẩn bị bước ra khỏi tấm phòng thì hắc tức giận quát: “Đứng lại!”

Ưu Vô Song bực bội quay người lại, lạnh lùng nhìn hắc, chế giễu nói: “Thất vương gia, người lại có phân phó gì?”

Lãnh Như Tuyết hừ một tiếng, quay mặt sang một bên, nói: “Ngươi là vương phi của bốn vương, bây giờ bốn vương bị thương, ngươi phải lưu lại đây hầu hạ bốn vương! Những thứ này không cần bốn vương phải dạy ngươi chứ?”

Ưu Vô Song hận không thể lôi bản mặt thối của Lãnh Như Tuyết xuống đất, sau đó đánh một trận thật đả, sau đó lớn tiếng nói với hắc là nàng tuyệt đối không hầu hạ hắc!

Nhưng mà, nàng lúc này một câu cũng không nói, bởi vì, Lãnh Như Tuyết kì thực vì cứu nàng mà bị thương, còn nàng thực sự cũng là vương phi của Lãnh Như Tuyết.

Ưu Vô Song hít một hơi thật sâu, nén cơn tức giận trong lòng xuống, được, xem như hấn cứu nàng mà bị trọng thương, nàng sẽ nhin!

Không phải chỉ là hầu hạ hấn thôi sao? Không phải chỉ là đưa hấn chén nước thôi sao? Có gì to tát đâu! Nói không chừng lần này nàng lưu lại hầu hạ hấn, sau này nàng đỡ phải nợ gì hấn!

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song quay lại bên cạnh Lãnh Như Tuyết lần nữa, da cười mà thịt không cười nói: “Thất vương gia, xin hỏi người có phân phó gì?”

Lãnh Như Tuyết nhìn chén thuốc đen sì trên bàn, sau đó nói: “Bổn vương muốn uống thuốc, người đút bổn vương!”

Đôi tay Ưu Vô Song siết đến kêu răng rắc, thật sự hận không thể một quyền đánh vào khuôn mặt đáng hận kia!

Nhưng mà nàng biết, nàng không thể làm vậy, nàng hít một hơi thật sâu, sau đó nhin khí nuốt thanh cầm chén thuốc đặt trên bàn lên, dùng muỗng múc một muỗng thuốc đen sì, sau đó đưa đến bên miệng Lãnh Như Tuyết, hét: “Mở miệng người ra!”

Ánh mắt Lãnh Như Tuyết thoáng qua một tia cười, hấn đột nhiên cảm thấy trêu đùa Ưu Vô Song như thập phần thú vị, cho nên, hấn ngoan ngoãn mở miệng, sau khi uống một ngụm thuốc, nhú mày nói: “Ưu Vô Song, người là nữ nhân sao? Thật là thô lỗ!”

Ưu Vô Song đen sầm mặt, nàng ‘pang’ một tiếng, đặt mạnh chén thuốc lên bàn, nộ thanh nói: “Ngươi sao mà lảm lời thế? Nếu như không muốn uống thì cứ nói với bốn tiểu thư một tiếng, bốn tiểu thư sẽ đem đồ cho cá uống!”

Lãnh Như Tuyết hai tay quàng qua đầu, thần sắc thanh thản nói: “Đại phu nói, nếu bốn vương không uống thuốc, vết thương nửa năm cũng không hết, nếu như ngươi muốn đem đồ, bốn vương cũng không có ý kiến, chỉ e là đến lúc đó, trước khi vết thương bốn vương khỏi hẳn, ngươi phải ngày ngày hầu hạ bốn vương!”

“Ngươi! Ngày ngày hầu hạ hẳn? Hừ, hẳn nằm mơ đi! Ưu Vô Song hứ một tiếng, một lần nữa cầm chén thuốc lên, lần này nàng không dùng muỗng múc thuốc mà chỉ trực tiếp đưa cả chén thuốc tới bên miệng Lãnh Như Tuyết, mặt không cảm xúc nói: “Mở miệng ra!”

Lãnh Như Tuyết nhìn Ưu Vô Song, sau đó lại nhìn chén thuốc đen sì, hẳn không ngoan ngoãn uống thuốc theo lời của Ưu Vô Song, mà chỉ chau mày nói: “Thuốc này đắng quá, bốn vương muốn ăn chút mật đường (đồ ngọt có vị mật ong), ngươi cho người đi lấy một ít lại đây!”

Đắng? Ưu Vô Song nghe thấy lời này, cơ hồ bị tức đến mức lửa dâng cao ba trượng, người nam nhân này hẳn cho rằng hẳn là trẻ con sao? Lúc uống thuốc còn muốn ăn mật đường trước? Hẳn nhất định là cố ý, hẳn nhất định là cố ý!

Ưu Vô Song cố nhịn sự xúc động muốn ném chén thuốc vào mặt Lãnh Như Tuyết, sau đó hằm hằm đặt mạnh chén thuốc xuống bàn, lớn tiếng hét: “Vân Nhi, ngươi đi thiện phòng lấy cho vương gia một ít mật đường lại đây! Vương gia người ta vẫn còn là trẻ con, ngươi lấy nhiều một chút, tránh cho hẳn lại chê thuốc đắng!”

Chương 122: Tiếc là người không phải là Tiêu Tịch

Ngoài cửa rất nhanh truyền lại tiếng nhin cười của Vân Nhi, sai đó là âm thanh nàng ta từ từ rời khỏi.

Không biết tại sao, Ưu Vô Song cảm thấy a đầu ấy khi này nhất định là đang nghe lén nàng và Lãnh Như Tuyết nói chuyện.

Nếu không thì tại sao tiếng của nàng ta lại mang một ý vị nhin cười?

Nghe thấy sự phân phó của Ưu Vô Song với Vân Nhi. Khóe miệng Lãnh Như Tuyết khẽ co giật.

Sao mà hắn cảm thấy, Ưu Vô Song ngoài tuyên cáo sự bất mãn của mình ra đồng thời còn hạ thấp hắn?

Không lẽ, hầu hạ hắn khiến nàng khó chịu vậy sao?

Hễ nghĩ tới việc Ưu Vô Song tươi cười với người nam nhân khác chỉ duy nhất lạnh lùng với hắn, trong lòng Lãnh Như Tuyết rất không thoải mái.

Hắn nhìn Ưu Vô Song, thấy nàng tức hầm hầm ngồi bên ghế, không có ý muốn quan tâm đến hắn, hắn mở miệng định nói gì đó nhưng lại nén lại.

Trong lòng nghĩ: Dù nàng có không thích hắn đi chăng nữa thì nàng là vương phi của hắn, hầu hạ hắn là việc thiên kinh địa nghĩa (hiển nhiên), hơn nữa, bây giờ hắn bị thương, hắn hà tất so đo thái độ của nàng? Dù sao đi nữa, từ trước tới nay, Ưu Vô Song đối với hắn đều là bộ dạng này, hắn cũng đã quen rồi, nếu như ngày nào đó nàng đột nhiên trở nên dịu dàng thì hắn mới thật sự không quen!

Lãnh Như Tuyết cảm thấy lòng mình bình tâm lại chút ít, lại nói, không phải Ưu Vô Song chịu lưu lại hầu hạ hần sao? Có lẽ ngoài miệng nàng không chịu thừa nhận nhưng kì thực trong lòng lén lén thích hần ấy chứ?

Nghĩ tới việc Ưu Vô Song lén lén thích mình, khóe môi Lãnh Như Tuyết cong lên một đường cong ý vị, thậm chí ngay cả hần cũng không biết tại sao khi hần nghĩ Ưu Vô Song thích hần lòng hần lại vui đến vậy.

Trong lúc Lãnh Như Tuyết đang thầm vui mừng, một trận bước chân truyền lại, ngắt quãng sự trầm tư của hần.

Hần không vui quay đầu lại nhìn, thì ra là Vân Nhi đem mật đường đến, chỉ thấy Vân Nhi đặt mâm điểm tâm và mật đường trên bàn, cười và nói với Ưu Vô Song: “Tiểu thư, mật đường người muốn nô tì đã đem tới, nô tì không quấy rảnh người và vương gia nữa! Nô tì cáo lui!”

Nói xong, Vân Nhi không đợi Ưu Vô Song nói gì, đã chạy ra ngoài, ra khỏi tấm phòng, còn chu đáo đóng cửa phòng lại cho họ.

Lãnh Như Tuyết đối với hành động của Vân Nhi rất hài lòng, trong lòng nghĩ: A đầu này thật thú vị, quả là người rất lanh lợi.

Còn Ưu Vô Song thì trái ngược với Lãnh Như Tuyết, nàng căm giận nhìn cánh cửa phòng bị Vân Nhi đóng lại, trong lòng thầm chửi Vân Nhi không nói nghĩa khí, biết nàng bị Lãnh Như Tuyết làm khó mà cũng không lưu lại giúp nàng.

Lãnh Như Tuyết nhìn bộ dạng vừa tức vừa hận của Ưu Vô Song, lòng cười thầm nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ mặt bình thường nói: “Vương phi, người bây giờ có thể dứt cho bốn vương uống thuốc được rồi!”

Ưu Vô Song thu lại ánh mắt có chút không cam tâm, sau đó cầm lấy mút trên bàn, động tác cực kì thô lỗ đưa tới trước mặt Lãnh Như Tuyết, quát: “Ăn đi! Tốt nhất ghen chết người luôn!”

Lãnh Như Tuyết khẽ lắc đầu, nói: “Người phải từng chút từng chút đút bốn vương ăn, người hầu hạ phải rất tận tâm, việc này vương phi không cần bốn vương dạy chứ?”

Trong lòng Ưu Vô Song cơ hồ sắp phát nổ, nhưng nàng bây giờ không thể làm gì Lãnh Như Tuyết, hừ một tiếng, cố nén cơn giận trong lòng nói: “Người ăn hay không ăn? Nếu như người nói người không động đậy được, ta không ngại đem toàn bộ đồ trên bàn nhét vào miệng người!”

Lãnh Như Tuyết nhìn Ưu Vô Song, thậm chí cảm nhận được trên đầu Ưu Vô Song giờ đang bốc ra khói, hắn rất thông minh nên biết được lúc nào nên dừng lại, cho nên, hắn vờ hết cách nhìn Ưu Vô Song một cái, sau đó đưa lấy lấy một miếng mút trong mâm cho vào miệng, vừa ăn vừa không quên oán trách nói: “Có người hầu hạ như vậy, vương phi quả là khiến cho bốn vương đại khai nhãn giới.....(mở rộng tầm mắt)”

Ưu Vô Song cơ hồ tức giận đến cực điểm, nàng cầm giận nhìn Lãnh Như Tuyết, đột nhiên nghĩ lại cuộc gặp gỡ với Tiêu Tịch tại tửu lâu hôm nay, lúc này nếu như người nằm trên giường là Tiêu Tịch, nàng nhất định sẽ không bực bội như vậy.

Trước mặt Tiêu Tịch, nàng nhất định sẽ làm một tiểu nữ nhân ôn nhu tựa thủy, nhưng tiếc là bây giờ người nằm trên giường không phải là Tiêu Tịch vị nam tử tựa thần tiên kia mà là Lãnh Như Tuyết tên đại hỗn đản!

Nhĩ tới đây, lòng Ưu Vô Song càng thất vọng, khó khăn lắm trong thời cổ đại này mới gặp được một cực phẩm nam nhân như vậy, tuy y có nói qua là họ sẽ còn gặp nhau nhưng không biết đó có phải là thật không?

Bây giờ thân phận nàng là vương phi của tên Lãnh Như Tuyết hỗn đại này, nàng lại không thể quang minh chính đại đi tìm y, nếu như nàng đoán không lầm, vài ngày nữa hoàng đế sẽ phái nàng đi trị thủy, đến lúc đó, nàng sẽ rời khỏi kinh thành, e là đến lúc đó muốn gặp y cũng khó.

Lãnh Như Tuyết thấy Ưu Vô Song xuất thần, ánh mắt thoáng qua tia không vui, nàng đang nghĩ gì? Không lẽ là nhớ tới đại hoàng huynh?

Nhĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết không vui dùng tay vỗ lấy tay Ưu Vô Song, không vui nói: “ngươi đang nghĩ gì vậy? Đừng quên ngươi bây giờ đang hầu hạ bổn vương, còn không mau đưa thuốc đến đây cho bổn vương?”

Ưu Vô Song hồi thần, căm giận nhìn Lãnh Như Tuyết, sau đó đặt mâm mật đường trở lại bàn, một lần nữa cầm chén thuốc lên, thô lỗ đưa đến bên miệng Lãnh Như Tuyết, cực kì bất nhẫn nói: “mau uống!”

Lần này Lãnh Như Tuyết không làm khó Ưu Vô Song, hẩn nhịu mày, uống hết thuốc đã nguội trong chén.

Chương 123: Giường chia người một nửa

Cho đến khi Lãnh Như Tuyết uống hết toàn bộ thuốc trong chén, Ưu Vô Song mới đem cái chén không đặt trở lại bàn, sau đó đứng dậy, nói: “được rồi phải không? Bây giờ ngươi đã uống thuốc xong, ta có thể đi rồi chứ?”

Ai ngờ đâu, Lãnh Như Tuyết đột nhiên nắm tay gấu áo nàng, nói: “không được!”

Ưu Vô Song nhất thời tức giận dâng trào, quay đầu lại giận dữ hét: “tại sao? Thuốc không phải ngươi đã uống rồi? Ngươi còn muốn gì nữa? Nếu ngươi cho rằng ngươi cứu bốn tiểu thư mà muốn bốn tiểu thư lấy thân đền đáp vậy thì bốn tiểu thư rất vui lòng nói cho ngươi biết, ngươi đừng có mơ!”

Lãnh Như Tuyết lẳng lặng nhìn Ưu Vô Song, đột nhiên nở nụ cười tà mị, nói: “Ưu Vô Song, nữ nhân này! Trong đầu ngươi chứa cái gì vậy? Ngươi cảm thấy bộ dạng này của bốn vương mà muốn ngươi lấy thân đền đáp sao? Tiếc là bốn vương còn chưa sống đủ, không muốn sớm như vậy mà chết trên người của nữ nhân!”

Những lời nói của Lãnh Như Tuyết cực kỳ lộ liễu, nhưng mà Ưu Vô Song không chút để tâm.

Chỉ cần Lãnh Như Tuyết không có ý nghĩ hạ lưu với nàng là được, bởi vì thân phận nàng bây giờ là vương phi của Lãnh Như Tuyết nhưng mà nàng vốn không hề thích hắn.

Nàng tuy là nhân loại tân tiến của thế kỉ 21 nhưng trong cốt cách vẫn là một nữ nhân rất bảo thủ.

Khi nàng còn ở thế kỉ 21, nàng thậm chí còn chưa chính thức quen bạn trai, trong quan niệm của nàng, cơ thể nàng chỉ thuộc về người nam nhân nàng yêu và yêu nàng.

Cho nên, nàng đối với lần đầu tiên rất xem trọng, gần đây thái độ của Lãnh Như Tuyết thay đổi rất nhiều, nàng không thể không hoài nghi hẳn đang giở âm mưu gì.

Người nam nhân này tuy bị thương nhưng nàng vẫn nhớ, hẳn ta chỉ với một chiêu đã có thể đánh gục mấy tên sát thủ.

Hẳn là một cao thủ biết võ công, nếu như vạn nhất hẳn bá đạo đối với nàng vậy thì chắc nàng phải khóc chết mất?

Nàng tuy lo lắng nhưng khi nghe thấy Lãnh Như Tuyết nói không có ý nghĩ gì đối với nàng, cộng thêm kì thực hẳn bị thương không nhẹ, nên nàng mới yên tâm.

Nhưng mà vẻ mặt vẫn giận dữ nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “vậy người muốn làm gì? Nếu như người muốn người hầu hạ, ta có thể đi gọi mấy nữ nhân kia lại đây giúp người, ta tin là họ sẽ rất vui!”

Lãnh Như Tuyết vô nại nhìn Ưu Vô Song, nói: “Ưu Vô Song, nữ nhân người sao mà tuyệt tình vậy? Người phải biết bốn vương vì cứu người mới bị thương, hơn nữa, bốn vương ghét nhất những nữ nhân khóc lóc om sòm, người gọi họ đến đây không phải là muốn hành hạ bốn vương sao? Bốn vương mặc kệ, người là vương phi của bốn vương, bốn vương vì cứu người mà bị thương cho nên đêm nay bốn vương muốn người hầu hạ bốn vương!”

Ưu Vô Song cơ hồ bị Lãnh Như Tuyết chọc cho tức muốn ói máu.

Nàng cố nhịn nộ khí trong lòng, hét lên: “Lãnh Như Tuyết, tối hôm qua ta đã hầu hạ ngươi cả đêm rồi, ngươi có còn để ngươi khác sống không hả?”

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, khuôn mặt Lãnh Như Tuyết lộ vẻ vui mừng, nói: “Hôm qua ngươi hầu hạ bốn vương cả đêm? Ưu Vô Song, ngươi lo lắng cho bốn vương sao? Thì ra ngươi lo lắng cho bốn vương!”

Ưu Vô Song thật sự không cách nào nói cho Lãnh Như Tuyết hiểu, nàng dùng toàn bộ khí lực, nhằm Lãnh Như Tuyết mà hét: “Đúng vậy, ta rất lo cho ngươi, lo ngươi chết rồi mà chưa cho ta hưu thư! Ta không muốn bị ngươi liên lụy cả đời đâu!”

Lãnh Như Tuyết căn bản không để tâm đến Ưu Vô Song, hấn tự biên tự diễn nói: “Bất kể thế nào, ngươi vẫn là quan tâm bốn vương! Được rồi, xem trên phần ngươi quan tâm bốn vương, đêm nay bốn vương hào phóng chút, ngươi không cần ngồi hầu hạ bốn vương, giường này, bốn vương chia ngươi một nửa!”

Trời ạ, ai lại cứu nàng với? Ưu Vô Song hai tay ôm đầu, nàng nhìn sắc trời đã âm dần, nàng cảm thấy mình sắp bị Lãnh Như Tuyết làm cho tức chết, nhưng mà khi này nàng hét lớn tiếng như vậy, sao không có một ai vào cứu nàng.

Ưu Vô Song trầm mặc ngồi lại vào chiếc ghế bên giường.

Hôm nay nàng dạo phố cả ngày, hôm qua cả đêm lại không ngủ, bây giờ mệt muốn chết, nàng đã không còn khí lực đấu khẩu cùng Lãnh Như Tuyết nữa.

Nàng rất muốn rời đi, nhưng dù sao đi nữa Lãnh Như Tuyết cũng vì cứu nàng mới bị thương, nàng không nguyện ý sau này Lãnh Như Tuyết nói nàng nợ hắn, cho nên, nàng không thể đi chỉ còn cách ngồi lại vào ghế, cái gì cũng không thể làm.

Lãnh Như Tuyết thấy nàng không đi cũng không làm khó nàng, mà chỉ nhích nhích người, nở nụ cười xấu xa, nói: “Nếu như ngươi mệt rồi thì lên đây ngủ, nằm trên giường dù sao cũng thoải mái hơn ngồi trên ghế nhiều!”

Ưu Vô Song lườm hắn, tức giận nói: “Ngươi đừng mơ! Ta dù có mệt chết cũng không lên giường ! ngươi đừng mong có cơ hội thừa cơ chiếm tiện nghi!”

Lãnh Như Tuyết lười nhác ngáp một cái, không miễn cưỡng nàng, chỉ lãnh đạm nói: “Tùy ngươi, với thân thể ốm không có lấy hai miếng thịt như ngươi, bốn vương không có hứng thú! Hơn nữa, cơ thể bốn vương đang bị trọng thương, không tiện gần nữ sắc!”

Nghe thấy tên nam nhân đáng ghét nhục mạ thân hình nàng, Ưu Vô Song tức đến mức muốn nhảy dựng lên mà chửi hắn một trận, nhưng nàng sức hiểu ra nam nhân này căn bản là rảnh rồi cố ý chọc giận nàng, nên cũng chỉ lạnh lùng quay đầu đi, không thèm quan tâm hắn!

Lãnh Như Tuyết không có ý định bỏ qua cho nàng, ngược lại còn dùng ánh mắt gian tà mang chút không hài xem xét Ưu Vô Song, nói: “Thật là, thân hình này của ngươi, căn bản muốn gì không có cái đó, mong phẳng như nam nhân nhìn sao cũng như một cây trúc.....”

Chương 124: Người muốn mưu sát thân phu

Cùng với mỗi lời quá đáng của Lãnh Như Tuyết, cơ thể Ưu Vô Song ngày càng lạnh hẳn, cuối cùng, nàng không còn nhịn được, quay mạnh người lại, đưa tay vỗ mạnh lên người Lãnh Như Tuyết, tức giận nói: “Người cầm miệng cho ta! Tên…….”

Tuy nhiên, lời của Ưu Vô Song còn chưa nói hết, lại bị tiếng kêu thảm thiết của Lãnh Như Tuyết ngắt đi.

Nàng chẳng qua chỉ vỗ nhẹ hắc một cái, lại không có làm gì hắc, hắc có cần hét ta vậy không chứ?

Ưu Vô Song có chút nghi ngờ nhìn Lãnh Như Tuyết, chỉ thấy hắc sắc mặt trắng bệch, dung nhan tuấn mỹ khẽ nhăn lại, trên trán chui ra lớp mồ hôi mỏng, lúc này hắc đang cả mặt đau khổ nhìn bụng mình.

Ưu Vô Song chỉ thuận theo ánh mắt của Lãnh Như Tuyết mà nhìn, chỉ thấy tay nàng lúc này đang ấn vào vết thương trên bụng hắc, có lẽ do khi nãy nàng mới vỗ một cái, nên lớp băng gạc trắng đã nhuộm máu tươi, vết máu đang từ từ lan rộng.

Nàng nhìn Lãnh Như Tuyết sắc mặt đau khổ, sau đó vội vàng thu tay lại, không quan tâm trên tay còn dính máu của Lãnh Như Tuyết, hỏi: “người vẫn ổn chứ?”

Lãnh Như Tuyết biểu tình đau khổ hít một hơi, trừng mắt nhìn Ưu Vô Song, cắn răng nói: “Ưu Vô Song, nữ nhân này! Người định mưu sát thân phu hả?”

Ưu Vô Song nuốt nuốt bọt, nhìn Lãnh Như Tuyết đau đến chảy ả mồ hôi, chu chu miệng, nói: “sao ngươi nói khó nghe vậy? Cái gì mưu sát thân phu? Nếu ta muốn giết ngươi, đêm qua nhân lúc ngươi hôn mê, một đao đã giết quách ngươi rồi! Còn phải đợi tới bây giờ sao? Ta đã nói rồi ta không cố ý, sao ngươi nghĩ nhiều vậy?”

Lãnh Như Tuyết căm giận nhìn Ưu Vô Song, nói: “Theo bốn vương thấy là ngươi cố ý! Ngươi bất mãn với thân hình của bốn vương, cho nên mới cố ý vỗ vào vết thương của bốn vương! Hừ! Bây giờ ngươi hại vết thương bốn vương lại chảy máu rồi, mau băng bó lại cho bốn vương! Không lẽ ngươi muốn bốn vương chảy máu tới hết sao? Nếu như vậy, bốn vương có làm ma cũng không tha cho ngươi!”

Ưu Vô Song liếc hắt một cái, không hài nhìn Lãnh Như Tuyết: “Ngươi yên tâm, ta thấy ngươi trắng kiện như trâu! Mới chảy có chút máu, không chết đâu!”

Dứt lời, lòng Ưu Vô Song thâm thù: Tốt nhất chảy chết ngươi luôn! Đỡ phải lưu lại thế gian làm hại người!

Lãnh Như Tuyết giận dữ nhìn Ưu Vô Song, nói: “Nữ nhân đáng chết, ngươi dám đem bốn vương so với một con trâu?”

Ưu Vô Song nghe thấy lời Lãnh Như Tuyết, trước tiên là khẽ sững sốt, rất nhanh “phụt” một tiếng, cười phì lên, chỉ vào Lãnh Như Tuyết mà nói: “Ngươi giận gì chứ? Là chỉ nói là cơ thể ngươi trắng kiện như con trâu, không chết nổi thôi!”

“ngươi!” Lãnh Như Tuyết thấy Ưu Vô Song đang cười hắt, bất giác đại nộ, nhất thời quên mất thương tích trên người, nhảy từ trên giường lên,

nhưng lại không ngờ động tới vết thương, “ai da” một tiếng, ngã trở lại giường.

Ưu Vô Song thấy vết thương vì sự cử động của hấn mà chảy nhiều máu, lập tức không còn dám cười nữa, đứng nhanh dậy nói: “Được rồi, ta thật sự không phải cười người, người đừng có cử động nữa, bây giờ đại phu không có ở đây, nếu như vết thương rách ra, ta sẽ không bằng bó lại giúp người đâu.”

Lãnh Như Tuyết lúc này hiển nhiên đau đớn cực điểm, hấn hít một hơi sâu, sau đó “hừ” một tiếng, quay đầu đi nơi khác không thèm quan tâm Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song thấy hấn không cử động bậy, cũng yên tâm hấn, tiếp tục ngồi lại vào ghế, nhìn ra ngoài cửa sổ mà ngẩn người.

Có lẽ vì sự việc khi nãy cho nên không ai trong họ nói gì, Lãnh Như Tuyết quay đầu vào giường, không biết là đã ngủ chưa.

Còn Ưu Vô Song nhìn ra ngoài cửa sổ mà ngẩn người, sau đó cảm thấy một cơn buồn ngủ ập đến, rồi nằm trên bàn ngủ.

Nhưng thời tiết bây giờ lạnh giá, nàng nằm trên chiếc bàn vừa cứng vừa lạnh căn bản không ngủ được, nàng chỉ còn cách dựa vào giường.

Nhưng một lúc sau, Ưu Vô Song lại cảm thấy ngủ không được, nàng nhìn ra ngoài cửa, phát hiện, không biết từ bao giờ, ngoài trời đã đen kịt, ở thời đại này, trời hể đen, thời tiết sẽ trở nên cực kì lạnh giá, tuy trong phòng có lò sưởi, nhưng mà nàng vẫn bị lạnh đến co lại thành một cục, căn bản không thể nào ngủ được.

Thụy nhân mông lung nhìn chiếc giường dày chắc, chiếc chăn lớn, lại nhìn khoảng trống trên giường, nghĩ qua nghĩ lại, cuối cùng không nhịn được sự cảm dỗ, nàng cởi giày, nhẹ tay nhẹ chân leo lên giường, sau đó cẩn thận đắp lấy chăn, chìm vào giấc ngủ.

Ưu Vô Song nào có biết, lúc nàng leo lên giường, Lãnh Như Tuyết một mực nhắm chặt đôi mắt kia lại đột nhiên mở mắt, khóe môi khẽ cong lên.

Cho đến khi hắn nghe thấy tiếng thở đều khẽ vang lên, mới cẩn thận quay người lại, nhẹ nhàng dựa gần Ưu Vô Song, cẩn thận tránh vết thương trên người, ôm nữ nhân đã ngủ say vào trong lòng.

Ưu Vô Song trong mộng cảm nhận được sự ấm áp từ người Lãnh Như Tuyết truyền lại, vô tình dựa sát vào người Lãnh Như Tuyết, miệng thì thầm: “Tiêu Tịch ta thích huynh lắm.”

Vốn dĩ Lãnh Như Tuyết thần sắc ôn nhu ôm lấy Ưu Vô Song, nhưng khi nghe thấy lời nói mơ của nàng, sắc mặt phút chốc trở nên cực kì khó coi, nữ nhân đáng chết, trong lòng hắn mà còn dám nghĩ tới người khác, Tiêu Tịch kia là thứ gì? Nghe tên rất giống tên một nam nhân, từ lúc nào có thêm một tên Tiêu Tịch vậy? Sao hắn không biết? Xem ra, đờn nữ nhân này tỉnh dậy, hắn phải hỏi nàng đàng hoàng, thân là vương phi của Lãnh Như Tuyết hắn, trong lòng dám nghĩ tới nam nhân khác, nữ nhân này quả là phản rồi mà!

Chương 125: Ai chiếm tiện nghi của ai

Sáng sớm, mặt trời vừa từ chân trời nhô lên không bao lâu, đem ánh sáng ấm áp chiếu rọi lên mặt đất.

Lớp sương mỏng còn chưa tan, vẫn lơ lửng giữa không trung, những đóa hoa mai nửa nở rộ ngày ngày lộ ra sương châu mê hoặc người, dưới ánh mặt trời phát ra những tia sáng lấp lánh.

Những chú chim dậy sớm đang ríu rít đua nhau hót, nhảy từ cành này sang cành khác, làm rơi không ít sương châu cứ như là đang vào ngày hội.

Vô Trần điện.

Trong tấm phòng.

Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song đang ôm chặt lấy nhau, rúc trong chiếc chăn ấm áp, nhìn thập phần ôn tâm và ấm áp, lò sưởi trong tấm phòng vẫn đang dâng khí ấm, làm cho căn phòng ấm áp như xuân.

Đột nhiên, Lãnh Như Tuyết nhắm chặt mắt kia, lông mi dài khẽ rung rung, sau đó từ từ mở mắt ra.

Hắn cúi đầu nhìn Ưu Vô Song co lại thành một cục, nằm trong lòng mình ngủ say sưa, khóe môi cong lên nụ cười mãn nguyện, sau đó từ từ nhắm mắt lại.

Không biết qua bao lâu, Ưu Vô Song một mực nằm trong lòng Lãnh Như Tuyết đột nhiên vươn người, nàng khẽ động đậy, đột nhiên trở người, nằm trên người Lãnh Như Tuyết, trên mặt nở nụ cười vừa ý.

Lâu rồi không được ngủ thoải mái như vậy, từ khi đến nơi lạnh muốn chết này nàng chưa hề có ngày nào an giấc.

Nhưng tối qua, nàng ngủ rất ngon, bởi vì, thời tiết đêm qua ấm áp hơn rất nhiều, nàng không bị lạnh đến tỉnh giấc, hơn nữa bên cạnh hình như còn có thêm một cái gối ôm rất dễ chịu.

Đợi chút! Gối ôm? Ưu Vô Song đột nhiên giật thót, mở mắt ra, sau đó dờ dẫm ngồi dậy, tiếp đó, trong tấm phòng vang lên một tiếng kêu thảm thiết.

Tiếng kêu thảm thiết trong buổi sáng tinh mơ từ xa truyền lại, một số hạ nhân dậy sớm bận việc bị dọa đến ngừng cả việc đang làm, nhìn nhau không biết phát sinh chuyện gì.

Còn chim sẻ trong mai lâm, cũng bị tiếng hét ấy dọa bay hết, lượn lơ giữa không trung khá lâu không dám đáp xuống.

Trong tấm phòng, Ưu Vô Song hai tay ôm trước ngực, phần nộ nhìn người nam nhân thư thả nằm trên giường, tức giận nói: “Lãnh Như Tuyết, tên sắc lang ngươi, đêm qua ngươi làm gì ta? Tại sao ta lại bị ngươi ôm trong lòng?”

Lãnh Như Tuyết sắc mặt không đổi, thông thả nhìn Ưu Vô Song, nói: “nữ nhân, ngươi xác định là bốn vương ôm ngươi? Không phải là ngươi chủ động ôm bốn vương?”

Ơ! Ưu Vô Song nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, có chút hư tâm quay đầu đi nơi khác, nhất thời yếu thế không ít, nàng vừa mới tỉnh dậy, sự thực là nàng phát hiện mình nằm trong người Lãnh Như Tuyết, còn vai của Lãnh

Như Tuyết bị nàng coi là cái gối, còn cơ thể hần bị nàng coi là cái gối ôm ở nhà nàng tại thế kỉ 21.

Lãnh Như Tuyết buồn cười nhìn Ưu Vô Song, làm vẻ cố ý, nói: “Người còn dám nói, đêm qua người chiếm tiện nghi bốn vương, bốn vương xem trên phần người là vương phi của bốn vương, bốn vương còn chưa hỏi người, người hay thật, lại đổ oan cho bốn vương!”

Ưu Vô Song cảm thấy trong lòng rất ủy khuất, bụng nàng đầy nộ hỏa, nhưng lại không thể nào bộc phát.

Bởi vì, đêm qua kì thực là nàng tự mình không chịu được lạnh, sau đó mới chủ động chạy lên giường.

Vốn dĩ nàng nghĩ là nhân lúc Lãnh Như Tuyết ngủ say, nàng nhắm mắt chút. Sau đó nhân lúc hần còn chưa tỉnh dậy, lén lén thức dậy.

Nhưng lại không ngờ, ngủ một chút đã ngủ quá giờ, hơn nữa trong lúc mơ hồ, nàng còn xem tên hần dẫn Lãnh Như Tuyết thành cái gối ôm!

Bây giờ thì tốt rồi, rõ ràng là nàng bị hần chiếm tiện nghi nay còn bị hần cãi lí, khiến nàng có khổ cũng nói không ra, chỉ có thể im lặng chịu thiệt!

Nhưng mà, Ưu Vô Song nhìn y phục mình tuy có chút xấu nhưng vẫn còn chỉnh tề, lòng thầm có chút an ủi.

Chí ít, nàng tuy bị Lãnh Như Tuyết tên khốn này ôm trong lòng cả đêm nhưng nàng may là vẫn còn thanh bạch.

Nếu không, nàng lúc này tim nàng chắc không yên ổn rồi!

Và Lãnh Như Tuyết phảng phất như biết nàng nghĩ gì, dùng ánh mắt kinh nhạo nhìn Ưu Vô Song, nói: “Người muốn gần gũi bốn vương thì cứ nói thẳng, hà tất phải giấu giấu diêm diêm, lén lén lút lút? Người cứ nói thẳng, bốn vương niệm tình người là vương phi của bốn vương, cũng sẽ không cự tuyệt người, người mắc cỡ gì chứ? Thật là!”

Ưu Vô Song tức đến suýt ói máu, nàng nhảy nhanh từ giường xuống, nhanh chóng mang giày vào, hét: “Người im miệng!”

Dứt lời, nàng nộ khí xông thiên mang giày, quay đầu chạy ra ngoài tắm phòng.

Lãnh Như Tuyết thấy nàng chuẩn bị bước ra khỏi tắm phòng, đột nhiên gọi: “Người đi đâu? Đợi ta.....”

Ưu Vô Song không đợi hắn nói hết, phẫn nộ ngắt lời hắn, quát: “Người cái gì? Lãnh Như Tuyết, hôm nay bất kể người nói gì, đừng hòng bốn tiểu thư lưu lại đây!”

Lãnh Như Tuyết căn bản không quan tâm thái độ của Ưu Vô Song, hắn thần sắc gấp gáp, nhưng lại có sự gượng gạo nói không ra lời, qua một lúc lâu, mới có chút ngượng nói: “Nữ nhân, người mau đi lấy dạ hồ (nguyên văn dạ hũ nhưng mình thấy dạ hồ nghe ổn hơn) lại đây cho bốn vương, bốn vương muốn muốn.....”

Uvs cảm giận lườm Lãnh Như Tuyết, nghĩ cũng không nghĩ nói: “Dạ hồ cái quái gì, bốn tiểu thư bất kể người muốn cái đó.....”

Nói được một nửa, Ưu Vô Song đột nhiên tỉnh ngộ, chỉ thấy gương mặt nhỏ bống chốc đỏ ửng, mở to mắt, tựa như gặp quỷ mà nhìn Lãnh Như Tuyết, lắp lắp bắp bắp nói: “Dạ dạ dạ hồ? Người là nói người muốn muốn.....”

Chương 126: Thừa cơ phải ép

Hai chữ tiểu tiện vẫn nghẹn lại trong họng, bởi vì lúc này, nàng thấy Lãnh Như Tuyết cực kì ngại ngùng gật gật đầu.

Dung nhan cực kì tuấn mĩ của Lãnh Như Tuyết lúc này trở nên đỏ ửng, trên mắt không còn tia lãnh khốc thường ngày mà chỉ còn lại sự gượng gạo.

Không khí trong phòng đột nhiên trở nên cực kì quái dị, có một sự gượng gạo vô thanh khiến người khác muốn nhanh chóng rời khỏi.

Và Ưu Vô Song đang có cảm giác này, khuôn mặt nàng đỏ đến mức cơ hồ có thể nhỏ ra máu, nàng làm sao cũng không ngờ, Lãnh Như Tuyết lại có yêu cầu này với nàng.

Bởi vì nàng và Lãnh Như Tuyết tuy trên danh nghĩa là phu thê nhưng trừ đêm hôm qua, và việc ngoài ý muốn hôm kia, nàng và Lãnh Như Tuyết cơ hồ không hề động chạm qua, cái có chỉ là nhìn nhau không vừa mắt và đấu khẩu đấu khí.

Bây giờ Lãnh Như Tuyết bị thương, không thể cử động, nhưng muốn nàng làm việc này cho hẳn thật sự khiến nàng thập phần khó khăn, cho nên dù đã hiểu ý của Lãnh Như Tuyết, nhưng cơ thể nàng vẫn cứng đờ không cử động.

Còn về phía Lãnh Như Tuyết, trong lòng hẳn cũng nghĩ như Ưu Vô Song, hẳn bây giờ tuy hay cố ý trêu chọc Ưu Vô Song, nhưng mà gặp chuyện như vậy, lòng hẳn thậm chí còn khó chịu hơn Ưu Vô Song.

Nếu như là việc khác, hẳn có lẽ có thể nhịn, nhưng người có ba loại gấp, hẳn thật sự không thể nhịn được, Ngạo Phong lại còn chưa tới, cho nên hẳn chỉ còn cách mặt dày gọi Ưu Vô Song.

Bởi vì, tuy hẳn và Ưu Vô Song chưa chính thức viên phòng, nhưng dù sao Ưu Vô Song cũng là chính phi của hẳn, họ đã là phu thê, vậy thì nàng giúp hẳn giải quyết nan đề này có gì không ổn, chẳng qua nói thì nói vậy nhưng vẫn cảm thấy ngại ngùng khó tả.

Đặc biệt khi hẳn thấy thái độ kinh ngạc của Ưu Vô Song, cứ như thấy quái vật mà nhìn mình, trong ngại ngùng hẳn đột nhiên thẹn quá hóa giận nhìn Ưu Vô Song, ảo não nói: “còn không mau đi?”

Ưu Vô Song giờ mới hồi thần, nàng nhìn Lãnh Như Tuyết đang đỏ mặt, thần sắc thẹn nộ, đột nhiên trong lòng rất muốn cười, nhưng mà dưới không khí này, nàng vẫn phải nhịn cơn buồn cười lại, nàng lúc này không còn sự gượng gạo khi nãy, ngược lại mỉm cười nhìn Lãnh Như Tuyết, rất thản thản nói: “Việc này ta không làm được, người tự nghĩ cách đi!”

Lãnh Như Tuyết lườm Ưu Vô Song, hẳn bây giờ nếu không phải thân mang trọng thương không thể xuống giường, nếu không hẳn nhất định dạy dỗ nữ nhân đang cười nhạo hẳn một trận, nhưng mà bây giờ hẳn ngoại trừ việc dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn Ưu Vô Song ra, thì không thể làm gì nàng.

Vấn đề sinh lí khiến hẳn mất khiên nhẫn, hẳn phẫn nộ nhìn nàng, cắn răng nói: “Nữ nhân đáng chết, bốn vương bây giờ không đùa với người! Mau đi!”

Dù cho Lãnh Như Tuyết lúc này cả mặt hung dữ, bộ dạng cắn răng nghiêng lợi hận không thể ăn nàng nhưng mà Ưu Vô Song lại không có chút sợ hãi, bởi vì nàng biết, Lãnh Như Tuyết nay thân mang trọng thương không thể làm gì nàng, bây giờ hẳn chẳng qua chỉ là con cọp giấy mà thôi!

Nhưng mà nàng thấy vẻ mặt đỏ ửng của Lãnh Như Tuyết, lại không muốn nhanh chóng rời khỏi tấm phòng, nàng quét qua một lượt tấm phòng, sau đó chọn chiếc ghế cách Lãnh Như Tuyết xa nhất ngồi xuống, sai đó mỉm cười nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Sao? Mùi vị nhịn thế nào? Lãnh Như Tuyết, nếu như người đáp ứng bây giờ viết hươu thư cho ta, vậy thì ta sẽ giúp người giải quyết nan đề này, nếu người không nguyện ý, vậy thì người cứ tiếp tục nhịn, tốt nhất nhịn lâu một chút, ta đoán những nữ nhân bị người đuổi đi hôm qua, hôm nay không dám đến đâu!”

Việc này không thể trách Ưu Vô Song tiểu nhân, đem việc này ra ép buộc hắn, chỉ là đây là cơ hội lớn, nàng không đem lợi dụng, đó không phải là rất có lỗi với bản thân?

Hơn nữa là tên Lãnh Như Tuyết hỗn đản này không giữ lời hứa, ai bảo hắn thất hứa, không làm theo dự định đưa hươu thư cho nàng?

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết tức tới mặt lúc xanh lúc đỏ, hắn cảm giận trừng Ưu Vô Song, cắn răng nói: “Nữ nhân đáng chết, ngươi, ngươi muốn ép bốn vương? Ngươi đừng hòng!”

Ưu Vô Song không thèm quan tâm Lãnh Như Tuyết tức sắp phát điên kia, ngáp một cái, lười nhác nói: “đáp ứng hay không tùy ngươi, bốn tiểu thư bây giờ có rất nhiều thời gian bồi ngươi, chỉ là ngươi đừng trách bốn tiểu thư không nhắc ngươi, đến lúc ngươi nhịn không được nữa thì đừng trách ta!”

Dứt lời, Ưu Vô Song không có hảo ý nhìn chỗ nào đó trên người Lãnh Như Tuyết, sau đó cười gượng một tiếng.

Trong đầu nàng, thậm chí còn tấ bất lương hiện lên cảnh chỗ đó của Lãnh Như Tuyết ướt một mảng lớn, còn có bộ dạng tức giận của hắn.

Từ khi nàng xuyên không tới đây, không có ngày nào không chị tính khí của Lãnh Như Tuyết, bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội gặp việc chinh Lãnh Như Tuyết, lòng nàng đương nhiên là rất tốt.

“Người!” Lãnh Như Tuyết thật sự rất muốn giết người nữ nhân đang cười này! Nàng không nhắc còn tốt, hắn khi nãy vì giận mà quên mất nay cảm giác nội gấp lại đến.

Nữ nhân này lúc này còn nhàn nhã ngồi trên ghế, không có chút ý định đi lấy dạ hồ cho hắn, rõ ràng là muốn nhân cơ hội này ép buộc hắn ghi hưu thư! Hừ, muốn rời khỏi sao? Không dễ như vậy!

Nàng cả gan ép hắn, vậy thì hắn làm sao có thể để nàng dễ dàng như vậy mà ra đi? Cho dù vết thương của hắn có rách ra lần nữa hắn cũng không để nàng được như ý nguyện!

Chương 127: Đùng hòng thoát khỏi tay bốn vương.

Lãnh Như Tuyết nghĩ tới đây, không nói gì nữa, mà chỉ đưa tay bám chặt giường, từ từ ngồi dậy, có lẽ vì động phải vết thương trên người, hắt “hừ” nhẹ một tiếng, hành động khế ngập ngừng nhưng lại không hề dừng lại.

Thấy Lãnh Như Tuyết cử động, biểu tình vốn dĩ cười nhẹ của Ưu Vô Song nhất thời cứng đờ, tiếp sau đó, nàng như gặp phải quỷ, nhảy nhanh dậy, thất thanh kêu lên: “Người không muốn sống nữa hả?”

Và đúng vào lúc này, nàng nhìn thấy tấm vải băng trên người Lãnh Như Tuyết lại lần nữa nhuộm máu tươi, vả lại vết máu còn không ngừng lan rộng ra.

Nàng đích thân nhìn thấy Lãnh Như Tuyết bị thanh đao đâm phải, cũng biết rõ hắt bị thương nặng như thế nào, thấy hắt chán sống mà cử động bậy, nàng thậm chí có thể tưởng tượng được sự đau đớn mà bây giờ hắt phải chịu.

Nhưng mà Lãnh Như Tuyết lại hoàn toàn không cảm thấy đau đớn nơi vết thương, tuy hắt nhứ chặt chân mày, nhưng động tác không có chút ý định dừng lại nào, hắt vẫn từ từ cử động thân thể, chậm chậm đưa chân xuống đất.

Nhìn Lãnh Như Tuyết vì đau đớn mà trên trán đã chảy ra lớp mồ hôi mỏng, trong lòng Ưu Vô Song bỗng dâng lên sự tự trách.

Nàng đột nhiên cảm thấy mình rất quá đáng, tuy nàng không ưa gì Lãnh Như Tuyết, cũng rất muốn rời khỏi đây, nhưng mà Lãnh Như Tuyết dù sao cũng vì cứu nàng mà bị thương nặng, nàng dù không cảm kích hắn thì cũng không nên ép buộc hắn như vậy.

Và còn một điểm nữa là với tính cách cao ngạo của Lãnh Như Tuyết, hắn dù có trong bất kì tình huống nào cũng không chịu sự ép buộc của người khác.

Thấy nơi vết thương của Lãnh Như Tuyết chảy ra một mảng lớn máu đỏ tươi, Ưu Vô Song không nhịn được, nàng vội vàng xông tới, ấn lấy người Lãnh Như Tuyết không để hắn đứng dậy, lớn tiếng nói: “Đủ rồi, ngươi muốn chết sao?”

Lãnh Như Tuyết bị Ưu Vô Song ấn chặt, không thể cử động, hắn lạnh lùng nhìn nàng, nói: “bốn vương sẽ không chịu sự ép buộc của ngươi, dù có chết, bốn vương cũng sẽ không cho ngươi hưu thư, Ưu Vô Song, ngươi hãy từ bỏ ý định này đi!”

Ưu Vô Song nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, trong lòng tức giận vô cùng, nhưng lại không thể nói ra lời nào cãi lại, nàng tuy không thích Lãnh Như Tuyết, nhất là cực ghét bộ dạng cao cao tại thượng của hắn, nhưng nàng không có ý định muốn hắn chết, bởi vì dù sao hắn cũng từng cứu nàng.

Mà cho dù hắn không cứu nàng thì nàng cũng không có ý định muốn hắn chết, bởi vì nàng thật sự không phải là người lãnh khốc, nàng là một cảnh sát tràn đầy tấm lòng chính nghĩa của thế kỉ 21.

Thấy Lãnh Như Tuyết như vậy Ưu Vô Song chỉ cảm thấy không biết phải nói gì, hai tay nàng ấn Lãnh Như Tuyết trở lại giường, cực kì không tình nguyện nói: “Chúng ta đừng nói cái này nữa, ta khi này chỉ đùa với ngươi

thôi, người thật sự muốn cái gì gì đó thì ta đi lấy cho người là được.” (PP: Song tử đùa kiểu này có ngày chết người)

Dứt lời, nàng liền quay người đi ra, nhưng nàng vừa mới quay người, tay nàng đã bị Lãnh Như Tuyết nắm chặt. Tú mi nàng nhú lại, quay đầu lại chỉ thấy Lãnh Như Tuyết thần sắc nghiêm trọng, đang lạnh lùng nhìn nàng, hơn nữa, tay nắm lấy tay nàng dùng lực có chút lớn, làm cho tay nàng đau.

Nàng định hỏi Lãnh Như Tuyết muốn làm gì thì bên tai truyền lại âm thanh trầm thấp của hắn: “Ưu Vô Song, người tốt nhất nhớ kĩ cho bốn vương, sau này đừng có mơ tưởng rời khỏi bốn vương, bốn vương tuyệt đối không để người rời khỏi, nếu như người muốn trốn vậy thì dù người có trốn tới chân trời góc biển thì cũng đừng hòng có thể thoát khỏi tay bốn vương!” (PP:cái này có tính là lời tỏ tình + bá chiếm không ta?!?)

Nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song khẽ kinh ngạc, người nam nhân này biết được tâm tư của nàng, thậm chí còn biết được nàng có ý đồ muốn trốn khỏi đây, không lẽ, việc của nàng và Lãnh Như Phong bị hắn biết được?

Không đúng, lúc đó, ngoài nàng và Lãnh Như Phong ở hậu viện ra, căn bản không có ai khác, còn Lãnh Như Phong càng không nói chuyện này với Lãnh Như Tuyết, bởi vì, dù sao thì đó cũng là do hắn ta tự đề xuất, không phải là nàng muốn hắn ta làm.

Về việc không thành thì có lẽ là do Lãnh Như Tuyết kiên trì không muốn từ nàng, và đây cũng chính là điều khiến Ưu Vô Song hoài nghi, thái độ của Lãnh Như Tuyết sao đột nhiên lại thay đổi, từ đầu muốn từ nàng, vậy thì sao bây giờ lại không chịu từ?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song chợt nhớ ra, lúc nàng trong cung, tại ngự thư phòng hoàng đế cho nàng xem bức tàng bảo đồ, còn nói cho nàng biết cái

truyền thuyết của Tây Diêm.

Nghĩ tới những lời hoàng đế nói với nàng, nàng cuối cùng cũng hiểu, thái độ của Lãnh Như Tuyết đối với nàng lại thay đổi như vậy, không lẽ là vì cái truyền thuyết đó, và tàng bảo đồ kia?

Nếu như là vậy nàng có cơ hội thuyết phục Lãnh Như Tuyết, để hắn có thể buông tha nàng.

Ưu Vô Song nghĩ tới khả năng này, lòng khẽ vui mừng, nàng đang định nói thì ngay lúc này, đột nhiên cửa tấm phòng bị mở ra, thân hình cao to của Ngạo Phong từ ngoài bước vào.

Hắn ta sau khi nhìn thấy Ưu Vô Song trong tấm phòng, mặt bất giác đỏ lên, nhanh chóng cúi đầu, có chút gượng gạo nói: “thuộc hạ tham kiến vương gia, vương phi.”

Ưu Vô Song nhìn Ngạo Phong một cái, đột nhiên nhớ là bây giờ Lãnh Như Tuyết bây giờ đang nhịn, liền vội vàng rút tay mình lại, nói với Ngạo Phong: “Người đến đúng lúc lắm, hắn có việc tìm người.”

Nói xong, lòng nàng cảm thấy có chút ngại ngùng, vội vàng đi ra ngoài. Không biết tại sao, nàng bỗng cảm thấy hôm nay ánh mắt của Ngạo Phong nhìn nàng có chút kì lạ.

Ánh mắt ấy cứ như nàng và Lãnh Như Tuyết đang làm việc gì đó không thể để người khác biết, khiến nàng cảm thấy không thoải mái.

Chương 128: Người yên tâm

Bảy ngày sau.

Ngày tháng rất nhanh qua đi, chớp mắt đã qua mấy ngày, hoàng đế quả thật không khiến Ưu Vô Song thất vọng.

Sáng sớm hôm nay đã phái người đưa thánh chỉ tới phong nàng làm tuần phủ, và chuẩn bị một đội nhân mã hộ tống nàng rời kinh đến năm trăm dặm Lăng Phong huyện hỗ trợ trị thủy.

Chính vì nguyên nhân này cho nên nàng mới xuất hiện trong tấm phòng Vô Trần điện, lỗ tai chịu trận lời đình của Lãnh Như Tuyết: “Ưu Vô Song, người đã giở thủ đoạn gì với phụ hoàng? Phụ hoàng sao lại hồ đồ tới mức phong người làm tuần phủ? Còn phái người đến Lăng Phong huyện trị thủy? Sao bốn vương lại không biết người có tài cán này? Người nói rõ cho bốn vương xem!”

Ưu Vô Song cầm thánh chỉ của hoàng thượng trên tay, bất lực ngoáy ngoáy tai, lòng thầm nói: việc người không biết còn nhiều lắm, bốn tiểu thư là nhân loại tân tiến của thế kỉ 21, thứ ta biết một cổ nhân như người có thể biết được sao?

Đương nhiên tuy trong lòng nàng nghĩ vậy nhưng lại không dám nói ra, nàng chỉ lãnh đạm nhìn Lãnh Như Tuyết, không vui nói: “người hét gì chứ? Đây là phụ hoàng người hạ chỉ, người có gì bất mãn, cứ đi tìm phụ hoàng người, ta chỉ làm theo thánh chỉ thôi, còn nữa, Lãnh Như Tuyết, bây giờ ta là tuần phủ đại nhân do phụ hoàng người phong, người không thể khách khí với ta chút được sao?”

“Khách khí? Tuần phủ?” Lãnh Như Tuyết dùng mũi ‘hừ’ một tiếng, nói: “Bổn vương tuy không biết người dùng thủ đoạn gì mê hoặc phụ vương, nhưng mà người là một nữ nhân, một nữ tử yếu ớt, người tưởng người có thể trị được thủy nạn ở Lăng Phong huyện sao? Cách nghĩ của người thật ngây thơ!”

Ưu Vô Song nhìn Lãnh Như Tuyết cả mặt không hài, có chút không thoải mái nói: “Lãnh Như Tuyết, người xem thường ta? Không phải chỉ là trị thủy sao? Có gì khó chứ?”

Lãnh Như Tuyết cười một tiếng, nói: “Không phải chỉ là trị thủy? Ưu Vô Song, người lại mất đi thần trí rồi hả? Người cho rằng, trị thủy dễ dàng như người tưởng sao? Bổn vương nói cho người biết, nạn hồng thủy ở Lăng Phong huyện không phải là chuyện ngày một ngày, đó là việc gần mười năm nay, cơ hồ năm nào cũng không ngừng có nạn thủy, triều đình năm nào cũng phái người đi trị thủy, nhưng không có lần nào thành công, người cho rằng dựa vào người thì có thể trị được nạn thủy ở Lăng Phong huyện sao? Cách nghĩ của người quá là ngây thơ!”

Ưu Vô Song nghe thấy lời nói của Lãnh Như Tuyết, bất giác khẽ giật mình, trong lòng đồng thời có dự cảm không lành.

Nàng không ngờ, nạn thủy ở Lăng Phong tỉnh lại nghiêm trọng đến bước này.

Nếu như thật sự như lời Lãnh Như Tuyết nói, mười năm trước Lăng Phong huyện đã bắt đầu chịu nạn thủy, vậy thì, bây giờ hoàn cảnh nơi ấy nhất định vô cùng ác liệt.

Nghĩ vậy, Ưu Vô Song bất giác có chút hối hận, bản thân khi ấy chỉ vì muốn được rời khỏi thất vương phủ mà một lời đáp ứng lão hồ ly, bây giờ

ngĩ lại, lão hồ ly đó khi ấy nói phong nàng làm tuần phủ căn bản là không có ý tốt gì.

Nhưng mà Ưu Vô Song tuy trong lòng có chút hối hận, nhưng vẫn không có ý định thoái lui, tính tình nàng trước giờ không dễ dàng chịu thua.

Hơn nữa, bây giờ nàng đã cưỡi lên lưng cọp thì có thể nào đi nữa nàng cũng chỉ còn cách liều một phen.

Nàng không tin với kiến thức của thế kỉ 21, nàng không thể làm ra chút thành tích gì!

Lãnh Như Tuyết thấy Ưu Vô Song không nói gì, tưởng là trong lòng đồng tình với lời nói của mình, sắc mặt lập tức dịu xuống, lại nói: “Bốn vương chỉ vì tốt cho ngươi, ngươi một người nữ nhân, lại là vương phi của bốn vương, ngươi đi trị thủy gì chứ? Ngươi cho rằng việc đó vui sao? Được rồi, ngươi bây giờ nhanh chóng cùng Ngạo Phong vào cung, đem thành chỉ trong tay đưa trả cho phụ hoàng, nói là vì ta bị thích khách đâm trọng thương, ngươi không thể rời khỏi, đợi khi vết thương bốn vương lành, sau đó bốn vương sẽ vào cung giúp ngươi khuyên phụ hoàng. Tin chắc rằng phụ hoàng không vì việc này mà làm khó ngươi!”

Ưu Vô Song trầm tư hồi lâu, đột nhiên ngẩn đầu, kiên cường nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Không! Chuyển đi này ta nhất định phải đi, Lãnh Như Tuyết ngươi đừng cản ta, dù ngươi có cản ta, ta cũng muốn đi! Những năm nay, không ai có thể trị được thủy, vậy thì để ta đi thử xem sao!”

“Ngươi!” hiếm khi Lãnh Như Tuyết lộ ra vẻ mặt khẩn trương, tức giận nói: “Ưu Vô Song! Ngươi điên rồi sao? Bốn vương nói cho ngươi biết, bất kể thế nào, bốn vương tuyệt đối không đồng ý cho ngươi đi! Ngươi phải

biết Lăng Phong huyện năm nào cũng có thiên tai, bây giờ ở đó đã xuất hiện ôn dịch, người đi rồi, vạn nhất.....”

Lãnh Như Tuyết không nói hết lời, nhưng mà Ưu Vô Song lại có thể hiểu ra ý của hắn.

Lăng Phong huyện năm nào cũng có thiên tai, một nơi như vậy, tự khắc nguy hiểm, có ôn dịch cũng không phải là việc lạ.

Trong thời cổ đại này, không có y thuật tân tiến như thế kỉ 21, đừng nói là ôn dịch, dù là nhiễm phải phong hàn thông thường, cũng có thể mất mạng, càng không cần nói gì tới ôn dịch.

Nhưng mà lòng nàng đã quyết, điểm này nàng rất rõ, chỉ cần không phải là hoàng đế đích thân thu lại thánh chỉ, ai cũng không thể cản được nàng đi Lăng Phong huyện.

Nhưng mà tuy nàng đã quyết định, nhưng thần sắc vì nàng lo lắng của Lãnh Như Tuyết, nàng thật sự cảm thấy ấm áp.

Có lẽ, người nam nhân này tuy có chút cao ngạo nhưng mà hắn không đáng ghét như vậy.

Nghĩ tới đây, hiếm khi Ưu Vô Song nở nụ cười chân thành với Lãnh Như Tuyết.

Đôi mắt nàng đối diện với ánh mắt lo lắng của hắn, nói: “Lãnh Như Tuyết, người yên tâm, ta sẽ không xảy ra việc gì đâu! Người tin ta, ta tuyệt đối không để bản thân xảy ra chuyện gì đâu, nếu như tới lúc đó, ta không thể trị được nạn thủy ở Lăng Phong tỉnh vậy thì ta sẽ tự mình trở về.”

Chương 129: Sự nghi ngờ của Lãnh Như Tuyết.

Lãnh Như Tuyết lần đầu tiên quan sát kĩ Ưu Vô Song với khoảng cách gần như vậy.

Hắn không thể không thừa nhận, Ưu Vô Song so với Ưu Lạc Nhạn mỹ nhân đệ nhất kinh thành thì không hề thua kém, thậm chí còn đẹp hơn mấy phần.

Nếu như khi ấy, nàng không hề bị gốc ghếch, vậy thì danh hiệu mỹ nhân đệ nhất kinh thành chắc chắn thuộc về nàng!

Bởi vì năm đó hắn cho rằng Ưu Lạc Nhạn mới là người nữ nhân duy nhất trong vương triều Tây Diệm này xứng với hắn, cho nên khi hắn biết tân nương lên nhằm kiệu hoa, đổi thành một người gốc ghếch thì hắn mới phẫn nộ.

Đồng thời cũng vì lời nói của Ưu Lạc Nhạn, nên ấn tượng của nàng trong lòng hắn sớm đã định sẵn.

Vì thế, dù cho sau này hắn phát hiện dung mạo nghiêng thành của nàng không hề thua kém Ưu Lạc Nhạn, nhưng hắn lại chưa từng quan sát nàng kĩ qua, càng không cần nói là nhìn nàng với khoảng cách gần như vậy.

Nhưng mà, dung mạo của nàng không phải là nguyên nhân thu hút hắn, nguyên nhân thu hút hắn thật sự chính là sự kiên cường và thông tuệ của nàng mà những nữ nhân khác không có.

Tính cách mạnh động, tính khí hỏa bạo, từ trước tới này không để hấn trong mắt mặc dù hấn mới chính là chủ nhân của thất vương phủ.

Nhưng với tình cách này nàng lại có một tấm lòng lương thiện và cực kì đồng tình cho người khác.

Điểm này, ngoài việc do Ngạo Phong lén nói cho hấn biết việc nàng luôn che chở cho a hoàn thân cận và lần đầu tiên hấn tìm nàng tại khuôn viên thì có thể nhìn ra nàng là một người dễ mềm lòng.

Nhìn nụ cười chân thành trên mặt Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết đột nhiên cảm thấy nàng như là một câu đố, như là một bảo tàng (kho báu chứ không phải viện bảo tàng à nha) mới được phát hiện, nàng còn có nhiều bí mật đợi hấn từ từ phát hiện.

Tuy hấn rất không nguyện ý thừa nhận bản thân thật sự rất lo lắng cho nàng, rất không nguyện ý để nàng một mình đến Lăng Phong huyện nhưng bây giờ nhìn nụ cười chân thành của nàng, hấn lại nói không ra bất cứ lời nào ngăn cản.

Ưu Vô Song nhìn biểu tình ưu sầu cực kì hiếm thấy của Lãnh Như Tuyết, đột nhiên “phụt” một tiếng, cười nói: “Lãnh Như Tuyết, người đừng nhăn mặt nhúm mày nữa được không? Người như vậy, thật không giống người chút nào! Đường đường là thất vương gia của vương triều Tây Diêm, bây giờ lại như một nữ nhân ỏng ỏng ẻo ẻo, nếu như bị người ái mộ của người biết được, e là sẽ tổn thương trái tim của rất nhiều người đó!”

Lãnh Như Tuyết lại ngoài dự liệu của nàng, hấn không hề quan tâm sự cười nhạo của nàng, sau một hồi trầm tư, trầm giọng nói: “nếu như người muốn đi Lăng Phong huyện cũng được, nhưng mà phải đợi khi thương tích của bốn vương lành hấn, rồi đi cùng bốn vương.”

Bây giờ đại hoàng huynh đã biết nàng ấy là người định mệnh trong truyền thuyết, ngoài trừ đại hoàng huynh và lục hoàng huynh ra, hẳn thật sự không dám đảm bảo không còn người có dụng tâm khác biết được.

Nếu như còn có người nào khác biết được, vậy thì lần đi Lăng Phong huyện này nhất định không thái bình.

Tuy phụ hoàng đã phái một đại đội tinh binh hộ tống, nhưng nàng trong sáng, giặc trong tối, vẫn sẽ có lúc không phòng bị kịp.

Hơn nữa, đoàn đưa thân của Tử Việt quốc sắp đến đây, phụ hoàng không thể phái nhiều người đi được, cho nên hẳn vẫn không yên tâm để nàng một mình đến Lăng Phong huyện.

Ưu Vô Song nào có biết trong lòng Lãnh Như Tuyết nghĩ gì, nàng khó khăn lắm mới có cơ hội rời khỏi thất vương phủ, rời xa Lãnh Như Tuyết, tự khắc không nguyện ý bị Lãnh Như Tuyết kề cạnh khua tay múa chân.

Hơn nữa, trong lòng nàng còn có một bí mật.

Đó chính là, Tiêu Tịch đã từng nói, họ sẽ còn gặp nhau, lần này, nàng bị hoàng đế phái đi Lăng Phong huyện trị thủy, nàng hy vọng có thể gặp lại Tiêu Tịch, và tốt nhất là Tiêu Tịch có thể bồi nàng cùng đi.

Đương nhiên hy vọng này không lớn nhưng mà chỉ cần có chút hy vọng, nàng sẽ không từ bỏ, hể nghĩ tới vị nam tử đậm nhiên tựa thần tiên, khí chất nho nhã, Ưu Vô Song cảm thấy lòng ngọt ngào.

Qua mấy ngày tơ tưởng, nàng càng ngày càng xác định nàng đối với Tiêu Tịch là nhất kiến chung tình.

Cho nên, khi nàng nghe thấy Lãnh Như Tuyết nói là theo nàng đi Lăng Phong huyện thì nghĩ cũng không nghĩ, rất thẳng thắn từ chối nói: “không được, người không thể đi!”

Việc thẳng thắn từ chối của nàng khiến lòng Lãnh Như Tuyết vài phần không vui, ngữ khí khẽ trầm xuống, nói: “Bốn vương sao lại không thể đi? Người là vương phi của bốn vương, người đi Lăng Phong huyện trị thủy, bốn vương đi cùng cũng là lẽ thường tình! Người cự tuyệt bốn vương, có phải là có gì giấu bốn vương?”

Ưu Vô Song bị Lãnh Như Tuyết nói trúng tâm sự, bất giác nở nụ cười gượng, trong lòng nói: bốn tiểu thư cự tuyệt người đương nhiên là có lí do, bởi vì bốn tiểu thư muốn thừa cơ hội này gặp lại Tiêu Tịch, người đi theo đâu còn có thể làm trò trống gì?

Lãnh Như Tuyết nhìn thái độ quái lạ của Ưu Vô Song, hoài nghi trong lòng càng sâu, lại hỏi lần nữa: “Ưu Vô Song! Người có phải có gì giấu bốn vương?”

Ưu Vô Song vội vàng gạt khỏi tâm sự, nói: “Ta sao lại có gì giấu người? Lần này đi Lăng Phong huyện trị thủy là do phụ hoàng người hạ chỉ, nếu như thật sự có gì giấu người, người đi hỏi phụ hoàng người không phải là được rồi sao? Ta không muốn người đi, là vì sợ vết thương người mới khỏi, cơ thể còn suy nhược, đi xe mệt mỏi không tốt lắm. Ta là quan tâm người! Hơn nữa, việc cứu nạn này, sao có thể tùy tiện kéo dài thời gian? Còn nữa, phụ hoàng người hạ lệnh trong thánh chỉ bảo ta ngày mai xuất phát, ta làm sao có thể kháng chỉ?”

“Vậy sao?” tuy Ưu Vô Song nói một đồng lí do cự tuyệt, nhưng Lãnh Như Tuyết vẫn dùng ánh mắt cực kì không tin nhiệm nhìn Ưu Vô Song, ánh mắt sắc bén ấy khiến Ưu Vô Song trong lòng nổi cả lông, trong lòng thầm mắng: tên đáng ghét này, hắn có độc tâm thuật sao? Sao mà đa nghi vậy?

Chương 130: Ly kinh.

Tuy Lãnh Như Tuyết trăm lần ngăn cản, cả mặt không tình nguyện nhưng Ưu Vô Song vẫn làm như chỉ thị trên thánh chỉ, sáng ngày thứ hai sau khi vào cung diện thánh, đã cùng một đội tinh binh cùng rời khỏi kinh thành, hướng về Lăng Phong huyện.

Khi tiễn biệt, ngoài dự đoán của Ưu Vô Song, ngoài Lãnh Như Tuyết vết thương chưa lành kiên trì theo đến còn có Lãnh Như Phong mấy ngày không gặp, đương nhiên khi biết được nữ nhi mình bị hoàng thượng phong làm tuần phủ, phái đến Lăng Phong huyện trị thủy, Ưu Thành Minh sáng sớm cũng đã chạy vào cung.

Thực ra, khi Ưu Thành Minh vừa mới biết được tin này, trong lòng kinh ngạc cực kỳ, trong lòng ông ta Ưu Vô Song người nữ nhi này từ nhỏ gốc nghềch, sau khi thần trí thanh tỉnh lại có tài cán lớn như vậy, cho dù ông ta không hiểu hoàng thượng anh minh tại sao lại phái nữ nhi mình đi trị thủy, nhưng ông ta biết hoàng thượng làm vậy chắc chắn có lí do của hoàng thượng.

Nói tuy là nói vậy, nhưng Ưu Vô Song dù sao cũng là nữ nhi của ông ta, thân là thừa tướng, đối với hoàn cảnh ở Lăng Phong huyện thập phần nắm rõ, cho nên, lòng ông ta ngoài việc lo cho an nguy ra còn càng thấp thỏm không yên.

Chỉ có Ưu Vô Song là người hưng phấn hơn cả, nàng dưới sự dẫn dò của hoàng đế, và nói vài câu để Ưu Thành Minh yên tâm, sau đó vẫy vẫy tay với Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong, thì đã ngồi lên xe ngựa đợi sẵn ngoài cung.

Ngồi trên xe ngựa Ưu Vô Song lập tức cảm thấy mình như một con chim mới bay khỏi lồng, lòng hưng phấn nhưng lại có một tia thấp thỏm không yên, và càng có sự mơ hồ.

Nhưng mà nhưng thứ này nàng không nghĩ nhiều, bởi vì ánh mắt lạnh lùng, âm trầm không gì sánh bằng của Lãnh Như Tuyết, khiến nàng cảm thấy như bị kim đâm từ sau lưng, cảm giác ấy cứ như bản thân là tiểu thê tử bị trượng phu (=tướng công) nghi ngờ, thập phần khó chịu.

Xe ngựa từ từ tiến về phía trước, dần dần, cuối cùng rời khỏi cửa hoàng cung, đợi khi bóng dáng Lãnh Như Tuyết biến mất, Ưu Vô Song mới thở phào nhẹ nhõm.

Không còn cảm giác kim đâm sau lưng, Ưu Vô Song mới nhẹ nhõm, nàng vén rèm xe ngựa lên, tràn đầy hứng thú nhìn ra ngoài cửa, lần này nàng ra ngoài ngoại trừ việc trị thủy ra, cách nghĩ chính trong lòng nàng là nhân cơ hội du ngoạn vương triều Tây Diệm một chút.

Nghĩ tới đây, nàng bất giác nhớ đến Tiêu Tịch, người nam tử mà nàng chỉ gặp có một lần đã bị thu hút, người nam tử mà có đậm nhả như ưu lan không linh (tinh linh thần tiên).

Nếu như lần này Tiêu Tịch có thể bồi bên cạnh nàng thì tốt biết bao!

Nghĩ tới cảnh cùng Tiêu Tịch du ngoạn, Ưu Vô Song bất giác nở nụ cười ngơ ngác.

“Tiểu thư, người cười gì vậy?”

Tiếng của Vân Nhi truyền lại, ngắt đi mỹ mộng của Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song hồi thần, nhìn Vân Nhi, rất nhanh có chút hưng phấn quay đầu đi, nói: “Ta đâu có cười? Vân Nhi, ngươi đi ngủ đi.”

Vân Nhi nào có ngủ được? Biểu tình nàng ta có chút hưng phấn áp sát gần Ưu Vô Song, nói: “Tiểu thư, nô tì ngủ không được, nô tì lần đầu tiên đi xa khỏi cửa, bên ngoài kinh thành có rất nhiều rất vui, không biết có phải là thật không?”

Vân Nhi từ khi còn rất nhỏ đã bị bán vào phủ thừa tướng, nàng ta một mực theo cạnh hầu hạ Ưu Vô Song, sau đó cùng bồi Ưu Vô Song gả vào thất vương phủ, ngoài những việc này nàng ta chưa từng ra khỏi cửa.

Hơn nữa, đại hộ gia đối với hạ nhân nô tì trong nhà rất nghiêm khắc, đặc biệt thất vương phủ là nơi của vương gia, tự nhiên là nghiêm hơn so với các đại hộ khác.

Và trước đây, bản thân Ưu Vô Song còn không thể tự do ra vào thất vương phủ, càng không cần nói tới Vân Nhi a hoàn này.

Cho nên, lần này có thể bồi Ưu Vô Song đến Lăng Phong huyện mới hưng phấn như vậy.

Ưu Vô Song bản thân sao không như vậy? Dù nàng là nữ tử tự lập của thế kỉ 21, nhưng mà sau khi xuyên không tới đây, một mực bị những quan niệm phong kiến trói buộc, bây giờ khó khăn lắm mới có thể ra ngoài, nhưng lại không phải tự do thật sự mà chỉ là hoàng đế phái nàng đi trị thủy.

Nhưng dù có như vậy, sự hưng phấn trong lòng nàng vẫn không hề giảm, nàng nhìn bên ngoài cảnh sắc không ngừng bay qua, nàng thậm chí còn có cao hứng muốn hát lên một bài, nhưng tiếc là bây giờ thân phận

nàng là tuần phủ đại nhân do hoàng đế đích thân ngự phong, không thể tùy tiện như vậy.

Ngồi trong xe ngựa, nhìn cảnh sắc bên ngoài cứ lướt qua, tuy rằng bây giờ xe ngựa mới rời khỏi kinh thành nhưng vẫn trong phạm vi nội kinh, cảnh sắc vẫn không có gì mới lạ nhưng Ưu Vô Song lại cảm thấy nhìn mãi không chán, cảm giác buồn bực bị nhốt trong thất vương phủ hoàn toàn bị quét sạch.

Nhưng mà bây giờ ra khỏi kinh thành nàng vẫn chưa thấy hình bóng của Tiêu Tịch, e là lần ra đi này sẽ không gặp được y.

Nghĩ tới đây, lòng Ưu Vô Song bất giác có chút thất vọng.

Nàng thích ở cùng Tiêu Tịch, tuy họ chỉ mới gặp có một lần, nhưng khí chất lãnh đạm, không linh của y thu hút nàng, y rất hiểu ý người khác, ở cùng với y, nàng không cần cẩn trọng, y cho nàng một cảm giác an toàn.

Trong đầu Ưu Vô Song bỗng nghĩ tới Lãnh Như Tuyết, tên ngang tàng ấy, nàng đột nhiên cảm thấy Lãnh Như Tuyết và Tiêu Tịch cứ như hai người hoàn toàn trái ngược nhau, hể nghĩ tới nụ cười xấu xa và còn tính khí âm thanh bất định của hắn, lòng Ưu Vô Song cứ như bị mèo cào phải, rất ngứa ngáy.

Nghĩ vậy, Ưu Vô Song đột nhiên giật mình, nàng sao lại nhớ đến tên nam nhân đáng ghét kia? Khó khăn lắm mới thoát khỏi ma trảo của hắn, nàng bây giờ lại nhớ tới hắn, đúng là một tên âm hồn bất tán mà!

Chương 131: Thư của ai.

Vào thời cổ đại không có phương tiện giao thông vận tốc nhanh cho nên phương tiện giao thông đa phần là xe ngựa, từ kinh thành đến Lăng Phong huyện, năm trăm mấy dặm đường, với tốc độ của xe ngựa mà nói, đoạn đường này thập phần buồn tẻ.

Do đó, sự hưng phấn lúc đầu của Ưu Vô Song và Vân Nhi rất nhanh đã thay thế bằng cảm giác mệt mỏi vì bị xe ngựa dẫn sốc.

Không biết qua bao lâu, xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại, vì lười biếng, đầu Ưu Vô Song bị va mạnh vào ghế, nhất thời thanh tỉnh lại.

Thần trí nàng vẫn còn chưa hoàn toàn từ mơ thanh tỉnh, ngoài xe ngựa đã truyền lại một âm thanh: “đại nhân, bây giờ đã tới phân trạm thứ nhất, nay sắc trời đã tối, người xem có cần dừng lại nghỉ ngơi một đêm, ngày mai mới tiếp tục lên đường không?”

Ưu Vô Song vén tấm rèm xe dày cộm lên, nhìn ra bên ngoài, quả nhiên thái dương đã tây tà, hơn nữa nơi xe ngựa dừng chân hình như là một tiểu trấn, đường phố tuy không náo nhiệt nhưng cũng có một số người đi lại.

Nhưng mà những người ấy nhìn thấy quan binh thì đều tránh xa, không dám đến gần.

Người nói chuyện cùng Ưu Vô Song, chính là hộ vệ mà hoàng thượng phái cho Ưu Vô Song, đội tinh binh hộ tống này không phải là quan đội bên ngoài, mà chính là hộ vệ trong cung, và người hộ vệ này chính là đội trưởng đội hộ vệ.

Lúc này hẳn ta đang chỉ một tòa kiến trúc không xa phía trước, dùng ánh mắt câu hỏi nhìn Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song khẽ gật gật đầu, bước nhanh xuống xe ngựa.

Sáng nay từ khi nàng xuất phát từ kinh thành, suốt chặn đường không hề dừng lại, cho nên, từ sáng tới nay nàng chưa ăn gì, mà đi cả một ngày, mọi người ắt hẳn cũng đã mệt, cho nên tuy việc trị thủy cực kì khẩn trương nhưng cũng không nên quá vội vàng.

Vì thế, Ưu Vô Song nhìn người hộ vệ đó, nói: “phân phó mọi người về trạm nghỉ ngơi, sáng ngày mai tiếp tục lên đường.”

“Vâng! Đại nhân!” người hộ vệ ấy ứng một tiếng, liền quay người rời khỏi.

Ưu Vô Song nhìn người hộ vệ ấy một cái, sau đó bước xuống ngựa, cùng đi đến trạm dừng chân.

Vì thuận tiện ra ngoài, nàng và Vân Nhi lúc rời kinh đã thay nam trang, lúc này họ trong mặt người khác chẳng qua chỉ là hai thiếu niên, cho nên binh lính canh giữ ở trạm cũng không cảm thấy lạ, khi thấy họ đến gần, vội tiến về trước, một nam tử trung niên dẫn đầu hành lễ với Ưu Vô Song, cung cung kính kính nói: “Tiểu nhân tham kiến tuần phủ đại nhân.”

Ưu Vô Song nhìn người lính ấy một cái, mặt không biểu tình nói: “Người chính là thủ lĩnh của phân trạm?”

Nam tử trung niên ấy nhìn Ưu Vô Song, cười đáp: “Vâng, tiểu nhân tên là Chu Phúc, là tiểu mục đầu của phân trạm tại Thanh trấn.”

Nụ cười lấy lòng trên mặt Chu Phúc khiến Ưu Vô Song khẽ nhú mào, trong lòng nhất thời không có hảo cảm với người này, bởi vì theo trực giác của nàng, những người như vậy rất giống những tên tham quan mà nàng từng xem trong phim tại thế kỉ 21.

Cho nên nàng không hỏi thêm gì, mà chỉ trực tiếp nói: “Phòng của ta đã an bài xong chưa?”

Chu Phúc cẩn thận bồi cười nói: “Phòng của đại nhân an bài ở lầu hai, đại nhân, mời đi bên này.”

Ưu Vô Song “ừ” một tiếng, trực tiếp đi xuyên qua Chu Phúc, bước lên lầu.

Lên lầu hai, Chu Phúc dẫn họ đến một nhã phòng, Ưu Vô Song khẽ đánh giá một chút, căn phòng này tuy thập phần đơn điệu nhưng lại gọn gàng ngăn nắp, cho nên vẫn được nàng xem như vừa ý, quơ tay ra hiệu cho Chu Phúc lui ra ngoài.

Nhưng Chu Phúc thần sắc khẽ do dự, không những không lui ra mà ngược lại còn tiến về trước một bước, nhỏ tiếng nói với Ưu Vô Song: “Đại nhân, hôm nay trước khi người tới đây, có một vĩ bạch y công tử giao cho tiểu nhân bức thư hàm này, bảo tiểu nhân đích thân giao cho đại nhân!”

Dứt lời, Chu Phúc lấy từ trong người ra một bức thư hàm, đưa cho Ưu Vô Song.

Bạch y công tử? Lòng Ưu Vô Song rung động, vậy là Tiêu Tịch? Không lẽ, y biết được mình muốn đi Lăng Phong huyện trị thủy, đã nhanh một bước đến đó đợi sẵn?

Ưu Vô Song bất động thanh sắc nhận lấy bức thư, khẽ mỉm cười, sai đó nói với Chu Phúc: “Việc này ngươi làm tốt lắm! Được rồi, ngươi lui xuống trước đi!”

Chu Phúc nghe thấy lời của Ưu Vô Song, trên mặt lộ ra tia mừng rỡ sau đó thập phần tri hứng lui ra ngoài.

Khi nãy vào đây, Vân Nhi chỉ mãi lo sắp xếp đồ đạc, không để ý đến việc Chu Phúc giao thư hàm cho Ưu Vô Song, lúc này nàng ta đã thu dọn xong đồ dùng của Ưu Vô Song, nhìn thấy Chu Phúc rời đi, nhin không được nói với Ưu Vô Song: “Tiểu thư, nô tì không thích người này, người này nhìn có vẻ dễ tiện, khiến người khác khó ưa....”

Ưu Vô Song chỉ cười nhạt, ngồi lên ghế, nói: “Chẳng qua chỉ là lính của một phân trạm, người ta không có làm gì người, người ghét gì chứ?”

Kì thực, Ưu Vô Song tuy nói vậy, nhưng nếu như khi nãy Chu Phúc không giao thư hàm cho nàng, thì cảm giác trong lòng nàng đối với Chu Phúc cũng như Vân Nhi.

Chẳng qua nàng nhận định bức thư hàm ấy là Tiêu Tịch giao cho nàng, trong lòng vui mừng, cảm giác đối với Chu Phúc không còn ghét như vậy nữa.

Ưu Vô Song thấy Vân Nhi đã trải xong giường, lòng nàng vội vàng muốn biết trong thư hàm viết gì, cho nên liền nói với Vân Nhi: “Vân Nhi, ngươi đi lấy chút thức ăn đến đây, hôm nay nghỉ ngơi sớm, ngày mai tiếp tục lên đường. Hôm nay chắc ngươi cũng đã mệt rồi?”

“nô tì không mệt, chỉ cần nô tì có thể hầu hạ bên cạnh tiểu thư, nô tì không cảm thấy mệt.”

Nhưng nói tuy nói vậy, kì thực Vân Nhi lúc này vừa đói vừa mệt, nghe thấy lời của Ưu Vô Song, không chút hoài nghi quay người rời khỏi, và còn đóng cửa phòng lại cho Ưu Vô Song.

Chương 132: Cuộc gặp gỡ tại phân trạm.

Vân Nhi rời khỏi, Ưu Vô Song vội vã lấy thư hàm ra, mở ra xem.

Nhưng nàng lại vô cùng thất vọng, bởi vì đây không phải là thư mà Tiêu Tịch gửi cho nàng mà là của một người xa lạ nàng không hề quen biết.

Nội dung trên bức thư đại diện cho bách tính Lăng Phong huyện viết, trên đó liệt kê một sự việc tri huyện Lăng Phong huyện tham ô tiền cứu nạn. Trong thư nhắc tới tình cảnh của bách tính, nói là vì nạn thủy liên tục, đại bộ phận bách tính những năm gần đây một hạt thóc cũng không có mà thu hoạch, tiền cứu tế của triều đình lại bị tham ô đi một hơn một nửa, bách tính không có cơm ăn áo mặc, không thể giữ ấm, không bị lạnh chết thì bị đói chết, đã có rất nhiều người rời xa quê nhà đi tìm đường mưu sinh.

Triều đình lại vì đắp đê mà bắt trai tráng, bây giờ làm cho lòng bách tính hoang mang, dân chúng khó sống yên.

Ưu Vô Song xem xong bức thư, sự thất vọng trong lòng nhất thời thay thế bằng sự phẫn nộ, nàng là cảnh sát, tuy ở thế kỉ 21 vẫn có một bộ phận nhỏ số cảnh sát quên đi chức trách và trách nhiệm của mình, nhưng mà đại bộ phận đều làm việc rất nghiêm chỉnh.

Hơn nữa, nàng cả đời này thống hận nhất bọn tham quan, đặc biệt là bọn tham quan ăn chặn tiền cứu nạn, phải biết rằng tiền này có thể cho bách tính cơ hội tiếp tục sống, nhưng bị bọn tham quan ăn mất hơn nửa, khó trách nạn thủy ở Lăng Phong huyện cứ kéo dài mãi không thể giải quyết dứt.

Ưu Vô Song cất bức thư hàm vào người, đôi tay siết chặt lại, lòng cực kì phần nộ.

Tên tri huyện Lăng Phong huyện kia, nếu như tra rõ hẳn thật sự tham ô tiền cứu nạn, nàng tuyệt đối không tha cho hắn!

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền lại trận bước chân, Vân Nhi bừng thức ăn đi vào. Nàng ta nhìn Ưu Vô Song cười nói: “tiểu thư, người đói lắm rồi phải không? Mau dùng thiện trước nào.”

Ưu Vô Song đang định nói chuyện thì đột nhiên dưới lầu truyền lại một trận ồn ào, nàng nhú mày, đang định hỏi Vân Nhi có việc gì xảy ra thì đúng lúc ấy cửa phòng đột ngột bị gõ một cái, chỉ nghe tiếng người hộ vệ nào đó gọi: “đại nhân.”

Ưu Vô Song ám thị Vân Nhi đi mở cửa, sau khi nhìn thấy người hộ vệ đó, nói: “Chung Li, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Chung Li hành lễ với Ưu Vô Song, nói: “đại nhân, bên ngoài có một đội thương nhân muốn lưu lại trạm xá, nhưng mà thuộc hạ lo lắng sự an nguy của đại nhân cho nên đã phân phó Chu Phúc đi ngăn lại, nhưng đội thương nhân ấy không chịu rời đi, họ bảo là có thủ dụ của tri phủ, tri phủ cho phép họ trong lúc kinh thương có thể tùy chọn bất kì một nơi nào đó trong phân trạm nghỉ ngơi.”

Ưu Vô Song nheo mày, nàng tuy không hiểu hết toàn bộ các quy tắc cổ đại, nhưng theo nàng biết thì phân trạm của quan phủ trước nay là nơi cho các mệnh quan triều đình dừng chân nghỉ ngơi, còn những bách tính thương nhân thông thường không thể vào được.

Còn đội thương nhân này có được thủ dụ của tri phủ, có thể vào phân trạm nghỉ ngơi là một việc thập phần kì lạ. Bởi vì trong thời cổ đại, tuy sự cường mạnh của một quốc gia có liên quan đến thương nhân nhưng trong mắt của các cổ nhân, thương nhân dù có giàu có bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng không có địa vị là bao.

Cho nên, đối với một số thương nhân được tri phủ chiếu cố và được đặc quyền khiến Ưu Vô Song cảm thấy kì lạ.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song nói với Chung Li: “Người có đích thân xem qua thủ dụ?”

Chung li đáp: “thuộc hạ đích thân xem qua, phần thủ dụ ấy đích thị là của tri phủ. Nhưng mà đêm nay đại nhân nghỉ ngơi tại đây, vì sự an toàn của đại nhân, dù họ có được thủ dụ của tri phủ, thuộc hạ cũng không thể để họ vào.”

Ưu Vô Song gật gật đầu, việc này Chung Li xử trí như vậy là đúng, nàng lần này trước khi đến Lăng Phong huyện, hoàng đế đã có nói với nàng Lăng Phong huyện nạn thủy xảy ra liên liên, cho nên những nơi gần Lăng Phong huyện đều không thái bình.

Tuy nàng không cho rằng bọn sơn tặc thổ phỉ dám làm gì quan phủ nhưng nàng không thể không phòng bị, tuy giờ cách Lăng Phong huyện còn xa nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Hơn nữa, những thương nhân này tuy có thủ dụ của tri phủ, nhưng họ làm vậy là không đúng quy tắc, cho nên Ưu Vô Song cũng không thèm quan tâm, chỉ nói với Chung Li: “cho người đuổi họ khỏi phân trạm, đừng làm ai bị thương.”

Chung Li gật đầu, sau đó lui ra ngoài.

Rất nhanh bên ngoài truyền đến một trận ồn ào, nhưng không lâu sau đã biếm mất, nghĩ là chắc đội thương nhân đã bị Chung Li cho người đuổi đi.

Bị việc này làm phiền, Ưu Vô Song vỗ dĩ đói bụng nay lại không nuốt trôi thức ăn, nàng chỉ ăn qua loa một ít liền phân phó Vân Nhi thu dọn, sau đó một mình nằm ngủ.

Không biết tại sao, trong lòng nàng có dự cảm không lành, nàng đột nhiên cảm thấy lão hoàng đế hồ ly ấy thống khoái phái nàng đến Lăng Phong huyện này ngoài việc trị thủy thì vẫn còn mục đích khác, chỉ là nàng không biết mục đích thật sự của ông ta là gì thôi!

Trước khi đến đây, nàng cứ nghĩ cách rời khỏi thất vương phủ, rời xa Lãnh Như Tuyết, nhưng lại chưa từng nghĩ qua, bản thân lần này tuy như ý nguyện tạm thời rời khỏi thất vương phủ, nhưng lại rơi vào một âm mưu sắp đặt sẵn.

Hơn nữa, nàng ngay cả âm mưu gì cũng không biết thì đã bán mình ra đây.

Ưu Vô Song lẳng lẳng nhìn mái nhà xanh nhạt, bất chợt nhớ đến tiêu Tịch, nếu như lúc này có một vị nam tử tựa thần tiên bên cạnh nàng vậy thì phải chăng sẽ an tâm hơn?

Nàng lại đột nhiên nhớ tới Lãnh Như Tuyết, nếu như lúc này tên nam nhân đáng ghét ấy ở đây, vậy thì hẳn nhất định sẽ không để nàng yên thân? Tên nam nhân đáng ghét ấy, mỗi lần thấy nàng không phải giấu cợt thì là cười nhạo.

Ưu Vô Song đêm đầu tiên rời khỏi kinh thần đã dừng chân tại phân trạm tại một tiểu trấn, ngủ say đi trong sự suy tư.

Sắc trời, từ từ tối đi, gió, hiu hiu thổi.

Chương 133: Sơn cùng thủy tận.

Một đêm tại phân trạm cứ bình lặng mà trôi qua, Ưu Vô Song và mọi người ngày ngày lên đường, tuy trên đường không ít nơi gặp thổ phỉ làm loạn nhưng vẫn xem như có kinh không nguy mà đến được địa phận của Lăng Phong huyện.

Những việc này bề ngoài xem như thuận lợi nhưng kì thực Ưu Vô Song không hề biết nhân sinh sau này của nàng vì bức thư hàm nhận được tại Lăng Phong huyện mà thay đổi cuộc sống vốn dĩ truân chuyên của nàng.

Vào Lăng phong huyện cảnh sắc xung quanh ngày càng thê lương, cơ hồ như mọi thứ trước mắt chỉ là cánh đồng hoang vu, không có bóng người.

Thậm chí ngay cả cây cối bên đường, đều như không có tinh thần. Còn xung quanh quan đạo (đường đi), nơi nơi đều để lại dấu vết của nước hủy hoại, nghỉ lại, nơi này từng bị nước cuốn trôi, bách tính sống tại đây sớm đã dọn đi hết.

Ưu Vô Song ngồi trên xe, lẳng lặng nhìn ra bên ngoài từ cửa sổ, cảnh sắc thê lương đầy bi ai khiến nàng không khỏi trầm lòng.

Nàng đột nhiên cảm thấy nàng phạm một sai lầm đó chính là tưởng rằng bản thân là người từ thế kỉ 21 xuyên không tới đây, tưởng rằng với cách trị thủy của thế kỉ 21 thì có thể dễ dàng trị được nạn thủy ở đây.

Nhưng mà bây giờ nhìn thấy tất cả thì nàng mới phát hiện thiên tai ở đây nghiêm trọng hơn nàng nghĩ nhiều.

Giờ đây mới là phạm vi của Lăng Phong huyện vốn chưa đến nơi xảy ra nạn thủy nghiêm trọng, nhưng tình hình đã tệ đến vậy, nếu như đến nơi trung tâm nạn thủy, vậy thì tình hình chắc sẽ tệ hơn gấp mấy lần.

Nghĩ tới đây, trong lòng Ưu Vô Song bất giác hối hận, nàng không nên vội vàng đáp ứng hoàng đế đến đây trị thủy, cho dù muốn tới cũng phải phái người tới do thám trước.

Nhưng nay nàng dù có hối hận thì cũng không còn kịp nữa, nàng không thể đến mà chưa làm được gì đã rút lui?

Nghĩ kĩ lại thì lòng nàng nhẹ nhõm hẳn, bởi vì tuy hoàn cảnh ở Lăng Phong huyện nghiêm trọng hơn nàng tưởng nhưng nếu như nàng có thể trị được nạn thủy ở đây thì nàng có thể thừa cơ hội này đề ra yêu cầu hưu phi trước mặt lão hoàng đế. Và cũng có thể được sự ân chuẩn của hoàng đế, hưu đi Lãnh Như Tuyết, nhưng mà khả năng này không cao lắm.

Nhưng mà nếu như chỉ đơn giản là việc trị thủy nàng vẫn chưa đạt được mục đích có thể rời khỏi thất vương phủ, vậy thì cộng thêm việc tìm bảo tàng, nàng tin rằng hoàng đế nhất định sẽ khuất phục.

Dù lão hoàng đế có yêu thương con mình nhưng trong lòng ông ta cái gì cũng không quan trọng bằng gian sơn, bây giờ ông ta không phải là đang lợi dụng đứa con dâu này sao?

Trong lúc Ưu Vô Song trầm tư, xe ngựa không ngừng tiến về trước, tuy nhiên sự chú ý của Ưu Vô Song không còn là cảnh sắc bên ngoài nữa.

Đột nhiên, Vân Nhi ngồi bên còn lại của xe ngựa hét thất thanh, kéo Ưu Vô Song ra khỏi trầm tư, nàng quay lại nhìn Vân Nhi, nói: “Vân Nhi, người sao vậy?”

Chỉ thấy Vân Nhi sắc mặt kinh hoảng, âm thanh có chút run rẩy nói: “tiểu thư, nô tì.....nô tì.....hình như thấy một người chết.....!”

Người chết? Ưu Vô Song giật nảy mình, nàng thuận theo hướng chỉ của Vân Nhi mà nhìn, bây giờ xe ngựa đã cách một khoảng xa, nhưng nàng vẫn có thể nhìn thấy bên đường tại đám cỏ không cao, ẩn hiện một xác người đang nằm.

Nhìn thấy cảnh này Ưu Vô Song không hề kinh hoảng, bởi vì nàng dù sao đi nữa ở thế kỉ 21 vẫn là cảnh sát, trong quá trình tra án, thi thể của người bị hại không biết đã xem qua bao nhiêu lần.

Cho nên, nàng chỉ điềm tĩnh vén rèm lên, nói với một thị vệ cưỡi ngựa các không xa nói: “Chung Li, dừng lại một chút!”

Đội ngũ dừng lại, Chung Li quay đầu lại, có chút nghi hoặc nhìn Ưu Vô Song, hỏi: “đại nhân, có việc gì vậy?”

Ưu Vô Song chỉ tay về phía không xa, nói: “Chung Li, phía trước hình như có người chết, người cho người đến đó xem thử.”

Tuy Ưu Vô Song chỉ bảo Chung Li cho người đi xem, nhưng Chung Li lại đích thân xuống ngựa, một lúc sau, hắn ta trở lại, nói với Ưu Vô Song: “Đại nhân, đó đích thực là người chết, hơn nữa thuộc hạ đã từng gặp qua hắn ta ở phân trạm. Hắn ta chính là một trong số những thương nhân xin tá túc ở phân trạm.”

Ưu Vô Song khẽ giật mình, nhưng với thói quen nghề nghiệp nàng buộc miệng hỏi: “có nhìn ra nguyên nhân chết không?”

Chung Li khẽ giật mình, sau đó rất nhanh đáp: “Đại nhân, người đó xem ra giống như bị loạn đao chém phải, sau đó thì thể bị lôi đến nơi hoang vắng này, nhưng mà như thuộc hạ biết, họ chắc là gặp phải thổ phỉ, đại nhân, chúng ta còn phải vội vàng lên đường không thể lưu lại nơi này lâu, khi nào đến Lăng Phong huyện, thì hãy giao cho tri huyện xử lí.”

Ưu Vô Song nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Chung Li, cũng biết được sự việc nghiêm trọng thế nào, tại nơi hoang vắng này, dù sao cũng có một bọn thù phỉ hung tàn, bây giờ họ dừng lại, e là sẽ gặp nguy hiểm.

Cho nên, Ưu Vô Song trầm tư hồi lâu, quả quyết nói: “được rồi, chúng ta tiếp tục lên đường! Chung Li, nơi này cách Lăng Phong huyện còn bao xa?”

Chung Li thấy Ưu Vô Song quyết định rời đi, lòng khẽ thở phào, hấn khẽ trầm ngâm hồi lâu, nói: “ở đây cách Lăng Phong huyện khoảng tám mươi lí (đơn vị tính thời xưa, 1 lí lộ = 500 mét), nếu như đi nhanh thì trước trời tối có thể tới nơi.”

Ưu Vô Song gật gật đầu, không nói tiếp gì, nhưng trong lòng nàng thật phần nặng nề, ở đây cách Lăng Phong huyện không xa, nhưng lại có người bị giết và phơi thây nơi hoang vắng, việc này nói rõ, Lăng Phong huyện này không phải là một nơi hỗn loạn thông thường.

Chương 134: Gặp lại Tiêu Tịch (1)

Xe ngựa tiếp tục từ từ tiến về trước, còn tâm trạng Ưu Vô Song thì lại không thanh thản như trước.

Khi nàng ở thế kỉ 21 từng xem qua một số văn xuyên không, những nhân vật xuyên không người nào cũng quây cho sinh phong nổi thủy, tuy nàng xuyên không tới đây thân phận không thua kém, còn là nữ nhi của thừa tướng nhưng nàng lại vì mới xuyên không tới đã bị Lãnh Như Tuyết bạo đánh một trận, nên cảm thấy lão thiên đối đãi với nàng không công bằng, và cũng cảm thấy bản thân thập phần xui xẻo.

Bởi vì thế, nàng mới không ngừng phản kháng, không ngừng chống lại chỉ vì muốn rời khỏi thất vương phủ, muốn trở về làm một người tự do.

Nhưng bây giờ nàng đến Lăng Phong huyện nhìn thấy mọi thứ ở đây, thấy hoàn cảnh tàn tạ nơi đây, nơi mạng người tựa cỏ rơm, nàng đột nhiên đối với thứ mà bản thân theo đuổi có chút nghi ngờ.

Tự do, nàng rời khỏi thất vương phủ không lẽ sẽ được tự do? Nếu như là trước kia, nàng nhất định cho là vậy, nàng rời khỏi thất vương phủ tuyệt đối có thể đạt được tự do mà nàng hướng tới từ lâu.

Nhưng mà nay sau nàng đến Lăng Phong huyện, nàng đột nhiên cảm thấy cách nghĩ bản thân là sai lầm, nếu như là lúc trước, lão thiên đưa nàng xuyên không đến đây, không phải làm tân nương của Lãnh Như Tuyết mà là một bách tính thông thường trong Lăng Phong huyện nơi chịu thiên tai này thì nàng sẽ thế nào?

Nàng sẽ vì thân phận mình là một bách tính thông thường mà tự do? Không, nếu như nàng là bách tính của Lăng Phong huyện, thì sẽ càng không có tự do, hơn nữa, nàng ngay cả tính bản thân cũng khó bảo toàn.

Vì Lăng Phong huyện năm nào cũng xảy ra nạn thủy, bách tính cực khổ khó tả, đồng ruộng ngay cả một hạt gạo cũng không có mà thu hoạch, ngày tháng khó trải qua, đường thoát duy nhất là rời khỏi đây.

Nhưng với thi thể của người thương nhân phơi nơi đồng hoang khi này nàng nhìn thấy thì bách tính Lăng Phong huyện dù có muốn chạy trốn thì cũng không nhất định có đường sống, có khả năng chưa ra khỏi phạm vi của Lăng Phong huyện đã bị thổ phỉ trên đường sát hại, sau đó vứt xác nơi hoang vắng.

Cho dù một số người may mắn hơn không chết trên đường nhưng với thân phận lưu dân thấp kém, vẫn sẽ bị thị trấn khác xua đuổi.

Xe ngựa, cách Lăng Phong huyện ngày càng gần, nhưng Ưu Vô Song bắt đầu không thể nào bình tâm.

Nàng là linh hồn thế kỉ 21, nàng sớm đã quen thuộc với lối sống xã hội pháp luật và tự do nhân quyền, từ khi nàng xuyên không tới đây, nàng một lòng muốn lợi dụng ưu thế bản thân và tạo ra một khoảng trời riêng thuộc về bản thân tại thời phong kiến này.

Nhưng nàng lại quên một điểm, đó chính là tại thời phong kiến cổ đại này, vốn không thể dựa vào một linh hồn từ thế kỉ 21 như nàng thì có thể thay đổi được, thế kỉ 21 là một thế giới trải qua hơn mấy ngàn năm không ngừng tiến hóa, mới có thể đạt được một xã hội bình đẳng như thế.

Còn ở đây, cách nghĩ của mỗi người họ đều chịu ảnh hưởng của bậc tiền bối, muốn phá bỏ những tư tưởng phong kiến, những hành vi bất bình

đẳng ấy chỉ dựa vào sức lực của mình nàng làm sao có thể làm được?

Người thống trị ở đây chính là một sản phẩm của xã hội phong kiến này, vì họ không như thế kỉ 21, thông qua nhân dân chọn ra người thống lĩnh, mà là do hậu nhân của người đánh chiếm mảnh gian san này khi loạn lạc thống trị!

Chính vì thế hoàng đế bây giờ do có được phúc của tiền nhân, còn bách tính tại đây lại không biết đường thoát cho bản thân ở đâu. Cho dù hoàng đế không là hôn quân, còn biết cứu dân cứu nạn, nhưng núi cao hoàng đế ở xa, bọn tham quan hoành hành, tiền cứu nạn hoàng đế chi ra cứu tế, lại không biết bao nhiêu thực sự rơi vào tay nhân dân?

Qua tầng tầng lớp lớp bọn tham ô, khi đến Lăng Phong huyện thì đã không còn đầy đủ, thậm chí tiền để dân tị nạn ăn no một bữa cũng không đủ, chỉ có bọn tham quan là túi đầy tiền.

Sắc trời, dần thâm u, mặt trời đã hoàn toàn lặn xuống, tại chân trời phía tây, chỉ còn lưu lại vài vệt sáng, nhìn từ xa, mỹ lệ vô cùng.

Chung Li từ từ giảm tốc độ, nói với Ưu Vô Song vẫn chìm trong trầm tư: “đại nhân, phía trước không xa là đại môn của huyện thành, nhưng mà lúc này cửa thành có lẽ đã khóa, nhưng thuộc hạ đã phái người đi thông báo, tin rằng khi đại nhân tới cửa thành sẽ mở.”

Ưu Vô Song gật gật đầu, sau đó chui đầu ra ngoài xe ngựa, nhìn về phía trước, quả nhiên không xa có thể nhìn thấy ánh lửa.

Xe ngựa, rất nhanh đã tới cửa thành, tuy nhiên cửa thành vẫn đóng chặt, không như Chung Li nói là cửa thành mở ra.

Ưu Vô Song nhíu mày, từ xe ngựa bước xuống, đi đến trước mặt Chung Li, hỏi: “Đây là chuyện gì? Không phải đã nói là thông báo qua rồi?”

Chung Li cũng khẽ nhíu mày, nói: “Đại nhân, lính thủ cửa thành nói đang đợi tri huyện Lăng Phong huyện hồi âm!”

Dứt lời, Chung Li có chút không vui hừ và nói; “Tên tri huyện Lăng Phong huyện này, cả gan thật, không lẽ hẳn ta không biết hôm nay đại nhân sẽ tới sao? Đại nhân, xin người đợi chút, thuộc hạ đi lên trước gọi họ.”

Nói xong, Chung Li liền tiến đến cửa thành mấy bước, lớn tiếng gọi binh sĩ trên cửa thành.

Ưu Vô Song vốn không quan tâm Chung Li và binh sĩ nói gì, mà chỉ tự mình quan sát chung quanh, quan sát như vậy nàng mới phát hiện, bên ngoài cửa thành không những có họ mà còn có một số lão bách tính bình thường, nam có nữ có, già có trẻ có, đang trốn bên vệ đường.

Nghĩ lại thì chắc là sau khi đóng cửa thành, họ muốn vào thành nhưng vì nhìn thấy quan binh cho nên mới trốn bên vệ đường.

Và cũng chính lúc này, Ưu Vô Song nhìn thấy một người, người đó lẳng lặng đứng bên vệ đường, một thân bạch y, trong bóng tối nhìn rất nổi trội, dù cho trong đêm tối, Ưu Vô Song nhìn không rõ dung mạo của người đó, nhưng vẫn có thể nhìn sơ là có thể nhận ra, bởi vì đó không phải là ai khác mà chính là người mà nàng đã gặp qua một lần tại kinh thành, người mà nàng không thể quên được — Tiêu Tịch.

Chương 135: Gặp lại Tiêu Tịch (2)

Trước khi đến Lăng Phong huyện, Ưu Vô Song trong lòng từng tưởng tượng qua biết bao tình cảnh gặp lại Tiêu Tịch, thậm chí sau khi nàng rời kinh, còn bởi vì không gặp được Tiêu Tịch mà thất vọng.

Nhưng trong những ngày vội vã lên đường tới đây, bởi vì hoàn cảnh của Lăng Phong huyện nàng rất nhiều lúc đã không nghĩ tới Tiêu Tịch.

Nói thật thì Tiêu Tịch đối với nàng có thể nói là một người hoàn toàn xa lạ không quen biết.

Kì thực, nàng không biết rằng nàng đối với Tiêu Tịch không phải thực sự tới mức độ khoa trương nhất kiến chung tình, nàng chỉ bị sự đậm nhiên và khí chất bình phàm của y thu hút, chưa thể nói là đến nhất kiến chung tình.

Nhưng mà trong lòng nàng đối với Tiêu Tịch có một hảo cảm mãnh liệt, đây là sự thật, và đây cũng chính là nguyên nhân nàng gặp qua Tiêu Tịch một lần mà không quên được y.

Trong lúc nhất thời Ưu Vô Song không phân biệt được tình cảm của mình, nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Tịch trong màn đêm, bất giác lặng người.

Còn Tiêu Tịch, tuy không có quay lưng với nàng, nhưng lại hình như không nhận ra nàng, chỉ thấy tuấn mạo ẩn trong màn đêm, phảng phất như mỉm cười, nói chuyện với một vị thiếu nữ bình dân. Không hề nhìn sang nhóm người Ưu Vô Song.

Vị thiếu nữ ấy cuối đầu, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Tiêu Tịch, tuy trong đêm tối nhìn không rõ biểu tình của cô ta, nhưng lại có thể đoán được, vị thiếu nữ phảng phất như đang ngại ngùng.

Thấy Tiêu Tịch không nhận ra mình, Ưu Vô Song bất giác thất vọng, nàng nhìn y và vị thiếu nữ kia nói chuyện thân mật, không biết tại sao, lòng nàng cứ như bị gì đó đè phải, không thể nhìn được, hướng về phía thân ảnh cao lớn ấy gọi: “Tiêu Tịch.”

Bên ngoài cửa thành, vốn dĩ khá yên tĩnh nay là ban đêm nên càng yên tĩnh, Ưu Vô Song gọi như vậy nhất thời trở nên rất lớn tiếng, khiến chi mọi người chung quanh ồ ạt quay sang nhìn nàng, nhưng mà bình dân bách tính đối với quan phủ thập phần sợ hãi, nên chỉ nhìn một cái đã vội tản ánh mắt đi nơi khác.

Chỉ có Vân Nhi đã bước xuống xe ngựa có chút nghi hoặc nhìn Tiêu Tịch, sau đó nhẹ nhàng hỏi Ưu Vô Song: “tiểu thư, người quen biết vị công tử đó?”

Ưu Vô Song không trả lời Vân Nhi, nàng chỉ lẳng lặng nhìn bóng dáng Tiêu Tịch, không động đậy.

Còn Tiêu Tịch sau khi nghe thấy tiếng kêu của nàng, quay đầu nhìn nàng một cái, chỉ nhìn một cái, rồi lại quay đầu lại nói chuyện với vị thiếu nữ, cứ như hoàn toàn không quen biết Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song nhìn bộ dạng như hoàn toàn xem nàng như không tồn tại của Tiêu Tịch, không biết tại sao lòng khẽ có vị chua, xem ra, nàng đối với y mà nói chẳng qua chỉ là một người xa lạ qua đường, lời ước định và cuộc gặp mặt tại tửu lầu hôm ấy nói không chừng y sớm đã quên rồi, chỉ có nàng như một con ốc vẫn nhớ kỹ trong lòng.

Trong lòng Ưu Vô Song không thoải mái, cũng không muốn nhìn Tiêu Tịch, nàng thu lại ánh mắt, cố gắng đè nén ý niệm muốn xông lên hỏi rõ mọi việc, quay người qua, định hỏi Chung Li bao giờ mới có thể vào thành.

Bởi vì, bây giờ nàng không muốn gặp Tiêu Tịch người mà xem nàng như người xa lạ.

Tuy nhiên, Ưu Vô Song còn chưa động một bước chân, đột nhiên truyền lại âm thanh thanh trầm của Tiêu Tịch: “Tiêu Tịch tham kiến đại nhân.”

Đại nhân? Bước chân Ưu Vô Song dừng lại, quay người qua, chỉ thấy Tiêu Tịch đang mỉm cười, đứng cách nàng không xa, nhìn nàng.

Nàng đang định tri vấn Tiêu Tịch tại sao khi này vờ không quen biết nàng thì đột nhiên nàng nhìn thấy ánh mắt Tiêu Tịch thoáng qua một tia dị quang, nên nàng mới đem những lời muốn nói nuốt trở vào.

Nàng sao lại quen mặt nàng bây giờ cái nam trang, thân phận nàng không phải là cô nương nhà nào đó, mà là tuần phủ do hoàng thượng đích thân phong!

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song thầm trách mình sao nhìn thấy Tiêu Tịch là quên tất cả, suýt chút nữa lộ ra chân tướng trước mặt bách tính.

Dù sao đi nữa, trong thời phong kiến cổ đại này, tất cả đều là nam nhân vị thiên, nếu như để người trong Lăng Phong huyện biết tuần phủ này là nữ, vậy thì việc trị thủy của nàng sẽ có không ít phiền phức.

Tiêu Tịch chắc là biết việc này cho nên khi này mới cố ý xưng hô nàng là đại nhân.

Nhưng mà cho dù thế, trong lòng Ưu Vô Song đối với việc y không quan tâm đến nàng khi này không vừa lòng, nàng “hú” nhẹ một tiếng, không thèm quan tâm Tiêu Tịch.

Tiêu Tịch cũng không để bụng thái độ của nàng, mà y chỉ cười mà đi đến bên cạnh Ưu Vô Song, hạ thấp giọng nói: “Vô Song cô nương, chúng ta lại gặp nhau rồi!”

Thấy y quả nhiên nhận ra bản thân, lòng Ưu Vô Song càng tức giận, nàng “hú” một tiếng, lạnh lùng nhìn Tiêu Tịch, cũng hạ thấp giọng giễu cợt nói: “ta còn tưởng Tiêu công tử quý nhân nhiều việc hay quên, đã không nhận ra ta rồi chứ! Sao? Tiêu công tử có phải rất ngoài ý muốn? Hay là ta đã làm phiền Tiêu công tử?”

Thấy thái độ lãnh đạm của Ưu Vô Song, Tiêu Tịch trước tiên là khẽ sửng sốt, nhưng rất nhanh đã mỉm cười nói: “phụ thân vị cô nương kia vì bị nhiễm phong hàn, mà tại hạ biết chút y thuật, cho nên chẩn trị cho phụ thân vị cô nương kia, bởi vì không có giấy mực, vì vậy khi này tại hạ mới đem phương thảo dược nói với vị cô nương ấy thôi.”

Nghe thấy những lời này của Tiêu Tịch, Ưu Vô Song nhất thời đỏ mặt, thì ra Tiêu Tịch nói với vị thiếu nữ ấy đơn thuốc, còn nàng lại tưởng.....nghĩ tới đây, mặt Ưu Vô Song bất giác nóng lên, nàng dậm chân, nói: “việc đó có liên quan gì với ta! Huỳnh nói với ta làm gì?”

Chương 136: Tri vấn

Ưu Vô Song lúc này đang xấu hổ, hồn nhiên không cảm thấy hành động bây giờ của mình như là một đứa tiểu hài tử đang nhõng nhẽo, không hề giống một mệnh quan triều đình?

Nhưng mà, may mắn là sắc trời đã tối, không mấy ai nhìn thấy, đúng lúc này thì Chung Li đột nhiên đi đến, hắn ta có chút nghi hoặc nhìn Tiêu Tịch, thấy y khí chất bất phàm và lại quen biết Ưu Vô Song, nên cũng không quan tâm, chỉ hành lễ với Ưu Vô Song, nói: “đại nhân, cửa thành đã mở!”

Nghe thấy vậy Ưu Vô Song nhìn về phía cửa thành, quả nhiên cánh cửa thành nặng nề kia đúng như lời Chung Li nói, đang từ từ mở ra.

Một hàng người từ trong cửa thành bước ra nghênh tiếp, một người trung niên thân hình lùn mập đi đến trước mặt Ưu Vô Song hành lễ, ánh mắt láo liếc, nói: “hạ quan không biết đại nhân đến, không kịp nghênh đón đại nhân vào thành, hạ quan đáng chết vạn lần.....”

Ưu Vô Song thấy hắn ta tự xưng là hạ quan, trong lòng liền biết hắn ta chính là tri huyện Lăng Phong huyện, nhưng lại cố ý không hiểu, nói: “ngươi là.....”

Người nam nhân trung niên lộ ra nụ cười cung mị, nói: “hồi đại nhân, hạ quan là tri huyện Lăng Phong huyện, Vệ Toàn*.”

Vì tiền? Quả nhiên là vì tiền mà! Trong lòng Ưu Vô Song thầm không vui, nhìn Vệ Toàn một cái, nói: “được rồi, Vệ đại nhân, bây giờ sắc trời đã tối, chúng ta vào thành rồi hãy nói sau!”

Chú thích: * trong tiếng hoa “Vệ Toàn” 卫全, âm đọc gần gần như là “vì tiền” 为钱, nên Ưu Vô Song mới tưởng nhầm.

Vệ toàn vội ứng một tiếng, sau đó dẫn mọi người vào thành.

Huyện thành của Lăng Phong huyện không lớn, mọi người sau khi vào thành, rất nhanh đã tới một toàn phủ đệ, đây chính là phủ đệ của Vệ Toàn, và cũng chính là nha môn của Lăng Phong huyện.

Quanh con đường tại nha môn, đều là những căn nhà và phủ đệ tương đối hoa lệ, nghĩ lại thì đây chắc là nơi sinh sống của những đại hộ tương đối vó thân phận của Lăng Phong huyện.

Hơn nữa, nơi đây so với những nơi khác khác biệt quá nhiều, khiến Ưu Vô Song thầm thở dài, thời cổ đại này quả nhiên giàu nghèo phân biệt rõ ràng, và cũng trùng khớp với bài thơ: Châu môn tửu thịt thối, lộ hươu đông tử cốt. Tổng cô từ thước di, châu trương nan tái thuật. (Đây là thơ của Đỗ Phủ, thơ cổ ta không rành có gì sai sót thì đừng chê trách)

Lòng Ưu Vô Song dù là bất lực nhưng vẫn không nói được gì, nàng tuy biết tên tham quan Vệ Toàn này vạn phần đáng ghét, nhưng lại không thể không vào nơi ở hắn đã an bài.

Đột nhiên, bên tai nàng truyền tới một tiếng cười kinh nhạo, quay lại nhìn thì nàng phát hiện, thì ra Tiêu Tích theo nàng đến đây.

Ưu Vô Song nhú mày, không nói gì, bởi vì lúc này Vệ Toàn đang bước tới, dùng tay chỉ về tòa độc môn độc hộ, nói với Ưu Vô Song bằng thái độ nhỉnh bợ: “Chung đại nhân nói đại nhân thích yên tĩnh, hạ quan đã cố tình an bài cái vườn nhỏ này, đại nhân thấy thế nào?”

Ưu Vô Song ngẩn đầu nhìn, chỉ thấy cái vườn này tuy xây trong phủ nhưng lại độc môn độc hộ, hơn nữa trong vườn còn có không ít hoa cỏ, còn có núi giả thác nước. Tuy không so bằng của kinh thành, nhưng lại là nơi tốt nhất ở đây.

Cho nên Ưu Vô Song hài lòng, gật gật đầu nói với Vệ Toàn: “Vệ đại nhân khách khí rồi.”

Vệ Toàn thấy Ưu Vô Song không có gì không vừa lòng, trong lòng vui mừng, vội nói: “đại nhân, hạ quan đã cho người chuẩn bị rượu thịt để tẩy trần cho đại nhân, không biết”

Ưu Vô Song đi đường cả ngày đích thực đã mệt mỏi, chi nên tiệc tẩy trần nàng thực sự không muốn đi, cho nên liền nói: “Vệ đại nhân, bây giờ sắc trời đã tối, không cần làm phiền người khác, như vậy đi, người phân phó hạ nhân đưa thức ăn đến là được, còn những việc khác thì ngày mai hãy nói, Vệ đại nhân cũng nghỉ ngơi sớm đi.”

Vệ Toàn nghe thấy lời của Ưu Vô Song trước tiên là khẽ sửng sốt, sau đó rất nhanh đã cười tươi nói: “vâng, tất cả do đại nhân làm chủ. Đại nhân hôm nay đi đường cũng mệt rồi, vậy đại nhân hãy nghỉ ngơi sớm! Hạ quan sai người đi chuẩn bị thức ăn đến.”

Dứt lời, Vệ Toàn quay người lui xuống.

Đợi khi Vệ Toàn đi khỏi, Ưu Vô Song mới nhìn Chung Li, nói: “Chung hộ vệ, người cũng mệt rồi, hôm nay nghỉ ngơi sớm, sáng mai chúng ta đến để xem thử!”

Chung Li nhìn Tiêu Tịch, định nói gì nhưng lại nuốt hết lại vào bụng, gật đầu rồi quay người rời khỏi.

Ưu Vô Song bởi vì việc khi nãy mà đối với Tiêu Tịch có chút giận, cho nên nàng cũng không thèm quan tâm ý, mà chỉ tự mình quay người đi vào nhà.

Trong vườn này Vệ Toàn đã phái hai a hoàn mỹ mạo hầu hạ, Ưu Vô Song nghĩ cũng không nghĩ đã phân phó Vân Nhi bảo hai a hoàn ấy rời khỏi.

Rồi mới đối mặt với Tiêu Tịch hỏi: “Huynh sớm đã biết thân phận của ta phải không? Tiêu công tử?”

Đối diện với lời tri vấn của Ưu Vô Song, biểu tình của Lãnh Như Tuyết không hề thay đổi, vẫn mỉm cười nói: “thiên kim của Ưu thừa tướng, vương phi của thất vương gia, trong kinh thành ai mà không biết?”

“Vậy sao?” trong lòng Ưu Vô Song cười lạnh, như nàng biết thì Ưu Vô Song trước kia tuy là nữ nhi của thừa tướng nhưng bởi vì từ nhỏ điên dại, cho nên nàng ta căn bản không hề ra khỏi phủ thừa tướng, còn đêm hôm thành thân với Lãnh Như Tuyết thì nàng đã xuyên không tới đây, nàng mới ra cửa đã gặp Tiêu Tịch, căn bản không hề một mình ra ngoài dạo phố qua, lí do Tiêu Tịch nói căn bản không được thành lập.

Nhưng mà Ưu Vô Song không lật tẩy lời nói dối của ý, nàng hỏi lần nữa: “vậy Tiêu công tử lại làm thế nào biết ta sẽ lại Lăng Phong huyện? Không lẽ, Tiêu công tử đến đây nên mới tình cờ gặp ta? Hay là, bức thư hàm tại phân trạm là huynh cố ý bảo người giao cho ta? Huynh rốt cuộc tại sao phải làm như vậy?”

Lúc này, Tiêu Tịch không hề trả lời câu hỏi của Ưu Vô Song, mà ánh mắt chỉ lẳng lặng nhìn dạ sắc ngoài cửa sổ, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Chương 137: Cô nương không phải là nàng ta

Cứ như vậy trầm tư hồi lâu, khi Ưu Vô Song tưởng Tiêu Tịch không trả lời vấn đề này thì đột nhiên Tiêu Tịch quay người lại, đôi tay đặt trên đôi vai mềm yếu của Ưu Vô Song, dùng ánh mắt cực kì phức tạp nhìn Ưu Vô Song, miệng thăm lẩm bẩm: "Sao cô nương lại đến đây? Cô nương căn bản không nên đến, không nên đến....."

Ưu Vô Song bị hành động đột ngột của Tiêu Tịch dọa giật mình, nàng tưởng rằng y nói nàng không nên đến Lăng Phong huyện này, nên liền nói: "Sao ta lại không thể đến? Ta là tuần phủ hoàng thượng phong đến đây trị thủy. Còn huynh? Sao huynh lại đến đây? Đây là việc của quan phủ, huynh là một bách tính lúc này tại sao lại đến Lăng Phong huyện?"

Ngữ khí của Ưu Vô Song có chút ép hỏi, nàng tưởng Tiêu Tịch sẽ không trả lời nhưng nàng không ngờ rằng, Tiêu Tịch phảng phất như căn bản không nghe thấy lời nàng, đột nhiên đôi tay khẽ dùng lực, kéo gần khoảng cách giữa hai người, đôi mâu thanh tịnh ấy khóa chặt trên khuôn mặt Ưu Vô Song, ngữ khí không còn sự bình tĩnh như thường ngày, mà có chút kích động nói: "ta không biết tại sao cô nương đột nhiên thần trí thanh tỉnh, nhưng ta biết, cô nương không phải là nàng ta, cô nương tuyệt đối không phải nàng ta!"

Nghe thấy những lời này của Tiêu Tịch, Ưu Vô Song sửng sốt, trong lòng nàng kinh ngạc vô cùng, buộc miệng nói: "Huynh nói.....nói gì vậy.....?"

Việc Ưu Vô Song là linh hồn xuyên không tới đây ngoài ra nàng ra mọi người căn bản không biết nàng vốn không phải là Ưu Vô Song trước kia,

những người quen biết nàng đều cho là nàng đột nhiên thần trí thanh tỉnh, cho nên, trước nay không ai hoài nghi nàng không phải là Ưu Vô Song.

Dù sao đi nữa bản thân nàng cũng là Ưu Vô Song, việc này thiên chân vạn thực. Còn việc nàng xuyên không tới đây, nàng chưa hề nhắc đến với bất cứ ai, Tiêu Tịch không thể từ miệng ai khác biết được việc này, do đó, lòng Ưu Vô Song sao không thể không kinh ngạc?

Sắc mặt Tiêu Tịch tựa thủy, y lẳng lặng nhìn Ưu Vô Song, cứ như muốn từ mắt nàng nhìn thấu linh hồn nàng, y định từ nhãn sắc của Ưu Vô Song có được đáp án mà trong lòng y một mực ngờ vực không thể lí giải được.

Còn Ưu Vô Song thì bị lời nói khi nãy của y làm cho chấn động, vẫn còn chưa hồi thần cho nên, nàng cũng lẳng lặng nhìn Tiêu Tịch.

Và việc hai người không biết là bởi vì khoảng cách cực kì gần, cứ như Tiêu Tịch đang ôm lấy Ưu Vô Song vào lòng, tư thế của hai người nhìn vô cùng ấm cúng.

Và cảnh này lại bị Vân Nhi vừa đuổi mấy a hoàn đi nhìn thấy, Vân Nhi bất ngờ nhìn thấy màn này, bất giác thất thanh hét lên.

Tiếng hét của Vân Nhi kinh động đến Tiêu Tịch và Ưu Vô Song hai người, Ưu Vô Song lại như bị điện giật phải, nhanh chóng đẩy Tiêu Tịch ra.

Còn tuần nhan trắng bệch của Tiêu Tịch cũng hiếm thấy mà hiện một màu đỏ, cơ thể y khẽ lạng đi, sau đó từ từ đi đến bên một chiếc ghế ngồi xuống.

Ưu Vô Song cảm thấy mặt có chút nóng rát, nàng khi nãy lại nhìn Tiêu Tịch đến mức thất thần, việc này khiến nàng khẽ ảo não, nàng quay qua nhìn Vân Nhi, có chút không hài lòng nói “Vân Nhi, ngươi kêu cái gì chứ?”

“Tiểu thư.....nô tì.....nô tì.....” Vân Nhi bị Ưu Vô Song hỏi như vậy, nhất thời lắp bắp, nàng ta tuy là hạ nhân nhưng dù sao cũng là thiếu nữ, khi này nhìn thấy Tiêu Tịch và Ưu Vô Song ôm lấy nhau, nàng ta giật cả mình, nay bị Ưu Vô Song hỏi, nàng ta càng ngượng ngùng.

Vân Nhi đớ lưởi một lúc cũng nói không có, đột nhiên nàng ta quay nhanh người nói: “Nô tì đi thu dọn tấm phòng!”

Dứt lời, Vân Nhi cứ như tháo chạy, bay nhanh vào tấm phòng.

Vân Nhi sau khi vào tấm phòng, Ưu Vô Song đang định hỏi sẽ Tiêu Tịch khi này nói vậy có ý gì nhưng đúng lúc này thì bên ngoài truyền đến trận bước chân, vài a hoàn tay bưng thức ăn bước vào.

Thì ra là thức ăn mà Vệ Toàn sai người mang đến cho nàng.

Thấy những người này, Ưu Vô Song chỉ còn cách nuốt hết những lời muốn nói vào bụng.

Những hạ nhân đó đặt thức ăn lên bàn, một trong số đó nói với Ưu Vô Song: “đại nhân, thức ăn đã chuẩn bị xong. Đại như nếu có phân phó gì thì có thể phân phó nô tì.”

Dứt lời, a hoàn ấy lén lén nhìn Ưu Vô Song, sau đó bất giác đỏ mặt cúi đầu xuống.

Ưu Vô Song nhìn bộ dạng hổ thẹn của a hoàn đó, bất giác sửng sốt, nhưng mà nàng rất nhanh đã hiểu nguyên nhân. Bởi vì trên người nàng mặc nam trang, a hoàn này hiển nhiên cũng xem nàng là đối tượng chung thân.

Nghĩ tới đây, trong lòng Ưu Vô Song bất giác cười khổ, xem ra bất kể thời đại nào, tuấn nam và mỹ nữ luôn trở thành đối tượng theo đuổi của mọi người.

Nhìn thấy bộ dạng ngại ngùng của mấy a hoàn ấy, Ưu Vô Song nào còn dám lưu họ lại đây? Liền nói: “không cần, các người lui xuống đi, lát ta dùng xong hãy đến thu dọn là được!”

Những a hoàn ấy nghe thấy lời của Ưu Vô Song, bất giác đều lộ biểu tình thất vọng, nhưng lại không dám nhiều lời, ngoan ngoãn lui xuống.

Đợi khi các a hoàn ấy lui xuống hết, Ưu Vô Song mới thở phào, nhưng mà nhìn thức ăn đầy bàn, nàng lại không hề có chút muốn ăn, bởi vì lời nói khi nãy của Tiêu Tịch đối với nàng đã kích quá lớn.

Cho nên, nàng không quan tâm tới việc ăn uống, đợi bọn họ lui xuống hết, nàng đi đến bên cạnh Tiêu Tịch, níu tay tay y, hạ thấp giọng nói: “Lời nói của huynh khi nãy là có ý gì? Huynh nói rõ cho ta!”

Tiêu Tịch vốn không trả lời nàng, mà ánh mắt chỉ rơi trên cánh tay mà nàng níu lấy, lãnh đạm nói: “cô nương như vậy, nếu như bị a hoàn của cô nương nhìn thấy thì chắc chắn dọa chết nàng ta!”

Chương 138: Hoảng sợ.

Ưu Vô Song thấy tay mình và y nắm lấy nhau, khuôn mặt khế đỏ ửng, hừ nói: “Nếu như huynh không nói rõ ràng thì đêm nay đừng hòng rời khỏi đây!”

Tiêu Tịch vẫn lãnh đạm cười, nói: “hôm nay ta không có ý định rời khỏi đây! Bây giờ cả Lăng Phong huyện này sớm đã bàn cùng khốn khó, ta nếu như không mượn chút phúc của cô nương, lưu lại phủ đệ của huyện thái gia, ta còn có thể ở đâu được?”

“huynh!” Ưu Vô Song nhất thời tức giận cực đỉnh, nàng căm hận nhìn Tiêu Tịch, nói: “Được, vậy huynh nói cho ta biết huynh đến đây vì cái gì? Nếu như huynh không nói, vậy ta sẽ bảo tên Vì Tiền kia đuổi huynh ra khỏi đây!”

Ánh mắt của Tiêu Tịch cuối cùng cũng trở về khuôn mặt nàng, chỉ thấy biểu tình trên mặt y không biến, lãnh đạm nói: “Vì cô nương!”

“Ta.....” Ưu Vô Song nhất thời sửng sốt, nàng chưa từng nghĩ qua, Tiêu Tịch đến Lăng Phong huyện này vì nàng, nhưng mà họ chỉ gặp qua có một lần, y lại biết rõ thân phận của nàng, y làm sao lại vì nàng mà đến nơi này?

Nếu như y vì thích nàng cho nên mới bất chấp tất cả theo đến đây thì đó là việc không thể, bởi vì y sớm đã biết nàng là vương phi của Lãnh Như Tuyết, y làm sao lại thích nàng chứ?

Tiêu Tịch như nhìn thấu được ý nghĩ trong lòng Ưu Vô Song, y nhẹ nhàng rút tay lại, dịu dàng nói: “Được rồi, những việc này, sau này cô

nương sẽ biết, bây giờ dùng thiện trước, thức ăn sắp nguội hết rồi!”

Nhìn dung nhan tuấn mĩ của Tiêu Tịch, trong lòng Ưu Vô Song đột nhiên hờ hững, nàng đột nhiên cảm thấy Tiêu Tịch cứ như là một câu đố phức tạp nhưng lại thu hút người khác tiếp tục tìm kiếm đáp án.

Tiêu Tịch từ ghế đứng dậy, nắm lấy tay Ưu Vô Song, đưa nàng đến bên bàn ăn, sau đó dùng thần sắc cực kì bình tĩnh mà ăn cơm.

Ưu Vô Song lại hoàn toàn không có khẩu vị ăn, lòng bàn tay nàng phảng phất như còn lưu lại hơi ấm của Tiêu Tịch, gấp thức ăn vẫn còn run, trong lòng thì càng có cảm giác phức tạp, cảm giác ấy có chút ngọt ngào nhưng lại có một chút thấp thỏm bất an.

Bữa cơm ấy diễn ra dưới tình cảnh Ưu Vô Song nuốt không trôi cơm.

Một mực cho đến khi Ưu Vô Song về đến tắm phòng, thần trí nàng vẫn còn chút hoang mang.

Vân Nhi tuy không phải ít gặp phải việc như vậy, nhưng khi nàng ta thấy bộ dạng ‘hồn lìa khỏi xác’ của Ưu Vô Song, thì biết ngay là nàng vì Tiêu Tịch, nhất thời có chút lo lắng hỏi: “Tiểu thư, người và công tử ấy là việc thế nào vậy? Sao y lại có thể lưu lại đây chứ?”

Ưu Vô Song thở hơi dài, hồi thần đáp: “y không có nơi để đi, cho nên tạm thời lưu lại đây.”

Vân Nhi có chút bất mãn nói: “Y thật sự không có nơi để ở thì sao không bảo huyện thái gia an bài một nơi cho y ở? Tại sao nhất thiết phải lưu lại chỗ của tiểu thư? Tiểu thư, theo nô tì thấy thì y căn bản không có ý tốt gì!”

Ưu Vô Song nghe thấy lời của Vân Nhi, trong lòng bất giác có chút không vui, nếu như nói Lãnh Như Tuyết hay người nam nhân khác muốn ở cùng nàng, nàng còn cảm thấy họ có dụng ý khác nhưng đối với Tiêu Tịch, Ưu Vô Song lại không cho là như vậy, bởi vì, Tiêu Tịch nói chuyện với nàng ngữ khí tuy ôn nhu nhưng từ nhẵn sắc thanh tịnh của y, thậm chí còn không nhìn thấy y có ý đồ gì đối với nàng.

Nàng tuy không biết mục đích của Tiêu Tịch làm vậy là gì nhưng trong lòng nàng lại tin tưởng con người y.

Cho nên, nàng nói với Vân Nhi: “Y không phải là người như vậy, người đừng đoán lung tung, nghỉ ngơi sớm đi!”

Vân Nhi nghe thấy lời của Ưu Vô Song không những không lui xuống mà vẫn đứng yên tại chỗ, trầm mặc hồi lâu, nói: “Tiểu thư, bây giờ người dù sao cũng là vương phi, nếu như để vương gia biết được việc của Tiêu công tử, e là vương gia sẽ tức giận.”

Ưu Vô Song nghe Vân Nhi nói vậy, bất giác khẽ sửng sốt, từ khi nàng xuyên không tới đây một mực làm việc theo cảm tính, muốn làm gì thì làm, chưa hề nghĩ qua Lãnh Như Tuyết biết rồi sẽ như thế nào. Lần này nàng trước khi đến Lăng Phong huyện, trong lòng luôn nhớ nhung không quên Tiêu Tịch, hy vọng có thể gặp lại y lần nữa. Nàng căn bản chưa nghĩ qua nếu như Lãnh Như Tuyết biết việc của nàng và Tiêu Tịch, hắn sẽ như thế nào?

Với tính cách của Lãnh Như Tuyết, hắn nhất định sẽ nổi giận đùng đùng, sau đó hành hạ nàng? Trước kia hắn luôn như vậy, nhưng nay thì sao? Nay hắn có còn như vậy không?

Ưu Vô Song nhìn ánh mắt âm trầm của Lãnh Như Tuyết, trong lòng không nhịn được sợ run. Nàng kiên định nói với Vân Nhi: “Được rồi, ta tự

biết phân tặc, người hôm nay cũng mệt rồi, hãy lui xuống nghỉ ngơi trước đi!”

Vân Nhi nhìn Ưu Vô Song, muốn nói nhưng lại ngưng, cuối cùng nàng ta chỉ thở dài sau đó lẳng lặng lui ra ngoài.

Ưu Vô Song nằm xuống giường, toàn thân chảy mồ hôi lạnh, nếu như không phải Vân Nhi nhắc nàng, nàng suýt nữa đã quên một điểm, lần này đến Lăng Phong huyện, Lãnh Như Tuyết tuy không theo tới nhưng thị vệ theo cạnh này lại không ít, ai mà biết được liệu việc này có thoát khỏi tầm mắt của Lãnh Như Tuyết không?

Hơn nữa, Chung Li là người của lão hoàng đế hồ ly, ở đây ngoài Vân Nhi và Tiêu Tịch ra, chỉ có hắc ta là người duy nhất biết được thân phận của nàng là thất vương phi, và khi ở cửa thành hắc ta cũng thấy nàng và Tiêu Tịch ở cùng nhau.

Bây giờ nàng lại lưu Tiêu Tịch lại đây, sau khi Chung Li biết được hắc ta sẽ nghĩ gì? Hắc ta liệu có lập tức phi hạc truyền thư bẩm báo cho lão hoàng đế hồ ly ấy biết không?

Tuy nàng bây giờ trong mắt lão hoàng đế vẫn còn giá trị lợi dụng, ông ta chắc chắn nhất thời không làm gì nàng, nhưng Tiêu Tịch thì sao? Y chẳng qua chỉ là một bách tính thông thường, nếu như hoàng đế muốn lấy mạng y, kì thực là quá dễ dàng!

Hơn thế nữa, cho dù hoàng đế không giết y, vậy nếu Lãnh Như Tuyết biết được thì tên nam nhân tàn bạo ấy có bỏ qua cho Tiêu Tịch? Đáp án nhất định là—— không!

Chương 139: Trị thủy (1)

Suy tư tâm sự, Ưu Vô Song cơ hồ cả đêm không hề chớp mắt, một mực cho đến khi trời tờ mờ sáng, mới mơ hồ nhắm được một lúc, đến khi sắc trời sáng hẳn, nàng mới cố mở đôi mắt gấu trúc bò dậy sau tiếng gọi của Vân Nhi.

Đợi khi nàng dùng qua điểm tâm, mới đến đại đường, Vệ Toàn và mọi người đã đợi sẵn trong đại đường.

Nàng không thấy Tiêu Tịch, Vân Nhi nói là Tiêu Tịch mới sáng sớm đã ra khỏi phủ, nàng mới thờ phào, nàng không phải sợ việc Tiêu Tịch ở trong vườn của nàng bị Chung Li hay hộ vệ khác biết được, bởi vì Tiêu Tịch ở trong vườn của nàng, căn bản không giấu nổi Chung Li.

Nàng chỉ nhất thời chưa nghĩ được phải làm sao nói với Chung Li việc này, cho nên Tiêu Tịch bây giờ không ở đây, nàng đúng lúc có thể nhẹ nhõm, có thể có nhiều thời gian suy nghĩ kĩ.

Khi Ưu Vô Song đến đại đường, Vệ Toàn tri húng, sớm đã sai người chuẩn bị những tài liệu trị thủy của Lăng Phong huyện trong những năm gần đây, thấy Ưu Vô Song đến, hàn tuyên vài câu liền thảo luận phương án trị thủy với Ưu Vô Song.

Nhưng lại giảo hoạt đối với việc tiền cứu tế, hẳn ta không nhắc tới lấy một chữ.

Ưu Vô Song trong lòng tự nhiên biết Vệ Toàn cố ý, nhưng nàng không nhắc tới vì nàng biết, Vệ Toàn ăn chặn tiền cứu tế tuyệt đối là thật nhưng

mà Vệ Toàn làm tri huyện ở Lăng Phong huyện bao năm nay, tự khắc có căn cứ nhất định, nàng tuy là tuần phủ hoàng đế phái đến trị thủy nhưng muốn trong nhất thời tìm ra ngọn ngành thì không phải là việc dễ.

Hơn nữa, tay nàng tuy có thư hàn Tiêu Tịch giao cho, trên ấy ghi rõ tội anh tham ô tiền cứu tế nhưng những thứ này trong mắt những người khác đều là lời nói từ phía Tiêu Tịch, chưa tìm tra rõ mà đã dựa vào những thứ này thì khó mà lật đổ được Vệ Toàn.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song đành đem việc Vệ Toàn tham ô để sang một bên, sau đó chăm chú nhìn tư liệu trị thủy của những năm trước.

Những chữ cổ này tuy tương đồng với những chữ cổ của thời cổ đại ở thế kỉ 21, nhưng khi Ưu Vô Song ở thế kỉ 21 không nghiên cứu qua mấy chữ cổ này, nên đối với những nét chữ cong cong queo queo nàng nhìn cũng phí sức.

Nàng cố nhẫn nại, miễn cưỡng xem một ít tư liệu, xác định phương án trị thủy của những năm trước không có gì không giống nhau, nàng liền bưng tư liệu trong tay xuống, không coi tiếp.

Bởi vì, những phương án ấy căn bản đều ngoài việc đề đến việc đắp đê cao hơn dày hơn thì cơ hồ đều là vây hãm và ngăn chặn, không để nước chảy đổi dòng. Nhưng lại hoàn toàn không biết phân chia dòng nước, nên mỗi lần đắp xong đều xảy ra nạn thủy càng nghiêm trọng hơn.

Ưu Vô Song trầm tư hồi lâu, quyết định trước tiên là đi xem hiện trường nơi thường phát sinh nạn thủy.

Rất nhanh, một hàng người đã đến bờ đê cách huyện thành ba lí (đơn vị tính quãng đường thời xưa, một lí bằng 300 mét) và điều khiển Ưu Vô

Song kinh ngạc là, Tiêu Tịch sáng sớm rời khỏi phủ, lúc này đang một mình đứng trên bờ đê.

Tiêu Tịch thấy Ưu Vô Song đến, chỉ quay đầu gật đầu một cái, sau đó nói: “đại nhân.”

Vệ Toàn vốn dĩ nghĩ Tiêu Tịch là người bên cạnh Ưu Vô Song cho nên mới không ngạc nhiên với hành vi của y, hẳn ta cho rằng Ưu Vô Song trẻ tuổi khí thịnh, giống như những quan viên mấy năm trước đến trị thủy, chỉ là một người không biết gì, là người chỉ biết vội lập công.

Hơn nữa, hẳn ta thấy Ưu Vô Song trẻ tuổi, trong lòng sớm đã sinh ra ý nghĩ coi thường, đối với hẳn ta mà nói thủy này có trị hay không không liên quan nhiều tới hẳn ta, hơn nữa, việc trị thủy mỗi năm đem lại thu nhập cho hẳn ta, hẳn ta căn bản không cho rằng Ưu Vô Song có năng lực trị được nạn thủy ở Lăng Phong huyện.

Ưu Vô Song chăm chú quan sát bờ đê, phát hiện đồ mà những năm trước họ dùng để đắp đê ngoài một số đá vụn ra cơ hồ không có gì có tính dính như bùn đất.

Nhìn những thứ này Ưu Vô Song bất giác nhíu mày, dùng những thứ này mà đắp đê khi nước dâng thì căn bản không thể nào chống nổi, hoàng đế lão hồ ly từng nói qua bởi vì Lăng Phong huyện năm nào cũng xảy ra nạn thủy nên hằng năm phải chi một lượng lớn tiền cứu tế.

Xem ra nạn thủy của Lăng Phong huyện trị không hết ngoài phương pháp không đúng còn lại thì tiền cứu tế căn bản không hề dùng tới, mà tiền ấy chỉ chui vào túi riêng của mỗi nhân.

Nghĩ tới đây, trong lòng Ưu Vô Song cười lạnh, hỏi Vệ Toàn: “Vệ đại nhân, tiền cứu tế hằng năm triều đình đều đưa đến, sao đến nay đê điều

vẫn chưa kiên cố?”

Vệ Toàn nghe thấy lời của Ưu Vô Song, lòng bất giác kinh ngạc, nhưng mà hắn ta rất nhanh đã định thần lại, cười nói: “đại nhân, không phải hạ quan không gia cố mà là Lăng Phong huyện vốn nghèo nàn, núi đá không nhiều, thiên tai năm nào cũng xảy ra, triều đình tuy năm nào cũng phát tiền cứu tế, nhưng lại không đủ, nếu như chỉ dựa vào chút tiền ấy vận chuyển đá từ chỗ khác tới thì không đủ.”

Ưu Vô Song quan sát chung quanh, chỉ thấy núi xung quanh đích thực không có đá gì, nhưng lại không như Vệ Toàn nói, trong lòng nàng cũng hiểu được vài phần, những năm trước những người tới đây trị thủy, e là người muốn quyết tâm trị thủy không có được mấy người. Mà là loại người tham ô như Vệ Toàn, cho nên Lăng Phong huyện mới năm nào cũng có nạn thủy xảy ra.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song không thềm quan tâm Vệ Toàn, mà chỉ quay đầu nói với Chung Li đứng cạnh bên: “Chung hộ vệ, người dẫn thêm vài người, dọc theo thượng lưu xem thử, tốt nhất có thể tìm ra đầu nguồn của dòng nước.”

Chung Li ứng một tiếng, chọn lấy vài hộ vệ dọc theo bờ sông đi lên thượng lưu.

Chương 140: Trị thủy (2)

Thấy Chung Li đã đi xa, Ưu Vô Song không thêm quan tâm Vệ Toàn đứng cạnh bên, mà nàng chỉ đi từ từ lên bờ đê, đứng sát vai cùng Tiêu Tịch, nhìn về phía dòng sông đang chảy xiết.

Dòng sông này, chính xác hơn là nên gọi là sông lớn mới đúng, bởi vì bề rộng đạt khoảng sáu, bảy trượng, nước sông cuộn cuộn, lúc này đang chảy xiết xuống hạ lưu, cộng thêm nước sâu khó lòng đo được hoàn toàn có thể gọi là sông lớn*.

(chú thích: vì tiếng Trung có phân biệt sông nhỏ: 河, sông lớn: 江, tiếng Việt thì chỉ có từ 'sông'/'giang' thôi, không phân biệt lớn nhỏ.)

Hơn nữa với góc độ trên bờ đê mà nhìn, thì mực nước căn bản bằng với mặt đất, nếu như không có bờ đê, e là nơi này sẽ bị nước nhấn chìm. Nhưng mà cho dù như vậy, nếu như nước dâng lên thì nơi này vẫn gặp nạn thủy.

Đây e rằng chính là nguyên nhân mà năm nào Lăng Phong huyện cũng gặp thiên tai, đầu mối tai họa e rằng chính là bùn đất càng tích lũy càng cao kia.

Nếu như thật sự muốn trị hết nạn thủy nơi này thì e là ngoài việc phân tán dòng chảy ra còn phải nạo vét hết một nửa bùn đất, nhưng mà những việc này cần rất nhiều nhân lực không phải là việc một sớm một chiều là xong.

Khi Ưu Vô Song bước lên, Tiêu Tịch một mực đứng trầm ngâm bỗng lên tiếng hỏi: “có phải đại nhân đã nhìn ra gì?”

Ưu Vô Song trước hết là khẽ giật mình, khi nàng đối diện với đôi mâu đen đằm tĩnh của Tiêu Tịch, trong lòng bất giác dịu lại, nói: “Con sông này sao mà nhiều bùn đất vậy?”

Ánh mắt Tiêu Tịch thoáng qua tia kinh ngạc, sau đó nói: “Đầu nguồn con sông này vốn dĩ là núi tuyết ngàn năm, mấy năm trước bởi vì thân núi không chịu được lượng lớn tuyết cho nên xảy ra lở tuyết, nguồn nước chủ yếu của con sông này chính là núi tuyết đó, sau khi núi tuyết lở, tuyết tan thành nước, hòa với bùn đất chảy từ thượng lưu xuống đây. Cho nên con sông này trở nên đầy bùn đất.”

Ưu Vô Song giờ mới hiểu ra, thì ra là như vậy, e là đây là nguyên nhân mấy năm nay gặp phải nạn thủy.

Ưu Vô Song nghĩ tới đây, trong lòng đã có tính toán, nếu như vì tuyết lở mới tạo thành nạn thủy vậy thì không có gì phiền phức, chỉ cần sai người xử lý nơi thân núi, sau đó phân tán dòng chảy, nạn thủy này sẽ coi như giải quyết xong. Không cần năm nào cũng tốn tiền xử lý bùn đất đáy sông, như vậy thì có thể nhẹ nhàng nhiều, tin rằng triều đình sẽ tương đối chấp nhận phương án này.

Nghĩ như thế, Ưu Vô Song đột nhiên cười nhẹ, nhìn Tiêu Tịch, nói: “Lần này huynh đến Lăng Phong huyện cũng vì việc trị thủy nên tới đây sao? Trước kia huynh có phải từng tới qua đây? Nếu không sao huynh biết rõ thế?”

Tiêu Tịch chỉ mỉm cười, nhìn mặt sông, lãnh đạm nói: “Ta vốn dĩ lớn lên tại Lăng Phong huyện, những việc này ta biết thì có gì kì lạ chứ?”

Lần này thì đến lược Ưu Vô Song sửng sốt, làm sao nàng cũng không ngờ tới Lăng Phong huyện lại là quê nhà của Tiêu Tịch, khó trách y rõ nơi này như lòng bàn tay.

Chỉ là Lăng Phong huyện nơi sơn cùng thủy tận này, cư nhiên có một nhân vật tựa thần tiên như Tiêu Tịch, quả thực khiến người ta khó tin, cho nên Ưu Vô Song ngăn người nhìn Tiêu Tịch, nói không ra lời.

Gió trên bờ đê rất lớn, thổi rối mái tóc của Ưu Vô Song, gương mặt nhỏ nhẩn bởi vì gió lạnh mà đỏ ửng, cơ thể khẽ run rẩy.

Tiêu Tịch đột nhiên cởi chiếc áo khoác của mình ra, nhẹ nhàng choàng cho Ưu Vô Song, dịu dàng nói: “Được rồi, ở đây gió lớn, xuống dưới đi.”

Nhìn dung mạo dịu dàng sắp nhỏ ra nước của y, trong lòng Ưu Vô Song bất giác xúc động, nàng đưa tay nắm tay choàng áo khoác cho nàng của Tiêu Tịch, xúc động nói: “Tiêu Tịch, huynh sao lại đối xử với ta tốt như vậy?”

Biểu tình ôn nhu của Tiêu Tịch bỗng dưng hóa đá, nhưng mà y rất nhanh hồi phục biểu tình lãnh đạm, điềm đạm rút tay lại, lãnh đạm nói: “cô nương vì việc trị thủy của Lăng Phong huyện mà tới, ta không muốn nhìn thấy cô nương bị bệnh.”

Ưu Vô Song nghe thấy vậy, trong lòng nhất thời thất vọng, sự kì vọng vốn dĩ của nàng lúc này bị ngữ khí lãnh đạm của Tiêu Tịch đả kích tới mức không lưu chút dấu vết, nàng miễn cưỡng nở một nụ cười khó coi, buồn bã nói: “vậy sao? Thì ra là vậy.....”

Dứt lời, Ưu Vô Song thất vọng quay người đi xuống bờ đê.

Đúng vậy, lòng nàng kì vọng gì chứ? Nàng là chính phi của Lãnh Như Tuyết, nàng còn có gì để kì vọng? Thân phận của nàng, với người hiểu lí như y thì sao lại làm việc ngu ngốc như thế?

Hôm đó nàng và y gặp nhau tại tửu lầu, có lẽ là vì ngày hôm nay.

Là bản thân nàng, là nàng quá ngốc, cứ tưởng rằng nàng và Lãnh Như Tuyết thanh bạch thì không phải là chính phi của Lãnh Như Tuyết, cứ tưởng rằng nàng vẫn có thể tự do thích người mình thích nhưng nàng đã sai lầm, nàng sao có thể quên chứ, đây căn bản không phải là thế kỉ 21, mà là thời cổ đại phong kiến?

Nơi này bất kể giữa nàng và Lãnh Như Tuyết có xảy ra chuyện gì không thì trong mắt mọi người, nàng đều là thê tử của Lãnh Như Tuyết, đều là một vương phi, là một nữ nhân đã thành gia lập thất, có ai lại tin rằng nàng thanh bạch chứ?

Cổ nhân chú trọng nhất là trinh tiết, cho dù một người tựa tiên nhân như Tiêu Tịch cũng không tránh khỏi.

Ưu Vô Song cảm thấy bản thân đang làm trò cười, Tiêu Tịch trước nay không có ý nghĩ gì với nàng, còn nàng đối với y lại nhất kiến chung tình, nhớ nhung không nguôi. Nàng còn vì sự ích kỉ của bản thân mà cố tình giấu đi thân phận đã gả cho người khác, thật nực cười, kì thực Tiêu Tịch cái gì cũng biết, từ khi bắt đầu lúc gặp nàng, y đã biết tất cả.

Chỉ có mình nàng cái gì cũng không biết, còn kì vọng y và nàng tương ngộ.

Chương 141: Hai nam một nữ cùng trị thủy.

Mấy ngày sau đó, tâm trạng Ưu Vô Song cực kì thất vọng, nàng vẫn chưa thoát khỏi đả kích của Tiêu Tịch, nhưng mà may là việc trị thủy tương đối bận cho nên nàng cũng không có nhiều thời gian suy nghĩ lung tung.

Còn Tiêu Tịch tuy sống cùng vườn với nàng nhưng y sáng đi tối mới về, y và Ưu Vô Song không mấy gặp nhau.

Có lẽ vì song phương đều muốn trốn tránh, cho nên ngày tháng trôi qua tương đối bình lặng.

Nháy mắt cái Ưu Vô Song đến Lăng Phong huyện đã được một tháng, trong một tháng này, việc trị thủy đã được bố trí tương đối, hơn nữa, đã bắt đầu thực hiện, cho nên Ưu Vô Song mấy ngày này không có việc gì làm.

Bây giờ nàng cũng không muốn đi tra việc Vệ Toàn tham ô, bởi vì phương án trị thủy mới bắt đầu, nàng không thể vì việc của Vệ Toàn mà kéo dài việc trị thủy, dù sao sau khi giải quyết nạn thủy mới xử lí tên tham quan Vệ Toàn cũng không muộn.

Mấy ngày này, bên ngoài lại có tuyết rơi, tuy là không lớn nhưng lại lạnh muốn chết, cho nên, Ưu Vô Song rãnh rỗi không có gì làm, lúc này đang chui rúc ở chiếc ghế thái sư đối diện với lò lửa, gật gù ngủ say.

Đột nhiên một trận bước chân nhẹ nhàng truyền tới, Ưu Vô Song tưởng là Vân Nhi, nên cũng không quan tâm, vẫn nhắm mắt, lười biếng nói: “Vân Nhi, ta muốn nghỉ ngơi chút, ngươi đừng làm phiền ta.”

Đột nhiên, Ưu Vô Song cảm thấy bản thân bị người khác ôm dậy, nàng mở nhanh mắt ra, lại kinh ngạc đến ngẩn người, bởi vì nàng nhìn thấy một người đáng lẽ không nên xuất hiện ở đây, lúc này đang cả mặt vui mừng nhìn nàng, còn nàng đang bị hắn ôm vào lòng.

Đột ngột nhìn thấy Lãnh Như Tuyết, không biết tại sao, trong lòng Ưu Vô Song thoáng qua tia kinh hoàng, nhưng mà nàng rất nhanh đã lớn tiếng tri vấn: “ngươi.....ngươi sao lại ở đây?”

Lãnh Như Tuyết vẫn ôm Ưu Vô Song, hắn nghe thấy lời của Ưu Vô Song, bất giác có chút không vui nói: “sao vậy? Sao ta lại không thể ở đây? Vương phi, không lẽ ngươi nhìn thấy bốn vương thì không vui?”

Ưu Vô Song nghiêng mặt đi nơi khác, nói: “có gì không vui? Vui khi ngươi tới cãi nhau với ta sao? Ngươi còn chưa trả lời ta sao ngươi lại ở đây?”

Lãnh Như Tuyết ôm Ưu Vô Song tới bên giường, nhẹ nhàng buông xuống, sau đó lật người đè nàng dưới người, cười nói: “phụ hoàng biết bốn vương nhớ nhung vương phi, cho nên hạ chỉ cho bốn vương đến đây, nhưng mà vương phi hình như không mấy thích nhìn thấy bốn vương, thật khiến người ta thất vọng quá!”

Nghe thấy lời nói của Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song trước tiên khẽ giật mình, nhưng mà nàng rất nhanh đã phản ứng lại, ra sức đẩy Lãnh Như Tuyết ra, nói: “ngươi làm gì vậy? Mau buông ta ra!”

Lãnh Như Tuyết nào có dễ dàng buông nàng ra như vậy, dù cho Ưu Vô Song có cố gắng thế nào nhưng cơ thể hắn cứ như tảng núi, không chút xô dịch, hắn dùng tay ấn lấy tay Ưu Vô Song, hôn nhẹ một cái trên mặt nàng, cười tà mị một cái, sau đó áp sát bên tai Ưu Vô Song dùng âm thanh cực kỳ gợi tình nói: “vương phi, ngươi đang dụ dỗ ta sao?”

Hơi thở ấm ẩm phả và đôi tai nhạy cảm của Ưu Vô Song, khiến cả người Ưu Vô Song bất giác khẽ run lên, nàng đột nhiên cảm thấy cơ thể bản thân nóng rực, thậm chí miệng lưỡi còn khô khan.

Nàng cố gắng nén cơn kích động vô cớ trong lòng, cố gắng giả vờ làm ra khí chất quát: “Lãnh Như Tuyết, tên sắc lang nguời, nguời mau thả ta ra.”

Tiếng là âm thanh của nàng lúc này nghe mềm mại như tơ, không có chút khí lực, ngược lại như đang nhõng nhẽo với Lãnh Như Tuyết.

Còn Lãnh Như Tuyết phảng phất như cố ý, hần vắn áp sát tai nàng, nhẹ nhàng nói: “Vương phi, nguời nói gì?”

Ưu Vô Song tức đến đỏ cả mặt, nhưng lại không làm gì được Lãnh Như Tuyết, trong tình thế cấp bách, nàng vội ngấn đầu cắn mạnh bờ vai của Lãnh Như Tuyết, nhưng đúng lúc này, Lãnh Như Tuyết ngấn đầu lên, cho nên nàng không những không cắn được Lãnh Như Tuyết, mà ngược lại chạm vào môi hần, cứ như bản thân nàng chủ động hôn hần.

Đúng vào lúc này, cửa tấm phòng bị đẩy ra, truyền lại âm thanh của Tiêu Tịch: “Vô Song cô nương.....”

Tiếng của Tiêu Tịch nghe lại, Ưu Vô Song quay đầu qua nhìn, chỉ thấy Tiêu Tịch lúc này đang đứng trước cửa tấm phòng, sửng sốt nhìn nàng và Lãnh Như Tuyết, trong phút chốc, ánh mắt Tiêu Tịch thoáng qua tia thất vọng, còn khuôn mặt trắng bệch từ từ biến thành màu đỏ, sau đó bay nhanh rời khỏi.

Bộ mặt thất vọng của Tiêu Tịch nhất thời khiến tim Ưu Vô Song đau nhói, nàng nhất thời quên đi Lãnh Như Tuyết đè trên người nàng, buộc miệng gọi: “Tiêu Tịch.....!”

Còn Lãnh Như Tuyết vốn dĩ thấy một nam nhân xa lạ xông vào tẩm phòng Ưu Vô Song, trong lòng đã cực kì không vui, nay lại nghe thấy Ưu Vô Song gọi tên, cơ thể bất giác hóa cứng, sau đó phút chốc buông Ưu Vô Song ra, sắc mặt âm trầm bước xuống giường.

Còn Ưu Vô Song lúc này tràn ngập bộ dạng thất vọng của Tiêu Tịch, nào có quan tâm Tiêu Tịch, chỉ thấy có được tự do, đã nhanh chóng bỏ dậy, nghĩ cũng không nghĩ đuổi theo Tiêu Tịch.

Tuy nhiên, nàng mới đi được vài bước, đột nhiên bị Lãnh Như Tuyết nắm chặt lấy vai, tiếp đó là âm thanh lạnh lẽo của Lãnh Như Tuyết vang lên bên tai: “Tên đó là ai?”

Lòng Ưu Vô Song vội như lửa đốt, nàng muốn đi tìm Tiêu Tịch giải thích rõ, bởi vì khi này nàng có thể nhìn ra, Tiêu Tịch đối với nàng không phải là không có cảm giác.

Và lúc này, bị Lãnh Như Tuyết một tiếng âm lạnh tri vấn, nàng nhất thời như bị tạt một thau nước lạnh từ đầu tới chân, cả người nhất thời thanh tỉnh.

Chương 142: Ta thích y đấy!

Ưu Vô Song thanh tỉnh lại nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của Lãnh Như Tuyết, có chút hư tâm quay đầu đi, nói: “Người làm gì vậy? Mau buông tay ra!”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời của Ưu Vô Song, không những không buông tay mà ngược lại còn dùng sức kéo mạnh, kéo Ưu Vô Song đến trước mặt, một đôi mâu đen âm lạnh khóa chặt trên ánh mắt trốn tránh vì chột dạ của Ưu Vô Song, ngữ khí không chút tình cảm nói: “Hắn ta là ai? Sao lại ở đây?”

Ưu Vô Song nhìn sắc mặt đen thui của Lãnh Như Tuyết, trong lòng thầm hét tiêu rồi, nhưng mà lại không có cách nào, chỉ còn có thể mặt dày: “Y.....y là bằng hữu của ta!”

“Bằng hữu?” Lãnh Như Tuyết cười lạnh một tiếng, đột nhiên tay nắm lấy tay Ưu Vô Song siết mạnh một cái, hàn giọng nói: “Xem ra, bốn vương thật là xem thường người rồi, mới rời kinh thành có một tháng, cư nhiên có một người ‘bằng hữu’ như vậy! Ưu Vô Song, người xem bốn vương là đứa trẻ ba tuổi sao?”

Ưu Vô Song bĩu môi, nhỏ tiếng nói: “Vốn dĩ là bằng hữu, người không tin, ta cũng hết cách....Nếu như cảm thấy ta đội mũ xanh cho người (tức **cắm sừng**) thì người cho ta hưu thư là được.....”

Lời mới dứt, Ưu Vô Song cảm thấy trên cánh tay truyền đến một cơn đau tột cùng, nàng không nhịn được hô một tiếng, sau đó phẫn nộ nhìn

Lãnh Như Tuyết hét: “đau chết ta, Lãnh Như Tuyết, ngươi làm gì vậy? Mau buông tay ta ra.”

“buông tay?” Lãnh Như Tuyết lúc này sắc mặt tái xanh, biểu tình cực kì đáng sợ, hấn cứ như một con sư tử đang tức giận, ánh mắt cực kì phẫn nộ nhìn Ưu Vô Song, tức giận nói: “Ưu Vô Song, đây chính là lí do ngươi muốn rời khỏi bốn vương?”

Ưu Vô Song bị Lãnh Như Tuyết dọa giật mình, cơ thể nàng vì sợ hãi mà khẽ run, nhưng vẫn ngang bướng nói: “Ta....ta không biết ngươi đang nói gì! Lãnh Như Tuyết, ta không thích ngươi, ngươi không thích ta, hà tất miễn cưỡng ở cùng nhau?”

Ưu Vô Song định dùng lí trí thuyết phục Lãnh Như Tuyết, nhưng ngữ khí không đủ.

Miễn cưỡng? Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời của Ưu Vô Song, trước tiên là có chút nghi hoặc, sau đó rất nhanh ánh mắt đã thoáng qua tia đau khổ, hấn trầm mặc một lúc, đột ngột buông Ưu Vô Song ra, tự cười nhạo bản thân, lẩm bầm một mình: V sao? Ngươi không thích bốn vương, ngươi ở cùng với bốn vương rất miễn cưỡng?”

“Ta.....” Ưu Vô Song rất muốn lớn tiếng nói là đúng, đúng là như thế, nhưng không biết tại sao, khi mắt nàng đối diện với ánh mắt có chút đau khổ và thất vọng của Lãnh Như Tuyết, nàng phát hiện mình không nói được gì.

Nàng đột nhiên phát hiện, kì thực Lãnh Như Tuyết không đáng ghét như nàng tưởng, hấn thậm chí còn cứu nàng, nhưng trong lòng nàng đã có Tiêu Tịch, nàng sao lại có thể cùng Lãnh Như Tuyết dây dưa không dứt.

Nàng không phải là nữ tử của thời phong kiến, nàng là nhân loại tân tiến của thế kỉ 21, cho nên trong lòng nàng không có cách nghĩ xuất giá tòng phu, một nữ không gả hai chồng, hơn thế nữa, nàng trên danh nghĩa là vương phi của Lãnh Như Tuyết, kì thực thì giữa nàng và hắn không hề có bất cứ quan hệ gì.

Đối với nàng thì nếu như bản thân mình có người mình thích thì phải chủ động đi giành lấy hạnh phúc của mình, cho nên nàng mới biểu đạt tâm ý của mình rõ ràng như vậy với Tiêu Tịch.

Nhưng bây giờ đối diện với ánh mắt đau khổ của Lãnh Như Tuyết, nàng phát hiện mình cái gì cũng không nói ra được, nàng đột nhiên có chút chột dạ, cứ như một người thê tử bị tướng công mình bắt gian tại giường, thấp thỏm không yên.

“Người cái gì? Ưu Vô Song, người thường ngày không phải miệng lưỡi sắc bén lắm sao? Sao giờ lưỡi cứ như bị mèo cắn mất?”

Lãnh Như Tuyết cố tình vờ không quan tâm sự đau nhói trong thâm tâm, lúc này cơ hồ kích động đến mức muốn lập tức đi giết chết người nam nhân tên là Tiêu Tịch kia, hắn không biết bản thân sao lại làm vậy, hắn chỉ biết, sau khi nàng đến Lăng Phong huyện, lòng hắn không một khắc nào không nhớ đến nàng, khi vết thương trên người hắn vừa khỏi, hắn đã lập tức xin thánh chỉ của phụ hoàng bay nhanh đến nơi này.

Nhưng sau khi hắn tới đây, tiếp đón hắn lại là việc nàng và người nam nhân tên Tiêu Tịch ở cùng nhau, và nàng còn nói là không thích hắn!

Đối diện với sự tri vấn của Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song trầm mặc đối mặt, bởi vì nàng không biết Lãnh Như Tuyết tại sao lại tức giận như vậy, nàng đúng là thích Tiêu Tịch nhưng nàng với Tiêu Tịch bây giờ đâu có quan hệ gì? Cho dù hắn có giận nàng cũng cần phải cho nàng một cái lí do chứ?

Hơn nữa, bản thân hắn lại không thích nàng, hắn dựa vào gì mà không cho nàng thích Tiêu Tịch?

Thấy Ưu Vô Song trầm mặc không nói gì, trong lòng Lãnh Như Tuyết càng tức giận, hắn đột nhiên đưa tay nắm lấy vai Ưu Vô Song, tức giận nói: “Tiện nhân không biết xấu hổ người! Người có phải thích người nam nhân tên Tiêu Tịch kia?”

Nghe thấy Lãnh Như Tuyết gọi mình là tiện nhân, sự chột dạ trong lòng Ưu Vô Song nhất thời thay thế bởi nộ hỏa, hắn dựa vào cái gì mà nói với nàng như vậy? Hắn không thích nàng, không lẽ không cho phép nàng thích người khác sao?

Dựa vào cái gì hắn có thể thích người nữ nhân khác, còn nàng chỉ có thể một lòng hướng về hắn?

Trong lúc tức giận, Ưu Vô Song đấu khí buộc miệng nói: “Đúng, ta thích y thì sao chứ.....”

Tuy nhiên, lời nàng còn chưa nói hết, chỉ nghe thấy “chát” một tiếng thanh thúy vang lên, Ưu Vô Song cảm thấy mặt như bị người khác tát mạnh một bạt tay, trên mặt truyền lại cơn đau rát, một mùi máu tanh dâng lên trong miệng, từ khóe miệng từ từ chảy ra một dòng máu tươi.

Từ khi thái độ của Lãnh Như Tuyết đối với nàng có chuyển biến, đã rất lâu hắn không đánh qua nàng, Ưu Vô Song cơ hồ không dám tin, bạt tay khi này là Lãnh Như Tuyết đánh nàng.

Bạt tay ấy đánh rất mạnh, mặt nàng rất đau, nhưng những thứ này nàng đều có thể chịu được, chỉ là sâu thẳm trong thâm tâm vô cơ đau nhói, khiến cho nước mắt nàng không theo sự khống chế trào dâng ra ngoài.

Chương 143: Người không còn là vương phi của bốn vương nữa

Sau khi Lãnh Như Tuyết kích động ra tay đánh Ưu Vô Song một bạt tay thì trong lòng hắn đã hối hận, lúc này nhìn gương mặt sưng đỏ đầy nước mắt của nàng, lòng hắn bất giác cảm thấy tự trách và có lỗi, hắn đưa tay định chạm vào gương mặt sưng đỏ của Ưu Vô Song, nhưng lại vì hành động tránh né của Ưu Vô Song mà sửng người.

Đúng vào lúc này, cửa tắm phòng lần nữa bị người mở ra, thân ảnh thon dài của Tiêu Tịch lần nữa xuất hiện trong tắm phòng, y thấy Lãnh Như Tuyết không những không hành lễ mà chỉ lãnh đạm nói: “Vương gia, người không nên đối xử với cô nương ấy như vậy!”

Nghe thấy âm thanh lãnh đạm của Tiêu Tịch, lòng Ưu Vô Song không còn đè nén được sự ủy khuất, nàng xoay người, đột nhiên bay nhanh vào lòng Tiêu Tịch, khóc trong vô thanh.

Nàng cảm thấy bản thân rất mệt rất mệt, nàng cần một nơi ấm áp, và trong lòng Tiêu Tịch nàng có cảm giác ấm áp bình yên.

Tiêu Tịch lúc này đối mặt với Lãnh Như Tuyết, thần sắc y rất bình tĩnh, y không an ủi Ưu Vô Song và cũng không đẩy nàng ra, y chỉ đứng yên ở đó, ánh mắt đạm nhiên nhìn Lãnh Như Tuyết.

Còn Lãnh Như Tuyết bởi vì đánh Ưu Vô Song mà cảm thấy ray rứt, nay nhìn thấy cảnh trước mắt, sự tự trách sớm đã thay thế bằng cơn nộ hỏa, sắc mặt hắn tái xanh, trán nổi gân xanh, hiển nhiên là trong lòng phần nộ vô cùng, mâu đen của hắn thoáng qua tia sát ý, lạnh lùng nhìn Tiêu Tịch, hàn giọng quát: “Người buông nàng ta ra!”

Đối diện với sự bạo nộ của Lãnh Như Tuyết, Tiêu Tịch từ đầu tới cuối khuôn mặt vẫn đăm nhiên, y không đẩy Ưu Vô Song ra, mà chỉ lãnh đạm nói: “Vương gia, nếu như người vì việc của tại hạ mà trách lầm vương phi vậy thì vương gia sai rồi, tại hạ và vương phi chỉ như vương phi nói, chỉ là bằng hữu thôi!”

Lãnh Như Tuyết không thềm quan tâm Tiêu Tịch, sắc mặt hẩn tái xanh, nhìn chằm chằm Ưu Vô Song trong lòng Tiêu Tịch, đột nhiên hẩn lớn bước đi về trước, đưa tay về phía Ưu Vô Song, tức giận nói: “Người buông nàng ta ra!”

Tiêu Tịch không động đậy, mà ngược lại Ưu Vô Song thấy Lãnh Như Tuyết đưa tay về phía nàng, đột nhiên buông Tiêu Tịch ra, tránh khỏi tay Lãnh Như Tuyết, rồi quay người trốn ra sau lưng Tiêu Tịch.

Nàng trốn hẩn, nàng vì người nam nhân khác mà trốn hẩn! Trong phút chốc, tim Lãnh Như Tuyết “bùm” một tiếng, phảng phất như có thứ gì đó bùng nổ, lòng hẩn không ngừng trầm xuống, một cơn đau nhói dâng lên từ tim từ từ tràn ngập lòng hẩn, tay đưa ra định bắt lấy Ưu Vô Song cũng vì động tác ấy mà cứng đờ giữa không trung.

Hẩn cứ như vậy, đứng sững sờ ở đó, nhìn Ưu Vô Song trốn sau lưng Tiêu Tịch, ánh mắt hẩn thoáng qua tia thống khổ và thất vọng mà trước nay chưa từng có.

Biểu tình của Tiêu Tịch vẫn không chút thay đổi. Phảng phất như tất cả những việc này không hề liên quan đến y, nhưng y lại đứng chính giữa, ngăn cách Ưu Vô Song và Lãnh Như Tuyết.

Ưu Vô Song sau khi nhất thời sinh khí rơi lệ, lúc này tâm trạng đã bình tĩnh lại, chỉ là nàng vẫn còn giận Lãnh Như Tuyết ra tay đánh nàng, cố tình

không nhìn Lãnh Như Tuyết, cho nên nàng căn bản không thấy sắc mặt của Lãnh Như Tuyết lúc này.

Tấm phòng nhất thời rơi vào tĩnh lặng, còn không khí trong tấm phòng lại khiến con người ta thở không nổi, ba người đứng giữa phòng, không hề động đậy.

Cứ như vậy qua một lúc lâu, cuối cùng, Lãnh Như Tuyết từ từ thu tay lại, hắn không chút biểu tình nhìn Ưu Vô Song, động nhiên cười lớn, cười để lấp đầy đi sự đau khổ và thất vọng nói không nên lời.

Cuối cùng, hắn lạnh lùng dừng cười, nhìn Ưu Vô Song và Tiêu Tịch hai người, khàn giọng nói: “Tốt, tốt lắm! Ưu Vô Song, người ngươi thích là hắn ta phải không? Được! Bốn vương sẽ thành toàn cho ngươi! Ngươi muốn lấy được hươu thư, đến lúc đó hãy về vương phủ mà lấy! Từ nay về sau, ngươi sẽ không còn là vương phi của bốn vương nữa!”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết phất tay áo lạnh lùng quay người rời khỏi.

Ưu Vô Song nhìn theo thân ảnh của Lãnh Như Tuyết, trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu, Lãnh Như Tuyết đồng ý cho nàng hươu thư, đợi sau khi về kinh nàng sẽ được tự do, những thứ này không phải là những gì nàng muốn sao?

Nàng nên vui mừng mới đúng chứ? Nhưng sao trong lòng nàng lại khó chịu như vậy?

Tiêu Tịch nhìn hình bóng đã đi xa của Lãnh Như Tuyết, ánh mắt thoáng qua tia biểu tình phức tạp, nhưng mà chỉ là thoáng qua, rất nhanh y đã trở lại bộ dạng lãnh đạm, y quay người, cánh tay thon dài chạm vào gò má sưng đỏ của Ưu Vô Song, dịu dàng nói: “Vô Song cô nương, xin lỗi, là tại hạ liên lụy cô nương!”

Đối diện với sự dịu dàng của Tiêu Tịch, nếu như là mấy ngày trước, có lẽ Ưu Vô Song sẽ rất vui mừng, nhưng nay trong lòng nàng thực sự không vui tí nào, chỉ miễn cưỡng nở nụ cười khó coi, nói: “Không liên quan đến huynh.”

Nhìn nụ cười miễn cưỡng của Ưu Vô Song, ánh mắt bình lặng không chút dao động của Tiêu Tịch khẽ chớp chớp.

Y đột nhiên lấy từ trong tay áo ra một bình bạch ngọc nhỏ, mở chiếc nắp nhỏ ra, sau đó bôi lấy ít bột phấn trong bình, cao dược mang một mùi hương dịu dịu, nhẹ nhàng thoa vào gò má sưng đỏ cho Ưu Vô Song, dịu dàng nói: “Đây là cao dược tại hạ tự bào chế, thoa lên vết thương sẽ giảm sưng rất nhanh.”

Cảm giác được ngón tay thon dài của Tiêu Tịch nhẹ nhàng lướt qua gò má, mặt Ưu Vô Song khẽ ửng hồng: “Cảm ơn.”

Tiêu Tịch khẽ mỉm cười, không nói gì, mà chỉ cẩn thận thoa dược cao cho Ưu Vô Song, sau đó đẩy bình bạch ngọc lại, đặt vào tay Ưu Vô Song, nói: “Cái này tặng cho cô nương, đợi khi tối trước khi ngủ, bảo Vân Nhi thoa cho cô nương một lần, ngày mai sẽ khỏi hẳn.”

Dứt lời, Tiêu Tịch không đợi Ưu Vô Song nói gì thì đã tự mình quay người rời khỏi.

Chương 144: Vô có buồn phiền.

Sau khi Tiêu Tịch rời khỏi, không lâu sau, Chung Li và Vệ Toàn đều đến thỉnh ý trị thủy, cứ như vậy, đợi khi thương lượng xong việc trị thủy thì sắc trời đã tối.

Vệ Toàn làm tri huyện của Lăng Phong huyện bao năm nay, tự khắc học được bản lĩnh quan sát sắc mặt, hắn nhìn ra được tâm tình Ưu Vô Song không tốt, cho nên chỉ nói xong việc trị thủy liền lui xuống.

Còn Chung Li, sau khi Vệ Toàn lui xuống, do dự một lúc mới nói: “Đại nhân, vương gia vừa nãy đã về kinh rồi.”

Ưu Vô Song nghe thấy vậy lòng trầm hẳn, một cảm giác thất vọng bỗng dâng lên trong người, nàng miễn cưỡng cười, nói: “Vậy sao? Vậy thì tốt, nơi lạc hậu này không có cảnh sắc gì đẹp, người cao quý như vương gia sao lại ở đây được.”

Chung Li khẽ ngáp ngừng, nghĩ rồi đột nhiên nói: “Đại nhân, vương gia kì thực vì đại nhân cho nên mới tới.....”

Nụ cười trên mặt Ưu Vô Song ngày càng khó coi, nàng không đợi Chung Li nói hết liền ngắt lời: “Chung hộ vệ, hôm nay ngươi bận cả ngày, hãy lui xuống dùng thiện trước đi.”

Chung Li lẳng lặng nhìn Ưu Vô Song, sau đó ứng một tiếng, quay người rời đi.

Sau khi Chung Li rời khỏi, khí lực toàn thân của Ưu Vô Song như bị rút cạn, nằm dài trên ghế, nàng cuối cùng có được thứ nàng muốn, nhưng sao lòng nàng lại hoang mang.

Nàng xuyên không tới đây, ngày tháng tiếp xúc với Lãnh Như Tuyết không ngắn, nàng biết, hắn là một nam nhân cực kì kiêu ngạo, trước kia, hắn tuy từng đáp ứng qua cho nàng hưu thư nhưng lời hứa đó chỉ có hai người họ mới biết, cho nên hắn mới nuốt lời. Lần này hắn nói ra thì tuyệt đối không phản hồi như lần trước.

Bởi vì, hắn là một nam nhân kiêu ngạo, hơn nữa, lần này hắn nói những lời này trước mặt Tiêu Tịch, như vậy chứng minh trong lòng hắn đã quyết định từ bỏ nàng.

Nhưng không biết tạo sao, mỗi lần nàng nghĩ về việc này, câu mà hắn nói ‘từ nay về sau, ngươi sẽ không còn là vương phi của bốn vương’ thì lòng nàng cực kì thất vọng, nàng có cảm giác cực kì buồn phiền.

Bây giờ khi nàng biết Lãnh Như Tuyết đã về kinh, lòng nàng càng khó chịu. Cảm giác này ngay cả nàng cũng không biết tại sao.

Nàng đúng là thích Tiêu Tịch, có thể lấy được hưu thư hồi phục tự do, cũng là ý muốn trước nay của nàng, nhưng tại sao khi nghĩ tới bóng dáng thất vọng của Lãnh Như Tuyết thì trong lòng nàng lại khó chịu?

Nghĩ tới đây, trong lòng Ưu Vô Song bất giác vụn phần ảo não, người nam nhân đó tại sao mỗi lần xuất hiện trước mặt nàng đều khiến nàng không vui? Còn nàng lại không cách nàng quên được hắn!

Ưu Vô Song trầm luân trong suy tư của mình, không chú ý thấy Vân Nhi từ ngoài đi vào, một mực cho đến khi Vân Nhi đến cạnh nàng, nàng mới

hồi thần, nhìn Vân Nhi phát hiện thần sắc nàng ta không ổn, liền hỏi: “Vân Nhi, ngươi sao vậy?”

Vân Nhi thần sắc ưu sầu nhìn Ưu Vô Song, nói: “Tiểu thư, vương gia có phải đã biết việc của tiểu thư và Tiêu công tử?”

Ưu Vô Song khẽ sửng sốt, sau đó miễn cưỡng cười, nói: “Thì sao chứ?”

Vân Nhi biểu tình cực kì nặng nề, đột nhiên kéo lấy tay Ưu Vô Song, nói: “Tiểu thư, người sao mà hồ đồ thế, sao người có thể để vương gia biết được việc của Tiêu công tử? Bây giờ vương gia tức giận về kinh rồi, phải làm sao mới tốt đây?”

Ưu Vô Song tự khắc biết Vân Nhi lo lắng việc gì, nàng cố đè nén sự thất vọng trong lòng, ngược lại nắm tay Vân Nhi, nói: “Vân Nhi, ngươi không cần lo lắng, ta và hắc đã nói rõ rồi, hắc sẽ không làm khó ta, đợi khi về kinh, hắc sẽ cho ta hưu thư. Đến khi đó, chúng ta có thể rời khỏi thất vương phủ rồi.”

Vân Nhi nghe thấy lời Ưu Vô Song, cũng bình tĩnh chút ít, nàng ta trầm mặc một lúc, đột nhiên hỏi: “Tiểu thư, người sau khi rời khỏi vương gia, sẽ ở cùng Tiêu công tử sao?”

Ưu Vô Song nghe thấy lời Vân Nhi, trước tiên là khẽ giật mình, sau đó cười nói: “Việc sau này, sau này chúng ta mới nói được không? Chỉ là Vân Nhi, nếu ngươi sợ sau này theo ta chịu khổ sao? Nếu như vậy đến lúc đó ngươi không muốn cùng ta rời khỏi, vậy thì ngươi cứ lưu lại thất vương phủ, Lãnh Như Tuyết sẽ không làm khó Ưu Lạc Nhạn đâu.”

Vân Nhi nghe Ưu Vô Song nói vậy, vội ngẩn đầu, nhìn Ưu Vô Song với thần sắc hoang mang: “Tiểu thư, người không cần nô tì nữa sao? Người không cần nô tì nữa rồi à?”

Ưu Vô Song sửng sốt, nàng chỉ sợ đến lúc ấy Vân Nhi theo nàng chịu khổ nên mới nói như vậy, nàng không có ý gì cả, thấy thần sắc Vân Nhi kinh hoàng, vội vàng an ủi: “Vân Nhi, ta sao lại không cần người chứ? Ta chỉ sợ người theo ta sẽ chịu khổ thôi!”

Vân Nhi đột nhiên thút thít: “Chỉ cần tiểu thư nguyện ý cần nô tì, nô tì dù có chịu bao nhiêu khổ cũng không sợ, tiểu thư người đừng không cần nô tì được không?”

Ưu Vô Song nhìn đôi mắt thành khẩn của Vân Nhi, trong lòng cảm động, nàng vỗ nhẹ vai Vân Nhi, nói: “Vân Nhi ngốc, ta sao lại không cần người? Người xem, người khóc tới mặt nhem nhuốc! Được rồi, đừng khóc nữa, nếu không người khác tưởng ta ức hiếp người đấy!”

Vân Nhi lau nước mắt, qua một lúc lại nói: “Tiểu thư, người thật sự một chút cũng không thích vương gia sao? Nô tì cảm thấy, từ sau khi tiểu thư bị thương, thái độ của vương gia thay đổi nhiều, đối với tiểu thư cũng tốt hơn trước kia, tiểu thư tại sao nhất định muốn rời khỏi chứ? Tiêu công tử tuy cũng rất tuấn mã nhưng so với vương gia thì còn thua kém hơn nữa chứ, hơn nữa y còn là một dân thường.....”

Ưu Vô Song khẽ thở dài, nếu như luận điều kiện, bất kể diện mạo hay gia thế, Tiêu Tịch đều không thể sánh bằng Lãnh Như Tuyết, việc này sao nàng không biết chứ? Chỉ là, việc tình cảm có khi không phải quan tâm những việc này.

Những thứ này, một nữ tử xuất thân thời đại phong kiến như Vân Nhi thì làm sao có thể hiểu được?

Chương 145: Hồi kinh.

Ngày tháng trôi như nước chảy, chớp mắt nửa tháng nữa lại trôi qua, trong nửa tháng này, quan hệ giữa nàng và Tiêu Tịch không có thể hiện rõ gì, Tiêu Tịch vẫn không nói thích nàng, nhưng mà từ khi Lãnh Như Tuyết rời khỏi, thái độ của y đối với nàng thêm phần dịu dàng ôn nhu.

Trong nửa tháng nay, phương án trị thủy đã được tiến hành, nàng và Tiêu Tịch sớm ra tối vào, hai người ở cùng nhau không nói gì nhiều, nhiều lắm cũng chỉ nói về việc liên quan đến trị thủy.

Chỉ là trong lòng Ưu Vô Song luôn có cảm giác bất an, mỗi khi đối diện với sự ôn nhu của Tiêu Tịch thì lòng nàng lại càng thêm phần bất an.

Đặc biệt là Vân Nhi và Chung Li biết được Tiêu Tịch và Ưu Vô Song có quan hệ với nhau thì càng không để sắc mặt tốt gì cho Tiêu Tịch xem, có lẽ Tiêu Tịch cũng nhìn ra, tuy là biểu tình của y vẫn đạm nhiên nhưng trước mặt mọi người, y bắt đầu giữ khoảng cách với nàng.

Hành động này của Tiêu Tịch khiến Ưu Vô Song có chút thất vọng, bởi vì, Tiêu Tịch là một nam nhân không chú ý tới ánh nhìn và cách nghĩ của người khác, nhưng nàng tuy thất vọng nhưng cũng có cảm giác nhẹ nhõm.

Việc trị thủy vẫn tiến hành theo trình tự, bởi vì tiến độ trị thủy cho nên Ưu Vô Song phải lưu lại Lăng Phong huyện này nửa năm. Nhưng sáng nay thánh chỉ từ kinh thành tới, triệu nàng hồi cung gấp.

Trong thánh chỉ của hoàng đế, vốn không nói rõ triệu nàng về kinh là vì việc gì, chỉ nói là đoàn đưa thân của Tử Việt quốc mấy ngày trước đến kinh

thành, nàng thân là vương phi, phải trước khi tổ chức liên hôn của Tử Viêt quốc và Tây Diêm về đến kinh thành.

Còn việc trị thủy ở đây đã an bài khá ổn thỏa, nàng muốn sớm chút về kinh thành lấy được hưu thư cho nên nàng không do dự đã cùng Vân Nhi trở về kinh thành.

Bởi vì Tiêu Tịch thân phận chỉ là một bách tính thông thường, cho nên y không thể đồng hành cùng nàng, hơn nữa, lần này Ưu Vô Song về kinh là đi gặp hoàng đế, cộng thêm nay thân phận nàng vẫn là thất vương phi, do đó nàng và Tiêu Tịch chia tay tại Lăng Phong huyện này.

Trước khi khởi hành, Tiêu Tịch giao cho nàng một bức thư, trong thư nói nếu như Ưu Vô Song sau này muốn tìm y, thì tới ngọn Quân sơn cách kinh thành khoảng một trong lí là được.

Ưu Vô Song vội vàng nhớ lấy địa chỉ, liền cùng Chung Li và các hộ vệ về kinh thành.

Bởi vì hoàng đế đã phái người khác đến tiếp nhận công việc trị thủy cho nên Ưu Vô Song về kinh cũng an tâm hơn.

Năm ngày sau.

Ưu Vô Song sau khi vào cung diện thánh, cuối cùng cũng về thất vương phủ nơi đã rời xa hơn một tháng.

Ưu Vô Song xuống ngựa, nhìn tòa kiến trúc cao to hùng vĩ này, đột nhiên trong lòng dâng lên cảm giác thân thiết kì lạ, tuy rằng ở đây nàng từng phát sinh nhiều việc không vui nhưng dù sao cũng là nơi đầu tiên nàng ở sau khi xuyên không đến đây, nàng đối với nơi này vẫn có cảm giác hoài niệm khó tả.

Thất vương phủ tuy không có gì thay đổi, những lính canh đứng trước phủ vẫn gương mặt thân quen đó nhưng những lính canh đó nhìn Ưu Vô Song, mặt lộ ra biểu tình kì lạ.

Nhưng mà đối với những hạ nhân, Ưu Vô Song vốn chưa hề chú ý qua, nàng trực tiếp cùng Vân Nhi từ từ đi vào thất vương phủ.

Nhưng mà sau khi vào phủ, sự thanh lạnh bên trong nằm ngoài dự đoán của nàng, bởi vì trong ấn tượng của nàng, hạ nhân của thất vương phủ vốn không ít, thường ngày trước vương luôn có hạ nhân bận rộn công việc.

Nhưng nay tuy họ không ra nghênh tiếp người vương phi thất sủng này nhưng lại không nên thanh lạnh như vậy.

Nhìn thấy cảnh như vậy, Ưu Vô Song đột nhiên nhớ tới lúc trong cung điện thánh, nụ cười trên mặt lão hoàng đế còn có ý vị khác, trong lòng bất giác thấp thỏm không yên.

Ưu Vô Song trên đường thấp thỏm không yên đi về phía Dạ Vân điện, và đúng lúc sắp vào Dạ Vân điện thì đột nhiên nàng thấy một người từ Dạ Vân điện đi ra, người đó không ai khác chính là huynh đệ ruột thịt của Lãnh Như Tuyết, Lãnh Như Phong.

Lãnh Như Phong nhìn thấy Ưu Vô Song, ánh mắt thoáng qua tia phức tạp, nhưng mà rất nhanh nở nụ cười, tiến về phía nàng, nói: “Vô Song,

nàng về rồi à?”

Ưu Vô Song nhìn thấy Lãnh Như Phong xuất hiện ở đây, cảm giác thấp thỏm trong lòng càng mãnh liệt, nàng nhìn Lãnh Như Phong nói: “sao ngươi lại ở đây? Nghe nói công chúa Tử Việt quốc đã tới, ngươi không đi bồi nàng ta?”

Ánh mắt Lãnh Như Phong khẽ chớp chớp, rất nhanh cười nói: “nàng ta không liên quan tới ra.”

Câu trả lời của Lãnh Như Phong khiến Ưu Vô Song sửng sốt, theo nàng nhớ thì người được chọn liên hôn với công chúa Tử Việt quốc là Lãnh Như Phong, nhưng bây giờ công chúa Tử Việt quốc đã tới đây, Lãnh Như Phong lại nói việc này không liên can tới hần ta, không lẽ người được chọn liên hôn đã thay đổi?

Đột nhiên, Ưu Vô Song nhớ lại một chuyện khác, Lãnh Như Phong tuy là huynh đệ ruột thịt của Lãnh Như Tuyết nhưng họ đều có phủ đệ của riêng mình, nay Lãnh Như Phong xuất hiện ở thất vương phủ, còn Lãnh Như Tuyết? Sao hần không đi cùng Lãnh Như Phong?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác hỏi: “Ngươi ở đây? Lãnh Như Tuyết đâu? Sao hần không tiếp đãi người hoàng huynh như ngươi?”

Chương 146: Kết niềm vui mới.

Lãnh Như Phong có chút không tự nhiên cười nói: “thất hoàng đệ bây giờ đang có chút việc không ở trong phủ. Tin rằng muộn chút thất hoàng đệ sẽ về, nàng không cần lo.”

Ưu Vô Song đột nhiên cảm thấy lời của Lãnh Như Phong có gì đó kì lạ, nhưng lại không nghĩ ra có gì đó kì quái, hơn nữa nàng từ cũ nhau với Lãnh Như Tuyết ở Lăng Phong huyện, cho nên trong lòng nàng cho rằng Lãnh Như Tuyết không muốn nhìn thấy nàng, do đó cũng không nói gì.

Còn Lãnh Như Phong thấy Ưu Vô Song không hỏi hấn việc gì liên quan tới Lãnh Như Tuyết, bất giác nhẹ nhõm, hấn dùng biểu tình kì lạ nhìn Ưu Vô Song, nói: “Vô Song, nàng đi đường mệt mỏi sớm nghỉ ngơi đi, ta cáo từ trước!”

Dứt lời, hấn phảng phất như sợ Ưu Vô Song hỏi hấn thêm gì nữa, không đợi Ưu Vô Song nói gì đã quay người rời khỏi.

Hành động của Lãnh Như Phong khiến Ưu Vô Song cảm thấy không ổn, nàng trầm tư một lúc, đột ngột quay đầu nói với Vân Nhi: “Vân Nhi, ta muốn đi dạo, ngươi về phòng trước đi.”

Vân Nhi tưởng rằng Ưu Vô Song vội vàng muốn gặp Lãnh Như Tuyết nên cười nói: “Vâng, tiểu thư.”

Dứt lời, nàng ta đi vào Dạ Vân điện.

Ưu Vô Song một mình trầm tư một hồi lâu mới đi khỏi Dạ Vân điện, hướng về phía thư phòng của Lãnh Như Tuyết, Dạ Vân điện cách thư phòng không xa, chỉ cách một đoạn đường nhỏ, nhưng mà hai bên đường trồng đầy hoa mai cho nên nhìn không thấy thôi.

Ưu Vô Song đi trên hành lang nhỏ đầy cách mai bay lượn, mọi thứ nơi này vẫn giống như một tháng mấy trước khi nàng rời khỏi, không có gì thay đổi nhiều, chỉ là không biết tại sao, trong lòng đột nhiên cảm thấy thất vọng phũ phàng này thanh lãnh cực kì, thậm chí cho người khác cảm giác bất an.

Đột nhiên phía trước truyền lại âm thanh tuy không lớn nhưng thu hút sự chú ý của Ưu Vô Song.

Nàng buông chậm bước chân, từ từ đi về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy trên con đường nhỏ bên ngoài mai lâm, hai a hoàn đứng cạnh nhau, nhỏ tiếng nói gì đó, theo từng bước chân ngày càng gần của nàng thì tiếng nói càng rõ.

Một a hoàn trong đó nói: “Tiểu Thanh, ngươi biết không? Hôm nay ta nghe hai tiểu ca gác cổng nói vương phi đã về rồi.”

A hoàn tên Tiểu Thanh ấy phảng phất như rất bất mãn với Ưu Vô Song, hừ một tiếng, nói: “vương gia đối với ả ta như vậy là tốt lắm rồi! Nếu như không phải vì Ưu thừa tướng thì vương gia sớm đã từ ả ta khỏi phủ. ả ta chẳng qua chỉ là một thiên kim của thừa tướng, làm sao sánh bằng công chúa của một nước chứ? Bây giờ vương gia có công chúa tự khắc không để ả ta trong mắt!”

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng quát truyền lại: “Hai a đầu các ngươi còn ở đó mà lảm nhảm? Còn không mau đi thu dọn thư phòng? Cẩn thận khi về vương gia sẽ lột da các ngươi!”

Hai a hoàn ấy nghe thấy tiếng quát, lập tức chạy như chim bị dọa phải, nhanh chóng đi về phía thư phòng.

Còn Ưu Vô Song tựa như không nghe thấy gì, nàng chậm chậm quay người đi trở lại hướng Dạ Vân điện.

Nàng cuối cùng cũng biết tại sao người trong thất vương phủ nhìn thấy nàng thì lại lộ ra ánh mắt kì quái đó, còn nữa, tại sao Lãnh Như Phong lại cười không tự nhiên như thế, thì ra tất cả là liên quan đến Lãnh Như Tuyết và công chúa Tử Việt quốc.

Ưu Vô Song không nói ra nhưng trong lòng nàng bây giờ không còn cảm giác gì, nàng về kinh lần này vốn dĩ ngoài diện thánh thì chỉ vì hưu thư, nay biết được Lãnh Như Tuyết sắp kết niềm vui mới, trong lòng nàng rất không vui.

Từ khi nàng xuyên không tới đây biết được mình là vương phi của Lãnh Như Tuyết, nàng luôn nghĩ mọi cách rời xa hắn, và nàng trước nay chưa hề nghĩ qua có một ngày Lãnh Như Tuyết sẽ cưới vương phi khác.

Nàng một mực cho rằng bản thân hiểu rõ tình cảm của mình nhất, nàng thường cảm thấy mình thích Tiêu Tịch chứ không phải Lãnh Như Tuyết, nàng sẽ không thích một nam nhân bạo lực như hắn.

Nhưng tại sao khi nghe thấy việc của Lãnh Như Tuyết và công chúa Tử Việt quốc kia, lòng nàng lại khó chịu đến thế?

Nàng đột nhiên nhớ đến lời nói khi nãy của Lãnh Như Phong, hắn ta nói hắn ta không còn quan hệ gì với công chúa Tử Việt quốc nữa, còn nàng? Nàng và Lãnh Như Tuyết, có phải sẽ rất nhanh không còn quan hệ gì nữa không?

Một cơn gió lạnh thổi tới, Ưu Vô Song ngẩn đầu nhìn về phía trước, nàng phát hiện trong vô tri vô giác nàng đã rời khỏi Dạ Vân điện, đến hoa viên trong phủ, và trước mặt nàng chính là cái hồ trong phủ.

Ưu Vô Song từ từ đi đến bên một cây liễu rũ cành xuống thấp, lặng người nhìn mặt hồ phẳng lặng, đột nhiên nàng cảm thấy rất hoang mang, trong lòng dâng lên vị chua đắng khiến mắt nàng cay cay, một giọt lệ châu óng ánh trong lúc nàng không phát hiện đã lăn dài trên má.

Trên mặt mát mát khiến nàng bưng tỉnh, nàng dùng tay lau đi nước mắt, nở nụ cười khổ, nàng đang làm gì vậy nè? Người nàng thích đâu phải hần, sao nàng lại khó chịu chứ?

Như vậy không tốt sao? Bây giờ hần đã có công chúa xuất thân cao quý hơn nàng làm vương phi, tự khắc sẽ không lưu nàng lại, nàng có thể nhẹ nhõm rời khỏi đây rồi, không phải sao?

Chương 147: Đường hẹp tương phùng

Ưu Vô Song đột nhiên nghĩ thông được một việc, đó chính là việc của công chúa Tử Việt quốc, hiển nhiên việc đó được sự đồng ý của lão hoàng đế hồ ly. Nếu không lão hồ ly cũng không chọn lúc này mà hạ chỉ triệu nàng về kinh.

Mục đích lão hồ ly đó làm vậy, không phải là vì nàng còn giá trị lợi dụng mà là vì nàng là con gái của Ưu Thành Minh, cho nên vì giữ thể diện cho Ưu Thành Minh, vì thế mới trước khi Lãnh Như Tuyết và công chúa Tử Việt quốc thành thân mới gọi nàng về, bởi vì dù sao thân phận nàng cũng là chính phi của Lãnh Như Tuyết.

Nghĩ tới đây Ưu Vô Song như bị dội gáo nước lạnh từ đầu tới chân, cả người trong phút chốc thanh tỉnh. Việc đã đến nước này thì bất kể nàng có tình đối với Lãnh Như Tuyết hay không, nàng có phải là yêu Tiêu Tịch không thì đều không còn quan trọng nữa.

Bởi vì dù nàng bây giờ phát hiện tình cảm của nàng đối với Lãnh Như Tuyết thì nàng và hắn đã không còn có thể nữa, vào lúc Lãnh Như Tuyết và công chúa Tử Việt quốc định hôn ước, nàng và Lãnh Như Tuyết đã định sẵn là không còn có bất kì quan hệ nào nữa.

Vì nàng là Ưu Vô Song thế kỉ 21, nàng vĩnh viễn không như các nữ tử khác trong thời đại này, cùng nữ nhân khác hầu hạ một phu quân.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song cố nén sự khó chịu trong lòng xuống, khẽ thở một hơi, tâm trạng khá hơi chút, nàng đột nhiên nghĩ lại lúc rời khỏi Lăng Phong huyện, những lời nói trong thư của Tiêu Tịch.

Quân sơn, Tiêu Tịch sẽ đợi nàng ở Quân sơn, bất kể Tiêu Tịch có thật sự yêu thích nàng hay không nhưng người nam tử lãnh đạm ấy là chỗ dựa tạm thời của nàng sau khi rời khỏi thất vương phủ.

Nghĩ tới Tiêu Tịch, trong lòng Ưu Vô Song khẽ thoải mái hơn chút, người nam tử tựa thân tiên ấy luôn cho nàng cảm giác an tâm, nàng bên cạnh y tâm trạng thật là thanh tịnh biết bao.

Ngược lại Lãnh Như Tuyết, nàng và hắn luôn đầy mùi của thuốc súng, có lẽ nàng và hắn trời sinh là hai người thuộc hai cực trái nhau!

Nghĩ đến những ngày tháng đấu khẩu cùng Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song bất giác cười trong im lặng, cảm giác đặng đặng trong lòng thật khó chịu.

Và chính vào lúc này, đột nhiên truyền lại tiếng cười thanh thúy, theo ý thức Ưu Vô Song ngẩn đầu nhìn, chỉ thấy con đường nhỏ trước mặt đang có vài người đi lại.

Trong đó có hai người Ưu Vô Song nhìn rất quen, bởi vì đó không phải là ai khác mà chính là Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong, chính giữa họ đang là vị nữ tử mũm mĩm áo tím hoa quý.

Nàng tuy không quen biết vị nữ tử áo tím đó nhưng nàng có thể thầm đoán ra thân phận của ả ta, vị nữ tử đó trang phục hoa lệ và lại đi cùng Lãnh Như Tuyết, ngoại trừ công chúa Tử Việt quốc ra thì còn ai khác?

Nhìn thấy vị nữ tử áo tím ấy khoác tay Lãnh Như Tuyết, còn cười tươi như hoa, trong lòng Ưu Vô Song càng dâng lên cảm giác khó chịu, nàng không muốn đối diện với ba người đó, quay người đi theo con đường khác.

Và đúng lúc ấy, đột nhiên nữ tử áo tím kêu lên: “Ngươi, đợi một chút!”

Ưu Vô Song đứng lại, từ từ quay người, đối diện với ba người đứng cách đó không xa.

Lãnh Như Tuyết nhìn thấy Ưu Vô Song, tuấn nhan lại không có chút biểu cảm nào, cứ như căn bản không nhận ra nàng là ai.

Còn Lãnh Như Phong khi nhìn thấy Ưu Vô Song, thì lại mở to mắt, hắn ta mở miệng định nói gì nhưng lại còn nói ra, vị nữ tử áo tím đó đã giành trước nhìn Ưu Vô Song quát: “Nô tài to gan, không lẽ ngươi không nghe thấy bốn công chúa gọi ngươi sao?”

Ưu Vô Song căn bản không thèm quan tâm nữ tử áo tím đó, nàng chỉ sững sờ nhìn Lãnh Như Tuyết, lòng nàng cứ như bị gì đó đè phải, tựa như không thể thở nổi.

Vị nữ tử áo tím đó thấy Ưu Vô Song không thèm quan tâm ả ta mà chỉ to gan nhìn chằm chằm Lãnh Như Tuyết, căn bản không để ả ta trong mắt, trong lòng bất giác đại nộ, ả ta đưa tay ra chỉ thẳng vào Ưu Vô Song quát lên: “To gan, một nô tài nho nhỏ cả gan vô lễ với bốn công chúa? Người đâu.....”

Nữ tử áo tím đó đột nhiên như nghĩ ra gì, vội vàng ngừng gọi hạ nhân, mà quay đầu qua hai tay khoác ngang cánh tay của Lãnh Như Tuyết, nhõng nhẽo: “Như Tuyết, chàng xem, hạ nhân trong phủ của chàng vô lễ như vậy với thiếp.”

Đối diện với sự nhõng nhẽo của nữ tử áo tím, Lãnh Như Tuyết chỉ lãnh đạm nhìn Ưu Vô Song: “Ả ta không phải hạ nhân.”

Nghe thấy lời nói của Lãnh Như Tuyết, nữ tử áo tím một lần nữa chuyển ánh nhìn sang Ưu Vô Song, ánh mắt ả ta trở nên nghi ngờ, hiển nhiên không hiểu lời nói của Lãnh Như Tuyết.

Kì thực, cũng khó trách nữ tử áo tím nghi ngờ, bởi vì trên người Ưu Vô Song tuy mặc trang phục không thô sơ như hạ nhân nhưng lại không hoa quý, y phục đơn giản ấy khiến nhìn căn bản không nhìn ra là một vương phi mà càng giống một hạ nhân.

Không phải hạ nhân? Ưu Vô Song hít một hơi thật sâu, nhìn Lãnh Như Tuyết lộ ra ý chế giễu.

Còn nữ tử áo tím quan sát Ưu Vô Song nửa ngày, nhin không được hỏi Lãnh Như Tuyết: “Như Tuyết, chàng nói ả ta không phải hạ nhân, vậy ả ta là ai?”

Lần này Lãnh Như Tuyết không trả lời nữ tử áo tím, mà ngược lại là Lãnh Như Phong: “Nàng ấy là vương phi của thất hoàng đệ.”

Nữ tử áo tím ấy nghe thấy lời nói của Lãnh Như Phong, trước tiên là khẽ sửng sốt, sau đó dùng ánh mắt không vui nhìn Ưu Vô Song, sau đó trưng ra nụ cười ngọt đi về phía Ưu Vô Song, kiều thanh nói: “Thì ra là vương phi tử tử, Uyển Tử khi nãy hiểu lầm tử tử, mong tử tử bớt giận.”

Chương 148: Lựa chọn tốt nhất

Nữ tử tự xưng là Uyển Tử này chính là công chúa mà Tử Việt quốc đưa đến liên hôn với Tây Diêm, phỏng đoán của Ưu Vô Song khi nãy vì thái độ của Lãnh Như Tuyết và tính khí ngông cuồng của Uyển Tử mà Ưu Vô Song đã hoàn toàn xác định được thân phận ả ta.

Nhìn Uyển Tử cười tươi bước đến, Ưu Vô Song vốn không bỏ sót ánh nhìn không vui mà khiêu khích trong mắt của ả, nàng liếc nhìn Lãnh Như Tuyết, chỉ thấy mặt hần lãnh mạc, trong lòng bất giác co thắt lại, lúc này ngay cả sức lực vờ cười cũng không có.

Trong lúc Ưu Vô Song xuất thần, Uyển Tử đã đi đến bên nàng, Uyển Tử nhìn gương mặt thanh tịnh của Ưu Vô Song, ánh mắt ả ta thoáng qua tia ghen tị, nhưng khi ánh mắt rơi trên y phục của Ưu Vô Song thì rất nhanh đã lộ vẻ không hài và hỷ ý, miệng lại có dụng ý gọi: “vương phi tử tử, không lẽ tử không hoan nghênh Uyển Tử sao? Hay là tử tử vẫn còn tránh Uyển Tử khi nãy không hiểu chuyện?”

Ưu Vô Song nhìn nụ cười tươi rói có dụng ý của Uyển Tử, lại nhìn tuấn nhan từ đầu tới cuối lãnh mạc, nàng chỉ cảm thấy nội tâm vô cơ nhói đau, nàng hít một hơi sâu, miễn cưỡng bản thân giữ bình tĩnh, đôi tay bất giác siết chặt vào nhau, lãnh mạc và xa cách nhìn Uyển Tử, lãnh đạm nói: “người là công chúa, không cần đa lễ, còn về việc xưng hô ta tử tử, Ưu Vô Song càng đảm đương không nổi”

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, gương mặt của Lãnh Như Tuyết vẫn lãnh mạc, hần thậm chí không nhìn Ưu Vô Song lấy một cái.

Ngược lại, Uyển Tử và Lãnh Như Phong lẫn kẻ sửng sốt, Uyển Tử không hổ là công chúa của một nước, ả ta rất nhanh đã cười nói: “Tỉ tỉ là chính phi của Như Tuyết, Uyển Tử xưng một tiếng tỉ tỉ là nên mà, bất kể Uyển tử xuất thân có cao quý thế nào thì trong phủ này ngày tháng sau này còn phải nghe tỉ tỉ, không phải sao?”

Uyển Tử tuy cười mà nói ra những lời này nhưng ra lời nói lại ẩn chứa ý nghĩa quá rõ ràng, ả ta nói với Ưu Vô Song rằng ả ta sẽ trở thành người của Lãnh Như Tuyết.

Ưu Vô Song chỉ cảm thấy cả người như bị băng tuyết bao phủ, nàng cơ hồ dùng hết sức lực toàn thân mới có thể miễn cưỡng bản thân không chết sự giận dữ đến mức run của mình, chỉ là huyết sắc trên mặt nàng từ từ lui đi.

Nàng cắn chặt răng, lạnh lùng nhìn Uyển Tử, nói: “Nếu như vì nguyên do này công chúa không cần như vậy, vào ngày đại hỷ của công chúa và vương gia cũng chính là ngày mà Ưu Vô Song rời phủ, câu tỉ tỉ này của công chúa e là uống công gọi rồi!”

Dứt lời, Ưu Vô Song quật cường nhìn Lãnh Như Tuyết, lần này ánh mắt nàng và hắn chạm nhau, chỉ là ánh mắt hắn xa cách và không quen biết.

Sự xa cách trong ánh mắt của Lãnh Như Tuyết khiến nội tâm Ưu Vô Song thua cuộc không thể hình dung, nàng không còn ở đây được nữa, cảm giác bị phớt lờ đi khiến nàng có cảm giác hoang mang muốn chạy trốn.

Nàng thu lại nỗi chua đắng trong lòng, quật cường quay cơ thể cứng ngắc qua, nàng nhìn cách hoa bay trong không trung và bầu trời xám xám, nàng nở nụ cười chua xót.

Nàng không thích hấn, nàng hà tất vì để tâm hấn cưới ai chứ? Như vậy không tốt sao? Hấn cưới công chúa, nàng sẽ có thể không chút do dự rời khỏi đây, từ nay về sau nàng và hấn sẽ không còn quan hệ gì nữa, nàng có thể có được cuộc sống nàng muốn, còn hấn cũng sẽ có được cuộc sống của hấn, như vậy, không phải là lựa chọn tốt nhất sao?

Nhưng, nhưng, tại sao khi nàng nhìn thấy ánh mắt xa cách và không quen biết của Lãnh Như Tuyết, lòng nàng bỗng âm âm đau? Tại sao vậy?

Không lẽ, nàng Ưu Vô Song lại loại nữ nhân phạm tục tham lam không chịu buông, thủy tính dương hoa, muốn tất cả nam nhân đều chú ý tới mình sao?

Không, nàng không phải, nàng không phải.

Ưu Vô Song hít một hơi sâu, khiến định nói với bản thân mình, nàng yêu Tiêu Tịch, nàng cảm thấy không thoải mái trong lòng chỉ vì nàng đã quen với trước kia.

Tuy nàng không yêu Lãnh Như Tuyết, nhưng dù sao hấn cũng cùng nàng sinh sống bao lâu nay, hơn nữa hấn từng cứu qua nàng, cho nên nàng đã quen với sự tồn tại của hấn.

Và điều khiến nàng khó chịu không phải là hấn muốn cùng thành thân với công chúa Tử Việt quốc, mà là ánh nhìn lãnh mạc của hấn.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song đè nén sự đả cay trong lòng, lấy lại tinh thần từ từ bước về phía Dạ Vân điện.

Và chính vào lúc này, sau lưng nàng đột nhiên truyền lại tiếng bước chân, tiếp đó là tiếng gấp gáp của Lãnh Như Phong: “Vô Song, nàng đợi đã.....”

Tâm trạng Ưu Vô Song đã hồi phục bình tĩnh, nàng đứng lại, sau đó từ từ quay lại, bình tĩnh nhìn Lãnh Như Phong lớn bước đuổi theo.

Lãnh Như Phong đến gần Ưu Vô Song, nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của nàng, bất giác thoáng qua sự kinh ngạc, tiếp đó liền quan tâm hỏi: “Vô Song, nàng không sao chứ?”

Ưu Vô Song chỉ lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong, cười nhạt nói: “Ta có thể có sao? Ngược lại là ngươi, không bồi khách quý cả Tây Diệm mà tìm ta có việc gì? Là định cười nhạt một khí phụ* ta sao?” (*: *người vợ bị bỏ*)

Lãnh Như Phong khẽ sửng sốt, tuần nhan thoáng qua tia không tự nhiên, hắn ta nhìn Ưu Vô Song, sau đó nhỏ nhẹ nói: “Vô Song, việc này không liên quan tới ta, là Uyển Tử nhìn trúng thất hoàng đệ, còn thất hoàng đệ có không có phản đối gì cho nên phụ hoàng mới định hôn sự này.”

Chương 149: Cự tuyệt thỏa hiệp

Ưu Vô Song lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong, cười nhạt nói: “việc này có liên quan gì ta? Lãnh Như Phong, người đến chỉ nói với ta những thứ này? Nếu như là thế vậy thì người không cần nói nữa.”

Lãnh Như Phong nhìn Ưu Vô Song đột nhiên thở dài, nói: “Vô Song, việc này đúng là làm khó nàng, kì thực nàng hà tất như vậy? Phụ hoàng sẽ không đồng ý thất hoàng đệ từ nàng, lần này vì sợ nàng biết được sẽ đau lòng cho nên mới hạ chỉ triệu nàng về kinh, ý của phụ hoàng là với sự thông minh của nàng thì sao không hiểu được.”

Ưu Vô Song nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, trong lòng đột nhiên hiểu rõ, dám chắc rằng đây chính là chủ ý của lão hồ ly! Ông ta xem nàng là con khỉ sao? Dem nàng làm trò cười à?

Như lời Lãnh Như Phong nói, nàng làm sao không hiểu chủ ý của lão hồ ly? Ông ta nào có sợ nàng đau lòng? Ông ta chỉ sợ nàng biết được Lãnh Như Tuyết muốn cưới công chúa Tử Việt quốc sẽ sinh lòng oán hận, không giải những sổ mật mã trên tấm tàng bảo đồ thôi!

Một lão hồ ly! Ưu Vô Song cười lạnh, nàng lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong, cười chế giễu: “sợ ta đau lòng? Là phụ hoàng người bảo người đến đây làm khách sao?”

Lãnh Như Phong có chút không tự nhiên quay đầu đi, nhỏ tiếng đáp: “Vô Song, tuy thất hoàng đệ cưới công chúa, nhưng trong thất vương phủ, nàng vẫn là chính phi, đối với địa vị trong phủ của nàng vẫn không có ảnh hưởng gì!”

“Vậy sao?” tia chế giễu trên mặt Ưu Vô Song càng nồng, nàng không hài cười nhẹ một tiếng, nói: “Đường đường công chúa một nước, làm sao có thể chịu ủy khuất cam chịu dưới một thường dân như ta? Lãnh Như Phong người nghĩ quá hay rồi!”

“Việc này.....” Lãnh Như Phong khẽ chần chừ, nhưng sau phút chốc do dự, cuối cùng vẫn nói: “Nàng ta là công chúa, nếu như muốn nàng ta làm kế phi là ủy khuất cho nàng ta, ý của phụ hoàng là nàng và nàng ta đều là chính phi. Nhưng Vô Song, nàng vào cửa trước, tuy trên danh phận nàng và nàng ta đều là chính phi, nhưng nàng ta vẫn phải tôn kính nàng.”

Tôn kính? Ưu Vô Song cảm thấy trong lòng dường như có ngọn lửa dâng trào, hai mắt nàng nhìn chăm chăm Lãnh Như Phong, nộ thanh nói: “Đủ rồi! Lãnh Như Phong, trong lòng người cũng cho rằng, một người thường dân như ta có thể ngang bằng với một công chúa thì đã là phúc khí của ta sao? Vậy thì ta có phải nên cảm kích ân đức của cô ta đối với ta?”

Lãnh Như Phong không ngờ rằng Ưu Vô Song đột nhiên lại tức giận như vậy, hấn ta sửng sốt: “Vô Song, ta không có ý này!”

Ưu Vô Song cười lạnh, ánh mắt sắc bén tựa dao rơi trên mặt Lãnh Như Phong, lạnh lùng nói: “Vậy người có ý gì?”

Thấy Lãnh Như Phong không trả lời mình, Ưu Vô Song lại lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Người yên tâm, ta sẽ không ngăn cản Lãnh Như Tuyết cưới nàng ta, nhưng mà Ưu Vô Song ta tuyệt đối không cùng nữ nhân khác cùng cung phụng một phu quân! Trong ngày đại hôn của họ, Lãnh Như Tuyết chỉ cần cho ta một bức hưu thư là được!”

Lãnh Như Phong sửng sốt nhưng rất nhanh đã lắc đầu nói: “Vô Song, phụ hoàng sẽ không cho phép thất hoàng đệ đưa nàng hưu thư! Hơn nữa

trong Tây Diêm, có mấy không tam thê tứ thiếp? Trong các vương gia thất hoàng đệ là người nạp thiếp ít nhất, Vô Song không lẽ nàng còn không mãn nguyện sao?”

Đúng vậy, trong thời đại phong kiến này, có mấy nam nhân không tam thê tứ thiếp? Đừng nói là một vương gia như Lãnh Như Tuyết, ngay cả một gia đình thương nhân bình thường và đại hộ gia, thì thê thiếp cũng vô số, không phải sao?

Nhưng mà nàng không phải là những nữ nhân đó, trong người nàng là linh hồn của thế kỉ 21, cho nên nàng không có cách nào chấp nhận những việc như vậy!

Trong thời đại phong kiến này, nàng không cách nào thay đổi người khác, cũng không có năng lực thay đổi thời đại này, cho nên việc duy nhất nàng có thể làm là làm lại chính bản thân mình, không để bản thân chịu ủy khuất.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song nở nụ cười khổ, nhìn Lãnh Như Phong, từng câu từng chữ mà nói: “Lãnh Như Phong, người khác là người khác, ta là ta, Ưu Vô Song ta tuyệt đối không thỏa hiệp trong việc này, hơn nữa, ta còn phải đi tìm cuộc sống thuộc về ta! Người về nói với phụ hoàng người, cứ nói là bí mật trong bản đồ ta sẽ giải cho ông ta, điều kiện là, hạ chỉ cho Lãnh Như Tuyết cho ta hưu thư! Nếu như ông ta không đồng ý, vậy thì cứ cho người tới thất vương phủ khiêng xác ta đi!”

Lãnh Như Phong nghe thấy lời của Ưu Vô Song, nhất thời ngẩn người, hắn ta lẳng lặng nhìn Ưu Vô Song, phút chốc không biết nói gì.

Hắn ta luôn cho rằng, nàng khác với những nữ nhân khác, khi hắn ta lần đầu tiên gặp nàng hắn ta đã biết điều đó!

Nhưng mà hắn ta không ngờ rằng, người nữ nhân nhìn có vẻ mềm yếu này, tính cách lại kịch liệt như vậy, nàng không ngần ngại thất hoàng đế cưới Uyển Tử, nhưng lại không chịu thỏa hiệp cùng Uyển Tử cùng hầu một phu, thậm chí chỉ vì để được hưu thư, không tiếc đem tính mạng ra uy hiếp.

Kì thực, Lãnh Như Phong nghĩ như vậy là bởi vì hắn ta không biết rằng Ưu Vô Song có thể giải được mật mã của tàng bảo đồ, hắn ta tuy đoán được Ưu Vô Song có liên quan đến cái truyền thuyết của Tây Diệm, nhưng hắn ta vốn không biết Ưu Vô Song đã được hoàng đế chứng thực, nàng chính là người định mệnh giải nạn kiếp của vương triều Tây Diệm.

Còn Ưu Vô Song xác định được hoàng đế trước khi giải được tàng bảo đồ tuyệt đối không đem tính mạng nàng ra đùa cho nên mới cố tình nói thế.

Nhưng những gì Lãnh Như Phong nghĩ căn bản giống với những gì Ưu Vô Song nghĩ, Ưu Vô Song dùng tính mạng uy hiếp, mục đích thực sự là vì để lấy được hưu thư, nhưng lại không liên quan gì đến việc Lãnh Như Tuyết cưới phi, nàng chỉ muốn sớm rời khỏi thất vương phủ!

Nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của Lãnh Như Phong, Ưu Vô Song biết là lời nói của nàng đã có tác dụng, có lẽ không cần đến ngày mai, sẽ truyền đến tai lão hồ ly, do đó nàng cười lạnh một tiếng, không thêm quan tâm Lãnh Như Phong, quay người rời đi.

Chương 150: Tại sao trong lòng nàng không có ta?

Ngày tháng trôi như nước chảy, chớp mắt đã qua.

Chớp mắt Ưu Vô Song về phủ đã được ba bốn ngày, trong hoàng cung không có phái người tới nói gì, nhưng Lãnh Như Phong lại thường xuyên tới Dạ Vân điện, chỉ là hẳn ta không hề nhắc tới việc của Lãnh Như Tuyết.

Và thất vương phủ đã bận rộn chuẩn bị hôn sự của Lãnh Như Tuyết và Uyển Tử, vốn dĩ hoàng thượng ban một tòa phủ đệ khác cho họ làm quà tân hôn nhưng từ khi Uyển Tử gặp qua Ưu Vô Song, thì lại cố chấp muốn sống ở thất vương phủ, hơn nữa, hôn sự cũng lựa chọn tổ chức trong thất vương phủ. Nhất thời, người người trong vương phủ đều bận rộn, chỉ có Dạ Vân điện là yên tĩnh thanh lạnh nhất.

Còn Uyển Tử dường như nghe ngóng được gì, mấy ngày này không còn đến chỗ nàng thị uy nữa.

Việc trong phủ, nàng không quan tâm, những ngày nàng nàng đã nghĩ thông được nhiều, tuy nàng đối với thất vương phủ, đối với Lãnh Như Tuyết đều vô cớ không nở và nuối tiếc, nhưng nàng không thể không buông tay, nàng có con đường nàng muốn đi, bởi vì mai nay bất kể một nửa định mệnh còn lại của nàng là ai, thì người đó tuyệt đối không phải Lãnh Như Tuyết.

Nghĩ thông được những thứ này, tuy nói sâu thẳm trong lòng nàng đau nhói nhưng tâm trạng nàng lại bình tĩnh không ít.

Từ ngày hôm đó nàng gặp Lãnh Như Tuyết tại hoa viên, nàng và hắn không còn gặp nhau nữa, nhưng mà nhìn thất hạ nhân trong phủ bận rộn chuẩn bị hôn sự của hắn và Uyển Tử thì nàng đoán rằng hắn bồi ở chỗ Uyển Tử.

Nghĩ lại thì Ưu Vô Song bất giác cười giễu cợt, cổ đại mà, chỉ thấy tân nhân cười nào có hay người cũ khóc? Nàng là vương phi của thời đại này, trong mắt người khác, nàng đáng ra trốn trong Dạ Vân điện khóc lóc đau lòng?

Một ánh sáng chói mắt Ưu Vô Song, cũng khiến nàng từ trong trầm tư hồi tỉnh lại, nàng giờ mới phát hiện, không biết khi nào, trời đã tối rồi, khi này Vân Nhi đốt nến chiếu sáng khắp phòng, chính là ánh sáng đó chói mắt nàng.

Vân Nhi nhìn Ưu Vô Song nhìn ánh nến trên đài mà xuất thần, bất giác đau lòng lấy một chiếc áo khoác lên cho nàng: “Tiểu thư, thời tiết trở lạnh, sao người không mặc nhiều thêm chút? Vạn nhất bị phong hàn thì sẽ không tốt!”

Ưu Vô Song mỉm cười nói: “Vân Nhi, trong nhà sẽ không lạnh, người không cần lo lắng.”

Vân Nhi vừa khoác áo cho Ưu Vô Song, vừa dùng ngữ khí trách móc nói: “Tiểu thư, người cũng thật là, lò sưởi cũng không đốt, trong nhà không lạnh mới lạ!”

Dứt lời, thần sắc Vân Nhi đột nhiên có chút âm trầm lại nói: “Vương gia thật quá đáng, điều hết tất cả hạ nhân của Dạ Vân điện đi hết, ngay cả người đốt lò cũng không để lại.”

Ngược lại Ưu Vô Song không hề để tâm, cảm giác đắng cay trong lòng chỉ khiến nàng không thoải mái, nàng nghe thấy lời Vân Nhi, bất giác cười nhạo nói: “Vân Nhi, chúng ta rất nhanh rời khỏi đây, có hạ nhân hay không cũng không gì quan trọng? Đến lúc đó, chúng ta rời đi cũng không phải chỉ có hai người, sớm chút làm quen cũng tốt!”

Vân Nhi nghe thấy lời của Ưu Vô Song, thở dài một hơi, nàng ta ngập ngừng một lúc, định nói gì thì đột nhiên cửa tấm phòng ‘pang’ một tiếng, tiếp đó cửa đã bị người đá ra, thân ảnh cao to của Lãnh Như Tuyết xuất hiện trong tấm phòng.

Nhìn thấy Lãnh Như Tuyết xuất hiện, mặt Ưu Vô Song bình tĩnh cực độ, còn Vân Nhi khi nhìn thấy Lãnh Như Tuyết, thần sắc hoảng loạn, nàng ta hiển nhiên bị sự xuất hiện của Lãnh Như Tuyết dọa phải.

Ưu Vô Song bình tĩnh nhìn Lãnh Như Tuyết, sau đó lãnh đạm nói với Vân Nhi: “Vân Nhi, ngươi ra ngoài trước đi.”

Vân Nhi nghe thấy lời nói của Ưu Vô Song, có chút lo lắng nhìn nàng, do dự một lúc cũng đi ra ngoài, và đóng cửa tấm phòng lại.

Sau khi Vân Nhi đi ra, Ưu Vô Song vốn không động đậy, nàng vẫn điềm tĩnh ngồi trên ghế, nhìn Lãnh Như Tuyết, bởi vì, Lãnh Như Tuyết lúc này xuất hiện tất có lời muốn nói với nàng, cho nên nàng đợi Lãnh Như Tuyết tự mình mở miệng.

Nhưng Ưu Vô Song lại đoán sai, sau khi Vân Nhi đi ra, Lãnh Như Tuyết chỉ lẳng lặng nhìn nàng, mâu đen thâm trầm của hắn dưới ánh nến phát ra một ánh sáng kì dị, sau đó từ từ, từng bước từng bước đến gần Ưu Vô Song.

Nhìn thấy Lãnh Như Tuyết ngày càng gần mình, sự điềm tĩnh của Ưu Vô Song cuối cùng cũng bị phá vỡ, ánh mắt nàng thoáng qua tia hoang mang, nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Người muốn làm gì?”

Tuy nhiên, Lãnh Như Tuyết không trả lời nàng, hần đi tới trước mặt Ưu Vô Song, lẳng lặng, nhìn Ưu Vô Song từ trên cao xuống, đột nhiên khụy chân, quỳ xuống đất, hai tay ôm chặt lấy Ưu Vô Song, dụi mặt vào lòng Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song bị hành động đột ngột này của Lãnh Như Tuyết dọa ngẩn người, cảm nhận được cơn ấm trên người Lãnh Như Tuyết truyền lại, cơ thể Ưu Vô Song phút chốc hóa thạch, qua một lúc, nàng mới hồi thần, định đẩy Lãnh Như Tuyết ra.

Nhưng khi tay nàng vừa chạm vào cơ thể hần, đã truyền tới âm thanh khàn khàn của Lãnh Như Tuyết: “Đừng động đây.....”

Động tác của Ưu Vô Song khẽ ngừng, nàng do dự một lúc, cuối cùng cũng buông hai tay xuống, nói: “Lãnh Như Tuyết, người vậy là làm gì? Mau buông ta ra!”

Còn Lãnh Như Tuyết vẫn lẳng lặng dụi trong lòng Ưu Vô Song, phảng phất như không nghe thấy lời của Ưu Vô Song, thì thào: “tại sao nàng lại nhất định muốn rời khỏi ta? Tại sao? Nàng là vương phi của ta.....của ta.....nhưng, sao trong lòng nàng không có ta.....tại sao.....”

“Ta.....” lời của Ưu Vô Song ghen trong họng, bởi vì nàng cảm nhận được một chất lỏng ấm ấm đang thấm qua áo nàng, từ từ len vào cơ thể nàng.

Chương này 16+ (tuy chỉ có một chút) nhưng nếu ai ngây thơ thì đừng xem, còn nếu muốn xem thì Phi Phi không chịu trách nhiệm á nha!!!

Chương 151: Sao nàng lại đối với ta như vậy???

Cơ thể Ưu Vô Song lại một lần nữa hóa thạch, nàng còn chưa kịp nghĩ kĩ thứ ướt át dính trên áo mình là gì thì Lãnh Như Tuyết đột nhiên ngẩn đầu lên. Chỉ thấy hần lúc này tựa như mất đi linh hồn, lẳng lặng nhìn Ưu Vô Song, không động đậy, phẳng phất như đờ câu trả lời của nàng.

Còn Ưu Vô Song bị biểu tình của Lãnh Như Tuyết dọa giật mình, dưới ánh nhìn nàng nhìn thấy ánh mắt ưu thâm của Lãnh Như Tuyết tràn ngập sự đau khổ và phản kháng, thậm chí khóe mắt hần còn tàn lưu một giọt lệ châu, dưới ánh nhìn phát ra ánh sáng chói mắt.

Trước màn này, Ưu Vô Song cảm thấy lòng mình như bị gì đó ghen phải, lòng nàng rất khó chịu, nàng không thích nhìn thấy Lãnh Như Tuyết như vậy, nàng không quên.

Nàng từ trước tới nay không hề nghĩ qua, một nam nhân luôn cao cao tại thượng, bất khả một thế lại có ngày quỳ gối trong lòng mình khóc, đây là Lãnh Như Tuyết sao? Là người nam nhân tự cao tự đại, bất khả một thế sao?

Nàng không dám tin, nàng thật sự không dám tin, nhưng mà tất cả những gì trước mắt lại là sự thật, nàng thậm chí còn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể từ trên người hần truyền lại.

Tất cả những thứ này thật sự là quá kì lạ, kì lạ đến mức Ưu Vô Song không dám tin, nhìn Lãnh Như Tuyết, phản ứng đầu tiên của Ưu Vô Song là đưa tay sờ vào trán mình, nàng muốn xác định rằng không phải nàng bị sốt mà bị nóng quá tê dại thần kinh, sản sinh ảo giác.

Nhưng nàng rất nhanh phát hiện nhiệt độ của bàn thân rất bình thường, không hề có triệu chứng sốt gì, cho nên nàng đưa tay sang Lãnh Như Tuyết, thì thầm: “Lãnh Như Tuyết, ngươi bị sốt hư não rồi sao.....?”

Nhưng mà tay nàng còn chưa chạm vào trán hắn thì đã bị một bàn tay lớn giữ chặt, âm thanh khàn khàn của Lãnh Như Tuyết truyền lại: “Trả lời ta.....tại sao nàng muốn rời khỏi ta.....? Tại sao chứ.....”

Lần này, Ưu Vô Song ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, mùi rượu khiến nàng nhất thời thanh tỉnh, tên nam nhân chết tiết này uống rượu!

Tuy nhiên, không đến Ưu Vô Song có nhiều thời gian suy nghĩ, cổ tay đã truyền lại một cơn đau, tiếp đó là cơ thể bị lắc một cách thô bạo.

Lãnh Như Tuyết hai mắt đỏ ngầu, nhìn chăm chăm nàng, hét lên: “Tại sao? Nói cho ta biết đi!”

Cơn đau từ cổ tay truyền lại khiến Ưu Vô Song cơ thể cảm thấy như bị bóp nát, nàng nhịn không được phản kháng, dùng tay đẩy Lãnh Như Tuyết ra: “Lãnh Như Tuyết, ngươi uống rượu rồi nổi cơn điên gì vậy? Mau buông ta ra.”

Có lẽ vì hành động phản kháng của Ưu Vô Song chọc giận Lãnh Như Tuyết, hắn đột nhiên ôm Ưu Vô Song từ ghế dậy, sau đó từng bước từng bước đi đến giường.

Hành động đột ngột của Lãnh Như Tuyết khiến Ưu Vô Song thật sự kinh hãi, nàng ra sức vùng vẫy: “Lãnh Như Tuyết, ngươi muốn làm gì? Mau bỏ ta ra.....a.....”

Tuy nhiên lời của Ưu Vô Song còn chưa nói hết thì đã bị Lãnh Như Tuyết ném mạnh xuống giường, cơ thể vì va đập mạnh vào giường gỗ mà đau đớn, khiến nàng không nhin được kêu lên.

Nhưng tiếng kêu của nàng còn chưa dứt, đã bị người khác đè xuống, tiếp đó là một đôi môi đầy mùi rượu đã áp vào môi nàng. Và đôi tay cường tráng đã lướt lên hốn viên trước ngực nàng.

Chỉ nghe thấy ‘xoẹt’ một tiếng, chiếc áo váy mỏng trước ngực nàng nhất thời rách vụn, lộ ra một mảng da trắng tuyết và chiếc áo yếm màu hồng. Làn da lộ dưới không khí nhất thời cảm thấy lạnh cóng

Cảm giác lạnh cóng ấy khiến Ưu Vô Song giật nảy mình, đôi môi bị ngăn lại không thể hét lên, việc duy nhất nàng có thể làm lúc này là cố hết sức giãy giụa, nhưng không thể, dưới tác dụng của cồn rượu sức lực của Lãnh Như Tuyết cơ hồ như còn mạnh thêm, hấn từ đầu đến cuối đè trên người nàng khiến nàng không thể cử động.

Không biết qua bao lâu, Ưu Vô Song cảm thấy mình dường như sức lực cạn kiệt, nàng đã không còn sức vùng vẫy, chỉ có thể tuyệt vọng nằm im ở đó không động đậy.

Có lẽ dường như cảm thấy sự phục tùng của Ưu Vô Song, hành động thô bạo lúc ban đầu của Lãnh Như Tuyết dần dần chuyển sang ôn nhu.

Chiếc váy trên người Ưu Vô Song đã bị Lãnh Như Tuyết xé rách vái mảnh, tuy Vân Nhi đã khoác thêm áo cho nàng nhưng lúc này đã bị Lãnh Như Tuyết ném xuống nền đất lạnh băng, còn chiếc váy rách nát kia căn bản không che được xuân quang vô hạn trên người nàng.

Nhìn Lãnh Như Tuyết đè trên người mình, hô hấp ngày càng trở nên gấp rút, nội tâm Ưu Vô Song đột nhiên có cảm giác ủy khuất không thể hình

dung, nàng cảm thấy sống mũi cay cay, nước mắt bỗng chốc rơi xuống.

Kì thực bởi vì là người thuộc thế kỉ 21, Ưu Vô Song đối với lần đầu tiên không xem trọng lắm, những thứ nàng để tâm là hành vi cường bạo của Lãnh Như Tuyết đối với nàng, hẳn căn bản không cần biết nàng có nguyện ý hay không, dưới tình trạng say rượu làm việc này với nàng.

Và trong lúc Ưu Vô Song cảm thấy ủy khuất mà rơi lệ thì Lãnh Như Tuyết đột nhiên dừng lại tất cả các hành động, hẳn ngăn đầu, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Ưu Vô Song lệ câu chảy đầy mặt.

Qua một lúc lâu, Lãnh Như Tuyết đột nhiên ‘pang’ một tiếng, đánh mạnh một quyền xuống giường, sau đó cười lớn trong sự tuyệt vọng, đôi mắt đỏ lạnh lùng nhìn Ưu Vô Song: “tạo sao? Tại sao? Không lẽ việc ta chạm vào nàng khiến nàng cảm thấy khó chịu sao? Ưu Vô Song, tại sao nàng lại đối xử với ta như vậy?”

Chương 152: Khúc mắc không thể giải

Đối diện với sự tri vấn của Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song nhất thời không có gì để nói, việc nàng duy nhất có thể làm lúc này chính là để mặc cho sự ủy khuất của mình hóa thành giọt lệ, cứ thế mà tuôn trào.

Nàng cảm thấy ngày càng không hiểu Lãnh Như Tuyết, hôm nay hẳn khác với mọi hôm, đúng là khác, nếu như là trước kia nàng từng vô số lần chọc giận hắn, nhưng đối diện với Lãnh Như Tuyết hề chút là phát điên này nàng lại sợ hãi.

Hôm nay nàng đã sợ, bởi vì nàng chưa hề nghĩ qua, một người kiêu ngạo như Lãnh Như Tuyết lại trở nên yếu đuối như vậy, thậm chí còn điên cuồng như thế.

Hắn như vậy khiến nàng kinh hãi.

Nhìn ánh mắt đầy sự kinh hãi của Ưu Vô Song, lòng Lãnh Như Tuyết càng đau đớn, hôm nay lúc hắn thượng triều mới biết là phụ hoàng đã hạ chỉ cho hắn từ Ưu Vô Song, sau đó thành thân cùng Uyển Tử.

Tuy lúc ở Lăng Phong huyện hắn đã quyết định từ Ưu Vô Song, cho nên khi Uyển Tử nói thích hắn thì hắn đã không cự tuyệt. Nhưng khi phụ hoàng hạ chỉ lại khiến hắn nhìn rõ tình cảm của bản thân, hắn đối với người nữ nhân trong lòng không có hắn này thập phần không nỡ.

Nhưng thân là hoàng tử, hắn biết mình không thể kháng chỉ, nay phụ hoàng hạ chỉ, vậy thì việc hắn từ Ưu Vô Song sẽ thành sự thật, không còn có đường lui nữa.

Nhưng mà hễ nghĩ tới Ưu Vô Song rời xa hắn, cùng người nam nhân tên Tiêu Tịch kia sát cánh với nhau, hắn khó mà chấp nhận.

Tuy dù hắn có khó chấp nhận đi chẳng nữa hắn cũng không thể không chấp nhận, bởi vì hắn không thể kháng chỉ, đây là việc duy nhất hắn có thể làm, mượn rượu giải sầu, khi uống say có lẽ tim sẽ không còn đau nữa.

Nhưng hắn phát hiện, dù hắn uống say, hình bóng nàng vẫn cứ xuất hiện trong đầu hắn, hắn không khống chế được mình, một lần nữa đi đến Dạ Vân điện, vì hắn nhớ nàng, hắn nhớ nàng đến điên cuồng, nhớ nàng nhớ đến mức tim đau nhói.

Hắn muốn chính miệng hỏi nàng rằng tại sao trong lòng nàng không có hắn, nếu như lòng nàng có hắn, vậy thì hắn có thể vì nàng mà không tiếc kháng chỉ, chỉ cần nàng lưu lại bên hắn.

Nhưng nước mắt trên mặt nàng đã cho nàng câu trả lời, trong lòng nàng căn bản không có hắn, người nàng yêu là người nam nhân tên Tiêu Tịch.

Nhìn nước mắt trên mặt nàng, lòng hắn đổ kị đến mức muốn giết người, nhưng hắn không thể làm bất cứ việc gì khiến nàng tổn thương, hắn muốn cưỡng bạo nàng, báo thù việc nàng bất trung với hắn, nhưng khi hắn nhìn thấy nước mắt của nàng hắn không nhịn được đã dừng tay.

Trái tim của Lãnh Như Tuyết lúc này đang nhỏ máu, hắn cười thầm một tiếng, từ từ đứng dậy, sắc mặt vô cảm nhìn Ưu Vô Song y phục không chỉnh tề, sau đó quay người khập khiễng rời đi.

Ưu Vô Song lẳng lặng nhìn theo bóng dáng Lãnh Như Tuyết biến mất nơi cửa tấm phòng, một tia đau nhói từ thâm tâm từ từ tràn ngập lòng

nàng, nàng thậm chí quên đi nàng bây giờ y phục không chỉnh tề.

Ánh mắt tuyệt vọng và đầy đau khổ của Lãnh Như Tuyết khiến lòng nàng rất đau, nàng đối với hắn có một tia không nỡ.

Nàng thậm chí còn nghĩ, nếu như, nếu như lúc ở Lăng Phong huyện nàng không nói rằng mình thích Tiêu Tịch, vậy thì nàng và Lãnh Như Tuyết sẽ không đến bước này?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác cười khổ, nàng đang nghĩ gì vậy? Dù không có Tiêu Tịch, nàng và hắn không thể, bây giờ hắn thành thân với Uyển Tử, còn nàng cũng có cuộc sống nàng muốn, nàng tuyệt đối không muốn lưu lại thất vương phủ, làm một thất vương phi hữu danh vô thực.

Nàng muốn tự do, nàng muốn một đời một kiếp một đôi người, muốn cùng người nam nhân mình yêu sống cuộc sống bình lặng đến bạc đầu răng long.

Đây chính là tình yêu mà Ưu Vô Song muốn, bất kể là thế kỉ 21 hay là thời đại phong kiến, điểm này từ trước đến nay không hề thay đổi.

Còn Lãnh Như Tuyết, bất kể như thế nào, đều không thể cho nàng, nàng và hắn từ khi bắt đầu đã định sẵn là không thể, hắn xuất thân thời đại phong kiến, hoàng gia cao quý, hắn từng vì người nữ nhân khác mà dùng hình với nàng, từng ác ý hành hạ nàng.

Những việc này đều là khúc mắc không thể giải giữa nàng và hắn. Dù cho hắn bây giờ quan tâm nàng, nhưng tục ngữ nói, vô tình nhất chính là hoàng gia, tình cảm của một vương gia như hắn có thể lưu trên người nàng bao lâu?

Trước kia là Ưu Lạc Nhạn, bây giờ là nàng, sau này thì sao? Sẽ là ai? Uyển Tử? Hay là nữ tử vô danh khác?

Ưu Vô Song cười trong cay đắng, có lẽ, có lẽ nàng nên rời khỏi nơi này, nếu như nàng đoán không lầm, Lãnh Như Tuyết sẽ đưa cho nàng hưu thư trước khi hắn và Uyển Tử thành thân, bây giờ cách ngày thành thân của hắn không mấy ngày, nếu không ngoài ý muốn thì ngày mai sáng nàng sẽ nhận được hưu thư của Lãnh Như Tuyết.

Tất cả sẽ kết thúc, không phải sao? Ưu Vô Song, người nên tiêu diêu mà rời khỏi chứ.

Nhưng sao tim nàng lại không nở như vậy, sao lại đau như vậy?

Ưu Vô Song đột nhiên cảm thấy bản thân rất mệt, nàng mệt mỗ nhắm nghiền mắt, yên tĩnh trầm luân trong suy tư.

Trong mộng lung, nàng nghe thấy tiếng bước chân vội vàng và tiếng hét kinh hãi của Vân Nhi. Nhưng rất nhanh, nàng bàng hoàng, phảng phất đã về đến thế kỉ 21, nàng thậm chí nhìn thấy cha và mẹ nàng. Còn có vẻ mặt đau thương của mẹ nàng, gương mặt xanh xao và tiều tụy hơn trước nhiều.

Nàng phảng phất như về đến cục cảnh sát, gặp được những đồng sự thường hay đấu khẩu trước kia, nàng đột nhiên phát hiện, nàng rất hoài niệm những ngày tháng ở thế kỉ 21 trước kia, rất rất hoài niệm.

Bức họa tựa như tranh ảnh chớp, bay nhanh thoáng qua đầu nàng, cuối cùng dừng trên một dung mạo tuấn mỹ, sau đó Ưu Vô Song rơi vào màn đêm u tối vô bờ.

Chương 153: Li kinh

Ưu Vô Song đoán không sai, vào sáng ngày tiếp theo, lúc nàng vừa mở đôi mắt mệt mỏi, Lí ma ma trong phủ đã đưa hưu thư đến, và lạnh lùng bảo nàng lập tức thu dọn đồ đạc, rời khỏi thất vương phủ.

Đối diện với sự xua đuổi của Lí ma ma, Ưu Vô Song không hề nói bất cứ lời chống lại nào, nàng và Vân Nhi lẳng lặng thu dọn một số đồ cần thiết, sau đó từng bước từng bước rời khỏi thất vương phủ dưới ánh mắt cười nhạo của hạ nhân trong phủ.

Từ khi nàng lấy được hưu thư rời khỏi, nàng không hề nhìn thấy Lãnh Như Tuyết, và theo ước định, nàng có thể lấy lại giá trang của nàng nhưng nàng ngoài y phục ra thứ gì cũng không mang theo.

Bởi vì nàng không muốn nhìn Lãnh Như Tuyết, không muốn đối diện với hắn.

Tuy nhiên điều khiến nàng không ngờ là bên ngoài thất vương phủ có một chiếc xe ngựa hào hoa đã đợi sẵn, và người đứng bên cạnh chính là vị thái giám lúc trước đón nàng vào cung.

Tiểu thái giám thấy Ưu Vô Song bước ra vội vàng đến gần, cung cung kính kính nói với Ưu Vô Song: “Ưu cô nương, hoàng thượng phân phó nô tài đến đón Ưu cô nương về phủ.”

Nghe thấy lời xưng hô của tiểu thái giám, Ưu Vô Song trước tiên là khẽ sửng sốt, rất nhanh đã được thay bằng sự chua đắng.

Ưu cô nương? Không sai, nàng sao lại quên rồi? bây giờ nàng bị Lãnh Như Tuyết từ rồi, đã không còn là thất vương phi. Bây giờ nàng chỉ là một khí phụ bị tướng công quét ra khỏi cửa.

Ưu Vô Song hít một hơi thật sâu, để bản thân bình tâm lại, hỏi vị tiểu thái giám: “Về phủ?”

Có lẽ nhìn ra sự ngờ hoặc của Ưu Vô Song, tiểu thái giám nói: “Hoàng thượng biết hôm nay Ưu cô nương rời khỏi thất vương phủ, cho nên đã ban một tòa phủ đệ cho Ưu cô nương, bây giờ tướng gia đang ở đó chờ Ưu cô nương.”

Nghe thấy lời của tiểu thái giám, trong lòng Ưu Vô Song cười lạnh, lão hoàng đế hồ ly có tốt vậy sao? Ông ta làm như vậy, mục đích chỉ là muốn tiếp tục khống chế nàng thôi! Trước khi tìm được bảo tàng, ông ta làm sao có thể dễ dàng buông tha nàng?

Ưu Vô Song không nói gì, chỉ lẳng lặng đi đến bên xe ngựa, cùng Vân Nhi lên xe.

Nếu đã là hảo ý của hoàng đế, nàng hà tất cự tuyệt? Hơn nữa, nàng bây giờ chưa có năng lực cự tuyệt, nàng bị Lãnh Như Tuyết từ, trên người không có bao nhiêu ngân lượng, theo quy định nơi này, nữ nhi nếu bị từ không được về nhà mẹ vì như vậy sẽ làm mất mặt gia đình.

Nàng không thể về phủ thừa tướng, trên người lại không có ngân lượng để đi đường, hơn thế nữa trước khi nàng chưa giải được bí mật của tàng bảo đồ, ông ta nhất định không để nàng rời khỏi kinh thành.

Cho nên, lựa chọn duy nhất của nàng chính là chấp nhận sự an bài của hoàng đế, sống trong phủ đệ mà ông ta đã an bài sẵn.

Sau khi Ưu Vô Song và Vân Nhi lên xe ngựa, tiểu thái giám đã đánh xe, từ từ đi khỏi.

Và Ưu Vô Song không biết rằng, sau khi xe ngựa rời khỏi, thân ảnh Lãnh Như Tuyết xuất hiện trước cửa thất vương phủ, lẳng lặng đứng đó nhìn theo bóng xe ngựa đang xa dần, ánh mắt thoáng qua tia kì dị.

Xe ngựa rời khỏi thất vương phủ, đi vào phố, Ưu Vô Song nhìn thấy dòng người náo nhiệt trên phố, tâm trạng dần dần vui hẳn lên.

Tất cả đã kết thúc, đợi sau khi nàng tìm được bảo tàng cho lão hoàng đế, nàng sẽ có được tự do thật sự.

Cảm giác có được tự do, lấn át đi cảm giác thất vọng trong lòng Ưu Vô Song, nàng đột nhiên nhớ đến ước định của nàng vào Tiêu Tịch, có lẽ, không bao lâu nữa, nàng sẽ có thể gặp được Tiêu Tịch.

Chỉ là, không biết bây giờ Tiêu Tịch có về đến Quân sơn chưa?

Nghĩ tới đây, trên mặt Ưu Vô Song nở một nụ cười nhạt.

Nhìn thấy Ưu Vô Song mỉm cười, Vân Nhi không nhịn được oán trách: “Tiểu thư, người còn cười được sao? Vương gia đối với người như vậy, không lẽ người không có chút thương tâm sao?”

Thương tâm? Ưu Vô Song sửng sốt, trong lòng thoáng qua tia thất vọng, nhưng nàng rất nhanh đã mỉm cười nói: “Vân Nhi, người cảm thấy ta nên thương tâm sao?”

Vân Nhi nhìn Ưu Vô Song: “Tiểu thư, không lẽ, người một chút cũng không để tâm vương gia đối với người như vậy à? Vương gia quá đáng lắm, tiểu thư đâu phải không đồng ý cho vương gia cưới công chúa gì đó, vương gia cưới cứ cưới, tại sao lại từ tiểu thư chứ? Tiểu thư sau này phải làm sao đây?”

Ưu Vô Song vỗ nhẹ lên vai Vân Nhi, nhìn Vân Nhi, thành thật hỏi: “Vân Nhi, người cảm thấy, ta nên lưu lại thất vương phủ, cùng người khác thì nhất phu sao?”

Vân Nhi không hiểu nhìn Ưu Vô Song, nói: “Tiểu thư vào cửa trước, dù cho nàng ta có là công chúa, cũng không thể chiếm đi địa vị của tiểu thư trong phủ, không lẽ tiểu thư sợ việc này sao?”

Ưu Vô Song khẽ lắc đầu, nàng không biết nên nói thế nào với Vân Nhi, bởi vì, thời đại phong kiến này, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, và Vân Nhi hiểu lầm nàng, nàng cũng không cảm thấy kì lạ.

Chỉ là, nàng không hiểu, không lẽ những nữ nhân nàng mở to mắt nhìn tướng công mình cưới một nữ nhân rồi lại một nữ nhân khác mà trong lòng họ không cảm thấy khó chịu sao? Nếu như khó chịu thì tại sao lại phải chấp nhận chứ?

Kì thực, Ưu Vô Song không biết, nhìn tướng công mình cưới người nữ nhân khác, không một nữ nhân nào không khó chịu, nhưng tư tưởng của những nữ nhân này đã bị những nữ đức nữ giới ràng buộc.

Ở thời đại này, nếu như thê tử dám phản đối tướng công mình nạp tiểu thiếp, vậy thì người nữ nhân đó sẽ bị chỉ trích là đổ phụ (người vợ hay đổ kị), sẽ bị tướng công lấy lí do phạm vào thất xuất từ khỏi phủ.

Cho nên, những nữ nhân tội nghiệp đó dù biết tướng công mình nạp thiếp, biết rằng bản thân sẽ thất sủng, nhưng vẫn không dám đứng lên phản đối, còn phải miễn cưỡng tươi cười lo toan hôn sự của tướng công mình với nữ nhân khác.

Chương 154: Âm mưu của Ưu Lạc Nhạn.

Xe ngựa dừng lại ở một căn biệt viên nhấ lệ.

Ưu Vô Song bước xuống ngựa, còn chưa kịp quan sát nơi xa lạ này, đã nghe thấy một tiếng nói lạnh lút chói tai của nữ vang lên: “ồ, đây không phải là tử tử của ta sao? Sao? Có thất vương phủ hoa lệ thoải mái không ở, sao lại chạy tới nơi này? Nghe nói, có người bị từ rồi, hừ, xem ra đúng là thật rồi.”

Ưu Vô Song từ từ quay người lại, mặt không biểu cảm nhìn Ưu Lạc Nhạn đứng trước biệt viện, vẻ mặt cười nhạt, nàng cong môi cười nhạt, sau đó như không thấy ai mà cùng Vân Nhi đi vào trong biệt viện.

Nàng không muốn tốn nước bọt hỏi Ưu Lạc Nhạn vì sao lại ở đây, tại sao lại biết nàng bị Lãnh Như Tuyết từ, bởi vì nàng căn bản không muốn nói với ả ta những việc này.

Một người mất đi sự ân sủng của tướng công, tâm thái không bình thường, những thứ này tuy Ưu Vô Song chưa hề yêu đương qua nhưng nàng cũng biết.

Thái độ không vui và hành động của Ưu Vô Song khiến Ưu Lạc Nhạn tức giận, chỉ thấy ả ta đột nhiên bước đến chặn lấy Vân Nhi đang mang tay nải, sau đó đưa tay tát mạnh Vân Nhi một bạt tay, hét: “Tiện tì! Thấy bốn thái tử phi cả gan vô lễ?”

Vân Nhi không kịp phòng bị, bị Ưu Lạc Nhạn đánh mạnh một bạt tay, nàng ta ‘a’ một tiếng, tay nải trên tay cùng nàng ta thảm hại ngã xuống đất.

Chỉ thấy gò má trắng của Vân Nhi phút chốc vừa đỏ vừa sưng, còn cơ thể vì đau mà khẽ run lên, hai mắt nàng ta ngấn lệ, ủy khuất không cam tâm nhìn Ưu Lạc Nhạn, nhưng thân là nô tì, không dám nói gì.

Tiếng hét vì đau của Vân Nhi kinh động đến Ưu Vô Song đã bước vào cửa biệt viện kia, nàng quay đầu lại thấy Vân Nhi ngã trên đất, lại nhìn thần thái khoa trương đến cực điểm của Ưu Lạc Nhạn, ánh mắt nàng thoáng qua tia nộ hỏa.

Nàng nhanh chân đi trở lại, dìu Vân Nhi dậy, tức giận nhìn Ưu Lạc Nhạn, cố gắng đè nén sự tức giận trong lòng, nói: “Muội muội thân phận cao quý, hà tất làm khó hạ nhân? Không sợ mất đi thân phận mình sao?”

Đối diện sự khiêu khích của Ưu Vô Song, Ưu Vô Song chậm rãi lấy chiếc khăn lụa ra, sau đó nhẹ nhàng lau tay, quăng lấy khăn lụa sang một bên.

Sau đó mĩa mai nhìn Ưu Vô Song nói: “Tỉ tỉ hà tất tức giận? Bốn cung tự khắc biết, đánh tiện nhân này sẽ làm dơ tay bốn cung, nhưng mà hạ nhân này của tỉ tỉ quá không biết quy tắc, bốn cung không thay tỉ tỉ dạy dỗ, sau này với những nô tài không biết quy tắc này không phải sẽ lật cả trời? bốn cung chỉ vì tốt cho tỉ tỉ, những nô tài này, không nên nhẹ tay.”

Ưu Vô Song tức quá hóa cười, nàng lạnh lùng cười một tiếng, nhìn Ưu Lạc Nhạn, chế giễu nói: “Vậy ta có phải nên cảm tạ muội muội?”

Dứt lời, Ưu Vô Song dừng lại, rồi đột nhiên nói: “Muội muội là thái tử phi cao quý, không lưu lại trong phủ thái tử hưởng phúc, chạy tới nơi viện lạc này thăm khí phụ như ta, thì là đạo lí gì? Không lẽ không sợ làm trái quy định trong cung, mất đi thân phận của mình?”

Ưu Vô Song trước này không phải là người mặc cho người khác nhào nặn, bây giờ Ưu Lạc Nhạn thừa lúc nàng bị Lãnh Như Tuyết từ mà chạy tới ức hiếp nàng, đừng có mà mơ!

Dù nàng có bị Lãnh Như Tuyết từ thì sao? Nàng bây giờ là khí phụ thì sao? Muốn nàng ngu ngơ mặc cho người khác ức hiếp mà không phản kháng thì trừ phi nàng không phải là Ưu Vô Song!

“Ngươi!” Ưu Lạc Nhạn không ngờ Ưu Vô Song lại dùng lời của mình cười nhạo lại mình, nhất thời giận trắng cả mặt, ả ngấp ngừng, cắn răng nói: “Ưu Vô Song, ngươi đừng quên, ngươi bây giờ chỉ là một khí phụ, ngươi có tư cách gì nói với ta những lời như vậy? Ngươi cho rằng ngươi còn là thất vương phi cao cao tại thượng kia sao? Nếu như muốn bốn cung có thể trị tội ngươi ngay lập tức!”

“Vậy sao?” Ưu Vô Song cười nhạo, lạnh lùng nói: “Ưu Lạc Nhạn, vậy thì ta sẽ đợi ngươi đến trị tội ta! Xem thái tử phi như ngươi có khả năng bao lớn!”

Dứt lời, Ưu Vô Song không thèm quan tâm Ưu Lạc Nhạn, cùng Vân Nhi bước vào biệt viện.

Ưu Lạc Nhạn căm hận nhìn bóng dáng Ưu Vô Song biết mất trong cửa biệt viện, ánh mắt thoáng qua thần sắc thâm độc, ả ta hừ một tiếng, sau đó dùng ngữ khí oán độc nói: “Ưu Vô Song, ngươi đừng đắc ý vội, lần trước ngươi may mắn, không giết được ngươi, lần này ta tuyệt đối không tha cho ngươi! Ngươi hãy đợi đó!”

Nói xong, khóe môi Ưu Lạc Nhạn thoáng qua nụ cười âm lạnh, sau đó hằm hằm dậm chân, phúi tay áo quay người đi đến chiếc xe ngựa hào hoa đợi sẵn cách đó không xa.

Ưu Vô Song vào trong biệt viên, mới phát hiện toà biệt viện này không rộng, chỉ có một chiếc vườn nhỏ, sau đó là mấy gian chủ phòng, và biệt phòng.

Chỉ có vài hạ nhân y phục chỉnh tề đứng một bên, nhìn thấy nàng vào, liền vội hành lễ.

Đây tuy nhìn nhã lệ nhưng so với thất vương phủ, lại là cách biệt trời và đất, thua kém xa!

Quan sát chiếc vườn nhỏ trước mắt, trong lòng bất giác thầm mắng lão hoàng đế hồ ly keo kiệt, ban tặng biệt viện nhỏ như vậy, thật là uổng cho thân phận nhất quốc chi quân của ông ta!

Từ miệng hạ nhân Ưu Vô Song được biết Ưu thừa tướng phụ thân nàng vì khi nãy trong triều có việc nên đã rời khỏi, nói là hôm nào rảnh sẽ đến thăm nàng, còn giao phó hạ nhân nói rằng nếu như nàng sống ở đây không quen có thể về phủ sống.

Kì thực, Ưu Vô Song tuy trong lòng oán trách lão hoàng đế nhưng nàng lại thập phần vừa ý nơi này, cho nên nàng tùy ý căn dặn hạ nhân rồi liền không thèm quan tâm nữa.

Chương 155: Quyết định của Lãnh Như Tuyết

Thất vương phủ.

Đình trong hoa viên.

Lãnh Như Tuyết một thân bạch y, lẳng lặng ngồi trên ghế đá trong đình, tay cầm một hũ rượu bạch ngọc.

Một đôi mâu thâm trầm, lúc này đang nheo mắt nhìn những cánh hoa mai bay lượn giữa không trung, mặc cho gió lạnh thổi bay gấu áo, làm loạn mái tóc.

Một trận bước chân truyền tới, thân ảnh cao to của Lãnh Như Phong từ từ đi vào đình, hắn ta đột nhiên đưa tay đoạt lấy hũ rượu trong tay Lãnh Như Tuyết, khế tức giận nói: “Thất hoàng đệ, đệ đã từ nàng ấy, hà tất lại như vậy? Mượn rượu giải sầu, không lẽ có thể khiến nàng ấy trở về bên đệ sao?”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, hắn chỉ nhìn hắn ta một cái, sau đó chuyển mục quang sang những cánh hoa đang bay lượn đầy trời kia.

Qua một lúc lâu, hắn đột nhiên lạnh lùng cười lên, tiếng cười vang vọng trong không trung, đầy sự bất lực và đau khổ, trong hoa viên đầy cánh hoa mai bay, khiến người khác có cảm giác quỷ dị.

Tiếp đó, chỉ nghe thấy ‘pang’ một tiếng, tay Lãnh Như Tuyết đánh mạnh xuống bàn đá, hét: “Lục hoàng huynh, nàng ta yêu người nam nhân

khác, Lãnh Như Tuyết ta làm sao có thể lưu nàng ta lại? Trong lòng nàng ta căn bản không có ta, không có ta!”

Ánh mắt Lãnh Như Phong thoáng qua tia nhìn phức tạp.

Hắn ta đột nhiên nắm lấy vai Lãnh Như Tuyết, hai mắt nhìn chăm chăm mâu đen mung lung vì say rượu, từ từ mở miệng: “thất hoàng đệ, việc đến nước này, đệ còn muốn gạt huynh đến lúc nào? Khi đệ viết hưu thư cho nàng ấy, đệ đã quyết định rồi, không phải sao?”

Mâu đen say rượu của Lãnh Như Tuyết phút chốc thoáng qua tia thanh tỉnh.

Hắn nhẽ nhàng qua đầu lại, tự cười nhạo bản thân, nói: “Lục hoàng huynh, huynh đang nói gì vậy? Cái gì quyết định? Không lẽ ta say đến hồ đồ, huynh cũng hồ đồ rồi à?”

Lãnh Như Phong ấn chặt vai Lãnh Như Tuyết, ngữ khí phút chốc lạnh hẳn: “Như Tuyết! Vi huynh tuy chỉ lớn hơn đệ có một tuổi nhưng mà huynh đệ chúng ta tiếp xúc với nhau không phải là thời gian ngắn, đệ cho rằng huynh không hiểu tính cách của đệ sao? Dễ dàng chịu thua như vậy thì đệ có còn là thất vương gia Lãnh Như Tuyết?”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời nói của Lãnh Như Phong, cơ thể khẽ hóa thạch, tuy nhiên trong chốc lát, lộ ra nụ cười chế giễu: “vậy lục hoàng huynh cho rằng thần đệ là người như thế nào? Nếu như lục hoàng huynh hiểu đệ như vậy thì lục hoàng huynh nên biết, Lãnh Như Tuyết ta tuyệt đối không chấp nhận bất cứ người phản bội nào! Lục hoàng huynh cho rằng đệ sẽ lưu một nữ nhân thủy tính dương hoa (= lẳng nhăng) làm vương phi của đệ sao?”

Sắc mặt Lãnh Như Phong khẽ thay đổi, hắn ta đột nhiên lắc mạnh Lãnh Như Tuyết, tức giận quát: “Như Tuyết! Bây giờ đệ đang nói lời thật lòng với huynh sao? Nếu như nàng ấy thật sự là một nữ nhân thủy tính dương hoa, đệ hà tất vì nàng ấy mà trở thành bộ dạng này? Đệ hãy nhìn lại mình đi, nhìn xem đệ trở thành bộ dạng gì! Lãnh Như Tuyết cao ngạo phong độ kia bây giờ ở đâu rồi hả?”

Ánh mắt Lãnh Như Tuyết thoáng qua tia đau khổ, hắn đột nhiên từ từ nhắm mắt lại, trầm mặc không nói gì.

Tuy nhiên Lãnh Như Phong không có ý định bỏ qua cho hắn, ngừng lại rồi lại cắn răng nói: “Như Tuyết, đệ có gì giấu huynh phải không? Tuy huynh vô dụng nhưng vẫn luôn đứng về phía đệ, bất kể đệ phát sinh việc gì, đưa ra bất kì quyết định nào, huynh sẽ luôn giúp đệ.”

Tuấn nhan của Lãnh Như Tuyết khẽ co giật, hắn đột nhiên mở to mắt, đẩy Lãnh Như Phong ra, khích nói: “giúp ta? Địa vị bây giờ của ta trong lòng phụ hoàng còn cao hơn huynh không biết bao nhiêu, còn nữa, ta lập tức sẽ phải thành hôn cùng công chúa Tử Việt quốc, sau này đại vị trong lòng phụ hoàng có thể nói là cực kì quan trọng, huynh lấy gì giúp ta? Ta lại có gì cần huynh giúp? Lãnh Như Phong, huynh đừng quá xem trọng bản thân!”

“Đệ!” Lãnh Như Phong tức đến xanh cả mặt, nói không ra lời.

Qua một hồi lâu, hắn ta mới từ từ buông lỏng đôi tay nắm chặt, lạnh lùng nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Lãnh Như Tuyết, đệ nghĩ ta không biết trong lòng đệ thật sự đang nghĩ gì sao? Đệ vì cứu nàng ấy thà rằng bản thân bị trọng thương, một nữ nhân được đệ xem trọng hơn tính mạng của mình, đệ có thể dễ dàng buông tay vậy sao? Nếu như những việc này đệ có thể gạt được phụ hoàng và đại hoàng huynh, muốn gạt ta thì căn bản là không thể nào!”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong ngập ngừng, nói: “Nếu như ta đoán không nhầm, khi đệ quyết định viết bức hưu thư đó thì trong lòng đệ đã quyết định, đệ từ nàng ấy chẳng qua chỉ vì bảo vệ nàng ấy thôi! Còn đệ, căn bản không muốn cưới Uyển Tử.”

Cơ thể Lãnh Như Tuyết khẽ hóa thạch, túy ý trong mâu đen thoáng biến mất, hẩn lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong, trầm giọng nói: “Tiếp tục nói đi!”

Lãnh Như Phong lẳng lẳng nhìn hẩn, từ từ nói tiếp: “Biết là tính quan trọng của lần liên hôn này giữa Tây Diêm và tử Việt quốc, nếu như đệ cự tuyệt thành thân cùng Uyển Tử thì Tử Việt quốc tuyệt đối sẽ không bỏ qua, nhất định vì sự nhục nhã của Uyển Tử mà đòi lại công đạo, kết quả tệ nhất là hai nước giao tranh.”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong dừng lại, hẩn ngập ngừng rồi nói: “Nhưng mà nếu như nàng ấy thân là vương phi của đệ, tuyệt đối không thoát khỏi liên can, e là tới lúc đó, Tử Việt quốc vì bị cự tuyệt hôn sự mà đổ trách nhiệm lên người nàng ấy. Cách xử lí việc của phụ hoàng, nếu như nàng ấy mà khiến cho hai nước giao tranh, phụ hoàng nhất định không do dự giao nàng ấy cho Tử Việt quốc để làm bình nộ khí của Uyển Tử. Cho nên, đệ vì không muốn liên lụy nàng ấy và bảo vệ nàng ấy, nên mới cho nàng ấy hưu thư, từ nàng ấy! Như vậy đến lúc truy cứu, cũng không liên quan đến nàng ấy, đúng không?”

Chương 156: Đệ đang lo cho nàng ấy sao?

Lãnh Như Phong nói xong mâu đen nhìn chăm chăm Lãnh Như Tuyết, không động thanh sắc.

Thái độ trên mặt Lãnh Như Tuyết cũng không thay đổi, thâm mâu thoáng qua tia quỷ dị, qua một lúc lâu, hắc đột nhiên lạnh lùng cười một tiếng: “Lục hoàng huynh, từ lúc nào mà huynh hiểu ta thế? Ngay cả trong lòng ta nghĩ gì cũng biết được? Vì một nữ nhân thủy tính dương hoa như nàng ta, huynh cho rằng ta nên làm gì? Câu chuyện của huynh thù dật hay quá rồi?”

Lãnh Như Phong đối với Lãnh Như Tuyết không phủ nhận cũng không cãi lại, hắc ta chỉ lẳng lẳng nhìn Lãnh Như Tuyết, sau đó từ từ nói: “Như Tuyết, nếu như đệ không phải vì nàng ấy vậy thì đệ tại sao lại ở đây mượn rượu giải sầu? Một nam nhân sắp thành thân, trước ngày thành thân mượn rượu giải sầu, việc này không hợp lẽ thường tình? Hơn nữa nếu như đệ thật sự muốn cưới Uyển Tử công chúa thì tạo sao đối với hôn sự không hỏi không lo?”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong lại ngừng, đột nhiên thở dài, nói: “Như Tuyết, đệ hà tất giấu huynh? Là vì đến lúc đó không liên lụy huynh sao? Nhưng mà đệ đừng quên, chúng ta là thân huynh đệ, là huynh đệ cùng một mẫu thân, dù đệ bây giờ có giấu được ta, nhưng sau ngày mai, việc đệ cự tuyệt hôn sự bị phụ hoàng biết được, vậy thì huynh còn có thể đứng ngoài cuộc sao?”

Nghe thấy những lời này của Lãnh Như Phong, sắc mặt Lãnh Như Tuyết khẽ thay đổi, hắc nhìn cánh hoa bay lượn trong không trung, trầm mặc

một lúc lâu, đột nhiên nói: “lục hoàng huynh, nếu như huynh đã rõ quyết định của ta, huynh hà tất phải biết nữa? Nếu như việc này huynh không biết thì phụ hoàng sẽ không trách tội huynh.”

Tấn nhan của Lãnh Như Phong thoáng qua tia khổ ải, hắn ta nhìn Lãnh Như Tuyết, âm thanh tuy rất thấp nhưng vẫn khiên định: “Như Tuyết, đệ đừng quên ta là thân ca ca của đệ! Bất kể xảy ra việc gì ta cũng cùng đệ gánh chịu.”

Dứt lời, Lãnh Như Phong đưa tay về phía Lãnh Như Tuyết, ánh mắt đầy sự khiên định.

Nhìn tay Lãnh Như Phong đưa tới, Lãnh Như Tuyết khẽ do dự sau đó cũng đưa tay nắm lấy tay của Lãnh Như Phong, dùng sức nắm chặt lấy nhau.

Lúc này hai huynh đệ họ đồng tâm cùng nhau đối diện với tất cả khó khăn!

Qua một lúc sau, Lãnh Như Phong vỗ nhẹ vai Lãnh Như Tuyết, trầm giọng hỏi: “Như Tuyết, đệ làm như vậy, là vì nàng ấy đúng không?”

Ánh mắt của Lãnh Như Tuyết thoáng qua tia đau khổ, trầm ngâm hồ lâu mới từ từ mở miệng: “Cho dù không phải là vì nàng ấy, ta cũng sẽ không cưới Uyển Tử, lần này Tử Việt quốc đột nhiên đề nghị liên hôn với Tây Diệm, tuyệt đối không đơn giản chỉ vì liên hôn, còn về âm mưu của họ, e là có liên quan đến truyền thuyết của Tây Diệm. Mấy năm nay, Tây Diệm gặp nạn liên miên, quốc khố sớm đã trống không, nếu như không phải vì truyền thuyết lưu truyền trăm năm trước của Tây Diệm, e là Tử Việt quốc sớm đã khởi binh xâm lăng nước ta, làm gì đề nghị đến việc liên hôn? Bây giờ họ đột nhiên đề ra việc liên hôn, ắc có dụng tâm!”

Lãnh Như Phong khẽ gật đầu, nói: “Đệ nói không sai, lần liên hôn này, Tử Việt quốc đích thực có giấu dã tâm, chắc là vì cái truyền thuyết hư hư thực thực kia mà tới. Tiếc là, phụ hoàng bà đại hoàng huynh không nhìn rõ dã tâm của Tử Việt quốc, ngược lại bởi vì Tử Việt quốc đề ra liên hôn mà vui mừng không ngớt, không biết là đã dẫn sói vào nhà.”

Lãnh Như Tuyết khẽ lắc đầu, nói: “Lục hoàng huynh, kì thực phụ hoàng ko hẳn không biết âm mưu của Tử Việt quốc, chỉ vì lần liên hôn này, Tử Việt quốc đề ra, phụ hoàng muốn cự tuyệt cũng khó, hơn nữa, Tây Diêm quốc khó trống rỗng, nếu như trở mặt với Tử Việt quốc vậy thì chiến sự xảy ra, lương thảo và binh mã của Tây Diêm ta lúc này không đủ đối kháng với Tử Việt quốc! Có lẽ phụ hoàng cũng biết dã tâm của Tử Việt quốc nhưng bị ép không thể không đồng ý!”

Lãnh Như Phong trầm tư một lúc nói: “Như Tuyết, đệ nói không sao, những việc này, phụ hoàng nhất định biết, nếu không phụ hoàng sao lại ban cho nàng ấy một tòa phủ đệ để dừng chân sau khi đệ từ nàng ấy chứ? Nghĩ lại thì phụ hoàng sớm đã có an bài! Chỉ là sự an bài chu toàn của phụ hoàng e là sẽ bị đệ làm hỏng!”

Lãnh Như Phong nói xong, bất giác nghĩ tới điều kiện mà Ưu Vô Song đề ra với phụ hoàng, e rằng, phụ hoàng sẽ đã liệu được, nàng ấy tuyệt đối không cùng người khác cùng phụng nhất phu? Nếu không, với thân phận đặc biệt như nàng ấy, phụ hoàng sao lại an tâm để Uyển Tử kia tiếp cận nàng ấy?”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, khẽ giật mình, tiếp đó ngữ khí cực kì lo âu nói: “lục hoàng huynh, truyền thuyết ấy là thật sao? Thật là có liên quan đến nàng ấy?”

Lãnh Như Phong khẽ gật đầu: “Nếu như ta đoán không lầm, nàng ấy chính là người có thể giải được kiếp nạn của Tây Diệm, chỉ là, việc này e rằng phụ hoàng đã biết, hơn nữa đại hoàng huynh chắc cũng đoán được một ít.”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong ngừng lại, đột nhiên nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Như Tuyết, đệ đang lo cho nàng ấy sao? Kì thực đệ không cần lo, phụ hoàng đã phái người bảo vệ nàng ấy nghiêm ngặt rồi!”

Lãnh Như Tuyết trầm ngâm không nói gì, xem như mặc nhận lời của Lãnh Như Phong, nhưng mà hắn rất nhanh đã cười khổ nói: “Vậy sao? Vậy thì tốt! Chỉ sợ nàng ấy không cam tâm bị phụ hoàng nhốt trong kinh thành!”

Lãnh Như Phong sửng sốt, nói: “Như Tuyết, đệ nói thế là có ý gì? Không lẽ nàng ấy còn có nơi khác có thể đi?”

Lãnh Như Tuyết cười khổ, quay đầu nhìn về phía bầu trời đầy hoa, đáp: “Bây giờ nàng ấy đã hồi phục tự do, e rằng nàng ấy sẽ về bên người nàng ấy yêu.”

Nghĩ tới nam tử bạch y phiêu diêu, dẫm nhả tựa thần tiên, lòng Lãnh Như Tuyết bất giác đau nhói, trong lòng nàng, đến cuối cùng cũng không có hắn, mà chỉ có vị nam tử tựa thần tiên kia.

Chương 157: Ta không thành thân với người.

Lãnh Như Tuyết mặc nhiên, lòng Lãnh Như Phong khẽ chua xót, hắn ta nghĩ đến người nữ tử mỹ lệ tựa tinh linh, lòng thầm chua xót, Lãnh Như Tuyết vì mất đi nàng ấy mà mược rượu giải sầu, bởi vì nàng ấy dù sao cũng là vương phi của hắn, còn hắn ta? Bất kể là trước kia hay là bây giờ, hắn ta vẫn là khách qua đường của nàng.

Hắn ta một mực không biết thì ra trong lòng nàng đã có người mình thích, bây giờ nghe Lãnh Như Tuyết nói vậy, hắn ta mới biết. Người nam nhân đó là ai? Là ai mà có được may mắn như vậy, có thể có được tình yêu của nàng ấy?

Lãnh Như Phong đột nhiên rất muốn biết được người nam nhân đó là ai, bởi vì, trong Tây Diêm, người đệ đệ này của hắn ta là người nam nhân có thể nói là xuất sắc nhất, và Ưu Vô Song ngay cả Lãnh Như Tuyết cũng không yêu, vậy thì, người nàng yêu là ai?

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Phong đang định hỏi Lãnh Như Tuyết người Ưu Vô Song yêu là ai thì đúng ngay lúc này, đột nhiên một trận bước chân truyền tới, tiếp đó là âm thanh nồn nà của Uyển Tử truyền tới: “Như Tuyết, sao chàng lại ở đây? Thiếp tìm chàng lâu lắm rồi!”

Theo sau âm thanh truyền tới, thân ảnh kiều diễm của Uyển Tử xuất hiện trong đình.

Và đối diện với sự xuất hiện của Uyển Tử là mâu đen thâm trầm mang tia bất nhẫn, hắn chỉ lãnh đạm nhìn Uyển Tử một cái, không nói gì.

Uyển Tử thấy hũ rượu trên bàn đá, ánh mắt thoáng qua tia oán giận, không hài lòng chu môi đỏ nói: “Như Tuyết, sao chàng không quan tâm thiếp? Chúng ta sắp thành thân rồi, chàng lại đến đây uống rượu, như vậy không bị người khác cười sao!”

Lãnh Như Phong nhú mày, không nhin được nói với Uyển Tử: “Công chúa, thất hoàng đế bây giờ tâm trạng không tốt, người hãy về phòng nghỉ ngơi trước đi!”

Uyển Tử chỉ khinh miệt nhìn Lãnh Như Phong một cái, sau đó nói: “Như Tuyết bây giờ sắp thành thân với ta, tâm trạng sao lại không tốt? Cho dù tâm trạng không tốt cũng nên là ta bồi rượu chàng, chứ không phải là người ca ca ngươi!”

Dứt lời, Uyển Tử lại thiên kiều vạn mị nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Như Tuyết, chàng nói có phải không?”

Nói xong cả người càng dựa vào người của Lãnh Như Tuyết hơn.

Tuy nhiên, Lãnh Như Tuyết lại đứng nhanh từ ghế dậy, lạnh lùng đẩy Uyển Tử ra: “Ta sẽ không thành thân với người, công chúa hãy chọn người khác đi!”

Uyển Tử sững sốt, sắc mặt trở nên khó coi, ủy khuất nói: “Như Tuyết, chàng đang đùa với ta sao? Chúng ta ngày mai sẽ thành thân, hôn sự đã chuẩn bị xong, sao chàng có thể bảo ta chọn người khác?”

Lãnh Như Tuyết không hề nhìn Uyển Tử, mà chỉ nhìn cánh hoa bay lượn đầy trời, từng câu từng chữ mà nói: “ta sẽ không thành thân với người, hôn sự này, cứ xem như chuẩn bị cho công chúa vào người khác vậy!”

“Ngươi!” sắc mặt Uyển Tử tái xanh, dung mạo mỹ lệ trở nên nhợt nhạt, nhìn Lãnh Như Tuyết, hét: “Lãnh Như Tuyết, ngươi vậy là có ý gì? Ngươi đang đùa với bổn cung sao?”

Lãnh Như Tuyết lạnh lùng nhìn ả ta, lãnh đạm nói: “Tùy người nghĩ sao cũng được!”

Uyển Tử ngân nga cắn chặt, oán hận nhìn Lãnh Như Tuyết, ả Uyển Tử đường đường là công chúa của Tử Việt quốc, có bao giờ bị người khác vũ nhục như vậy? Vốn dĩ, ả hoàn toàn có thể chọn một hoàng tử không có chính phi làm phu quân, nhưng khi ả lần đầu nhìn thấy hắn thì đã thích hắn, thậm chí vì để có được hắn, không tiếc cùng đồng vị với nữ nhi của thừa tướng!

Nhưng nay, ngày mai sẽ là ngày đại hôn của ả và hắn, nay hắn lại bảo ả chọn người khác để thành thân? Thật là ức hiếp người quá đáng!

Ả đường đường là công chúa của một nước, chịu sự vũ nhục như vậy, Uyển Tử làm sao có thể nuốt trôi?

Lãnh Như Tuyết đột nhiên cự hôn với Uyển Tử khiến Lãnh Như Phong giắt náy mình, nhưng mà hắn ta rất nhanh bình tĩnh lại, cũng hiểu vì sao Iny lại chọn hôm nay cự hôn với Uyển Tử.

Vốn dĩ ngày mai là ngày thành thân của Lãnh Như Tuyết và Uyển Tử, Lãnh Như Tuyết nếu đã quyết định cự tuyệt hôn ước này, vậy thì hắn không cần đợi tới ngày mai lúc bắt đầu hôn lễ mới nói không cưới Uyển Tử, như vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn, hơn nữa, cục diện sẽ rơi vào tình trạng khó thu hồi.

Nay hắn nói rõ ràng với Uyển Tử, cho dù Uyển Tử không chấp nhận, nhưng bất kể thế nào hôn lễ ngày mai không còn nữa. Hơn nữa, như vậy

không mất mặt Tây Diệm, cửa của phụ hoàng, chắc chắn không dễ qua rồi.

Nghĩ rõ được tất cả, Lãnh Như Phong chỉ trầm mặc ngồi tại chỗ, không nói gì.

Còn Uyển Tử không nhịn được nữa, hét tháo lên: “Lãnh Như Tuyết, người đùa cợt ta như vậy, phụ hoàng ta tuyệt đối không bỏ qua cho người!”

“Vậy sao?” Lãnh Như Tuyết lạnh lùng nhìn khuôn mặt nhăn nhó vì phần nộ kia của Uyển Tử, lạnh lùng nói: “Công chúa, người đừng quên, đây là Tây Diệm, không phải là Tử Việt quốc của người, người đứng trên đất của Tây Diệm, đứng trong phủ của Lãnh Như Tuyết ta uy hiếp ta, người có cảm thấy buồn cười không? Những lời này, công chúa có phải nên đợi khi mình về nước mới nói thì tốt hơn?”

“Người!” Uyển Tử tức đến sắc mặt hết đỏ rồi lại trắng, ả cắn răng, hận thanh nói: “Lãnh Như Tuyết, người hãy đợi đó, Uyển Tử ta tuyệt đối không dễ dàng buông tay vậy đâu! Ngày mai, ta muốn người cùng ta cử hành hôn lễ như đã định.”

Dứt lời, Uyển Tử căm hận trừng mắt nhìn Lãnh Như Tuyết, sau đó dậm chân quay người chạy khỏi đình.

Lãnh Như Phong nhìn thân ảnh Uyển Tử xa dần, có chút lo lắng nhìn Lãnh Như Tuyết: “Như Tuyết, xem ra nàng ta không dễ dàng buông tay rồi!”

Tuấn nhan của Lãnh Như Tuyết không chút biểu cảm, hấn lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong, không nói gì, mà chỉ lạnh lùng quay người lớn bước rời khỏi.

Chương 158: Giam lỏng.

Biệt viện.

Ưu Vô Song đang ngồi trong vườn, nhìn hành cây thanh trúc nơi góc vườn mà ngẩn người.

Nàng rời khỏi thất vương phủ đến nơi này đã mấy ngày rồi, khi ấy đến đây, nàng chỉ cho rằng lão hồ ly chỉ ban cho nàng một nơi để dừng chân, nhưng từ khi nàng vào sống trong này mới biết, nàng căn bản trúng kế của lão hồ ly.

Nàng bị giam lỏng ở đây, đúng vậy, nàng bị giam lỏng. Ngoài nơi này, nàng không thể đi đâu, thậm chí không thể bước ra khỏi biệt viện này một bước.

Xung quay biệt viện, đều đầy ám vệ, chỉ cần nàng bước ra khỏi đây một bước, sẽ bị bọn họ ‘khách sáo’ mời trở về.

Cứ như thế, nàng bị giam trong biệt viện này, ngoài người phụ thân Ưu thừa tướng thỉnh thoảng tới thăm nàng ra, nàng ngoài ăn là ngủ, nàng có cảm giác sắp điên lên rồi.

Lão hoàng đế hồ ly kia đến này vẫn chưa hạ chỉ triệu nàng vào cung, việc này khiến nàng không biết được mình còn phải ở trong biệt viện này bao lâu nữa.

Nhìn sân vườn trống trơn, nàng bất giác nhớ tới thất vương phủ, ở đó có mai lâm, có cánh hoa bay đầy trời, có mặt hồ trong xanh rộng lớn, còn

có..... Một nam tử một thân bạch y, thần thái kiêu ngạo.

Nghĩ tới Lãnh Như Tuyết, nàng lại cảm thấy bất an, mấy ngày nay nàng luôn bất giác nghĩ tới hắn.

Hắn bây giờ chắc đã thành thân cùng công chúa kia rồi?

Nghĩ tới đây, lòng Ưu Vô Song bất giác cay đắng, nàng không biết bản thân bị làm sao, bỗng dưng thường hay nghĩ tới tên kiêu ngạo tự đại,tính khí nóng nảy kia.

Nàng đột nhiên cảm thấy kì thực trong khoảng khắc lúc hấn cứu nàng thì nàng đã không còn hận hấn nữa, nàng thậm chí khi nghĩ tới lúc hấn bị thương, làm nũng trong tấm phòng của Dạ Vân điện thì bất giác muốn cười.

Hắn, luôn khiến nàng dễ dàng điên tiết lên, có lúc tự đại ngang tàng khiến người khác chán ghét, có lúc lại yếu đuối khiến người khác đau lòng.

Đau lòng? Ưu Vô Song giật mình, sao nàng lại đau lòng vì hấn?

Ưu Vô Song lắc đầu, nàng nhất định là trúng độc của tên ấy rồi, nàng sao lại vì tên kiêu căng tự đại, tính khí vừa xấu vừa ngang tàng đó mà đau lòng, không thể nào!

Hắn bây giờ chắc đã yểm oanh tân hôn cùng công chúa của hấn, nói không chừng còn xuân phong đắc ý nữa!

Nghĩ tới đây, lòng Ưu Vô Song bất giác dâng lên cảm giác chua chát, không biết tại sao, khi nàng nghĩ tới Lãnh Như Tuyết và công chúa tên là Uyển Tử kia ở cùng nhau, lòng nàng rất không thoải mái.

Ưu Vô Song bất giác đứng bật từ ghế dậy, nàng đang làm gì thế này? Sao lại luôn nghĩ về hắn? Hắn đã cho nàng hưu thư, nàng và hắn không còn có bất kì quan hệ nào nữa, nàng nên nghĩ ngày tháng sau này nàng làm sao mà sống mới đúng, chứ không phải luôn nghĩ về người nam nhân đáng ghét kia!

Ưu Vô Song lắc đầu, đột nhiên một cơn chóng mặt ập đến, lại nữa rồi, từ sau khi nàng đến đây, nàng luôn cảm thấy mình vô cơ chóng mặt, không lẽ, nàng mệt mỏi quá sao?

Vân Nhi từ trong nhà bước ra, đi đến bên cạnh Ưu Vô Song, nhìn Ưu Vô Song, có chút lo lắng hỏi: “Tiểu thư, người bệnh rồi phải không?”

Ưu Vô Song có chút vô cơ nhìn Vân Nhi, sau đó sờ mặt mình, nói: “Bệnh? Không có! Sao vậy?”

Vân Nhi vẫn nhìn sắc mặt ưu thương của Ưu Vô Song, nói: “sắc mặt tiểu thư trắng như vậy? Có phải là không khỏe không? Nếu không, để nô tì bảo người mời đại phu đến?”

Nhìn ánh mắt lo lắng của Vân Nhi, Ưu Vô Song mỉm cười lắc đầu: “Không cần đâu, ta không phải vấn đề gì sao? Có lẽ là do ta mệt mỏi quá, ngủ một chút sẽ không sao.”

Vân Nhi gật đầu, nói: “Tiểu thư hạ nhân có hầm chút canh sâm cho tiểu thư, nô tì đi lấy đến cho người. Tiểu thư hãy uống chút canh sâm rồi hãy đi nghỉ ngơi!”

Dứt lời, Vân Nhi không đợi Ưu Vô Song nói gì, quay người theo hướng thiện phòng.

Ưu Vô Song thở dài, chỉ còn cách ngồi xuống ghế, lão hoàng đế hồ ly khai tuy giam lỏng nàng, nhưng không có bạt đãi nàng, ăn ở trong biệt viện này, đều là trong cung cung cấp.

Trong cung có người định kì đưa vật phẩm sinh hoạt đến, hạ nhân trong biệt viện không cần phải đi mua, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nếu như muốn nàng tự mình giải quyết vấn đề ăn ở, vậy thì Ưu Vô Song sớm đã chết đói rồi.

Bởi vì, trên người nàng căn bản không có lấy một ngân lượng.

Một trận bước chân truyền tới, ngất quăng sự suy nghĩ của Ưu Vô Song, nàng tưởng rằng Vân Nhi đưa canh sâm đến, cho nên không thèm quan tâm, chỉ nói: “Vân Nhi, ngươi hãy bưng vào trong phòng đi, lát nữa ta sẽ về phòng!”

Tuy nhiên một âm thanh nam tử truyền tới: “Vô Song, nàng vẫn ổn chứ?”

Ưu Vô Song quay nhanh lại, nhìn thấy Lãnh Như Phong đứng sau lưng nàng, lúc này đang lẳng lặng nhìn nàng.

Nhìn thấy Lãnh Như Phong, Ưu Vô Song không nhịn được nghĩ đến Lãnh Như Tuyết, cho nên nàng không chút vui vẻ nói: “Ngươi định dọa chết người sao?”

Ngoài dự định, Lãnh Như Phong không những không nói gì, hắn ta chỉ lẳng lặng nhìn Ưu Vô Song, ánh mắt thoáng qua tia phức tạp.

Và sự lẳng lặng của Lãnh Như Phong, khiến Ưu Vô Song cảm thấy có chút kì lạ, nàng không nhịn được hỏi: “Nếu như đã đến rồi, vậy thì có gì thì nói đi! Úp úp mở mở làm gì?”

Ánh mắt Lãnh Như Phong thoáng qua tia do dự, cuối cùng nói: “Phụ hoàng phân phó ta đến đón nàng vào cung.”

Chương 159: chỉ có nàng cứu được đệ ấy!

Vào cung? Lòng Ưu Vô Song mừng rỡ, nàng cuối cùng có thể rời khỏi nơi này rồi. từ khi nàng vào trong biệt viện này, thì không thể bước ra khỏi đây một bước, mỗi ngày bị nhốt trong này, nàng sắp điên lên rồi!

Bây giờ lão hồ ly cuối cùng cũng cho người đến đón này, chắc hẳn là chuẩn bị cho việc tìm bảo tàng?

Chỉ cần giải ra được những chữ số mật mã này, tìm được bảo tàng, nàng có thể nhân cơ hội lấy một ít bạc, sau đó rời khỏi nơi quỷ quái, đến Quân sơn tìm Tiêu Tịch!

Nghĩ tới đây, khóe môi Ưu Vô Song nở nụ cười ý vị.

Tuy nhiên, Lãnh Như Phong nhìn Ưu Vô Song, do dự một lúc, cuối cùng cũng nói: “Vô Song, nàng có thể giúp ta một việc không?”

Ưu Vô Song khẽ sửng sốt, nhưng mà rất nhanh đã giấu cợt nói: “Người đường đường là lục vương gia, cần người bình dân bách tính này giúp gì? Lục vương gia, người có phải là đang đùa với ta?”

Thần sắc Lãnh Như Phong trầm trọng, hẳn ta nhìn Ưu Vô Song, đột nhiên nói: “Như Tuyết không có thành hôn cùng công chúa.”

“Cái gì?” Ưu Vô Song giật nảy mình, vô thức nháy dựng từ ghế lên, thất thanh kêu lên: “Sao có thể? Họ không phải là.....”

Nói tới đây, Ưu Vô Song đột nhiên cảm thấy phản ứng của bản thân quá kịch liệt, bất giác dừng nhanh lại, quay đầu sang nơi khác, lạnh lùng ‘hừ’

một tiếng, nói: “Việc này có liên can gì với ta? Hấn có thành thân hay không có liên quan gì ta chứ?”

Sự vui mừng khi nãy của Ưu Vô Song không thoát khỏi ánh mắt của Lãnh Như Phong, ánh mắt hấn thoáng qua tia trầm mặc, nói: “Vô Song, kì thực trong lòng nàng vẫn có Như Tuyết đúng không?”

Ưu Vô Song cố đè nén nhịp nhảy của tim, cố gắng tỏ ra bình thường: “Ai trong lòng có hấn? Lãnh Như Phong, ta nói cho người biết, bây giờ hấn và ta không có chút quan hệ nào.....”

Tuy nhiên, Lãnh Như Phong không đợi nàng nói hết, đột nhiên ngắt lời nàng: “Vô Song, bây giờ chỉ có nàng có thể cứu đệ ấy!”

“Đùa sao, hấn có liên quan gì.....” chưa nói hết lời, Ưu Vô Song đột nhiên quay nhanh lại, nhìn Lãnh Như Phong nói: “Cứu hấn? Người có ý gì?”

Lãnh Như Phong cười khổ, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Ưu Vô Song, trầm giọng nói: “Như Tuyết cự tuyệt thành thân cùng công chúa, phụ hoàng đại nộ, ba ngày trước nhốt Như Tuyết vào đại lao, đại hoàng huynh và Như Tuyết trước nay không hợp, nay càng không giúp, còn Tử Việt quốc cũng không có ý định buông tha, công chúa Uyển Tử kia nói là nếu như Như Tuyết không cưới nàng ta vậy thì phụ hoàng phải giao Như Tuyết cho Tử Việt quốc xử lí, nếu như phụ hoàng không giao ra, vậy thì hai nước sẽ phát sinh chiến tranh.”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, Ưu Vô Song nhất thời sửng sốt, cảm giác bất an trong lòng nàng từ từ dâng lên, tràn ngập tim, Lãnh Như Tuyết sau khi từ nàng, lại không thành thân cùng công chúa kia.

Nàng càng không ngờ, Lãnh Như Tuyết bởi vì cự tuyệt thành hôn mà bị hoàng đế nhốt vào đại lao.

Một nam tử luôn cao ngạo kia, nàng thật sự không thể tưởng tượng được cảnh hãn bị nhốt trong đại lao là như thế nào!

Lãnh Như Phong nhìn Ưu Vô Song, thần sắc trầm trọng hỏi: “Vô Song, nay chỉ có nàng có thể cứu được Như Tuyết, nàng có nguyện ý đi cứu đệ ấy?”

Ưu Vô Song miễn cưỡng bản thân đè nén cảm giác hoảng loạn xuống, hít một hơi thật sâu: “Lãnh Như Phong, rốt cuộc việc này là như thế nào? Nay ngay cả một vương gia như người còn không cứu được hãn, ta chỉ là một nữ tử bị tù, làm sao có thể cứu được hãn?”

Lãnh Như Phong nhìn Ưu Vô Song, tuy Ưu Vô Song cho rằng bản thân che giấu rất tốt nhưng hãn ta vẫn có thể nhìn thấy sự lo lắng trong mắt nàng. Nhìn thấy vậy, trong lòng hãn ta nhẹ nhõm hãn, nhưng nội tâm lại cảm thấy vừa chua vừa đắng.

Ưu Vô Song lo lắng cho Lãnh Như Tuyết, chứng tỏ trong lòng nàng có Như Tuyết, nhưng như vậy, hãn ta và nàng càng không thể, có lẽ, vốn dĩ bản thân hãn ta biết, hãn ta chẳng qua chỉ là một lữ khách trong nhân sinh của nàng, nhưng mà, dù lòng hãn hiểu rõ, nhưng khi đối diện với nàng, lòng hãn cũng không nhịn được có một tia hy vọng.

Lãnh Như Phong thở dài, miễn cưỡng nhịn cảm giác thất vọng trong lòng, từ từ nói: “Vô Song, không lẽ nàng không hiểu sao? Như Tuyết từ nàng không phải vì phụ hoàng hạ chỉ, càng không phải vì muốn liên hôn cùng công chúa Tử Việt quốc, đệ ấy làm như vậy chỉ vì sau khi cự tuyệt thành thân với công chúa Tử Việt quốc sẽ không liên lụy đến nàng.”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong chăm chú nhìn Ưu Vô Song, ngạp ngừng: “Kì thực, từ khi bắt đầu, Như Tuyết không nghĩ sẽ thành thân cùng công

chúa Tử Việt quốc, ta tuy không biết trong lúc Như Tuyết đến Lăng Phong huyện giữa hai người phát sinh việc gì, nhưng sau khi vết thương của Như Tuyết khỏi, thì đã xin phụ hoàng hạ chỉ đến Lăng Phong huyện, ta biết, đệ ấy vì chạy trốn sự lựa chọn của công chúa Tử Việt quốc, việc này cũng vì nàng nên đệ ấy mới tới Lăng Phong huyện.”

Lãnh Như Phong đột nhiên dừng lại, hẩn nhìn Ưu Vô Song chăm chăm, trầm mặc hồi lâu, mới nói tiếp: “nhưng, Như Tuyết rất nhanh đã trở về, hơn nữa, đúng lúc gặp phải công chúa Tử Việt quốc đang tuyển thân, càng trùng hợp là Uyển Tử đối với Như Tuyết nhất kiến chung tình, sau đó nói với phụ hoàng, nàng ta muốn thành thân cùng Như Tuyết. Lúc đầu, phụ hoàng do dự, phụ hoàng lấy lí do Như Tuyết đã có chính phi mà cự tuyệt Uyển Tử, nhưng ai ngờ Uyển Tử không chút để tâm, thậm chí khiên quyết nguyện ý cùng nàng đồng vị.”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong ngừng lại, sau đó nói tiếp: “sự việc đến bước này, Uyển Tử đại diện Tử Việt quốc, cho nên phụ hoàng chỉ còn cách chấp nhận hôn sự của nàng ta và Như Tuyết, do đó mới phái người đến Lăng Phong huyện đón nàng về kinh. Bởi vì, dù sao nàng cũng là chính phi của Như Tuyết, Như Tuyết và Uyển Tử thành thân, nàng cần phải có mặt.”

Chương 160: Vì hấn mà đau lòng.

Ưu Vô Song lẳng lặng nghe Lãnh Như Phong nói, biểu tình trên mặt nàng không có gì biến đổi, nhưng nội tâm nàng lại không bình tĩnh như vẻ ngoài, một cảm giác không rõ không ngừng tràn ngập lòng nàng.

Nàng không ngờ rằng, Lãnh Như Tuyết từ nàng là vì không muốn liên lụy nàng, hấn khi ấy đi Lăng Phong huyện tìm nàng, chỉ vì muốn chạy trốn việc tuyển thân của Uyển Tử, nhưng nàng nói nàng thích người nam nhân khác trước mặt hấn!

Ưu Vô Song đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, cũng rất hối hận, nếu như khi ấy, nàng không nói những lời như vậy, không nói rằng nàng thích Tiêu Tịch trước mặt hấn, vậy thì hấn sẽ không tức giận về kinh, hấn sẽ không xuất hiện trước mặt Uyển Tử, và cũng sẽ không có sự việc này.

Nàng đột nhiên nhớ tới hành động của Lãnh Như Tuyết đêm trước ngày nàng lấy được hưu thư, còn có biểu tình yếu đuối, tổn thương của hấn, nàng đột nhiên cảm thấy tim nàng đang run, một cảm giác đau nhói xuyên tim dần dần chiếm trọn lòng nàng.

Hấn bị nhốt trong lao, những gì hấn làm đều là vì nàng, đều là nàng hại cả, là nàng!

Một giọt nước mắt từ khóe mắt Ưu Vô Song tuôn rơi, nàng phải làm sao mới có thể cứu được hấn? Nàng phải làm sao mới có thể cứu hấn từ trong lao ra?

Nàng một mực không chịu thừa nhận, lòng nàng kì thực có hấn, chỉ là vì hấn từng thô bạo, từng làm tổn hại nàng cho nên nàng một mực không chấp nhận những thay đổi sau này của hấn, dù hấn vì cứu nàng mà thân mang trọng thương, nàng cũng không chấp nhận cái tốt của hấn.

Sau khi Tiêu Tịch xuất hiện, khí chất ưu nhã phiêu nhiên của Tiêu Tịch thu hút nàng, cho nên nàng luôn lợi dụng Tiêu Tịch để lờ đi việc nàng quan tâm hấn.

Nàng làm sai rồi sao? Nàng không biết. Nàng không biết. Bây giờ trong lòng nàng khó chịu lắm, khó chịu lắm, và cũng lo lắng lắm. Đặc biệt là khi biết được hấn cự tuyệt thành thân cùng Uyển Tử mà bị nhốt vào đại lao, lòng nàng cứ đau nhói.

Nhìn giọt nước mắt từ khóe mắt Ưu Vô Song, lòng Lãnh Như Phong càng thắt chặt lại, hấn cố nhịn đi xung động muốn lau nước mắt cho Ưu Vô Song: “Vô Song, bây giờ chỉ có nàng có thể cứu đệ ấy, chỉ cần nàng cầu xin phụ hoàng, Như Tuyết mới có cơ hội ra được. Nàng hiểu rồi chứ?”

Ưu Vô Song vẫn chìm đắm trong suy tư, bàng hoàng nhìn Lãnh Như Phong: “Ta làm sao cứu hấn?”

Lãnh Như Phong đột nhiên đưa tay ra, đặt trên vai Ưu Vô Song, nhìn chằm chằm nàng nói: “Vô Song, nàng làm được, nàng quên cái truyền thuyết ấy rồi sao? Nàng quên ước định của nàng và phụ hoàng rồi sao? Nếu như nàng lợi dụng điểm này, nhất định có thể thuyết phục được phụ hoàng, vì cái truyền thuyết ấy, phụ hoàng nhất định sẽ tin nàng!”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, Ưu Vô Song khẽ sửng sốt.

Đúng vậy, nàng sao lại quên việc này chứ? Lão hồ ly ấy không phải rất muốn có được bảo tàng trên tám bản đồ ấy sao? Còn những số mệnh

trên tấm bản đồ, trong thời cổ đại này, ước tính không có mấy người giải ra được.

Hơn nữa, nếu như lão hoàng đế hồ ly kia cho rằng nàng là người giải kiếp nạn của Tây Diêm, vậy thì ông ta nhất định sẽ tin lời nàng.

Cho dù không tin nàng, nhưng vì việc giải bí mật trên tấm bản đồ, vì có thể tìm được bảo tàng trong truyền thuyết, ông ta không thể không làm theo lời nàng.

Nghĩ tới đây, lòng Ưu Vô Song vui hẳn, nàng đứng nhanh từ ghế dậy, nói với Lãnh Như Phong: “Mau, mau đưa ta vào cung!”

Lãnh Như Phong thấy Ưu Vô Song hiểu rõ, tảng đá lớn trong lòng bất giác được trút xuống, chỉ là sâu thẳm trong thâm tâm lại thất vọng.

Ưu Vô Song vội vàng giao phó Vân Nhi, sau đó cùng Lãnh Như Phong bước ra khỏi biệt viện, một chiếc xe ngựa hào hoa đã đợi sẵn ngoài cửa, Lãnh Như Phong đi trước, còn Ưu Vô Song đang định theo sau thì đột nhiên cơn chóng mặt ập tới, cơ thể nàng đứng không vững, suýt chút nữa là ngã xuống đất.

Hơn nữa, Lãnh Như Phong đi phía trước phát hiện sự bất thường của Ưu Vô Song, đi trở lại, nhìn Ưu Vô Song rồi nhàu mày, quan tâm hỏi: “Ưu Vô Song, sắc mặt nàng sao khó coi thế? Nàng sao vậy?”

Cơn chóng mặt đến đột ngột, cũng đi đột ngột, Ưu Vô Song không hề quan tâm, chỉ nhìn Lãnh Như Phong lắc đầu: “Ta không sao, chúng ta mau đi thôi.”

Lãnh Như Phong nhìn Ưu Vô Song sắc mặt chỉ trắng bệch có chút, tưởng rằng nàng chỉ vì lo lắng cho Lãnh Như Tuyết, cho nên cũng không nói

gì nhiều, gật đầu, sau đó dìu Ưu Vô Song cùng lên xe ngựa.

Rất nhanh, Ưu Vô Song và Lãnh Như Phong đến hoàng cung, còn hoàng đế sớm biết nàng sẽ đến, cho nên đã phái người đợi hầu, Ưu Vô Song mới đến đã bị một tiểu thái giám đưa đến ngự thư phòng.

Lãnh Như Phong không theo đến, có lẽ lão hoàng đế hồ ly này không muốn cho người khác biết bí mật của tàng bảo đồ, e là ngay cả con trai hắt Lãnh Như Phong cũng vậy.

Nhìn hoàng đế ngồi sau long án, Ưu Vô Song có chút không tình nguyện hành lễ: “Dân nữ tham kiến hoàng thượng.”

Tuy chỉ là hành lễ, nhưng Ưu Vô Song chỉ cúi người, chứ không có ý quỳ xuống.

Còn hoàng đế cũng không để tâm, chỉ thấy ông ta mỉm cười, thần sắc cực kì gần gũi nói với Ưu Vô Song: “Vô Song, ngồi đi! Ở đây không có người ngoài, không cần đa lễ.”

Ưu Vô Song biết lão hồ ly này giảo hoạt vô cùng, thấy bộ dạng tựa như không có việc gì của ông ta, không nhịn được thầm kinh hãi lão hoàng đế, nhất con trai mình trong đại lao, nay còn có tâm trạng đi tìm bảo tàng, lão hồ ly không hổ danh là nhất quốc chi quân!

Chương 161: Dụ cá cắn câu

Ưu Vô Song trong lòng vừa suy tính làm sao mở miệng cứu Lãnh Như Tuyết với lão hoàng đế, vừa chú ý nhất cử nhất động của ông ta, đối diện với một lão hồ ly, nàng một chút cũng không dám lơ là.

Bởi vì, lão hồ ly này đã tu luyện thành tinh rồi, hơn nữa còn là nhất quốc chi quân nắm quyền sinh sát trong tay, Ưu Vô Song tuy to gan nhưng đối diện với người quyền cao chức trọng như vậy cũng không dám đem tính mạng mình ra đùa giỡn, phải biết rằng lão hồ ly trước mắt nàng là lão hoàng đế, chỉ cần ông ta không vui, đầu nàng có thể ngay lập tức động nhà khỏi ổ.

Ưu Vô Song tưởng rằng lão hoàng đế sẽ hỏi nàng về vấn đề tàng bảo đồ nhưng nàng lại nhầm, ông ta sau khi cho nàng ngồi thì không nhìn nàng qua, phảng phất trong ngự thư phòng căn bản không có người như nàng, chỉ lo tự mình xem công văn.

Hoàng đế càng như vậy, lòng Ưu Vô Song càng thấp thỏm không yên, nàng vốn dĩ đã tính toán sẵn, đợi hoàng đế mở miệng nàng sẽ tìm lí do cứu Lãnh Như Tuyết, nhưng nay hoàng đế không mở miệng nói gì, không thèm quan tâm nàng, ngược lại còn khiến nàng đứng ngồi không yên.

Nhưng mà, nàng suy cho cùng cũng là người thông minh, nàng rất nhanh đã hiểu ra lão hồ ly nàng đang đánh trận tâm lí cùng nàng, cố ý khiến nàng thần trí không định, sau đó mới nói chuyện cùng nàng.

Sau khi nghĩ thông, Ưu Vô Song bình tĩnh lại, bên cạnh chiếc ghế nàng ngồi có mấy ly trà, còn có đĩa điểm tâm tinh mỹ, mùi thơm truyền lại câu

dẫn cơn thèm đói của nàng, lúc này nàng mới nhớ, nàng cùng Lãnh Như Phong vội vàng vào cung mà chưa kịp dùng cơm trưa.

Khó trách bây giờ nàng có cảm giác đói bụng.

Ưu Vô Song nhìn một lúc, thấy hoàng đế vẫn tự mình lo nhìn công văn, nàng không còn nhìn được, khẽ liếc nhìn hoàng đế một cái, thấy ông ta vẫn không có động tĩnh gì, bèn khẽ đưa tay đến bàn điểm tâm, sau đó lấy một miếng, đưa vào miệng với tốc độ nhanh nhất.

Tuy nhiên nàng còn chưa kịp nuốt thì ngay lúc này hoàng đế đặt công văn xuống, ngẩng đầu nhìn nàng.

Ưu Vô Song hai má phùng phình, miệng còn ngậm miếng điểm tâm, nay bị hoàng đế nhìn thấy, lòng ngại ngùng lại càng thêm ngại ngùng, nhất thời mặt đỏ đến mang tai, nhưng lại vì miếng điểm tâm quá lớn, nuốt không trôi, chỉ còn cách lặng người ở đó, không động đậy.

Còn hoàng đế khi thấy bộ dạng ngại ngùng của Ưu Vô Song, trước tiên là sững sốt, sau đó rất nhanh đã nở nụ cười nói: “Vô Song, ngươi không cần gấp, từ từ ăn.”

Ưu Vô Song khó khăn lắm mới nuốt miếng điểm tâm xuống bụng, nàng lén ăn bị bắt quả tang, hơn nữa người bắt quả tang nàng là hoàng đế, nàng nào có còn dám ăn.

Nhất thời chỉ còn cách cười khan, ngôn ngữ có chút không theo thứ tự nói: “hoàng thượng, điểm tâm này thật sự là quá đáng yêu, cho nên.....”

Hoàng đế gật đầu, cười nói: “Ở đây không có người ngoài, trước mặt trẫm, ngươi không cần câu nệ, muốn ăn cứ ăn đi! Ăn xong rồi mới cùng trẫm nói về chuyện của bản đồ.”

Ưu Vô Song nào có dám để hoàng đế đợi nào ăn xong, cho nên nàng vội vàng lau mép miệng, đứng dậy nói: “Hoàng thượng, dân nữ bây giờ không ăn nữa, hãy xem bản đồ trước.”

Hoàng đế cũng không miễn cưỡng nàng, chỉ nhìn nàng gật nhẹ đầu, sau đó từ từ mở tấm tàng bảo đồ ra.

Nhìn tấm tàng bảo đồ, biểu tình Ưu Vô Song dần dần trở nên nghiêm túc, bởi vì nàng biết việc này đối với hoàng đế mà nói rất quan trọng, nếu như nàng làm không tốt thì kết cục của nàng có lẽ là đầu sẽ dọn nhà.

Nhìn chữ số nhỏ và dày đặc trên bản đồ, nàng đột nhiên phát hiện, những chữ số nơi chôn kho báu trên bản đồ có thể giải ra được hai chữ Quân sơn, việc này khiến nàng sửng sốt, Quân sơn, đó không phải là ngọn núi mà Tiêu Tịch nói với nàng?

Không lẽ, địa điểm giấu kho báu chính là ở Quân sơn?

Ưu Vô Song có chút không tin, sao lại có chuyện trùng hợp như vậy? Nàng cúi đầu, chăm chú nhìn manh mối trên tấm tàng bảo đồ, lại kinh ngạc phát hiện, nơi tàng bảo có lẽ thật sự là gần Quân sơn, ở đó cách kinh thành khoảng chừng hai trăm dặm hơn!

Có lẽ phát hiện thần sắc của Ưu Vô Song không tốt, ánh mắt hoàng đế thoáng qua mang quang không dễ phát hiện, đột nhiên hỏi: “Vô Song, ngươi nhìn ra gì rồi à?”

Ưu Vô Song trầm tư một lúc, sau đó thần sắc nghiêm trọng nhìn hoàng đế: “Hoàng thượng, manh mối bảo tàng đại khái Ưu Vô Song đã nhìn ra một số đầu mối, nhưng mà.....”

Nói tới đây, Ưu Vô Song cố ý lộ ra sắc mặt khó coi, sau đó nhìn hoàng đế không nói tiếp.

Bởi vì, nàng biết hoàng đế nhất định sẽ tra hỏi nàng.

Quả nhiên, hoàng đế thấy Ưu Vô Song không nói tiếp, bất giác nhíu mày, nói: “Nhưng mà gì? Vô Song, ngươi có lời gì cứ nói đừng ngại.”

Nhăn châu của Ưu Vô Song đảo một vòng, nói: “Hoàng thượng, tìm thấy bảo tàng thật sự không khó, chỉ là, chỉ dựa vào mình Vô Song thì khó mà làm được, cần có một người khác giúp Vô Song, hơn nữa, người đó cũng chính là người mở ra điểm mấu chốt của bảo tàng, không có người đó thì dù có tìm được kho báu, cũng không thể lấy ra!”

Hoàng đế nghe thấy lời của Ưu Vô Song, trước tiên là sửng sốt, sau đó rất nhanh hỏi: “Ồ? Người đó là ai? Trẫm cho người tìm người đó đến là được!”

Cá cuối cùng cũng cắn câu, khoe môi Ưu Vô Song lộ ra nụ cười khó phát giác, nhưng mà nàng rất nhanh lộ ra vẻ mặt mặc nhiên, sau đó ngữ khí cực kì lạc mac nói: “Hoàng thượng, kì thực, người đó ở trong cung, muốn tìm người đó không khó, chỉ là.....”

Chương 162: Hồ ly giả hoạt

“Chỉ là gì? Nếu như trong cung thì không phải càng dễ dàng tìm sao?” lần này, hoàng đế không đợi Ưu Vô Song nói hết, đã không còn nhẫn nại ngắt lời của nàng.

Ưu Vô Song bất động thanh sắc nhìn hoàng đế, trong lòng cười thầm, nàng biết hoàng đế đã tin lời nàng, nhưng mà nàng vẫn vờ làm ra vẻ mặt khó khăn, nhìn hoàng đế nói: “Hoàng thượng, không phải là Vô Song không muốn nói, mà là Vô Song kì thực không muốn gặp người đó.....”

Nói tới đây, Ưu Vô Song không còn nói tiếp nữa mà lộ ra vẻ mặt khó coi.

Hoàng đế thấy bộ dạng úp úp mở mở của Ưu Vô Song, có chút không vui nói: “Vô Song, ngươi nên biết, bảo tàng đối với Tây Diêm mà nói quan trọng biết dường nào, phạm là việc nên lấy quốc gia làm trọng, sao có thể để ân oán cá nhân mà làm chậm trễ quốc gia đại sự?”

Biểu tình của Ưu Vô Song càng bi thương, nàng lặng lẽ nhìn hoàng đế, sau đó cúi đầu, không nói gì.

Hoàng đế khẽ nhíu mày, ông ta thấy vẻ mặt Ưu Vô Song vẫn hoàn toàn không nguyện ý, trong lòng càng không vui, ông ta khiên nhẫn hỏi: “Vô Song, bây giờ không phải lúc ngang bướng, người đó là ai, nếu như người đó có lỗi với người, trẫm sẽ làm chủ cho người!”

Trong lòng Ưu Vô Song đã cười ra hoa, nàng chính là đợi câu nói này của hoàng đế!

Nhưng mà, tuy rằng mục đích đã thành, màn kịch này vẫn phải tiếp tục, cho nên, Ưu Vô Song vẫn giữ vẻ mặt thương tâm ấy nhìn hoàng đế, nói: “Hoàng thượng, kì thực người đó chính là.....là.....thất vương gia.....việc của thất vương gia và Vô Song..... người biết đấy..... người bảo Vô Song bây giờ nên làm sao đối mặt với thất vương gia.....”

Dứt lời, Ưu Vô Song hai tay che mặt, cúi gằm đầu, cơ thể không ngừng run lên, trạng thái nhìn như thương tâm cực độ, nhưng trên thực tế là nàng đang cười lén.

Việc của nàng và Lãnh Như Tuyết, hoàng đế làm sao không biết? Ông ta không những biết, hơn nữa, ông ta còn định thân hạ chỉ cho Lãnh Như Tuyết từ Ưu Vô Song! Cho nên, việc này ông ta rõ hơn ai hết.

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, ông ta ngẩn cả người, ông ta không ngờ rằng, người Ưu Vô Song nói lại là Lãnh Như Tuyết, bây giờ nhìn bộ dạng thương tâm của Ưu Vô Song, nhất thời không biết nói gì, chỉ còn cách nhúu chặt mày, trầm mặc không nói gì.

Ưu Vô Song thấy hoàng đế không nói gì, biết là lão hồ ly này đang âm tính, cho nên nàng cố ý thút thít nhẹ.

Hoàng đế kim mi nhúu chặt, đứng dậy từ ghế, hiển nhiên, nội tâm đang suy tư gì đó.

Kì thực, hoàng đế căn bản không ngờ tới người Ưu Vô Song nói là Lãnh Như Tuyết, mấy ngày trước, ông ta vì Lãnh Như Tuyết cự tuyệt thành thân cùng công chúa Tử Việt quốc mà trong lòng đại nộ, nhất thời trong lúc tức giận, hạ lệnh nhốt Lãnh Như Tuyết vào đại lao.

Nhưng mà dù sao Lãnh Như Tuyết cũng là đứa con mà ông ta yêu nhất, thực ra trong lòng ông ta cũng rất không nỡ để hấn chịu khổ, nhưng mà vì

Tây Diệm, vì đại cục mà lo nghĩ, ông ta không thể không làm cho người Tử Việt quốc xem.

Nay Tây Diệm năm nào cũng gặp thiên tai, ngân khố trống rỗng, quốc lực không còn lớn mạnh như trước, còn những năm gần đây, Tử Việt quốc ngày càng lớn mạnh, bây giờ nếu như vị cự tuyệt hôn sự mà phát sinh chiến sự với Tử Việt quốc, vậy thì không phải càng bất lợi cho Tây Diệm.

Cho nên ông ta mới không thể không nhẫn tâm nhất Lãnh Như Tuyết lại, sau đó từ từ khuyên Lãnh Như Tuyết cưới công chúa Tử Việt quốc.

Nhưng mà ông ta không ngờ rằng, đứa con này của ông ta lại ngoan cố vậy, cho dù lấy lí do đại cục làm trọng mà khuyên hấn, hấn cũng không vì vậy mà động tâm, vẫn trái tim sắt thép, không cưới công chúa Tử Việt quốc.

Thực sự khiến ông ta vô cùng đau đầu, nhất thời tức giận, hạ lệnh tiếp tục nhất Lãnh Như Tuyết, cho đến khi hấn đồng ý thành thân mới thôi!

Tuy nhiên, nay Ưu Vô Song nói đứa con này của ông ta có liên quan đến bảo tàng, thật là làm khó ông ta.

Bởi vì, nếu như ông ta thả Lãnh Như Tuyết ra, Tử Việt quốc chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua, còn nếu không thả, việc tìm bảo tàng làm thế nào tiến hành?

Nhưng, ông ta thân là nhất quốc chi quân, tự khắc người thường khó bì, ông ta chỉ suy nghĩ một lúc, lập tức đã đưa ra quyết định.

Việc tìm kho báu không thể chậm trễ một khắc nào, bởi vì liên quan đến sải nghiệp trăm năm của Tây Diệm. Nay tuy ông ta thả Lãnh Như Tuyết

ra, sẽ đắc tội Tử Việt quốc nhưng vì tìm được bảo tàng, ông ta không thể lo nhiều như vậy!

Hơn nữa, nếu như đảo được bảo tàng, lấp đầy quốc khố, Tây Diêm cũng không phải thập phần lo sợ Tử Việt quốc!

Nghĩ tới đây, hoàng đế nhanh chóng quyết định, nói với Ưu Vô Song: “Vô Song, là Tuyết Nhi ủy khuất người, nhưng mà nếu như trong lòng người vẫn còn có Tuyết Nhi, vậy thì sau khi tìm được bảo tàng, trẫm sẽ làm chủ cho người!”

Ưu Vô Song thấy hoàng đế đã đưa ra quyết định, cũng không còn khóc nữa, mà chỉ ngẩn đầu, lộ ra thái độ vui mừng: “Đa tạ hoàng thượng!”

Hoàng đế khẽ gật đầu, lại nói: “Vô Song, bây giờ việc tìm bảo tàng đã không thể chậm trễ khắc nào, hôm nay trẫm sẽ chuẩn bị mọi thứ cho người, ngày mai người và Tuyết Nhi cùng lên đường! Nếu như trẫm đoán không lầm, kì thực người đã biết nơi tàng bảo phải không?”

Nghe thấy lời của hoàng đế, Ưu Vô Song giật cả mình! Lão hồ ly lợi hại quá, ông ta cứ nhiên nhìn ra nàng đã biết vị trí đại khái của bảo tàng!

Nhưng mà, điểm này Ưu Vô Song lại không có ý định giấu hoàng đế, cho nên nàng cúi đầu, nhỏ tiếng nói: “Dân nữ còn chưa xác định được vị trí chính xác, nhưng mà đại khái đã có manh mối, nơi cất giấu bảo tàng thật sự, còn phải đến đó mới có thể xác định.”

Chương 163: Ta sẽ tố cáo người phi lễ

Những điều này đều là lời nói thật của Ưu Vô Song, bởi vì trên bản đồ toàn là chữ cổ, nàng nhìn chỗ biết chỗ không, cho nên, nàng cơ hồ toàn dựa vào chữ số mật mã kia để đoán vị trí giấu kho báu.

Còn nơi chữ số này chỉ đa phần là tên một số địa phương, cho nên nàng cần tới đó mới có thể xác định được vị trí thật sự.

Hoàng đế tự khắc hiểu ý của Ưu Vô Song, ông ta gật đầu, sau đó cất tấm tàng bảo đồ đi, nói với Ưu Vô Song: “Vô Song, hôm nay trễ rồi, cứ ở lại trong cung! Đừng về biệt viện, sáng ngày mai trẫm sẽ an bài cho người cùng Tuyết Nhi cùng lên đường. Ngày mai trẫm sẽ giao cho người tàng bảo đồ, người hãy nhớ, việc tìm kho báu này, không được cho người khác biết! Biết chưa?”

Ưu Vô Song không phải đũa ngọc, việc tìm kho báu này trong mắt người khác quan trọng thế nào nàng đương nhiên biết, nếu như nói ra, e là, nàng chưa kịp tìm ra bảo tàng đã bị người ta giết rồi!

Cho nên dù điểm này hoàng đế không nói nàng cũng không nói ra.

Nhưng mà, nàng đương nhiên không thể nói như vậy với hoàng đế, nàng chỉ gật đầu, nói: “Hoàng thượng yên tâm, dân nữ hiểu rõ!”

Hoàng đế thấy Ưu Vô Song đã hiểu ý mình, cũng không nói nhiều, mà chỉ quay sang cửa lớn tiếng gọi: “Người đâu!”

Theo sau tiếng gọi của hoàng đế, ngoài cửa rất nhanh đã có một vị thái giám bước vào, chỉ thấy vị thái giám ấy cung kính hành lễ với hoàng đế: “Nô tài khấu kiến hoàng thượng.”

Hoàng đế lãnh đạm nhìn vị thái giám ấy, sau đó nói: “Tiểu Cát Tử, người hãy đến đại lao một chuyến, đưa Tuyết Nhi ra!”

Dứt lời, hoàng đế lại nhìn Ưu Vô Song: “Vô Song, người hãy cùng Tiểu Cát Tử đi đi! Trẫm có chút mệt, muốn nghỉ ngơi.”

Ưu Vô Song vội hàn lễ với hoàng đế, sau đó cùng vị thái giám tên Tiểu Cát Tử kia lui khỏi ngự thư phòng.

Lãnh Như Tuyết bị nhốt ở đại lao trong cung, nơi đó cách ngự thư phòng không xa.

Ưu Vô Song theo sau vị thái giám, đại khái đi hết một khắc, thì đã đến cửa lớn của đại lao.

Bởi vì có vị thái giám ấy dẫn đường, cho nên Ưu Vô Song dễ dàng đi xuyên qua lớp hộ vệ nghiêm ngặt bên ngoài cửa, rất nhanh vào trong đại lao.

Khi một cánh cửa sắt nặng nề mở ra, là một lối đi vừa dài vừa tối, tường đá dày đặc phân bố hai bên lối đi.

Tuy là ban ngày, nhưng lối đi cực kì tối, hai bên tường, cách mỗi đoạn đường đều có đèn dầu thâm u. Ưu Vô Song đứng ngoài lối đi, một lúc lâu mắt mới thích ứng với ánh sáng mờ nhạt này.

Vị thái giám ấy đi vào trước, sau đó dừng lại trước một lao phòng, mở khóa ra, sau đó nói với Ưu Vô Song: “Vô Song cô nương, thất vương gia ở

trong đó, người hãy vào trong đi, nô tài ở bên ngoài đợi các người!”

Dứt lời, vị thái giám ấy bèn quay người đi khỏi.

Ưu Vô Song nhếch nhếch môi, sau đó quan sát xung quanh một cái, mới từ từ đẩy cửa ra, đi vào trong.

Thạch lao cực kì u tối, bên trong một mảng đen thui, trên tay Ưu Vô Song không có đèn chiếu sáng, nàng căn bản không nhìn thấy cảnh vật bên trong, càng không nhìn Lãnh Như Tuyết thấy ở đâu.

Cho nên, nàng chỉ còn cách sờ xung quanh, cẩn thận đi vào, nhỏ tiếng nói: “Lãnh Như Tuyết, người ở đâu? Mau ra đây....a.....”

Nàng còn chưa nói hết, đã bị ôm chặt vào lòng, khiến nàng gật mình hét toáng lên.

Nàng phản ứng lại, định vùng vạy thì bên tai truyền đến âm thanh quen thuộc của Lãnh Như Tuyết: “Ưu Vô Song? Sao nàng lại ở đây?”

Nghe thấy âm thanh của Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song thở phào nhẹ nhõm, sau đó không vui nói: “Còn không phải là vì ngươi! Ngươi thật là, muốn dọa chết ta hả?”

Ưu Vô Song nghe thấy lời của Ưu Vô Song, cánh tay ôm lấy nàng càng siết chặt, ngữ khí đột nhiên có chút khẩn trương hỏi: “Đây là đại lao, sao nàng lại ở đây? Là phụ hoàng sai người bắt nàng tới sao?”

Ưu Vô Song nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, biết là hấn hiểu lầm, nhưng nàng cũng không vội giải thích, mà chỉ dùng sức đẩy Lãnh Như Tuyết ra, nói: “Ngươi ôm chặt vậy làm gì? Mau buông ta ra, đừng quên là bây giờ ta không phải là vương phi của ngươi!”

Ưu Vô Song vừa mới nói ra thì nàng đã cảm nhận được đôi tay của Lãnh Như Tuyết đột nhiên sửng lại, trong phút chốc nàng tưởng rằng Lãnh Như Tuyết sẽ buông ra thì nàng phát hiện, mình bị Lãnh Như Tuyết xoay người lại, sau đó một đôi môi ấm áp đã áp lên môi nàng.

Nụ hôn của Lãnh Như Tuyết, ôn nhu mà mãnh liệt, hai tay hắn ôm chặt lấy cơ thể nhỏ bé của nàng vào lòng, phảng phất cứ như sợ hễ buông tay, nàng sẽ biến mất.

Đầu óc Ưu Vô Song phút chốc trở nên trống không khi Lãnh Như Tuyết hôn nàng, đợi khi hồi thần lại, nàng vội đẩy Lãnh Như Tuyết ra, nhưng khi nàng đưa tay lên, do dự một lúc, lại ôm lấy đôi vai rộng lớn của hắn.

Cơ thể nàng và hắn cứ dán chặt vào nhau, nàng có thể cảm nhận rõ nhịp đập của tim hắn, còn có sự bất an trong sâu thẳm tim hắn và nỗi nhớ nàng mãnh liệt.

Cứ như vậy, không biết qua bao lâu, Lãnh Như Tuyết mới từ từ buông Ưu Vô Song ra, hai tay vẫn vòng trên eo thon của nàng, âm thanh có chút khàn khàn áp sát tai nàng nói: “Nữ nhân ngọc, nàng sao lại ở đây?”

Ưu Vô Song không đẩy Lãnh Như Tuyết ra, mà mặc cho hắn ôm mình, có chút bất mãn trừng mắt nhìn Lãnh Như Tuyết: “Còn không phải là vì ngươi? Ngươi thì tốt rồi, còn chiếm tiện nghi của ta! Ta sẽ tố cáo ngươi, bây giờ ta không còn là vương phi của ngươi nữa, ngươi còn làm như vậy, ta sẽ tố cáo ngươi phi lễ!”

Chương 164: Tên ghê tởm nhà người

Vì hửn? Hai tay Lãnh Như Tuyết cứng đờ, không lẽ dù hửn đã cho nàng hửn thư phụ hoàng vẫn không nguyện ý bỏ qua cho nàng?

Nghĩ tới đây, sự vui mừng vì thấy nàng không cánh mà bay, chỉ còn lại lo âu, đôi tay ôm lấy eo nàng không nhịn được khế siết chặt, khế tức giận nói: “việc này không liên quan đến nàng, phụ hoàng sao có thể làm vậy?”

Ưu Vô Song biết Lãnh Như Tuyết hiểu lầm, nhưng không biết tại sao, khi nghe thấy lời nói phẫn nộ của hửn, lòng nàng lại có cảm giác ấm áp, nàng mỉm cười vỗ vai Lãnh Như Tuyết: “Đồ ngốc, người đã từ ta rồi, việc này đương nhiên không liên quan đến ta! Hôm nay ta đến đây vì niệm tình trước kia người từng cứu ta, cho nên tới cứu người, Lãnh Như Tuyết người đừng quên, từ nay về sau, ta và người không ai nợ ai!”

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, lòng Lãnh Như Tuyết cũng bình tĩnh lại, hửn buông lỏng đôi tay, có chút nghi ngờ hỏi: “Phụ hoàng sao lại đồng ý nàng cứu ta? Không lẽ lục hoàng huynh.....”

Ưu Vô Song có chút bất nại nhìn Lãnh Như Tuyết: “Người rốt cuộc có muốn đi ra không? Thật là phiền phức quá!”

Lãnh Như Tuyết đột nhiên nắm lấy tay Ưu Vô Song, ôm nàng vào lòng, trầm giọng nói: “Nữ nhân này, nàng có phải có gì giấu ta không?”

Người nam nhân đa nghi thối này! Ưu Vô Song thực sự không muốn tiếp tục ở trong cái nơi lao phòng âm u đầy mùi này, nhưng người nam

nhân này lại có bộ dạng không hỏi ra nhẽ thề không bỏ cuộc, cho nên Ưu Vô Song chỉ còn cách nhanh chóng nói ra hết.

Nói xong, cảm hận liếc Lãnh Như Tuyết một cái: “Được rồi, người rút cuộc có muốn đi ra không? Người không ra vậy thì ta ra đây!”

Tuy nhiên, Lãnh Như Tuyết một chút cũng không để tâm sự hung dữ của Ưu Vô Song, nhẹ nhàng siết lấy tay nàng, kéo nàng cùng đi ra ngoài lao phòng, cười nói: “Vẫn là vương phi có cách.”

Ưu Vô Song mặc cho hắn kéo mình, không vui nói: “Vương phi gì chứ? Lãnh Như Tuyết, người đừng quên, ta đã bị người từ rồi, bây giờ đã không còn là vương phi của người!”

Lãnh Như Tuyết cười nhẹ một tiếng: “Ta cưới nàng về lại là được, có gì khó đâu?”

Ưu Vô Song nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, bước chân vấp vào nhau, suýt chút nữa là ngã, nàng quay nhanh lại, trừng mắt nhìn Lãnh Như Tuyết, đang định nói gì thì lại phát hiện dung mạo tuấn mỹ của Lãnh Như Tuyết đã mọc đầy râu, áo bào trắng cũng có nhiều chấm nhỏ đen đen.

Nàng vội lùi sau mấy bước, dùng tay chỉ vào Lãnh Như Tuyết, hét lên: “Lãnh Như Tuyết, người mấy ngày không lau mặt rồi hả?”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời nói của Ưu Vô Song, trước tiên là khế sững sốt, rất nhanh đã lộ ra nụ cười: “Nàng nói xem?”

Ưu Vô Song không dám tin nhìn hắn, qua một hồi lâu, mới lớn tiếng hét: “Lãnh Như Tuyết, tên ghê tởm nhà người, người dơ như vậy, khi nãy cư nhiên đối với ta.....người.....người.....”

Nói tới đây, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy ghê tởm, này không nói tiếp được gì, quay nhanh người xông ra bên ngoài.

Sau lưng truyền lại tiếng cười lớn không thể khống chế của Lãnh Như Tuyết.

Một đoàn hắc y nhân hộ tống một chiếc xe ngựa từ từ đi trên con đường núi hoang vắng.

Trong xe ngựa, Ưu Vô Song co cơ thể nhỏ bé của mình vào một góc của xe, hai mắt cảnh giác nhìn người nam nhân nửa dựa vào xe ngựa, bộ dạng lười biếng.

Việc ngày hôm qua khiến nàng ớn lạnh của đêm, không nuốt trôi được gì, nàng thật sự bị người nam nhân này làm cho tức suýt ói máu!

Tâm trạng của Lãnh Như Tuyết bây giờ cực tốt, chỉ thấy hắc lười biếng nhìn Ưu Vô Song, cười nói: “Vô Song, nàng như vậy khiến ta đau lòng lắm!”

Còn Ưu Vô Song cắn giận liếc hắc, nếu như không phải nàng nói dối trước mặt lão hoàng đế thì nàng thật sự muốn đá hắc một phát cho ngã xuống xe ngựa!

Sớm biết như vậy, nàng đã không cứu hắc, bản thân giờ đã không phải buồn bực, tên đáng ghét này, hắc sao có thể hôn nàng trong đại lao đó chứ? Hơn nữa còn trong tình trạng mấy ngày chưa tắm rửa.

Xe ngựa đi trên đường núi gập ghềnh, chông chênh khiến cơn ghê tởm của mới hạ xuống lại dâng lên, nàng đang định vén màn xe lên hít thở chút gió núi, nhưng đúng lúc này, đột nhiên xe ngựa nghiêng mạnh, nàng không kịp phòng bị cả người nhào về phía trước.

Trong lúc nàng sắp lăn ra ngoài xe ngựa, nàng sợ hét lên, nhắm mắt lại, thì bỗng dừng ngã vào một vòng tay ấm áp.

Lãnh Như Tuyết ấn nhẹ vai nàng, để nàng ngồi vững, trầm giọng nói: “Vô Song, nàng ở lại đây, đừng ra ngoài!”

Dứt lời, hắn không đợi Ưu Vô Song nói gì, đã phi thân xông ra ngoài.

Sau khi Lãnh Như Tuyết ra, âm thanh đao kiếm va vào nhau càng vang lên kiệt liệt, chỉ nghe thấy tiếng hét thảm thiết không ngừng vang lên, cơ thể Ưu Vô Song bất giác run rẩy, nàng bất an vén màn xe lên, nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy thị vệ hộ tống và hắc y nhân đang đánh nhau, có vài người trên người đầy vết thương nằm dưới đất, cũng không biết là còn sống hay đã chết, còn Lãnh Như Tuyết một thân bạch y trong đám hắc y nhân, nhìn càng nổi trội.

Chương 165: Vô có tức giận

Ưu Vô Song khẩn trương nhìn cảnh trước mắt, nàng không phát hiện rằng ánh mắt của nàng luôn dán chặt vào Lãnh Như Tuyết, đi theo từng động tác ưu mỹ của hắn.

Có lẽ, ngay cả nàng cũng không biết, không biết từ lúc nào, lòng nàng đã dần thay đổi.

Những người hắc y nhân kia có võ công cao thâm, lần này hộ vệ do hoàng đế phái tới đều là cao thủ trong cung, nhưng bọn hắc y nhân vẫn không có chút gì thua kém.

Nhưng mà vì có Lãnh Như Tuyết tham gia vào, hắc y nhân hiển nhiên không địch lại, theo thời gian trôi qua, số hắc y nhân ngã xuống ngày càng nhiều, trong đó có một hắc y nhân hét lớn rồi sau đó chạy vào rừng rậm bên núi.

Còn những hắc y nhân còn lại nghe thấy tiếng hét, cũng theo sau mà lui vào hai bên rừng núi. Chớp mắt, đã chạy sạch.

Nếu như không phải trên mặt đất còn vài thi thể, thì khi này phỏng phát cứ như một giấc mơ.

Trong phút giây Ưu Vô Song ngăn người, Lãnh Như Tuyết đã về lại xe ngựa, nhanh chóng phân phó lập tức lên đường.

Ưu Vô Song nhìn Lãnh Như Tuyết, thấy hắn thần sắc trầm trọng, không nhịn được hỏi: “Khi này là những người gì? Tại sao lại muốn giết chúng ta?”

Lãnh Như Tuyết lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Họ là người của Tử Việt quốc, bốn vương sớm đã biết, họ không dễ buông tha vậy, không ngờ, họ cả gan dám hỗn xược trên đất Tây Diệm như vậy, hừ, bốn vương quả là coi thường họ rồi!”

Người Tử Việt quốc? Ưu Vô Song khẽ sửng sốt, nhưng mà nàng rất nhanh đã liếc Lãnh Như Tuyết, chế giễu nói: “Còn không phải là họa do người gây ra? Hừ, xem ra, công chúa Uyển Tử kia cũng si tình người quá nhỉ? Nếu như đã đuổi đến rồi, theo ta thì người hãy nhanh chóng về thành thân cùng người khác đi, trên đường đỡ phải rắc rối!”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời nói của Ưu Vô Song, hần cười rồi đột nhiên đưa tay kéo Ưu Vô Song vào lòng: “Nàng cho rằng những người này đến để bắt bốn vương về thành thân với Uyển Tử sao?”

Uyển Tử? Gọi thật là thân mật!

Không biết tại sao. Ưu Vô Song khi nghe Lãnh Như Tuyết gọi tên của Uyển Tử, lòng cảm thấy không vui, nàng lạnh lùng đẩy Lãnh Như Tuyết ra: “Không lẽ không phải sao?”

Lãnh Như Tuyết không quan tâm sự vùng vẫy của Ưu Vô Song, một lần nữa ôm nàng vào lòng, nói: “Đương nhiên không phải, liên hôn gì chứ, đó chẳng qua là âm mưu của Tử Việt quốc thôi, mục đích thật sự của họ, chính là thứ phụ hoàng giao cho nàng.”

Thứ lão hồ ly giao cho nàng? Đó không phải là tàng bảo đồ sao?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song như đột nhiên nghĩ ra chuyện gì, bất giác nhìn Lãnh Như Tuyết, hỏi: “Người sớm đã biết âm mưu của Tử Việt quốc? Cho nên mới không thành thân cùng Uyển Tử?”

Lãnh Như Tuyết không phát hiện thần sắc bất ổn của Ưu Vô Song, gật đầu: “Bổn vương làm sao để họ được như ý nguyện? Bổn vương tự khắc không thể cưới một người nữ nhân có âm mưu bất chính làm phi!”

“Vậy sao?” tâm trạng của Ưu Vô Song ngày càng trầm xuống, thì ra, tất cả những gì hắn làm đều không phải vì nàng, mà là vì bản thân hắn!

Nếu như Tử Việt quốc không có âm mưu bất chính vậy thì có phải là hắn sẽ thành thân với Uyển Tử?

Lãnh Như Phong chết tiệt, cư nhiên dám gạt nàng, khiến nàng cho rằng Lãnh Như Tuyết vì nàng mới cự tuyệt thành thân, khiến nàng tự trách, sau đó lợi dụng nàng đi cứu Lãnh Như Tuyết!

Ưu Vô Song siết chặt tay, đột nhiên nàng cảm thấy rất tức giận, một cảm giác phẫn nộ vì bị lừa dâng lên trong lòng nàng, nàng đột nhiên đẩy Lãnh Như Tuyết ra, phẫn nộ nói: “Người đừng có chạm vào ta!”

Đối diện với hành động đột ngột của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết bất giác sửng sốt: “Vô Song, nàng ghen à?”

Ghen? Nàng sao lại vì hắn mà ghen chứ? Ưu Vô Song phẫn nộ quay lại nhìn hắn, lạnh lùng nhìn Lãnh Như Tuyết, tức quá hóa cười nói: “Ta vì ngươi mà ghen? Lãnh Như Tuyết, ngươi đừng đánh giá bản thân quá cao! Người ta thích không phải ngươi, ngươi dựa vào gì nói ta vì ngươi mà ghen?”

Lời của Ưu Vô Song như một con dao sắc bén đâm vào tim của Lãnh Như Tuyết, mâu đen thâm trầm của hắn thoáng qua tia âm nhiên, hắn lẳng lặng nhìn Ưu Vô Song, sau đó thu ánh nhìn lại, không nói gì nữa.

Hắn cho rằng nàng cứu hắn từ trong lao ra là bởi vì trong lòng nàng chỉ ít cũng có hắn, nhưng nay hắn nghe nàng phủ nhận tất cả.

Nghĩ tới đây, khóe môi Lãnh Như Tuyết cong lên nụ cười tự chế giễu, đúng vậy, là hắn tự đánh giá cao bản thân, hắn là vương gia của Tây Diêm quốc thì đã sao? Trong mắt nàng, còn chẳng bằng một dân thường!

Người nam nhân tên Tiêu Tịch kia mới là người nàng yêu, không phải sao?

Hắn đột nhiên cảm thấy mình thật ngu ngốc, rất ngu ngốc, nàng đã sớm nói với hắn, người nàng yêu căn bản không phải hắn, còn hắn tại sao vẫn ôm hy vọng căn bản không thể xảy ra kia? Không lẽ, hắn hy vọng một ngày nào đó nàng có thể quên đi người nam nhân tên Tiêu Tịch kia mà sà vào lòng hắn sao?

Không khí trong xe cực kì thâm trầm, sự trầm mặc của Lãnh Như Tuyết khiến Ưu Vô Song khó chịu! Kì thực nàng không biết sao nàng lại tức giận như vậy?

Lãnh Như Tuyết cự tuyệt thành thân có phải vì nàng hay không đều không quan trọng, không phải sao? Hắn đã từ nàng, nàng và hắn đã không còn quan hệ gì, người nàng thích là Tiêu Tịch, nàng sao lại phải giận chứ?

Nhưng, dù trong lòng nàng rất rõ cũng không thể nào khống chế được hành vi của mình.

Chương 166: Sứ mệnh của Tiêu Tịch.

Quân sơn.

Tại nơi núi thâm sâu, một nơi phong cảnh hữu tình, một ngôi nhà trúc tĩnh lặng dưới chân núi.

Dư quang của tịch dương, soi rọi trước ngôi nhà, Tiêu Tịch một thân bạch y, lẳng lặng đứng trước ngôi nhà trúc, nhìn về phía tịch dương xa xôi.

Ánh mặt trời màu vàng soi vào người y, nhìn từ xa, cả người y phảng phất như có kim quang bao phủ, khiến người nhìn không chớp mắt.

Nhìn ánh tịch dương màu đỏ, trong đầu Tiêu Tịch không ngừng nhớ đến dung mạo mỹ lệ kia, từ khi nàng hồi kinh, y cũng rời khỏi Lăng Phong huyện trở về đây. Bởi vì, y có sứ mệnh của y, y phải ở nơi này đợi nàng đến.

Sứ mệnh, nghĩ tới đây, Tiêu Tịch nở nụ cười khổ, đúng vậy, đây là sứ mệnh của y, những gì y làm, chỉ vì hoàng thành một nguyện vọng của sư tổ, và cũng là ý trời.

Sự gặp gỡ của y và nàng, cũng sẽ kết thúc khi sứ mệnh hoàn thành.

Cả đời nàng được định sẵn là người của hoàng gia Tây Diêm, còn y và nàng chẳng qua chỉ là một cuộc gặp gỡ tình cờ.

Y là đệ tử của thần toán, y từ nhỏ đã theo sư phụ ẩn cư, nội tâm bình lặng như nước, từ khi sư phụ qua đời, y chưa từng bước ra khỏi Quân sơn nửa bước.

Tuy nhiên, lần này, y ra khỏi Quân sơn, vì người có duyên trong miệng sư phụ đã xuất hiện, và y nhất định phải tìm được người đó, sau đó dẫn người đó đến đây.

Y chiếu theo kết quả của tính toán, cố ý tiếp cận thái tử Lãnh Như Băng, bởi vì, kết quả của tính toán Lãnh Như Băng sẽ lập người có duyên ấy làm thái tử phi.

Nhưng không biết tại sao, tính toán một mực chính xác của y lại xuất hiện sai lầm.

Người Lãnh Như Băng cưới không phải là người có duyên mà y nghĩ, và người có duyên đó lại trở thành chính phi của thất vương gia Lãnh Như Tuyết.

Cho nên, y rời khỏi Lãnh Như Băng, bởi vì thái tử phủ đã không có người y cần tìm.

Y cố ý đến tửu lâu tiếp cận nàng, chỉ vì mai sau có thể thực hiện sứ mệnh dẫn dụ nàng đến đây.

Những điều này đều trong dự liệu của y, nhưng điều duy nhất y không ngờ đến là lúc nàng ở Lăng Phong huyện, nàng không chút do dự nói với Lãnh Như Tuyết rằng người nàng thích là y.

Y không biết tại sao, khi y nghe thấy nàng nói vậy, trong lòng y có một cảm giác khó hiểu, y chỉ biết, trái tim luôn bình lặng của y nay vì lời nói của nàng, phảng phất như một hòn đá nhỏ gợi lên từng đợt sóng.

Y không thể có bất kì tình cảm nào với nàng, việc này y đã biết từ trước, bởi vì đến cuối cùng nàng cũng trở về, nàng không thuộc về y, mà là thuộc về thất vương gia Lãnh Như Tuyết kia.

Nhưng y không thể nhìn được không nghĩ đến nàng, thậm chí khi nghĩ đến những lúc ở bên nàng, khóe môi y lại cong lên nụ cười.

Y không thể không thừa nhận, nàng rất đặc biệt, đặc biệt đến mức nhất cử nhất động của nàng đều lay động trái tim y.

Trên người nàng không có thái độ nũng nịu như những nữ tử khác, cũng không có sự yếu đuối của những nữ tử kia, nàng rất thông minh, phương pháp trị thủy của nàng y chưa từng thấy qua, nhưng rất có hiệu quả.

Y cảm nhận được tình cảm của nàng dành cho y, nhưng y không thể đáp lại, bởi vì y đã sớm biết, nàng, không thuộc về y!

Nàng và y, chẳng qua chỉ là người đi đường ngang qua nhau, đợi đến khi y hoàn thành sứ mệnh, nàng sẽ trở về nơi thật sự thuộc về nàng. Còn y, cũng sẽ tiếp tục lưu lại Quân sơn, tiếp tục sứ mệnh chưa hoàn thành của y, cho đến khi như sư phụ, lẳng lặng rời khỏi thế giới này.

Nghĩ tới đây, Tiêu Tịch nở nụ cười thê lương, y lẳng lặng nhìn tịch dương sắp bị núi che khuất kia, tại nơi đó, y phảng phất như nhìn thấy dung mạo tuyệt mỹ của nàng.

Nàng rất nhanh sẽ đến đây, chỉ là, người hộ tống nàng đến đây không phải y, và người cùng nàng rời khỏi đây cũng không phải y, y chỉ có thể đợi chờ, điều duy nhất y có thể làm, chỉ là đợi chờ, chờ mãi cho đến khi sinh mệnh y kết thúc!

Một trận bước chận truyền đến, một nữ tử thôn dân đến bên cạnh Tiêu Tịch: “Tiêu đại phu, nương đã nấu xong canh dã vị, phụ thân phân phó

Tiểu San đem chút ít đến cho người, người mau nhân lúc nóng mà uống đi.”

Tiêu Tịch thu hồi tâm thần, mỉm cười nói với vị nữ tử đó: “Tiểu San, làm phiền muội rồi, đúng rồi, chân của Lí đại thúc bây giờ chắc đã không có gì đáng ngại rồi chứ?”

Vị nữ tử Tiểu San đó thất thần nhìn Tiêu Tịch, mặt khẽ ửng hồng, cúi đầu nhỏ tiếng nói: “Chân của phụ thân nay đã không sao, Tiêu đại phu, cảm tạ người, nếu như không phải người, phụ thân bây giờ còn không thể đi được!”

Tiểu San là nữ nhi của Lí đại thúc săn bắn dưới núi, Tiêu Tịch từ nhỏ theo sư phụ lớn lên tại Quân sơn, đối với cả nhà Lí đại thúc, đương nhiên là quen biết.

Mấy ngày này, Lí đại thúc vì đi săn bắn không cẩn thận ngã gãy chân, đúng lúc gặp phải Tiêu Tịch từ Lăng Phong huyện trở về, liền chữa trị cho ông ta, qua mấy ngày nay, chân của Lí đại thúc đã khỏi không ít, cho nên Tiêu Tịch mới hỏi vậy.

Tiêu Tịch không hề phát giác ra thần sắc ngại ngùng của Tiểu San, y nhận lấy chiếc hộp đựng thức ăn từ tay Tiểu San, sau đó nói: “Lí đại thúc khỏi hẳn thì tốt, Tiểu San, bây giờ trời đã tối, muội về trước đi! Ngày mai ta sẽ hái một ít thảo dược đưa đến cho Lí đại thúc!”

Tiểu San nghe thấy lời của Tiêu Tịch, không có ý muốn rời đi, mà chỉ do dự một lúc sau đó có chút e thẹn nhìn Tiêu Tịch, nói: “Tiêu đại phu, chiếc áo này của người bị bung chỉ rồi, Tiểu San biết chút ít kim khâu, để Tiểu San may lại cho người được không?”

Nghe thấy lời của Tiểu San, Tiêu Tịch khẽ sửng sốt, nhưng mà rất nhanh y đã mỉm cười, nói: “Tiểu San, muội trẻ như vậy mà không về, Lí đại thúc sẽ lo lắng đấy.”

Tiểu San nghe thấy lời của Tiêu Tịch, ánh mắt thoáng qua tia thất vọng, nhưng vẫn gật đầu, sau đó trong tâm trạng không nề mà đi xuống núi.

Chương 167: Hư tâm

Qua mấy ngày đi đường, xe ngựa cuối cùng cũng dừng dưới chân núi Quân sơn.

Tuy trên đường đi rất gian nan mới cắt đuôi được bọn người Tử Việt quốc, nhưng mà cuối cùng đã thuận lợi đến nơi đánh dấu trên bản đồ.

Mấy ngày này, Ưu Vô Song vẫn giận Lãnh Như Tuyết, nàng ngoài những việc cần thiết ra, cơ hồ không nói chuyện cùng Lãnh Như Tuyết, kì thực, nàng cũng biết nàng nổi giận như vậy là vô lí, nhưng nàng không thể nào nhịn được.

Hơn nữa, sau việc lần trước, Lãnh Như Tuyết phảng phất như trở thành người khác, hẳn cũng không chủ động tìm nàng nói chuyện, cho nên, trên đường đi, ngoại trừ mấy lần bị đột kích, Lãnh Như Tuyết căn dặn nàng đừng ra khỏi xe ngựa ra, hai người cơ hồ không nói chuyện.

Quân sơn, cuối cùng cũng đến nơi, Ưu Vô Song nhả xuống ngựa, nhìn lên núi, phát hiện Quân sơn còn nguy hiểm hơn nàng tưởng tượng, chỉ thấy đỉnh núi nhập vân, địa thế núi cực kì hiểm trở, con đường lên núi nhỏ hẹp, xe ngựa căn bản không thể đi lên.

Và manh mối trên bản đồ, ắt hẳn là nơi thâm sâu trong Quân sơn, bởi vì, trên bản đồ hiện rõ, nơi cất giữ bảo tàng, chính là nơi sâu nhất của Quân sơn.

Trong lúc Ưu Vô Song do dự không biết nên làm thế nào, đột nhiên vai nàng ấm hẵn, một chiếc áo bào trắng khoác lên vai nàng, còn Lãnh Như

Tuyết lúc này đang đứng sau lưng nàng, lãnh đạm nhìn nàng, đạm nhiên nói: “Trời ở đây lạnh, nàng mặc nhiều áo chút, đừng có để bị nhiễm phong hàn.”

Ưu Vô Song nhìn dung mạo tuấn mỹ của Lãnh Như Tuyết, cắn răng đang định cự tuyết, nhưng Lãnh Như Tuyết đã dùng sức ấn lấy vai nàng, trầm giọng nói: “Nàng khí sắc gần đây không tốt, vẫn là mặc vào đi!”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết không đợi nàng nói gì, quay lưng rời khỏi.

Ưu Vô Song nhìn theo bóng dáng cao to của Lãnh Như Tuyết, đột nhiên trong lòng ấm áp, bởi vì nơi này thật sự cũng lạnh, nàng không có ý cự tuyết, nàng vô thức sờ sờ mặt mình, trong lòng có chút ưu phiền, khí sắc nàng tệ vậy sao? Sao nàng không cảm thấy vậy?

Gần đây, nàng ngoại trừ thường hay chóng mặt ra, không cảm thấy có gì không ổn, hơn nữa cảm giác chóng mặt tuy đến nhanh, nhưng đi cũng nhanh, cho nên nàng căn bản không để tâm, chỉ là mấy ngày đi được vội vã, nàng có chút mệt thôi!

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song không để tâm mà quay qua nhìn đỉnh Quân sơn, nhìn đỉnh núi nguy nga kia, nàng bất giác nhớ đến Tiêu Tịch, Tiêu Tịch ở đây? Y có biết nàng đến chưa?

Nghĩ tới Tiêu Tịch, Ưu Vô Song bất giác nở nụ cười.

Lãnh Như Tuyết đứng cách xe ngựa không xa, nhìn Ưu Vô Song, trong lòng hẩn cười khổ, trên đường đi, mỗi khi hẩn có dụng tâm tiếp cận nàng, luôn cảm giác được nàng kháng cự, hẩn biết, trong lòng nàng không có hẩn, nhưng hẩn từ đầu chí cuối không buông tay được.

Trong đại lao, lúc nhìn thấy nàng xuất hiện, hấn cơ hồ không dám tin vào mắt mình, không dám tin nàng sẽ đến thăm hấn, khi hấn xác định được người đó là nàng, hấn nhất thời vui mừng khôn xiết, không nhận được kích động trong lòng, ôm nàng vào lòng.

Nhưng sau giây phút kích động qua đi, hấn lại bắt đầu lo lắng, hấn lo lắng, việc hấn cự tuyệt hôn ước liên lụy đến nàng, hấn sợ hại nàng như hấn, bị phụ hoàng nhốt trong lao. Khi ấy hấn bản thân đã khó bảo toàn, không thể nào bảo vệ nàng được.

Nếu như không phải nàng chính miệng nói ra, nàng đến cứu hấn, hấn cơ hồ không dám tin, tại thời khắc ấy, hấn cho rằng trong lòng nàng có hấn, sự nhận thức này khiến lòng hấn vui mừng.

Hấn tự nói với bản thân, lần này, hấn tuyệt đối không buông tay!

Nhưng, sau lời nói trên xe ngựa của nàng, một lần nữa lại đẩy hấn từ đỉnh cao của vui mừng xuống đáy vực, thì ra, là hấn một mực đa tình, trong lòng nàng căn bản không có hấn, người nàng yêu là người khác, nếu như vậy, nàng hà tất không tiếc nói dối phụ hoàng, cứu hấn từ đại lao ra?

Tại sao nàng cho hấn hy vọng rồi lại tàn nhẫn đập tan hy vọng đó thành từng mảnh?

Nếu như vậy, hấn thà rằng nàng không đi cứu hấn, như vậy, hấn tuy sẽ nhớ nàng, sẽ đau lòng, nhưng trái tim sẽ không tan vỡ, sẽ không tuyệt vọng.

Ưu Vô Song cất bản đồ cẩn thận, đang định phân phó đoàn người lên núi, chính trong lúc này, đột nhiên một bóng người bạc y từ từ đi từ khúc đường núi gặp gheñh xuống.

Tiêu Tịch! Ưu Vô Song nhìn thấy bóng người, trong lòng vui mừng vô cùng, nàng cứ như một con bướm, nở nụ cười chói lọi, chạy nhanh đến bên Tiêu Tịch.

Tuy nhiên, nàng không phát hiện, sau lưng nàng, ánh mắt âm nhiên của Lãnh Như Tuyết.

Ưu Vô Song chạy nhanh đến trước mặt Tiêu Tịch, hưng phấn nắm lấy tay y, lớn tiếng nói: “Tiêu Tịch, huynh thật sự ở đây, sao huynh biết bây giờ ta đến đây?”

Nhìn nụ cười tươi tắn của Ưu Vô Song, Tiêu Tịch thoáng chốc thất thần, nhưng mà, y rất nhanh khẽ mỉm cười, lạnh đậm nói: “Ta biết.”

Ưu Vô Song nào có tin lời y, nàng cho rằng Tiêu Tịch là vô tình gặp phải họ, cho nên cười nói: “Huynh sống ở đâu? Từ khi nào từ Lăng Phong huyện trở về vậy?”

Tiêu Tịch vẫn mặc cho nàng nắm lấy tay y, không có trả lời Ưu Vô Song, mà ánh mắt nhìn về phía Lãnh Như Tuyết không xa đang đi đến, khẽ mỉm cười: “Thì ra thất vương gia cũng đến.”

Ưu Vô Song thuận theo ánh nhìn của Tiêu Tịch mà nhìn đi, thấy Lãnh Như Tuyết đang trầm mặt, đi về phía nàng, không biết tại sao, nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của Lãnh Như Tuyết, lòng nàng bỗng cảm thấy hồ thẹn, bàn tay nắm lấy tay Tiêu Tịch, bất giác buông ra.

Chương 168: Trí tuệ của cổ nhân

Cảm giác được hành động của Ưu Vô Song, mâu đen thanh lạnh của Tiêu Tịch thoáng qua tia phức tạp, nhưng mà y rất nhanh đã đè nén tâm sự xuống, mỉm cười với Lãnh Như Tuyết đã đi đến trước mặt, nói: “Thảo dân Tiêu Tịch, tham kiến thất vương gia.”

Lãnh Như Tuyết chỉ khẽ gật đầu, sau đó vội kéo Ưu Vô Song ra sau lưng, mới lãnh đạm nói: “Sao ngươi lại ở đây?”

Đối diện với thái độ lãnh đạm của Lãnh Như Tuyết, Tiêu Tịch không hề e dè, nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi, ngữ khí vẫn đạm nhiên nói: “Tiêu Tịch luôn ở đây, đợi người của Tây Diệm đến.”

Lời của Tiêu Tịch khiến Lãnh Như Tuyết sửng sốt, hắn đang định nói gì, thì đột nhiên Ưu Vô Song vùng vẫy khỏi tay hắn, nói với Tiêu Tịch: “Tiêu Tịch, nhà huynh ở đây sao?”

Tiêu Tịch nhìn Ưu Vô Song cười, sau đó gật gật đầu, nói với Lãnh Như Tuyết: “Thất vương gia, thứ các người muốn, tại nơi thâm sơn của Quân sơn, đường núi khó đi, hơn nữa, thiên cơ bất khả tiết lộ, tùy tùng hai người đem theo, không thể lên núi, thứ đồ ấy chỉ có thể do hai người đích thân đi lấy.”

Nghe thấy lời của Tiêu Tịch, Ưu Vô Song sửng sốt, nàng không ngờ Tiêu Tịch lại nói ra những lời này, thứ ấy chỉ có thể dựa vào nàng và Lãnh Như Tuyết đi lấy? Vậy thì, những hộ vệ này không phải là không thể lên núi sao?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác nhớ ra một việc, đó chính là, lúc Tiêu Tịch tại Lăng Phong huyện, từng nói với nàng, y ở Quân sơn đối nàng, y có phải đã biết nàng sẽ đến Quân sơn từ trước.

Nếu đã như vậy, vậy thì y sao lại biết được? Không lẽ, y sớm đã biết được bí mật liên quan đến bảo tàng?

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời của Tiêu Tịch cũng sửng sốt, bí mật bảo tàng này, một mực luôn là người hoàng gia mới biết, hơn nữa, người trong hoàng gia, chỉ có phụ hoàng và đại hoàng huynh mới biết, tuy hắn là hoàng tử được phụ hoàng sủng ái nhất, nhưng lần này từ miệng Ưu Vô Song mới biết được. Trước kia, hắn chẳng qua chỉ là suy đoán mà thôi.

Còn Tiêu Tịch này, y chẳng qua chỉ là một thôn phu sơn dã, y làm sao có thể biết được bí mật này?

Nghĩ tới đây, hai mắt nhìn chăm chăm Tiêu Tịch, trầm giọng nói: “Người nói vậy là ý gì? Người làm sao biết chúng ta sẽ đến tìm đồ?”

Tiêu Tịch chỉ lãnh đạm cười, sau đó lấy từ trong người ra một thứ màu xanh ngọc bích, đưa cho Lãnh Như Tuyết: “Thất vương gia có biết đây là thứ gì?”

Lãnh Như Tuyết nhận lấy thứ đồ từ tay Tiêu Tịch, sắc mặt đại biến, hắn lạnh lùng nhìn Tiêu Tịch, nói: “Đây là lãnh ngọc gia truyền của Lãnh gia, thứ này thất truyền lâu rồi, sau lại trong tay người? Người rốt cuộc là ai?”

Nụ cười trên mặt Tiêu Tịch vẫn không đổi, hắn ngẩn đầu nhìn mây giữa không trung, trầm mặc hồi lâu, mới từ từ nói: “Thất vương gia, người chắc là biết, hơn một trăm năm trước, hoàng gia các người xuất hiện một nhân vật xuất chúng?”

Lãnh Như Tuyết nhíu mày, đúng vậy, trong truyền thuyết, hơn một trăm năm trước, Lãnh gia có xuất hiện một nhân vật như vậy, người đó tên là Lãnh Miêu Yên, đó là một vị vương gia, truyền thuyết nói, ông ta có bản lĩnh thông thiên, có thể dự đoán được việc phát sinh trong một trăm năm, và cái truyền thuyết ấy, chính là có liên quan đến bản đồ trong người Ưu Vô Song, bản đồ ấy cũng chính là ông ta để lại.

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết bất giác nghi hoặc nhìn Tiêu Tịch, nói: “Vậy thì có liên quan đến ngươi?”

Khuôn mặt đạm nhiên của Tiêu Tịch, thoáng qua tia lạc mạc, y trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Ông ấy chính là tổ sư gia của Tiêu Tịch, miếng lãnh ngọc này cũng là do tổ sư gia để lại, hơn trăm năm trước, tổ sư gia đã tính ra, trăm năm sau, Tây Diệm sẽ có kiếp nạn, cho nên, ông ấy bố trí tất cả trong những năm còn sống, nhưng xoay chuyển thiên cơ, không phải là một việc dễ dàng, do đó, tổ sư gia hao tổn tâm huyết, mới tính ra người có thể giải kiếp nạn cho Tây Diệm, trừ phi trăm năm sau xuất hiện vị nữ tử mang số mệnh kì lạ, và vị nữ tử này cũng chính là người giải kiếp nạn của Tây Diệm.”

Nói tới đây, Tiêu Tịch ngập ngừng, lại nói: “Tổ sư gia vì tiết lộ thiên cơ, biết mình tại thế không được mấy ngày, cho nên, trước khi lâm chung, giao phó đệ tử thân cận, giữ ở Quân sơn, cho đến trăm năm sau, vị nữ tử đó xuất hiện! Còn ta, chính là đệ tử đời thứ năm của sư tổ.”

Ưu Vô Song nghe tới đây, bất giác mở to mắt, nhìn Tiêu Tịch: “Tiêu Tịch, người nữ tử có số mệnh kì lạ, không phải là ta chứ?”

Lãnh Như Tuyết mỉm cười, lãnh đạm nói: “Không sai, chiếu theo tượng nữ tử có số mệnh kì lạ đó chính là nàng! Chỉ là, Tiêu Tịch có chút ngờ hoặc không hiểu, chiếu theo chửu tượng, nàng đáng ra phải đến từ một thời

không khác mới đúng, nhưng mà nàng lại là nữ nhi của Ưu thừa tướng, điềm này, Tiêu Tịch làm sao tính cũng tính không ra huyền cơ trong ấy.”

Ơ, lần này, Ưu Vô Song thật sự là sửng sốt, bởi vì, nàng quả thật như Tiêu Tịch nói, nàng đến từ thế kỉ 21, chẳng qua, không phải cơ thể nàng, mà là linh hồn nàng.

Chỉ là, Ưu Vô Song không dám tin, vương gia trăm năm trước kia lợi hại thật, ngay cả việc trăm năm sau cũng có thể tính toán rõ ràng.

Nhưng nay nghe Tiêu Tịch nói vậy, khiến nàng không thể không tin, xem ra, trước kia nàng quả thật xem thường trí tuệ của những cổ nhân này rồi.

Nếu thế kỉ 21 cổ xưa xuất hiện Gia Cát Lượng và Lưu Bá Ôn*, vậy thì nơi này có xuất hiện một thần nhân như vậy cũng không lạ.

(*: *Gia Cát Lượng thì ai cũng biết rồi, ông là một quân sư tài giỏi trong Tam quốc diễn nghĩa. Còn Lưu Bá Ôn: ông là người tinh thông kinh sử, thiên văn, binh pháp. Phò trợ Chu Nguyên Chương hoàn thành đế nghiệp, lập ra Minh triều*)

Chương 169: Ấm áp đến từ bàn tay của hắn

Ưu Vô Song vẫn định truy hỏi Tiêu Tịch một số việc nữa, nhưng Tiêu Tịch nhìn sắc trời, lãnh đạm nói: “Được rồi, thời gian cũng không sớm, thất vương gia chúng ta nên khởi hành thôi, nếu bỏ lỡ thời gian này, chúng ta phải đợi đến đêm trăng tròn tháng sau.”

Dứt lời, Tiêu Tịch lẳng lặng quay người đi lên núi.

Ưu Vô Song do dự một lúc cũng theo sau Lãnh Như Tuyết đi lên núi.

Lãnh Như Tuyết lẳng lặng nhìn theo bóng của hai người, quay lại giao phó với các hộ vệ, sau đó lớn bước theo sau lưng Ưu Vô Song, hướng lên núi.

Đường núi cheo leo gập ghềnh, đối với người không có võ công như Ưu Vô Song thì cực kì gian nan, nàng cẩn thận theo sau lưng Tiêu Tịch mà đi, nhưng nàng cũng vài lần suýt ngã trật chân.

Nhìn Ưu Vô Song đi nghiêng qua nghiêng lại, Tiêu Tịch đột nhiên dừng lại, đưa tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy tay Ưu Vô Song tiếp tục đi về phía trước.

Cảm nhận được sự quan tâm của Tiêu Tịch, trong lòng Ưu Vô Song cảm thấy ấm áp, đang định nói tiếng cảm ơn Tiêu Tịch thì cảm thấy tay còn lại bị nắm chặt, sau đó bị Lãnh Như Tuyết bắt chặt.

Nàng bất mãn quay lại nhìn Lãnh Như Tuyết, phát hiện người nam nhân này căn bản không nhìn nàng, mà chỉ đen sầm mặt nhìn tay nàng và Tiêu Tịch nắm lấy nhau.

Có lẽ Tiêu Tịch cảm nhận được gì đó, chỉ thấy y quay đầu nhìn Ưu Vô Song mỉm cười, rồi ánh nhìn phức tạp lướt qua Lãnh Như Tuyết, sau đó buông tay Ưu Vô Song ra.

Ưu Vô Song một lần nữa trừng mắt nhìn Lãnh Như Tuyết, nhưng mà nàng không vùng vẫy, mặc cho Lãnh Như Tuyết bá chiếm ôm nàng vào lòng, tiếp tục đi vào núi.

Khi Lãnh Như Tuyết thấy Tiêu Tịch buông tay Ưu Vô Song ra, sắc mặt cũng dịu hẳn, đối với sự phản kháng của Ưu Vô Song, hắn hoàn toàn thấy như không thấy, tiếp tục ôm nàng đi về trước.

Cuối cùng đi hơn nửa canh giờ, họ cuối cùng cũng đến con đường núi nhỏ hẹp, đến nơi bình địa này, chỉ thấy phía trước không xa, có vài căn nhà gỗ dựng tại giữa rừng, khói nghi ngút bay ra từ nhà gỗ, mang theo mùi thức ăn nồng vị.

Ưu Vô Song mắt sáng lên, nàng vội vùng vẫy khỏi tay của Lãnh Như Tuyết, xông đến mảnh bình địa, hít một hơi sâu, nói: “Tiêu Tịch, huynh sống ở đây sao? Nơi này đẹp quá! Nếu là ta, ta cũng nguyện ý sống cả đời ở nơi này!”

Lời của Ưu Vô Song là xuất phát từ nội tâm của mình, nàng đến từ thế kỉ 21, thế kỉ 21 bây giờ môi trường bị phá hoại không còn nhiều, không khí ô nhiễm vô cùng, làm gì có không khí trong lành như ở đây?

Càng hơn nữa, trong lòng Ưu Vô Song, một mực mong có một nơi thế ngoại đào viên, và nơi này, phong cảnh hữu tình, không khí trong lành, lại yên tĩnh, thích hợp cho người cư trú, và cũng trùng hợp với thế ngoại đào viên mà nàng mong ước.

Và Ưu Vô Song không biết rằng, chỉ một câu này của nàng khiến cho sắc mặt của hai nam nhân thay đổi.

Tiêu Tịch nghe thấy lời của Ưu Vô Song, ánh mắt thoáng qua tia hy vọng, mang theo niềm vui mừng.

Còn Lãnh Như Tuyết, khi nghe thấy lời nói của Ưu Vô Song, sắc mặt trầm xuống, nàng nói nguyện ý ở đây cả đời, là vì Tiêu Tịch sao?

Cách nghĩ này, khiến Lãnh Như Tuyết hai tay siết chặt, tâm trạng rơi xuống vực sâu.

Tiêu Tịch lướt nhìn Lãnh Như Tuyết, sau đó mỉm cười với Ưu Vô Song, nói: “Ta không sống ở đây, sống ở đây là gia đình của Lí đại thúc, hôm nay, bởi vì hai người đến cho nên ta đưa hai người đến đây dùng cơm trước rồi mới lên núi.”

Lí đại thúc, Ưu Vô Song khẽ sửng sờ, đang định hỏi Lí đại thúc là ai thì đột nhiên một âm thanh thanh thúy truyền đến: “Tiêu đại phu, khách đến rồi à?”

Ưu Vô Song quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một nữ tử y phục bình thường, dung mạo tú lệ đang đi từ nhà gỗ ra, có lẽ là nhìn thấy nàng và Lãnh Như Tuyết, rất nhanh cúi đầu e ngại, nhỏ tiếng nói: “Tiêu đại phu, nương đã làm cơm xong rồi, nên bảo muội ra xem các người đã đến chưa! Nếu các người đã đến rồi, vậy thì muội đi nói với nương!”

Nói xong, vị nữ tử đó e thẹn nhìn Ưu Vô Song và Lãnh Như Tuyết, sau đó cúi đầu đi trở về.

Tiêu Tịch quay lại mỉm cười với Ưu Vô Song, có lẽ là nhìn ra nghi hoặc của nàng, nói: “Tiểu San là nữ nhi của Lí đại thúc. Lí đại thúc đã chuẩn bị

cơm xong rồi, chúng ta cũng vào thôi!”

Dứt lời, Tiêu Tịch quay người đi vào trong nhà gỗ.

Nhìn theo bóng lưng của Tiêu Tịch, Ưu Vô Song khẽ sửng sốt, nàng đột nhiên cảm thấy, bản thân và Tiêu Tịch có một sự cách biệt xa lạ, phảng phất như nàng và y là hai người thuộc hai thế giới khác nhau.

Y, thuộc về nơi này, còn nàng chẳng qua chỉ là khác qua đường, tuy rằng nụ cười của Tiêu Tịch khiến nàng an tâm, nhưng nụ cười ấy không phải chỉ thuộc về nàng!

Nghĩ vậy, trong lòng Ưu Vô Song bất giác có cảm giác thất vọng, nàng ngăn người đứng tại đó, quên cả theo Tiêu Tịch đi vào trong.

Tuy nhiên cho đến khi một bàn tay ấm áp nắm lấy tay nàng, nàng mới hồi thần, nhìn Lãnh Như Tuyết đứng cạnh nàng, ánh mắt đầy vẻ quan tâm, lòng nàng bỗng dưng ấm hẳn, mặc cho Lãnh Như Tuyết nắm lấy tay mình, đi về phía nhà gỗ.

Không biết tại sao, khi nhìn thấy Lãnh Như Tuyết, lòng nàng có cảm giác an tâm, cảm giác xa lạ trước khi vì hơi ấm từ bàn tay của hắn truyền lại mà biến mất.

Chương 170: Ngượng ngùng.

Sau khi dùng cơm tại nhà Lí đại thúc, Tiêu Tịch đưa Ưu Vô Song và Lãnh Như Tuyết tiếp tục lên núi.

Sắc trời, tối dần, phương trời phía tây đã không còn thấy bóng dáng của mặt trời, chỉ có thể thấy ánh hoàng hôn vô cùng mỹ lệ, ánh sáng chói rọi lên đỉnh núi, cảnh sắc vô cùng mỹ lệ khiến người khác không khỏi tán thưởng.

Nhưng mà, Ưu Vô Song đi trên đoạn đường núi gập ghềnh kia, lúc này không còn tâm trạng ngắm cảnh, nàng cuối cùng cảm nhận được vấn đề thể lực không đủ, đường núi không những vạn phần nguy hiểm mà còn vô cùng cheo leo, nàng cơ hồ nửa đi nửa bò theo sau lưng Tiêu Tịch.

Bởi vì, trên đường đi thỉnh thoảng xuất hiện những vực sâu khôn xiết, khiến nàng run lên, căn bản đứng không lên nổi, nếu như không phải Lãnh Như Tuyết dìu nàng, nàng chắc sớm đã trượt chân lăn xuống vực sâu.

Cho dù là vậy, nàng vẫn cảm thấy không tiêu.

Thời gian từng chút từng chút qua đi, sắc trời càng ngày càng tối, cuối cùng sau khi mặt trời soi rọi tia dư quang cuối cùng, mọi thứ bắt đầu chìm vào bóng đêm.

Theo hướng mặt trời lặn, Tiêu Tịch vẫn không dừng lại bước chân, tiếp tục đi về trước.

Ba người không ai nói gì, mọi thứ xung quanh cơ hồ như chìm vào trầm lặng cùng với mặt trời, ngoại trừ tiếng côn trùng thỉnh thoảng không biết từ đâu vang dậy thì là tiếng thở nặng nề của Ưu Vô Song.

Còn hai người nam nhân kia, tựa như không hề thở dù đã leo lâu như vậy, hô hấp của họ vẫn điềm tĩnh, nhỏ khó mà nghe thấy.

Ưu Vô Song cảm nhận được bước chân của mình ngày càng nặng nề, nàng cơ hồ đã nửa dựa hẳn vào người Lãnh Như Tuyết, nhưng cho dù thế, nàng vẫn cảm thấy mệt, cơn chóng mặt trong đầu lại bắt đầu xuất hiện, hơn nữa, càng ngày càng mãnh liệt.

Cùng với cơn chóng mặt ngày càng mãnh liệt kia, nàng cảm thấy ý thức mình ngày càng xa dần, cuối cùng, hô hấp nàng ngày càng khó khăn, màn đen xuất hiện trước mắt, không còn nhìn được nữa, xung quanh tối om, nàng ngất đi.

Trong giây phút trước khi ngất đi, nàng phảng phất nghe thấy tiếng gọi lo lắng của Lãnh Như Tuyết, nhưng mà nàng cảm thấy rất mệt, chỉ muốn ngủ, ngủ một giấc thật yên tĩnh.

Không biết qua bao lâu, Ưu Vô Song cảm nhận được một cơn lạnh ập đến, cơ thể nàng khẽ run lên, sau đó từ từ mở mắt, đập vào mắt là một bầu trời đen mông lung, nàng chưa hồi thần, bên tai đã nghe truyền lại âm thanh mệt mỏi mang theo sự vui mừng của Lãnh Như Tuyết: “Nữ nhân này, nàng tỉnh rồi à?”

Ưu Vô Song xoa xoa cái trán đau của mình, nhìn Lãnh Như Tuyết, đang định hỏi hắn có chuyện gì vậy thì đột nhiên phát hiện bản thân bị Lãnh Như Tuyết ôm vào lòng, còn cơ thể nàng và hắn đang áp sát vào nhau.

Sự phát hiện này khiến nàng giật thót tim, cả người trong phút chốc cũng thanh tỉnh lại, nàng giơ tay, nghĩ cũng không nghĩ quơ về phía Lãnh Như Tuyết, sau đó đẩy mạnh hắn ra, bò từ dưới đất dậy trừng mắt nhìn Lãnh Như Tuyết: “Tên sắc lang!”

Lãnh Như Tuyết còn chưa kịp phản ứng gì đã bị Ưu Vô Song tát mạnh một bạt tay, âm thanh thanh thúy ấy trong núi rừng im tĩnh càng vang hơn.

Lãnh Như Tuyết sờ bên má nóng rát của mình, phần nộ nhìn Ưu Vô Song, tức giận nói: “Nữ nhân đáng chết, nàng làm gì vậy hả?”

Ưu Vô Song căm giận liếc Lãnh Như Tuyết, tức giận nói: “Ta hỏi ngươi làm gì mới đúng! Tên nam nhân dê tiện!”

Nhìn bộ dạng cả mặt không hài của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết cơ hồ tức đến muốn bóp chết nữ nhân này, hắn đen sì mặt, tức giận nói: “Ta dê tiện? Nàng đối xử như vậy với ân nhân cứu mạng mình sao? Nếu không phải bốn vương, nàng sớm đã chết cóng rồi! hừ!”

Chết cóng? Nam nhân này có ý gì? Ưu Vô Song khẽ sửng sốt, bất giác liếc nhìn xung quanh, nàng phát hiện, họ ở một bãi cỏ bên cạnh vực sâu, cách đó không xa, có một đám lửa, Tiêu Tịch đang ngồi bên ấy, lẳng lặng nhìn nàng.

Ưu Vô Song đột nhiên nhớ lại, nàng bị ngắt trên đường đi lên núi, không lẽ.....?

Nghị tới đây, mặt Ưu Vô Song bỗng nóng bừng, một cảm giác ngại ngùng từ thâm tâm dâng lên, nàng nhìn Lãnh Như Tuyết bị nàng tát một bạt tay, nhất thời không biết nói gì.

Có lẽ nhìn ra sự ngại ngùng của Ưu Vô Song, Tiêu Tịch một mực trầm mặc từ khi Ưu Vô Song tỉnh lại bỗng nói: “Vô Song, nàng trúng kịch độc, lại bị hôn mê, núi này cực kì âm hàn, cho nên vì cứu nàng, thất vương gia mới phải làm vậy, nàng đừng để tâm.”

Nghe thấy lời của Tiêu Tịch, Ưu Vô Song càng ngại ngùng, nàng miễn cưỡng nở một nụ cười lấy lòng, nhìn Lãnh Như Tuyết, nhỏ tiếng nói: “Xin lỗi....ta.....ta không phải cố ý.....”

Lãnh Như Tuyết xoa bên má vẫn nóng rát, lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu đi nơi khác, không thèm nhìn Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song chỉ còn cách sờ sờ mũi, ngồi xuống bên cạnh Tiêu Tịch, nhìn đống lửa đang cháy, nói: “Tiêu Tịch, chúng ta tới chưa?”

Tuy nhiên, Tiêu Tịch không trả lời Ưu Vô Song, mà chỉ lo lắng nhìn nàng, hỏi: “Vô Song, sao lại trúng phải kịch độc Vô Sắc Tán?”

Chương 171: Ta và hẳn rất thanh bạch.

Nàng trúng độc? Vô Sắc Tán đó là thứ gì? Ưu Vô Song có chút ngờ hoặc nhìn Tiêu Tịch, đột nhiên nàng nhớ ra thời gian gần đây nàng thường hay cảm thấy chóng mặt, không lẽ đó là triệu chứng của trúng độc?

Chính trong lúc đang nghi ngờ thì Lãnh Như Tuyết đột nhiên bước đến, không hài nhìn Ưu Vô Song, nói: “Nữ nhân gốc như vậy, dù có bị người ta đem đi bán cũng không biết!”

“Ngươi!” nếu như Ưu Vô Song vì hiểu lầm Lãnh Như Tuyết mà có chút tự trách thì nay vì câu nói này mà chút tự trách ấy đã biến mất không còn hình bóng, nàng căm hận nhìn Lãnh Như Tuyết, tức giận nói: “Ngươi không nói chuyện, không ai coi ngươi là người câm!”

Thật là tên đáng ghét, Ưu Vô Song nàng có gốc vậy sao? Nàng là thiếu nữ thiên tài đến từ thế kỉ 21 đấy! Hứ!

Tiêu Tịch lẳng lặng nhìn hai người đấu khí, lòng y lại cay đắng vô cùng, y thậm chí cảm thấy, y luôn là một người dư thừa trong mối quan hệ của hai người họ.

Ưu Vô Song hít một hơi, sâu, tự nói với mình, đừng nông cạn như nam nhân kia, nghe ngữ khí của Tiêu Tịch, Vô Sắc Tán có vẻ rất lợi hại, vì mạng nhỏ của mình, nàng phải hỏi rõ đó là thứ gì trước, nàng không muốn chết một cách mơ hồ ở nơi này.

Nghĩ như vậy, Ưu Vô Song không thềm quan tâm Lãnh Như Tuyết, quay đầu qua hỏi Tiêu Tịch: “Vô Sắc Tán đó là thứ gì? Lợi hại lắm sao? Có thuốc

giải không?”

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, sắc mặt Tiêu Tịch trầm lại, thần sắc nghiêm trọng nói: “Vô Sắc Tán, ý nghĩa theo cổ danh, là một loại bột dược không màu không mùi, độc tính cực kì mạnh, hơn nữa là loại độc dược mãnh tính, người bị trúng Vô Sắc Tán, trong lúc phát độc sẽ cảm thấy từng cơn chóng mặt, và lần phát độc của cơ thể ngày càng nhiều, và cơ thể ngày càng yếu, đến sau cùng, sẽ toàn thân suy yếu không còn sức lực mà chết.”

Nghe thấy lời của Tiêu Tịch, sắc mặt Ưu Vô Song phút chốc trở nên trắng bệch, nàng cư nhiên bất tri bất giác trúng loại độc lợi hại như vậy mà không hay biết, rốt cuộc là ai mà muốn lấy mạng nàng như vậy.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác lắc đầu, phủ nhận cách nghĩ của mình, hoàng đế còn cần nàng tìm bảo tàng, chắc chắn sẽ không giết nàng, hơn nữa, cho dù hoàng đế muốn giết nàng, thì đâu cần phiền phức như vậy, chỉ cần một đạo thánh chỉ đã đủ lấy cái mạng nhỏ của nàng.

Nhưng mà, nếu không phải hoàng đế thì người đó là ai?

Ưu Vô Song đột nhiên nhớ lại ngày nàng mới dọn đến biệt viện, gặp được Ưu Lạc Nhạn trước cửa, không lẽ là ả ta?

Chính trong lúc Ưu Vô Song suy tư thì Lãnh Như Tuyết đột nhiên nói với Tiêu Tịch: “độc này có thuốc giải?”

Và Ưu Vô Song khi nghe thấy câu hỏi của Lãnh Như Tuyết, cũng quay đầu nhìn Tiêu Tịch, nàng cũng muốn biết có thuốc giải không, bởi vì nàng còn không muốn chết.

Tuy nhiên, Tiêu Tịch nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, biểu tình trên mặt bỗng trở nên kì lạ, chỉ thấy y thần sắc cổ quái nhìn Lãnh Như Tuyết,

lãnh đạm nói: “Độc này không có thuốc có thể giải, trúng phải độc này, cách duy nhất là chuyển độc từ cơ thể người trúng độc qua cơ thể mình bằng một phương thức.”

Chuyển đến? Ưu Vô Song sửng sốt, bất nhẫn truy hỏi: “Vậy có nghĩa là người đó sẽ chết sao? Chuyển độc sang cho người khác, vậy không phải là người đó cũng trúng đó?”

Nếu là như vậy, Ưu Vô Song cũng chỉ còn cách làm theo mệnh trời, bởi vì, nàng không thể vì bản thân mình, mà làm hại người khác người trúng độc là nàng, nàng không thể để người khác vì mình mà chết.

Tiêu Tịch trầm mặc hồi lâu, mới thần sắc cổ quái nhìn Ưu Vô Song, lãnh đạm nói: “Vô Sắc Tán, chỉ có công hiệu với nữ nhân, vô hiệu đối với nam nhân, nếu như chuyển độc sang cơ thể nam nhân, đối với nam nhân không có trở ngại gì.”

Chỉ có công hiệu đối nữ nhân? Thuốc quái gì vậy? Ưu Vô Song phẫn nộ bất bình, vậy không phải là kì thị nữ nhân sao?

Tuy nhiên trong lúc nàng lửa giận phừng phừng, lại nghe thấy Lãnh Như Tuyết hỏi: “làm sao để chuyển độc qua?”

Ưu Vô Song vểnh tai lên nghe, nhưng lần này Tiêu Tịch trầm mặc một lúc khá lâu, đúng lúc Ưu Vô Song không còn nhìn được nữa thì Tiêu Tịch mới lãnh đạm nói: “Kì thực rất đơn giản, chỉ cần cùng người trúng độc giao hợp là được.”

Giao hợp? Nghe thấy từ này, mặt Ưu Vô Song bỗng nóng rát, đây là phương pháp quái quỷ gì vậy? Nàng nhìn Lãnh Như Tuyết, phát hiện tên ấy cũng đang nhìn nàng, nàng vội vàng quay mặt đi nơi khác, lớn tiếng nói:

“Tên nam nhân đáng ghét, đừng có hòng! Nếu như là vậy, ta thà chết bị trúng độc chết!”

Lãnh Như Tuyết lạnh lùng hừ một tiếng, cũng có chút không tự nhiên nói: “Đừng tưởng bở, ai muốn giải độc cho nàng! Cơ thể không có lấy hai miếng, không khiến bốn vương hứng thú!”

Tiêu Tịch khước môi cong lên nụ cười khổ, nhìn Ưu Vô Song, nói: “Vô Song, thất vương gia và nàng vốn dĩ là phu thê, giải độc cho nàng cũng là lẽ đương nhiên.”

Ưu Vô Song nghe thấy lời Tiêu Tịch, lại nhìn một mặt khởi sắc của Lãnh Như Tuyết, tức đến mức nói không lựa lời: “Ai là phu thê với hần? Ta và hần rất thanh bạch! Hừ, lần đầu tiên của bốn tiểu thư tuyệt đối không cho tên đáng ghét như hần!”

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, Tiêu Tịch bất giác lộ ra thần sắc kinh ngạc: “Thì ra nàng và thất vương gia.....còn chưa.....”

Chương 172: Nàng chỉ có thể là của ta

Mặt Ưu Vô Song nóng rát, nàng không đợi Tiêu Tịch nói xong, lớn tiếng nói: “Không có không có, đương nhiên là không có, ai muốn cùng tên đáng ghét này cái đó.....”

Tuy nhiên, nghe thấy lời của Ưu Vô Song, sắc mặt Lãnh Như Tuyết trở nên cực kì khó coi, hắn không đợi Ưu Vô Song nói hết, đột nhiên kéo nàng vào lòng hắn, ôm chặt lấy nàng, lạnh lùng nói: “Nữ nhân này, nàng nói đủ chưa? Ngoài bốn vương ra, không lẽ, nàng còn muốn nam nhân khác giải độc cho nàng sao?”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết lạnh lùng nhìn Tiêu Tịch.

Kì thực, Ưu Vô Song chưa hề nghĩ qua vấn này, nàng tuy không nguyện ý để Lãnh Như Tuyết giải độc cho nàng, nhưng cũng chưa từng nghĩ qua cùng nam nhân khác lên giường, nhưng lời của Lãnh Như Tuyết thật sự kích nàng, nàng tức đến hắn hận đẩy Lãnh Như Tuyết ra, nộ thanh nói: “Vậy thì đã sao? Ta thà cùng nam nhân, cũng không cần người.....”

Tuy nhiên Lãnh Như Tuyết không đợi nàng nói hết, đã ngăn nàng lại, phảng phất cứ như trừng phạt nàng nói không lựa lời, còn cắn mạnh môi nàng, khiến nàng nhin không được đau hô lên thành tiếng.

Còn Tiêu Tịch, cứ như không thấy cảnh trước mắt, ánh mắt y nhìn mình nguyệt giữa không trung, biểu tình lãnh đạm, nhưng nếu nhìn kĩ, sẽ phát hiện mâu đen trong vắt, mang theo ánh thống khổ và đắng cay.

Lãnh Như Tuyết vốn dĩ vì lời nói của nàng mà cố ý trừng phạt nàng, nhưng mà khi hôn lên đôi môi mềm ngọt của nàng, nhin không được tăng

sâu nụ hôn, thậm chí quên cả Tiêu Tịch còn ở bên cạnh.

Còn Ưu Vô Song, vốn dĩ nên rất ghét Lãnh Như Tuyết, nàng nên ra sức đẩy Ưu Vô Song ra, nhưng lại bất giác chìm trong nụ hôn nồng nhiệt của hắn.

Một lúc sau, Lãnh Như Tuyết mới miễn cưỡng khống chế bản thân, buông Ưu Vô Song ra, áp sát tai nàng, khàn giọng nói: “Nữ nhân này, nàng đừng quên! Nàng chỉ có thể thuộc về ta!”

Ưu Vô Song giờ mới nhớ ra, Tiêu Tịch còn ở đây.

Hể nghĩ đến Tiêu Tịch thấy nàng và Lãnh Như Tuyết hôn nhau nồng nhiệt, nàng đã cảm thấy xấu hổ vô cùng, sao nàng có thể, sao có thể trước mặt Tiêu Tịch, cùng tên nam nhân đáng ghét Lãnh Như Tuyết cái đó chứ?

Trong trường hợp như vậy, dù Ưu Vô Song có mặt dày đến đâu, lúc này cũng phải cúi đầu e thẹn, một câu cũng không nói nên.

Còn Lãnh Như Tuyết tâm trạng cực tốt, hắn đặc ý nhìn Tiêu Tịch, sau đó trong cặp mắt âm nhiên của Tiêu Tịch, một lần nữa ôm Ưu Vô Song vào lòng, nói: “Nữ nhân ngốc! Nàng còn sợ gì? Còn không mau đi, đợi thời gian qua đi thì phải đợi tháng sau, bốn vương không muốn tại nơi hoang dã này giải độc cho nàng!”

“Ngươi!” Ưu Vô Song đẩy mạnh Lãnh Như Tuyết ra, nộ thanh quát: “Tên đáng ghét, ngươi rút ngay cho ta.”

Hồi âm lại Ưu Vô Song là cánh tay một lần nữa dang ra ôm chặt nàng, và còn tiếng cười đắc ý.

Một dòng người tiếp tục đi trong thâm sơn, đại khái qua hơn nửa canh giờ, Tiêu Tịch cuối cùng cũng dừng lại trên một vách núi trống trơn.

Ưu Vô Song có chút ngờ hoặc nhìn vách núi ngọn cỏ không mọc, trọc lóc tựa gương kia, không nhịn được hỏi: “Tiêu Tịch, có phải chúng ta đến nơi rồi không?”

Tiêu Tịch gật đầu đáp: “Phải, chúng ta đến nơi rồi.”

Ưu Vô Song nhíu mày, quan sát xung quanh, chỉ thấy nơi nàng đứng ba phía đều là vách núi trọc lóc như gương, cảnh sắc xung quanh lướt một cái là nhìn rõ, nhìn thế nào cũng không giống như nơi cất giấu bảo tàng.

Nhìn không được hỏi Tiêu Tịch thêm lần nữa: “Tiêu Tịch, huynh có lầm không đó? Nơi quái quỷ này làm sao có thể giấu gì chứ?”

Tiêu Tịch nhìn mặt trăng trên trời, qua một hồi lâu, mới chỉ vào vách núi chính diện nói: “Thứ các người muốn, ở trong đó, thời khắc sắp đến rồi, hai người mau qua đó đi.”

Ưu Vô Song và Lãnh Như Tuyết cùng nhìn nhau, sau đó đi đến trước vách núi, thần sắc ngờ hoặc nhìn Tiêu Tịch.

Tiêu Tịch không quan tâm ánh mắt của hai người, mà chỉ lấy từ trong người ra một cây ngân châm sáng chói, lớn bước đi đến bên Ưu Vô Song, sau đó nắm lấy tay nàng, đâm vào ngón tay.

Ưu Vô Song chỉ cảm thấy khẽ đau, nàng còn chưa kịp hô lên, thì kinh ngạc phát hiện, không biết từ khi nào, vách núi trọc lóc kia đã xuất hiện minh nguyệt tựa như trên trời, còn Tiêu Tịch nắm lấy ngón tay bị đâm chảy máu của nàng, nhỏ giọt máu tươi vào chính giữa minh nguyệt.

Theo sau hành động của Tiêu Tịch, vách núi bắt đầu biến hóa dưới ánh mắt kinh ngạc của Ưu Vô Song và Lãnh Như Tuyết, chỉ nghe thấy một âm thanh trầm trầm vang lên, vách núi tróc lóc bỗng nứt ra một đường trước mặt Ưu Vô Song.

Tuy nhiên Ưu Vô Song còn chưa kịp tán thưởng cơ quan kì diệu này thì đã nghe thấy một âm thanh trầm lạnh vang lên: “người quả nhiên là người định mệnh, xem ra, chủ thượng không dự liệu sai.”

Nghe thấy âm thanh này, sắc mặt Tiêu Tịch khẽ thay đổi, y đột nhiên đẩy mạnh Ưu Vô Song vào lòng Lãnh Như Tuyết, vội vã nói: “Thất vương gia, người mau đưa Ưu Vô Song vào trong! Mau!”

Dứt lời, Tiêu Tịch quay người lại, ngăn sau lưng họ.

Còn Ưu Vô Song chưa kịp nhìn rõ chuyện gì xảy ra, sau đó đã bị Lãnh Như Tuyết ôm chặt, chui vào khe nứt.

Tuy nhiên sau khi nàng vào trong khe nứt, một tiếng run thầm vang dậy, tiếp sau đó, lại một âm thanh trầm vang lên, nàng ngoài trước mắt một mảng đen thui, không còn nghe thấy bất kì âm thanh gì.

Chương 173: Sơn động quỷ dị (1)

Đợi Ưu Vô Song hồi thần lại, quay đầu nhìn, đã là một màn đen tối, vết nứt ở vách đá không biết từ lúc nào đã khép lại.

Bên trong vách đá cực kì âm tối, đưa tay không thấy năm ngón, Ưu Vô Song bị Lãnh Như Tuyết ôm chặt vào lòng, nàng cảm thấy cực kì an tâm, nhưng đột nhiên Ưu Vô Song nhớ đến Tiêu Tịch còn đang ở bên ngoài, khi này họ vào đây, Tiêu Tịch vẫn còn ở bên ngoài, không biết y có gặp nguy hiểm gì không?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác đẩy nhẹ Lãnh Như Tuyết một cái: “Tiêu Tịch vẫn còn ở bên ngoài, chúng ta mau ra ngoài đi!”

Đột nhiên, Lãnh Như Tuyết buông tay Ưu Vô Song ra, không biết từ đâu lấy ra đá lửa đốt cháy ngọn đuốc, tay còn lại nắm chặt lấy tay Ưu Vô Song: “Chúng ta không ra được đâu, vết nứt đã khép lại, nhưng ta tin, y sẽ không sao, yên tâm!”

Ưu Vô Song nhìn tuấn nhan của Lãnh Như Tuyết dưới ánh sáng của ngọn đuốc, nàng đột nhiên cảm thấy, kì thực người nam nhân này rất đáng để tin vào, hơn nữa, lúc này khi hắn nắm lấy tay nàng, nàng đột nhiên cảm thấy vô cùng an tâm.

Nàng gật gật đầu, lần đầu tiên không cãi lại lời Lãnh Như Tuyết, sau đó quay đầu quan sát xung quanh theo ánh sáng của ngọn đuốc.

Cảnh sắc trước mắt, khiến Ưu Vô Song bất giác tròn xoe mắt, lúc này, nàng và Lãnh Như Tuyết đang chen trong một con đường núi cụt cực kì

nhỏ hẹp, dưới chân là cầu thang bằng đá bạch ngọc, còn đầu kia không xa của cầu thang, nhìn cứ như một quảng trường rộng lớn do con người xây dựng.

Bởi vì ánh sáng quá yếu ớt, cho nên nhìn không rõ cảnh vật bên ngoài, chỉ nhìn thấy mờ mờ, bên trong nhấp nháy, phảng phất như trong ấy có gì đó.

Tuy nhiên, vào lúc này, Lãnh Như Tuyết đã dắt nàng đi xuống bậc thang, rất nhanh nàng đã xuống đến bên dưới, nàng kinh ngạc nhìn tất cả mọi thứ, cơ hồ không dám tin cảnh vật trước mắt.

Cái quảng trường đó, không, nên gọi là sơn động đó cư nhiên rộng lớn vô cùng, dưới ánh sáng mờ nhạt, cư nhiên nhìn không thấy tận cùng, đây là nơi nào? Không lẽ đây chính là nơi đánh dấu cất giấu bảo tàng trên tấm bản đồ sao? Nhưng mà nếu như vậy, bảo tàng đâu?

Trong lúc Ưu Vô Song thầm kinh ngạc tột cùng, mắt nàng đột nhiên sáng lên, thì ra, Lãnh Như Tuyết không biết từ khi nào đã đốt sáng những cây đuốc trên tường.

Lúc này Ưu Vô Song mới nhìn rõ, thì ra trong sơn động này cư nhiên có vô số đuốc, theo sau số đuốc Lãnh Như Tuyết đốt sáng ngày càng nhiều, cả một sơn động trở nên sáng bừng, tất cả cảnh vật đều hiện rõ dưới mắt của Ưu Vô Song.

Nhưng mà sau khi nhìn rõ cảnh vật trước mặt, ánh mắt Ưu Vô Song thoáng qua tia thất vọng, bởi vì sơn động này rất rộng lớn và cũng được trang trí rất đường hoàng phú lệ, nhưng mà lại không có bất kì bảo tàng nào, chung quanh chỉ có những hình và tượng khắc nhìn không hiểu, và trên mặt đất cũng là sàn nhà được làm bằng đá bạch ngọc, có thể nói,

ngoài những cây đuốc ra, sơn động này căn bản trống trơn không có lấy một vật.

Nhìn sơn động trống không, Ưu Vô Song bất giác có chút chán chường nói: “Lãnh Như Tuyết, tiên nhân nhà các người có phải đùa cợt chúng ta không? Ở đây làm gì có bảo tàng gì? Ngay cả một con ruồi cũng không có nữa là!”

Lãnh Như Tuyết nhìn rõ cảnh vật xung quanh, trong lòng cũng nghi ngờ, nhưng mà hắn là một người không dễ bỏ cuộc.

Hắn kéo lấy tay Ưu Vô Song, ngữ khí khiên định nói: “Tuy bốn vương không biết trong đây có tàng bảo hay không, nhưng bốn vương tin, nơi này nhất định có thứ chúng ta đang tìm! Nếu không nài cho rằng ai lại tổng nhiều công sức vậy để xây một phủ động hòa hòa như thế này?”

Ưu Vô Song nhìn sơn động trống trơn, tuy lòng đồng ý với cách nghĩ của Lãnh Như Tuyết, nhưng mà những thứ trước mắt, thật sự khiến tâm trạng nàng cực kì thất vọng.

Vì vốn dĩ nàng cho rằng nơi đây là nơi giấu bảo tàng, nhưng nay cái gì cũng không có, tâm trạng này, nghĩ cũng biết được.

Nhưng mà họ đã vào đây rồi, tuy có chút thất vọng nhưng cũng nên quan sát kĩ xung quanh, có lẽ bảo tàng thật sự ở bên trong, chỉ là không dễ dàng để họ tìm ra như vậy!

Nghĩ như vậy, Ưu Vô Song bất giác lấy lạ tinh thần, cùng Lãnh Như Tuyết, từng bước từng bước, cẩn thận đi sâu vào bên trong sơn động.

Sau cùng, khi Ưu Vô Song và Lãnh Như Tuyết đi đến phía bên kia của sơn động, cuối cùng phát hiện một cánh cửa bằng đá bạch ngọc không lớn

lắm trên bức tường đầy họa đồ, dùng nguyên tảng đá bạch ngọc khắc thành.

Chỉ thấy bích môn đóng chặt, chính giữa bích môn có một hình kì lạ, hình dáng tròn tròn, dưới ánh đuốc phát ra một ánh sáng chói mắt, phẳng phất như trên bích môn có một mặt trăng.

Lãnh Như Tuyết buông tay Ưu Vô Song, ra sức đẩy cánh cửa.

Nhưng phát hiện, cánh cửa không hề nhúc nhích, Lãnh Như Tuyết nhíu mày, đang định vận công đánh bật cánh cửa ra.

Còn Ưu Vô Song lại nhìn cánh cửa, đột nhiên đưa tay kéo Lãnh Như Tuyết lại: “Đồ ngọc, không phải mở như vậy!”

Lãnh Như Tuyết quay lại nhìn Ưu Vô Song: “Nữ nhân, nàng có cánh gì?”

Ưu Vô Song đắc ý cười một cái, chỉ vào hình thù trên cánh cửa: “Người không cảm thấy, hình thù này và hình mặt trăng ngoài vách đá rất giống nhau sao? Có lẽ chúng ta nên dùng cách chúng ta vào đây mà mở cánh cửa này!”

Lãnh Như Tuyết chăm chú nhìn vào hình thù trên bích môn, hẳn không thể không công nhận, hình thù này nhìn rất giống mặt trăng.

Chương 174: Sơn động quỷ dị (2)

Ưu Vô Song không thềm quan tâm Lãnh Như Tuyết, nàng chăm chú nhìn vào hình thù trên bích môn, sau đó đưa tay lên, dùng tay còn lại bóp lấy ngón tay bị Tiêu Tịch đâm chảy máu lên họa đồ.

Nhưng dù nàng có cố bóp thế nào, ngón tay ngoài khẽ đau ra, căn bản không có một máu nào chảy ra, bởi vì, ngón tay nàng bị Tiêu Tịch đâm chảy máu theo thời gian đã sớm khô lại, nào có thể trích ra máu?

Nhìn thấy bộ dạng ảo não của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết bất giác cười nhẹ, hần đột nhiên đưa tay, nhẹ nhàng rút cây trâm được tinh luyện ra, cười nói: “nữ nhân, dùng cái này sẽ không cần phiền phức!”

Ưu Vô Song nhìn chiếc trâm lóe hàn quang trên tay Lãnh Như Tuyết, ánh mắt thoáng qua tia ảo não, khi nãy Tiêu Tịch dùng ngân châm đâm vào tay nàng là việc nàng hoàn toàn không hay biết, cộng thêm mặt trăng xuất hiện trên vách núi khiến nàng phân tâm không cảm thấy đau, nhưng nay, muốn này lấy chiếc trâm còn thô hơn ngân châm đâm vào ngón tay mình, nàng thật sự không có dũng khí này.

Thấy Ưu Vô Song nhìn vào chiếc trâm trong tay hần mà ngẩn người, khóe môi Lãnh Như Tuyết cong lên nụ cười quỷ dị, hần đột nhiên đưa tay, kéo mạnh Ưu Vô Song vào lòng, sau đó hôn lên đôi môi mềm ngọt của nàng với tốc độ nhanh nhất có thể.

“Ngươi ưm...” Ưu Vô Song còn chưa kịp phản ứng gì, đã bị nụ hôn của Lãnh Như Tuyết chặn lại, dưới nụ hôn của hần, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy tay chân mình mềm nhũn, cơ thể không có chút khí lực.

Đầu óc càng là một mảng trống không, chỉ có thể bất lực dựa vào người Lãnh Như Tuyết.

Không biết qua bao lâu, nàng đột nhiên cảm thấy ngón tay khẽ đau, tiếp sau đó, Lãnh Như Tuyết đã buông nàng ra, áp sát vào tai nàng, cười thầm một tiếng: “Sao? Như vậy không đau rồi chứ?”

Ưu Vô Song giờ mới hiểu chuyện là chuyện gì, chết tiệt, nàng cứ nhiên bị nam nhân đáng ghét này ám toán trong bất tri bất giác!

Biết được mình bị người dùng thủ đoạn bỉ ổi này ám toán, sắc mặt Ưu Vô Song phút chốc đỏ đến mang tai, nàng cắn chặt đôi môi bị hôn đến sưng mọng, cắn hận đấm Lãnh Như Tuyết một cái, phẫn nộ nói: “Tên nam nhân bỉ ổi! Sắc lang đáng chết, tên hạ lưu, ngươi.....”

Tuy nhiên Lãnh Như Tuyết chỉ ung dung nhìn nàng, tuần nhan lộ ra nụ cười gian tà: “Nữ nhân, nếu như nàng không nhanh lên, lát nữa sẽ phải chịu khổ da thịt lần nữa, đến lúc đó, nàng đừng có hối hận!”

Ưu Vô Song cắn giận trừng Lãnh Như Tuyết một cái, nàng bây giờ thực sự rất tức giận, vả lại là rất rất tức giận!

Nhưng mà, bây giờ không phải lúc nàng đấu khí cùng tên nam nhân đáng ghét này, bởi vì nàng không muốn bị cây trâm đâm vào ngón tay lần nữa!

Cho nên, Ưu Vô Song rất thông minh giờ ngón tay đang chảy máu, trích ra một giọt máu nhỏ vào chính giữa huyệt đạo, sau đó lùi ra sau một bước, quan sát sự thay đổi.

Nhưng mà giọt máu nàng nhỏ vào bức họa đồ không có gì phát sinh, bích môn vẫn lẳng lẳng không nhúc nhích, vẫn khép chặt, không có động tĩnh gì.

Ưu Vô Song ngờ hoặc nhìn họa đồ, chỉ thấy giọt máu nàng đã biến mất không thấy dấu vết, phảng phất như bị hút vào trong bích môn, nhưng bích môn ấy vẫn có chút thay đổi gì.

Khi này Tiêu Tịch rõ ràng dùng máu nàng để mở cánh cửa vách núi, nàng không hề làm sai gì, nhưng sao bích môn vẫn không mở ra?

Lãnh Như Tuyết nhìn cánh cửa vẫn không có gì biến hóa kia, đột nhiên cười một tiếng: “Nữ nhân, máu của nàng xem ra không có ích gì, có lẽ là nhỏ máu ít quá chăng? Có cần ta làm cho vết thương lớn chút, để máu dễ chảy ra hơn?”

Ưu Vô Song rút nhanh tay mình ra sau lưng, hẩn hận trừng mắt nhìn Lãnh Như Tuyết: “đưa trâm cho ta!”

Lãnh Như Tuyết rất nhanh đưa cây trâm trong tay cho Ưu Vô Song, cười nói: “Nàng muốn tự làm à? Cũng tốt!”

Ánh mắt Ưu Vô Song thoáng qua tia tức giận, nàng nhận lấy cây trâm, đột nhiên kéo lấy tay Lãnh Như Tuyết với tốc độ cực nhanh, đột nhiên cắn hận đâm vào ngón giữa trên tay hắn: “Dùng máu của người thử xem!”

Dứt lời, nàng rút ra cây trâm đâm vào ngón tay Lãnh Như Tuyết, sau đó đưa ngón tay đang chảy máu của Lãnh Như Tuyết đến họa đồ trên bích môn.

Tuy nhiên, chính trong lúc giọt máu của Lãnh Như Tuyết nhỏ vào họa đồ trên bích môn, sự việc kì lạ phát sinh, chỉ thấy giọt máu của Lãnh Như

Tuyết từ từ biến mất, sau đó bích môn phát ra một âm thanh nhỏ, dưới ánh mắt của Ưu Vô Song, từ từ mở ra một lối vào, lộ ra một con đường hẹp lát bằng đá ngọc bích.

Nhìn cánh cửa bị mở ra, Ưu Vô Song nhất thời sửng sờ, nàng căn bản chỉ đấu khí với Lãnh Như Tuyết, cho nên mới đâm chảy máu ngón tay của Lãnh Như Tuyết, sau đó nhô lên trên ấy, nhưng không ngờ cư nhiên mở được cánh cửa.

Lãnh Như Tuyết hồi thần lại trước nhất, hẩn nhìn Ưu Vô Song, sau đó nhìn ngón tay bị Ưu Vô Song đâm chảy máu của mình, ngón tay vẫn còn đang chảy máu: “Thật là một nữ nhân nhẫn tâm!”

Dứt lời, một tay cầm lấy ngọn đuốc bên cạnh, vỗ vỗ vai Ưu Vô Song: “Nữ nhân này, nàng còn ngần ra đó làm gì? Đi thôi!”

Sau đó, hẩn không đợi Ưu Vô Song hồi thần đã kéo tay nàng, đi vào con đường hẹp.

Chương 175: Bức tượng khiến tim người khác tăng nhanh nhịp

đập

Khác hẳn với động phủ rộng lớn bên ngoài, con đường phía sau bích môn hiển rõ cực kì nhỏ hẹp, nhỏ hẹp đến mức khiến cho Ưu Vô Song và Lãnh Như Tuyết áp sát vào nhau, cứ như vậy, cho đến khi qua khỏi thông đạo.

Ưu Vô Song muốn vùng vẫy khỏi vòng tay của Lãnh Như Tuyết tự mình đi, nhưng Lãnh Như Tuyết phảng phất như biết được tâm trạng tư của nàng, tay hắn kéo chặt nàng, không có ý buông lỏng.

Còn Ưu Vô Song chỉ vùng vẫy vài cái, thấy không có hiệu quả, chỉ còn cách mặc cho Lãnh Như Tuyết nắm lấy mình, hơn nữa, thông đạo ngày càng hẹp, đến cuối cùng, Ưu Vô Song cơ hồ cả người chui vào lòng Lãnh Như Tuyết, tuy nàng rất không nguyện ý, nhưng nàng không thể không thừa nhận, ở trong vòng tay của Lãnh Như Tuyết, nàng đặc biệt có cảm giác an toàn.

Lãnh Như Tuyết cẩn thận ôm lấy Ưu Vô Song, cảnh giác nhìn con đường thông đạo, tuy nhiên, từ sau khi họ vào đây, không gặp phải cơ quan gì, nhưng hắn không thể không cẩn trọng, trong cái sơn động quái dị, khó đảm bảo không có rắn độc hay mãnh thú gì.

Hắn thì không sợ những thứ ấy, hắn thực sự lo lắng chính là nữ nhân trong lòng hắn, trong sơn động này, cái gì cũng không có, nếu như người nữ nhân này bị thương, vậy thì là việc lớn rồi.

Bởi vì thông đạo rất hẹp, người đi trong ấy bất giác cảm thấy có chút ngột ngạt, may thay là nơi này còn thông gió, cho nên cây đuốc trên tay Lãnh Như Tuyết mới không bị tắt.

Hai không biết đi trong thông đạo chật hẹp ấy bao lâu, cho đến khi hai người cảm thấy vừa đói vừa mệt, thì cuối cùng ra khỏi thông đạo nhỏ hẹp ấy.

ra khỏi thông đạo, hai người cùng lúc thở phào nhẹ nhõm, Ưu Vô Song còn chưa kịp quan sát xung quanh, đã mệt khụy ngã xuống đất, nàng thở nặng nhọc, cảm giác vừa đói vừa mệt thật sự khó chịu, nàng bây giờ thậm chí không còn sức lực đấu khí cùng Lãnh Như Tuyết.

Còn Lãnh Như Tuyết trước tiên là quan tâm nhìn Ưu Vô Song khụy ngã xuống đất, xác định nàng không có trở ngại gì, mới đưa cao ngọn đuốc trên tay quan sát xung quanh.

Rất nhanh, hần phát hiện, nơi này là một thạch thất được con người tu bổ qua, vả lại gian thạch thất này không lớn như động phủ bên ngoài, nhưng cũng tính là rộng lớn. Hơn nữa, xung quanh cũng có ngọn đuốc như bên ngoài động phủ.

Lãnh Như Tuyết dùng ngọn đuốc trong tay đốt sáng toàn bộ đuốc trong thạch thất, phút chốc, cả gian thạch thất được chiếu sáng lên.

Ưu Vô Song cuối cùng cũng hòa khí lại, nàng mệt mỏi bò từ dưới đất lên, sau đó cũng bắt đầu quan sát chung quanh, tuy nhiên, lần quan sát này, khiến lòng nàng rơi xuống đáy vực sâu.

Bởi vì gian thạch thất này xem ra cũng bình thường vô cùng, nó không có hoa lệ như động phủ bên ngoài, ngoài ngoài những bức họa điêu khắc

có vẻ đầy màu sắc trên bức tường ra, thì chỉ còn bức tượng người tạc bằng đá bạch ngọc ở cuối thạch thất.

Hơn nữa, điều khiến người ta cảm thấy quý dị hơn là, chính giữa thạch thất, cư nhiên có một chiếc giường làm bằng cả một tảng đá bạch ngọc. Giường ngọc cực kì rộng lớn, cứ như có thể cùng lúc ngủ ba bốn người cũng không thành vấn đề.

Dưới ánh sáng của ngọn lửa, chiếc giường bạch ngọc phát ra nhu quang, cùng với bức tượng người đối diện không hề nhúc nhích, khiến người khác có cảm giác cực kì quý dị.

Ưu Vô Song có chút mệt mỏi lết bước chân nặng nhọc ngồi xuống giường ngọc, đây là gì chứ? Nơi đây là nơi quái quỷ nào? Bóng dáng của bảo tàng không thấy đâu, vô cớ chỉ thấy một chiếc giường ngọc và một bức tượng điêu khắc quý dị!

Ưu Vô Song cảm thấy nàng sắp nổ tung, nàng cực nhọc chạy tới nơi này, không lẽ chỉ vì chiếc giường đá và bức tượng quý quái kia sao?

Chương 176: Thạch thất trong thạch thất

Tuy nhiên, Ưu Vô Song không biết rằng, kì thực nhịp tim Lãnh Như Tuyết bây giờ đặc biệt nhanh, chỉ là hắc thân mang võ công, không bị những ảo ảnh của bức tượng mị hoặc.

Ưu Vô Song lúc này dựa trong lòng hắc, hai tay hắc chạm vào chiếc eo mềm mại của nàng, hắc chỉ cảm thấy máu toàn thân đang chảy ngược lên đầu, cơ hồ suýt nữa mất kiểm soát, ôm lấy Ưu Vô Song đến chiếc giường lớn kia.

Nhưng mà, lí trí vẫn thắng được dục vọng của hắc, hắc cố nhịn dục vọng sắp nổ tung trong người, sau đó cởi áo khoác ra, che lên bức tượng kì lạ kia, mới thở phào nhẹ nhõm.

Ưu Vô Song cảm thấy được hành động không bình thường của Lãnh Như Tuyết, lòng có chút sợ hãi ngược lên nhìn Lãnh Như Tuyết, sau đó đỏ mặt nhìn hắc, vội vàng đẩy hắc ra, đi qua một bên.

Trong nhất thời, không khí trong thạch thất cực kì cổ quái, hai người cũng vì việc khi nãy mà lòng thầm gượng gạo, không ai mở miệng nói gì.

Trong lúc hai người đang vịn phần ngại ngùng thì một âm thanh khẽ, phảng phất như tiếng nước chảy truyền vào tai của hai người.

Ưu Vô Song có chút ngờ hoặc ngẩng đầu nhìn Lãnh Như Tuyết: “Lãnh Như Tuyết, khi nãy ngươi có nghe thấy âm thanh gì không?”

Lãnh Như Tuyết khẽ sửng sốt, hẳn xác thực là có nghe thấy âm thanh, chỉ là, gian thạch thất này nhìn sơ là thấy hết tất cả, âm thanh này là từ đâu truyền tới chứ?

Hơn nữa, gian thạch thất này phẳng phất có chút cổ quái, từ khi vào đây, hẳn đã cảm thấy kì lạ, sâu thâm tâm dường như có gì đó đang dâng lên, đặc biệt sau khi nhìn thấy bức tượng điêu khắc cổ quái kia, cảm giác càng mãnh liệt hơn.

Không lẽ gian thạch thất này có giấu thứ kì lạ gì đó sao?

Hể nghĩ tới có khả năng gặp nguy hiểm, tâm trạng Lãnh Như Tuyết nhất thời bình tĩnh lại, hẳn đi đến bên cạnh Ưu Vô Song, vỗ nhẹ vai nàng, nói: “Nữ nhân, nàng ở đây đừng đi đâu, ta đi xem trước.”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết không đợi Ưu Vô Song nói gì, đã quay người đi về phía phát ra âm thanh.

Ưu Vô Song có chút bất an nhìn theo bóng người của Lãnh Như Tuyết, từ sau khi nhìn thấy bức tượng điêu khắc, nàng đã cảm nhận được bản thân có gì đó kì lạ, và cảm giác ấy, không phải là khủng hoảng hay sợ hãi, mà là một cảm giác rất phức tạp, phẳng phất cứ như có chút vui mừng, có chút mong đợi, nhưng lại có nhiều do dự.

Nàng rốt cuộc sao vậy? Sao lại trở nên kì lạ vậy? Không lẽ có liên quan đến bức tượng đó sao?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song nhin không được một lần nữa nhìn về phía bức tượng điêu khắc bị áo khoác của Lãnh Như Tuyết che lại.

Tuy nhiên, chính lúc Ưu Vô Song trầm tư suy nghĩ, Lãnh Như Tuyết đột nhiên nói: “Nữ nhân, nàng qua đây.”

Ưu Vô Song giật mình thanh tỉnh, nhanh chóng đi về phía Lãnh Như Tuyết.

Lãnh Như Tuyết nhìn thấy Ưu Vô Song đi đến, liền chỉ vào một góc trong thạch thất nói: “Nữ nhân, nàng xem, đó là gì?”

Ưu Vô Song thuận theo hướng chỉ của Lãnh Như Tuyết, phát hiện, có một lối đi nhỏ ở đó, và tiếng nước, chính là truyền ra từ lối đi nhỏ đó.

Và lối đi đó chính là nằm phía dưới chiếc đuốc trên tường, cho nên, khi này họ không chú ý tới.

Lối đi rất thấp, chỉ một người có thể cong lưng mà đi vào, Ưu Vô Song cảm thấy kì lạ tại sao lại có lối đi kì quái này, nhưng nếu như đã có đường, vậy thì, chứng minh được có lẽ có thể tìm thấy thứ họ cần.

Nghĩ tới đây, nàng bất giác hồi thần, quay lại nhìn Lãnh Như Tuyết: “Có lẽ thứ chúng ta cần tìm ở bên trong, chúng ta đi nào.”

Nói xong, định đi vào lối đi, nhưng Lãnh Như Tuyết lại kéo nàng lại, nói: “Nữ nhân, ta vào trước.”

Nói rồi hần kéo Ưu Vô Song ra sau lưng, sau đó cúi người, đi vào trong.

Ưu Vô Song trước tiên là khẽ sững sờ, sau đó cũng nhanh chóng theo sau Lãnh Như Tuyết đi vào trong.

Tuy nhiên, vào đến bên trong, cảnh sắc bên trong vẫn khiến hia người thất vọng, bởi vì, xuyên qua lối đi, xuất hiện trước mắt hai người vẫn là một gian thạch thất, chỉ là, gian thạch thất này có vẻ kì lạ, ngoài một dòng nước có vẻ như suối chảy từ một lỗ nhỏ từ thạch thất vào, sau đó lại chảy

một lỗ nhỏ khác ra bên ngoài, thì còn lại chính là, gian thạch thất này cư nhiên mọc đầy cây ăn quả không biết tên, hơn nữa, trên cây còn kết đầy các quả lạ màu đỏ tươi.

Loại quả nhìn rất đẹp, vả lại còn phát ra một mùi thơm.

Người thấy mùi thơm ấy, Ưu Vô Song bất giác cảm thấy cơn đói bụng truyền lại, nàng lúc này mới nhớ, trên người nàng và Lãnh Như Tuyết không có mang theo thức ăn, hơn nữa làm thế nào ra ngoài, còn là một vấn đề.

Còn Lãnh Như Tuyết khi nhìn thấy những loại quả ấy thì không động đây, qua một lúc sau, mới kinh ngạc nói: “Nơi... nơi này sao lại có thứ này?”

Ưu Vô Song kì lạ nhìn Lãnh Như Tuyết, hỏi: “Đây là thứ gì? Người biết sao?”

Lãnh Như Tuyết gật gật đầu, đáp: “Thứ này hình như ta có thấy qua, trong ngự thư phòng của phụ hoàng, có một bức họa, trong bức họa, chính là loại cây này. Nhưng mà, chúng gọi là gì thì ta không biết.”

Vậy có nói cũng không phải tựa như không sao? Ưu Vô Song bất lực liếc Lãnh Như Tuyết, nhìn những quả bắt mắt này, nàng cảm giác đói vô cùng, nàng than thở: “Lãnh Như Tuyết, những thứ này ăn được không? Ta bây giờ rất đói, vết nứt trên vách núi khi chúng ta vào đã khép lại, không biết chúng ta còn có thể ra ngoài không, nếu như Tiêu Tịch ở đây thì tốt rồi, có lẽ y sẽ biết được phải làm sao để ra ngoài.”

Chương 177: Loại quả kì lạ

Lãnh Như Tuyết nghe thấy Ưu Vô Song nhắc đến Tiêu Tịch, trong lòng bất giác cảm thấy không thoải mái, hắn đi lên phía trước, ôm Ưu Vô Song vào trong lòng, bá đạo nói: “Nữ nhân, nàng nhớ lấy, ngoài bốn vương ra, nàng không được nghĩ đến người nam nhân khác! Nghe chưa!”

Ưu Vô Song bây giờ vừa đói vừa mệt, cộng thêm kịch độc trong người, cơ thể sớm đã sức cùng lực kiệt, nào còn tâm trạng quan tâm Lãnh Như Tuyết nói gì, nàng mệt mỏi dựa đầu vào vai Lãnh Như Tuyết, chán nản nói: “Lãnh Như Tuyết, nơi này căn bản không cso bảo tàng gì, lối vào đã khép lại, xem ra chúng ta nhất định bị nhốt trong này mà đói chết.”

Lãnh Như Tuyết cũng biết ý trong câu nói của Ưu Vô Song, nhưng mà hắn không bi quan như Ưu Vô Song, bởi vì hắn cảm thấy, nếu như bích môn ấy dùng máu của hắn và Ưu Vô Song mới có thể mở ra, vậy thì họ có thể vào đây, nhất định là thiên ý, cho nên, họ nhất định có thể ra ngoài.

Nghĩ tới đây, đôi tay ôm lấy Ưu Vô Song của Lãnh Như Tuyết bất giác siết chặt thêm, sau đó an ủi nói: “Nữ nhân, chúng ta nhất định có thể ra ngoài, hãy tin ta.”

Ưu Vô Song bề ngoài nhìn có vẻ kiên cường, nhưng thật ra, nội tâm nàng thập phần yếu đuối, cộng thêm, nàng bây giờ thân mang kịch độc, ý chí so với ngày thường càng yếu ớt, nay lại bị nhốt trong nơi không thấy ban ngày này, lòng sớm đã không chịu nổi nữa.

Bởi vì, dù nàng có kiên cường đi nữa, chẳng qua cũng chỉ là một nữ tử yếu đuối, nay nàng nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, không còn nhịn được

nữa, ôm chầm lấy Lãnh Như Tuyết, vùi đầu vào lòng hần, lớn tiếng khóc.

Nàng không muốn xuyên không, nhưng ông trời lại bắt nàng xuyên không, đưa nàng một linh hồn không ai giúp đỡ đến cổ đại xa lạ này, nàng không gặp được người thân quen thuộc của nàng, và nay nàng lại bị nhốt ở đây, không biết có thể tiếp tục sống để rs ngoài không.

Ưu Vô Song lúc này giống như một đứa trẻ bất lực, nàng ôm chặt Lãnh Như Tuyết, để những ủy khuất trong lòng hóa thành nước mắt, thoải mái tuôn trào.

Lãnh Như Tuyết bị Ưu Vô Song ôm chặt, cơ thể trước tiên là sửng sốt, nhưng nét mặt rất nhanh trở nên cực kì ôn nhu, hần nhẹ nhàng ôm lấy Ưu Vô Song, không nói gì, chỉ yên lặng, mặc cho Ưu Vô Song òa khóc trong lòng hần.

Vì hần biết, thứ nàng cần nhất bây giờ, chính là một vòng tay ấm áp, an toàn.

Chỉ là, khi hần nghe thấy tiếng khóc của nàng, lòng khẽ đau nhói, không biết từ lúc nào, tiểu nữ nhân bị hần ôm trong lòng này lại có thể dễ dàng lay động trái tim hần, ảnh hưởng đến nhất cử nhất động của hần.

Nhưng mà, trong lòng hần lại không hề có chút bất mãn, trong thâm tâm hần, thậm chí còn hy vọng cả đời này cứ ôm nàng như vậy, mãi không buông tay.

Không biết qua bao lâu, mãi cho đến khi Ưu Vô Song khóc mệt, cuối cùng cũng dừng lại, chỉ là nàng vẫn vùi đầu trong lòng Lãnh Như Tuyết, không động đậy.

Hai người cứ im lặng ôm nhau như vậy, không ai nói chuyện, không biết qua bao lâu, đột nhiên một âm thanh cổ quái truyền đến, ngắt đi không khí yên tĩnh.

Lãnh Như Tuyết nghe thấy âm thanh ấy, bất giác cười nhẹ thành tiếng.

Còn khuôn mặt Ưu Vô Song phút chốc đỏ ửng, bởi vì, âm thanh đó không phải là âm thanh nào khác, mà chính là âm thanh kháng nghị vì đói phát ra từ bụng nàng.

Nghe thấy tiếng cười có chút cố nịnh của Lãnh Như Tuyết, nàng có chút thảm bại đẩy hẳn ra, tức giận nói: “Người cười cái gì?”

Nụ cười trên mặt Lãnh Như Tuyết vẫn không thay đổi, nhìn Ưu Vô Song buồn cười đáp: “Nữ nhân, nàng đói rồi à? Ta từng nghe phụ hoàng nói qua, thứ quả này thực ra có thể ăn, vì chúng không có độc, nếu như nàng đói, chúng ta hãy hái chút ăn, nói chung ngoài thứ này ra, chúng ta không còn gì để ăn.”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết không đợi Ưu Vô Song nói gì, liền tự đi về phía trước, hái từ trên cây xuống vài quả đỏ tươi, sau đó dùng nước rửa sạch, đưa cho Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song lúc này vừa đói vừa khát, nghe thấy Lãnh Như Tuyết nói những quả này có thể ăn, thì đã không nghĩ nhiều, trực tiếp nhận lấy, cắn một miếng lớn.

Lãnh Như Tuyết nhìn tướng ăn thô lỗ của Ưu Vô Song, khẽ mỉm cười, cũng lấy một quả ăn.

Quả có vị thật sự rất ngọt, Ưu Vô Song sau khi ăn hết một quả, dư vị chưa tận, không bao lâu sau, nàng rất nhanh đã ăn sạch những quả mà

Lãnh Như Tuyết hái cho nàng.

Mãi cho đến khi nàng không cảm thấy đói nữa, nàng mới dừng lại, nhìn Lãnh Như Tuyết, đang định bảo hẩn hái thêm một ít đem về thạch thất, nhưng đột nhiên một nguồn nóng từ sâu trong người nàng dâng lên, nàng cảm thấy cơ thể mình rất nóng, ánh mắt nhìn Lãnh Như Tuyết cũng mơ hồ dần.

Và lúc này, Lãnh Như Tuyết cũng cảm nhận được sự kì lạ trong cơ thể mình, hẩn vội quăng đi quả đồ tươi còn chưa ăn hết, đi nhanh đến bên Ưu Vô Song, ôm lấy nàng, vội vàng nói: “Nữ nhân, nàng sao vậy?”

Ưu Vô Song chỉ cảm thấy cơ thể mình ngày càng nóng, một nhiệt nóng không biết từ đâu dâng lên trong người, phảng phất cứ như muốn bùng nổ, còn sự động chạm của Lãnh Như Tuyết lại khiến nàng có một cảm giác trước nay không có, nàng vô thức đưa hai tay leo lên người Lãnh Như Tuyết, phảng phất cứ như vậy thì nàng mới không cảm thấy khó chịu, cảm giác nóng ấy mới khẽ giảm bớt.

Chương 178: Giấc mơ khiến người mặt đỏ tim đập

Lãnh Như Tuyết nhìn sắc mặt ửng hồng không bình thường của Ưu Vô Song, còn có ánh mắt mê ly đó, bất giác cảm giác được hạ phúc căng cứng, không nhìn được chửi thềm một tiếng: “Chết tiệt!”

Sau đó hai tay nắm lấy vai Ưu Vô Song, gọi: “Nữ nhân, nàng tỉnh lại đi!”

Nhưng Ưu Vô Song lúc này thần trí mơ hồ, nàng chỉ vô thức muốn ôm chặt Lãnh Như Tuyết, nàng căn bản không nghe thấy Lãnh Như Tuyết nói gì. Vả lại, cảm giác nóng bừng không ngừng dâng lên trong người, khiến nàng không nhìn được khẽ ngâm thành tiếng.

Lãnh Như Tuyết nhú mào, bản thân hần cũng cảm nhận được một nhiệt độ nóng bừng từ dưới bụng dâng lên, cộng thêm Ưu Vô Song trong lòng hần không ngừng động đập, khiến hần cơ hồ mất khống chế!

Hần nhìn xung quanh, sau đó lại một lần nữa chửi thềm, sau đó bế vội Ưu Vô Song dậy, đi nhanh về phía lối đi nhỏ.

Lối đi cực kì nhỏ hẹp, Lãnh Như Tuyết ôm lấy Ưu Vô Song, bởi vì sợ nàng va phải bị thương, cho nên, động tác cực kì cẩn thận.

Nhưng Ưu Vô Song lại cực kì không yên phận, nàng ở trong lòng Lãnh Như Tuyết, không ngừng nhúc nhích cơ thể, bởi vì, trong người nàng đang có một ngọn lửa đang cháy phừng phừng, đã thiêu đốt toàn bộ lý trí của nàng!

Lãnh Như Tuyết khó khăn lắm mới ôm Ưu Vô Song ra khỏi lối đi, về đến gian thạch thất đầu tiên, và lúc này, sức chịu đựng của hắn cũng đã đến cực hạn.

Hắn nhẹ nhàng đặt cơ thể nhỏ bé của Ưu Vô Song trên chiếc giường ngọc, màu đen thâm trầm phun ra một ngọn hoa hỏa, hắn đột nhiên gầm một tiếng, sau đó vội đè cơ thể nhỏ nhắn của Ưu Vô Song dưới người.

Đôi môi nóng bỏng, áp lên đôi môi đỏ hồng của Ưu Vô Song, không ngừng quét khắp miệng nàng, lưỡi linh hoạt lũng súc nơi sâu nhất, đoạt lấy vị ngọt trong miệng nàng.

Ưu Vô Song lúc này đã hoàn toàn sa vào trầm luân, hai tay bất giác khoát lên đôi vai rộng lớn của Lãnh Như Tuyết, miệng không ngừng phát ra âm thanh thâm ngâm, nàng bây giờ, chỉ muốn có nhiều hơn.

Và sau khi cảm giác mãnh liệt ban đầu trôi qua, động tác của Lãnh Như Tuyết trở nên ôn nhu, tay hắn linh hoạt cởi bỏ những chướng ngại vật giữa hắn và Ưu Vô Song, cho đến khi họ không còn mảnh nào trên người, cơ thể hắn mới hoàn toàn dán trên cơ thể mê người của nàng, sau đó gầm thầm một tiếng, trong tiếng thâm ngâm của Ưu Vô Song, hoàn toàn chiếm người nhân nhi dưới thân thành người của mình.

Đuốc trong thạch thất chiếu sáng cả gian thạch thất tựa như ban ngày, ánh sáng màu đỏ ối, soi rọi vào thân người quấn chặt lấy nhau không ngừng cử động trên chiếc giường bạch ngọc, trong phút chốc, tiếng thở nặng nhọc cùng với tiếng ngâm vì hoan ái khiến cho cả gian thạch thất đầy âm hưởng ám muội khiến người khác giả tưởng.

Tuy nhiên, nếu như Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song có thể dừng lại chăm chú lắng nghe thì còn có thể nghe thấy âm thanh thâm ngâm đầy mị

hoặc, nhưng tiếc là, hai người đang chìm đắm trong thế giới của mình, căn bản không phát hiện kì tượng trong thạch thất.

Không biết qua bao lâu, sau tiếng gầm của Lãnh Như Tuyết, cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Lãnh Như Tuyết hít sâu một hơi, cúi đầu xuống, ôn nhu nhìn người nhân nhi trong lòng, phát hiện, khuôn mặt giai nhân đỏ ửng mê người, nhưng người thì đã chìm vào giấc ngủ.

Lãnh Như Tuyết khẽ mỉm cười, mâu đen thâm trầm của hắn chứa đựng sự thỏa mãn trước nay không hề có, hắn nhẹ nhàng xoay người, nằm xuống, sau đó cẩn thận, động tác cực kì ôn nhu ôm Ưu Vô Song vào lòng, sau đó thỏa mãn nhắm mắt lại.

Chính trong lúc Lãnh Như Tuyết nhắm mắt lại, bức tượng điêu khắc bỗng nhiên bạo phát một luồng sáng mãnh liệt, chỉ là trong phút chốc, lại hồi phục bình lặng.

Nhưng, theo sau sự tắt dần của nguồn sáng, Ưu Vô Song vốn dĩ đã ngủ say lại bắt đầu không an phận mà nhúc nhích, còn Lãnh Như Tuyết lại đột nhiên cảm nhận được dục vọng kịch liệt trong người mình.

Và, cơ hồ trong vô thức, hai người trên giường lại quấn chặt lấy nhau, âm thanh thâm ngâm đầy mị hoặc, khiến huyết mạch người khác căng lên, một lần nữa vang lên.

Thời gian, cứ trong tiếng thở gấp rút như vậy, từ từ trôi qua, cho đến khi hai người trên giường thật sự mệt mỏi, chìm vào giấc ngủ.

Không biết qua bao lâu, Lãnh Như Tuyết mới từ từ mở mắt, hắn liếc nhìn người nhân nhi bên cạnh, sau khi cảm nhận được tiếng thở đều đặn

của nàng, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó thỏa mãn ôm lấy nàng, lắng lắng đợi giai nhân trong lòng tỉnh lại.

Nhớ lại những gì khi nãy, Lãnh Như Tuyết bất giác mỉm cười hạnh phúc, hắn biết nàng nhất định là rất mệt, hắn biết nàng sơ kinh nhân sự, rất mệt, nhưng không biết tại sao, hắn lại không khống chế được mình, một lần rồi lại một lần chiếm lấy nàng, cho đến khi cực kì mệt mỏi, hắn mới buông nàng ra.

Và nàng, cuối cùng cũng hoàn hoàn toàn toàn trở thành nữ nhân của hắn.

Ưu Vô Song từ từ mở đôi mắt mệt mỏi ra, nàng chỉ cảm thấy toàn thân nhức mỏi vô cùng, nàng phảng phất như có một giấc mơ, trong mơ, nàng không ngừng quán lấy Lãnh Như Tuyết, sau đó cùng hắn một lần rồi lại một lần đạt đến cao phong của khoái lạc.

Cảm giác ấy, rất mãnh liệt, rất chân thực.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác nở nụ cười lười nhác, nàng cư nhiên mộng xuân, vả lại còn là một giấc mộng xuân khiến người khác mặt đỏ tim đập, cực kì tiêu hồn, cơ nhiên mơ thấy nàng và Lãnh Như Tuyết cùng XXOO, đây là việc gì chứ? Tư xuân sao?

Tuy nhiên, nụ cười trên mặt Ưu Vô Song rất nhanh hóa thạch, bởi vì, nàng cảm nhận được, mình đang bị một cơ thể ấm áp ôm lấy, ngón tay nàng thậm chí có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của hắn, và hơi thở ấm áp của hắn.

Chương 179: Sao người có thể ức hiếp ta.

Ưu Vô Song không dám tin, dung ngón tay nhẹ nhàng lướt qua, xác định mình có phải là đang nằm mơ, nhưng mà nhiệt độ ấm áp từ ngón tay truyền lại lại thực tình nói cho nàng biết rằng, tất cả những điều này căn bản không phải là mơ, mà là sự thật!

Có được sự tri nhận này, Ưu Vô Song giật nảy mình, sau đó vội quay đầu lại, đối diện với cặp mâu đen thâm trầm. Và chủ nhân của hắc mâu (**chỉ đôi mắt**) lúc này đang nhu tình vạn phần nhìn nàng.

Ưu Vô Song cảm giác đầu óc trống rỗng, nàng sửng sờ nhìn đôi mâu đen, qua một lúc lâu, mới hét lên, sau đó nhảy dựng từ giường ngọc dậy.

Cái nhảy này, nàng bỗng phát hiện mình không mảnh vải che thân, nhất thời kinh hãi vô cùng, nàng ngoài việc 2 tay che trước ngực ra thì chỉ còn là la hét.

Tuy nhiên, Lãnh Như Tuyết lại bị hành động của nàng làm cho bật cười, hắc cũng bất chấp bộ dạng hoàng mang không biết làm gì của Ưu Vô Song, đưa tay bất chấp sự vùng vẫy của nàng, một lần nữa kéo nàng vào lòng.

Cúi đầu áp sát tai nàng, dung ngữ khí cực kì ám muội nói: "Nữ nhân, nàng bây giờ mới e thẹn thì đã muộn rồi, những gì nên thấy ta đã thấy hết!"

Ưu Vô Song nhất thời vừa thẹn vừa ngượng, và kì lạ là nàng không phần nộ như trong tưởng tượng, mà này trong lòng nàng ngoài e thẹn chỉ còn hoang mang.

Nàng bị Lãnh Như Tuyết ôm vào lòng, cơ thể hai người dán chặt vào nhau, sự ấm áp của cơ thể hần làm nàng kinh hoàng, nàng vô thức đẩy tay Lãnh Như Tuyết ra, vùng vẫy kêu lên: “Ngươi, ngươi buông ta ra!”

Tuy nhiên, vì hai người không mảnh vải che thân, lại là lỏa lồ ôm lấy nhau, vốn dĩ không khí đã rất ám muội, nay lại bị sự cựa quậy của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết chỉ thấy máu trong người dâng trào, một luồng nhiệt nóng từ dưới bụng dâng lên, khiến cơ thể hần bỗng sửng lại, đôi tay ôm lấy Ưu Vô Song bất giác khẽ dùng sức, ấn chặt nàng, khàn giọng nói: “Nữ nhân, đừng động đây.”

Ưu Vô Song không phải là ngốc, vì cơ thể hai người dán chặt vào nhau, nên nàng có thể cảm nhận thấy sự biến hóa của bộ phận nào đó của Lãnh Như Tuyết. Nàng tuy không có trải qua việc giữa nam và nữ nhưng thứ căng cứng chạm phải chân nàng kia, nàng cũng biết thứ đó là gì.

Cho nên, nàng nhất thời giật thót, bất giác ngừng giãy giụa, nằm im trong lòng Lãnh Như Tuyết, không động đây, chỉ là gương mặt nhỏ, sớm đã đỏ đến mang tai.

Lãnh Như Tuyết là một thiếu niên huyết khí phương cương, hần tuy không phải mới nếm mùi nam hoan nữ ái, nhưng nay cùng người yêu không mảnh vải che thân ôm lấy nhau, dù hần có hết sức nhẫn nại, nhưng cũng không nhịn được tim đập nhanh, cơ thể tự khắc cũng biến hóa.

Cảm giác ngón tay chạm vào làn da mềm mại tựa trẻ con của Ưu Vô Song, nếu như không phải hần đã ăn nàng nhiều lần, sợ nàng sơ kinh nhân sự, cảm thấy không khỏe, hần thật sự rất muốn nuốt gọn nàng lần nữa!

Nhưng mà, nhìn khuôn mặt đỏ ửng vì xấu hổ nhưng không giấu được sự mệt mỏi của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết cuối cùng cũng đành nhẫn

nhìn sự dao động trong lòng, chỉ cúi đầu nhẹ nhàng ghi một nụ hôn lên trán Ưu Vô Song, nhu thanh nói: “Xin lỗi”

Ưu Vô Song sững sờ nhìn Lãnh Như Tuyết, nàng nhìn thấy được sự thương tiếc trong mắt hắn, nhất thời, có một luồng chua xót dâng lên, khóe mắt khẽ ướt, một giọt lệ rơi xuống.

Nàng không phải những nữ tử cổ đại, nàng là linh hồn thế kỉ 21, nàng tuy kiên trì muốn dâng lần đầu cho người mình yêu, nhưng nàng không đoạn tình vì trinh tiết, càng không vì mất đi lần đầu mà nhất quyết đòi sống đòi chết, hoặc phi quân bất giá.

Chương 180: Ai bảo ta nhất định phải gả cho người?

Chỉ là nhìn thấy bộ dạng khóc thương tâm của nàng, lòng hần ngoài đầu chỉ còn là thất vọng, hần biết trong lòng nàng luôn có Tiêu Tịch, nay bản thân có được nàng, nàng có phải vì việc này mà thương tâm?

Nghĩ tới đây, lòng Lãnh Như Tuyết như co thắt lại, tay ôm lấy Ưu Vô Song bất giác thu chặt thêm, tuy hần có được cơ thể nàng, nhưng từ đầu đến cuối hần vẫn không thể yên tâm, bởi vì, hần không cảm giác được trong lòng nàng có hần!

Hễ nghĩ tới sau này nàng có thể rời xa hần sà vào lòng nam nhân khác, lòng hần khó chịu như bị dao đâm phải, hần từng nắm qua sự mỹ lệ của nàng, làm sao có thể buông tay để nàng ra đi?

Nhưng Lãnh Như Tuyết không biết rằng, Ưu Vô Song khóc kì thực chỉ vì ủy khuất mà thôi, kì thực ngay cả nàng cũng không phát hiện, trong lòng nàng đã dần dần thay đổi, lần gặp mặt Tiêu Tịch lần này không còn dao động như lần đầu gặp mặt nữa.

Ngược lại còn Lãnh Như Tuyết thì luôn có thể dễ dàng xé bỏ lớp vỏ nguy trang của nàng, khiến nàng lúc đối mặt với hần bất giác hỉ nộ ái ố (PP để là ‘vui giận cười mắng’ nhưng HC thấy để thế này hay hơn)

Những điều này, hai người trong cuộc lại không cảm nhận được, nhưng trong mắt người khác, lại thấy rất rõ ràng! Càng không nói người tâm tư thận trọng như Tiêu Tịch.

Cho nên, Tiêu Tịch mới nói những lời đó sau khi biết được Ưu Vô Song trúng phải Vô Sắc Tán.

Bởi vì, y đã cảm nhận được sự thay đổi trong lòng Ưu Vô Song, cũng biết nàng đã sa vào lưới tình.

Nhưng tiếc là, Ưu Vô Song và Lãnh Như Tuyết lại mù quáng, không nhìn rõ trái tim mình!

Lãnh Như Tuyết tự khắc biết người mình yêu là Ưu Vô Song, nhưng hắn kì thực không biết lòng Ưu Vô Song kì thực đã vì hắn mà dần dần thay đổi.

Còn Ưu Vô Song lại hoàn toàn không biết tấm lòng mình, nàng hoàn toàn bởi vì tấm kháng cự tuyệt tình tình cảm của Lãnh Như Tuyết, cho nên nàng cho rằng mình không thích, không yêu Lãnh Như Tuyết. Nàng không biết tình yêu vốn là một thứ kì diệu, nàng càng kháng cự thì càng ép bản thân không chịu thừa nhận, nhưng tình yêu đến lúc nàng không hay biết.

Cho nên, lần này, nàng sau khi biết lần đầu tiên của mình đã cho Lãnh Như Tuyết, ngoài ủy khuất, thì lại rất bình tĩnh chấp nhận sự thật.

Không biết qua bao lâu, Ưu Vô Song cuối cùng cũng dừng khóc, nàng co người, cố tình phớt lờ thân hình tiêu chuẩn của Lãnh Như Tuyết, trừng mắt thút thít nói: “Tên sắc lang, Đãng Đồ Tử, ngươi mau trả lại y phục cho ta!”

Lãnh Như Tuyết vốn dĩ trong lòng cực kì thất vọng, nhưng nay thấy Ưu Vô Song ngừng khóc, lại thấy biểu hiện như hờn như oán, khả ái vô cùng của nàng, lòng bất giác nhẹ nhõm hẳn.

Nàng không trách hắn, không vì hắn đoạt đi thanh bạch của nàng mà oán hận hắn!

Biết thế, lòng Lãnh Như Tuyết nhất thời kích động, không nhịn được cúi đầu hôn lên gò má vì xấu hổ mà đỏ ửng của nàng, nói: “Vương phi thân yêu của ta, bốn vương sẽ lấy y phục của nàng đến ngay.”

Ưu Vô Song lại vì câu nói của hắn mà đỏ mặt lần nữa, giận nói: “Ai là vương phi của ngươi! Thất vương gia, ngươi đừng quên, hưu thư cho ta, ta còn cất giữ cẩn thận đấy”

Lãnh Như Tuyết nở nụ cười gian tà, cánh tay bắt đầu chuyển động trên chiếc eo thon của nàng, cười đáp: “Nàng dung là con mèo nhỏ đầy móng vuốt sắc bén, nay nàng đã là người của bốn vương, không lẽ nàng không chịu nhận sao? Việc này không do nàng quyết định! Đợi sau khi chúng ta ra ngoài, ta sẽ xin ý chỉ phụ hoàng, tổ chức một hôn lễ phong quang cho nàng, thế nào?”

Cơ thể Ưu Vô Song vì sự vuốt ve của Lãnh Như Tuyết mà khẽ sửng lại, một tay che trước ngực, một tay không khách sao mà hất bỏ cánh tay đang chuyển động trên eo nàng: “Ai nói ta sẽ gả cho ngươi? Ưu Vô Song ta không thèm cùng nữ nhân khác dùng chung một nam nhân! Cho dù ngươi có được lần đầu của ta thì sao chứ? Ai quy định lên giường thì nhất định gả? Ta không thèm!”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy vậy, đầu tiên là sửng sốt, rất nhanh đã nở nụ cười, hắn lật nhanh người lại, đè cơ thể nhỏ nhắn của Ưu Vô Song dưới người, trấn áp nàng: “Vương phi thân yêu của ta, nàng vì bốn vương mà ghen sao? Nàng yên tâm, đã có nàng bốn vương sao còn đụng đến những nữ tử khác?”

Dứt lời Lãnh Như Tuyết cúi đầu hôn lên chiếc cổ thon trắng của nàng, động tác cực kì ôn nhu, ngón tay lưu luyến chuyển động trên cơ thể Ưu Vô Song.

Đối diện với sự khinh bạc của Lãnh Như Tuyết, lòng Ưu Vô Song thầm hận, nhưng cơ thể lại bất giác khẽ run lên, một cảm giác dao động kì lạ đang dâng lên trong thâm tâm nàng, cảm giác ấy vừa khiến nàng sợ hãi vừa có chút mong đợi.

Tuy nhiên, trong lúc Ưu Vô Song không còn nhìn được nữa, cửa quậ định đẩy hẳn ra thì đột nhiên Lãnh Như Tuyết nắm lấy tay nàng nói: “Đừng cử động, nàng xem, đây là gì?”

Ưu Vô Song cho rằng Lãnh Như Tuyết cố ý lừa nàng, đang định tiếp tục vùng vẫy, thì Lãnh Như Tuyết đột ngột buông nàng ra, ngồi dậy.

Ưu Vô Song bất giác đối mặt với cơ thể lỏa lồ, săn chắc của Lãnh Như Tuyết, bất giác hai tay che mắt, hét lên: “Tên sắc lang chết tiệt, mau mặc y phục vào!”

Lãnh Như Tuyết nhìn bộ dạng hai tay che mắt, ngại ngùng e thẹn của Ưu Vô Song, bất giác mỉm cười, tiểu nữ nhân này, sao mà lại dễ dàng xấu hổ vậy chứ?

Chương 181: Nàng xấu hổ gì???

Nhìn Ưu Vô Song hai tay che chặt mắt, ắt hẩn hẩn không mặc y phục vào thì không chịu buông ra, Lãnh Như Tuyết chỉ còn cách bước xuống giường.

Nhặt chiếc áo bào của mình ở dưới đất mặc vào, sau đó thuận tay nhặt chiếc áo khoác không biết từ bao giờ rớt xuống đất khoác vào cho Ưu Vô Song, nói: “Được rồi, vương phi thân yêu của ta, chúng ta ngay cả việc thân mật hơn cũng đã làm qua, nàng còn xấu hổ gì?”

Ưu Vô Song cảm nhận được sự tồn tại của áo khoác, mới buông hai tay, căm giận nhìn Lãnh Như Tuyết, sau đó đẩy hẩn ra, nói: “Đều là tại ngươi, làm gì mà không mặc y phục mà đột nhiên ngồi dậy? Ngươi muốn hại ta mọc chàm nhẩn sao?”

Chàm nhẩn? Đó là thứ gì? Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời của Ưu Vô Song, bất giác sửng sờ, nhưng mà hẩn nhìn thấy bộ dạng tức giận của Ưu Vô Song, biết là nàng đang giận, cho nên cũng không hỏi rõ, mà chỉ kéo lấy tay Ưu Vô Song, nói: “Song Nhi, nàng qua đây....”

Song Nhi? Cơ thể Ưu Vô Song bất giác nổi đầy da gà, vội hất bỏ tay Lãnh Như Tuyết, tức giận nói: “Đừng gọi ta là Song Nhi!”

Tuy nhiên, Lãnh Như Tuyết không quan tâm, mà chỉ chỉ vào bề mặt chiếc giường ngọc nói: “Song Nhi, nàng xem, đây là gì, có phải là thứ chúng ta đang tìm?”

Nghe thấy hắn lại gọi mình là Song Nhi, Ưu Vô Song đang định kháng nghị nhưng ánh mắt lại bị nơi Lãnh Như Tuyết thu hút.

Thì ra, không biết từ lúc nào, chiếc giường ngọc căn bản không có gì kia, đã xuất hiện một bức đồ án kì lạ.

Nhìn thấy đồ án kì lạ, Ưu Vô Song không thém dấu khẩu với Lãnh Như Tuyết, vội bước lên xem.

Bức đồ án kì lạ ấy ngay cả Ưu Vô Song cũng nhìn không ra là thứ gì, nhìn một hồi lâu, Ưu Vô Song bất giác có chút nản lòng nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Đây rốt cuộc là cái gì?”

Nhưng nàng lại không thấy Lãnh Như Tuyết trả lời, rất nhanh, nàng phát hiện, Lãnh Như Tuyết tên đáng ghét này căn bản không nhìn bức đồ án, ánh mắt của hắn, chết tiệt đang nhìn chằm chằm vị trí nào đó trên người nàng, đôi mắt đen âm âm thoáng qua tia nhiệt quang.

Ưu Vô Song có chút ngờ hoặc thuận theo ánh mắt của hắn cúi đầu nhìn, cái nhìn này, nàng bất nhẫn hét toáng lên, sau đó vội quấn chiếc áo choàng chặt người, nhảy nhanh xuống giường.

Thì ra, nàng khi nãy chỉ lo nhìn bức đồ án trên giường ngọc, áo choàng đã rơi xuống, lộ ra mảng xuân quang trước ngực.

Lãnh Như Tuyết nhìn bộ dạng sợ hãi như thỏ con bị kinh hãi, không còn nhìn được cười nhẽ thành tiếng.

Ưu Vô Song đỏ ửng mặt, quay đầu căm hận nhìn Lãnh Như Tuyết, sau đó vội vội vàng vàng nhặt y phục bị ai đó quăng dưới đất lên mặc vào.

Nàng không thể chỉ khoác một chiếc áo choàng đối diện tên nam nhân chết tiệt này, bởi vì như vậy thực sự quá nguy hiểm!

Những việc phát sinh lúc trước là do nàng thần trí bất minh, ăn phải thứ quả không rõ lai lịch mà ra, nhưng nay, nàng đã thanh tỉnh, không thể tiếp tục dễ dãi cho con sắc lang này nữa!

Chính trong lúc Ưu Vô Song vội vàng mặc y phục, Lãnh Như Tuyết cũng nhàn nhã bước xuống giường, nhặt y phục dưới đất mặc vào.

Cho đến khi mặc xong toàn bộ y phục, Ưu Vô Song mới căm giận ném chiếc áo choàng xuống đất, sau đó không thèm nhìn Lãnh Như Tuyết, một lần nữa leo lên giường, nghiên cứu bức đồ án kì lạ kia.

Lãnh Như Tuyết cũng mặc xong y phục, đi đến, hẩn chăm chú nhìn bức đồ án, phảng phất như trầm tư gì đó, đột nhiên, ánh mắt của hẩn rơi trên chấm đỏ tươi chính giữa bức đồ án.

Nếu như hẩn đoán không nhầm, thì chấm đỏ đó chính là trình nữ chi huyết của Ưu Vô Song, nhưng tại sao đồ án đó có vẻ như đang hiện rõ do trình nữ chi huyết đó?

Không lẽ, chính vì chút lạc hồng đó cho nên chiếc giường ngọc mới xuất hiện bức đồ án kì dị?

Tuy nhiên, lúc này, Ưu Vô Song cũng chú ý đến chấm đỏ chính giữa bức đồ án, nhìn thấy chấm đỏ ấy, mặt nàng bất giác khẽ nóng ran, nhưng mà, rất nhanh sự chú ý của nàng đã bị chấm đỏ thu hút.

Nàng đưa tay nhẹ nhàng sờ vào chấm đỏ, chấm đỏ ấy là điểm nhô lên, không giống như những đồ án thường, chỉ bình phẳng.

Chạm vào điểm nhô lên ấy, Ưu Vô Song bất giác nhẹ nhàng nhấn xuống.

Tuy nhiên, theo sau việc nàng nhấn xuống, đột nhiên ‘đùng’ một tiếng vang lớn, chiếc giường ngọc còn yên lành trong phút chốc bỗng nứt ra một lối vào, Ưu Vô Song đang quỳ trên giường, trong lúc nàng còn chưa kịp phản ứng gì, đã bị rơi xuống dưới.

May thay, Lãnh Như Tuyết khi này đứng bên giường ngọc, hẩn mắt lệ tay nhanh, giữ chặt Ưu Vô Song, nhẹ nhàng nhấc nàng, đưa trở lên.

Ưu Vô Song kinh hãi bất định, sắc mặt nàng trắng bệch, nhìn giường ngọc lộ ra một cái động đen sì, nhất thời không nói ra gì.

Lãnh Như Tuyết nhẹ nhàng vỗ nàng một cái, sai đó quay người rút một cây đuốc, kéo tay Ưu Vô Song nói: “Song Nhi, chúng ta đi xem sao, nói không chừng, thứ chúng ta cần ở trong đó!”

Ưu Vô Song qua một lúc sau mới hồi thần, lần này, nàng không hất bỏ tay Lãnh Như Tuyết, mà mặc cho hẩn kéo lấy tay nàng, bởi vì sự ấm áp từ bàn tay hẩn truyền đến khiến nàng cảm thấy an tâm.

Lãnh Như Tuyết kéo lấy tay Ưu Vô Song, một lần nữa đi đến phía trước chiếc giường ngọc, sau đó đưa đuốc nhìn vào động, mượn ánh sáng của đuốc, họ có thể nhìn rõ mọi thứ bên trong.

Chương 182: Bị nhốt!

Cái động bên dưới giường ngọc không sâu lắm, đại khái chỉ cao hơn một người, dưới ánh sáng của ngọn đuốc, có thể nhìn rõ mọi thứ bên trong, đó là một thạch thất hình vuông, chính giữa thạch thất dùng một khối bạch ngọc khắc thành hình dáng như một chiếc bàn.

Bên trên chiếc bàn có đặt một chiếc hộp màu xanh, ngoài ra, chỉ có phía trước chiếc bàn có một cánh cửa đá nhỏ, và cánh cửa ấy đang khép chặt, không biết được lối đi đó thông đến nơi nào.

Ưu Vô Song thấy bên trong không có bảo tàng như nàng mong đợi, chỉ có một chiếc hộp nhìn không bắt mắt, bất giác cảm thấy thất vọng, nhưng mà, từ khi nàng vào cái sơn động quỷ dị này, thì một lần tiếp một lần thất vọng, cho nên, cảm giác thất vọng không còn mãnh liệt như mấy lần trước.

Tiêu Tịch từng nói qua, thứ họ cần tìm ở trong này, không lẽ, kì thực nơi này không phải là nơi giấu bảo tàng, mà chỉ giấu thứ có liên quan đến bảo tàng hay thứ cực kì quan trọng đối với Tây Diệm?

Nếu như là thế, vậy thì, thứ đó nhất định ở trong chiếc hộp ngọc.

Nghĩ vậy, Ưu Vô Song bất giác có chút hưng phấn, nàng đang định nói với Lãnh Như Tuyết rằng xuống dưới xem, nhưng Lãnh Như Tuyết lại đưa ngọn đuốc trong tay cho nàng, nói: “Song Nhi, nàng cầm đuốc, ta xuống dưới xem trước.”

Dứt lời, không đợi Ưu Vô Song nói gì, chân đã điểm, nhẹ nhàng nhảy xuống, động tác cực kì ưu mỹ lưu loát, khiến Ưu Vô Song nhìn ngẩn cả

người, thì ra người có kinh công thì tiêu điều như vậy!

Trong lúc Ưu Vô Song xuất thần, Lãnh Như Tuyết đã đến bên dưới thạch thất, hẩn chăm chú quay sát thạch thất, sau khi xác định không có gì nguy hiểm, mới nói với Ưu Vô Song còn đang ngơ ngẩn bên trên: “Song Nhi, mau đưa đuốc cho ta.”

Ưu Vô Song bò bên trên, đưa ngọn đuốc trong tay cho Lãnh Như Tuyết, sau đó nói: “Lãnh Như Tuyết, ta cũng muốn xuống dưới.”

Lãnh Như Tuyết nhìn chiếc hộp ngọc trên bàn, trầm tư một lúc, sau đó cẩn thận đặt ngọn đuốc dựa vào bàn, sau đó dang tay nói với Ưu Vô Song: “Nhảy xuống đây, tay sẽ đón nàng.”

Thạch thất vốn dĩ đã không cao, cho nên, Ưu Vô Song cũng không lo lắng, nàng không nghĩ nhiều đã nhảy xuống, chưa kịp phản ứng gì đã rơi vào vòng tay ấm áp của Lãnh Như Tuyết.

Lãnh Như Tuyết nhẹ nhàng đặt Ưu Vô Song xuống, sau đó lấy ngọn đuốc bên cạnh lên, cười nói: “Song Nhi, nàng nặng thật!”

Ưu Vô Song không vui trừng mắt nhìn hẩn, tên nam nhân đáng ghét này! Hẩn đang cười nhạo nàng sao? Thân hình này trong thế kỉ 21 là thân hình tiêu chuẩn nhất, những người cổ nhân này quả thật không có mắt nhìn mà!

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song hừ một tiếng, sau đó không hài quay đầu nhìn về phía chiếc hộp ngọc.

Nhìn chiếc hộp với khoảng cách gần như vậy, Ưu Vô Song mới phát hiện chiếc hộp ấy là hàng thượng đẳng, nhìn bộ dạng thì có vẻ được khắc bằng phỉ thúy, và kì lạ hơn nữa là chiếc hộp dưới ánh lửa, phẳng phất như có gì

đó đang lưu chuyển, phát ra ánh sáng bảy sắc, ánh sáng ấy tuy nhu hòa, nhưng lại mỹ lệ vô cùng.

Nữ tử thiên tính thích thứ đẹp, Ưu Vô Song cũng không ngoại lệ, Ưu Vô Song thấy chiếc hộp mỹ lệ ấy không nhìn được, đưa tay sờ nhẹ vào nó.

Và trong giây phút Ưu Vô Song chạm vào chiếc hộp ngọc, đột nhiên ‘đùng’ một tiếng, cái động bên trên cứ nhiên khép nhanh lại.

Sự thay đổi đột ngột này khiến Ưu Vô Song giật nảy mình, nàng ngẩn đầu nhìn, chỉ thấy lối ra đã bị hai khối ngọc thạch phong kín, khép chặt, thậm chí không có một khe hở.

Việc này dọa Ưu Vô Song giật mình, lối ra bị chặn lại rồi, họ làm sao ra ngoài? Hơn nữa, không gian trong này khép kín, không khí còn lại không biết duy trì được bao lâu!

Có lẽ do tác dụng tâm lý, Ưu Vô Song trong lúc nhất thời sợ hãi, hô hấp cảm thấy khó khăn.

Vẻ mặt Lãnh Như Tuyết trầm trọng, hần nhiên đã nghĩ đến vấn đề Ưu Vô Song nghĩ, hần đột nhiên cầm lấy chiếc hộp trên bàn, sau đó nhét cùng cây đuốc trong tay cho Ưu Vô Song, nói: “Song Nhi, cầm lấy, ta đi xem xem!”

Dứt lời, hần không đợi Ưu Vô Song nói gì, đã nhảy lên, song chưởng vỗ vào bên trên, chỉ nghe ‘bang’ một tiếng lớn, Lãnh Như Tuyết đã rơi xuống, nhưng ngọc thạch phía trên vẫn phong kín bất động.

Lãnh Như Tuyết nhíu mày, một chưởng khi nãy của hần đã dùng đi tám phần công lực, nhưng khối ngọc thạch phong kín lối ra vẫn không động đậy,

như vậy có nghĩa là với công lực của hắn thì không thể tạo ra một lối đi ở bên trên.

Lãnh Như Tuyết trầm tư một lúc, đột nhiên ôm lấy Ưu Vô Song, lấy ngọn đuốc từ tay nàng, ném xuống đất, sau đó ‘vù’ một chưởng, tắt ngọn lửa, nhất thời, thạch thất chìm vào màn đen.

Ưu Vô Song đột nhiên chìm vào bóng tối, lòng bất giác kinh hãi, tuy nhiên rất nhanh, nàng đã cảm nhận được, một bàn tay to ấm áp nắm lấy tay nàng, âm thanh của Lãnh Như Tuyết vang lên bên tai nàng: “Song Nhi, không khí trong này không nhiều, chúng ta phải tắt đi ngọn đuốc, nếu không, thì không thể duy trì được lâu.”

Nắm lấy tay Lãnh Như Tuyết, nghe được nhịp tim đập mạnh của Lãnh Như Tuyết, lòng Ưu Vô Song nhất thời an tâm không ít, nàng dùng bàn tay nhỏ của nàng nắm lấy tay Lãnh Như Tuyết, nói: “Lãnh Như Tuyết, chúng ta không thể ra ngoài, phải làm sao đây? Chúng ta có khi nào cùng bị nhốt cho đến chết ở nơi này?”

Lãnh Như Tuyết cũng biết sự bất an trong lòng Ưu Vô Song, cho nên vỗ nhẹ vai nàng, cười nói: “Không đâu, chúng ta tuyệt đối không chết ở đây, ta còn lấy nàng làm phi, làm sao có thể chết ở nơi này?”

Chương 183: Thứ nàng cần hẳn không thể cho

Tay Ưu Vô Song cầm giận siết chặt Lãnh Như Tuyết, tức giận nói: “Tên nam nhân chết tiệt, đã đến nước này ngươi còn có tâm trạng nói đùa?”

Trong bóng tối, Lãnh Như Tuyết cúi đầu, hôn nhẹ lên má nàng: “Song Nhi, ta không nói đùa! Nếu như chúng ta có thể ra ngoài, nàng nhất định sẽ trở thành vương phi của ta lần nữa!”

Lòng Ưu Vô Song, bởi vì nụ hôn đột ngột khi nãy mà dao động, nhưng mà dù là vậy, nàng vẫn khẽ lắc đầu, nói: “Lãnh Như Tuyết, ta nói rồi, ta sẽ không cùng nữ nhân khác cùng chung một phu, nếu như ngươi muốn lấy ta làm phi, ngươi không được lấy hay động đến bất kì nữ nhân nào khác, dù là thị nhân hay a hoàn thân cận cũng không được! Còn ngươi là vương gia, làm sao có thể chỉ lấy một nữ nhân?”

Nói tới đây, lòng Ưu Vô Song bất giác âm nhiên, những ngày này, nàng đã hiểu rõ lòng mình, cũng cảm nhận được tình yêu của Lãnh Như Tuyết đối với mình.

Nhưng, nàng biết, nàng và hắn không thích hợp nhau, nàng thích tự do, còn hắn, là một vương gia thích quyền lực, họ, định sẵn là không thể!

Bởi vì, nàng không chịu mất đi tự do, cùng nữ nhân khác cùng chung một phu quân, càng không cần nói Lãnh Như Tuyết sau này có lấy người khác không, cứ xem lúc này, trong phủ hắn có mấy người thị nhân, nàng đã không chịu nổi rồi!

Dù rằng, cả đời hần đã định sẵn không thể chỉ có nàng một nữ nhân, vậy thì, nàng thà rằng buông xuôi tình cảm của mình, tìm hạnh phúc của riêng nàng, vì người có thể cho nàng hạnh phúc không phải Lãnh Như Tuyết.

Còn nàng, tuy biết bản thân có khả năng đã thích, hay yêu hần, nhưng nàng là Ưu Vô Song, cuối cùng cũng không từ bỏ nguyên tắc của mình, nàng là người có thể giành lấy cũng có thể buông tay!

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời của Ưu Vô Song, nhất thời trầm mặc, những lời này của Ưu Vô Song, trong thời đại này, phát ra từ miệng một nữ tử là đại nghịch bất đạo, trong thời đại này, nữ tử đều xem nam nhân là trời, càng không ngăn cản phu quân nạp thiếp lấy phi.

Lãnh Như Tuyết tuy yêu Ưu Vô Song dẫu đậm, nhưng hần chưa từng nghĩ qua, cả đời chỉ lấy một mình nàng, bởi vì, hần thân là vương gia, hần có thể để nàng trở thành vương phi duy nhất của hần, nhưng lại không thể để nàng trở thành người nữ nhân duy nhất của mình!

Hần luôn biết nàng rất đặc biệt, từ ngày nàng và hần đại hôn, hần đã biết.

Nhưng, hần chưa từng nghĩ rằng, nàng lại có cách nghĩ kinh thế hãi tục (gần giống kinh thiên động địa) như vậy, nàng rốt cuộc là một nữ tử như thế nào? Không lẽ, tình yêu của hần đối với nàng, còn không đủ khiến nàng lưu lại bên cạnh hần sao?

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết cố đè nén cảm giác thất vọng trong lòng: “Song Nhi, nàng không lẽ không hiểu tấm lòng của ta đối với nàng?”

Ưu Vô Song cười khổ, trầm mặc hồi lâu, mới trầm giọng nói: “Uyên ương không lạc đơn, chim nhận cũng song phi, Lãnh Như Tuyết, người có

hiểu, ý nghĩa của một đời một kiếp một đôi người? Ta vốn không cầu vinh hoa phú quý, cũng không cần địa vị tôn quý, ta chỉ cần một người thực sự yêu mình, có thể bảo vệ mình cả đời, cùng nhau bình bình đạm đạm đi hết cả một đời.”

Âm thanh của Ưu Vô Song cực kì thấp, tuy trong thạch thất tĩnh lặng nhưng cơ hồ vẫn nhỏ không thể nghe thấy.

Nhưng Lãnh Như Tuyết vẫn có thể nghe rõ mỗi chữ trong lời nói của nàng, lời của nàng khiến lòng hần chấn động, một cảm giác chấn động chưa từng có dâng lên trong thâm tâm hần, thứ nàng cần, thì ra đơn giản như vậy, nhưng, hần lại không thể cho nàng!

Lãnh Như Tuyết, người có hiểu, ý nghĩa của một đời một kiếp một đôi người?

Câu nói ấy, cứ như một thanh kiếm sắc bén, đâm sâu vào tim hần, khiến tim hần phút chốc rỉ máu.

Cảm nhận được sự trầm mặc của Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song đột nhiên cười, đẩy nhẹ Lãnh Như Tuyết, miễn cưỡng cười nói: “Chúng ta bây giờ nói những thứ này làm gì? Thời gian không còn nhiều, còn không mau nghĩ cách, chúng ta sẽ bị nhốt ở đây đến chết đấy!”

Dứt lời, lòng Ưu Vô Song bất giác cười nhạo bản thân: nếu như không thể ra khỏi, chết ở đây, hần và nàng, có được tính là trọn đời bên nhau? Tuy nghe rất thâm lương, nhưng có lẽ là thế?

Lãnh Như Tuyết không nói gì, bởi vì, lòng hần còn đang có rất nhiều việc nghĩ không thông, nhưng trước mắt, hần và nàng, đều cần phải an toàn rời khỏi đây, mới có thể tiếp tục nghĩ những việc ấy sau!

Nghĩ như vậy, Lãnh Như Tuyết lấy từ trong người ra đá lửa và que nhóm lửa, sau đó đốt sáng ngọn lửa, đưa que đốt cho Ưu Vô Song: “Bên kia có cánh cửa nhỏ, chúng ta qua đó xem, xem có thể mở ra không! Có lẽ, đó là lối ra!”

Ưu Vô Song lẳng lẳng cầm lấy que đốt Lãnh Như Tuyết đưa, sau đó cùng hần đi đến phía trước cánh cửa đá.

Cánh cửa đá này cực kì bình thường, bên trên không có gì, Lãnh Như Tuyết dùng tay đẩy nhẹ một cái, phát hiện có chút động đậy, trong lòng bất giác vui mừng, quay đầu lại nói với Ưu Vô Song: “Song Nhi, nàng lui ra sau, có lẽ, ta có thể mở cánh cửa này ra!”

Ưu Vô Song nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, lòng cũng nhẹ nhõm, vội vàng lui ra sau vài bước.

Lãnh Như Tuyết đợi Ưu Vô Song lui ra sau, vận nội công, sau đó đánh mạnh vào cánh cửa.

Chỉ nghe ‘đùng’ một tiếng, cánh cửa đá phút chốc tan thấy cát bụi, một luồng gió mạnh thổi vào, thổi tắt đi que đốt trên tay Ưu Vô Song.

Thạch thất lại một lần nữa chìm vào bóng tối, Lãnh Như Tuyết không cảm nhận được Ưu Vô Song, trong lòng bỗng chốc thoáng qua tia hoảng loạn, hần đứng tại chỗ, nhẹ nhàng lên tiếng gọi: “Song Nhi?”

Chương 184: Nguyên tác không thể từ bỏ.

Theo sau tiếng gọi của rồi, một bàn tay nhỏ mềm mại chạm vào tay hắn, sau đó âm thanh của Ưu Vô Song truyền đến bên tai: “Ta ở đây.”

Lãnh Như Tuyết nắm lấy tay nàng, lòng cũng bình tĩnh lại, hắn lúc này mới phát hiện, nàng trong tim hắn có vị trí quan trọng biết bao, khi này hắn vì không nhìn thấy nàng mà lòng phút chốc hoang mang.

Hắn đưa tay, ôm Ưu Vô Song vào lòng: “Song Nhi, nàng đứng đây đợi ta, ta đi đốt sáng ngọn đuốc, lối đi này gió rất lớn, que đốt sẽ bị thổi tắt.”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết buông Ưu Vô Song ra, lần theo trực giác vào trong.

Qua một lúc sau, một tia sáng lóe lên, Lãnh Như Tuyết đã đốt sáng ngọn đuốc, đi trở về bên cạnh Ưu Vô Song, kéo lấy nàng, đi vào lối đi đã mở ra.

Thông đạo cực kì quanh co, nhưng mà rất may không chật hẹp, Ưu Vô Song và Lãnh Như Tuyết hai người có theo ngang vai nhau cùng đi.

Với gió bên trong thông đạo, kì thực Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song đều hiểu, lối đi này tuyệt đối là lối ra, bởi vì, nếu như là lối đi phong kín, sao lại có gió lớn như vậy.

Lối ra tìm thấy rồi, nhưng không biết tại sao, trong lòng hai người không có chút vui mừng, trên đường đi, không khí cực kì nặng nề.

Bởi vì, họ đều biết, bước ra khỏi nơi này, hai người sẽ trở về với vai của mỗi người, ở bên ngoài, hắn vẫn là thất vương gia của vương triều Tây Diêm, còn nàng, vẫn là khí phụ bị hắt từ khỏi phủ.

Không biết đi bao lâu, sau khi quẹo một ngã, phía trước khẽ truyền lại ánh sáng, hai người lần theo ánh sáng mà đi, rất nhanh, một lối ra không lớn, bị che lấp đầy dây leo xuất hiện, theo sau đó, là một luồng không khí trong lành.

Lãnh Như Tuyết buông tay Ưu Vô Song, tắt đi ngọn đuốc, đang định kéo dây leo ra, đột nhiên, tay bị Ưu Vô Song kéo lại.

Lãnh Như Tuyết sửng sốt, quay đầu ôn nhu nhìn Ưu Vô Song, nói: “Song Nhi, nàng sao vậy?”

Ưu Vô Song hít một hơi thật sâu, giao chiếc hộp ngọc trong tay cho Lãnh Như Tuyết, nói: “Lãnh Như Tuyết, ngươi có thể quên việc chúng ta xảy ra trong động này không? Sau khi ra ngoài, ta sẽ không về kinh thành, ta muốn ở lại nơi này! Như vậy, bất kể là đối với ngươi hay ta, đều là lựa chọn tốt nhất!”

Lòng Lãnh Như Tuyết trầm xuống, hắn không nhận lấy chiếc hộp ngọc từ tay Ưu Vô Song, mà chỉ lẳng lặng nhìn nàng, khàn giọng nói: “Tại sao? Là vì Tiêu Tịch sao? Song Nhi, tại sao nàng không nguyện ý về kinh thành?”

Ưu Vô Song chậm chậm lắc đầu, nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Ta lưu lại đây, không phải là vì Tiêu Tịch, thứ hoàng thượng cần, chắc là trong chiếc hộp ngọc này, còn ta, không muốn về kinh thành, bởi vì, nơi đó không thích hợp với ta!”

Lãnh Như Tuyết nhìn bộ dạng bình tĩnh mà lí trí của Ưu Vô Song, thâm tâm âm âm đau, hắn đột nhiên dùng sức kéo Ưu Vô Song vào lòng, ôm chặt

nàng, thầm nói: “Song Nhi, đừng rời khỏi ta được không? Nàng biết ta không thể không có có nàng, thật sự không thể không có nàng”

Ưu Vô Song lẳng lẳng nằm trong lòng Lãnh Như Tuyết, nàng không nhúc nhích, cũng không muốn nhúc nhích, nàng đột nhiên phát hiện, bản thân quyến luyến đối với vòng tay của hắn, tiếc nuối không nguôi, nhưng nàng là Ưu Vô Song, là linh hồn thế kỉ 21, trong lòng nàng, thứ quan trọng hơn cả tình yêu là sự tự do và duy nhất, cho nên, dù rằng rời xa hắn lòng sẽ đau, sẽ khó chịu, nàng vẫn không cách nàng từ bỏ nguyên tắc của mình!

Còn hắn, một người cao ngạo như vậy, cũng sẽ không từ bỏ thân phận, cùng nàng lang du phiêu bạt.

Chương 185: Hắc y nhân

Mọi thứ trong thạch thất đều quý dị, nhưng chiếc hộp ngọc nhìn có vẻ thần bí này, lại bị Lãnh Như Tuyết mở ra dễ dàng.

Bởi vì, chiếc hộp ngọc không bất kì cơ quan nào, cứ như một chiếc hộp bình thường, nhẹ nhàng mở, là ra.

Ưu Vô Song nín thở, ánh mắt nhìn vào chiếc hộp ngọc, nàng lại một lần nữa thất vọng.

Bởi vì, bên trong chiếc hộp không có châu báu quý giá gì, cũng không có thứ kì lạ gì, mà bên trong chiếc hộp, chỉ có một thứ nhìn như da dê, lẳng lẳng nằm chính giữa.

Trong chiếc hộp ngọc nhìn có vẻ trân quý vô cùng cư nhiên là một tấm da dê nhìn không bắt mắt?

Ưu Vô Song không dám tin vào mắt mình, nản kì thực không tin, nàng muôn ngàn vất vả lấy ra được, cư nhiên là một thứ nhìn không đáng giá.

Phản ứng của Lãnh Như Tuyết lại khác hẳn Ưu Vô Song, hấn vẻ mặt vui mừng, cẩn thận lấy tấm da dê trong hộp ngọc ra, nhìn một lúc lâu, sau đó nói cùng Ưu Vô Song: “Song Nhi, nàng xem đây là gì?”

Ưu Vô Song chán nản nhìn tấm da dê trong tay Lãnh Như Tuyết, nhưng khi ánh mắt chạm vào tấm da dê, hai mắt nhất thời mở to.

Lãnh Như Tuyết nhìn phản ứng của Ưu Vô Song, bất giác nhẹ nhàng hỏi: “Song Nhi, nàng nhìn ra gì sao?”

Ưu Vô Song không trả lời câu hỏi của Lãnh Như Tuyết, chỉ dùng tay đón lấy tấm da dê, sau đó cúi đầu, chăm chú nhìn, qua một hồi lâu, mới tươi cười ngẩng đầu, nói với Lãnh Như Tuyết: “Thì ra là vậy, ta cuối cùng cũng hiểu rồi!”

Ưu Vô Song không còn đè nén sự vui mừng trong lòng, kéo lấy Lãnh Như Tuyết: “Ta biết....”

Tuy nhiên, lời của Ưu Vô Song còn chưa dứt, sắc mặt Lãnh Như Tuyết đột nhiên thay đổi, vội bịt miệng nàng, nhỏ tiếng nói: “Đừng nói chuyện!”

Theo sau âm thanh của Lãnh Như Tuyết, đột nhiên một giọng cười chói tai truyền đến, sau đó là một âm thanh trầm khàn truyền lại: “Các người mau giao thứ trong tay ra đây, nếu không, một người cũng đừng hòng còn mạng sống!”

Theo sau tiếng nói, trong sơn cốc, bỗng dưng xuất hiện hơn mười người hắc y nhân, đám người ấy vây thành vòng tròn, từ từ tiến về phía Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song.

Bởi vì Lãnh Như Tuyết che cho bản thân, sau khi Ưu Vô Song nhìn thấy hắc y nhân, lòng khẽ kinh hãi, nhưng mà nàng rất nhanh bất động thanh sắc nhét tấm da dê trong tay vào tay áo Lãnh Như Tuyết, sau đó giả vờ kinh hoàng nhìn bọn hắc y nhân, lớn tiếng nói: “Tiêu Tịch ở đâu? Các người làm gì y rồi?”

Câu nói này của Ưu Vô Song không phải hỏi tùy ý, bởi vì trước khi vào sơn động này, nàng biết Tiêu Tịch đang gặp phải bọn hắc y nhân này, và nay bọn hắc y nhân này vẫn xuất hiện ở đây, nàng thực sự lo lắng cho Tiêu Tịch.

Còn Lãnh Như Tuyết khi nghe thấy lời của Ưu Vô Song, khẽ nhíu mày, có chút không vui khi nữ nhân của mình cứ nhiên lúc này quan tâm người nam nhân khác.

Nhưng mà hắn không nói gì, mà chỉ kéo lấy tay Ưu Vô Song, sau đó từ từ xoay người lại, nhìn bọn hắc y nhân đang tiến đến gần nói: “Các người là người gì?”

Tên hắc y nhân đứng đầu cuồng ngạo cười lớn, lạnh lùng nói: “Bọn ta là người gì, thất vương gia không cần quan tâm, thất vương gia bây giờ vẫn là lo cho bản thân mình thì hơn!”

“Vậy sao?” nghe thấy lời của tên hắc y nhân, Lãnh Như Tuyết lạnh lùng cười một tiếng: “Chỉ dựa vào các người, thì có thể làm gì Lãnh Như Tuyết ta?”

Nghe thấy ngữ khí bất hài của Lãnh Như Tuyết, hắc y nhân lại không tức giận, ánh mắt tên hắc y nhân rơi vào Ưu Vô Song, mắt hẹp dài thoáng qua tia tà mị, lạnh lùng cười nói: “Chỉ dựa vào bọn ta vài người, đích thực không thể làm gì thất vương gia, nhưng mà, thất vương gia, người đừng quên, đao kiếm không có mắt, nếu như vạn nhất không cẩn thận làm thất vương phi bị thương, vậy thì không tốt lắm!”

Nghe thấy lời của hắc y nhân, bàn tay nắm lấy Ưu Vô Song của Lãnh Như Tuyết bất giác khẽ siết chặt, nếu như hắn một mình thì bọn hắc y nhân này không là gì trong mắt hắn, nhưng Ưu Vô Song ở đây, nàng chỉ là một nữ tử yếu ớt không biết võ công, đối phương nhiều người, hắn khó đảm bảo có thể bảo toàn cho nàng.

Ưu Vô Song là người thông minh, nàng tự nhiên biết cách nghĩ của rồi, cảm nhận được sự lo lắng của hắn, Ưu Vô Song dùng tay nắm lại tay hắn,

nhỏ tiếng bên tai hắn nói: “Đồ ta để trong tay áo ngươi, một lát ngươi đừng lo cho ta, ta sẽ tự lo cho bản thân.”

Ưu Vô Song kì thực cũng biết bản thân quật cường, nhưng lúc này, nàng vạn lần không thể để Lãnh Như Tuyết vì nàng mà phân tâm, cho nên, nàng không thể không nói vậy, dù rằng nàng biết, Lãnh Như Tuyết vẫn không bỏ rơi nàng!

Tuy nhiên, trong lúc họ cùng trao đổi, bọn hắc y nhân đã tiến đến gần hơn, tên đứng đầu bọn hắc y nhân không hài lòng lên tiếng: “Mau giao đồ ra đây, nếu không, nơi này sẽ là nơi chôn thân của các ngươi!”

Lãnh Như Tuyết không thèm quan tâm bọn hắc y nhân, mà chỉ bảo vệ Ưu Vô Song ra sau, thần sắc nghiêm trọng nói: “Song Nhi, một lát ta chặn bọn họ, nàng nhớ phải chạy xuống núi, thị vệ đều ở dưới núi!”

Ưu Vô Song biết nếu như nàng lưu lại đây, chắc chắn sẽ liên lụy Lãnh Như Tuyết, cho nên, cũng thần thái kiên định gật đầu, sau đó thâm thâm nhìn Lãnh Như Tuyết, nhỏ tiếng nói: “Lãnh Như Tuyết, ngươi nhất định phải cẩn thận!”

Dứt lời, Ưu Vô Song cắn răng, đột nhiên giật lấy chiếc hộp ngọc trong tay Lãnh Như Tuyết, sau đó nhanh chóng bay vào rừng cây bên cạnh mà chạy.

Chương 186: Không biết phải làm sao

Trong khu rừng rậm rạp, vốn dĩ cách nơi Ưu Vô Song không xa, hắc y nhân vì bị Lãnh Như Tuyết chặn lại, cho nên, Ưu Vô Song ngoài nghe thấy tiếng đao gươm giao nhau ra, thì rất thuận lợi chạy ra khỏi khu rừng.

Chui vào trong rừng thì Ưu Vô Song rất nhanh đã ngăn người, bởi vì, khu rừng này nhìn từ bên ngoài có vẻ như những khu rừng bình thường khác, cư nhiên lại mọc đầy các loại dây leo vô danh khiến người khác khó di chuyển.

Tiếng đao kiếm giao nhau ngày càng gần, Ưu Vô Song liếc mắt nhìn chiếc hộp trong tay, lúc này nàng không thể nghĩ nhiều, cắn răng, cúi đầu, mượn thân hình nhỏ bé, chui vào trong khu rừng.

Không biết qua bao lâu, tiếng đao kiếm sớm đã không còn nghe thấy, Ưu Vô Song thần thờ bước ra khỏi khu rừng, y phục trên người nàng nhiều nơi đã bị rách, và trên người cũng bị quệt ra nhiều vết máu.

Hắn bây giờ có phải cũng đang lo lắng cho nàng?

Còn Tiêu Tịch thì sao? Lúc họ vào trong sơn động, Tiêu Tịch gặp phải bọn hắc y nhân, bây giờ y thế nào rồi? y có thể an toàn rời khỏi không? Hay là, đã bị bọn hắc y nhân.....

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song không dám nghĩ tiếp nữa, nàng dừng nhanh bước chân, nàng giành lấy chiếc hộp trong tay Lãnh Như Tuyết, vì dụ bọn hắc y nhân, nhưng bọn hắc y nhân thấy chiếc hộp không trong tay hắn, có khi nào hắn tâm giết chết hắn?

Nghĩ vậy, trong đầu Ưu Vô Song bất giác hiện ra cảnh Lãnh Như Tuyết toàn thân đầy máu, nằm giữa vũng máu, nàng không nhin được quay nhanh người, chạy trở lại hướng đi đến, trong đầu hình ảnh toàn thân đầy máu của Tiêu Tịch và Lãnh Như Tuyết không ngừng đan xen nhau, nàng không thể, không thể rời đi như vậy.

Nghĩ đến Lãnh Như Tuyết có thể sẽ chết trong tay bọn hắc y nhân, tìm nàng cơ hồ đau đến không thở nổi! Giờ đây nàng mới hiểu, bao trong lòng nàng hấn quan trọng biết!

Ưu Vô Song bất chấp tất cả, vội vội vàng vàng chạy về phía có ánh sáng, nàng cơ hồ nghĩ cũng không nghĩ, cứ xông về nơi có ánh sáng truyền tới, nhưng khi nàng xông ra khỏi khu rừng, nàng lại sửng sốt.

Bởi vì, trước mắt nàng không phải là sơn cốc kia, mà là một nơi vô danh, nơi đây không có một bóng cây, tại nơi này có thể nhìn thấy đỉnh núi của Quân sơn, nhưng lại không tìm thấy đường nàng đi đến.

Nàng lạc đường rồi! Ưu Vô Song hai tay ôm chặt hộp ngọc, hai chân mềm nhũn, ngã xuống đất, nước mắt phút chốc trào ra, từng giọt từng giọt rơi xuống đất, trong lặng lẽ.

Tính cách Ưu Vô Song trước nay luôn kiên cường, nhưng nay lại không biết phải làm sao, nàng lần đầu tiên không biết bản thân nên làm gì, việc duy nhất nàng muốn làm bây giờ là có thể gặp được Lãnh Như Tuyết, bởi vì trong lòng nàng cực kì bất an, nàng không thể nào tưởng tượng được, nếu như Lãnh Như Tuyết xảy ra chuyện, nàng sẽ như thế nào.

Một trận bước chân nhẹ nhàng truyền đến, Ưu Vô Song tựa như thỏ con kinh hãi, vội đứng từ dưới đất dậy, sau đó cảnh giác nhìn về phía phát ra âm thanh.

Nàng phát hiện, đứng cách nàng không, Tiêu Tịch một thân bạch y dùng ánh mắt không dám tin và vui mừng nhìn nàng.

Tiêu Tịch! Y không sao!

Nước mắt một lần nữa dâng trào, Ưu Vô Song lẳng lặng đứng đó không động đậy, đôi mắt sớm đã mờ hồ vì nước mắt, sửng sờ nhìn Tiêu Tịch.

Còn Tiêu Tịch ánh mắt rơi trên thương tích khắp người Ưu Vô Song, ánh mắt thoáng qua tia đau lòng, hần đi đến, nhẹ nhàng ôm Ưu Vô Song vào lòng, sau đó dùng tay lau đi nước mắt trên mặt nàng, dịu dàng nói: “Vô Song, nàng không sao thật là tốt quá!”

Giọng nói của Tiêu Tịch khẽ run, tay ôm lấy Ưu Vô Song của y cũng khẽ run lên, lộ ra nội tâm kích động trong lòng hần.

Ưu Vô Song không còn đè nén sự chua đắng trong lòng, dùng tay nắm lấy tay áo Tiêu Tịch, khóc nói: “Tiêu Tịch, huynh mau đi cứu Lãnh Như Tuyết, hần....hần đang bị bọn hắc y nhân vây lại....”

Nghe thấy lời nói của, cơ thể Tiêu Tịch khẽ hóa thạch, lòng y nhất thời dâng lên cảm giác thất vọng, hần nhìn Ưu Vô Song mặt đầy nước mắt, kinh hoàng bất lực, lòng khẽ nhói đau.

Nàng đang lo lắng cho người nam nhân khác, mới kinh hoàng, mới bất lực như vậy! Xem ra, Lãnh Như Tuyết, đã ở sâu trong lòng nàng, đối với nàng, hần đã trở nên cực kì quan trọng.

Nghĩ tới đây, Tiêu Tịch bất giác cười cay đắng, hần nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai yếu đuối của Ưu Vô Song, nói: “Vô Song, nàng đừng khóc, nói cho ta biết, việc này là việc gì, thất vương gia làm sao rồi?”

Đối diện với ánh mắt ôn nhu của Tiêu Tịch, lòng Ưu Vô Song cũng dần bình tĩnh lại, nàng kể lại chuyện xảy ra với nàng và Lãnh Như Tuyết cho y, sau đó cực kì lo lắng kéo lấy Tiêu Tịch: “Tiêu Tịch, huynh từ nhỏ lớn lên ở đây, huynh nhất định biết làm thế nào về lại nơi đó, đúng không? Họ nhất định còn ở đó, huynh mau đưa ta trở lại đó, mau.”

Tiêu Tịch nhẹ nhàng nắm lấy tay Ưu Vô Song, dịu dàng nói: “Vô Song, nàng đừng vội, với võ công của thất vương gia, những người đó căn bản không thể nào làm thất vương gia bị thương, hơn nữa, dù nàng có trở lại thì cũng không thể giúp được gì. Vả lại, nàng bây giờ đang bị thương, chúng ta hãy xuống núi trước, ở dưới núi đợi thất vương gia được không?”

Chương 187: Lòng rất đau

Trong lòng Ưu Vô Song tuy biết Tiêu Tịch nói là thật, nhưng nay nàng không nghe lọt tai bất cứ gì, nàng chỉ biết nàng rất lo lắng cho rồi, rất muốn được gặp hắn.

Không gặp được hắn, lòng nàng sẽ bất an, cứ như mất đi thứ gì đó quan trọng, lòng rất lạc lõng.

Chỉ thấy nàng kiên trì nhìn Tiêu Tịch, Tiêu Tịch không dẫn nàng đi, nàng nhất quyết không chịu thôi.

Tiêu Tịch nhìn khuôn mặt nhỏ quật cường, trắng bệch còn ướt lệ, lòng phút chốc mềm xuống, bất giác thở dài một tiếng, dịu dàng nói: “được, ta dẫn nàng đi! Theo nàng nói thì đó chắc là phía tây của Quân sơn, chúng ta đi thôi!”

Nói rồi Tiêu Tịch kéo lấy tay Ưu Vô Song, dẫn nàng đi về phía một con đường nhỏ không bắt mắt.

Trên đường đi, hai người không ai nói gì, Tiêu Tịch tâm sự trùng trùng, còn Ưu Vô Song lại vì lo lắng cho Lãnh Như Tuyết mà không có tâm trạng nói chuyện, nàng chỉ cố tăng nhanh bước chân, muốn sớm được nhìn thấy Lãnh Như Tuyết, bởi vì chỉ có như vậy, nàng mới an tâm.

Tiêu Tịch từ nhỏ lớn lên tại Quân sơn, tất cả mọi thứ trong Quân sơn đối với Tiêu Tịch cực kì quen thuộc, vì từ nhỏ y đã theo sư phụ hái thuốc tại Quân sơn, cho nên y căn cứ theo những lời Ưu Vô Song nói, rất nhanh đã xác định được phương hướng.

Và y vì hái thuốc, cũng từng đi qua nơi ấy, do đó đường đi đến đó y cũng có thể tính là quen thuộc.

Rất nhanh, dưới sự dẫn đường của Tiêu Tịch, Ưu Vô Song một lần nữa trở lại sơn cốc đó, nhưng khi họ trở lại sơn cốc, trong sơn cốc ngoài mấy thi thể của bọn hắc y nhân ra, dưới đất còn có một vũng máu lớn, nhưng lại không thấy bất cứ người nào, càng không thấy hình bóng của Lãnh Như Tuyết đâu!

Nhìn vũng máu lớn dưới đất, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy máu toàn thân phút chốc đông lại, đó là máu của ai? Của Lãnh Như Tuyết sao? Hắc đâu? Hắc đi đâu rồi? có phải hắc bị thương nặng lắm không?

Nhìn mấy thi thể dưới đất, Tiêu Tịch bất giác nhíu mày: “lại là bọn chúng, sao bọn chúng không chịu từ bỏ chứ?”

Nói rồi y buông tay Ưu Vô Song ra, nói: “Vô Song, nàng đứng ở đây đừng đi đâu, ta xuống dưới xem sao.”

Dứt lời, Tiêu Tịch nhanh chân đi về phía đồng thi thể.

Còn Ưu Vô Song lúc này bất động nhìn vũng máu lớn dưới đất, nàng không nghe lọt tai bất cứ lời nào, nàng căn bản không nghe thấy lời của Tiêu Tịch, bởi vì trong lòng nàng bây giờ tràn ngập hình bóng của Lãnh Như Tuyết, nàng chỉ muốn biết, hắc rốt cuộc thế nào, có bị thương không, bây giờ hắc ở đâu?

Ưu Vô Song chỉ cảm nhận được lòng mình trống không, một cảm giác đau đớn không thể tả đang dần ngập tràn tim nàng, cơ thể nàng khẽ run lên, cơ hồ suýt ngã xuống đất.

Chính trong lúc này, nàng đột nhiên nhìn thấy một loài cây không biết tên trong sơn cốc, đang vướng phải một miếng vải màu trắng.

Nhìn thấy miếng vải trắng đó, Ưu Vô Song cơ hồ nghĩ cũng không nghĩ, nhanh chân đi qua đó, khoảng cách giữa miếng vải ngày càng gần, tim Ưu Vô Song đập càng nhanh, cuối cùng, nàng cơ hồ như bay qua đó nhặt miếng vải lên.

Khi nàng nhìn rõ miếng vải trong tay, cơ thể bất giác run nhẹ, nước mắt, một lần nữa rơi xuống, bởi vì, miếng vải đó, nàng cực kì quen thuộc, đó chính là vải trên áo bào của Lãnh Như Tuyết, trên đó, còn có hình ngọn lửa thêu bằng chỉ vàng như minh chứng cho thân phận của hân.

Nhưng nay trên hình ngọn lửa ấy dính đầy máu, máu này là của ai? Là của hân sao? Hân đang ở đâu?

‘bộp’ một tiếng, chiếc hộp ngọc trong tay Ưu Vô Song rơi xuống đất, nhưng Ưu Vô Song không quan tâm, đôi tay nàng chỉ nắm chặt miếng vải dính đầy máu, nước mắt như suối mà tuôn rơi.

Bởi vì nàng phát hiện, cách nơi loài cây ấy không xa là một vực sâu, vì lúc trước bị loài cây này che phải nên nàng không nhìn thấy, nhưng nay, nàng nhặt được mảnh vải rách ra từ áo bào của Lãnh Như Tuyết, vậy thì, hân đâu? Phải chăng đã rơi xuống vực rồi?

Ưu Vô Song không cách nào chấp nhận sự thật này, nàng đột nhiên cảm thấy lòng rất đau rất đau, nàng nhớ lại tình cảnh nàng ở cùng Lãnh Như Tuyết, những cảnh ấy cứ như màn ảnh tivi, ——thoáng qua trong đầu nàng.

Những tình cảnh ấy thật rõ ràng biết bao, nàng đưa tay nhẹ nhàng sờ vào má, cứ như vẫn còn nghe thấy giọng nói ôn nhu của Lãnh Như Tuyết,

đang gọi nàng là Song Nhi.....

Đang thương tâm đến cùng cực, Ưu Vô Song không phát hiện, nguy hiểm đang từng bước từng bước đi về phía nàng.

Chính trong lúc Ưu Vô Song ngẩn người nhìn miếng vải trong tay đến xuất thần, tiếng gọi vội vã của Tiêu Tịch truyền đến: “Vô Song, mau lại đây, nguy hiểm.....”

Tuy nhiên, lời của Tiêu Tịch còn chưa nói hết, một thanh kiếm sắc bén đã kẹp trên chiếc cổ thon nhỏ của Ưu Vô Song.

Còn Ưu Vô Song, cứ như không nghe thấy lời Tiêu Tịch, vẫn ngẩn người nhìn miếng vải trong tay.

Người đang dùng kiếm kẹp lấy Ưu Vô Song, chính là tên hắc y nhân khi trước, lúc này hắn ta chỉ có một mình, không nhìn thấy tùy tùng của hắn đâu.

Chỉ thấy hắn dùng kiếm kẹp lấy Ưu Vô Song, sau đó cười lạnh lùng, từ từ nhặt lấy chiếc hộp ngọc mà Ưu Vô Song đánh rơi lên.

Tiêu Tịch thần sắc trầm trọng, mâu đen trước nay luôn đậm nhiên thoáng qua tia lo lắng, y lạnh lùng nhìn tên hắc y nhân: “Đồ nguời có thể lấy đi, thả nàng ấy ra!”

Tên hắc y nhân ấy vội kéo Ưu Vô Song ra phía trước, cười lạnh một tiếng, nhìn Tiêu Tịch nói: “Tiêu công tử, tại tự biết mình không phải là đối thủ của công tử, vì bảo toàn tánh mạng, tại hạ làm sao có thể dễ dàng bỏ người nữ nhân này ra?”

Chương 188: Hắc không sao

Ưu Vô Song vốn dĩ thất thần kia đột nhiên vò chặt mảnh vải trong tay lại, sau đó phản tay tóm lấy áo tên hắc y nhân, phớt lờ đi thanh kiếm đang phát hàn quang kẹp trên cổ nàng, hỏi: “Lãnh Như Tuyết đâu? Các người làm gì hắc rồi? Hắc đang ở đâu? Hắc bây giờ ở đâu?”

Tên hắc y nhân ấy đột nhiên bị Ưu Vô Song tóm lấy áo, tay khẽ run, thanh kiếm sắc nhọn trong tay nhất thời vẽ ra một vết thương trên cổ Ưu Vô Song, hắc ta hồi thần lại, vội vàng đứng vững, tay kẹp lấy Ưu Vô Song khẽ dùng sức, tức giận nói: “nữ nhân này, ngươi muốn chết sao?”

Tuy nhiên, Ưu Vô Song dường như vô cảm với vết thương trên cổ, vẫn tóm chặt áo của tên hắc y nhân, không ngừng hỏi: “Hắc bây giờ ở đâu? Các người làm gì hắc rồi? người làm gì hắc rồi?”

Tiêu Tịch bị thái độ kiên trì mà điên cuồng của Ưu Vô Song làm cho chấn động, một cảm giác đau nhói từ trong thâm tâm y dâng lên, máu đen đậm nhiên thoáng qua tia lo lắng: “Vô Song, nàng hãy bình tĩnh lại!”

Y thực sự lo lắng nàng sẽ bị thương, nhưng nhìn thấy nàng vì Lãnh Như Tuyết mà trở nên điên cuồng vậy, lòng y khẽ nhói đau.

Ưu Vô Song căn bản không nghe thấy gì, trong đầu nàng chỉ có Lãnh Như Tuyết, nàng muốn biết, hắc bây giờ ở đâu, hắc có sao không?

Còn tên hắc y nhân ấy hiển nhiên có chút bực bội, hắc ta tay cầm chiếc hộp, lại phải khống chế Ưu Vô Song, lại phải cẩn thận Tiêu Tịch, cho nên bị tóm phải, chiếc hộp ngọc suýt chút rơi xuống đất.

Do đó, hắn ta cơ hồ không nghĩ, vội giơ tay, dùng cán kiếm đánh mạnh vào cổ Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song còn chưa phản ứng lại, đã cảm thấy sau đầu bị người ta đánh mạnh, sau đó trước mắt một màn đen, ngất đi.

Trong lòng Tiêu Tịch kinh hãi, y đang định tiến lên trước, nhưng hắc y nhân dường như biết được hành động tiếp theo của y, y đang chuẩn bị phóng ra ngân châm thì hắc y nhân đã kéo Ưu Vô Song ra trước chặn lại, lãnh lùng nhìn Tiêu Tịch nói: “Tiêu công tử, tại hạ biết ngấm châm của công tử xuất quỷ nhập thần, nhưng mà, công tử tốt nhất đừng manh động, nếu không tại hạ không đảm bảo không giết người nữ nhân này!”

Cánh tay dưới tay áo của Tiêu Tịch nắm chặt ngân châm, ngón tay vì dùng sức quá mức mà khế trắng bệch, nhưng y không thể phóng ra, bởi vì Ưu Vô Song đang chắn trước tên hắc y nhân, y không thể làm bị thương nàng.

Hắc y nhân cũng đã biết chắc Tiêu Tịch không dám ra tay, nên cười đắc ý, nói: “Tiêu công tử, thứ tại hạ cần đã có được, tại hạ sẽ không làm tổn hại tính mạng người khác, cho nên, nếu như Tiêu công tử không manh động, sau khi tại hạ rời khỏi, tự khắc sẽ thả người nữ nhân này, thế nào?”

Tiêu Tịch trầm mặc hồi lâu, hai tay giữ chặt ngân châm từ từ buông lỏng, hai mắt lạnh lùng nhìn tên hắc y nhân, lạnh giọng nói: “Thứ người cần, không có ích gì với ta, người có thể đem đi, nhưng nếu như người làm cho nàng ấy bị thương, vậy thì, dù cho người có chạy trốn đến chân trời góc bể, Tiêu Tịch ta cũng nhất định tìm cho ra người!”

Tay tên hắc y nhân khế run, ánh mắt thoáng qua tia kinh hoảng, nhưng mà hắn ta rất nhanh đã bình tĩnh lại, nói với Tiêu Tịch: “Bọn ta chỉ cần đồ,

tự khắc không làm hại đến tính mạng nàng ta! Chỉ là bất đắc dĩ, lợi dụng nàng ta đưa xuống núi mà thôi! Đến chân núi, sau khi tại hạ xác định có thể an toàn rời khỏi thì tự nhiên sẽ thả nàng ta ra!”

Dứt lời, hắc y nhân tay cầm lấy kiếm kẹp lấy Ưu Vô Song, phóng nhanh về phía đường núi.

Chương 189: Trở lại thất vương phủ

Không biết qua bao lâu, Ưu Vô Song mới từ từ bình tĩnh lại, nàng đột nhiên nhớ trước lúc ngất đi, nàng hình như bị người khác bắt, lúc đó, nàng đang ở cùng Tiêu Tịch, và nay nàng ở đây, vậy thì Tiêu Tịch đâu? Là y cứu nàng sao?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác ngẩn đầu, khẩn trương nhìn Lãnh Như Tuyết, hỏi: “Tiêu Tịch đâu? Y không sao chứ?”

Lãnh Như Tuyết nhú mày, có chút không vui nhéo mặt Ưu Vô Song một cái, nói: “Nữ nhân, sao tỉnh lại đã hỏi người nam nhân khác? Nàng không thể quan tâm ta sao?”

Mặt Ưu Vô Song đỏ ửng, trừng mắt nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Người đang nói bậy gì đó? Đây là đâu? Có phải Tiêu Tịch cứu ta không?”

Lãnh Như Tuyết kì thực không phải giận thật, bởi vì khi nãy nhìn thấy Ưu Vô Song tỉnh lại, gọi tên hắn, việc đó chứng minh trong lòng Ưu Vô Song hắn là người quan trọng hơn bất cứ người nào khác, và đương nhiên, người nào khác đó chính là Tiêu Tịch.

Nhưng trong lòng hắn vẫn luôn vì Ưu Vô Song và Tiêu Tịch từng có chút quan hệ mà canh cánh trong lòng, nên khó tránh có cảm giác chua chua.

Nay nhìn thấy Ưu Vô Song hơi giận, hắn tự khắc không dám đùa, vội nói: “Nàng yên tâm, y không sao!”

Nói rồi, hắn vẫn là không nhận được chua chát hỏi: “Nàng lo lắng cho y làm gì? Đừng quên, nàng bây giờ đã là người của ta.”

Ưu Vô Song nghe thấy Tiêu Tịch không việc gì, bất giác thở phào, nhưng khi nghe thấy Lãnh Như Tuyết nói nàng là người của hắn, bất giác lại nhớ đến việc xảy ra trong thạch thất, nhất thời đỏ ửng mặt, liếc Lãnh Như Tuyết một cái, đưa tay đánh hắn, nói: “Ai là người của người? Hừ, ta và người bây giờ không có chút quan hệ gì!”

Lãnh Như Tuyết ‘hú’ một tiếng, đột nhiên dùng sức ôm Ưu Vô Song vào lòng, áp sát tai nàng nói: “Nữ nhân, sao nàng có thể nhanh như vậy đã quên việc chúng ta đã làm? Nếu như là vậy, ta bây giờ không ngại một lần nữa dùng hành động chứng minh với nàng!”

Hơi thở ấm áp, nhẹ nhàng phả vào vành tai mẫn cảm của nàng, khiến cơ thể nàng bất giác run nhẹ, nhưng mà nàng rất nhanh đã đè nén sự dao động trong lòng, đưa tay đẩy Lãnh Như Tuyết ra, trừng mắt nhìn hắn: “Tên sắc lang, đầu người toàn những thứ gì vậy? Người còn chưa nói cho ta biết, đây là đâu, sao ta lại ở đây?”

Nhìn thấy Ưu Vô Song như vậy, Lãnh Như Tuyết hết cách, chỉ còn có thể ôm nàng vào lòng, sau đó dựa lưng vào giường, nói: “Là Tiêu Tịch cứu nàng, đây là nhà chúng ta, nàng bây giờ đã về kinh rồi!”

Về kinh rồi? Không lẽ, đây chính là thất vương phủ? Ưu Vô Song giờ mới hay, tại sao nàng lại cảm thấy nơi này quen thuộc, bởi vì, đây chính là Dạ Vân điện nàng từng ở qua, cũng từng là tấm phòng của thất vương phủ! Khó trách nàng có cảm giác quen thuộc như vậy!

Đợi đã, nàng nhớ khi trước nàng còn ở Quân sơn, sao giờ lại về kinh rồi?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác có chút ngờ hoặc nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Chúng ta không phải ở Quân sơn sao? Sao bây giờ lại ở kinh thành?”

Động tác Lãnh Như Tuyết cực kì ôn nhu vén lại mái tóc có chút rối của Ưu Vô Song, sau đó mới từ từ kể với Ưu Vô Song mọi chuyện từ sau khi nàng ngất đi.

Thì ra, nàng bị tên hắc y nhân ấy bắt đi, Tiêu Tịch âm thầm luôn theo sau tên hắc y nhân, sau đó nhân cơ hội cứu nàng ra, nhưng sau khi cứu nàng, nàng lại bị nhiễm phong hàn, cho nên mới hôn mê.

Và nay cách ngày nàng hôn mê, đã bảy ngày, do đó họ đã về đến kinh thành.

Thì ra Tiêu Tịch cứu mình, Ưu Vô Song nghĩ đến Tiêu Tịch lòng bất giác vạn phần cảm kích, nếu như không phải y, nàng bây giờ chắc vẫn còn trong tay tên hắc y nhân, nào có như bây giờ?

Nghĩ vậy, Ưu Vô Song bất giác nhớ lại việc xảy ra ở sơn cốc, khi ấy, nàng còn tưởng Lãnh Như Tuyết đã chết, cho nên trong lòng buồn rầu, mới bị tên hắc y nhân thừa cơ.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác căm hận nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Ngươi khi ấy đi đâu vậy? Hại ta vì ngươi mà.....”

Nói tới đây, Ưu Vô Song cắn chặt môi, không nói tiếp nữa, nàng không muốn để Lãnh Như Tuyết biết được bộ dạng thảm bại của nàng khi ấy.

Còn Lãnh Như Tuyết lại mỉm cười, nhìn Ưu Vô Song, nhẹ nhàng điểm nhẹ vào mũi nàng, nói: “Nàng tưởng rằng ta chết rồi sao? Nữ nhân ngốc, ta

làm sao có thể chết dễ dàng như vậy? Đừng quên, ta còn muốn nàng trở thành vương phi của ta nữa đấy!”

Ưu Vô Song đỏ mặt, nói: “ai muốn trở thành vương phi của ngươi? Ta nói cho ngươi biết, ta sẽ không cùng nữ nhân khác cùng chung một phu quân! Ngươi hãy từ bỏ ý định này đi!”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời của Ưu Vô Song, cơ thể khẽ cứng đờ, nhưng mà hần rất nhanh đã chân thành nhìn Ưu Vô Song: “Song Nhi, hãy tin ta, ta sẽ không để nàng chịu ủy khuất!”

Ưu Vô Song quay đầu đi nơi khác, trầm mặc không nói, lòng nàng khẽ nhói đau, người nam nhân này, không lẽ hần không hiểu ý nàng sao?

Đây căn bản không phải là vấn đề có chịu ủy khuất hay không, mà là sự kiêu ngạo của nàng, sự tự tôn của nàng, căn bản không cho phép nàng cùng nữ nhân khác chung một phu quân, dù cho nàng có yêu hần hơn đi chăng nữa, nàng cũng không thể làm như vậy.

Bởi vì, nàng không muốn cả ngày bị nhốt trong chiếc lồng hào hoa, cùng một đám nữ nhân tranh giành nhau, nhữn ngày tháng như vậy căn bản không hợp với nàng!

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy lòng tràn ngập sự đau đớn, nàng biết, đối với hần, nàng đã chìm đắm vào sâu, nhưng bất kể thế nào, hần đến cuối cùng cũng không thuộc về nàng, còn nàng, cũng sẽ trở thành khách qua đường trong sinh mạng của hần.

Chương 190: Không muốn trở thành oán phụ.

Ngày tháng, cứ như nước trôi qua.

Căn cứ vào tấm họa đồ tìm được trong thạch thất, Ưu Vô Song đã tìm được bảo tàng bị chôn dưới đất.

Và vì Lãnh Như Tuyết cự tuyệt hôn ước và Tử Việt quốc có dã tâm phái người đi đoạt họa đồ tàng bảo nên Tây Diêm và Tử Việt quốc đã hoàn toàn trở mặt, thậm chí, Tử Việt quốc đã bắt đầu xuất binh với Tây Diêm.

Nhưng mà bởi vì quốc khố đã đầy, thiên tai khắp nơi đã được giải quyết, và bách tính sớm đã an định, cho nên, chiến sự này cũng không kinh hoàng lắm.

Hoàng đế cũng hạ quyết tâm, cùng Tử Việt quốc đánh một trận thủ vệ.

Nhưng mà, những việc này đã không còn liên quan đến Ưu Vô Song, tìm được bảo tàng, nhiệm vụ của nàng đã hoàn thành, những việc chiến sự, vốn không phải là việc nữ tử yếu ớt như nàng có thể tham gia, cho nên nàng cũng lười quan tâm.

Nay phiền não của nàng chính là, việc của nàng và Lãnh Như Tuyết, nàng ở thất vương phủ đã hơn một tháng, trong nửa tháng hơn này, nàng không chỉ một lần đưa ra đề nghị với Lãnh Như Tuyết dọn khỏi thất vương phủ, nhưng mỗi lần Lãnh Như Tuyết đều lấy lí do lần trước nàng trúng độc, cự tuyệt nàng.

Hắn thậm chí phái người đến biệt viện, đón Vân Nhi trở lại đây, bất kể nàng có quậy phá thế nào có nói thế nào, hắn cũng không để nàng rời khỏi.

Còn Ưu Vô Song cũng từng thử qua dẫn Vân Nhi lén lén rời khỏi, nhưng Lãnh Như Tuyết lại phái Ngạo Phong theo chặt nàng, khiến nàng căn bản đi không thành!

Nhưng nay khiến nàng càng phiền não hơn là, những ngày này, nàng thường cảm thấy mệt mỏi, vả lại, nguyệt sự của nàng đã qua hơn mấy ngày không đến.

Đối với người tiếp nhận qua giáo dục sinh lí như Ưu Vô Song thì nàng tự khắc thầm đoán được việc này làm thế nào.

Chính là việc như vậy khiến nội tâm nàng càng bất an, nàng không ngờ, lần ấy cùng Lãnh Như Tuyết trong thạch thất, nàng cư nhiên lại mang thai, nàng mang thai đứa con của Lãnh Như Tuyết!

Đây thực sự này không phải là gì, nhưng việc khiến nàng buồn rầu là, nàng mang thai đứa con của Lãnh Như Tuyết, vậy thì sau này nàng và Lãnh Như Tuyết sẽ càng dính líu không dứt.

Không lẽ, nàng thật sự phải trở thành vương phi của hắn lần nữa, cùng nữ nhân khác cùng hầu hạ hắn sao?

Nàng không muốn như vậy, nếu như là thế, nàng thà không cần đứa con này!

Ưu Vô Song ngồi trên nhuyễn tháp, nhìn cảnh sắc bên ngoài mà thất thần.

Nàng vốn không bài trừ mang thai đứa con của Lãnh Như Tuyết, bởi vì nàng biết, bản thân yêu hắn, nhưng nàng không thể nào chấp nhận cuộc hôn nhân giữa nàng và hắn, thứ nàng cần là duy nhất, nhưng mà, thứ này, hắn không thể nào cho nàng!

Hắn là vương gia, tất cả mọi thứ của hắn, căn bản không phải bản thân hắn có thể làm chủ, nếu như lão hoàng đế hồ ly ấy nhất thời cao hứng, bất cứ lúc nào cũng có thể một lần nữa ban hôn cho hắn, hoặc là để hắn liên hôn cùng công chúa nước khác.

Cho nên, ngoại trừ số thị nhân bị Lãnh Như Tuyết đưa vào phủ và những a hoàn thân cận có quan hệ thân mật với Lãnh Như Tuyết ra, nàng còn phải mọi lúc chuẩn bị đối mặt với nữ nhân được hắn cưới vào vương phủ, những ngày tháng như vậy, nàng không muốn.

Bởi vì, nàng không muốn bản thân thường vì tướng công của mình ở cùng nữ nhân khác mà thương tâm, cũng không muốn trở thành một kẻ phụ bụng đầy oán hận đổ kị! Càng không muốn hài tử nàng sau này trở thành một người có tâm kế.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác khẽ thở dài, nàng phải làm sao đây? Nàng không muốn đứa con này, nhưng lại không nỡ xuống tay, vì dù sao đó cũng là con của nàng, là cốt nhục của nàng, nàng không nỡ nhẫn tâm, nhưng nếu như giữ đứa bé lại thì sau này, nhất định không thể giấu được Lãnh Như Tuyết, đến khi đó, nếu như nàng muốn rời khỏi hắn thì càng khó hơn.

Một trận bước chân nhẹ truyền đến, ngắt đi sự trầm tư của Ưu Vô Song, nàng còn chưa kịp phản ứng, đã rơi vào một vòng tay ấm áp, bên tai truyền lại tiếng nói quen thuộc của Lãnh Như Tuyết: “Song Nhi, nàng đang nghĩ gì vậy?”

Ưu Vô Song quay đầu lại, lẳng lặng nhìn người nam nhân tuấn mỹ trước mắt, qua một lúc sau, mới khẽ lắc đầu nói: “Lãnh Như Tuyết, sao ngươi lại đến đây? Bây giờ ngươi không phải nên ở trong cung sao?”

Lãnh Như Tuyết ôm nàng dậy, sau đó đặt nàng ngồi trên đùi mình, nói: “Hôm nay trong triều không có việc gì, cho nên về đây với nàng, đúng rồi, ta đã xin ý chỉ phụ hoàng, hôn sự của chúng ta, không lâu sau có thể định rồi.”

Ưu Vô Song trầm mặc không nói gì, nàng cắn chặt môi, quay đầu đi nơi khác, không nhìn Lãnh Như Tuyết.

Còn Lãnh Như Tuyết cứ như biết được nàng đang nghĩ gì, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nói: “Song Nhi, ta biết nàng không nguyện ý ta có nữ nhân khác, ta đáp ứng nàng, những thị nhân đó, trước ngày đại hôn của chúng ta, ta sẽ đưa toàn bộ họ ra khỏi phủ, và sau khi thành thân với nàng, Lãnh Như Tuyết ta tuyệt đối không cưới người nữ nhân khác! Song Nhi, như vậy, nàng có nguyện ý trở thành vương phi của ta lần nữa không?”

Ưu Vô Song nghe thấy lời nói của Lãnh Như Tuyết, trong lòng nhất thời cảm động, nàng biết người nam nhân này thật sự yêu nàng, nhưng việc này không đơn giản như hắn nói! Nếu như đơn giản như vậy, nàng tuyệt đối không cự tuyệt trở thành thê tử của hắn!

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song thở dài, một lần nữa nhìn Lãnh Như Tuyết, nhẹ nhàng nói: “nếu như phụ hoàng ngươi muốn ngươi cưới thì sao? Nếu như phụ hoàng ngươi một lần nữa ban hôn cho ngươi? Lãnh Như Tuyết, ngươi là vương gia, cũng là thần tử, ngươi mãi mãi không thể kháng chỉ. Nếu như ngươi vì ta mà kháng chỉ, vậy thì ta sẽ mất đi ngươi, hoặc là cùng ngươi bị giam vào đại lao. Những việc này, ngươi có nghĩ qua chưa?”

Chương 191: Trong lòng người chỉ có được phép ta

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời Ưu Vô Song, lòng đột nhiên trầm xuống, nụ cười trên mặt vốn dĩ ôn nhu, cũng nhất thời sửng lại, hắn chỉ một lòng một dạ muốn cùng người mình yêu ở cùng nhau, hắn muốn nàng trở thành vương phi của hắn lần nữa, muốn bù đắp những ủy khuất mà trước kia nàng phải chịu, để nàng trở về bên cạnh hắn, hắn muốn hảo hảo yêu nàng.

Từ sau khi trải qua sự việc ở Quân sơn, hắn đã xác định được tấm lòng của hắn đối với nàng, và nàng cũng kiên trì không nguyện ý trở thành vương phi của hắn, việc ấy khiến hắn thập phần ngờ hoặc, tại sao, hắn rõ ràng cảm nhận được nàng yêu hắn, nhưng sao lại không nguyện ý trở thành vương phi của hắn?

Từ khi bắt đầu, hắn còn cho rằng nàng vẫn còn giận hắn, nhưng nay hắn mới biết, nàng là bởi vì thân phận của hắn.

Nghĩ tới đây, lòng Lãnh Như Tuyết bỗng dưng nhói đau, tay ôm lấy nàng cũng khẽ siết chặt, cúi đầu vào tóc tơ đen láy phát tán ưu hương của nàng: “Song Nhi, hãy tin ta, ta sẽ nói rõ với phụ hoàng, tin rằng phụ hoàng người sẽ hiểu.”

Nghe thấy những lời ôn nhu đó của Lãnh Như Tuyết, lòng Ưu Vô Song từ từ mềm hẫ, nàng miễn cưỡng ép đi xúc động muốn đáp ứng hắn, có chút bất an hỏi: “Lãnh Như Tuyết, có thật không? Hoàng thượng thật sự sẽ đồng ý sau này người chỉ có một vương phi?”

Lãnh Như Tuyết khẽ mỉm cười, dịu dàng nói: “Song Nhi, nàng yên tâm, ở Tây Diệm, đâu phải chỉ có mình ta là vương gia, phải không nào? Hơn

nữa, lục hoàng huynh còn chưa cưới chính phi, phụ hoàng sẽ tuyệt đối không miễn cưỡng ta!”

Nghe được lời nói của Lãnh Như Tuyết, cả con tim Ưu Vô Song cũng bình lặng lại.

Có lẽ, là nàng lo nghĩ nhiều, Lãnh Như Tuyết nói đúng, ở Tây Diệm, hẳn có lẽ là vương gia kiệt xuất nhất, nhưng, không phải là vương gia duy nhất, nay nạn tình ở Tây Diệm đã được giải quyết, bách tính cũng dần dần an cư lạc nghiệp, Tây Diệm sau này sẽ trở nên lớn mạnh.

Nước lớn mạnh, sau này cũng không cần cùng Tử Việt quốc liên hôn như trước, mà dù có liên hôn, thì với địa vị của Tây Diệm, cũng không bị dồn vào thế bị động!

Hơn nữa, trong Tây Diệm ngoài Lãnh Như Tuyết ra, còn có rất nhiều hoàng tử, nàng còn lo lắng gì chứ?

Nay Lãnh Như Tuyết sự thật lòng đối với nàng, nàng thấy rất rõ, và nàng cũng hiểu lòng mình, có lẽ, sự việc không tệ như nàng nghĩ, không phải sao?

Nếu đã như vậy, nàng hà tất ngốc như vậy, đẩy hạnh phúc đã đến tay đi?

Nghĩ trước kia, nàng vì những góc sừng trâu mà suýt chút nữa giết đi hài tử của mình và hắn, hủy đi hạnh phúc của bản thân, lòng Ưu Vô Song bất giác dâng lên cơn tự trách.

Nàng phảng phất như bù đắp cho Lãnh Như Tuyết, đưa tay ôm lấy hông rắn chắc của hắn, ngấn đầu, nhẹ nhàng chạm vào cằm hắn, nói: “Lãnh Như Tuyết, người hứa với ta, sau này không được phép ức hiếp ta, biết chưa?”

Lãnh Như Tuyết thấy người yêu dấu đã nghĩ thông, lòng bất giác vui mừng, hấn sủng nịnh in lên trán tiêu lệ của nàng một nụ hôn ôn nhu: “Ngốc ạ, ta yêu nàng còn không kịp, sao lại ức hiếp nàng?”

Ưu Vô Song tuy tính tình kiên cường, tính cách không khuất phục, nhưng tận xương tủy, nàng vẫn là một tiểu nữ nhân không hơn không kém, tuy nàng đã hiểu rõ tình yêu của Lãnh Như Tuyết đối với mình, nhưng nàng vẫn không thể không cần hấn đảm bảo.

Cho nên, nàng ngẩn cao đầu nhỏ, biểu tình nghiêm túc nhìn Lãnh Như Tuyết: “Lãnh Như Tuyết, người nghe rõ đây, từ nay về sau, người chỉ được thương một mình ta, phải sủng ta, không được gạt ta; hứa với ta mỗi việc đều phải làm cho bằng được; không được ức hiếp ta, chửi ta, phải tin tưởng ta; người khác ức hiếp ta, người phải trong thời gian sớm nhất đứng ra giúp ta; lúc ta vui, người phải vui cùng ta, lúc ta không vui, người phải nghĩ cách dỗ ta vui; mãi mãi phải cảm thấy ta là đẹp nhất, nằm mơ cũng phải mơ thấy ta, trong tim người chỉ được phép có ta.”

Ưu Vô Song một hơi trả hết các lời thoại của sư tử Hà Đông gầm mà bản thân thấy ở thế kỉ 21 ra. Sau đó, đôi mắt đen hắc bạch phân minh linh động ấy, lẳng lặng nhìn Lãnh Như Tuyết, chờ đợi câu trả lời của hấn.

Lãnh Như Tuyết nghe hết bài luận tràn dang đại hải của Ưu Vô Song, bất giác sửng sốt, nhưng hấn rất nhanh đã cười thầm, bây giờ hấn mới phát hiện, tiểu nữ nhân trong vòng tay hấn đáng yêu biết bao nhiêu!

Hấn luôn biết rằng nàng rất đặc biệt, trên người nà luôn có vầng sáng bao quanh, thu hút ánh nhìn của người khác, khiến người khác hai mắt khó rời. Và hấn, cũng vì lúc đầu hiểu lầm, mới đẩy nàng ra xa, thậm chí khi hấn và nàng đơn độc ở cùng nhau, ngoài đấu khẩu ra thì là đấu khí, nhưng nay, hấn mới phát hiện ra mặt đáng yêu của nàng, những lời ngang tàng như

vầy, nàng có thể nói ra mà mặt không đỏ tim không loạn nhịp là điều đương nhiên.

Đợi lâu không thấy Lãnh Như Tuyết trả lời, Ưu Vô Song bất giác có chút bất mãn nhìn dung nhan tuấn mã đến không gì để tả trước mặt nói: “Có phải ngươi hối hận rồi không? Nếu như ngươi không.....”

Tuy nhiên đôi mâu đen thâm trầm của Lãnh Như Tuyết nhìn chằm chằm đôi môi đỏ hồng khép rồi lại mở của Ưu Vô Song, không đợi nàng nói hết, đã cúi đầu ôn nhu hôn lên.

Ưu Vô Song đột nhiên bị hôn, hai mắt mở to, những lời nói bất mãn của nàng hoàn toàn bị chặn trong cổ họng, một câu cũng nói không ra, nàng bất mãn cựa quậy thân hình bé nhỏ, dự định đẩy Lãnh Như Tuyết ra.

Nhưng, lại bị Lãnh Như Tuyết nắm lấy hai tay, áp sát môi nàng, nói: “Song Nhi, đừng cử động, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.”

Hơi thở của hắn nhẹ nhàng phả vào mặt nàng, cảm nhận được hơi thở của hắn, lòng Ưu Vô Song bỗng dâng lên sự dao động khiến nàng vô thức ngoan ngoãn nhắm mắt lại dưới ánh nhìn ôn nhu của hắn.

Chương 192: Ưu Lạc Nhận viếng thăm

Ngày tháng vui vẻ qua rất nhanh, nay Ưu Vô Song chỉ cảm thấy bản thân mỗi ngày như đều sống trên tầng mây cao. Bởi vì, Lãnh Như Tuyết đã đưa những thị nhân chường mắt và một số a hoàn có ý đồ ra khỏi phủ, hơn nữa, cũng bắt đầu chuẩn bị cho hôn sự của họ.

Hôn sự của nàng và Lãnh Như Tuyết, cứ như vậy được định xuống, không những được định xuống, lão hồ ly hoàng đế kia không biết tại sao lần này đặc biệt hảo tâm, còn hạ chỉ chiếu cáo thiên hạ.

Nhất thời, trong kinh thành, thậm chí cả Tây Diệm, đều biết thất vương gia không lâu sau sẽ cưới phi, vả lại, vương phi này còn là người hấn từng từ, đại tiểu thư của thừa tướng phủ, Ưu Vô Song.

Còn Ưu Vô Song cũng trong một đêm, trở thành kì nữ trong miệng mọi người trong kinh thành.

Đó là vì, nữ tử bị từ lại gả, đây là một việc không gì sánh bằng trong thòi đại phong kiến cổ đại, càng không cần nói, người nam nhân này chính là người từng từ nàng.

Nhưng mà, đối với lời đồn đại của mình ở bên ngoài, Ưu Vô Song hoàn toàn không được biết, nàng bây giờ ngày ngày đều vui vẻ, ngoài bám lấy Lãnh Như Tuyết ra, càng nhiều thời gian theo Vân Nhi học thêu thùa nữ hồng, nàng muốn trước lúc hài tử mình được sinh ra, có thể đích thân may một chiếc áo mới cho hài tử.

Và Ưu Vô Song mỗi ngày trầm luân trong hạnh phúc lại không biết, một cơn phong ba trước nay chưa từng có đang dần dần ập đến.

Tại Vô Trần điện.

Vân Nhi chịu thua ngồi trên ghế, nhìn Ưu Vô Song đang vụng về thêu thùa: “Tiểu thư, những việc này để thêu nương trong phủ làm không phải là được rồi sao? Người từ nhỏ chưa đụng đến những việc này, lần này thật sự là tự chuốc khổ vào thân!”

Ưu Vô Song không thèm quan tâm nàng ta, mà chỉ chú đến mũi kim trên tay, qua một lúc sau, mới đắc ý giơ chiếc khăn đã thêu xong nói với Vân Nhi: “Vân Nhi, ngươi xem, ta bây giờ có phải thêu đẹp hơn chiếc lần trước không? Ngươi xem, lần này ta không thêu sai a!”

Vân Nhi bất lực nhìn những miếng vải bị ném khắp nơi dưới đất, và mảnh vải thêu loạn xạ, không nhịn được nói: “Tiểu thư, nô tỳ thật sự không hiểu, người học những công việc này làm gì? Vương gia thương người như vậy. Căn bản sẽ không để người làm những việc này, hơn nữa người nhìn người thêu nè.....”

Nói tới đây, dưới ánh mắt hung dữ của Ưu Vô Song, Vân Nhi biết điều ngậm miệng lại.

Nhưng mà, nàng ta thật sự không hiểu tiểu thư nhà mình đang nghĩ gì, đang yên đang lành, học may vá, nếu như nàng khéo tay thì không nói gì, nhưng tiểu thư nhà nàng căn bản không có khiếu may vá, đều lãng phí mấy khúc vải, mà còn chưa học được chút gì, ngay cả khâu chỉ, đều mò đến cả canh giờ, thật sự không biết nàng đang cố gắng cái gì!

Ưu Vô Song thu lại ánh mắt hung dữ, có chút thảm bại nhìn mảnh vải không giống chiếc khăn trong tay mình, bất giác nhất thời tức giận, nàng

ném chiếc khăn trong tay, cả người bất lực nằm dài trên ghế (PP: ghế thời xưa là ghế dài có nệm như giường) có chút bực bội nói: “Vân Nhi, công việc này sao mà khó thế!”

Vân Nhi liếc nàng một cái, sau đó thu dọn mớ lộn xộn trong phòng, không hài nói: “Giờ người mới biết sao! Những việc này, đều cần có khéo tay và tỉ mỉ, không phải ai ai cũng có thể học.”

Dứt lời, trong lòng Vân Nhi thầm thêm một câu: hai thứ này, trùng hợp là người đều không có!

Lòng Ưu Vô Song thất vọng đến cực điểm, nàng tuy đối với những thứ này không có khiêu, nhưng sao nha đầu này lại nói khó nghe vậy chứ?

Kì thực, nàng chỉ muốn đích thân làm chút việc cho hài tử mình mà thôi, bởi vì, bây giờ Lãnh Như Tuyết căn bản không cho nàng ra khỏi cửa, mấy ngày này nàng ở trong phủ thật sự là rất nhàm chán.

Nàng chưa nói việc mình mang thai cho Lãnh Như Tuyết biết, bởi vì, nàng muốn cho hắn một ngạc nhiên.

Chính trong lúc Ưu Vô Song cảm thấy buồn chán, đột nhiên một tỳ nữ đi đến: “Vương phi, thái tử phi đến bái phỏng.”

Nghe thấy lời của tỳ nữ đó, Ưu Vô Song khẽ sửng sốt, Ưu Lạc Nhạn đến thất vương phủ? À ta đến làm gì? Người nữ nhân đáng ghét này lại có chủ ý xấu gì?

Ưu Vô Song trầm tư hồi lâu, nhìn thấy tỳ nữ ấy vẫn đang đợi nài trả lời, tùy miệng nói: “Người lui ra trước đi, lát nữa ta sẽ đi.”

Đợi tỳ nữ ấy lui xuống, Vân Nhi cũng dừng công việc thu dọn, lo lắng nhìn Ưu Vô Song: “Tiểu thư,...”

Ưu Vô Song tự khắc biết Vân Nhi đang lo lắng gì, nhưng mà nàng không chút để tâm, hươ tay tỏ ý không có gì đâu với Vân Nhi: “Người yên tâm, đây là thất vương phủ, cho dù ả ta có là thái tử phi, cũng không thể làm gì ta, hơn nữa, người cho rằng tiểu thư nhà người dễ ức hiếp thế sao?”

Dứt lời, khéo môi Ưu Vô Song cong lên nụ cười lạnh lùng, Ưu Lạc Nhạn này, từ lúc bắt đầu đã luôn đối đầu với nàng, hôm nay, đến đây, ắt là nghe được tin đại hôn của nàng và Lãnh Như Tuyết, không nhìn được, cho nên mới đến, không lẽ, ả ta còn chưa từ bỏ Lãnh Như Tuyết?

Nhìn bộ dạng kiên định của Ưu Vô Song, lòng Vân Nhi khẽ an tâm, nàng ta chu đáo khoác thêm áo choàng cho nàng, sau đó nói: “Tiểu thư, nhị tiểu thư đến đây e là không có ý tốt, người phải cẩn thận!”

Vân Nhi biết rõ con người Ưu Lạc Nhạn, tuy nàng ta biết, sau khi tiểu thư hồi phục thần trí không dễ để người khác ức hiếp, nhưng nàng ta vẫn không an tâm.

Ưu Vô Song vỗ nhẹ vai Vân Nhi, nói: “Người yên tâm, ở đây, ả ta không dám làm gì ta đâu, dù sao nơi này cũng không phải là phủ thái tử, ả ta có kiêu căng thế nào, cũng không dám ngang tàng ở đây! Hơn nữa.....”

Nói tới đây, Ưu Vô Song cười lạnh lùng, tiếp tục nói: “Ả ta còn phải lo cho thân phận thái tử phi của ả nữa!”

Chương 193: Tỷ muội đối đầu (1)

Chỉnh trang y phục trên người, Ưu Vô Song cùng Vân Nhi bước ra khỏi tẩm phòng, nhìn thấy a hoàn ấy vẫn ở đó, liền hỏi: “Vương gia có ở trong phủ?”

Người tỷ nữ đó cung cung kính kính đáp: “Hồi vương phi, vương gia sáng nay lên triều, vẫn còn chưa về phủ!”

Ưu Vô Song gật gật đầu, gần đây vì việc chiến sự của Tử Việt quốc, cho nên trong triều đặc biệt bận, Lãnh Như Tuyết cơ hồ ngày ngày lên triều, đều là nguyên cả ngày, cho đến khi chiều tà mới về phủ.

Ưu Vô Song trầm mặc hồi lâu, lại nói với tỷ nữ đó: “thái tử phi nay đang ở đâu?”

Người tỷ nữ ấy nói: “Hồi vương phi, thái tử phi nay đang ở tiền đường (= *phòng khách*), hạ nhân đã dâng trà lên rồi!”

Nói rồi, người tỷ nữ ấy linh động đi trước dẫn đường.

Đối với việc Ưu Vô Song bị vương gia từ rồi lại một lần nữa chuẩn bị cưới vào phủ, hạ nhân trong phủ đều cực kì cung kính, hơn nữa, nay tuy Ưu Vô Song trên danh phận đã không còn là vương phi, nhưng hạ nhân vẫn gọi nàng là vương phi, đó là vì phân phó của Lãnh Như Tuyết, và còn có lòng khâm phục của hạ nhân.

Tiền đường cách Vô Trần điện không xa, xuyên qua mấy hành lang thì đã đến, cho nên, một dòng người của Ưu Vô Song, rất nhanh đã đến trước

cửa tiền đường.

Đến tiền đường, chỉ thấy ngoài cửa tiền đường có vài người hạ nhân đứng, Ưu Vô Song cũng không quan tâm, trực tiếp bước vào.

Đi vào trong tiền đường, chỉ thấy Ưu Lạc Nhận một thân đại hồng y đang ngồi trên chính vị, quản gia Lí ma ma trong phủ đang cung cung đứng một bên hầu hạ.

Nhìn thấy Ưu Vô Song bước vào, Lí ma ma lập tức thu lại sự kinh miệt trước kia, vội nịnh nọt đi đến, nói với Ưu Vô Song: “lão nô tham kiến vương phi.”

Lần này Ưu Vô Song về phủ, hạ nhân đều nhìn ra được sự sủng ái của vương gia đối với nàng, cho nên, thái độ của Lí ma ma đối với nàng cũng biến đổi lớn.

Ưu Vô Song đối với Lí ma ma vốn không có ấn tượng tốt, đó là bởi vì trước kia, Lí ma ma từng cùng Liễu Yên Nhiên hãm hại nàng, nhưng mà tuy là như vậy, nàng cũng không có ý làm khó Lí ma ma, niệm tình sự tận tâm tận lực chăm lo việc trong phủ của bà ta, Ưu Vô Song vẫn giữ bà ta lại trong phủ.

Đối với sự hành lễ của Lí ma ma, Ưu Vô Song chỉ lãnh đạm nhìn bà ta, lãnh đạm nói: “Người hãy lui xuống trước đi.”

Lí ma ma bây giờ đối với Ưu Vô Song có thể dùng từ khiếp sợ để hình dung, do đó, bà ta nghe lời Ưu Vô Song, vội vàng lui xuống.

Sau khi Lí ma ma lui xuống, Ưu Vô Song mới di chuyển ánh nhìn lên người đang ngồi—Ưu Lạc Nhận, khóe môi cong lên ý cười kinh bỉ, lớn tiếng

nói: “Ô, hôm nay gió gì thổi vậy, cứ nhiên mời muội muội vị quý nhân này đến?”

Ưu Lạc Nhạn không thèm quan tâm Ưu Vô Song, vẫn tự lo mình ngồi uống trà, ngược lại a hoàn bên cạnh ả ta lại trừng mắt tức giận nhìn Ưu Vô Song: “To gan, thấy thái tử phi mà cứ nhiên không hành lễ?”

Ưu Vô Song lãnh đạm cười, không để tâm thái độ của a hoàn đó, mà chỉ lười nhác đi đến chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, bất động thanh sắc nhìn Ưu Lạc Nhạn, lãnh đạm nói: “Ô, vậy là người làm tỷ tỷ như ta có lỗi rồi, nhiều ngày không gặp, ta còn cho rằng muội muội đến thất vương phủ, là để cùng người tỷ tỷ ta nói chuyện thường ngày, cho nên nhất thời thất lễ, còn mong thái tử phi bỏ qua!”

Ánh mắt Ưu Lạc Nhạn thoáng qua tia oán hận, nhưng mà ả ta rất nhanh đã quay đầu qua nhìn a hoàn khi nãy vừa mở miệng, giận nói: “Ở đây có chỗ cho người nói chuyện sao? Thật là không biết quy tắc, đợi khi về, bốn cung sẽ trừng phạt người thích đáng!”

Dứt lời, Ưu Vô Song quay đầu qua nhìn Ưu Vô Song cười nói: “Tỷ tỷ nói gì vậy chứ? Người và bốn cung là tỷ muội, còn phân tôn tỳ gì chứ, những hạ nhân này không biết nói chuyện, tỷ tỷ đừng tức giận!”

Không có tôn tỳ chi phân? Vậy từng câu từng chữ bốn cung của ả là gì? Trong lòng Ưu Vô Song cười lạnh, nhưng lại nường nộ cười trên môi, nhìn Ưu Lạc Nhạn cười nói: “Muội muội nặng lời rồi. đúng rồi, không biết hôm nay, muội muội đến đây là có việc gì?”

Ưu Lạc Nhạn nhìn dung mạo tuyệt mỹ của Ưu Vô Song, lòng căm hận vô cùng, nhưng vẫn cố nở nụ cười, nói: “nghe nói tỷ tỷ lại về phủ rồi, cho nên cố tình đến viếng thăm.”

Ưu Lạc Nhạn cố tình nhấn mạnh từ ‘lại’, ngữ khí mang vẻ cười nhạo.

Ưu Vô Song tự khắc nghe ra ý trong lời của Ưu Lạc Nhạn, nhưng nàng không để tâm, nàng tựa cười phi cười nhìn Ưu Lạc Nhạn, đột nhiên lãnh đạm nói: “nói tới đây, ta còn quên cảm tạ muội muội nữa đấy, nếu như không phải muội muội, ta bây giờ còn không thể cùng vương gia tương thân tương ái như vậy!”

Nụ cười trên mặt Ưu Lạc Nhạn phút chốc cứng đờ, tay cầm lấy tách trà siết chặt lại, bởi vì quá dùng lực mà thoáng trắng bệch, qua một lúc lâu, mới cố cong lên nụ cười miễn cưỡng, nói: “Tỷ tỷ nói vậy là ý gì? Bôn cung nghe không hiểu!”

Ưu Vô Song không trả lời câu hỏi của ả ta, mà chỉ cười nhìn Ưu Lạc Nhạn: “Muội muội, chúng ta đã lâu không gặp mặt, người làm tỷ tỷ ta còn có rất nhiều chuyện muốn nói với muội, chi bằng, cứ để bọn hạ nhân này lui xuống, tỷ muội ta nói chuyện đằng hoàng thế nào?”

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, Ưu Lạc Nhạn sửng sờ, nhưng rất nhanh ả ta đã quay đầu nói với hai a hoàn đứng bên cạnh ả ta: “Bôn cung muốn cùng tỷ tỷ nói việc riêng, các người lui xuống trước đi!”

Và Vân Nhi đứng sau lưng Ưu Vô Song cũng lạnh lợi mà cùng hai a hoàn ấy lui xuống.

Đợi sau khi những a hoàn ấy lui xuống hết, Ưu Lạc Nhạn phút chốc thay đổi ngay sắc mặt, ả ta lạnh lùng nhìn Ưu Vô Song, lạnh lùng nói: “Khi nãy người nói vậy là có ý gì?”

Nếu như bên cạnh đã không có người, Ưu Vô Song cũng lười diễn kịch, cười lạnh một tiếng, nói: “Lời của ta, thái tử phi lại làm sao không hiểu chứ? Không lẽ thái tử phi đã quên những việc mình đã làm sao?”

Chương 194: Tỷ muội đối đầu (2)

Ưu Lạc Nhận nghe thấy lời của Ưu Vô Song, ánh mắt thoáng qua tia hoảng loạn, sắc mặt cũng khẽ thay đổi, nhưng rất nhanh ả ta đã che đậy bằng cách cười lạnh, nhìn Ưu Vô Song nói: “Việc bốn cung làm rất nhiều, bốn cung thân là thái tử phi, tự nhiên có rất nhiều việc phải làm, quên những việc nhỏ nhặt cũng không có gì kì lạ!”

Sớm đã liệu được Ưu Lạc Nhận sẽ không thừa nhận, Ưu Vô Song đối với câu trả lời của ả ta không cảm thấy ngạc nhiên, nàng lãnh đạm cười, nói: “Xem ra muội muội quý nhân đa sự, nếu như muội muội đã quên, ta không chút ngại ngần nhắc cho muội muội nhớ, không biết muội muội còn có nhớ Vô Sắc tán chứ? Loại Vô Sắc tán giết người không hình dáng này không dễ có được, tin rằng muội muội không dễ dàng quên vậy đúng không?”

Sau khi Ưu Lạc Nhận nghe thấy những lời này của Ưu Vô Song, sắc mặt phút chốc trở nên cực kì khó coi, ả ta căm hận nhìn Ưu Vô Song: “Ưu Vô Song! Người muốn nói gì?”

Biểu tình trên mặt Ưu Vô Song cũng không thay đổi, vẫn mỉm cười nhìn Ưu Lạc Nhận: “Ưu Lạc Nhận, ta muốn nói gì, tin rằng trong lòng người hiểu rất rõ, người có phải cảm thấy rất kì lạ, tại sao ta trúng phải Vô Sắc tán, mà vẫn sống cho đến hôm nay? Hay là, người một chút cũng không cảm thấy lạ, bởi vì người đã đoán được thuốc giải của Vô Sắc tán là gì?”

“sao người có thể?” Ưu Lạc Nhận không dám tin nhìn Ưu Vô Song, ả ta xác thực không dám tưởng tượng, cũng không muốn tin, Ưu Vô Song có thể

giải được độc của Vô Sắc tán! Bởi vì, Vô Sắc tán giết người không hình dáng, Ưu Vô Song làm sao có thể biết được bản thân trúng Vô Sắc tán?

Nhưng, sự thật lại khiến ả ta không thể không tin, bởi vì, nếu như tính theo ngày thì Ưu Vô Song sớm đã trúng độc nay tuyệt đối không còn sống, nhưng nàng lại sống yên lành, điều đó chứng minh, độc đã được giải!

Nghĩ tới những lời nói của Ưu Vô Song, lòng Ưu Lạc Nhạn hận đến cắn chặt răng, hai tay siết chặt lại, cơ hồ muốn bóp nát tách trà trong tay.

Còn Ưu Vô Song khi nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó vì tức giận của Ưu Lạc Nhạn, cười nhẹ một tiếng: “Nói tới đây, ta còn phải cảm tạ muội muội, nếu như không có Vô Sắc tán của muội muội, ta làm sao có thể cùng vương gia ở cùng nhau? Nói chung quy, muội muội thật là một đại ân nhân của ta và vương gia!”

Nghे thấy lời của Ưu Vô Song, Ưu Lạc Nhạn tức đến cắn chặt môi, ả ta không còn nhìn được, ‘rầm’ một tiếng, đặt mạnh tách trà xuống bàn, sau đó đứng nhanh dậy, cả mặt tức giận hét lên: “Ưu Vô Song, ngươi là đang cười nhạo bổn cung sao?”

Đối diện sự phẫn nộ của Ưu Lạc Nhạn, Ưu Vô Song không vì thế mà manh động, nàng vẫn lạnh lùng nhìn Ưu Lạc Nhạn, lạnh lùng nói: “Nơi đây không có người ngoài, ngươi hà tất diễn kịch? Ưu Lạc Nhạn, nếu như hôm nay người đến để thị uy với ta, vậy thì, thứ lỗi ta không phụng bồi!”

Sắc mặt Ưu Lạc Nhạn bị Ưu Vô Song tức đến lúc trắng lúc đỏ, ánh mắt ả ta vô cùng căm hận nhìn chằm chằm Ưu Vô Song, qua một hồi lâu, mới lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó từ từ ngồi xuống, vẻ mặt lộ ra nụ cười quỷ dị, nhìn Ưu Vô Song nói: “Ưu Vô Song, ngươi tưởng rằng ngươi thắng rồi sao?”

Nhìn nụ cười quỷ dị trên mặt Ưu Lạc Nhạn, trong lòng Ưu Vô Song thoáng qua tia bất an, nhưng mà nàng rất nhanh nghĩ đến tình cảm của mình và Lãnh Như Tuyết, bất giác thả lỏng người.

Hoàng đế đã chiếu cáo thiên hạ hôn sự của nàng và Lãnh Như Tuyết, hơn nữa, qua vài ngày nữa, họ sẽ thành thân, nàng còn nghĩ vẫn vợ gì nữa?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song chỉ cười lạnh đậm, không quan tâm lời của Ưu Lạc Nhạn.

Và Ưu Lạc Nhạn bị vẻ mặt thoáng qua hạnh phúc của Ưu Vô Song chọc cho cơ hồ phát điên vì ganh tị, hận không thể một bạt tay hất đi nụ cười trên mặt ấy!

Nhưng, cuối cùng ả ta cũng đè nén cơn oán hận trong thâm tâm, ả ta nhớ đến mục đích hôm nay đến đây, nếu như Ưu Vô Song biết được sự tồn tại của ‘ả’ vậy thì, không biết nàng có còn cười nổi không?

Nghĩ tới đây, Ưu Lạc Nhạn cười lạnh một tiếng, hai mắt nhìn chăm chăm Ưu Vô Song, ngữ khí trở nên cực kì quái dị hỏi: “Hôm nay từ sớm đã tan triều, ngày đại hôn của người và vương gia sắp đến gần, hôm nay sao không thấy bóng dáng của vương gia đâu?”

Hôm nay sớm đã tan triều? Ưu Vô Song nghe thấy lời của Ưu Lạc Nhạn, bất giác khẽ chấn động, nói: “Ưu Lạc Nhạn, ngươi muốn nói gì?”

Ưu Lạc Nhạn cười lạnh, ác độc nhìn Ưu Vô Song, nói: “Ưu Vô Song, ngươi có biết khi ấy tại sao ta không nguyện ý trở thành vương phi của hắn? Ngươi có phải cảm thấy kì lạ, tại sao trong mắt người khác, ta và hắn rõ ràng hai phía đều yêu thương nhau, nhưng trong lúc đại hôn, lại bày kế để người giả qua?”

Ưu Vô Song nhìn Ưu Lạc Nhạn, lòng từng chút từng chút trầm xuống, nàng cắn môi, lạnh lùng nói: “Ưu Lạc Nhạn, người có gì cứ nói thẳng, hà tất quanh co?”

Ưu Lạc Nhạn cười đắc ý, ác ý nói: “xem ra, ngươi thật sự bị hấn gạt rồi, được, hôm nay, bốn cung niệm tình ngươi và bốn cung là tỷ muội, bốn cung sẽ hảo tâm nói cho ngươi biết!”

Nói rồi, Ưu Lạc Nhạn nhìn Ưu Vô Song với ánh mắt quái dị và may mắn vì người khác gặp họa, ả ta ngừng lại, rồi nói: “Khi ấy ta không nguyện ý gả cho hấn, trở thành vương phi của hấn, là bởi vì ta biết, người hấn yêu không phải là ta! Hấn đề thân với ta, chẳng qua chỉ vì, ta và ‘ả’ có vài phần giống nhau! Nhưng Ưu Lạc Nhạn ta là ai? Sao ta lại cam tâm để hấn coi như người thế thân? Ha ha ha!”

Ưu Vô Song nghe thấy lời của Ưu Lạc Nhạn, chỉ cảm thấy ‘đùng’ một tiếng, đầu óc trống không.

Qua hồi lâu, nàng mới miễn cưỡng lấy lại tinh thần, nhìn Ưu Lạc Nhạn, khó khăn nói: “Ý ngươi là gì? Cái gì ‘ả’? ‘ả’ là ai?”

Chương 195: Thì ra nàng rất ngốc

Ưu Vô Song cười đắc ý, ác ý nói: “‘Ả’ là ai? Ha ha, Ưu Vô Song, người đừng vội, người rất nhanh sẽ gặp ả thôi! Không phải các người đang chuẩn bị đại hôn sao? Người rất nhanh sẽ gặp được ả, nhưng, tân nương trong hôn sự này, không biết sẽ là ai nhỉ? Ha ha ha”

Nói rồi, Ưu Lạc Nhạn lớn tiếng cười, tiếng cười đầy khoái ý và đố kị, ả ta không nói cho Ưu Vô Song biết, ả là ai, ả ta cũng muốn nàng ném thử, mùi vị bị người khác lừa dối!

Nghĩ tới đây, Ưu Lạc Nhạn đột nhiên dừng cười, giấu cật nhìn Ưu Vô Song nói: “À, bốn cung còn có chút việc quên nói với người, gần đây, trong triều không có việc gì, ngoài tảo triều (**thượng triều buổi sáng**) ra, những việc khác không bận, vương gia của người sao không ở trong phủ bồi người? Ha ha”

Sự bất an trong lòng dần dần tràn ngập, Ưu Vô Song nhìn nụ cười điên cuồng trên mặt Ưu Lạc Nhạn, bất giác nghĩ lại những ngày này, lời của Lãnh Như Tuyết nói với mình, cả người nàng như bị ném vào băng huyết.

Chính mấy ngày này Lãnh Như Tuyết luôn rất bận, hẵn mỗi ngày sáng sớm lên triều, cho đến chiều tà mới về phủ, hơn nữa, thậm chí có ngày đến khuya mới về phủ, hẵn nói với nàng, bởi vì bận việc chiến sự của Tây Diêm và Tử Việt quốc, cho nên mới trễ.

Nhưng nay, Ưu Vô Song nói gần đây trong triều không bận, đây rốt cuộc là việc gì? Không lẽ Ưu Lạc Nhạn vì muốn đả kích nàng, nên cố ý nói vậy?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song khẽ lắc đầu, bởi vì, nàng biết, Ưu Lạc Nhạn tuyệt đối không dựng ra việc này để gạt nàng, bởi vì, nếu như những thứ này đều là giả, đối với ả ta căn bản không có ý nghĩa gì!

Khả năng duy nhất là, người nam nhân luôn mở miệng là nói yêu nàng kia, lừa gạt nàng!

Nghĩ đến ánh mặt trời trốn tránh gần đây của hắn đối với mình, còn có sự lạnh đậm thoáng qua, Ưu Vô Song bất giác cảm thấy mình như bị tát thau nước lạnh từ đầu đến chân, trái tim rực cháy cũng phút chốc bị đông cứng lại.

Nhìn sắc mặt dần dần trở nên trắng bệch của Ưu Vô Song, lòng Ưu Lạc Nhạn càng đặc ý, khước môi ả ta cong lên nụ cười ác độc, nói: “Đúng rồi, bốn cung còn có chút việc này quên nói, việc hắn cự tuyệt thành thân với công chúa Tử Việt quốc vốn không phải vì người nữ nhân gốc người, mà là vì ả, thật nực cười, người nữ nhân gốc người lại cho rằng hắn vì người nên mới cự tuyệt thành thân, còn gốc ghêch đi cứu hắn ra, ha ha”

Một cảm giác đau xuyên tâm từ trong thâm tâm Ưu Vô Song dâng lên, hai tay nàng siết chặt, móng tay đâm sâu vào tay, nhưng nàng cứ nhiên không cảm thấy đau, vì bất cứ đau đớn nào, cũng không sánh bằng sự đau đớn trong tim nàng.

Nàng luôn cho rằng mình rất thông minh, nhưng nay, nàng mới phát hiện, bản thân rất ngốc, thật sự rất ngốc, bị hắn đầu cột trong taym nhưng nàng cứ nhiên không hề hay biết! Nàng còn ngốc đến mức cho rằng hắn bị nàng cuốn hút, có được trái tim của hắn!

Nàng thật sự là một nữ nhân ngốc, lúc ở thế kỉ 21 cũng vậy, nay cũng vậy, mãi mãi bị nam nhân lừa gạt!

Lúc ở thế kỉ 21, từng có một nam nhân tỏ tình với nàng, nói thích nàng, nàng ngốc nghếch tin lời của hắn, nhưng ma, về sau, nàng mới biết, hắn tiếp cận nàng là vì lợi dụng nàng thăm dò việc của một phạm nhân, và người phạm nhân này, chính là người hắn yêu!

Từ đó về sau, nàng đã bắt đầu đóng chặt lòng mình, nhưng nàng có làm sao cũng không ngờ, xuyên không đến đây, khi nàng cho rằng mình đã tìm được tình yêu đích thực, thì lại trở thành một trò cười!

Có lẽ, nàng không nên tin lời Ưu Lạc Nhạn, nhưng nàng biết Ưu Lạc Nhạn là một người có tâm kế, thành phủ cực sâu, khi hoán đổi chiếu cáo hôn sự của nàng và Lãnh Như Tuyết, nói những lời nói dối này căn bản không có ý nghĩa, bởi vì, nếu như sự thật được phơi bày, chỉ khiến cho ả ta mất đi địa vị thái tử phi.

Ưu Lạc Nhạn không phải là người ngốc, nàng tin rằng ả ta tuyệt đối không làm việc nhạt đá ngán chân mình, nhưng nay, ả ta nói với nàng những việc này, một là muốn đả kích nàng, hai là muốn cười nhạo nàng!

Ưu Lạc Nhạn nhìn sắc mặt mất dần từng chút huyết sắc của Ưu Vô Song, lòng đầy khoái cảm của báo thù, nếu như mục đích đã đạt được, vậy thì tự khắc ả ta không lưu lại nơi này!

Cho nên, lộ ra một nụ cười đắc ý, phong tình vạn chủng đứng dậy, không hài nhìn Ưu Vô Song, sau đó kiêu ngạo quay người bước ra cửa.

Ưu Vô Song ngẩn người ngồi trên ghế, hai mắt nàng như mất đi phương hướng, đầu óc nàng trống không, đối với sự rời đi của Ưu Lạc Nhạn, nàng không có bất kì hành động nào, thậm chí khi Vân Nhi bước vào, nàng cũng không phát giác.

Cảm giác duy nhất của nàng lúc này, chính là lòng rất đau, rất đau! Đau đớn khôn cùng!

Vân Nhi thấy bộ dạng ngẩn người của Ưu Vô Song, bất giác khiến nàng ta giật nảy mình, vội đi lên trước, nhẹ nhàng vỗ vai Ưu Vô Song, lo lắng nói: “Tiểu thư? Người sao vậy?”

Ưu Vô Song bây giờ không còn phản ứng gì, ánh mắt vô thần nhìn về phương xa, bên tai không ngừng vang lại lời của Ưu Lạc Nhạn: “Người rất nhanh sẽ gặp được ả, nhưng, tân nương trong hôn sự này, không biết sẽ là ai nhỉ? Ha ha ha...”

Lời của Ưu Lạc Nhạn, cứ như một con rắn độc, không ngừng khuấy động trong tim nàng. Khiến nàng không tài nào xua đuổi đi được.

Vân Nhi nhìn thấy dáng vẻ của Ưu Vô Song, hoảng loạn, nàng ta ra sức lay đôi vai nhỏ bé của Ưu Vô Song, lớn tiếng nói: “Tiểu thư? Tiểu thư, người đừng dọa nô tì, người nói gì đi chứ?”

Chương 196: Nặng nề.

Dưới sự lay động của Vân Nhi, Ưu Vô Song cuối cùng cũng có phản ứng, nàng thu lại ánh nhìn, có chút bàng hoàng nhìn Vân Nhi, lẩm bẩm nói: “Vân Nhi? Sao ngươi lại vào đây?”

Vân Nhi nhìn bộ dạng thất thần của Ưu Vô Song, bất giác lo lắng nói: “Tiểu thư, người sao vậy? Có chuyện gì xảy ra?”

Ưu Vô Song không nói gì, nàng sững sờ nhìn Vân Nhi, qua một lúc lâu, mới nhẹ nhàng nói: “Vân Nhi, ngươi sẽ không gạt ta phải không? Ngươi sẽ không gạt ta phải không?”

Vân Nhi không biết Ưu Vô Song xảy ra việc gì, nhưng nhìn bộ dạng bất lực của Ưu Vô Song, lòng nàng ta bất giác dâng lên cảm giác chua chát, nàng ta ra sức gạt đầu, nói: “Tiểu thư, nô tì sẽ không gạt người, nô tì sao lại gạt người chứ?”

Chính trong lúc Ưu Vô Song nhìn dung mạo thanh tú của Vân Nhi, đột nhiên ôm lấy Vân Nhi, sau đó vùi đầu vào lòng Vân Nhi, đúng vậy, Vân Nhi sẽ không gạt nàng, chí ít nàng còn có Vân Nhi, không phải sao?

Vân Nhi nhẹ nhàng ôm lấy Ưu Vô Song, nàng ta không hiểu tại sao sau khi nhị tiểu thư rời khỏi, tiểu thư đã trở thành bộ dạng như vậy, nhưng nàng ta biết chắc rằng, nhất định là nhị tiểu thư đã nói gì đó với tiểu thư, cho nên tiểu thư mới như vậy, bởi vì, từ sau khi tiểu thư hồi phục thần trí luôn một mực kiên cường, chưa từng có bộ dạng bất lực như thế này, nhìn bộ dạng bây giờ của nàng, nàng ta thật sự rất lo lắng.

Chủ tớ hai người cứ yên lặng ôm nhau, qua một lúc lâu, tâm trạng Ưu Vô Song mới dần dần bình tĩnh, tuy lòng vẫn đau nhói nhưng nàng vẫn bình tâm lại.

Nàng là Ưu Vô Song, nàng là Ưu Vô Song kiên cường, nàng làm sao có thể vì mấy câu nói không có ý tốt lành gì của Ưu Lạc Nhạn mà bị hạ gục chứ?

Bất kể Ưu Lạc Nhạn nói là thật hay không, bất kể Lãnh Như Tuyết có gạt nàng hay không, nàng đều cần hỏi hẩn trước, nàng muốn hẩn chính miệng nói với nàng, đây rốt cuộc là việc gì?

Sự ôn nhu và ân cần của Lãnh Như Tuyết đối với nàng, vẫn còn hiện hữu trong đầu nàng, nàng không tin, không tin đó là giả, nếu như thật sự là thế, hẩn hà tất lại muốn cưới nàng làm phi lần nữa?

Nghĩ tới đây, nàng đứng dậy, cơ thể nhỏ bé cứng đờ từng bước từng bước đi về phía Vô Trần điện, nàng muốn ở Vô Trần điện đợi hẩn, đợi hẩn về nói rõ ràng tất cả.

Màn đêm, dần dần buông xuống, một chiếc xe ngựa hào hoa, dừng trước cửa thất vương phủ, thân ảnh cao to của Lãnh Như Tuyết từ trên xe ngựa bước xuống, sau đó lớn bước đi vào trong phủ.

Chỉ thấy tuần nhan hẩn lúc này đang co chặt, bộ dạng tâm sự nặng nề.

Lí ma ma đứng ở cửa đại đường, nhìn thấy Lãnh Như Tuyết trở về, vội tiến lên trước hành lễ, cung kính nói: “Vương gia!”

Lãnh Như Tuyết dừng bước chân lại, nhú mào, nói: “Vương phi giờ đang ở đâu?”

Lí ma ma cúi đầu đáp: “Hồi vương gia, vương phi giờ đang ở Vô Trần điện....”

Nói tới đây, Lí ma ma ngẩng đầu nhìn Lãnh Như Tuyết, có chút ngập ngừng.

Bộ dạng của Lí ma ma, Lãnh Như Tuyết tự khắc nhìn rõ, cho nên, hần kiên nhẫn, nói: “Lí ma ma, người có lời cứ nói.”

Lí ma ma cười có chút không tự nhiên: “Vâng, vương gia. Hôm nay thái tử phi có đến, vương phi và thái tử phi có trò chuyện một lúc thì trở về, chỉ là, sau khi thái tử phi rời khỏi, vương phi có chút kì lạ, không biết có phải là lão nô suy nghĩ nhiều không....”

Nghe xong lời của Lí ma ma, nét mặt Lãnh Như Tuyết không có biểu cảm gì, hần kiên nhẫn ngắt lời của Lí ma ma, lạnh lùng nói: “Bổn vương biết rồi!”

Nói rồi, Lãnh Như Tuyết không đợi Lí ma ma nói gì, đã bước chân rời khỏi.

Bất tri bất giác, Lãnh Như Tuyết đã đi đến Vô Trần điện, nhìn ánh đèn truyền ra từ Vô Trần điện, Lãnh Như Tuyết khẽ do dự một lúc, sau đó quay người đi về phía thư phòng.

Một mực đi vào thư phòng, Lãnh Như Tuyết mới thả lòng người, cả người dựa vào chiếc ghế thái sư rộng lớn, và ánh mắt của hần, lại rơi vào mảnh đá mài mực ở một góc bàn, nhìn mảnh đá mài mực ấy, hần bất giác nhớ lại trước kia.

Đã từng có một nữ tử yêu kiều, luôn tươi cười ôn nhu đứng bên thư án, động tác vô cùng nhẹ nhàng mài mực cho hấn, bồi hấn trải qua từng đêm dài.

Bên tai hấn phảng phất còn có thể nghe được tiếng nói ôn nhu của ‘nàng’.

Lãnh Như Tuyết không động đậy nhìn chăm chăm mảnh đả mài mực, hấn nhớ lại nữ tử yếu đuối sà vào lòng hấn khóc nức nở, sắc mặt ‘nàng’ trắng bệch bất lực, khiến lòng hấn khẽ đau nhói, nhớ lại nụ cười của ‘nàng’ trước mặt hấn trước kia, lại nhớ lại sắc mặt trắng bệch của nữ tử trong lòng hấn hôm nay, lòng Lãnh Như Tuyết thật sự rất không thoải mái.

Tuy nhiên, trong đầu hấn đột nhiên lại hiện ra một dung mạo nghiêng thành, hai tay hấn siết chặt lại với nhau, đau khổ nhắm nghiền hai mắt.

Qua một lúc lâu, hấn mới từ từ mở mắt, sau đó đứng dậy, lớn bước đi ra ngoài.

Vô Trần điện, nơi nay vẫn yên tĩnh như vậy, chỉ làm giai nhân sống trong Vô Trần điện đã đổi người.

Bước chân Lãnh Như Tuyết vạn phần nặng nề, từng bước từng bước đi vào Vô Trần điện, mỗi bước đi, hấn đều cảm thấy nặng nề vô cùng, nặng đến mức hấn cảm thấy khó thở.

Chương 197: Lời không thật lòng

Vô Trần điện.

Tấm phòng tranh nhũ sáng đầy ánh nến, màu vành nhật chiếu vào thân hình nhỏ bé co tròn trên ghế, và nhân nhi cuộn tròn trên ghế, đang thất thần nhìn bầu trời đen mực bên ngoài cửa sổ. Gương mặt nhỏ ấy, có vết tích của hai dòng lệ.

Nếu như có thể, nàng thà rằng tin rằng hẳn thật sự yêu nàng, không hề lừa gạt nàng, nhưng, nàng từ miệng Vân Nhi biết được, hẳn đã về phủ từ sớm, nhưng sao lại không dám đến gặp nàng?

Bây giờ trong lòng nàng đã không còn cách nghĩ nào khác nữa, nàng chỉ muốn nghe thấy chính miệng hắn nói với nàng sự thật, nàng muốn biết, vị trí của nàng trong lòng hắn, phải chăng cũng như Ưu Lạc Nhận, cũng chỉ là thể thân cho người nữ nhân nào đó.

Đêm đã hạ. Sau khi nàng để Vân Nhi đi nghỉ ngơi, trong tấm phòng trở nên yên tĩnh đến đáng sợ, tấm phòng đã yên tĩnh như vậy bao lâu rồi nhỉ? Nàng không biết, nàng chỉ biết, lần này, sau khi nàng trở về thất vương phủ, nơi đây dường như ngày ngày đều có tiếng cười ôn nhu của hắn.

Nhưng nay, chỉ có sự tĩnh lặng và tịch mịch tựa nước ngưng đọng.

Khi Lãnh Như Tuyết nhẹ nhàng đẩy cửa tấm phòng ra, hiện ra trong mắt chính là thân hình nhỏ bé, nhưng lại rất quật cường, co cuộn trên ghế, không biết tại sao, nhìn thấy nàng, hắn đột nhiên cảm thấy sợ hãi phải đối diện với nàng, sợ phải đối diện với ánh mắt tri vấn của nàng.

Tuy nhiên trong lúc hấn do dự không dứt, đôi mâu mờ ảo của Ưu Vô Song đã nhìn vào hắc mâu thoáng kinh hoàng của hấn.

Hấn, cuối cùng vẫn đến rồi sao?

Ưu Vô Song cố nhướn nụ cười, nhìn dung mạo tuấn mỹ ấy, nhỏ nhẹ nói: “Người đến rồi?”

Âm thanh nàng lãnh đạm, không có tri vấn như hấn tưởng, cũng không có phần nộ, càng không có hoạt bát như thường ngày. Thứ có bây giờ, chỉ là thoáng qua, dưới ánh lửa, nhìn nàng cứ như không có thật.

Nhìn khuôn mặt nhỏ ấy, nụ cười gượng gạo ấy, phảng phất như nàng mọi lúc đều có thể tan biết, tim hấn đột nhiên co thắt lại.

Hấn vô thức tiến về trước mấy bước, nhẹ nhàng ôm cơ thể nhỏ bé ấy vào lòng, khiến cho cơ thể nhỏ bé, mềm mại của nàng sát vào ngực mình.

Ưu Vô Song không hề vùng vẫy, mà chỉ dịu dàng vùi đầu vào vòng tay rộng lớn và ấm áp của hấn, tham luyến hít làn hương thuộc về hấn.

Nàng không lừa dối bản thân, nàng cũng không lừa dối được bản thân, ngửi thấy mùi hương quen thuộc của hấn, nàng biết bản thân mình nhớ vòng tay ấm áp này biết bao.

Nàng chỉ lặng lẽ sà vào lòng hấn, nàng không nói gì, nàng không muốn đánh tan đi sự tốt đẹp lúc này, nhưng, tim, lại cứ đang rỉ máu, đang đau đớn.

Nàng đang đợi, đợi hấn mở miệng, đợi hấn cho nàng một phương thuốc trị sự đau đớn trong tim, hoặc là một liều thuốc độc đoạn trường,

tất cả, nằm trong hắn, nằm trong lời giải thích của hắn.

Hai người cứ ôm chặt lấy nhau như vậy, không ai nói gì.

Trong phòng, đầy ấm áp, nhưng, lại tràn ngập ưu thương không thể nào xóa đi.

Lòng Ưu Vô Song dần dần rơi vào vực thẳm, nàng chỉ cảm thấy bản thân phảng phất như bị ném vào băng động, toàn thân dần dần lạnh toát, hắn vẫn không muốn nói cho nàng biết sao? Hắn vẫn là lựa chọn lừa dối nàng sao?

Một giọt nước mắt, lặng lẽ lăn từ má nàng xuống, sau đó biến mất trong áo bào trắng tuyết của hắn.

Tim Lãnh Như Tuyết, đang đau, hai tay hắn ôm chặt nhân ni trong lòng, phảng phất như hễ buông tay, nàng sẽ biến mất.

Hắn không muốn lừa dối nàng, không muốn nhìn thấy bộ dạng thương tâm bất lực của nàng, hắn muốn nói với nàng, để nàng không suy nghĩ vẩn vơ, nhưng hắn không thể lừa dối bản thân, ba ngày trước khi nhìn thấy 'nàng', hắn đã biết, hắn đối với 'nàng' vẫn chưa hoàn toàn buông tay.

Hắn không biết nên nói với Ưu Vô Song thế nào về việc hắn và 'nàng', hắn sợ rằng khi nàng biết được sự tồn tại của 'nàng', sẽ không chịu hiểu cho hắn.

Chỉ là, hắn không biết rằng, sự trầm mặc của hắn, lại khiến tim Ưu Vô Song đau đớn từ sâu bên trong, nàng vốn quật cường, không cách nào tha thứ sự trầm mặc của hắn.

Qua một hồi lâu, Ưu Vô Song cuối cùng từ từ ngẩng đầu, nhìn vào tuấn nhan quen thuộc trước mắt, trầm mặc một lúc, nàng miễn cưỡng nở nụ cười còn khó coi hơn khóc: “Gần đây có phải là rất bận không? Sao khuya như vậy mới về phủ?”

Nhìn gương mặt cố gượng nở nụ cười trước mặt, hai khóe mắt đỏ hoe, lòng Lãnh Như Tuyết dâng lên sự hổ thẹn, hắn muốn nói với nàng sự thật, nhưng trong giây phút mở miệng, bất giác nói: “Bởi vì việc chiến sự, cho nên lưu lại trong cung thảo luận cùng phụ hoàng. Nàng sao khuya như vậy còn chưa nghỉ ngơi?”

Nét mặt của hắn, vẫn ôn nhu như trước, nhưng, trong nụ cười mím ôn nhu của hắn, Ưu Vô Song vẫn nhìn thấy một sự không tự nhiên, lòng nàng, không ngừng rơi xuống, nụ cười trên mặt không còn giữ được, lòng đang đau nhói kịch liệt, khiến cho khuôn mặt khẽ co lại.

Qua một lúc lâu, nàng hít một hơi sâu, cố đè nén sự đau đớn trong lòng, gian nan nở nụ cười lần nữa, nhỏ tiếng hỏi: “Lãnh Như Tuyết, người có thật sự yêu ta không?”

Lãnh Như Tuyết khẽ tránh mặt đi, không dám đối diện ánh mắt thuần khiết mà cố chấp của nàng, không thật lòng cười nói: “Đã không còn sớm nữa, nàng nghỉ ngơi sớm đi, hôm nay ta còn có một số việc còn chưa giải quyết, đêm hôm nay, ta sẽ đến thư phòng.”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết buông Ưu Vô Song ra, đứng dậy, quay người rời đi. Không biết tại sao, lòng hắn lựa chọn chạy trốn, hắn bây giờ, không muốn đối diện nàng, bởi vì, hắn sợ đối diện ánh mắt nhìn thấu tất cả của nàng.

Chương 198: Cố ý che giấu chuyện xưa (1)

Nhìn ánh nhìn trốn tránh của hắn và hành động chạy trốn kia, nơi sâu thẳm trong lòng Ưu Vô Song cảm thấy như ‘crack’ một tiếng, cả con tim phút chốc như tan thành từng mảnh vỡ, một giọt nước mắt, cuối cùng cũng không nhịn được lăn dài từ má nàng xuống.

Việc đến nước này, nàng đã xác định việc Lãnh Như Tuyết lừa dối nàng, nếu như hắn thật sự yêu nàng, hắn sẽ không chạy trốn câu hỏi của nàng, không lẽ, nói yêu nàng khó khăn đến thế sao?

Nước mắt trên mặt Ưu Vô Song, khiến Lãnh Như Tuyết sửng người, hắn nhìn gương mặt bi thương, lòng bỗng đau thắt, hắn vô thức đưa tay lau đi nước mắt trên mặt nàng, sau đó nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ lạnh băng của nàng, miễn cưỡng cười nói: “Song Nhi, đang yên đang lành sao lại khóc?”

Chính lúc ấy Ưu Vô Song nhẹ nhàng rút tay lại, cười thê lương, sững sờ nhìn dung mạo tuấn mỹ, nhẹ nhàng nói: “Lãnh Như Tuyết, ta không sao, chỉ là nhớ nhà thôi! ta muốn nghỉ ngơi, người đi bận việc của người đi!”

Hắn hít một hơi sâu, cố ý lơ đi thâm tâm đang khẽ nhói đau của mình, nói: “Nàng hôm nay cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi!”

Ưu Vô Song không trả lời, bởi vì, nàng quay lưng đối diện với dung mạo hắn, lúc này lệ đã đầy mặt, nàng cắn chặt đôi môi trắng bệch không chút sắc máu của mình, cơ hồ như dùng hết sức toàn thân, mới có thể ngăn bản thân khóc thành tiếng.

Lãnh Như Tuyết lẳng lẳng nhìn đôi vai khẽ run lên của Ưu Vô Song, qua một lúc lâu, hần mới lấy chiếc áo choàng bên cạnh khoác cho Ưu Vô Song, sau đó quay người lại, lẳng lẳng rời đi.

Trong giây phút cửa tắm phòng đóng lại, cơ thể nhỏ bé của Ưu Vô Song đã không còn sức lực, ngã trên giường, tiếng khóc cố kìm nén bỗng chốc vỡ òa ra, nàng khóc thối khoái, đem tất cả ủy khuất và đau khổ toàn bộ biến thành nước mắt, phát tiết ra ngoài.

Nàng bây giờ mới biết, tình yêu là tuyệt đẹp, thứ thật sự gây tổn thương cho người, lại chính là sự phản bội và lừa dối của người mình yêu.

Thân người cao lớn của Lãnh Như Tuyết hóa thạch ngoài cửa tắm phòng, tiếng khóc khẽ ấy, truyền vào tai hần, khiến trái tim băng lạnh của hần phút chốc thắt chặt lại.

Hai tay hần nắm lại thành quyền, miễn cưỡng bản thân không được quay trở lại, dang bước rời đi, bỏ lại tiếng khóc khẽ ấy lại sau lưng.

Lãnh Như Tuyết không trở về thư phòng, hần một mình đi đến hoa viên đen như mực.

Nhìn ánh trăng có chút âm ảnh treo giữa không trung, bên tai hần, phảng phất như còn văng vẳng tiếng khóc khẽ đầy ưu thương.

Gió đem se lạnh, nhẹ nhàng cuốn bay áo bào trắng khiết của hần lên, nghịch ngợm vén tóc hần, và cũng đồng thời gợi lại kí ức, kí ức sâu mà hần cố tình che giấu.

Hần và Lãnh Như Phong, từ nhỏ mẫu thân đã mất, đặc biệt là hần, hần thậm chí ngay cả bộ dạng của mẫu pho, đều là nhìn bức họa trong thư phòng của phụ hoàng mới biết được.

Bởi vì, khi ấy mới ra đời chưa đầy một tuần tuổi, mẫu phi hẳn đã bệnh mà qua đời, từ khi hẳn bắt đầu có kí ức, hẳn đã không biết mẫu ái là gì .

Trước khi hẳn năm tuổi, người bằng hữu chơi cùng duy nhất của hẳn, chỉ có Lãnh Như Phong người ca ca lớn hơn hẳn một tuổi này, không biết có phải là do phụ hoàng cố ý, hay là sự cố ý chỉ thị của tất cả các binh phi trong cung, khiến cho hẳn ngoại trừ Lãnh Như Phong ra rất ít tiếp xúc cùng các huynh đệ tỷ muội khác.

Tuy nhiên, khi hẳn năm tuổi, ‘nàng’ lớn hơn hẳn năm tuổi kia đã xuất hiện, ‘nàng’ là nữ nhi của đại thần trong triều, phụ thân ‘nàng’ từng là vị danh tướng của Tây Diêm, nhưng trong một chiến trận, đã bị quân địch giết chết.

Phụ hoàng niệm tình phụ thân ‘nàng’ có công hộ quốc, cho nên mới cho người đưa cô nhi này vào cung nuôi dưỡng. Cứ như vậy, ‘nàng’ đến bên cạnh hẳn.

‘Nàng’ lớn hơn hẳn năm tuổi, ở cùng với ‘nàng’, hẳn có cảm giác như được tỷ tỷ hay mẫu thân quan tâm

‘Nàng’ đối với hẳn hết mực chiều cố, cơ hồ là tỉ mỉ chu đáo.

‘Nàng’ và Ưu Vô Song không giống nhau, ‘nàng’ cứ như là thủy nữ, tính cách ôn nhu lương thiện, đối với tính khí trẻ con của hẳn, ‘nàng’ luôn mỉm cười, ôn nhu như mẫu thân mà quan tâm hẳn.

Theo năm tháng tuổi cũng tăng, hẳn đối với ‘nàng’ dần dần trở nên lệ thuộc, kì thực, hẳn luôn không phân rõ cảm giác của mình đối với ‘nàng’ rốt cuộc là lệ thuộc hay là yêu.

Ngày tháng, từng năm từng năm trôi qua, chớp mắt, hắn đã trở thành một thiếu niên mười ba tuổi, còn 'nàng' khi ấy đã mười tám, chính trong năm ấy, quan hệ của 'nàng' và hắn, đã hoàn toàn thay đổi.

Hắn còn nhớ, năm ấy, hắn sau khi lên điện trở về, không tìm thấy 'nàng', một mình đã đến phòng 'nàng', kết quả, lại thấy 'nàng' đang tắm, hắn lần đầu tiên nhìn thấy cơ thể nữ nhân, khi ấy, phản ứng duy nhất của hắn, chính là ngẩn ngơ.

Còn 'nàng', khi thấy hắn xuất hiện, không có chút hoang mang, mà chỉ mỉm cười, dung một ánh mắt ôn nhu như thường ngày nhìn hắn, cứ như vậy không một mảnh che thân đi đến trước mặt hắn, kéo lấy tay hắn, đi về phía giường.

Hắn đã không còn nhớ, việc ấy xảy ra như thế nào, nhưng, 'nàng' là người nữ nhân đầu tiên của hắn, sự thật này, khiến hắn cả đời khó quên.

Từ đó về sau, 'nàng' trở thành người nhân của hắn, ban ngày, 'nàng' vẫn là tỉ tỉ của hắn, tỉ mỉ chu đáo quan tâm hắn, nhưng đến tối, 'nàng' lại trở thành nữ nhân của hắn, nằm dưới người hắn uyển chuyển thừa hoan. (PP: hờ hờ, mọi người đừng cho là Phi Phi đen tối nhé! Dịch khúc này mà ta tay run hết mấy tiếng >o<")

Chương 199: Cố ý che giấu chuyện xưa (2)

Cứ như vậy, quan hệ của họ một mực duy trì cho đến năm hắc mười lăm tuổi, năm ấy, hắc huyết khí phương kang, đang cùng 'nàng' quần quýt trong phòng, bị thái giám bên cạnh phụ hoàng vô tình bắt gặp.

Rất nhanh, việc của họ đã truyền đến tai phụ hoàng, phụ hoàng long nhan đại nộ, từ trước đến nay luôn yêu thương hắc hết mực, lần đầu tiên đánh hắc một bạt tay.

Tuy phụ hoàng cực kì tức giận, nhưng hắc vẫn kiên quyết đề ra ý kiến, muốn cưới 'nàng' làm phi.

Tuy nhiên, không ngoài ý muốn, phụ hoàng tuyệt tình cự tuyệt hắc, thậm chí ngay cả yêu cầu nạp 'nàng' làm thiếp của hắc cũng cự tuyệt.

Bị phụ hoàng biết được quan hệ của họ, 'nàng' hiển nhiên rất hoang mang, hắc còn nhớ rõ, đêm ấy, 'nàng' nằm trong lòng hắc, yếu đuối khóc nức nở, nói với hắc tình yêu của 'nàng' đối với hắc.

Hắc an ủi nàng, nhưng, hắc khi ấy mới chỉ là một thiếu niên mười lăm tuổi, hắc không có bất kì sức mạnh để chống lại người phụ thân thiên tử của hắc, điều hắc có thể làm chỉ có hạ quyết tâm, đưa nàng rời khỏi chốn hoàng cung cho họ gấm yếm vị này.

Nhưng, ngoài ý muốn của hắc là, 'nàng' kiên quyết không nguyện ý cùng hắc rời cung, 'nàng' nằm trong lòng hắc khóc, nhưng lại không tình nguyện cùng hắc rời khỏi hoàng cung.

Thấy ‘nàng’ như vậy, hấn chỉ có cách đáp ứng ‘nàng’, tiếp tục ở lại trong cung, sau đó từ từ nghĩ cách thuyết phục phụ hoàng.

Nhưng hấn nghĩ quá đơn giản, hấn làm sao cũng không ngờ, qua đó không lâu, phụ hoàng cư nhiên hạ một đạo thánh chỉ, hôn phối cho ‘nàng’ và con trai của lễ bộ thượng thư làm thê tử.

Hấn không có năng lực kháng chỉ, cho nên trước đêm ‘nàng’ thành thân, hấn đã lén đi gặp ‘nàng’, muốn đưa nàng cùng rời khỏi hoàng cung, thoát khỏi tất cả nơi đây, sống cuộc sống bình dị.

Hấn cho rằng ‘nàng’ sẽ cùng hấn đi, nhưng, ‘nàng’ đến cùng vẫn khóc nói với hấn, ‘nàng’ không muốn chịu khổ, sau khi phụ thân ‘nàng’ mất, đã chịu quá đủ những ngày tháng không nơi nương tựa, ‘nàng’ không muốn trải qua những ngày tháng ấy nữa.

Trong sự lựa chọn gả cho người khác và hấn, nàng cuối cùng vẫn chọn gả cho con trai của lễ bộ thượng thư.

Ngày ‘nàng’ thành thân, hấn tận mắt nhìn thấy ‘nàng’ mặc đại hồng giá y, từng bước từng bước đi đến vòng tay của người khác.

Còn hấn, chỉ có thể đứng trong góc, cắn chặt môi, mắt tiễn ‘nàng’ đi xa.

Đêm hôm đó, hấn một mình trong thư phòng nơi từng cùng nàng ở, uống rượu say, không ngừng gọi tên ‘nàng’. Trong giây phút đó, tim hấn đau như cắt.

Từ đó về sau, hấn phảng phất như thay đổi thành một người khác hấn, bắt đầu nhiệt tình việc chính sự và quyền lực, hấn cố tình lay động người thừa tướng Ưu Thành Minh, và lại vô tình quen biết được Ưu Lạc Nhận nuôi dưỡng trong thâm khuê.

Lần đầu tiên nhìn thấy Ưu Lạc Nhạn, hấn cơ hồ sửng sờ, bởi vì, ả và ‘nàng’ có vài phần giống nhau, trong phút chốc, hấn cơ hồ tưởng rằng ‘nàng’ trở về bên hấn.

Dù rằng hấn biết, Ưu Lạc Nhạn không phải là ‘nàng’, nhưng hấn vẫn không nhịn được xem Ưu Lạc Nhạn là ‘nàng’.

Hấn bắt đầu cố tình tiếp cận Ưu Lạc Nhạn, chỉ vì an ủi trái tim từng bị ‘nàng’ tổn thương.

Khi hấn tươi cười cùng Ưu Lạc Nhạn xuất hiện trước mặt mọi người, tất cả mọi người đều cho rằng hấn đã quên ‘nàng’, đã yêu Ưu Lạc Nhạn, nhưng mà, chỉ có hấn mới biết, mỗi khi hấn nhìn thấy Ưu Lạc Nhạn, vô thức xem Ưu Lạc Nhạn là ‘nàng’.

Bởi vì quyền lực, hấn cùng đại hoàng huynh bất hòa, trong lòng hấn biết đại hoàng huynh muốn lôi kéo Ưu Thành Minh, muốn cùng thừa tướng phủ kết thân, cho nên, hấn nhanh hơn hấn ta một bước, đề thân với Ưu Thành Minh, hấn biết Ưu Thành Minh có một nữ nhi gốc nghiệt, hấn đợi xem, đại hoàng huynh cưới một nữ nhân gốc nghiệt làm phi.

Nhưng, hấn không ngờ, trong ngày đại hôn của hấn và Ưu Lạc Nhạn, Ưu Lạc Nhạn lại lên kiệu hoa của đại hoàng huynh, còn hấn, lại cưới người nữ nhân gốc nghiệt.

Trong lòng hấn luôn xem Ưu Lạc Nhạn là ‘nàng’, hấn không thể chấp nhận việc ‘nàng’ rời khỏi hấn lần nữa, cho nên, trong lúc phẫn nộ và thất vọng, hấn đã dùng hình với người nữ nhân gốc nghiệt, sau đó đuổi đến hậu viện, đánh vào lãnh cung.

Vì hắn xem Ưu Lạc Nhạn là ‘nàng’, cho nên hắn điên cuồng, bất chấp sự thật Ưu Lạc Nhạn đã trở thành vương phi của đại hoàng huynh, ngoan cố đoạt Ưu Lạc Nhạn từ tay đại hoàng huynh trở về.

Bởi vì hắn không thể chịu đựng, ‘nàng’ một lần nữa trở thành nữ nhân của người khác.

Tuy nhiên, chính trong lúc hắn thực hiện kế hoạch, hắn lại vô tình phát hiện vương phi của hắn không ngốc, không những không ngốc, mà còn rất thông minh, thậm chí còn có dung mạo nghiêng thành.

Quen với nàng, hắn phát hiện, trên người nàng có một thứ thu hút hắn, khiến hắn luôn bất giác muốn được gần nàng.

Nhưng hắn không muốn thay đổi kế hoạch, bởi vì hắn cần đoạt ‘nàng’ trở về.

Nhưng hắn lại xem thường sự ảnh hưởng của nàng đối với hắn, khi ở phủ thái tử, tiếp cận cố ý của nàng, và ánh mắt của đại hoàng huynh và lục hoàng huynh nhìn nàng, khiến hắn cơ hồ nghĩ cũng không nghĩ, phút chốc thay đổi chủ ý, vì trong giây phút đó, hắn vô thức không muốn nàng rời xa hắn.

Tuy nhiên, sự việc tiếp đó xảy ra, lại khiến hắn hối hận vô cùng, hắn đã tổn thương nàng, khi nàng toàn thân đầy máu, được đại hoàng huynh ôm trong lòng, hắn mới biết hắn sai bao nhiêu.

Vì tất cả mọi việc đều là mưu kế của Ưu Lạc Nhạn, lên nhằm kiêu hoa không phải là lỗi của nàng, nhưng hắn lại đổ hết tất cả mọi sai lầm lên đầu nàng.

Trong giây phút ấy, lòng hắn, đã dần dần thay đổi, sự tổn thương do âm ảnh của ‘nàng’ gây ra, cũng vì nàng mà khiến hắn dần quên đi.

Tuy nhiên, chính trong lúc hắn nhận thấy mình yêu nàng sâu đậm thì ‘nàng’ lại xuất hiện, một lần nữa gợi dậy chuyện xưa hắn cố tình quên đi kia.

Chương 200: Việc ngoài dự đoán.

Hắn cho rằng bản thân đã quên nàng, nhưng khi thân ảnh yếu đuối đơn bạc của ‘nàng’ một lần nữa xuất hiện trước mắt hắn, gương mặt trắng bệch hao gầy đầy nước mắt của ‘nàng’, đầy bi ai cầu khẩn nhìn hắn, hắn phút chốc mềm lòng.

Hắn cuối cùng cũng không nhịn được đi đến trước, ôm ‘nàng’ vào lòng, dù cho trong đầu hắn vì thoáng qua gương mặt nghiêng thành mà khẽ do dự một giây.

Trong lời khóc than của ‘nàng’, hắn mới biết, những năm nay, ‘nàng’ sống không tốt tí nào, bởi vì ‘nàng’ không còn thân trinh nữ, cho nên trong đêm tân hôn, phu quân ‘nàng’ tức quá hóa then, phải áo bỏ đi.

Từ đó về sau, đối với ‘nàng’ không hỏi không nghe, trăm phần lạnh nhạt, thậm chí, để mặc cô ti thiếp trong phủ ức hiếp ‘nàng’, hành hạ nàng.

Chính trong lúc ‘nàng’ không còn chịu đựng được nữa, cuối cùng, trong một ngày, ‘nàng’ phẫn nộ tát người tiểu thiếp mà hắn ta sủng ái nhất một bạt tay, nhưng hành động này lại đem đến tai họa càng lớn cho ‘nàng’!

Bởi vì, người tiểu thiếp đó đã mang thai, vì một bạt tay của ‘nàng’ mà mất đi đứa con.

Vì sự chỉ khống chỉ người tiểu thiếp, ‘nàng’ bị phu quân bạo đánh một trận, sau đó cho ‘nàng’ hưu thư, đuổi ra khỏi phủ.

‘nàng’ thực sự không còn cách nào, lại một thân nữ tử đơn độc không nơi nương tựa, cho nên, mới tới tìm hấn.

Nhìn dung mạo tiều tụy của ‘nàng’, hấn làm sao có thể không quan tâm? Suy cho cùng, tất cả đều do hấn gây ra, nếu như, nếu như khi ấy, hấn không lấy đi cơ thể của ‘nàng’, vậy thì, ‘nàng’ bây giờ sẽ không bị phu quân lạnh nhạt, càng không bị từ chối phủ.

Hấn kì thực cũng biết, hấn khó khăn lắm mới có thể thuyết phục tiểu nữ nhân đồng ý trở thành vương phi của hấn một lần nữa, và ngày đại hôn của hấn và nàng gần đến, nếu như bị nàng biết được, e là không biết nàng sẽ nghĩ thế nào!

Nhưng dù là như vậy, hấn lại không thể không quan tâm, vì dù sao ‘nàng’ cũng là người nữ nhân đầu tiên của hấn, trong lòng hấn đối với ‘nàng’ vẫn còn mấy phần tình ý, tình cảm trước kia, không phải nói dứt là có thể dứt, hơn nữa, đối với việc nàng gặp phải, hấn còn có vài phần tự trách.

Một trận gió lạnh thổi qua, Lãnh Như Tuyết hít một hơi sâu, từ chuyện xa xưa, hồi thần lại.

Hấn nhìn ánh đèn nơi Vô Trần điện xa kia, khẽ thở dài, sau đó quay người, đi về phía thư phòng.

Hấn biết, hấn không thể giấu được nàng bao lâu, kì thực, hấn cũng không muốn giấu nàng, hấn chỉ là, muốn sắp xếp nơi ở tốt cho ‘nàng’ sau này, sau đó mới nói rõ với nàng, hy vọng nàng có thể hiểu cho hấn.

Đêm, trầm xuống trong lặng lẽ.

Hai trái tim khó khăn lắm mới hòa làm một, nay lại trong một đêm tối bình thường như vậy, khẽ thay đổi.

Một đêm không chớp mắt, khiến Ưu Vô Song nhớ đến một người, đó là Lãnh Như Phong.

Lãnh Như Phong là huynh đệ cùng mẫu thân với Lãnh Như Tuyết, tình cảm hai cực tốt, đối với việc của Lãnh Như Tuyết, hắn ta nhất định biết.

Dù là Lãnh Như Tuyết có ý giấu nàng, vậy thì nàng không thể ngồi đó đợi chết, bởi vì nàng là Ưu Vô Song, là Ưu Vô Song kiên cường, dù cho trái tim đau đớn khôn cùng vẫn không chịu thỏa hiệp.

Dù Lãnh Như Tuyết không nói, vậy nàng sẽ tự đi hỏi rõ! Nếu như trong lòng Lãnh Như Tuyết yêu người khác, vậy thì nàng sẽ thành toàn hắn, dù cho lòng nàng không nở. Nhưng nàng tuyệt đối không gả cho người không yêu nàng!

Lúc trời đã sáng, Ưu Vô Song mới khép đôi mắt sưng mọng lại, và khi nàng mở mắt lần nữa, trời đã sáng hẳn.

Nàng không đợi Vân Nhi lại gọi, lần đầu bản thân tự dậy, lau rửa mặt xong, mới dẫn theo Vân Nhi còn đang mù mờ đi về phía cửa lớn của thất vương phủ.

Tuy nhiên, mọi việc luôn có ngoài ý muốn.

Ở cửa của thất vương phủ, Ưu Vô Song cuối cùng cũng nhìn thấy cảnh không nguyện ý nhìn thấy.

Lãnh Như Tuyết một thân bạch y, cơ thể cao lớn đang đứng ở ngoài cửa, trong lòng hắt, đang ôm chặt một nữ tử thân hình nhìn rất yếu đuối.

Vị nữ tử ấy mặc y phục đậm sắc, tóc đen dài, xõa xuống vai, che đi dung mạo nằm trong lòng Lãnh Như Tuyết.

Ưu Vô Song chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát, máu toàn thân phút chốc ngừng chảy, nàng vội dừng bước chân, hai mắt nhìn chăm chăm hai người ôm chặt lấy nhau ngoài cửa.

Vân Nhi theo sau lưng Ưu Vô Song, nàng ta không nhìn thấy Lãnh Như Tuyết, nàng ta chỉ nhìn thấy Ưu Vô Song dừng lại, bất giác có chút kì lạ hỏi: “Tiểu thư, người sao lại.....”

Tiếng của Vân Nhi vì nhìn thấy hai người ôm nhau ngoài cửa mà phút chốc nghẹn lại.

Tiếng nói của nàng ta, cuối cùng cũng kinh động đến Lãnh Như Tuyết, Lãnh Như Tuyết nghe thấy tiếng nói của Vân Nhi, lòng thoáng trầm xuống, hắt vội ngẩn đầu, thấy ánh mắt không dám tin của Ưu Vô Song.

Nhìn thấy Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết vô thức buông người nữ tử trong lòng ra, hắt mở miệng, định nói gì đó, đột nhiên, người nữ tử bên cạnh hắt lại kéo nhẹ tay áo hắt, nhìn Ưu Vô Song đang đứng đó không xa, hỏi: “Tuyết Nhi, ả là ai?”

Tuyết Nhi? Ưu Vô Song nghe thấy xưng hô thân mật này, lòng đau thắt lại, ánh mắt nàng rơi vào gương mặt người nữ tử.

Đó là một gương mặt yếu đuối vô cùng, ả ta vốn không mỹ lệ, nhưng sự yếu đuối mà ả lộ ra, khiến người khác không nhịn được thương tiếc. Nhìn

cơ thể yếu đuối của ả, phảng phất như yếu đuối đến nỗi chỉ một cơn gió cũng có thể thổi bay ả ta.

Vài lời của dịch giả:

Ở chương 199 và 200 vì là Lãnh Như Tuyết nhớ lại nên Liên Đường (nhân vật mới xuất hiện đấy) xưng là: ‘nàng’ còn lại sẽ xưng hô đúng với tính cách của Liên Đường là: ả. Đương nhiên: nàng thì vẫn là dành cho Ưu Vô Song. Cho nên mọi người không cần cảm thấy kì lạ nhé!

Chương 201: Tim đang rỉ máu.

Đây, chính là người nữ nhân hấn yêu sao? Ưu Vô Song hai tay vô thức siết chặt lại, trong lòng đau nhói, môi nàng cắn đến trắng bệch, muốn bình tĩnh quay người trở vào phủ hay là giả vờ không để tâm để đi ngang qua họ, nhưng nàng phát hiện, chân nàng như bị đóng chặt trên mặt đất, nặng ngàn cân, căn bản không thể cử động.

Ưu Vô Song từ bỏ ý nghĩ trốn tránh, ánh mắt nàng lướt qua người nữ nhân kia, một lần nữa rơi trên người Lãnh Như Tuyết, cơ thể nhỏ bé của nàng khẽ run lên, ánh mắt nàng mang tia cầu xin, cầu xin người nam nhân này có thể nói với nàng, đây chỉ là hiểu lầm.

Nếu như vậy, nàng sẽ tin hấn, chỉ cần hấn chính miệng nói với nàng.

Nhưng, tim Ưu Vô Song, một lần nữa lại vì hành động vô tình của hấn mà tan vỡ, ánh mắt của hấn từ từ từ người nàng thu lại, rơi xuống trên người người nữ nhân yếu đuối kia, nở nụ cười ôn nhu, dùng ngữ khí ôn nhu trước nay chưa từng có nói: “Liên Đường, nàng hãy vào trong nghỉ ngơi trước đi, những việc khác, ta sẽ từ từ nói với nàng, được không?”

Là Liên Đường? Ưu Vô Song chỉ cảm thấy lòng mình, phút chốc rơi xuống vực sâu vạn trượng, biểu tình trên mặt nàng bỗng chốc cứng đờ, máu dường như cô đọng lại.

Một cảm giác cay đắng theo từng cơn đau nhói mà xuyên tim, mà tràn ngập lòng nàng, một cảm giác tuyệt vọng bao phủ lấy nàng.

Thì ra người nữ nhân này tên là Liên Đường, thì ra, trong khuôn viên to lớn này, loài hoa Liên Đường to lớn kia là hẳn vì người nữ nhân này mà trồng, khi ấy, nàng từng hiểu kì, Lãnh Như Tuyết rõ ràng không thích thưởng hoa, nhưng lại hoa phí tâm tư, trồng một mảng lớn Liên Đường.

Và nay, nàng cuối cùng đã hiểu, cũng biết được dụng ý mà hẳn trồng loài hoa ấy.

Nàng là gì chứ? Người nữ nhân tên là Liên Đường này mới là người nhân nhi mà hẳn nhớ nhung bấy lâu sao?

Ưu Vô Song cảm thấy bản thân như con hề, bị người khác đùa giỡn trong tay, cư nhiên không hề hay biết, tự cho rằng tìm được hạnh phúc đích thực, nhưng tất cả những bong bóng hoa lệ này, đều vì nữ tử tên Liên Đường kia mà xuất hiện, căn bản không là gì.

Chính trong lúc Ưu Vô Song đang trầm tư, người nữ tử tên Liên Đường kia bỗng nhiên kéo lấy tay áo Lãnh Như Tuyết, gương mặt yếu đuối kia lộ vẻ lo sợ bất an, e dè nhìn Ưu Vô Song, sau đó cúi đầu, nhỏ nhẹ nói với Lãnh Như Tuyết: “Tuyết Nhi ta sợ.....”

Sợ? Ắ ta cư nhiên dám đến đây, ả còn biết sợ sao? Ắ ta sợ người vương phi chưa qua cửa này ỨC HIẾP Ắ SAO? BỜ MÔI CỨNG ĐỜ CỦA ƯU VÔ SONG KHẼ NHƯỚNG LÊN NỤ CƯỜI TỰ CƯỜI NHẠO, HAI TAY NÀNG NẮM CHẶT, MÓNG TAY ĐÂM SÂU VÀO TRONG THỊT, NHƯNG NÀNG CƯ NHIÊN KHÔNG CÓ CẢM GIÁC.

Lòng Lãnh Như Tuyết cực kì phức tạp, ánh mắt lộ ra sự đau khổ và thất vọng của Ưu Vô Song khiến tim hẳn đau.

Hẳn không ngờ, Liên Đường sáng sớm đứng đợi hẳn trước cửa thất vương phủ, hẳn căn bản không biết Liên Đường đột nhiên đến đây!

Hắn hôm nay định như mọi ngày, lên tảo triều, nhưng, khi hắn vừa bước ra khỏi cửa phủ, đã thấy cơ thể yếu đuối của Liên Đường đứng trước gió lạnh run rẩy.

Ả nhìn thấy hắn liền khóc, và ôm lấy hắn, nói là ả sợ, ả ta không dám một mình ở trong biệt viện mà hắn chuẩn bị cho ả ta, ả ta nhớ hắn.

Còn hắn có làm sao cũng không ngờ, Ưu Vô Song lại sáng sớm ra cửa, bắt gặp ngay hắn và Liên Đường.

Nhìn thấy sự tổn thương và không dám tin trong mắt nàng, hắn muốn nói với nàng, đây không phải như những gì nàng thấy, nhưng, khi hắn nhìn thấy vẻ bất lực yếu đuối, sắc mặt trắng bệch của Liên Đường, làm sao hắn nói ra lời được.

Nay cách duy nhất, chính là an bài nơi ở tốt cho Liên Đường, sau đó từ từ giải thích với nàng.

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết nhìn bộ dạng e dè của Liên Đường, bất giác thềm thở dài, chỉ còn cách dụ ngọt: “Liên Đường, đừng sợ, vào trong nghỉ ngơi trước, được không?”

Liên Đường cúi đầu, trầm mặc không nói, nhưng mà, tay của ả ta, vẫn níu lấy tay áo Lãnh Như Tuyết, phảng phất như sợ khi ả ta buông tay, hắn sẽ biến mất.

Lãnh Như Tuyết không còn cách nào, hắn nhìn Ưu Vô Song bằng ánh mắt xin lỗi, sau đó nhẹ nhàng nắm lấy tay Liên Đường níu tay áo hắn, đưa ả ta, vào trong thất vương phủ.

Ưu Vô Song chỉ cảm thấy lòng chua chát, một cơn lạnh dâng từ sâu thẳm trong tim lên, mở to mắt nhìn hắn nắm lấy tay nữ tử khác, lúc bước

ngang qua người nàng ở cửa, hẳn thậm chí không liếc nhìn nàng một cái!

Chỉ nghe thấy tiếng bước chân sau lưng ngày càng xa dần, nước mắt nàng nhịn bấy lâu cuối cùng cũng từ từ lăn dài trên má, sau đó từng giọt từng giọt rơi trên nền đất lạnh băng.

Sau khi Lãnh Như Tuyết rời đi, Vân Nhi bước đến bên cạnh Ưu Vô Song, lo lắng nói: “Tiểu thư.....”

Ưu Vô Song phảng phất như mất đi tri giác, căn bản không nghe được Vân Nhi nói gì, nàng chỉ vô thức muốn rời khỏi nơi này, nàng không muốn nhìn thấy người nam nhân ấy nữa.

Nàng dang bước chân cứng đờ, từng bước từng bước, đi về phía trước, sắc mặt nàng trắng bệch, đôi mắt vô hồn, nàng cứ như một cái xác không hồn, đi về phía trước một cách máy móc. Đối với những lời hô gọi lo lắng của Vân Nhi, hoàn toàn không nghe thấy.

Vân Nhi thấy Ưu Vô Song như vậy, trong lòng lo lắng vô cùng, nàng ta muốn quay lại nói với Lãnh Như Tuyết, nhưng lại không yên tâm Ưu Vô Song, cắn môi, dậm chân, đi theo sau.

Chủ tớ hai người, cứ như vậy không mục đích mà đi, không biết qua bao lâu, Ưu Vô Song vẫn không có ý dừng lại, bởi vì, trong đầu nàng hoàn toàn là cảnh tượng khi nãy Lãnh Như Tuyết ôm lấy Lãnh Như Tuyết đi ngang qua người nàng, lòng nàng, đang rỉ máu, trái tim đau đớn khôn cùng, cả người nàng dường như tê dại.

Chương 202: Nước mắt lặng lẽ

Ưu Vô Song lúc này cứ như một du hồn, tê dại mà đi, nàng không biết bản thân muốn đi đâu, nàng cũng không biết bản thân muốn làm gì.

Bây giờ, việc duy nhất trong lòng nàng muốn làm, chính là rời xa nơi này, chỉ có như vậy, tim nàng mới không đau, nàng mới không khó chịu.

Vân Nhi nhìn bộ dạng thất thần lạc mạc của nàng, lòng gấp như lửa đốt, sâu trong thâm tâm bất giác thầm trách Lãnh Như Tuyết nhẫn tâm, vương gia rõ ràng thích tiểu thư, hắn làm sao có thể thân mật như vậy cùng với nữ tử khác? Ngoài xa, vang lên tiếng vó ngựa, phút chốc kinh động Vân Nhi còn chìm trong suy tư.

Nhìn xe ngựa lao đến vội vã, Vân Nhi kinh hoảng nhìn Ưu Vô Song vẫn không hề hay biết đang đi giữa đường, nàng ta giật mình hét thất thanh: “Tiểu thư....”

Theo sau tiếng gọi của Vân Nhi, chớp mắt xe ngựa đã tiến đến gần, mắt nhìn sắp đâm phải thân hình nhỏ bé của Ưu Vô Song, chính trong lúc này, trong xe ngựa bỗng có một người đột nhiên lao ra, động tác nhanh như chớp, bay nhanh đến xô ngã Ưu Vô Song tránh sang một bên, xe ngựa lướt qua bên cạnh hai người.

Vân Nhi hồn vẫn chưa định, đã nhanh chóng chạy đến bên cạnh Ưu Vô Song, lo lắng gọi: “Tiểu thư, người sao rồi? Có bị thương không?”

Lúc này, người đó đã dìu Ưu Vô Song dậy, hắn ta nhìn Vân Nhi, bất giác kinh ngạc nói: “Vô Song, Vân Nhi, các người sao lại ở đây?”

Vân Nhi lúc này mới nhìn rõ người cứu Ưu Vô Song kia chính là lục vương gia Lãnh Như Phong, nhất thời vội vã dìu lấy Ưu Vô Song, nói với Lãnh Như Phong: “Lục vương gia, người mau mau cứu tiểu thư nhà nô tì.....”

Nghe thấy lời của Vân Nhi, Lãnh Như Phong bất giác sửng sốt, hỏi: “Ưu Vô Song sao vậy? Các người không phải ở trong phủ của thất hoàng đệ sao? Sao lại ở đây?”

Nói rồi, Lãnh Như Phong bất giác ngừng hoặc nhìn Ưu Vô Song, lại thấy sắc mặt giai nhân trắng bệch, hai mắt vô thần.

Hắn ta giờ mới phát hiện Ưu Vô Song không ổn, bất giác hỏi Vân Nhi: “Đã xảy ra chuyện gì? Tiểu thư nhà người sao lại trở nên như vậy? Thất hoàng đệ đâu?”

Vân Nhi nhìn bộ dạng thẫn thờ của Ưu Vô Song, lòng bất giác chua đắng, khóc nói: “Sáng nay, tiểu thư và nô tì chuẩn bị ra cửa, nhưng, lại ngay ngoài cửa, nhìn thấy thất vương gia và một nữ tử khác ôm nhau, sau đó tiểu thư trở nên như vậy, bất kể nô tì có gọi người thế nào, người cũng không có phản ứng, thất vương gia, người nhất định phải cứu tiểu thư nhà nô tì.....”

Nghe thấy lời của Vân Nhi, hai mày Lãnh Như Phong nhíu lại, tình cảm của đệ đệ mình đối với Ưu Vô Song hắn ta nhìn thấy rất rõ, và lời của Vân Nhi, hắn ta lại không thể không tin, bởi vì, Vân Nhi không cần thiết phải gạt hắn ta, càng hơn nữa, nhìn bộ dạng của Ưu Vô Song, nàng hiển nhiên là bị đả kích phải.

Lúc này, phu xe trước mặt đã nhanh chóng cho xe ngựa quay trở lại, Lãnh Như Phong khẽ trầm tư đôi lúc, sau đó ôm lấy Ưu Vô Song, nói với

Vân Nhi: “Ta bây giờ phải vào cung, người và tiểu thư người hãy vào cung trước đi!”

Dứt lời, cẩn thận ôm lấy Ưu Vô Song lên xe ngựa.

Vân Nhi có chút bất an theo sau, nàng ta nhìn thấy Lãnh Như Phong sau khi lên xe ngựa, vẫn ôm lấy tiểu thư mình trong lòng, bất giác có chút ngạc nhiên nhìn Lãnh Như Phong, mở miệng định nói gì, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng.

Xe ngựa chạy như bay, rất nhanh đã đến trước cửa cung, Lãnh Như Phong không quan tâm ánh mắt của những người bên cạnh, vẫn cứ ôm lấy Ưu Vô Song, đi vào biệt cung của hắc ta, cho đến khi an bài cho nàng xong, mới vội vã thượng triều.

Vân Nhi có chút thấp thỏm không yên ngồi bên cạnh Ưu Vô Song, nhìn hai mắt vô hồn của nàng, không nhịn được khóc nói: “Tiểu thư, người đừng tự hành hạ bản thân mình có được không? Người có biết không, khi này nếu như không phải gặp được lục vương gia, người bây giờ đã bị xe ngựa đâm phải rồi, nếu như người có mệnh hệ gì, người bảo nô tì phải làm sao sống tiếp a!”

Vân Nhi nói trong tiếng khóc, Ưu Vô Song cuối cùng cũng có phản ứng, nàng đưa tay, nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt Vân Nhi, cay đắng nói: “Vân Nhi, đừng khóc.....ta không sao.....”

Nói rồi, nàng tự mình cũng không khống chế được, hai dòng lệ cứ thế mà chảy xuống.

Vân Nhi thấy Ưu Vô Song rơi lệ, lòng càng cay đắng, nàng ta vội lao vào lòng Ưu Vô Song, khóc toáng lên.

Ưu Vô Song không còn an ủi Vân Nhi, bởi vì, ngay cả nàng tim cũng đang rỉ máu, nàng chỉ ôm chặt Vân Nhi vào lòng, mặc cho những bi thương ấy hóa thành lệ tuôn xuống, nàng cắn chặt đôi môi trắng nhợt của mình, nhưng vẫn khống chế được bản thân, không khóc thành tiếng.

Không biết qua bao lâu, lòng Ưu Vô Song cuối cùng cũng bình tĩnh lại, bất kể thâm tâm có đau đớn tới đâu, nhưng nàng vẫn lựa chọn lờ đi.

Sâu thẳm trong thâm tâm nàng, nàng tự nói với mình, nhất định phải kiên cường, nàng là Ưu Vô Song, là linh hồn thế kỉ 21, sự kiêu ngạo của nàng, lòng tự tôn của nàng, không cho phép nàng vì một người nam nhân không yêu mình là khóc!

Nàng lau đi nước mắt trên mặt, nhẹ nhàng ôm lấy vai Vân Nhi: “Vân Nhi, xin lỗi, để người phải lo lắng rồi!”

Vân Nhi thút thít, nhìn Ưu Vô Song, nói: “Tiểu thư, người sau này không được như vậy nữa, người có biết không, người suýt chút nữa dọa chết nô tì rồi.”

Nhìn đôi mắt sưng đỏ vì khóc của Vân Nhi, lòng Ưu Vô Song bất giác dâng lên cảm giác áy náy, nàng đưa tay, nhẹ nhàng lau đi nước mắt còn vương trên mặt Vân Nhi, một lần nữa nói: “Vân Nhi, xin lỗi.....”

Sống mũi Vân Nhi cay cay, nàng ta nín lấy tay Ưu Vô Song, nghẹn ngào: “Tiểu thư, người không cần xin lỗi nô tì.....đây không phải là lỗi của tiểu thư.....đề là tại vương gia.....vương gia làm sao có thể như vậy.....”

Chương 203: Ta muốn biết tất cả!

Nói nói đây lòng Vân Nhi bất giác có chút phẫn nộ, vương gia rõ ràng đã sắp thành thân cùng tiểu thư, nay sao lại có thể đối xử như vậy với tiểu thư? Vương gia làm sao có thể ngay lúc này, dẫn người nữ nhân khác xuất hiện trước mặt tiểu thư? Không lẽ, vương gia không biết, như vậy tiểu thư sẽ đau lòng sao?

Tiểu thư yêu vương gia như vậy, không lẽ trong lòng vương gia không có chút tình cảm với tiểu thư sao? Nếu như là vậy, khi ấy hà tất ép buộc tiểu thư lưu lại thất vương phủ? Lại hà tất muốn cưới tiểu thư làm phi chứ?

Nếu như những ngày trước, nàng ta còn cảm thấy vương gia thập phần ân cần, vì tiểu thư mà đưa đi hết những thị nhân trong phủ, nàng ta còn tưởng vương gia làm như vậy là vì tiểu thư, nhưng nay theo nàng ta thấy thì, hẳn ta làm như vậy, căn bản không phải vì tiểu thư, mà là vì người nữ nhân hôm nay!

Ưu Vô Song nghe thấy Vân Nhi nhắc đến Lãnh Như Tuyết, lòng bất giác khẽ nhói đau, nàng bây giờ không muốn nghe thấy tên hắn nhất, bởi vì, hễ nghĩ đến hắn, sẽ khiến nàng cảm thấy cùng thống khổ, bi ai khôn cùng.

Vì nàng sợ tổn thương, nên luôn cự tuyệt yêu người khác, nhưng, chính lúc nàng buông xuôi, chấp nhận hắn, tin tưởng hắn, thì lại phát hiện, nàng chỉ là một con hề, bị hắn đùa giỡn trong tay mà không hề hay biết.

Nàng tưởng rằng hắn thực sự yêu nàng, bởi vì, ánh mắt hắn nhìn nàng ôn nhu biết bao, nhưng khi nữ tử tên Liên Đường ấy xuất hiện, nàng lại bị ai phát hiện, bản thân chẳng qua chỉ là một vật thay thế!

Nghĩ tới ánh mắt hắn nhìn ả ta đầy bao thương yêu, và còn ánh mắt hắn nhìn nàng, ánh mắt thoáng qua sự xin lỗi sâu sắc, Ưu Vô Song bất giác nở nụ cười tự nhạo báng.

Hắn cảm thấy có lỗi với nàng sao? Nếu như là vậy, tại sao lại không giải thích? Tại sao không nói cho nàng biết, tất cả chân tướng?

Không lẽ, trong lòng hắn không hề có chút hình bóng của nàng? Nàng trong lòng hắn, thật sự chỉ là một vật thay thế thôi sao? Hắn làm sao có thể, có thể ngay trước mặt nàng, đưa người nữ tử khác vào trong thất vương phủ? Thậm chí ngay cả giải thích cũng không cho nàng?

Lòng Ưu Vô Song đầy thâm lương, trái tim nồng nhiệt, đã bị hành động của hắn làm cho dần dần đóng băng, có lẽ, đã đến lúc buông tay rồi chăng?

Sớm biết những lời nói đường mật kia chẳng chịu được một đòn, nhưng nàng vẫn ngu ngốc chui đầu vào, những gì bây giờ xảy ra, là nàng tự chuốc lấy, không thể trách người khác.

Có trách, chỉ có thể trách nàng khi ấy không hiểu hắn, không biết lai lịch của những bông Liên Đường ấy, không biết việc của hắn, không biết tình yêu thật sự trong lòng hắn!

Nhìn bộ dạng lạc mạc của Ưu Vô Song, lòng Vân Nhi đến cùng vẫn không nhin được, an ủi nói: “Tiểu thư, có lẽ tất cả chỉ là hiểu lầm, người và vương gia sắp thành thân rồi, không phải sao? Bây giờ người đừng nghĩ nhiều như vậy có được không?”

Thành thân Ưu Vô Song cười cay đắng, nhỏ tiếng nói: “Vân Nhi, không lẽ ngươi không nhìn ra sao? Người hấn yêu thật sự không phải ta, cuộc hôn sự này, chẳng qua chỉ là một trò cười mà thôi!”

Vân Nhi nghe lời của Ưu Vô Song, trầm mặc không nói gì, nàng ta không ngốc, việc hôm nay, còn có thái độ của vương gia đối với nữ tử đó, nàng ta nhìn thấy rất rõ, ngay trước mặt tiểu thư, bỏ mặc không quan tâm tiểu thư, nhưng lại đưa người nữ tử kia vào thất vương phủ, việc này chứng minh, vị trí của người nữ tử kia trong lòng vương gia, quan trọng hơn tiểu thư.

Một trận bước chân truyền đến, ngắt đi sự trầm tư của hai chủ tớ, âm thanh quen thuộc của Lãnh Như Phong truyền lại: “Vô Song, nàng vẫn ổn chứ?”

Ưu Vô Song quay đầu, đối diện với ánh mắt quan tâm của Lãnh Như Phong, nàng cười thê lương, sau đó nhìn Lãnh Như Phong, hỏi: “Lãnh Như Phong, ngươi quen một nữ tử tên Liên Đường không?”

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, Lãnh Như Phong khẽ sửng sốt, ánh mắt thoáng qua tia phức tạp, nhưng, hấn không trả lời câu hỏi của Ưu Vô Song, mà quay đầu sang nói với Vân Nhi: “Vân Nhi, ngay hãy ra ngoài trước!”

Vân Nhi không nói gì, chỉ ngoan ngoãn bước ra ngoài.

Đợi khi Vân Nhi bước ra, Lãnh Như Phong mới lẳng lặng nhìn Ưu Vô Song, chậm chậm hỏi: “Vô Song, nàng làm sao biết được Liên Đường?”

Ưu Vô Song cười khổ, không trả lời câu hỏi của Lãnh Như Phong, mà nói: “Lãnh Như Phong, ngươi biết đúng không? Người biết việc hấn và Liên Đường, đúng không?”

Lãnh Như Phong có chút không tự nhiên quay đầu đi nơi khác, qua một lúc lâu, mới trầm giọng nói: “Vô Song, việc ấy đã qua rồi, nàng hà tất nhắc lại? Nàng và Như Tuyết cũng sắp thành thân, đừng suy nghĩ nhiều nữa!”

“Thành thân?” biểu tình Ưu Vô Song vô cùng thê lương, nàng nhìn Lãnh Như Phong, lẩm bẩm: “sẽ không đâu, người biết không? Liên Đường đã trở về bên cạnh hắn, Liên Đường đó, người nữ nhân hắn yêu, bây giờ đang ở thất vương phủ!”

Lãnh Như Phong nghe thấy lời Ưu Vô Song nói, vội quay đầu lại, hai mắt nhìn chằm chằm Ưu Vô Song, thất thanh nói: “Nàng nói gì? Sao có thể?”

Ưu Vô Song trầm mặc, nàng cũng không biết, không biết tại sao. Nàng chỉ biết, tim nàng đang rất đau rất đau.

Có lẽ nhận ra được sự qua khích của mình, Lãnh Như Phong hít một hơi sâu, ngữ khí của bình tĩnh lại, hỏi: “Vô Song, đây là thật sao? Việc này xảy ra khi nào?”

Ưu Vô Song khẽ gật đầu, sâu thẳm trong thâm tâm tràn ngập đau đớn, khiến nàng không có cách nào trả lời Lãnh Như Phong.

Qua rất lâu, nàng mới miễn cưỡng nở nụ cười cực kì khó coi, nhìn Lãnh Như Phong, ngữ khí vô cùng khó khăn: “Lãnh Như Phong, người biết tất cả, người hãy nói cho ta biết, có được không? Ta không muốn, giống như một con ngốc, cái gì cũng không biết, ngu ngơ bị hắn lừa dối, ta muốn biết tất cả, nói cho ta biết đi, Lãnh Như Phong!”

Nói rồi, Ưu Vô Song không còn khống chế được sự chua xót trong lòng mình, giọt lệ óng ánh, từ từ chảy dài trên đôi má hao gầy trắng bệch của nàng.

Chương 204: Quyết định kiên quyết

Nhìn lệ không ngừng lăn dài trên hai má hao gầy trắng bệch của Ưu Vô Song, ánh mắt Lãnh Như Phong thoáng qua tia đau lòng và không nhẫn tâm, hắn rất muốn ôm thật chặt người nhân nhi mỏng manh này vào lòng, nhưng hắn không thể, bởi vì, nàng thuộc về Lãnh Như Tuyết, nàng chỉ có thể làm đệ muội của hắn.

Hắn vô thức siết chặt hai tay, cố gắng đè nén xúc động muốn ôm lấy nàng trong lòng mình, hít một hơi thật sâu, mới nói: “Vô Song, ta không biết đây là việc gì, nhưng nếu như nàng muốn biết việc trước kia của Như Tuyết và Liên Đường, ta có thể nói với nàng!”

Nói tới đây, hắn khẽ ngậm ngừng, rồi lại nói: “Liên Đường từng là người bằng hữu chơi từ nhỏ của ta và Như Tuyết, phụ thân của ả ta là danh tướng của Tây Diêm, sau này, trong một trận chiến, đã chết trong tay giặc, phụ hoàng niệm tình phụ thân của ả ta có công với Tây Diêm, cho nên, thu giữ ả ta ở lại trong cung, để ả ta trở thành bằng hữu của ta và Như Tuyết.

Năm đó, Liên Đường đã mười tuổi, ả ta lớn hơn Như Tuyết năm tuổi, cùng bằng tuổi với đại hoàng huynh, còn Như Tuyết, khi đó tuổi nhỏ, đều là do ả ta chăm lo, đối với ả ta, Như Tuyết đích thực có phần tình cảm khiến người khác khó lí giải.....”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong nhìn Ưu Vô Song sắc mặt ngày càng trắng bệch, hắn ta cơ hồ không nhẫn tâm tiếp tục nói với nàng sự việc, bởi vì hắn ta thực sự không biết nên nói với Ưu Vô Song thế nào, về tình cảm day dưa không dứt của Lãnh Như Tuyết và Liên Đường.

Và chính trong lúc Lãnh Như Phong do dự không quyết, Ưu Vô Song đột nhiên miễn cưỡng nhìn hắn ta, cắn chặt môi nói: “Nói tiếp đi.”

Ngữ khí của nàng mang đầy kiên quyết và không cho phép cự tuyệt.

Nhìn bộ dạng quật cường của Ưu Vô Song, Lãnh Như Phong vô nại thờ dài, nói: “năm đó, Như Tuyết mười lăm tuổi, việc của đệ ấy và Liên Đường bị người thái giám bên cạnh phụ hoàng bắt gặp, và bẩm báo với phụ hoàng, phụ hoàng sau khi biết được quan hệ của Liên Đường và Lãnh Như Tuyết, nổi trận lôi đình, người bắt chấp Như Tuyết cầu xin, hạ một đạo thánh chỉ, đem gả Liên Đường cho con trai của Lễ bộ thượng thư làm thê tử. Sau khi Liên Đường xuất giá, Như Tuyết như thay đổi thành một con người hoàn toàn khác, trước kia đệ ấy căn bản không quan tâm chính sự, thì đột nhiên quan tâm, thậm chí, không tiếc đối đầu với đại hoàng huynh.”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong ngập ngừng, và lại tiếp tục: “Vốn dĩ, ta cho rằng đệ ấy cả đời này cũng không thể quên Liên Đường, bởi vì, lúc Liên Đường thành thân, đệ ấy đã đau khổ biết bao, thậm chí uống say bí tỉ, không ngừng gọi tên Liên Đường. Nhưng sau hôm ấy, đệ ấy không còn nhắc đến Liên Đường, thậm chí dường như quên sạch tất cả về ả ta, không lâu sau, đệ ấy quen biết muội muội nàng là Ưu Lạc Nhận, ta cho rằng đệ ấy đã quên đi Liên Đường, cho nên mới đề thân với phụ thân nàng, nhưng không ngờ, nàng và Ưu Lạc Nhận lên nhằm kiệu hoa.”

Những gì lúc sau Lãnh Như Phong nói, Ưu Vô Song đã không còn nghe thấy nữa.

Bên tai nàng chỉ còn văng vẳng câu nói của Lãnh Như Phong: Ta cho rằng đệ ấy cả đời này không thể quên Liên Đường, bởi vì, lúc Liên Đường thành thân, đệ ấy đã đau khổ biết bao, thậm chí uống say bí tỉ, không ngừng gọi tên Liên Đường.

Tim nàng thắt chặt lại, nàng phảng phất như nhìn thấy, một thiếu niên xúc động, một mình trốn trong góc tối, liếm vết thương lòng của mình.

Lòng nàng đang đau, không biết là vì hắn, hay là vì bản thân nàng.

Thì ra, nàng mới là người thứ ba, người nữ nhân tên Liên Đường kia, mới là người tình thanh mai trúc mã của hắn, mới là người nữ nhân hắn yêu thật sự.

Còn nàng, cái gì cũng không phải, chỉ là một vật thay thế.

Sự ôn nhu, sủng ái của hắn đối với nàng, chỉ là vì an ủi sự cô đơn vì mất đi người hắn yêu thương nhất, và nay, người hắn yêu đã trở về bên cạnh hắn, hắn không còn cần nàng nữa!

Tim, đau như bị xé toạt ra, Ưu Vô Song đau khổ nhắm nghiền hai mắt, mặc cho nước mắt từ từ chảy xuống.

Đây, chính là chân tướng, chân tướng thật là tàn nhẫn, tàn nhẫn đến mức không chút lưu tình đem tia hy vọng cuối cùng trong lòng nàng đi mất.

Chỉ còn lưu lại cho nàng một trái tim rỉ máu đầy thương tích.

Nhìn dung nhan xanh xao mà đầy bi thương của Ưu Vô Song, Lãnh Như Phong cuối cùng cũng không nhịn được ôm nàng vào lòng, sau đó nhẹ nhàng ôm nàng ngồi xuống ghế: “Vô Song, nàng không cần nghĩ nhiều, có lẽ, là Liên Đường gặp phải vấn đề khó khăn gì, Như Tuyết mới giúp ả ta, có lẽ, đó chỉ là hiểu lầm! Nàng phải tin Như Tuyết, dù sao đi nữa, hai người cũng sắp thành thân rồi, không phải sao?”

Cơ thể Ưu Vô Song khẽ run lên, nước mắt cay đắng của nàng chảy trong lặng lẽ.

Nàng nên tin hắn sao? Đó chỉ là hiểu lầm sao?

Không, đó không phải là hiểu lầm, nàng chính mắt nhìn thấy hắn ôm ả ta vào lòng, sau đó còn nắm tay ả ta đi vào vương phủ, bỏ lại nàng sau lưng.

Lãnh Như Phong không biết những gì Ưu Vô Song nhìn thấy, hắn chỉ thấy Ưu Vô Song bi thương khôn cùng, liền dịu dàng an ủi: “Vô Song, có lẽ đó thật sự là hiểu lầm, Liên Đường đã gả người khác, ả ta đã là người có phu quân, làm sao có thể có gì đó với Như Tuyết? Càng hơn nữa, phụ hoàng đã hạ chỉ cho người chuẩn bị hôn sự của nàng với Như Tuyết, không lâu sau, nàng và Như Tuyết sẽ thành thân, Liên Đường đã gả rồi, sẽ không gây trở ngại cho nàng và Như Tuyết đâu!”

Ưu Vô Song lau đi nước mắt, nhẹ nhàng đẩy Lãnh Như Phong ra, khẽ lắc đầu, sắc mặt nàng xanh xao đến dọa người, nhưng thần sắc vẫn lộ ra tia kiên quyết.

Nàng nhìn Lãnh Như Phong, từng câu từng chữ nói: “Nếu như người hắn yêu không phải ta, ta thà rằng không thành thân với hắn! Lãnh Như Phong, đưa ta đi gặp hoàng thượng.”

Lãnh Như Phong bị quyết định kiên quyết trên mặt Ưu Vô Song làm cho sửng sờ.

Qua một lúc sau, mới từ từ gạt đầu, sau đó nhẹ nhàng nắm lấy tay Ưu Vô Song, cùng nàng đi ra ngoài.

Chương 205: Nhất nguyệt chi ước

Ngự thư phòng.

Không khí tĩnh lặng.

Ưu Vô Song cúi đầu, không dám nhìn hoàng đế đang ngồi sau long án, mặt đầy phần nộ.

Còn Lãnh Như Phong đứng cạnh nàng, hai mày khóa chặt, lo lắng nhìn nàng.

Ưu Vô Song trong lòng lúc này thấp thỏm không yên, nàng biết mình quá xúc động, nàng làm sao có thể quên, đây là hoàng đế, là nhất quốc chi quân cao cao tại thượng chứ? Tục ngữ nói, kim khẩu nan khai, hoàng đế đích thân hạ chỉ ban hôn, nay lại muốn ông ta thu hồi lại thánh chỉ, việc như vậy đâu phải là dễ?

Nhưng mà, tuy là như vậy, nhưng Ưu Vô Song vẫn không hề hối hận, bởi vì, Lãnh Như Tuyết không yêu nàng, nàng không thể thành thân cùng hắn.

Hoàng đế sắc mặt âm trầm nhìn Ưu Vô Song, qua một lúc sau, mới trầm giọng nói: “Hôn nhân đại sự há phải trò đùa? Trẫm đã hạ chỉ chiếu cáo thiên hạ, hôn sự của ngươi và Tuyết Nhi, nay làm sao có thể nói lời nuốt lời?”

Nghe thấy lời nói của hoàng đế, lòng Ưu Vô Song khổ đau nhói, những điều này, nàng sao lại không biết chứ? Hôn nhân đích thực không phải trò

đùa, nhưng hôn nhân không có tình yêu, nàng thà không cần!

Ưu Vô Song cắn răng, quyết định tiếp tục quyết định của mình, ngẩn đầu, nhìn hoàng đế, nói: “Hoàng thượng, là Vô Song ngang bướng, phụ ý tốt của người, nhưng, Vô Song thành khẩn xin hoàng thượng thu hồi thánh chỉ, Vô Song không thể cùng hắn.....thất vương gia thành thân.....!”

‘Rầm’ một tiếng, hoàng đế vỗ mạnh long án, hai mắt phẫn nộ nhìn Ưu Vô Song, quát: “Khốn kiếp! Đây là lúc người ngang bướng sao? Tuyết Nhi khi ấy xin trăm ban hôn, luôn miệng nói hai người tương ái, mong trăm một lần nữa thành toàn nhân duyên cho hai người, nay người.....người cư nhiên bảo trăm thu lại thánh chỉ? Người xem trăm là gì?”

“Ta.....” Ưu Vô Song có miệng mà khó giải bày, đau đớn tràn ngập trong lòng, đau đến mức nàng cơ hồ không thể thở, nàng nên nói sao đây? Nói rằng người Lãnh Như Tuyết yêu không phải là nàng, nên nàng không thể thành thân với hắn sao?

Lãnh Như Phong nhìn ra sự khó xử của Ưu Vô Song, lòng hắn ta thầm thở dài, tiến lên trước một bước, hai mắt nhìn chằm chằm phụ hoàng đang bạo nộ kia, nói: “Phụ hoàng, việc này không thể trách Vô Song.....”

Hoàng đế không đợi Lãnh Như Phong nói hết, đã tức giận ngắt lời hắn ta, nói: “Khốn kiếp, người câm miệng cho trăm, người đường đường là một vương gia cư nhiên lại cùng nàng ta làm càn! Nghiệt tử, người muốn trăm tức chết sao?”

Lãnh Như Phong không hề sợ hãi, biểu tình hắn ta bình tĩnh nhìn hoàng đế, lãnh đạm nói: “phụ hoàng, Như Tuyết đã đón Liên Đường về thất vương phủ!”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, hoàng đế sửng sờ, thịnh nộ trên mặt ông ta cũng từ từ lui đi, qua một lúc sau, hai mắt mới nhìn chằm chằm Lãnh Như Phong: “ngươi nói gì?”

Lãnh Như Phong hít một hơi sâu, tê dại da đầu, một lần nữa nói: “Phụ hoàng, nay Liên Đường đã ở trong phủ của thất hoàng đệ.”

Hoàng đế trầm mặc không nói gì, ánh mắt thoáng qua thần sắc phức tạp, qua một lúc lâu, mới di chuyển ánh mắt sang Ưu Vô Song, trầm giọng nói: “Vô Song, đây là việc gì? Ngươi chính là vì việc này, mới bảo trẫm thu lại thánh chỉ sao?”

Ưu Vô Song thật sự không muốn nói nhiều trước mặt hoàng đế, cho nên, nàng cắn chặt môi, khẽ gật đầu.

Hoàng đế, không nói gì nữa, ông ta sửng sờ nhìn một góc long án, không biết đang nghĩ gì, qua hồi lâu, ông ta mới chậm rãi nói: “Vô Song, ngươi có phải đã biết việc của Tuyết Nhi và Liên Đường?”

Nàng thật sự đã biết, cho nên, Ưu Vô Song một lần nữa gật đầu, cúi gầm mặt, nước mắt âm thầm rơi xuống.

Hoàng đế nhìn Ưu Vô Song, thở dài nặng nhọc, sau đó nói: “Vô Song, nếu như ngươi đã biết, trẫm cũng không cần nói gì với ngươi nữa, chỉ là, ngươi và Tuyết Nhi cần phải thành thân, bởi vì, chỉ có ngươi, mới là chính phi của Tuyết Nhi, còn Liên Đường kia, ngươi hà tất quan tâm ả ta? ả ta chẳng qua chỉ là một người đáng thương thôi!”

Ưu Vô Song trầm ngâm không nói, nàng sao lại không hiểu ý của hoàng đế? Chỉ là, trong mắt nàng, tình yêu đích thực không cho phép sự xuất hiện của nửa hạt cát, dù nàng biết, Lãnh Như Tuyết tuyệt đối sẽ không cưới Liên Đường làm chính phi, bởi vì, lão hoàng đế không cho phép, nhưng, không

lễ nàng phải mang danh nghĩa thất vương phi, mở ta mắt nhìn hấn trăm phần sủng ái người nữ nhân khác sao?

Hoàng đế cả đời này gặp không biết bao người, ông ta tự khắc biết được ý nghĩ trong lòng Ưu Vô Song lúc này, sắc mặt ông ta dịu hẳn, nhìn Ưu Vô Song nói: “Vô Song, trăm không miễn cưỡng ngươi, dù sao, đây là do Tuyết Nhi sai từ trước, lần này, trăm nghe ngươi, ngươi hãy về phủ trước, trăm cho ngươi thời gian một tháng, nếu như đến lúc đó ngươi vẫn không muốn thành thân với Tuyết Nhi, vậy thì, trăm cũng không miễn cưỡng ngươi! Thế nào?”

Lòng Ưu Vô Song cực kì không nguyện ý, nàng một chút cũng không muốn trở về nơi khiến nàng thương tâm đó, nhưng, lời của hoàng đế đã nói ra, nàng không thể cự tuyệt, cho nên, nàng chỉ còn cách chua đắng nói: “Tạ hoàng thượng.”

Hoàng đế vẫy tay, nói: “Được rồi, ngươi hãy lui xuống trước đi, Phong Nhi, ngươi đích thân đưa Vô Song về phủ, bảo Tuyết Nhi đến gặp trăm!”

Lãnh Như Phong và Ưu Vô Song cùng hành lễ, sau đó cả hai cùng lui khỏi thư phòng.

Ra khỏi thư phòng, trên đường ra khỏi cung, Ưu Vô Song lẳng lặng nhìn mây trắng phiêu du trên bầu trời mà xuất thần.

Lãnh Như Phong nhìn bộ dạng lạc mạc của Ưu Vô Song, lòng có chút không nhẫn tâm, an ủi: “Vô Song, phụ hoàng làm như vậy, tự khắc có lí của người, hơn nữa, ta cảm thấy, trong lòng Như Tuyết không phải không có nàng, nàng bây giờ hà tất hành hạ bản thân mình như vậy?”

Ưu Vô Song cười khổ, trong lòng hấn, nàng làm sao sánh bằng người nữ tử yếu ớt kia? Nhìn thấy hấn trăm phần bảo hộ đối với ả ta, lòng nàng

đau như dao cắt, tâm tư đó của nàng, ai có thể hiểu thấu được?

Chương 206: Ma mộng

Trở về thất vương phủ, Ưu Vô Song không hề gặp được Lãnh Như Tuyết, hẳn cũng không hề tiến cung thượng triều, cho nên, Ưu Vô Song miễn cưỡng đè nén sự cay đắng trong lòng, cáo biệt Lãnh Như Phong, cùng Vân Nhi trở về Vô Trần điện.

Trên ường đi, ánh mắt đồng tình và quý dị của hạ nhân trong phủ khiến Ưu Vô Song cơ hồ muốn chạy trốn, ánh mắt đó, khiến nàng cảm thấy như con dao sắc bén đâm vào lưng nàng, làm cho lòng nàng không chút thoải mái.

Và dưới ánh mắt chỉ chỉ trỏ trỏ của hạ nhân, càng khiến nàng cảm thấy bản thân thảm bại vô cùng, nàng vô nại tự cười nhạo bản thân, cười cho thế sự biến hóa vô thường.

Không lâu trước đây, những hạ nhân này nhìn nàng với ánh mắt đầy ngưỡng mộ, nhưng nay, mới cách có một ngày, ánh mắt họ nhìn nàng đã thay đổi lớn như vậy, dưới sự vui mừng khi người khác gặp họa, còn có một tia đồng tình!

Họ đồng tình nàng sao? Nghĩ lại thì, không chỉ nàng, mà ngay cả hạ nhân cũng nhìn ra được gì đó rồi chẳng?

Tâm trạng không tốt, cộng thêm phản ứng của nôn mửa, khiến Ưu Vô Song cảm thấy mệt mỏi vô cùng, nàng trở về tắm phòng, phân phó Vân Nhi đóng cửa lại, sau đó bất lực ngã xuống giường ngủ say đi.

Vân Nhi biết nàng rất mệt, nên cũng không làm phiền nàng, chỉ là, giấc ngủ này, nàng ngủ cực kì không an giấc.

Trong mơ, nàng nhìn thấy Lãnh Như Tuyết đang ôm Liên Đường nhìn nàng cười lạnh lùng, thậm chí còn ngay trên hôn lễ thành thân cùng nàng và hắn, ôm Liên Đường, cười đùa, tàn nhẫn nói với nàng: người căn bản không xứng trở thành vương phi của bốn vương.....

Còn nàng chỉ có thể bất lực đứng đấy khóc lóc, van nài hắn.

Tuy nhiên, chính trong lúc nàng cảm thấy lòng đau như cắt, thì đột nhiên bên tai vang lên tiếng gọi lo lắng của Vân Nhi: “Tiểu thư, người tỉnh lại đi, tỉnh lại đi.....”

Ưu Vô Song đột ngột kinh tỉnh, hai mắt nàng bàng hoàng nhìn trướng màn hồng phấn trên trần giường, sau đó, từ từ nhìn ánh mắt lo lắng của Vân Nhi.

Vân Nhi thấy Ưu Vô Song tỉnh lại, bất giác thở phào nhẹ nhõm, lo âu hỏi: “Tiểu thư, người không sao chứ? Đừng dọa nô tì a.”

Ưu Vô Song có chút bàng nhiên nhìn nàng ta: “Tta....sao vậy?”

Âm thanh vừa mới thốt ra, Ưu Vô Song mới phát giác, âm thanh của bản thân lại khô khốc khó nghe đến thế nào.

Ánh mắt Vân Nhi thoáng qua tia lo lắng: “Tiểu thư, đang yên lành, sao người lại khóc chứ?”

Khóc? Ưu Vô Song bất giác sờ nhẹ lên mặt mình, phát hiện, gương mặt ửng đỏ, và trên gối, cũng ướt một mảng lớn.

Nàng nhìn vết lệ ướt trên gối, Ưu Vô Song bất giác sửng sốt, qua một hồi lâu, nàng mới từ từ thu ánh nhìn lại, hai tay nhẹ nhàng chạm vào con tim đang đau nhói, những gì trong mơ vẫn còn in rõ trong đầu nàng.

Đây là ý vị gì chứ?

Ưu Vô Song khẽ lắc đầu, muốn vứt đi những mộng cảnh trong đầu đi, nàng nhìn Vân Nhi: “Vân Nhi, bây giờ là giờ gì rồi?”

Vân Nhi nghĩ rồi đáp: “Tiểu thư, bây giờ trời đã tối, người ngủ như vậy, đã ngủ một ngày rồi.”

Nói rồi, Vân Nhi ngập ngừng, lại nói: “Tiểu thư, người có đói không? Nô tì đã nấu chút cháo cho người, để nô tì đi lấy cho người.”

Ưu Vô Song khẽ lắc đầu, nàng bây giờ thật sự không có khẩu vị ăn bất cứ thứ gì, nàng đang định nói với Vân Nhi không cần, thì đột nhiên, chính trong lúc này, cửa tấm phòng lại bị đẩy ra, thân ảnh cao to cường tráng của Lãnh Như Tuyết xuất hiện trước cửa tấm phòng, chỉ thấy hắc kiếm mi nhíu chặt, thần sắc phức tạp nhìn Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song không ngờ Lãnh Như Tuyết đột nhiên đến đây, nhìn thấy hắc, lòng nàng bất giác chua đắng, nhưng nàng rất nhanh đã đè nén cơn bi thương trong lòng xuống, nói với Vân Nhi: “Vân Nhi, người hãy ra ngoài trước đi.”

Vân Nhi lo lắng nhìn Ưu Vô Song, định nói gì nhưng lại thôi, lẳng lặng đi ra khỏi tấm phòng.

Sau khi Ưu Vô Song thấy Vân Nhi rời khỏi, nàng yên lặng nhìn Lãnh Như Tuyết, nàng không nói gì, cũng không có hành động gì, chỉ lẳng lặng nhìn hắc.

Lãnh Như Tuyết dưới ánh mắt thuần khiết của Ưu Vô Song, đột nhiên trong lòng cảm thấy thảm hại, hắn quay đầu đi nơi khác, không dám đối diện với ánh mắt của Ưu Vô Song, có chút không tự nhiên nói: “Nghe hạ nhân nói, nàng hôm nay không dùng thiện? Tại sao lại không biết thương tiếc thân mình chứ?”

Ưu Vô Song từ từ bước từ trên giường xuống, đi đến bên cạnh Lãnh Như Tuyết, nhìn dung mạo tuấn mỹ của hắn, nhẹ nhàng nói: “Lãnh Như Tuyết, người hãy nhìn ta.”

Cơ thể Lãnh Như Tuyết khẽ sửng đi, biểu tình hắn cứng nhắc quay đầu lại, ánh mắt có chút không tự nhiên rơi trên khuôn mặt trắng bệch và tiều tụy của Ưu Vô Song.

Khi hắn nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của nàng, trong lòng bất giác dâng lên nỗi tự trách, hắn vô thức nhẹ nhàng đưa tay lên chạm vào gò má nàng, trầm giọng nói: “Sao lại khóc?”

Ưu Vô Song miễn cưỡng nở nụ cười khó coi, nàng đưa tay, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay chạm vào mặt nàng của Lãnh Như Tuyết, cay đắng nói: “Lãnh Như Tuyết, người không có lời gì muốn nói với ta sao?”

Lãnh Như Tuyết lẳng lẳng nhìn nàng, nụ cười luôn xuất hiện trên mặt nàng phút chốc khiến tim hắn đau nhói, nhưng, rất nhanh, một dung nhan trắng bệch yếu ớt khác thoáng qua, hắn vô thức rút tay mình lại từ tay Ưu Vô Song, quay người lại, nói: “Nàng không nên nói với phụ hoàng việc của Liên Đường, nàng có biết bây giờ Liên Đường đang.....”

Lòng Ưu Vô Song như rơi xuống đáy vực sâu, máu toàn thân nàng dường như đã đông đặc lại, cơ thể nàng khẽ run lên, cơ hồ đã mất đi sức

lực để đứng vững, một cảm giác đau nhói tràn ngập tim nàng, nàng bất giác đưa tay giữ lấy một góc bàn, mới có thể miễn cưỡng không ngã xuống.

Chỉ là, nàng không còn nghe được nữa, nàng cơ hồ dùng hết sức lực toàn thân, mới có thể ngắt lời hắn, gian nan nói: “Đây.....chính là lời mà người muốn nói với ta?”

Chương 207: Chúng ta hãy giải trừ hôn ước đi

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, cơ thể Lãnh Như Tuyết hóa thạch, hắ cư nhiên không quay đầu lại, chỉ trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Song Nhi, ta hy vọng nàng có thể hiểu cho ta, có thể chấp nhận Liên Đường, Liên Đường bây giờ ngoài ta ra, đã không còn gì, ta biết nàng không phải là người không nói lí, ta.....”

Lòng Ưu Vô Song, không ngừng rơi xuống vực thẳm, cơ thể nàng theo từng câu nói của hắn, mà ngày càng lạnh băng.

Khuôn mặt trắng bệch của nàng cuối cùng lộ ra nụ cười thê lương, nàng gian nan cử động môi, cuối cùng gian nan một lần nữa ngắt lời hắn: “Lãnh Như Tuyết, chúng ta hãy giải trừ hôn ước đi!”

Lãnh Như Tuyết phảng phất như không nghe thấy lời của Ưu Vô Song, vẫn cứ tiếp tục nói: “Song Nhi, nàng không phải là người vô lí gây sự, nàng sao lại.....”

Nói tới đây, Lãnh Như Tuyết giật mình dừng lại, quay vội người lại, hai tay siết chặt lấy vai Ưu Vô Song, thật thanh nói: “Nàng nói gì? Nàng sao có thể.....”

Đôi mắt long lanh của Ưu Vô Song vẫn còn đậm nhạt nước đọng, nhưng thần sắc trên mặt nàng lại một mảng lạnh băng.

Nàng lãnh đạm nhìn Lãnh Như Tuyết, một lần nữa không đợi hắn nói hết đã ngắt lời hắn: “Lãnh Như Tuyết, ngươi sai rồi, ta luôn là người không nói lí, nhưng lần này, đối với việc ngươi và ả, ta không muốn nói nhiều, ta

biết người khó xử, cho nên, ta quyết định, giải trừ hôn ước, thành toàn cho các người.”

Ánh mắt Lãnh Như Tuyết chăm chăm nhìn Ưu Vô Song, nơi nào đó trong thâm tâm hẳn đang đau nhói, nhưng, sắc mặt hẳn ngày càng lạnh dần, qua một hồi lâu, mới lạnh lùng nói: “Song Nhi, nàng đang ép ta sao? Hôm nay nàng cố ý đi nói với phụ hoàng, chính là vì ép Liên Đường rời khỏi phủ, rời khỏi đây sao? Song Nhi, ta thật là nhìn nhầm nàng, ta còn tưởng nàng có thể hiểu cho ta....”

Ưu Vô Song hai tay siết chặt lại với nhau, nàng đã không còn bất kì cảm giác nào nữa, lòng nàng, đang đau đớn khôn cùng sự đau đớn ấy tràn ngập con tim, đã sắp khiến nàng choáng ngợp.

Nàng cơ hồ dùng hết sức lực toàn thân, mới có thể đứng vững không để bản thân ngã xuống, nàng nhìn khuôn mặt vẫn tuấn mỹ kia, cuối cùng cười thê lương.

Hắn hoài nghi nàng? Hắn có thể không yêu nàng, có thể yêu người nữ nhân khác, nhưng hắn làm sao có thể hoài nghi nàng như vậy? Hắn chỉ trích nàng ép hắn, chỉ trích nàng không hiểu cho hắn, nhưng hắn có từng nói với nàng tất cả những gì hắn làm không? Hắn có từng nói với nàng tất cả những gì liên quan đến ả không?

Lãnh Như Tuyết, người thật sự không hiểu nữ nhân, nàng Ưu Vô Song tuy tiêu diêu, nhưng không thể trơ mắt nhìn người nam nhân mình yêu đi yêu người nữ nhân khác, như vậy nàng rất đau lòng, rất dễ tâm!

Nếu như muốn nàng không dễ tâm, muốn nàng hiểu cho hắn, vậy thì, trừ phi nàng không yêu hắn, từ bỏ tất cả, chỉ có như vậy, nàng mới không cảm thấy đau khổ, mới không dễ tâm!

Nhìn nụ cười tuyệt mỹ nhưng đầy thâm lương của Ưu Vô Song, lòng Lãnh Như Tuyết thoáng qua tia kinh hoàng, hấn nhìn nàng, không nhịn được nói: “nàng cười gì?”

Ưu Vô Song ngừng cười, biểu tình thần thờ nhìn hấn. Từng câu từng chữ lạnh lùng nói: “Lãnh Như Tuyết, bất kể ngươi tin hay không, việc của ngươi và ả, không phải là ta nói với hoàng thượng, còn nữa, ta không có muốn ép ngươi gì, ngươi yêu ả, ngươi không thể từ bỏ ả, nhưng ta lại không thể tha thứ cho những ô nhục và lừa gạt mà ngươi đối với ta!”

Nhìn gương mặt lộ vẻ cương quyết của Ưu Vô Song, lòng Lãnh Như Tuyết bất giác trầm xuống, một cảm giác hoảng loạn trước nay chưa từng có dâng trào từ thâm tâm hấn, tay nắm chặt lấy vai Ưu Vô Song cũng bất giác khế siết chặt hơn.

Hấn muốn giải thích gì đó, nhưng khi mở miệng lại phát hiện bản thân không có gì để nói.

Trong lòng Ưu Vô Song bây giờ ngoại trừ vết thương không thể nào chữa khỏi kia, thì đã không còn bất kì cảm giác nào.

Sự lừa dối và không tín nhiệm của Lãnh Như Tuyết, đã khiến tim nàng hoàn toàn lạnh đi, nàng có thể không chấp nhất chuyện trước kia của hấn và nữ tử kia, nhưng nàng không thể thuyết phục bản thân tha thứ hành động bây giờ của hấn.

Ưu Vô Song nhẹ nhàng thoát khỏi tay hấn, quay người lại, dùng bóng dáng thanh lạnh đối diện hấn, lạnh lùng nói: “Lãnh Như Tuyết, vì lo cho thể diện của hoàng thượng, ta sẽ ở đây một tháng, một tháng sau, hoàng thượng sẽ thu hồi thánh chỉ, đến lúc đó, ngươi đi cầu độc mộc của ngươi,

ta qua dương quang đạo của ta, từ nay về sau hai ta không còn liên quan đến nhau! Được rồi, ta mệt rồi, ngươi đi đi!”

“nàng!” Lãnh Như Tuyết không dám tin nàng lại có thể nói ra những lời tuyệt tình như vậy, không lẽ, những gì trước đây của họ đều là giả sao? Nàng làm sao có thể như vậy, tựa như không xảy ra việc gì mà phủi sạch đi quan hệ giữa họ!

Hắn không thể từ bỏ Liên Đường, nhưng không có nghĩa là hắn không muốn cưỡi nàng, hơn nữa, hắn và Liên Đường đã là chuyện quá khứ, hắn không hề nghĩ, sau này sẽ cùng Liên Đường như thế nào, hắn giữ ả ở lại chỉ vì ả ngoài hắn ra, đã không còn bất cứ ai có thể giúp ả nữa!

Không lẽ, ngay cả Liên Đường một nữ tử yếu đuối nàng cũng không thể lưu lại sao?

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết bất giác cảm hận quay người Ưu Vô Song lại, tức giận nói: “Nàng muốn rời khỏi ta vậy sao? Ưu Vô Song, nàng rất cuộc xem ta là gì?”

Ưu Vô Song mặt không biểu cảm, tuy nhiên tim nàng lại đang rỉ máu, nàng dùng ánh mắt vô cùng thâm lương nhìn Lãnh Như Tuyết, nước mắt cay đắng kia đã sớm đầy mặt, nức nói: “Lãnh Như Tuyết, đến bây giờ không lẽ ngươi còn không hiểu thứ ngươi muốn là gì sao? Vốn dĩ không phải là ta rời xa ngươi, mà là chính tay ngươi đẩy ta ra, ngươi không thể từ bỏ ả không phải sao? Nếu đã như vậy, ngươi hà tất giả tình giả nghĩa lưu ta lại nơi này? Không lẽ, ngươi không sợ ta đổ kị, ta oán hận? Ta rời khỏi đây, chỉ là muốn cho ngươi cơ hội, Lãnh Như Tuyết, đừng để ta xem thường ngươi, đừng để ta nhìn thấy ngươi làm một việc mà ngươi hối hận cả đời!”

Chương 208: Lãnh Như Tuyết, người có từng yêu qua ta không?

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, cơ thể Lãnh Như Tuyết dần dần hóa thạch, đôi tay giữ lấy Ưu Vô Song cùng từ từ buông lỏng, ánh mắt lộ ra đau khổ và giành co.

Hắn muốn cái gì? Hắn không biết, hắn không thể từ bỏ Liên Đường, là bởi vì tình cũ của hắn và Liên Đường ngày trước hay là vì hắn yêu ả?

Nhưng, nếu như vậy, tại sao khi hắn nghe người nữ nhân đáng ghét đang đứng trước mặt hắn này nói muốn rời khỏi hắn, lòng hắn lại khó chịu như vậy?

Hắn trước nay chưa từng nghĩ qua, sự xuất hiện của Liên Đường, lại khiến nàng lựa chọn như vậy, hắn không thể phủ nhận, bản thân hắn kì thực đối với nàng là không muốn từ bỏ, nhưng còn Liên Đường? Hắn nên làm sao đây?

Khi thấy ánh mắt đầy lệ tuyệt vọng nhìn hắn, hắn rất muốn đi đến bên cạnh nàng, ôm nàng vào lòng, không để nàng rời khỏi, nhưng hắn đã do dự, bởi vì biểu tình tuyệt vọng và đau khổ của nàng.

Hắn biết, lòng nàng đã quyết định, hắn biết rõ thứ nàng muốn là gì, nhưng hắn không thể cho nàng, bởi vì, hắn thật sự không thể bỏ Liên Đường mà không lo.

Nhìn bộ dạng bây giờ của nàng, lòng hắn rất khó chịu, cũng đầy tự trách và phẫn nộ, nhưng hắn không thể thay đổi những gì trước mắt.

Lòng Ưu Vô Song đã hoàn toàn tuyệt vọng, nàng còn tưởng, trong lòng hẳn có nàng, dù chỉ là một chút ít thôi, nhưng biểu tình của hắn, lại một lần nữa khiến nàng thất vọng.

Nàng nên làm sao đây? Tiếp nhận người nữ nhân kia, nàng làm không được, nàng rất muốn làm như những gì nàng nói, rời khỏi đây, rời khỏi hắn, nhưng trong lòng lại biết rất rõ, cơn đau như xé toạt con tim khiến nàng biết rõ, nàng không nỡ biết đường nào!

Nàng có thể gạt được tất cả mọi người, nhưng lại không thể gạt bản thân, nàng bây giờ, đã không còn là Ưu Vô Song kiên cường và vui vẻ trước kia, nàng bây giờ, mất cảm và yếu đuối biết bao nhiêu.

Nghĩ tới đây, lòng Ưu Vô Song bỗng chua chát, bây giờ, nàng cuối cùng cũng tin, thì ra, tình yêu thật sự có thể thay đổi một con người.

Trong tấm phòng, không khí yên ắng, một bầu không khí kết tinh vạn phần bi ai, đang vây lấy trái tim của hai người, rõ ràng hai người đều lòng đau như cắt, nhưng lại không thể nói với đối phương một câu an ủi nào.

Chính trong lúc hai người không nói gì, đột nhiên một trận bước chân nhẹ nhàng vang lên, sau đó cửa tấm phòng bị đẩy ra, một âm thanh thanh thúy truyền lại: “Vương gia, Liên Đường cô nương tỉnh lại rồi, muốn gặp vương gia.”

Nghe thấy câu nói này, cơ thể Ưu Vô Song khẽ run lên, hai tay nàng nắm chặt lại, cắn chặt môi, nhìn Lãnh Như Tuyết, sau đó quật cường quay người lại, không nhìn hắn nữa!

Nhìn thân ảnh nhỏ bé, quật cường, lòng Lãnh Như Tuyết thầm đau nhói, hắn thở dài một tiếng, cuối cùng cũng không nhịn được, tiến lên trước một bước, nhẹ nhàng ôm lấy thân hình đang run lên vào lòng.

Hắn cảm nhận được sự bất lực và run rẩy của nàng, lòng hắn như co thắt lại, hắn nhẹ nhàng tựa cằm trên vai nàng, trầm giọng nói: “Song Nhi, xin lỗi, là ta không tốt, nàng đừng như vậy có được không?”

Trong khoảng khắc này, Ưu Vô Song không còn khống chế được bản thân, nước mắt phút chốc tuôn trào, nàng không động đậy, mặc cho thân hình run rẩy của mình bị hắn ôm vào lòng, cảm nhận hơi ấm quen thuộc tuyền lại từ người hắn, qua một lúc lâu, mới nấc lên, gian nan hỏi: “Lãnh Như Tuyết.....ngươi có từng yêu qua ta.....? Hay là.....từ khi bắt đầu, ta chỉ là một thể thân có hay không đều không quan trọng.....?”

Hai tay Lãnh Như Tuyết khẽ dùng sức, ôm chặt thân hình nhỏ bé ấy, áp sát vào cơ thể vạm vỡ của mình hơn, âm thanh bất lực và run rẩy của nàng, khiến lòng hắn đau nhói, nàng nhẹ nhàng đưa tay, lau đi nước mắt trên mặt nàng, khàn giọng nói: “Song Nhi, nàng đừng suy nghĩ vẩn vơ, sự việc không phải như nàng nghĩ.....”

Tuy nhiên, lời của Lãnh Như Tuyết còn chưa dứt, bên ngoài đã truyền đến một trận ồn ào, tiếp đó, cửa tấm phòng bị người khác đẩy ra, một thân ảnh yếu ớt xuất hiện trong tấm phòng.

Ưu Vô Song quay đầu lại, chỉ thấy Liên Đường đứng bên cửa tấm phòng, biểu tình trên mặt, vẫn là e dè kia, nhưng không biết có phải là do nàng nhìn nhầm không, trong phút giây nàng quay đầu qua, ánh mắt Liên Đường thoáng qua tia đổ kị và oán hận.

Nhìn thấy Liên Đường, tay ôm lấy Ưu Vô Song của Lãnh Như Tuyết bất giác cứng đờ, sau đó buông ra trong lặng lẽ.

Liên Đường e sợ nhìn Ưu Vô Song, sau đó ánh mắt rơi trên người Lãnh Như Tuyết, thủy mâu từ từ chảy ra hai hàng lệ châu, ả đi đến trước vai

bước, đưa tay kéo lấy tay áo Lãnh Như Tuyết, như một đứa trẻ làm sai việc, nhỏ tiếng nói: “Tuyết Nhi, ta.....ta không cố ý.....ta.....ta nhớ Tuyết Nhi.....ta sợ.....”

Lúc Liên Đường nói chuyện, từ đầu đến cuối đều không nhìn Ưu Vô Song, phảng phất như Ưu Vô Song không tồn tại, trong mắt ả chỉ có Lãnh Như Tuyết.

Lãnh Như Tuyết nhìn Liên Đường, nhú nhú mày, dịu dàng nói: “Liên Đường, nàng không được khỏe, sao lại ra đây?”

Liên Đường cúi đầu, nhỏ tiếng nói: “Ta không thấy Tuyết Nhi.....ta sợ.....Tuyết Nhi, có phải Tuyết Nhi không cần ta rồi không?”

Lãnh Như Tuyết nhìn bộ dạng thấp thỏm không yên của Lãnh Như Tuyết, lòng hẩn không nhẫn tâm, dùng ánh mắt đầy ý xin lỗi nhìn Ưu Vô Song, sau đó nhẹ nhàng nói với Liên Đường: “Liên Đường, đừng có suy nghĩ lung tung, ta sẽ cho người đưa nàng về phòng nghỉ ngơi.”

Tuy nhiên, Liên Đường tựa như không nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, ả vẫn cố chấp níu chặt lấy gấu áo của Lãnh Như Tuyết, âm thanh khẽ run rẩy nói: “Tuyết Nhi.....đừng rời khỏi ta.....ta sợ.....ta thật sự rất sợ.....”

Chương 209: Không dễ từ bỏ

Nhìn bộ dạng cố chấp của Liên Đường, Lãnh Như Tuyết rất muốn nói lời an ủi, nhưng khi hần quay đầu nhìn Ưu Vô Song, cuối cùng cũng không nhận được, hần nhẹ nhàng gỡ tay Liên Đường ra, sau đó nói với Ưu Vô Song: “Song Nhi, ta đưa Liên Đường về phòng trước. Nàng.....”

Nhìn ánh mắt lo lắng và quan tâm của Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song cuối cùng cũng mềm lòng, không đợi hần nói hết lời, nàng đã miễn cưỡng cười, nói: “Người đi đi, ta mệt rồi.....”

Lãnh Như Tuyết thăm thở dài, lẳng lặng nhìn Ưu Vô Song, sau đó nắm lấy tay Liên Đường, cùng ả rời khỏi.

Cúi đầu, theo Lãnh Như Tuyết ra ngoài kia, sau khi bước ra khỏi tấm phòng, Liên Đường bỗng dưng quay lại nhìn Ưu Vô Song, không biết có phải nàng nhìn nhầm không, Ưu Vô Song cảm giác được, nữ tử khi nãy trước mặt Lãnh Như Tuyết tỏ vẻ tội nghiệp vô cùng kia, ánh mắt nhìn nàng lại mang đầy cười nhạo và đố kỵ.

Nhìn thấy ánh mắt kì quái của Liên Đường, lòng Ưu Vô Song khổ sở, nàng cảm giác được, nữ tử vẻ ngoài yếu ớt kia, dường như có oán hận rất sâu đối với nàng, là vì Lãnh Như Tuyết sao?

Sau khi Lãnh Như Tuyết và Liên Đường rời khỏi, Vân Nhi đi vào, nàng ta có chút bất mãn nói với Ưu Vô Song: “Tiểu thư, nữ nhân khi nãy thật quá đáng, ả làm sao có thể làm như vậy? Không lẽ, ả cho rằng mới là vương phi của vương gia? Thật mặt dày mà!”

Ưu Vô Song cười khở, cơ hồ dùng âm thanh nhỏ đến không thể nghe được nói: “Ả có thể không phải là vương phi, nhưng ả lại là người hấn yêu, so với người chỉ mang danh nghĩa vương phi như ta, trong lòng hấn, ả rõ ràng quan trọng hơn nhiều.....”

Âm thanh của Ưu Vô Song tuy rất nhỏ, nhưng trong tấm phòng yên ảm, Vân Nhi lại nghe rõ vô cùng, nàng ta lắc đầu không tán thành, dùng ánh mắt chỉ trích nhìn Ưu Vô Song, bất mãn nói: “Tiểu thư, là người quá lương thiện, theo nô tì, trong lòng vương gia vẫn có tiểu thư, đối với nữ nhân kia, vương gia chẳng qua chỉ tội nghiệp ả, ả mới thật sự là bi ai!”

Nói tới đây, Vân Nhi ngập ngừng, không chút khách khí nói: “Tiểu thư, nô tì cảm thấy người bây giờ không giống người trước kia tí nào, không phải chỉ là một nữ nhân không rõ lai lịch sao? Nếu như vương gia thật sự thích ả, vậy thì với tính tình của vương gia, người cho rằng bao năm như vậy, vương gia không hề đi tìm ả sao? Theo nô tì a, trong lòng vương gia vốn dĩ không có ả, là ả vô sỉ, tự tìm đến mà thôi! nô tì luôn cảm thấy nữ nhân ấy không có ý tốt gì, nếu như ả yêu vương gia, sao không sớm đến tìm vương gia? Sao lại đợi đến khi vương gia và tiểu thư sắp thành thân lại xuất hiện? Ả rõ ràng là tâm ý bất chính, muốn chia rẽ tiểu thư và vương gia! Tiểu thư, người đừng bao giờ trúng quỷ kế của ả!”

Ưu Vô Song nghe thấy lời của Vân Nhi, trước tiên là sửng sốt, sau đó lòng nhất thời thoải mái hơn!

Những lời của Vân Nhi, không phải là không có lí, bấy kể Liên Đường đột nhiên xuất hiện có mục đích gì, nhưng với thái độ khi nãy của Lãnh Như Tuyết đối với nàng, vẫn có thể nhìn ra, trong lòng Lãnh Như Tuyết vẫn có nàng, chí ít, hấn cảm nhận được vì sự xuất hiện của Liên Đường mà cảm thấy có lỗi với nàng!

Và nàng cũng vì những lời nói của Vân Nhi mà hiểu được tâm ý của lão hoàng đế hồ ly! Lão hồ ly đó có dụng ý để nàng ở lại trong vương phủ, có phải là muốn Lãnh Như Tuyết nhận rõ lòng mình?

Bất kể một tháng sau, Lãnh Như Tuyết có lựa chọn thế nào, nàng bây giờ cũng không cần ảo não vì việc đó, không phải sao? Dù cho một tháng sau, Lãnh Như Tuyết lựa chọn Liên Đường, nàng cũng không cần thương tâm.

Bởi vì, nàng đã cho Lãnh Như Tuyết cơ hội để lựa chọn, nếu như trong lòng hắn thật sự không có nàng, vậy thì, nàng không cần vì một nam nhân trong lòng không có mình mà đau lòng, tuy là sự tổn thương của hắn đối với nàng không phải nói quên là có thể quên, nhưng, nể mặt nàng đã mang thai con của hắn, nàng cũng cho hắn cơ hội rồi không phải sao?

Chương 210: Cuộc tranh đấu tình yêu (1)

Tuy nhiên, trong lúc lòng Ưu Vô Song đã ra quyết định, Liên Đường lại dường như đã nhìn rõ tâm tư của nàng, bắt đầu khiêu chiến với nàng!

Tiếp theo đó mấy ngày, Ưu Vô Song căn bản không gặp được Lãnh Như Tuyết, bởi vì Liên Đường ‘bệnh’ rồi. ả hể ‘bệnh’ là vài ngày, hơn nữa nếu như không có Lãnh Như Tuyết ở đấy thì không chịu dùng thiện, và Lãnh Như Tuyết sau ngày hôm đó cũng không gặp Ưu Vô Song.

Đám hạ nhân đã thầm sau lưng bàn tán, có người đồng cảm với Ưu Vô Song, đã bắt đầu thầm lo lắng cho nàng, và càng có nhiều người mừng rỡ vì nàng gặp xui xẻo, ví dụ như, Lí ma ma.

Bây giờ Lí ma ma nhìn thấy Lãnh Như Tuyết lạnh nhạt với Ưu Vô Song, lòng không biết là vui đến mức nào, bà ta bây giờ cơ hồ trở thành ‘tâm phúc bên cạnh Liên Đường’, việc của Liên Đường cơ hồ đều là bà ta báo cho Lãnh Như Tuyết.

Trong cuộc chiến vô hình này, Ưu Vô Song gặp không ít khó khăn.

Bởi vì Lí ma ma là hạ nhân, thân bà ta là quản gia của vương phủ, so với Ưu Vô Song càng rõ hành tung của Lãnh Như Tuyết, luôn có thể gặp được Lãnh Như Tuyết trước Ưu Vô Song, nắm báo việc của Liên Đường trước, khiến Ưu Vô Song lỡ mất một lần rồi lại một lần cơ hội gặp Lãnh Như Tuyết.

Sau mấy lần như vậy, Ưu Vô Song đã thay đổi kế sách, nàng mỗi ngày đều yên tĩnh ở trong Vô Trần điện, đâu cũng không đi, đối với việc của Liên Đường và Lãnh Như Tuyết, không nghe không hỏi.

Nhìn thấy Ưu Vô Song tựa như không việc gì, Vân Nhi thì lại không thể nhìn được, nàng ta nhìn thấy Lãnh Như Tuyết cơ hồ mỗi ngày đều đến nơi của Liên Đường, còn đối với Ưu Vô Song thì không nghe không hỏi, nàng ta bất giác lo lắng, ở bên ngoài nghe được không ít lời không hay, tức giận đi về tấm phòng của Ưu Vô Song, chu miệng, tức giận.

Bộ dạng bất mãn của Vân Nhi, Ưu Vô Song tựa như không nhìn thấy, nàng vẫn điềm nhiên ngồi uống trà.

Vân Nhi không còn nhìn được oán trách: “Tiểu thư, người sao có thể ở trong tấm phòng mãi được, người như vậy, không phải đúng ý người nữ nhân kìa sao? Người cứ như vậy, Vân Nhi thấy vương gia sẽ quên người mất! Bây giờ những nô tài không có mắt kìa đã quên người mới chính là vương phi rồi! từng người một đều chạy đi nịnh bợ người nữ nhân kia rồi!”

Ưu Vô Song lãnh đạm nhìn Vân Nhi, uống một ngụm trà, mới từ từ nói: “Như vậy có gì không tốt? Vân Nhi, người không cảm thấy, ngày tháng như vậy, qua rất thú vị sao? Bọn họ muốn đi nịnh bợ, cứ để họ đi, người tức giận cái gì? Tức giận làm hại bản thân thì không tốt đâu.”

“Tiểu thư!” Vân Nhi tức giận dậm chân, xông đến bên cạnh Ưu Vô Song, giật lấy ly trà trong tay nàng, hét: “Không lẽ người muốn cứ như vậy nhìn vương gia và người nữ nhân kia ở cùng nhau sao? Người xem, người nữ nhân đó căn bản không có bệnh gì, ả chỉ cố ý, ả cố ý quấy lấy vương gia, không để vương gia đến gặp tiểu thư!”

Thủ đoạn của Liên Đường, Ưu Vô Song nào không hay biết?

Nàng đã để Vân Nhi đi nghe ngóng không ít tin tức, chỉ vì chuẩn bị cho trận chiến tuyệt đẹp, nàng từ những tin tức mà Vân Nhi thám thính được hay biết, Liên Đường là một tháng trước bị gia đình phu quân từ chối phủ.

Ả nói ả không có nơi nào để đi, cho nên mới đến nơi của Lãnh Như Tuyết, thân thể như vậy mà nói, đích thật khiến người khác đồng tình, nhưng ả đã bỏ sót một điều, một tháng trước, ả bị phu quân từ chối phủ sao không đến tìm Lãnh Như Tuyết? Mà lại chọn ngay lúc hôn sự của nàng và Lãnh Như Tuyết chiếu cáo thiên hạ mới xuất hiện?

Và mười mấy ngày ả bị phu quân từ chối phủ, một nữ tử yếu ớt như ả đã đi đâu? Nếu như trong người không khỏe, tại sao lúc đó lưu lạc đầu đường xó chợ lại không có vấn đề gì?

Có lẽ, Liên Đường đích thực là một người diễn xuất không có chút sơ sẩy gì, nhưng ả cuối cùng vì quá nóng vội, ả càng vội vã, càng muốn quần lấy Lãnh Như Tuyết, thì ả càng dễ lộ ra sai sót.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác nở nụ cười lạnh cùng cười nhạo, có lẽ Liên Đường đối với nam nhân đích thực là có chút thủ đoạn, nhưng ả cuối cùng cũng không hiểu lòng của nam nhân, nếu như ả càng quần lấy Lãnh Như Tuyết không buông, vậy thì, tất cả những gì ả làm, chỉ khiến nam nhân cảm thấy chán ghét!

Kì thực, Ưu Vô Song không phải không có bất kì hành động gì, cũng không phải nàng đã từ bỏ trận chiến này, mà là nàng đang đợi, đồng thời cũng đang đánh cược, nàng cược, sự việc sẽ như nàng nghĩ, nàng cược, không lâu sau, Lãnh Như Tuyết rất nhanh sẽ chủ động đến tìm nàng!

Chỉ cần Lãnh Như Tuyết đến, Liên Đường rất nhanh sẽ được biết, và nàng tin rằng, ả rất nhanh cũng sẽ có hành động.

Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt Ưu Vô Song càng tươi, nàng nhìn Vân Nhi, nói: “Người vội gì? Nếu như trong lòng hắn có ta, tự khắc sẽ đến, nếu như không có ta, hắn có đến hay không, có liên can gì nào?”

Vân Nhi nhìn bộ dạng lãnh đạm của Ưu Vô Song, nàng ta giận nàng cũng không thể, nhất thời dậm chân, thầm nói: “Tiểu thư! Người cứ như vậy, tim của vương gia sẽ bị nữ nhân đó câu dẫn đi mất! Đến lúc đó, người đừng có đau lòng!”

Ưu Vô Song nhìn bộ dạng lo lắng của Vân Nhi, bất giác ‘phụt’ cười thành tiếng, nói: “Vân Nhi, ngươi gấp gì chứ?”

“Tiểu thư! Người.....” Vân Nhi tức giận trừng mắt nhìn Ưu Vô Song, ‘hú’ một tiếng, sau đó dậm chân, quay người đi ra ngoài, lúc đóng cửa, cố ý phát ra âm thanh thật lớn, để biểu thị sự bất mãn kịch liệt trong lòng mình.

Ưu Vô Song nhìn cánh cửa bị đóng mạnh vào, bất giác lắc đầu, lòng lại khẽ áy náy, bởi vì, nàng biết, Vân Nhi là thật sự quan tâm nàng, nàng nhìn bộ dạng lo lắng cho nàng của Vân Nhi, lòng thập phần áy náy, nhưng nàng có kế hoạch của nàng, vì trận chiến này, và để biết được lòng của Lãnh Như Tuyết, nàng không thể nói kế hoạch trong lòng mình cho Vân Nhi biết.

Chương 211: Cuộc tranh đấu tình yêu (2)

Ngày tháng qua đi, trong những ngày Liên Đường ‘bệnh’, số lần Lãnh Như Tuyết đến Vô Trần điện ngày càng nhiều, nhưng mỗi lần đến, đều đối mặt với vẻ đăm nhiên của Ưu Vô Song, giữa họ không nói gì nhiều, thái độ của Lãnh Như Tuyết càng ôn nhu, thì Ưu Vô Song càng lãnh đạm.

Dù cho như vậy, thời gian Lãnh Như Tuyết đến dần dần nhiều hơn. Đến cuối cùng, hẳn mỗi ngày đều đến Vô Trần điện, chỉ lẳng lặng ngồi đấy, ôn nhu nhìn Ưu Vô Song, sau đó cho đến đêm khuya mới rời khỏi.

Ưu Vô Song biết, Lãnh Như Tuyết đối sự dây dưa không dứt của Liên Đường, đã bắt đầu cảm thấy mệt mỏi và chán ghét, nhưng nàng không vì thế mà xiêu lòng, vẫn theo kế hoạch của mình mà tiếp tục tiến hành.

Bất kể Lãnh Như Tuyết đối với nàng có ôn nhu biết bao nhiêu, muốn nói với nàng gì đi nữa, nàng vẫn lạnh nhạt đối mặt, mỗi ngày đến thời gian ngủ, thì sẽ đuổi hẳn ra khỏi Vô Trần điện.

Vân Nhi đối với hành động của Ưu Vô Song rất không hiểu, nàng ta không hiểu, vương gia đã đến làm hòa với tiểu thư, tại sao tiểu thư vẫn không thèm nhìn ngó, lạnh lùng đối mặt. Tiểu thư không phải nên thừa cơ hội này giành trái tim của vương gia trở lại sao?

Nhưng, nay việc khiến nàng ta não khí hơn nữa là, bất kể nàng ta nói gì tiểu thư vẫn bộ dạng ấy, dường như căn bản không quan tâm vương gia, hơn nữa, tiểu thư gần đây thường ra khỏi phủ, cũng không cho nàng ta đi theo, không biết là đi làm việc gì!

Không lẽ, tiểu thư thật sự không quan tâm vương gia, muốn rời khỏi vương gia sao?

Nghĩ tới đây, Vân Nhi bất giác thầm lo lắng thay Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song tự khắc biết Vân Nhi đang nghĩ gì, nhưng nàng không quan tâm, nàng đang đợi, nếu như nàng đoán không lầm, những ngày tháng này sẽ làm thay đổi Lãnh Như Tuyết, Liên Đường kia có lẽ sắp không nhận được tức giận nữa rồi, nếu như mục đích của ả chính là quét nàng ra khỏi phủ, vậy thì, không lâu nữa ả sẽ có hành động thôi.

Quả nhiên, sáng sớm hôm nay, Vân Nhi vội vội vàng vàng chạy vào tắm phòng, nói với Ưu Vô Song vẫn nằm trên giường: “Tiểu thư, nữ nhân đó đến rồi!”

Ưu Vô Song khẽ sửng sốt, khoe môi cong lên nụ cười, lãnh đạm nhìn Vân Nhi, nói: “Người hoang mang gì chứ? Đến thì đến, không lẽ người sợ ả sẽ ăn thịt ta sao?”

Vân Nhi mặt mày nhăn nhó: “Tiểu thư nếu như bộ dạng như vậy, nô tì lại không sợ, chỉ là, nữ nhân đó hiện giờ không vào đây, mà quỳ ở trước cửa Vô Trần điện, dường như là tiểu thư ức hiếp ả, nô tì sợ ả đang tính tâm kế, một lát nữa truyền đến tai vương gia, nói là tiểu thư ức hiếp ả!”

Quỳ? Ưu Vô Song nhướng nhướng mày, xem ra, nàng thật là đã xem thường tâm kế của Liên Đường, ả ta sáng sớm chạy đến Vô Trần điện quỳ để làm gì? Không lẽ cầu xin nàng trả Lãnh Như Tuyết cho ả sao?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác cười lạnh lùng, nói với Vân Nhi: “Nếu như ả thích quỳ, vậy thì cứ để ả quỳ đi! Vân Nhi, thay áo cho ta, hôm nay, ta muốn xem ả có thể quỳ bao lâu!”

Vân Nhi khẽ sửng sốt, nói: “Tiểu thư, người không quan tâm ả, nếu như vương gia thượng triều trở về thì tính sao?”

Ưu Vô Song nhìn Vân Nhi một cái, lạnh lùng nói: “Làm sao? Thích làm sao thì làm sao! ả tự mình muốn quỳ ở đó, ta có thể làm gì ả? Đó là việc của ả, có liên quan gì ta? Đâu phải là ta bảo ả ta sáng sớm đến đây quỳ!”

Vân Nhi có chút bất an nhìn Ưu Vô Song: “Nhưng.....”

Ưu Vô Song không đợi Vân Nhi nói hết lời, đã trừng mắt nhìn nàng ta, tức giận nói: “Nhưng gì chứ? Không có nhưng mà! Hay là nha đầu người cũng tội nghiệp cho ả? Muốn thay ả cầu xin? Hừ, cũng không nghĩ thử xem, ả sáng sớm quỳ ở đó thì có ý tốt gì? Còn không mau qua đây thay y phục giúp ta?”

Vân Nhi đi qua lấy y phục thay vào cho Ưu Vô Song, trầm mặc một lúc, không nhịn được nói: “Tiểu thư, nếu như người biết ả không có ý tốt gì, tại sao lại không cho người đuổi ả đi?”

Vân Nhi lười nhác nhìn Vân Nhi, nói: “Nếu như ta làm như vậy, không phải trúng quỷ kế của ả? Vân Nhi, người nữ nhân này làm như vậy, chỉ là muốn người trong phủ đồng tình, ta làm sao có thể toại nguyện cho ả?”

Vân Nhi nghĩ rồi nghĩ: “tiểu thư, để người nữ nhân đó quỳ ở đó cũng không phải là cách a, nếu như ả ngắt xiu ở đây, người khác lại nói tiểu thư tâm địa thâm độc!”

Khóe môi Ưu Vô Song cong lên nụ cười lạnh: “Ta tự khắc biết, nhưng mà, người khác thích nói gì cứ nói, nói tóm lại, đối với những gì mà ả làm, ta đều không quan tâm, ta rất muốn xem, Lãnh Như Tuyết lần này sẽ làm thế nào?”

Vân Nhi lo lắng nhìn Ưu Vô Song, tay chân nhanh nhẹn chải tóc cho Ưu Vô Song: “Tiểu thư, vậy chúng ta làm gì? Cứ như vậy mà nhìn sao?”

Ưu Vô Song cười nhẹ một tiếng, nói: “Có gì đáng nhìn chứ? Hôm nay, chúng ta ra phủ du ngoạn, ả thích quỳ đó bao lâu cứ quỳ, chúng ta không cần quan tâm!”

Vân Nhi nghe thấy lời của Ưu Vô Song, cảm thấy có lí, người nữ nhân đó vô cớ đến đây quỳ, có lẽ thật sự có âm mưu gì đó, tiểu thư hôm nay ra khỏi phủ, có thể tránh được quỷ kế của người nữ nhân đó.

Nghĩ tới đây, Vân Nhi không nói gì nữa, mà lẳng lặng chải tóc cho Ưu Vô Song.

Qua một lúc sau, tóc đã chải xong, Ưu Vô Song tùy ý khoác một chiếc áo choàng, nói với Vân Nhi: “Vân Nhi, mang theo ngân lượng, chúng ta bây giờ ra ngoài.”

Vân Nhi lần này không nhiều lời, rất nhanh đã chuẩn bị xong tất cả, sau đó lẳng lặng theo Ưu Vô Song đi ra khỏi Vô Trần điện.

Đến ngoài cửa Vô Trần điện, chỉ thấy thân ảnh yếu ớt của Liên Đường, đang quỳ chính giữa Vô Trần điện, gương mặt trắng bệch của ả thoáng hiện vài giọt lệ, nhìn thấy Ưu Vô Song xuất hiện, hai mắt bất lực, đáng thương nhìn Ưu Vô Song, bộ dạng nhìn khiến người khác không khỏi thương tiếc.

Chương 212: Cuộc tranh đấu tình yêu (3)

Ưu Vô Song chỉ lãnh đạm nhìn lướt qua Liên Đường, sau đó thu lại ánh nhìn, nhìn bọn hạ nhân đứng một bên thì thầm không ngớt, sau đó hừ một tiếng, dẫn theo Vân Nhi đi về phía trước.

Tuy nhiên, chính trong lúc nàng và Liên Đường bước ngang qua nhau, đột nhiên Liên Đường e dè nói: “Ưu cô nương, ta cầu xin cô nương.....”

Ưu Vô Song dừng bước chân lại, đôi mi thanh tú nhú chặt, ánh mắt thoáng qua tia nộ khí, nàng hít một hơi thật sâu, sau đó từ từ quay người lại, lạnh lùng nhìn Liên Đường, qua một lúc lâu, mới lạnh lùng nói: “Người muốn gì là việc của người, có việc người nên đi nói với vương gia, nếu như ta nhớ không lầm, ta không nhớ là mình có gì cần nói với Liên Đường cô nương!”

Liên Đường đột nhiên thút thít, ả ta hoa lệ mang vũ nhìn Ưu Vô Song, thần thái đáng thương, ánh mắt đầy ai cầu và vô tội ủy khuất, nức nở: “Ưu cô nương, Liên Đường không có ý muốn tranh gì, chỉ cầu xin Ưu cô nương có thể dung được Liên Đường, để Liên Đường lưu lại trong vương phủ.”

Nói tới đây, Liên Đường cơ hồ khóc không thành tiếng, qua một lúc lâu, lại khóc nói: “Liên Đường không có yêu cầu gì, Liên Đường chỉ cầu có thể ở cùng Lãnh Như Tuyết, chỉ như vậy là Liên Đường đã mãn nguyện, dù cho làm nô tì cho Ưu cô nương, Liên Đường cũng không hối hận.....chỉ cầu xin Ưu cô nương đừng đuổi Liên Đường ra khỏi phủ..... Liên Đường cầu xin cô nương.....”

Nói rồi, Liên Đường đột nhiên dập đầu, trán trắng bệch của ả dập trên nền đất cứng rắn, rất nhanh đã xuất hiện tia máu, còn ả dường như không biết đau, vẫn tiếp tục dập đầu.

Hạ nhân đứng một bên nhìn thấy, đều bất giác lộ ra ánh mắt đồng tình với Liên Đường.

Ưu Vô Song thầm cắn răng, một cơn nộ khí không thể hình dung phút chốc bùng nổ trong lòng nàng!

Người nữ nhân đáng ghét này! Nàng thật là quá xem thường ả, không ngờ, ả lại có thể diễn ra màn kịch này!

Ả đang làm gì chứ? Muốn ép nàng đồng ý sao? Nhưng mà, ả sai rồi, dù nàng Ưu Vô Song không còn yêu Lãnh Như Tuyết, cũng không khỏi không tiếc mối tình này, nàng tuyệt đối không cùng người nữ nhân khác đồng một phu quân!

Trong lòng Ưu Vô Song đã đến bờ vực của nộ khí bộc phát, hai tay nàng siết chặt với nhau, cố gắng đè nén sự phẫn nộ trong lòng, mới có thể khống chế không xông lên tát cho Liên Đường một bạt tay!

Nàng hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng đè nén cơn tức giận trong lòng, lạnh lùng nhìn Liên Đường vẫn không ngừng khấu đầu kia, lạnh lùng nói: “Người không cần trước mặt ta giả đáng thương, ta không phải là vương gia, đối với người ta ngoài chán ghét ra, vẫn chỉ là chán ghét, sẽ không có chút niệm tình thương tiếc!”

Nàng không còn nhịn được nữa, trực tiếp không chút lưu tình chỉ ra dụng ý của ả.

Cơ thể Liên Đường khẽ run lên, ả ngấn đầu, lệ chảy đầy mặt nhìn Ưu Vô Song khóc nói: “Ưu cô nương, Liên Đường không có ý tranh Tuyết Nhi với cô nương, Liên Đường chỉ muốn ở bên cạnh Tuyết Nhi, hầu hạ Tuyết Nhi, dù cô nương là vương phi của Tuyết Nhi, Liên Đường cũng sẽ không tranh với cô nương.....Liên Đường chỉ cầu xin Ưu cô nương có thể dung Liên Đường, cho Liên Đường một nơi gởi thân.....như vậy, Liên Đường đã cảm thấy đủ rồi.....”

Ưu Vô Song lạnh lùng nhìn Liên Đường, nàng vốn dĩ đối với thân thế của Liên Đường có vài phần tội nghiệp, nhưng nay, nàng đối với người nữ tử nhìn có vẻ yếu đuối này, chán ghét vạn phần!

Rõ ràng là người cố ý phá hoại hạnh phúc của người khác, nhưng lại có thể không chút áy náy nói ra lí do荒唐 như vậy, người nữ nhân này, thật là mặt dày đến cực điểm!

Ả chỉ muốn ở bên cạnh Lãnh Như Tuyết? Không có ý định tranh gì? Nếu như là vậy, hôm nay ả xuất hiện ở đây với lí do gì?

Ả ta vào thất vương phủ đã nhiều ngày, và trong những ngày này, nàng Ưu Vô Song chưa từng làm khó ả, hay nói qua bất cứ câu gì đuổi ả ra khỏi phủ, như nay, ả đột nhiên quỳ trên đất, khóc lóc cầu xin nàng đừng đuổi ả ra khỏi phủ? Thật là một chuyện nực cười!

Nếu như ả thật sợ mình bị đuổi khỏi thất vương phủ, tại sao ngày vào phủ ả không đến nói với nàng? Mà là đợi đến bây giờ? Tâm kế như vậy, còn dám nói là mình không có ý tranh gì, thật là khiến người ghê sợ mà!

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song cười lạnh lùng, lãnh đạm nhìn Liên Đường nói: “Những lời này ngươi nên đi nói với vương gia, có lẽ hắn sẽ niệm tình ngươi! Còn nữa, nếu như ngươi muốn lưu lại thất vương phủ, không phải

chỉ nói với Ưu Vô Song ta là được, người người nên tìm, chính là Tuyết Nhi trong miệng người đấy, chứ không phải là Ưu Vô Song ta!”

Dứt lời, Ưu Vô Song không thèm quan tâm Liên Đường, nói với Vân Nhi đứng bên cạnh: “Vân Nhi, chúng ta đi!”

Nàng thật sự không muốn tiếp tục đối diện với người nữ nhân đầy tâm kế này, bởi vì, những hành động của ả, khiến nàng cảm thấy ghê tởm! Nàng đột nhiên đối với ánh mắt nhìn người của Lãnh Như Tuyết hoài nghi sâu nặng, một người nữ nhân giả dối như vậy, nàng thật sự không biết, Lãnh Như Tuyết thích ả ở điểm nào!

Trong lòng Ưu Vô Song cười lạnh, nàng một khắc cũng không muốn ở lại đây nhìn thấy người nữ nhân này!

Tuy nhiên, Liên Đường nhìn theo hình bóng của Ưu Vô Song, ánh mắt lộ ra tia oán hận, ả đột nhiên bò từ dưới đất dậy, chạy nhanh đến trước, nắm lấy tay áo Ưu Vô Song, lớn tiếng than khóc: “Ưu cô nương.....cầu xin cô nương.....cầu xin cô nương.....”

Ưu Vô Song bất chợt bị nắm lấy tay áo, suýt chút ngã xuống đất, nộ khí trong lòng không còn khống chế được, nàng phẫn nộ quay đầu lại, nhìn chằm chằm gương mặt hoa lê mang vũ của Liên Đường, tức giận nói: “Người làm gì vậy? Buông tay!”

Còn Liên Đường phảng phất như không nghe thấy lời của Ưu Vô Song, hai tay vẫn giữ chặt lấy tay áo Ưu Vô Song, van nài nói: “Cầu xin cô nương.....đừng đuổi ta đi.....”

Chương 213: Người không tin ta

Hai mi mày Ưu Vô Song nhú chặt, nàng lạnh lùng nhìn Liên Đường đang nắm lấy tay áo mình, lòng dâng lên sự không vui, nàng tức giận nói với Vân Nhi: “Còn đứng ở đó làm gì? Mau kéo ả ta ra!

Vân Nhi giờ mới hồi thần, vội vàng tiến lên trước định kéo Liên Đường ra.

Nhìn bộ dạng có thể bay đi trong gió của Liên Đường, nhưng sức lực lại lớn vô cùng, Vân Nhi nhất thời không thể kéo ả ta ra.

Tuy nhiên, Ưu Vô Song sớm đã bức tức, nàng thật sự đã chịu quá đủ người nữ nhân vô cớ gây sự này, nàng không còn nhịn nữa, hai tay kéo lấy tay áo của mình, ra sức giật mạnh, giật lại tay áo của mình ra khỏi tay Liên Đường.

Và chính trong lúc này, Liên Đường vốn dĩ đứng vững kia, theo sau động tác của Ưu Vô Song mà đột nhiên đẩy Vân Nhi ra, sau đó ngã mạnh xuống đất, đập mạnh xuống nền đất lạnh, tay và tay ả đầy vết thương, máu tươi, phút chốc trào ra.

Mọi người còn chưa kịp hồi thần, đã truyền đến tiếng quát phẫn nộ của Lãnh Như Tuyết: “Các người đang làm gì vậy?”

Chính trong lúc Ưu Vô Song chưa kịp hồi thần, Liên Đường ngã trên đất kia đã khóc lên: “Tuyết Nhi, không liên quan đến Ưu cô nương, là ta.....là ta không cẩn thận ngã thôi.....”

Cơ thể Liên Đường khẽ run rẩy, thậm chí cả âm thanh cũng run lên, khuôn mặt trắng bệch của ả, đầy lệ và máu, máu tươi không ngừng chảy ra từ vết thương, nhuộm đỏ cả y phục đậm sắc của ả. Cả người nhìn cứ như thỏ con bị kinh sợ, khiến người khác tội nghiệp.

Còn Ưu Vô Song sau khi nghe thấy tiếng nói của Lãnh Như Tuyết, lòng không ngừng trầm xuống, nàng thật là xem thường người nữ nhân này!

Nhìn Lãnh Như Tuyết ôn nhu dịu người nữ nhân đó dậy, nàng không thể không thừa nhận, người nữ nhân này thủ đoạn tuy rất thô tục, nhưng thập phần có hiệu quả, thậm chí ả còn thành công khiến Lãnh Như Tuyết hiểu lầm!

Nàng kì thực không đẩy người nữ nhân đó, nàng chỉ giật lại tay áo của mình mà thôi, còn người nữ nhân đó là cố ý ngã xuống, ả không hề nói dối, ả ngã thật sự không liên quan đến nàng!

Nhưng trong tình huống này, những sự thật này, nói ra từ miệng người nữ nhân khóc thút thít kia, ai lại tin chứ?

Lãnh Như Tuyết ôm Liên Đường vào lòng, nhìn cơ thể đầy thương tích của ả, bất giác nhìn Ưu Vô Song với ánh mắt quở trách, tức giận nói: “Song Nhi! Nàng sao có thể rat ay nặng với Liên Đường như vậy? Nàng thật khiến ta thất vọng!”

Tiếng của Lãnh Như Tuyết vừa dứt, Liên Đường không đợi Ưu Vô Song nói gì, đã khóc nói: “Tuyết Nhi.....việc này không liên quan đến Ưu cô nương.....đều tại ta.....là ta không cẩn thận.....”

Lãnh Như Tuyết nhìn bộ dạng yếu ớt của Liên Đường, lòng càng phần nộ, nộ thanh nói: “Đừng nói nữa, Ưu Vô Song, bốn vương thật sự là nhìn

nhằm người! Không ngờ, người lại là người nữ nhân tâm địa thâm độc như vậy!”

Ưu Vô Song nhìn Liên Đường bị Lãnh Như Tuyết ôm trong lòng đang khóc đến hoa lê mang vũ kia, rồi lại nhìn ánh mắt bi ai đầy phần nộ của Lãnh Như Tuyết, cả người nàng dường như bị ném vào hầm băng, một cơn lạnh thấu xương không ngừng từ lòng nàng dâng lên, khiến máu trong người nàng phút chốc đông cứng.

Vân Nhi nhìn tiểu thư nhà mình bị Lãnh Như Tuyết chỉ trích, lòng càng phần nộ, nàng ta nhìn Lãnh Như Tuyết, lớn tiếng nói: “Vương gia, việc này căn bản không liên quan đến tiểu thư, là ả tự mình ngã, tiểu thư căn bản không hề đẩy ả, sao người có thể vu oan cho tiểu thư……”

Trong lúc Ưu Vô Song giật lại tay áo, Lãnh Như Tuyết đúng lúc đi đến ngoài viện Vô Trần điện, bởi vì Ưu Vô Song đứng quay lưng về phía hắc hắc, hắc hắc căn bản không nhìn thấy hành động của Ưu Vô Song là muốn giật lại tay áo mình, chứ không phải là đẩy ngã Liên Đường.

Dưới góc độ của hắc hắc, nhìn thấy Liên Đường đột nhiên ngã mạnh xuống đất, thì cứ như Ưu Vô Song cố ý đẩy ngã, hắc hắc tận mắt nhìn thấy những điều này, lúc này làm sao có thể nghe lọt tai những lời của Vân Nhi?

Hơn nữa, thấy Ưu Vô Song không nói gì, hắc hắc cho rằng nàng muốn để a hoàn thay nàng thoát tội, lòng càng thêm tức giận, nhất thời phần nộ nhìn Vân Nhi quát: “Một nô tì nho nhỏ như ngươi, cư nhiên dám xảo biện trước mặt bốn vương? Trong mắt ngươi còn có bốn vương không hả?”

Trong lòng Vân Nhi thầm kêu ủy khuất thay cho Ưu Vô Song, thấy Lãnh Như Tuyết vẫn cứ vu oan cho Ưu Vô Song, nào có quan tâm thân phận Lãnh Như Tuyết, vẫn lớn tiếng nói: “Nô tì không xảo biện, việc đó căn bản không liên quan đến tiểu thư nhà nô tì……”

Ưu Vô Song hai tay siết chặt với nàhưm nàng đột nhiên quát Vân Nhi: “Vân Nhi, đừng nói nữa!”

Dứt lời, Ưu Vô Song hít một hơi thật sâu, có đè nén cơn đau đớn trong lòng, từng bước từng bước đi đến bên cạnh Lãnh Như Tuyết, hai mắt nhìn chăm chăm tuấn nhan của Lãnh Như Tuyết, từng câu từng chữ nói: “Lãnh Như Tuyết, ngươi không tin ta?”

Lãnh Như Tuyết nhìn mâu đen thuần khiết không chút vấy bẩn của Ưu Vô Song, lòng thầm giật thót, hắh rất muốn trả lời là hắh tin nàng, nhưng hắh tận mắt nhìn thấy nàng đẩy Liên Đường ngã xuống, việc này làm sao khiến hắh tin nàng được?

Nhìn sự hoài nghi trong mắt Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song cuối cùng bật cười thê lương, hắh vẫn là không tin nàng, hắh chỉ tin người nữ nhân trong lòng hắh sao?

Trái tim vốn dĩ đã đầy thương tích, nay một lần nữa vì sự không tin tưởng của hắh mà lần nữa bị xé toạt ra, lộ ra vết thương đầy máu, cơn đau tận tâm phế đó đang nhắc nhở Ưu Vô Song, hắh lại một lần nữa giẫm đạp lên trái tim mà nàng yêu hắh.

Hắh, ánh mắt đầy nghi ngờ kia, đã thật sự đâm sâu vào tim nàng, khóe môi nàng, cong lên nụ cười thê lương, đôi mâu sáng vẫn nhìn Lãnh Như Tuyết, lẳng lặng đợi câu trả lời của hắh, có lẽ, nàng không cần đợi nữa, bởi vì, sự trầm mặc của hắh, đã cho nàng đáp án.

Chương 214: Lãnh Như Tuyết, người sẽ hối hận

Nhìn tuần nhan của Lãnh Như Tuyết, và còn ánh mắt không tín nhiệm của hần, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy bản thân đang rơi xuống vực sâu không đáy. Cơ thể lạnh đến mức không còn chút hơi ấm.

Nàng mệt rồi, nàng thật sự mệt rồi, nàng từ trước tới nay chưa từng cảm thấy mệt như vậy, cơn mệt mỏi, đang bao trùm lấy nàng, nàng bây giờ đã không còn tâm tư tiếp tục trò chơi này nữa, nàng bây giờ, chỉ muốn lẳng lẳng rời khỏi nơi này.

Nhưng mà, nàng không cam tâm, không cam tâm bản thân thua dưới thủ đoạn bỉ ổi này của Liên Đường. Nàng tuy không còn cảm giác trước thái độ của Lãnh Như Tuyết, nhưng nàng càng phẫn nộ trước thủ đoạn bỉ ổi của Liên Đường!

Hơn nữa, đối với việc Liên Đường đột nhiên xuất hiện, lòng nàng luôn ngờ vực, nàng nghi ngờ ả có động cơ bất chính! Những ngày trước, nàng thường một mình ra khỏi cửa, chính là đi tìm Lãnh Như Phong, nàng muốn Lãnh Như Phong điều tra việc của Liên Đường cho nàng.

Hôm nay Liên Đường không đến đây, nàng căn bản có thể ra khỏi cửa, như vậy, những này sẽ không xảy ra, nhưng hôm nay lại chính là ngày nàng và Lãnh Như Phong hẹn gặp nhau, có lẽ, Lãnh Như Phong đã điều tra được gì, nhưng nàng không ngờ rằng, trước khi ra cửa, lại trúng phải âm mưu quỷ kế của Liên Đường, ả cư nhiên dùng thủ đoạn bỉ ổi này hãm hại nàng!

Nghĩ tới thái độ khi nãy của Lãnh Như Tuyết, lại nghĩ tới khi ở phủ thái tử, Ưu Lạc Nhạn giở thủ đoạn với nàng, kì thực đều giống ít nhiều với việc

của Liên Đường, thậm chí, thái độ của người nam nhân này cũng giống hoàn toàn, khi ấy, Lãnh Như Phong tin nàng, thậm chí ngay cả Lãnh Như Bằng cũng tin nàng, duy chỉ có hắc không tin nàng không tổn hại Ưu Lạc Nhạn.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song đau khổ nhắm nghiền hai mắt, nếu như nhìn kĩ, cơ hồ đều có thể nhìn thấy cơ thể nhỏ bé của nàng đang run lên, hai tay nàng căng siết chặt với nhau, cố gắng đè nén vị chua đắng cùng với nước mắt đang sắp trào ra khỏi khóe mắt!

Nàng sẽ không rơi lệ, sẽ không vì một người nam nhân không tin tưởng nàng mà rơi lệ, hắc không tin tưởng nàng như vậy, nàng sao có thể yêu hắc chứ?

Nếu như nói, ngay từ lúc đầu, nàng sẽ vì hắc mà thương tâm, vì sự xuất hiện của Liên Đường mà đau khổ, vì mối tình của nàng và hắc mà nuối tiếc, vậy thím bây giờ nàng đối với hắc đã hoàn toàn từ bỏ, hắc một lần rồi lại một lần không tin tưởng nàng, đã đủ nói rõ trong lòng hắc căn bản không có nàng, nếu đã như vậy, nàng hà tất phải cố chấp?

Nàng nên buông tay rồi, bởi vì, trái tim sớm đã đầy thương tích của nàng đã không còn chịu đựng được bất kì tổn hại nào của hắc nữa!

Còn hắc, giờ khắc này, đã mất đi tư cách có được nàng!

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song nhướng lên nụ cười tuyệt mỹ, nhưng mà, ánh mắt nàng lại không hề có chút ý cười nào, nàng lạnh lùng nhìn Lãnh Như Tuyết, phảng phất như muốn nhìn thấu nội tâm hắc, châu môi khẽ mở, nói ra lời giễu cợt mang tia không hài: “Lãnh Như Tuyết, ngươi sẽ hối hận.”

Dứt lời, Ưu Vô Song không đợi Lãnh Như Tuyết nói gì, đã chuyển ánh mắt sang cơ thể Liên Đường đang được Lãnh Như Tuyết ôm trong lòng,

lạnh lùng nói: “Người thắng rồi, bởi vì, ta không có thủ đoạn bỉ ổi như người! Nhưng mà, ta quên nói cho người biết, thủ đoạn của người không hề cao minh, bởi vì, người không đủ thông minh, nếu như người đủ thông minh thì sẽ không chọn nơi này mà diễn một màn kịch như thế! Người đừng quên, đây là Vô Trần điện, là nơi của ta!”

Liên Đường dùng ánh mắt sợ hãi nhìn cả người phát ra hàn khí của Ưu Vô Song, ánh mắt ảm thoáng qua tia hoảng loạn không dễ phát hiện, nhưng mà rất nhanh đã cúi đầu, e sợ nói: “Liên Đường không biết Ưu cô nương đang nói gì.....Liên Đường không hề có ý trách Ưu cô nương.....”

Nói tới đây, Liên Đường lại dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Ưu Vô Song, co người lại vào vòng tay của Lãnh Như Tuyết, run rẩy nói với Lãnh Như Tuyết: “Tuyết Nhi, người hãy tin Ưu cô nương, là Liên Đường tự ngã, không liên quan đến Ưu cô nương.....”

Hành động của Liên Đường, trong mắt của Ưu Vô Song chỉ là diễn kịch, nhưng trong mắt của Lãnh Như Tuyết, lại là vì ảm sợ Ưu Vô Song, cho nên mới buộc miệng nói như vậy.

Và lòng hắc đã hoàn toàn tin tưởng những gì mình nhìn thấy, nay nghe thấy những lời nói của Ưu Vô Song, càng cho rằng Ưu Vô Song đang dọa Liên Đường, nhất thời bất giác lớn tiếng quát Ưu Vô Song: “Đây chính là thái độ của người đối với Liên Đường sao? Ưu Vô Song, bốn vương muốn người mau xon lỗi Liên Đường!”

Xin lỗi? Hắc cái gì cũng không biết, nhưng lại khư khư tin tưởng người nữ nhân kia, muốn nàng xin lỗi người nữ nhân kia?

Lòng Ưu Vô Song phảng phất như bị người khác dùng dâm đâm mạnh vào, đau không thở nổi.

Nàng cắn chặt môi, có đè nén cơn đau đớn trong thâm tâm, nàng tự nói với mình rằng, nhất định phải bình tĩnh, không thể để người nữ nhân kia toại nguyện!

Nay Lãnh Như Tuyết đã không còn đáng để nàng yêu nữa, nàng hà tất vì một người không tin tưởng nàng mà đau lòng?

Ưu Vô Song hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng đè nén cơn đau xuyên tim trong lòng, đau khổ nhìn Lãnh Như Tuyết, dùng âm thanh khế run rẩy nói: “Lãnh Như Tuyết, ngươi thật sự cho rằng, vết thương trên người ả là do ta gây ra? Sao ngươi không hỏi thử, sao ả lại ở Vô Trần điện? Sao ngươi không hỏi, ả đến đây để làm gì? Ngươi cứ như vậy, dựa vào lời nói từ một phía của ả, đã cho rằng ta sai, muốn ta xin lỗi người nữ nhân này, trong lòng ngươi có từng tin tưởng ta? Lãnh Như Tuyết, ngươi có từng tin tưởng qua ta không?”

Lãnh Như Tuyết nhìn bộ dạng đau khổ thê lương của Ưu Vô Song, lòng bất giác co thắt lại, hắn nên tin nàng sao?

Nhưng, hắn tận mắt nhìn thấy nàng đẩy ngã Liên Đường, không lẽ hắn nhìn nhầm?

Không, hắn rất rõ, hắn không nhìn nhầm. Lúc hắn đến Vô Trần điện, đúng lúc nhìn thấy nàng đẩy Liên Đường ngã xuống đất.

Chương 215: Đưa ta rời khỏi đây

Nhưng mà, những lời này của Ưu Vô Song, lại khơi dậy sự hoài nghi trong lòng hắn, từ sau khi Liên Đường vào phủ, một mực bệnh nằm trên giường, ngay cả tắm phòng Liên Đường cũng không bước ra, sao đột nhiên hôm nay ả lại đến Vô Trần điện.

Không lẽ, sự việc thật như Ưu Vô Song đã nói, là có vấn đề khác?

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết bất giác nhàu mày, nhìn Liên Đường đang co rút trong lòng hắn, hỏi: “Liên Đường, sao nàng lại đến Vô Trần điện?”

Liên Đường e dè nhìn Ưu Vô Song, sau đó nhỏ tiếng nói: “Liên Đường xin lỗi, Liên Đường biết Ưu cô nương là vương phi của Tuyết Nhi, sợ Ưu cô nương vì Liên Đường ở lại trong phủ mà hiểu lầm Tuyết Nhi, cho nên Liên Đường mới đến xin Ưu cô nương hiểu cho.....”

Nói rồi, Liên Đường đột nhiên thần sắc hoang mang níu chặt tay áo Lãnh Như Tuyết, ngữ khí run sợ nói: “Tuyết Nhi, Liên Đường thật sự không cố ý chọc cho Ưu cô nương tức giận..... Liên Đường chỉ vì muốn ở lại chỗ Tuyết Nhi.....nhưng, lại sợ Ưu cô nương hiểu lầm.....”

Sự bất an và kinh hoàng trên mặt Liên Đường, khiến lòng Lãnh Như Tuyết mềm hẳn, hắn bất giác nhớ lại sự ôn nhu trước kia của ả, nhất thời bất giác dịu dàng nói: “được rồi, nàng đừng nói nữa, ta hiểu rồi.”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết nhìn Ưu Vô Song, thở dài một tiếng, nói: “Song Nhi, ta có thể không truy cứu việc nàng tổn hại Liên Đường, nhưng nàng hà tất lòng dạ hẹp hòi như vậy? Nàng không thể có chút rộng lượng chứ

chấp người khác sao? Liên Đường không hề sai, là ta đưa Liên Đường vào phủ, Liên Đường sẽ không trở thành trở ngại giữa hai chúng ta, nàng tại sao vẫn không thể dung nạp Liên Đường?”

Lời nói của Lãnh Như Tuyết, cứ như một mũi tên sắc bén, không chút lưu tình đâm xuyên qua trái tim của Ưu Vô Song.

Nàng không rộng lượng chứa chấp người khác? Nàng lòng dạ hẹp hòi? Đúng, nàng thừa nhận, nàng đối với tình yêu thì rất ích kỉ, nhưng hẳn sao không hỏi mục đích của người nữ nhân kia lưu lại đây là để làm gì?

Dù cho nàng Ưu Vô Song có thể dung nạp ả, không ngại cho ả ở lại trong thất vương phủ, nhưng người nữ nhân này có dung nạp được nàng? Nếu như ả chịu an phận, thì hôm nay sao lại dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy?

Nhìn Lãnh Như Tuyết, lòng Ưu Vô Song dâng lên một cảm giác bi ai không thể tả, nàng không còn khống chế được, phần nộ nhìn Lãnh Như Tuyết, tức giận nói: “Đủ rồi! Lãnh Như Tuyết, ngươi cho rằng ngươi đang làm gì? Ngươi dựa vào đâu mà chỉ trích ta?”

“Nàng.....” đối mặt với sự phẫn nộ của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết á khẩu không nói nên lời.

Trong việc của Liên Đường, hẳn đích thực hồ thẹn với Ưu Vô Song, điểm này, hẳn không thể phủ nhận, nhưng nếu như nàng thật sự yêu hẳn, không lẽ không thể hiểu cho hẳn sao? Hẳn đối với Liên Đường, không hề có chút tình cảm nam nữ, hẳn chỉ là niệm tình trước kia, không nhẫn tâm bỏ ả không lo! Nàng tại sao không hiểu cho tấm lòng của hẳn?

Sự trầm mặc của Lãnh Như Tuyết, khiến sự phẫn nộ trong lòng Ưu Vô Song không hề giảm bớt, nàng vẫn phẫn nộ nhìn Lãnh Như Tuyết.

Người nam nhân này, căn bản không xứng để nàng yêu, nàng thật là có mắt như mù!

Đối với Liên Đường, nàng căn bản không để trong mắt, dù cho ả có dùng thủ đoạn bỉ ổi nào hãm hại nàng, nàng cũng không vì vậy mà phẫn nộ, mà điều khiến nàng tức giận thật sự chính là Lãnh Như Tuyết!

Trước kia hắn luôn miệng nói yêu nàng, nhưng ngay cả tín nhiệm căn bản hắn cũng không cho nàng, đây mới là điều khiến nàng tức giận và thất vọng!

Không ai ói gì, Lãnh Như Tuyết đã bị sự phẫn nộ trong mắt Ưu Vô Song làm cho sững sờ, hắn muốn nói gì, nhưng lại không nói ra lời, hắn cảm nhận được, khoảng cách của hắn và nàng ngày càng xa, cảm giác này, khiến hắn hoang mang, nhưng lại không có năng lực thay đổi.

Cả một Vô Trần điện chìm trong tĩnh lặng, khí áp nặng nề. Hạ nhân phảng phất đều cảm nhận được gì, ngay cả khí cũng không dám thở mạnh.

Tuy nhiên, chính trong lúc này, đột nhiên một trận bước chân truyền đến, ngắt đi không khí nặng nề trong Vô Trần điện, thân ảnh Lãnh Như Phong xuất hiện trước cửa viện tử.

Nhìn mọi người trong viện, Lãnh Như Phong bất giác sửng sốt, nhưng hắn ta rất nhanh đã phát hiện mọi người đều thần sắc không tốt, hắn ta nhìn Lãnh Như Tuyết đang âm Liên Đường, sau đó ánh mắt rơi trên người Ưu Vô Song đang mặt đầy bi phẫn, lãnh đạm nói: “thất hoàng đệ, đây là việc gì?”

Lãnh Như Tuyết đột nhiên thấy Lãnh Như Phong xuất hiện ở đây, lòng bất giác cảm thấy gượng gạo, hắn mở miệng, đang định nói gì, nhưng Liên

Đường một mực không nói gì kia đột nhiên nắm lấy tay áo hắn, nói: “Tuyệt Nhi.....đầu ta đau quá.....”

Nói rồi, cơ thể ả đột nhiên mềm nũn ngã xuống, cứ nhiên hôn mê đi.

Lãnh Như Tuyết nhìn Liên Đường ngất đi, không quan tâm đến việc nói chuyện với Lãnh Như Phong, vội ôm lấy ả, lớn bước rời đi, thần sắc lo lắng sai hạ nhân đi mời đại phu.

Nhìn thân ảnh Lãnh Như Tuyết ôm Liên Đường rời đi, trái tim Ưu Vô Song đang âm thầm rỉ máu, nàng cắn chặt môi, quật cường đứng yên tại chỗ, nhưng trong lòng nàng biết rất rõ, bất kể là kết quả như thế nào, trong lòng Lãnh Như Tuyết vẫn không có nàng, nàng không thể tha thứ cho hắn nữa rồi!

Lãnh Như Phong nhìn sắc mặt trắng bệch của Ưu Vô Song, lòng bất giác khẽ đau nhói, hắn thở dài, nhẹ nhàng đi đến trước mặt Ưu Vô Song, nói: “Vô Song, nàng đừng trách Như Tuyết, đệ ấy.....”

Tuy nhiên, lời của Lãnh Như Phong bị nghẹn lại trong cổ họng, bởi vì, hắn nhìn thấy, gương mặt quật cường của Ưu Vô Song, từ từ chảy xuống hai dòng lệ.

Ưu Vô Song đưa tay, bất lực nhìn Ưu Vô Song, nghẹn ngào nói: “Lãnh Như Phong.....đưa ta đi.....đưa ta rời khỏi nơi này.....”

Chương 216: Ta đưa nàng rời khỏi đây

Ưu Vô Song lúc này yếu ớt tựa như búp bê sứ dễ vỡ, nàng cứ như người chìm trong nước giữ được ngọn cỏ cứu mạng, nắm chặt lấy áo của Lãnh Như Phong.

Nước mắt trên mặt, tựa như mất đi đề chắn, không ngừng tuôn ra, từng giọt từng giọt rơi xuống đất, cảm giác đau đớn như trái tim bị xé toạt, đã khiến nàng không còn khả năng suy nghĩ, việc duy nhất bây giờ nàng muốn làm, chính là rời khỏi nơi này, có như vậy, lòng nàng mới không còn đau.

Nhìn lệ đầy mặt Ưu Vô Song, lòng Lãnh Như Phong không khỏi đau nhói, nhưng lời của nàng, lại khiến tim hắn ta đập nhanh.

Hắn ta chỉ chần chừ một giây, sau đó vô thức đưa tay ôm Ưu Vô Song vào lòng, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng, dịu dàng nói: “Đừng khóc, Vô Song, nàng biết nàng đang nói gì không?”

Ưu Vô Song căn bản không nghe thấy Lãnh Như Phong nói gì, nàng nước mắt mờ hồ gập đầu, điều nàng nghĩ duy nhất lúc này chính là rời khỏi nơi này, cái gì Lãnh Như Tuyết, cái gì Liên Đường, cái gì hẹn ước một tháng, nàng đều không muốn nghĩ đến nữa, nàng chỉ muốn mãi mãi rời khỏi đây, sau đó quên đi hết tất cả đau thương.

Ôm lấy cơ thể khẽ run rẩy của Ưu Vô Song, lòng Lãnh Như Phong lúc này đang rất mâu thuẫn, hắn ta tuy luôn che giấu tâm sự của mình rất kĩ, nhưng hắn ta không thể phủ nhận, trong lòng hắn ta, vẫn luôn không từ bỏ nàng.

Hắn ta không biết bắt đầu từ lúc nào nàng đã đi vào lòng hắn ta, nhưng hắn ta lại có thể biết rõ, tình cảm của hắn ta đối với nàng.

Hắn ta biết, trong lòng nàng không có hắn ta, người nàng yêu là đệ đệ của hắn, cho nên, hắn luôn che giấu tình cảm của mình rất cẩn thận, bởi vì, hắn ta không thể tranh giành người mà đệ đệ mình yêu.

Nhưng khi hắn ta nhìn thấy nàng chịu ủy khuất mà rơi lệ, tình cảm mãnh liệt đối với nàng mà hắn giấu trong sâu tâm trong đáy lòng kia, phút chốc trào dâng.

Hắn ta không thể cự tuyệt lời cầu khẩn của nàng, có lẽ, hắn ta căn bản không muốn cự tuyệt, cho nên hắn ta chỉ khẽ do dự một lúc, liền dịu dàng nói: “Được, ta đưa nàng rời khỏi đây!”

Hắn ta biết, lần ra đi này, hắn ta sẽ không còn là vương gia cao cao tại thượng kia nữa, hắn ta sẽ mất đi tất cả những gì hắn ta đang có bây giờ, người thân của hắn ta, tình huynh đệ của hắn ta và Lãnh Như Tuyết.

Nhưng mà, hắn ta không hối hận, bởi vì hắn ta sẽ ở bên cạnh nàng, vì nàng, hắn ta đánh đổi tất cả.

Vân Nhi không dám tin nhìn Lãnh Như Phong, nàng ta không ngờ, lục vương gia lại đáp ứng yêu cầu này của tiểu thư, trong lòng nàng ta cũng biết làm như vậy là không tốt, nhưng, khi nàng ta nhìn thấy tiểu thư khóc lóc đau lòng tột độ, nàng ta không còn nhịn được nữa.

Bởi vì, với biểu hiện khi này của vương gia, không những đã làm cho tiểu thư đau lòng, mà càng khiến người không thể tha thứ cho vương gia, vương gia tàn nhẫn với tiểu thư như vậy, khiến nàng ta không còn tiếp tục đứng nhìn được nữa, có lẽ, tiểu thư cùng lục vương gia rời khỏi đây, không

hắn không là cách tốt, tuy nàng ta lục không phải rất hiểu rõ vương gia, nhưng lục vương gia là một người ôn nhu, tiểu thư ở cùng lục vương gia, nhất định không chịu bất kì ủy khuất nào.

Nếu như quyết định đưa Ưu Vô Song rời khỏi, vậy thì, nơi này không nên ở lâu, Lãnh Như Phong nói với Vân Nhi đứng gần người bên cạnh: “Vân Nhi, người mau đi thu thập một ít đồ của tiểu thư người, thứ không đem được thì đừng đem, tránh để người khác hoài nghi, ta bây giờ đi tiểu thư người ra xe ngựa đợi người, nhớ, động tác phải nhanh!”

Ánh mắt Vân Nhi thoáng qua tia kiên định, nàng ta gật gật đầu, cái gì cũng không nói, quay người đi trở lại Vô Trần điện.

Lãnh Như Phong sau khi thấy Vân Nhi rời khỏi, liền lấy Ưu Vô Song toàn thân tề đại, ánh mắt mơ màng đi ra ngoài phủ.

Lãnh Như Phong cùng Ưu Vô Song bước ra từ cửa sau của vương phủ, có lẽ là bởi vì Liên Đường ngắt đi, hạ nhân trong phủ đều bận rộn, trên đường Lãnh Như Phong và Ưu Vô Song đi ra phủ, cứ nhiên không gặp được bất cứ ai.

Đợi Lãnh Như Phong đưa xe ngựa đến, Vân Nhi đã thu thập xong, bước ra khỏi vương phủ.

Rất nhanh, ba người đã ngồi lên xe ngựa của Lãnh Như Phong, một đường tiến về phía trước.

Đợi khi ra khỏi kinh thành, Lãnh Như Phong dừng lại tại một thị trấn nhỏ cách kinh thành không xa, sắp xếp ổn thỏa cho Ưu Vô Song và Vân Nhi tại một khách điếm, sau đó phân phó Vân Nhi vài câu, liền quay người rời khỏi khách điếm.

Điều Vân Nhi và Ưu Vô Song không biết là, sau khi Lãnh Như Phong ra khỏi khách điểm, liền chọn lấy một phi mã, tung vó về phía kinh thành.

Nếu như đã quyết định đưa nàng rời khỏi nơi đây, vậy thì, hắn ta cũng cần phải chuẩn bị một chút, bởi vì, hắn không thể đứng nhìn nàng theo hắn ta chịu khổ! Hơn nữa, hắn ta cũng không nhẫn tâm nhìn nàng chịu khổ!

Hắn ta cũng biết, làm như vậy sẽ có lỗi với Lãnh Như Tuyết, nhưng nếu như hắn không biết trân trọng nàng, vậy thì, hãy để hắn ta che chở bảo vệ nàng! Hắn ta đã từng vì việc Lãnh Như Tuyết là đệ đệ của hắn ta, mà lựa chọn rút lui, nhưng nay Lãnh Như Tuyết lại khiến nàng tổn thương như vậy, vậy thì, đừng trách hắn ta đưa nàng ra đi.

Bởi vì, hắn ta không muốn nàng chịu bất kì tổn hại nào!

Và tại bên này, trong khách điểm, cùng với khoảng cách với kinh thành, tâm trạng Ưu Vô Song cũng đã bình tĩnh rất nhiều. Nhớ lại cảnh trong thất vương phủ, lòng nàng vẫn còn nhói đau.

Còn Vân Nhi vẫn có chút thấp thỏm không yên, nàng ta nhìn Ưu Vô Song, không nhịn được hỏi: “tiểu thư, chúng ta làm như vậy có ổn không? Nếu như lão gia biết tiểu thư rời khỏi như vậy, thì sẽ rất đau lòng đấy.”

Sau khi Ưu Vô Song nghe thấy lời của Vân Nhi, bất giác sửng sốt, nàng chỉ muốn rời khỏi thất vương phủ, rời khỏi Lãnh Như Tuyết, rời khỏi kinh thành, còn những thứ khác, nàng không hề nghĩ nhiều, bây giờ nhớ lại, cũng cảm thấy mình có chút ngang ngạnh, nhưng nàng không hối hận!

Nàng không phải là nữ nhi thật sự của Ưu Thành Minh, nàng chỉ là một linh hồn xuyên không, nàng đối với người phụ thân Ưu Thành Minh không

có chút tình cảm, nay nếu như đã rời khỏi kinh thành, vậy thì, tất cả hãy để nó qua đi!

Chương 217: Âm mưu

Hoàng hôn.

Phủ thái tử.

Trong thư phòng lạnh băng, Lãnh Như Băng một thân bạch y, giờ này đang lẳng lặng đứng trước cửa sổ, nhìn về phía tịch dương xa đang dần dần tây hạ kia.

Ánh hào quang của tịch dương đã nhuộm đỏ nửa bên trời, ánh sáng mild chói ấy, khiến người khác không khỏi ngẩn nhìn.

Trong thư phòng cực kì yên tĩnh, một tách trà đã mất đi hơi nóng, đang tịch mịch đặt trên thư án, hiển nhiên bị chủ nhân lạnh nhạt. Chỉ có một góc khác của thư án, một chiếc lò trầm hương nho nhỏ, cứ nhiên thoảng bay hương trầm.

Cửa thư phòng bị đẩy ra, thân ảnh Li Hồn không chút tiếng động xuất hiện trong thư phòng: “Gia.”

Lãnh Như Băng nghe thấy âm thanh của Li Hồn, từ từ quay người lại, ánh mắt lãnh đạm rơi trên người Li Hồn: “sao rồi?”

Li Hồn khẽ trầm tư một lúc, mới nói: “thuộc hạ nhận được tin xác thực, sáng hôm nay, Ưu Vô Song đã cùng lục vương gia rời khỏi kinh thành, hiện đang dừng chân tại một thị trấn nhỏ cách kinh thành không xa, trong quá trình đó, lục vương gia đã về kinh thành một chuyến, nay đang vội vàng trở lại tiểu trấn.”

Lãnh Như Băng nghe thấy lời của Li Hồn, cười lạnh một tiếng, mặt không biểu cảm nói: “không ngờ, Lãnh Như Phong không quan tâm đến tình huynh đệ giữa Lãnh Như Tuyết, cứ nhiên cố chấp đưa Ưu Vô Song rời khỏi! Nếu như Lãnh Như Tuyết biết thân ca ca của mình đưa vương phi tương lai của mình chạy trốn, không biết hắn sẽ nghĩ gì?”

Li Hồn nghe thấy lời của Lãnh Như Băng, bất giác khẽ sửng người, nói: “gia, không lẽ người định nói việc này với Lãnh Như Tuyết?”

Lãnh Như Băng cười lạnh lùng, đáp: “bốn thái tử khó khăn lắm mới đợi được cơ hội này, làm sao lại có thể nói cho hắn biết? Lãnh Như Phong hiện đang đưa Ưu Vô Song rời khỏi kinh thành, đúng cơ hội để thuộc hạ của bốn thái tử ra tay!”

Li Hồn nhìn nụ cười lạnh lùng trên mặt Lãnh Như Băng, do dự hồi lâu, sau đó chần chừ nói: “gia, theo thuộc hạ biết, người nữ nhân Ưu Vô Song kia tuy là người định mệnh, cũng là nữ nhi của Ưu Thành Minh, nhưng nay đã tìm được bảo tàng, nàng ta đã mất đi giá trị lợi dụng, gia hà tất lại hao tổn nhiều tâm tư như vậy với nàng ta?”

Khóe môi Lãnh Như Băng cong lên nụ cười lạnh, hắn ta lãnh đạm nhìn Li Hồn, không hề trả lời câu hỏi của Li Hồn.

Hắn ta tự khắc biết ý của Li Hồn, nhưng, nhìn bên ngoài, bảo tàng đã tìm được, Ưu Vô Song thật sự đã mất đi giá trị lợi dụng, nhưng điều Li Hồn không biết là, tất cả các kế hoạch của hắn ta, ngoài đả kích Lãnh Như Tuyết ra, càng là tư tâm muốn có được nàng!

Người nữ nhân đó, từ đầu đã khơi dậy hứng thú của hắn ta, hắn ta làm sao có thể hai tay dân nàng cho Lãnh Như Tuyết?

Hơn nữa, bởi vì liên quan đến nàng, phụ hoàng đã tìm được bảo tàng mà Tây Diêm thất lạc đã lâu, địa vị của Lãnh Như Tuyết trong lòng phụ hoàng ngày càng tăng cao, đồng thời địa vị thái tử của hắn ta, cũng có nguy cơ bị lung lay, đây là việc bất luận thế nào hắn ta cũng không cho phép xảy ra!

Và điều quan trọng nhất là, trong truyền thuyết ấy, còn có một điều mà người khác không biết chính là, người tìm ra bảo tàng, sẽ là người nữ nhân có thân phận cao quý nhất trong Tây Diêm, việc này nói rõ, Ưu Vô Song sau này nhất định sẽ trở thành mẫu nghi một nước, và cũng có nghĩa là, người có được Ưu Vô Song, sau này sẽ là hoàng đế của Tây Diêm!

Hắn ta vốn dĩ có thể trực tiếp giết Ưu Vô Song, nhưng hắn ta càng muốn có được nàng, biến nàng trở thành của hắn ta!

Đây, chính là lí do tại sao hắn hao phí tâm tư lập ra một kế hoạch như vậy!

Nhưng mà, những điều này, hắn ta sẽ không nói với Li Hồn.

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Băng cười nhẹ một tiếng, sau đó nhìn Li Hồn nói: “Người đã chuẩn bị xong chưa?”

Li Hồn gật gật đầu, đáp: “người đã chuẩn bị xong, gia, người muốn đích thân đi sao?”

Lãnh Như Băng cười lạnh lùng, nói: “Bổn thái tử đương nhiên phải đích thân đi thì mới thể hiện được thành ý!”

Li Hồn nhìn Lãnh Như Băng, mở miệng, đang định nói gì, nhưng chính trong lúc này, cửa thư phòng đột nhiên ‘rầm’ một tiếng bị đẩy mạnh ra, chỉ thấy Ưu Lạc Nhận phần nộ đứng trước cửa thư phòng, nhìn Lãnh Như

Băng, chua ngao nói: “Người muốn đi đón ả tiện nhân đó về sao? Ta không cho phép người đi! Lãnh Như Băng, người đừng quên, ta mới là thái tử phi của người!”

Nhìn thấy sự xuất hiện của Ưu Lạc Nhạn, tuần nhan trầm lại, hắn ta không thềm quan tâm Ưu Lạc Nhạn, mà chỉ nói với Li Hồn: “Li Hồn, người hãy lui xuống trước đi.”

Sau khi Li Hồn rời khỏi, Lãnh Như Băng mới trầm mặt nhìn Ưu Lạc Nhạn, lạnh lùng nói: “Người lại phát điên gì vậy?”

Ưu Lạc Nhạn căm hận nhìn Lãnh Như Băng, tức giận nói: “Ta phát điên? Lãnh Như Băng, người đừng cho là ta không biết người đang làm gì, người định đón ả tiện nhân kia về thái tử phủ sao?”

Lãnh Như Băng lạnh lùng nhìn Ưu Lạc Nhạn, ngữ khí không mang chút tình cảm: “bốn thái tử muốn làm gì, là việc của bốn thái tử, Ưu Lạc Nhạn, người tốt nhất hãy ngoan ngoãn trở về tẩm cung của người, nếu không, đừng trách bốn thái tử không niệm tình phu thê!”

Không niệm tình phu thê? Sự oán hận trong lòng Ưu Lạc Nhạn, khiến ả ta không ngừng giễu cợt Lãnh Như Băng: “Lãnh Như Băng, tim của người sớm đã bị ả tiện nhân Ưu Vô Song kia câu dẫn đi, người có bao giờ niệm tình phu thê?”

Nói rồi, Ưu Lạc Nhạn cười lạnh một tiếng, lại nói: “Lãnh Như Băng, người định đón ả tiện nhân kia về sao? Người nằm mơ! Ta tuyệt đối không để ả bước chân vào nơi này một bước!”

Lãnh Như Băng không kiên nhẫn nhìn Ưu Lạc Nhạn, lạnh lùng nói: “Tránh ra!”

Trong lòng Ưu Vô Song cực kì căm hận, ả ta làm sao cũng không ngờ, khi ấy ả ta làm theo phân phó của Lãnh Như Băng, đi thuyết phục Liên Đường trở về thất vương phủ phá hoại hôn sự của Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song, vốn dĩ là để Ưu Vô Song nếm thử mùi vị bị Lãnh Như Tuyết bỏ rơi, nhưng thật sự không ngờ, những việc này đều là âm mưu để có được Ưu Vô Song mà Lãnh Như Băng cố tình bày ra!

Chương 218: Vô tình

Nếu như hôm nay không phải ả ta vô tình nghe lén được cuộc nói chuyện của Lãnh Như Băng và Li Hồn, ả ta ắt hẳn vẫn còn bị hấn ta lừa, không hề hay biết, tưởng công mình vì để có được người nữ nhân khác mà cư nhiên bày kế với mình!

Nghĩ tới đây, Ưu Lạc Nhạn cơ hồ bị cơn nộ hỏa trong lòng che mất đi lí trí, ả ta phẫn nộ nhìn Lãnh Như Băng, dung mạo vốn dĩ kiêu mĩ nay vì cơn phẫn nộ trong lòng mà khẽ nhú lại, hét lên: “Lãnh Như Băng, ngươi vì ả tiện nhân kia mà cư nhiên lợi dụng ta?”

Lãnh Như Băng nhìn bộ dạng đầy đố kỵ, khuôn mặt nhú lại cực kì khó coi của Ưu Lạc Nhạn, ánh mắt thoáng qua tia chán ghét, sau đó quay mặt đi, không nhìn ả ta, xem như mặc nhận lời của ả ta.

Không sai, hấn ta đích thực vì ngăn cản Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song thành thân nên mới cố ý lợi dụng lòng oán hận của Ưu Lạc Nhạn đối với Ưu Vô Song, nói với Ưu Lạc Nhạn, Liên Đường nay bị phu quân lạnh nhạt, cổ vũ Ưu Lạc Nhạn đi thuyết phục Liên Đường phản kháng lại, nhằm để Liên Đường bị từ, sau đó lại thuyết phục Liên Đường đi tìm Lãnh Như Tuyết, phá hoại hôn sự của Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song.

Tuy nhiên, tất cả đều nằm trong dự đoán của hấn ta, Lãnh Như Tuyết quả nhiên vẫn chưa từ bỏ Liên Đường, còn Ưu Vô Song cũng tuyệt đối không tiếp nhận sự tồn tại của Liên Đường, và kết quả là Ưu Vô Song sẽ bị Lãnh Như Tuyết hiểu lầm, phẫn nộ rời khỏi!

Còn hấn ta, việc cần làm lúc này, chính là nhân cơ hội này, giữ Ưu Vô Song ở bên cạnh mình, còn về Ưu Lạc Nhạn, tuy ả ta là thái tử phi của hấn ta, nhưng trong lòng hấn ta, Ưu Lạc Nhạn có hay không cũng không quan trọng, là một con cờ có thể bỏ bất cứ lúc nào!

Nhìn thấy Lãnh Như Băng thừa nhận lợi dụng mình, Ưu Lạc Nhạn cơ hồ tức đến mất lí trí, ả ta vội tiến về trước, tóm lấy cổ áo Lãnh Như Băng, thét: “Lãnh Như Băng! Sao ngươi có thể đối xử với ta như vậy? Sao ngươi có thể? Ta mới là thái tử phi của ngươi, sao ngươi có thể vì người nữ nhân khác mà đối xử với ta như vậy?”

Đối diện với sự bám lấy không dứt của Ưu Lạc Nhạn, Lãnh Như Băng đã mất đi tính kiên nhẫn, hấn tóm lấy tay Ưu Lạc Nhạn, không chút lưu tình đẩy ả ta ngã xuống đất, lạnh lùng nói: “Ưu Lạc Nhạn, bộ dạng điên của ngươi chỉ khiến bốn thái tử càng chán ghét ngươi hơn!”

Bị Lãnh Như Băng đối xử vô tình như vậy, lòng oán hận trong Ưu Lạc Nhạn đã dâng khắp người, ả ta thảm bại đứng từ dưới đất dậy, oán giận nhìn Lãnh Như Băng, mất đi lí trí hét lên: “Lãnh Như Băng, ta có điểm nào không bằng ả tiện nhân đó? Tại sao ngươi lại đối xử với ta như vậy? Ngươi muốn có được ả tiện nhân đó sao? Ngươi đừng hòng! Một ngày còn có Ưu Lạc Nhạn ta, ả đừng hòng bước một bước nào vào phủ thái tử!”

Lãnh Như Băng sắc mặt vô tình nhìn Ưu Lạc Nhạn, lạnh lùng nói: “Vậy thì bốn thái tử từ ngươi! Ưu Lạc Nhạn, ngươi tốt nhất đừng giở tính khí tiểu thư của ngươi trước mặt bốn thái tử, nếu như ngươi muốn ngang tàng, bốn thái tử không ngại cho ngươi một tấm hưu thư!”

“Ngươi!” Ưu Lạc Nhạn không dám tin mở to hai mắt, oán hận nhìn Lãnh Như Băng, qua một lúc sao, ả ta mới vội hét lên: “ngươi muốn từ ta? Ngươi chỉ vì một nữ nhân có thể tiếp bất kì nam nhân nào mà muốn từ ta.....”

‘Chát’ một tiếng, một âm thanh thanh thúy ngắt đi tiếng hét toáng của Ưu Lạc Nhạn, gò má kiêu mĩ của ả ta bị Lãnh Như Băng vô tình tát một bạt tay, cả người ả ta cũng như bạt tay đến đột ngột ấy mà ngã xuống đất, văng trán va mạnh vào nền đất cứng, phút chốc máu tươi trào ra.

Tuy nhiên, khi ả ta còn chưa kịp phản ứng lại thì bên tai đã truyền đến âm thanh lạnh lùng của Lãnh Như Băng: “Ưu Lạc Nhạn, ngươi hãy nhớ lấy! Nếu như bốn thái tử còn nghe thấy ngươi nói xấu nàng ấy bất kì câu nào, bốn thái tử sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!”

Sắc máu đỏ tươi, dọc theo khuôn mặt Ưu Lạc Nhạn từ từ chảy xuống, ả ta sững sờ nhìn Lãnh Như Băng tựa như ác ma với dung mạo lãnh khốc, không hề động đậy.

Chương 219: Lãnh Như Phong, cảm ơn người

Màn đêm, đã buông xuống.

Tại một tiểu trấn nhỏ, mặt trời đã xuống núi, dòng người trên đường cũng đã không còn, những tiệm bán nhỏ bên đường cũng đã thu dọn đóng cửa.

Tuy nơi này cách kinh thành không xa, nhưng, ngoài một số thương buôn hay qua lại thì hầu hết đều là những thường dân bá tánh, cho nên, sau khi trời về đêm, người trong khách điểm cơ hồ đều đã nghỉ ngơi.

Cả một khách điểm, chìm vào tĩnh lặng.

Lầu hai, trong một gian phòng đơn giản, một ánh đèn vàng nhạt soi sáng cả gian phòng vốn dĩ tối om.

Ưu Vô Song ngồi nhìn Lãnh Như Phong đối diện nàng, nhìn bộ dạng phong trần của hắn ta, lòng không khỏi cảm thấy áy náy, trên đường rời khỏi kinh thành, nàng đều tựa như đang nằm mơ, và nay khi tỉnh lại, lại cảm thấy bản thân quá ngang bướng.

Khi ấy nàng chỉ muốn chạy trốn thật xa, không hề suy nghĩ gì nhiều, nay bình tĩnh lại nghĩ thì chỉ cảm thấy hành động của mình chỉ làm liên lụy Lãnh Như Phong.

Nay nàng đã rời khỏi thất vương phủ, nàng hà tất tiếp tục liên lụy Lãnh Như Phong? Không biết việc Lãnh Như Phong đưa nàng rời khỏi có ai biết

chưa, nếu như truyền đến tai lão hoàng đế hồ ly đó, Lãnh Như Phong sau này nhất định khó sống yên.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song khẽ thở dài, áy náy nhìn Lãnh Như Phong nói: “Lãnh Như Phong, người vẫn là quay về kinh thành đi, không cần lo lắng cho ta.”

Lãnh Như Phong mỉm cười nhìn Ưu Vô Song, ngữ khí hết sức kiên định: “Vô Song, nếu như đã quyết định đưa nàng rời khỏi, ta sẽ không trở về, trừ phi nàng đã thật sự không cần ta, ta mới rời khỏi nàng!”

“Người.....” trong lòng Ưu Vô Song rất cảm kích Lãnh Như Phong, nếu như không phải hấn ta, nàng muốn rời khỏi thất vương phủ còn khó hơn lên trời, nhưng trong lòng nàng có cách nghĩ của nàng, Lãnh Như Phong một mực bảo vệ nàng, còn nàng, lại không gì để báo đáp lại, nàng không thể vì việc của mình mà liên lụy hấn ta.

Nhưng mà, nàng bây giờ không biết nên khuyên Lãnh Như Phong như thế nào.

Nay, nàng đã rời khỏi thất vương phủ được mấy canh giờ rồi, không biết là Lãnh Như Tuyết có phát hiện nàng rời khỏi không?

Nghĩ tới đây, lòng Ưu Vô Song bỗng dâng lên nỗi cay đắng, hấn nhất định không để tâm, hơn nữa, với tính cách của Liên Đường, ả cũng tuyệt đối bám lấy Lãnh Như Tuyết, không để hấn rời khỏi ả nửa bước. Đợi khi hấn phát hiện nàng rời khỏi, có lẽ đã là ngày mai rồi.

Ưu Vô Song hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng đè nén nỗi cay đắng trong lòng xuống, nàng còn nghĩ về hấn làm gì? Trong lòng hấn căn bản không có nàng, nàng hà tất lại vì một nam nhân trong lòng không có nàng mà thương tâm?

Nay nàng đã rời khỏi hấn, rời khỏi kinh thành, nàng nên an bài thật tốt cuộc sống mai sau của mình mới phải chứ?

Nhìn bộ dạng thất thần của Ưu Vô Song, lòng Lãnh Như Phong bất giác nhói đau, hấn ta đứng dậy, đi đến bên cạnh Ưu Vô Song, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, trầm mặc một lúc, đột nhiên nói: “Vô Song, nếu như nàng hối hận, muốn quay trở về thì vẫn còn kịp đấy.”

Ưu Vô Song khẽ lắc đầu, nhỏ tiếng đáp: “Ta không quay trở về, Lãnh Như Phong, cảm ơn người!”

Lãnh Như Phong không nói gì, tay của hấn ta nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc đen óng nhu thuận của Ưu Vô Song, cảm giác nhu thuận ấy khiến tim hấn ta nhảy lệch một nhịp, qua một hồi lâu, mới dịu dàng nói: “Vô Song, nàng mãi mãi không cần cảm ơn ta, bất cứ việc gì ta làm vì nàng đều là do ta cam tâm tình nguyện.”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, Ưu Vô Song khẽ sửng sốt, nàng không hề ngốc, nàng nghe ra được ý của Lãnh Như Phong, chỉ là, sự thật này khiến nàng có chút ngạc nhiên.

Từ trước đến nay, Lãnh Như Phong luôn chăm sóc nàng tựa như một người ca ca, còn nàng trước nay cũng chưa từng nghĩ Lãnh Như Phong sẽ thích nàng.

Từ trước tới nay, đối diện với sự quan tâm của Lãnh Như Phong, nàng luôn cho rằng Lãnh Như Phong vì Lãnh Như Tuyết mới quan tâm nàng, nàng từ trước đến nay chưa hề nghĩ qua Lãnh Như Phong sẽ thích nàng, bởi vì, hấn chưa từng thổ lộ trước mặt nàng.

Là nàng chậm tiêu, hay là Lãnh Như Phong cố ý che giấu?

Nhìn sự ôn nhu của Lãnh Như Phong, sống mũi Ưu Vô Song bỗng cay cay, có người vì nàng thầm cho ra tất cả, nàng lại không hề hay biết, còn người nàng luôn cho là yêu mình sâu đậm nhất lại vô tình với nàng như vậy.

Nghĩ tới sự không tin tưởng và hoài nghi của Lãnh Như Tuyết, nước mắt Ưu Vô Song bất giác một lần nữa trào ra.

Nhìn Ưu Vô Song thầm rơi lệ, Lãnh Như Phong biết, nàng lại nhớ về Lãnh Như Tuyết, lòng hắn ta lại nhói đau.

Hắn ta không đổ kị vị trí của đệ đệ trong tim nàng, hắn ta cũng biết, có lẽ, cả đời này, hắn ta cũng không thể thay thế vị trí của đệ đệ trong lòng nàng. Hắn ta chỉ cần có thể thầm đứng bên cạnh bảo vệ nàng là đã đủ rồi!

Chỉ là, mỗi khi nhìn thấy nàng vì đệ đệ mà thương tâm rơi lệ, hắn ta vẫn không nhịn được vì nàng mà đau lòng.

Hắn ta đưa tay ra, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Ưu Vô Song, đang định nói gì, đột nhiên, chính trong lúc này, cửa phòng bị người đẩy ra, một thiếu niên xông vào, nói với Lãnh Như Phong: “lục gia, thái tử đang đưa người tiến về hướng này!”

Lãnh Như Phong sắc mặt đại biến, hắn ta nói với thiếu niên kia: “Lạc Tranh, ngươi mau đi chuẩn bị ngựa, chúng ta lập tức rời khỏi, họ còn bao lâu nữa sẽ đến?”

Người thiếu niên gọi là Lạc Tranh đáp: “Khoảng nửa canh giờ họ sẽ đuổi đến, thuộc hạ sẽ đi chuẩn bị ngựa ngay, trước khi họ đến chúng ta sẽ rời khỏi.”

Nói rồi, Lạc Tranh rất nhanh đã quay người rời đi.

Ưu Vô Song có chút nghi hoặc nhìn Lãnh Như Phong: “Lãnh Như Phong, đây là việc gì? Thái tử sao lại đến vào lúc này?”

Kiểm mi của Lãnh Như Phong nhú chặt, nói với Ưu Vô Song: “Vô Song, bây giờ không phải lúc nói chuyện này, lát nữa trên đường đi ta sẽ kể với nàng.”

Dứt lời, Lãnh Như Phong quay sang nói với Vân Nhi: “Vân Nhi, mau thu dọn đồ, chúng ta lập tức rời khỏi đây!”

Chương 220: Huỳnh đệ trở mặt

Nhìn thần sắc nghiêm trọng của Lãnh Như Phong, Ưu Vô Song biết rằng chuyện này nhất định còn có điều gì mờ ám, cho nên cũng không hỏi nhiều, mà cùng giúp Vân Nhi thu dọn đồ đạc, sau đó cùng Lãnh Như Phong rời khỏi khách điểm.

Khách điểm đã tắt đèn từ sớm, người trong khách điểm cũng đã nghỉ ngơi, họ rời khỏi không hề kinh động đến bất cứ ai.

Cửa trước của khách điểm đã khóa lại, Lãnh Như Phong đưa Ưu Vô Song đi ra từ cửa sau, lúc này, Lạc Tranh đã chuẩn bị xong xe ngựa, đợi ở cửa sau.

Lãnh Như Phong vội vàng dìu Ưu Vô Song lên xe ngựa, tuy nhiên, chính trong lúc này, tiếng vó ngựa từ ngoài xa truyền đến ngày càng gần, theo sau tiếng vó ngựa, một âm thanh lạnh lùng truyền đến: “Lục hoàng đệ, đệ muốn đi đâu?”

Nghe thấy âm thanh này, người Lãnh Như Phong khẽ cứng đờ, hắn ta ra hiệu cho Lạc Tranh ngồi trên xe ngựa, nhỏ tiếng nói: “Chăm sóc tốt cho tiểu thư.”

Sau đó nhảy xuống xe ngựa, đi về phía người ngồi trên ngựa, cười lạnh một tiếng, lớn tiếng nói: “Đại hoàng huynh ngày bận trăm việc, sao lại xuất hiện nơi này?”

Lãnh Như Bằng nheo mắt lại, nhìn Lãnh Như Phong thần sắc kiên định, sau đó ánh mắt rơi vào chiếc xe ngựa sau lưng hắn ta, lạnh lùng nói: “Bổn

thái tử chỉ đến để lấy lại thứ thuộc về bốn thái tử, ngược lại là lục hoàng đệ, đệ không ở kinh thành, sao lại xuất hiện ở nơi này trong đêm hôm như vậy?”

Lãnh Như Phong không chút yếu thế nhìn Lãnh Như Băng, cười lạnh một tiếng: “Thứ thuộc về đại hoàng huynh? E rằng là do đại hoàng huynh một mực cưỡng cầu chẳng? Theo thần đệ biết, nàng từ trước đến nay không thuộc về đại hoàng huynh!”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, sắc mặt Lãnh Như Băng phút chốc trở nên cực kì khó coi, hắn ta hừ một tiếng, không thèm quan tâm Lãnh Như Phong, mà chỉ nhìn về phí axe ngựa, lớn tiếng nói: “Vô Song, bốn thái tử biết nàng ở đó, ta cũng biết nàng chịu không ít ủy khuất ở chỗ thất hoàng đệ, nếu như nàng nguyện ý theo bốn thái tử trở về, bốn thái tử đảm bảo nàng sẽ không chịu bất kì ủy khuất nào, và còn cưới nàng làm thái tử phi! Thế nào?”

Tiếng nói của Lãnh Như Băng, truyền rõ vào trong xe ngựa, trong bóng tối, Ưu Vô Song và Vân Nhi nắm lấy tay nhau, nàng thậm chí còn có thể cảm nhận được, Vân Nhi đang run rẩy.

Nàng không hề quan tâm lời của Lãnh Như Băng, mà chỉ vỗ nhẹ vai Vân Nhi, để nàng ta không hoang mang, trong lòng cảm thấy vạn phần ngờ hoặc, nàng thật sự không hiểu ý của Lãnh Như Băng.

Vân Nhi có chút run rẩy nhỏ tiếng hỏi: “Tiểu thư, người sẽ không theo thái tử gia về kinh chứ?”

Ưu Vô Song khẽ lắc đầu, nàng đột nhiên ý thức được bên trong xe ngựa tối om, Vân Nhi căn bản không nhìn thấy động tác của nàng, liền nhỏ tiếng nói: “Ta tự khắc sẽ không tin lời của hắc ta, Vân Nhi, người yên tâm, ta sẽ không theo hắc đi.”

Vân Nhi nghe thấy lời của Ưu Vô Song, vẫn có chút lo lắng hỏi: “Vậy chúng ta bây giờ phải làm sao? Thái tử gia hình như mang theo rất nhiều người.....”

Tuy nhiên, lời của Vân Nhi còn chưa nói hết, chỉ nghe Lãnh Như Phong lạnh lùng nói: “Đại hoàng huynh, theo thần đệ biết, những ủy khuất mà Vô Song phải chịu, tất cả đều nhờ đại hoàng huynh ban cho, đại hoàng huynh hà tất giả làm người tốt? Sự xuất hiện của Liên Đường, không phải là màn kịch hay do đại hoàng huynh sắp xếp sao?”

Lãnh Như Băng lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong, cười lạnh nói: “vậy thì đã sao? Bốn thái tử thừa nhận, sự xuất hiện của Liên Đường, đích thực là do một tay bốn thái tử an bài, nhưng mà, đây chỉ là việc Lãnh Như Tuyết căn bản không từ bỏ ả, nếu như hấn yêu Vô Song, sao lại nhẫn tâm để nàng chịu bất kì ủy khuất nào?”

Lời ở bên ngoài, khiến tim Ưu Vô Song thất lại.

Sự xuất hiện của Liên Đường, quả nhiên không phải là ngẫu nhiên, mà là có người cố ý an bài, nhưng những việc đó không còn quan trọng nữa, đúng như Lãnh Như Băng nói, bất kể Liên Đường có xuất hiện có phải là do người khác cố ý an bài hay không, mà là Lãnh Như Tuyết cuối cùng vẫn không từ bỏ ả.

Việc này chứng minh, trong lòng hấn, chỉ yêu có mình Liên Đường, chứ không phải Ưu Vô Song nàng, nếu như hấn yêu nàng, vậy thì, bất kể ai xuất hiện, hấn cũng đều tuyệt đối không để nàng chịu chút ủy khuất nào.

Nghĩ tới đây, lòng Ưu Vô Song lại nhói đau, nhưng mà ngoài cơn đau về con tim, nàng càng có nhiều phần nộ hơn, vì hành động của Lãnh Như Băng mà phần nộ!

Lãnh Như Tuyết có yêu nàng hay không, là việc giữa nàng và Lãnh Như Tuyết, không liên quan đến người khác, hành động bỉ ổi này của Lãnh Như Băng khiến nàng vô cùng phẫn nộ, những hảo cảm trước kia đối với Lãnh Như Băng, lúc này đã tiêu tan hết.

Lúc này, trong lòng nàng, đối với Lãnh Như Băng một chút cảm kích cũng không có, thứ duy nhất có chỉ là phẫn hận! Hắn ta cho rằng hắn ta là ai? Hắn ta cho rằng hắn ta là thái tử của Tây Diệm thì có thể tùy tiện xen vào việc của người khác sao?

Lãnh Như Băng ở bên ngoài thấy bên trong xe ngựa không có chút động tĩnh gì, trong lòng bất giác dâng lên hoài nghi, hắn ta không thèm quan tâm Lãnh Như Phong, bước xuống ngựa, định tiến về phía xe ngựa, tuy nhiên, thân ảnh Lãnh Như Phong thoáng chớp, ngăn hắn ta lại.

Lãnh Như Băng lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong đang ngăn hắn ta, sắc mặt âm trầm, lạnh giọng nói: “Sao? Lục hoàng đệ, đệ muốn ngăn cản bốn thái tử sao?”

Lãnh Như Phong cười nhẹ một tiếng, nói: “Đại hoàng huynh, huynh làm như vậy có từng hỏi qua Ưu Vô Song chưa? Nàng có nguyện ý cùng huynh trở về kinh thành? Với thân phận của đại hoàng huynh, nếu như ép buộc một nữ tử yếu đuối, không lẽ không sợ thiên hạ cười nhạo sao?”

Lời của Lãnh Như Phong, đâm vào chỗ đau của Lãnh Như Băng, sắc mặt hắn tái xanh, lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong, hàn giọng nói: “Tránh ra, nếu không, đừng trách bốn thái tử không niệm tình huynh đệ!”

Lãnh Như Phong bất động như sơn, lạnh lùng nhìn Lãnh Như Băng, nói: “Đại hoàng huynh, xem ra, hôm nay thần đệ phải làm trái ý huynh rồi!”

Ánh mắt Lãnh Như Bằng thoáng qua tia sát ý, hắn ta hàn giọng nói: “nếu đã như vậy, vậy thì, người đừng trách bốn thái tử!”

Dứt lời, hắn ta không đợi Lãnh Như Phong nói gì, đã tung một chưởng về phía Lãnh Như Phong với tốc độ nhanh chóng.

Chương 221: Đó là gì?

Trong phút giây hai huynh đệ họ động thủ, thừa lúc mọi người không chú ý, một roi quất thật mạnh lên người mã nhi, xe ngựa nhất thời tựa như mũi tên bay vút ra khỏi cung, bay nhảy về phía trước.

Nhìn thấy xe ngựa đột nhiên rời khỏi, Lãnh Như Băng không thềm quan tâm Lãnh Như Phong, hấn tung vội một chưởng, sau đó vội càn lùi ra sau.

Nhanh chóng lên ngựa, lớn tiếng quát các thuộc hạ: “Đuổi theo cho bốn thái tử!”

Chớp mắt, Lãnh Như Băng dẫn theo nhân mã đuổi theo hướng xe ngựa biến mất.

Nhìn theo thân ảnh đám người của Lãnh Như Băng, ánh mắt Lãnh Như Phong thoáng qua tia lo lắng, hấn ta cũng không suy nghĩ nhiều, kéo lấy con ngựa bên cạnh, xoay người lên ngựa, thân ảnh phút chốc cũng biến mất trong đêm tối.

Còn bên này, bởi vì truy binh ở phía sau, Lạc Tranh đã đánh ngựa chạy với tốc độ nhanh nhất, bởi vì đường núi gập ghềnh, đường không bằng phẳng, có nhiều này suýt nữa xe ngựa bị lật.

Việc này quả thật đã khổ cho Ưu Vô Song và Vân Nhi ngồi bên trong xe, hai người họ cứ như người chìm hụp trong nước, lúc thì vì xe ngựa nghiêng ngã mà va vào thành xe, thậm chí có vài lần suýt nữa bị văng ra ngoài xe ngựa.

Ưu Vô Song và Vân Nhi nắm chặt lấy thành xe ngựa, mặc cho cơ thể mình theo xe ngựa mà lắc lư, nếu như họ không cẩn trọng, e là sẽ bị văng ra ngoài xe ngựa.

Đường núi khó đi, xe ngựa cúi cúi cũng không nhanh bằng ngựa, thoáng nhìn đám người Lãnh Như Băng sắp đuổi đến gần, Lạc Tranh cắn răng, vội quay đầu xe ngựa qua, chạy về phía con đường nhỏ bên rừng.

Con đường nhỏ ấy không rộng, hơn nữa hai bên còn có cây cối che đậy, cơ hồ đưa tay không thấy năm ngón, tuy nhiên sau khi Lạc Tranh cho xe ngựa chạy vào đó không lâu, đột nhiên ngừng lại, âm thanh hiện rõ sự vội vã nói: “Ưu cô nương, người xuống ở đây, sau đó hãy trốn trong rừng, thuộc hạ sẽ dụ họ đi nơi khác!”

Ưu Vô Song bị xe ngựa xóc đến mắt mờ chóng mặt, nhưng nàng không chút do dự, nghe lời của Lạc Tranh, rất nhanh đưa Vân Nhi cùng xuống xe ngựa.

Tiếng vó ngựa sau lưng càng ngày càng truyền đến rõ ràng, trong lòng Lạc Tranh biết đám người Lãnh Như Băng đã sắp đuổi kịp, nhất thời không kịp nói nhiều, vội vàng nói với Ưu Vô Song: “Ưu cô nương, lục gia nhất định sẽ đuổi theo, người hãy ở đây đợi lục gia đi!”

Nói rồi, Lạc Tranh quất mạnh vào mã nhi, xe ngựa tựa như ánh chớp, biến mất trong đường núi âm u.

Theo sau sự biến mất của Lạc Tranh, tiếng vó ngựa phía sau càng truyền đến rõ ràng, Ưu Vô Song không kịp suy nghĩ, vội kéo Vân Nhi chui vào trong khu rừng, họ vừa mới vào khu rừng, đám người của Lãnh Như Băng đã chạy ngang qua nơi họ vừa xuống ngựa.

Tiếng vó ngựa xa dần, khu rừng lại hồi phục sự tĩnh lặng, trong khu rừng đưa tay không thấy năm ngón này, Ưu Vô Song nghe thấy rất rõ tiếng tim đập nhanh của mình và Vân Nhi.

Vân Nhi nắm chặt lấy tay Ưu Vô Song, tay nàng vì khẩn trương mà đã chảy ra lớp mồ hôi mòng, thậm chí còn khế run lên.

Ưu Vô Song hít một hơi thật sâu, cố gấn bình tĩnh, nàng không thể nghe lời của Lạc Tranh, ở lại đây đợi Lãnh Như Phong, bởi vì, đám người của Lãnh Như Băng rất nhanh sẽ đuổi kịp Lạc Tranh, đợi khi họ thấy trong xe ngựa không có người, nhất định sẽ quay trở lại.

Đến khi ấy, nếu như ở lại đây bị bọn người Lãnh Như Băng phát hiện, vậy thì nàng chỉ có thể đưa tay chịu trời.

Còn có một việc nữa, đó là nàng thật sự không muốn vì việc của nàng mà liên lụy Lãnh Như Phong, nếu như không, lòng nàng sẽ rất bất an.

Cho nên, nếu như đã thế, vậy thì họ rời khỏi như vậy cũng tốt, tìm không được nàng, Lãnh Như Băng sẽ không đến nỗi làm khó Lãnh Như Phong, bởi vì dù gì họ cũng là huynh đệ.

Nghĩ tới đây, tay nắm lấy tay Vân Nhi sẽ siết chặt, nhỏ tiếng nói: “Vân Nhi, chúng ta đi!”

Vân Nhi có chút ngờ hoặc nói: “Tiểu thư, không phải Lạc Tranh bảo chúng ta ở đây đợi lục vương gia? Chúng ta định đi đâu?”

Ưu Vô Song nắm lấy tay Vân Nhi, hít một hơi thật sâu, nói: “Vân Nhi, chúng ta không thể liên lụy Lãnh Như Phong, hơn nữa, dù sao hấn ta cũng là vương gia, ta không muốn vì ta mà huynh đệ họ trở mặt tàn sát nhau.”

Dứt lời, Ưu Vô Song không đợi Vân Nhi nói gì, trong bóng tối, kéo lấy Vân Nhi, mò mẫm đi về phía trước.

Trong khu rừng tối đến mức đưa tay không thấy năm ngón, hơn nữa mặt đất cao thấp không bằng phẳng, đi trong khu rừng tối như vậy, thật sự là rất nguy hiểm, nhưng Ưu Vô Song nào còn có thể lo nhiều như vậy, nàng không thể ở yên tại chỗ, nếu không nàng sẽ liên lụy Lãnh Như Phong, nàng không thể ích kỉ như vậy.

Không biết đi bao lâu, họ vẫn chưa đi ra được khỏi khu rừng, xung quanh đen ngòm, căn bản không phân biệt rõ phương hướng.

Hai người nữ tử thể lực yếu ớt, lúc này họ đã mệt mỏi vô cùng, dưới chân, truyền đến cảm giác đau đớn vô cùng, nghĩ lại thì chắc hẳn bàn chân đã bị xước.

Vân Nhi cảm thấy bước chân ngày càng nặng nề, nàng ta cuối cùng cũng dừng lại, thở dốc: “tiểu thư, nô tỳ đi không nổi nữa rồi!”

Ưu Vô Song kì thực cũng không khỏe hơn Vân Nhi là bao, nàng thở dốc một lúc, mới nói: “Chúng ta nghỉ một chút đi.”

Dứt lời, nàng kéo lấy Vân Nhi, dựa lưng vào gốc cây ngồi xuống nghỉ ngơi.

Không khí trong khu rừng tĩnh lặng, yên tĩnh đến có thể nghe thấy rõ tiếng thở của họ, tuy nhiên, tiếng gầm của động vật không biết tên đột nhiên truyền lại, khiến chủ tớ hai người kinh hãi.

Ưu Vô Song cảm thấy được Vân Nhi đang run, kì thực, bản thân nàng nào không sợ? Nhưng mà, nàng miễn cưỡng đè nén sự kinh sợ trong lòng.

Lúc này nhìn thấy Vân Nhi run rẩy vô cùng, nàng đang định mở miệng an ủi nàng ta, nhưng nàng còn chưa nói ra lời thì đã nghe thấy giọng nói run rẩy của Vân Nhi: “Tiểu thư, người nhìn xem.....đó....đó.....là gì.....?”

Chương 222: Lâm vào nguy hiểm

Bởi vì màn đêm đen, Ưu Vô Song nhìn không thấy hướng Vân Nhi chỉ, nhưng nàng phát giác được sự sợ hãi trong lòng Vân Nhi, bất giác quay đầu lại nhìn, cái quay đầu này khiến lòng người nàng dựng đứng cả lên!

Trong màn đêm, nơi cách nàng và Vân Nhi không xa, đang có vài đốm sáng xanh nhìn rất quý dị.

Nhìn thấy chấm sáng xanh ấy, Ưu Vô Song bất giác cảm thấy cực kì sợ hãi, bởi vì, nàng biết những chấm sáng ấy đại diện cho gì!

Nếu như nàng không đoán nhầm thì, đó ắc hẳn là mãnh thú, dù không phải là cạp hay sư tử thì cũng là loài sói dữ tợn.

Sói! Lòng Ưu Vô Song nhất thời cảnh giác xung quanh.

Lúc còn ở thế kỉ 21, có một lần, nàng và đồng nghiệp vì truy đuổi một trọng phạm, mà vô tình bước vào khu rừng nguyên sinh.

Ở trong ấy, họ đã gặp phải một bầy sói, khi đó là lần đầu tiên nàng biết được lũ sói đáng sợ như thế nào.

Nhưng dù sao đi nữa, khi ấy họ cũng có khoảng mười người, hơn nữa, trong tay còn có vũ khí, nhưng dù là vậy, vẫn có một đồng nghiệp hy sinh dưới nanh vuốt sắc nhọn của lũ sói.

Cảnh tượng đầy máu đáng sợ ấy, khiến nàng cả đời không thể quên.

Và bây giờ, trong khu rừng tối đen như mực này, nếu như nàng và Vân Nhi gặp phải sói, vậy thì, cách duy nhất có thể làm là chạy, nếu như chạy không khỏi, vậy thì, kết cục chỉ có chôn thân nơi bụng sói!

Nhìn những chấm xanh ấy lượn lờ trong đêm tối đang từ từ di chuyển đến gần nàng và Vân Nhi, trong đầu Ưu Vô Song trống không, nàng vô thức nắm lấy tay Vân Nhi, giọng run rẩy hét lên: “Mau chạy!”

Trong đêm tối, căn bản không nhìn thấy đường, Ưu Vô Song chỉ có thể theo bản năng, kéo lấy Vân Nhi chạy cắm cúi, tuy nhiên, những chấm sáng xanh ấy vẫn không ngừng đuổi theo.

Những loài cây cỏ vô danh không ngừng quệt qua làn da mềm mỏng của Ưu Vô Song và Vân Nhi, để lại một vết rồi lại một vết thương đỏ đau đớn vô cùng, nhưng Ưu Vô Song lúc này nào còn quan tâm việc ấy, nàng chỉ làm theo bản năng, kéo lấy Vân Nhi không ngừng chạy về phía trước.

Mặt đất gồ ghề không bằng phẳng, khiến cho nàng không biết bao lần suýt té, nhưng nàng không dám dừng lại, bởi vì, nàng biết, nếu như nàng dừng lại, thì sẽ bỏ mạng nơi rừng hoang vắng này.

Nhìn những chấm sáng xanh càng đuổi càng gần kia, trong lòng Ưu Vô Song lo sợ vô cùng, không lẽ, hôm nay nàng thật sự phải bỏ mạng trong khu rừng này sao?

Chính trong lúc này, Vân Nhi cơ hồ đã không còn chạy nổi nữa, chỉ là sự kinh hãi trong lòng khiến nàng ta cố gắng tiếp tục không dám dừng bước, chạy theo Ưu Vô Song, trong lòng nàng ta đã sợ hãi đến cực điểm.

Thân người Vân Nhi đột nhiên mềm hẳn, ngã mạnh xuống đất, thở dốc nói: “Tiểu thư.....ô tỳ.....ô tỳ thật sự chạy không nổi nữa rồi.....người đừng quan tâm ô tỳ nữa.....mau chạy đi.....”

Tuy biết rằng nếu như Vân Nhi lưu lại, những mãnh thú kia sẽ không đuổi theo mình nữa, nhưng nàng làm sao có thể bỏ Vân Nhi một mình làm mồi cho mãnh thú?

Nhìn những chấm sáng xanh không ngừng kia đuổi theo kia, Ưu Vô Song cắn chặt răng, kéo Vân Nhi từ dưới đất lên, vội vã nói: “Mgười nói bậy gì vậy? Có chết chúng ta cùng chết, mau đứng dậy!”

Vân Nhi nghe thấy lời của Ưu Vô Song, không biết từ đâu lấy lại sức lực, một lần nữa đứng dậy chạy theo Ưu Vô Song.

Nhưng mà, hai người dù sao vẫn là hai nữ tử yếu ớt, trong khu rừng đưa tay không thấy năm ngón này, muốn chạy trốn nhanh vuốt của những loài mãnh thú đó, căn bản là chuyện không thể, những động vật không biết tên bám theo nàng và Vân Nhi kia, phảng phất như đã biết được sự thật này, chỉ là không nhanh không chậm đuổi theo chủ tớ hai người, không ngừng chạy, phảng phất như đang chờ đợi họ tiêu hao hết thể lực.

Thời gian cứ trôi qua, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy chân mình ngày càng nặng dần, tim đập ngày càng nhanh, còn Vân Nhi, nếu như không phải nàng dìu lấy nàng ta, thì e là nàng ta đã ngã xuống từ lâu rồi.

Nàng biết, sức lực của nàng, cũng đã sắp cạn kiệt, còn những mãnh thú kia, phảng phất như mất đi nhẫn nại, đang áp sát nàng.

Cuối cùng, cơ thể Vân Nhi khụy ngã xuống đất, bị cơ thể Vân Nhi đụng phải, cơ thể Ưu Vô Song cũng mất đi thăng bằng, cùng ngã về trước, và chính trong lúc này, chân nàng đột nhiên hụt bước, cả người lảo đảo xuống đất.

Ưu Vô Song còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ cảm thấy đầu rất đau, một chất dịch ướt ướt đang dọc theo khuôn mặt nàng mà chảy xuống, còn nàng

chỉ cảm thấy trước mắt là một màn đen, rồi sau đó ngất đi.

Vân Nhi nghe thấy tiếng Ưu Vô Song ngã xuống đất, trong lòng kinh hãi, không quan tâm đến vết thương trên người, nhanh chóng bò từ dưới đất dậy, mò mẫn tìm Ưu Vô Song: “Tiểu thư.....tiểu thư.....”

Rất nhanh, trong màn đêm đen, Ưu Vô Song đang tìm được Ưu Vô Song, nhưng Ưu Vô Song lúc này đã ngất đi, nào còn nghe được tiếng kêu gào của Vân Nhi?

Phát hiện Ưu Vô Song không động dậy, lòng Vân Nhi sợ hãi đến cực độ, nàng ta không còn nhin được sự kinh sợ trong lòng, trong màn đêm tối, ôm lấy người Ưu Vô Song, lớn tiếng khóc gào.

Còn những chấm sáng xanh ấy giờ đây đã áp gần, nhưng có lẽ là do tiếng khóc gào của Vân Nhi, chúng không lập tức xông tới, nhưng cũng không tình nguyện rời đi, mà chỉ vây thành vòng tròn, không ngừng xoay quanh Ưu Vô Song và Vân Nhi.

Qua một hồi lâu, cũng có lẽ là không còn nhẫn nại được nữa, những chấm sáng xanh ấy phát ra một tiếng gầm lớn, sau đó từng chút từng chút tiến gần Vân Nhi đang khóc kia, sau đó bỗng nhảy xổ vào.

Chương 223: Tâm tư của Liên Đường

Thất vương phủ.

Liên Đường ngất đi kia sau khi được đại phu bắt mạch, đã hoàn toàn không còn trở ngại, chỉ là cơ thể suy nhược quá mức, cần tịnh dưỡng tốt.

Lãnh Như Tuyết lẳng lặng nhìn Liên Đường đang nằm trên giường, sau khi biết ả không sao, trong lòng cũng nhẹ nhõm, không biết tại sao, trong lòng hắn đột nhiên có một tia bất an, hắn đột nhiên rất muốn đến Vô Trần điện, đi gặp tiểu nữ nhân kia.

Ý nghĩ ngày càng mãnh liệt, tuy lần này hắn cảm thấy tiểu nữ nhân ấy có phần quá đáng, không muốn đi gặp nàng nhanh như vậy, nhưng, trong lòng hắn luôn bất giác nghĩ về nàng.

Đặc biệt là lúc hắn ôm lấy Liên Đường rời khỏi, nhìn ánh mắt thất vọng và tuyệt vọng của nàng, lòng hắn rất bất an.

Nay Liên Đường đã không sao nữa, vậy thì, hắn thật sự không nhận được đến Vô Trần điện, đi đến gặp tiểu nữ nhân.

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết giao phó nô tì chăm sóc Liên Đường, sau đó định rời khỏi, nhưng ả hoàn ấỷ cắn chặt răng, có chút do dự nhìn Lãnh Như Tuyết rời đi, đột nhiên quỳ xuống, nói: “Vương gia!”

Lãnh Như Tuyết nhíu mày, có chút không bộc tức nói: “Có chuyện gì?”

Lúc này hắn chỉ muốn nhìn thấy tiểu nữ nhân, đối với hành động đột ngột này của ả hoàn ấỷ cảm thấy tức giận vô cùng.

Nữ tì này không phải là hạ nhân của thất vương phủ, mà là a hoàn thân cận của Liên Đường, a hoàn ấy nhìn thấy Lãnh Như Tuyết dừng lại, liền khóc nói: “Vương gia.....nô tì cầu xin người, hãy đợi tiểu thư tỉnh lại hãy rời khỏi, nếu như tiểu thư tỉnh lại không thấy vương gia, nhất định sẽ không chịu dùng cơm, những ngày này vương gia không đến, cơ thể tiểu thư ngày càng suy yếu.....đại phu nói, nếu như tiểu thư tiếp tục không chịu dùng cơm, e là.....e là cơ thể sẽ không chịu đựng nổi.....”

Nghe thấy lời của nữ tì này, kiếm mi Lãnh Như Tuyết nhíu chặt, đối với sự bám riết những ngày này của Liên Đường, trong lòng hắn đã chán ghét, nhưng, niệm tình trước kia, hắn không thể bỏ mặt ả không lo.

Cho nên, hắn trầm ngâm một lúc, cuối cùng vẫn lựa chọn ở lại, dù rằng, lòng hắn lúc này đang rất nhớ tiểu nữ nhân quật cường kia.

Nhìn thấy Lãnh Như Tuyết cuối cùng cũng ở lại, nữ tì ấy thở phào nhẹ nhõm, nữ tì ấy đứng dậy, cẩn trọng đứng một bên hầu hạ, không ra tiếng nào.

Qua một lúc sau, Liên Đường nằm trên giường kia cuối cùng cũng ngấm một tiếng, sau đó từ từ mở mắt ra, ả hoảng loạn liếc nhìn tấm thất, sau khi nhìn thấy Lãnh Như Tuyết vẫn còn ở trong tấm thất, mới nhẹ người.

Ánh mắt tựa thủy, tràn đầy luyến ái của ả nhìn chằm chằm Lãnh Như Tuyết, dùng âm thanh yếu đuối gọi: “Tuyết Nhi.....ta bị sao vậy?”

Lãnh Như Tuyết thấy sắc mặt trắng bệch của ả, thậm chí là yếu đuối, nhìn bàn tay đưa đến trước mặt hắn của ả, trong lòng vẫn không nịn được tiến lên trước, nắm lấy tay của ả, nói: “Liên Đường, nàng tỉnh rồi à?”

Liên Đường nhìn dung mạo tuấn mĩ của Lãnh Như Tuyết, mấy năm không gặp, hắn đã từ một hài tử non trẻ trở thành một nam nhân thành thực có sức cuốn hút, và cũng khiến ả càng thêm quyết tâm, lưu lại bên cạnh hắn.

Năm ấy, là ả sai, ả không nên buông tay, và nay, ả lại càng không thể buông tay, trong lòng hắn có ả, ngoại trừ ả, hắn không thể thích hay quan tâm bất kì nữ nhân nào!

Liên Đường nắm chặt lấy tay Lãnh Như Tuyết, ánh mắt ôn như tựa thủy nhìn Lãnh Như Tuyết: “Tuyết Nhi.....hãy ở lại đây, đừng đi được không.....?”

Lãnh Như Tuyết khẽ do dự, bởi vì, hắn bây giờ thật sự rất muốn đi gặp Ưu Vô Song, hôm nay vì Liên Đường đột nhiên ngắt đi, hắn đã ôm lấy Liên Đường rời khỏi, trong lòng nàng nhất định đã hiểu lầm.

Bởi vì nhìn thấy nàng đẩy Liên Đường ngã, hắn vốn dĩ định trừng phạt nàng một chút, những ngày nàng không đến gặp nàng, nhưng hắn lại phát hiện, mới có hai canh giờ, hắn đã muốn gặp nàng, hơn nữa, ý nghĩ ấy còn thập phần kịch liệt.

Bây giờ trong lòng hắn có một xung động, đó chính là, hắn muốn nói với nàng tất cả mọi việc liên quan đến mối quan hệ giữa hắn và Liên Đường, bởi vì, hắn không muốn nàng tiếp tục hiểu lầm nữa, không muốn nhìn thấy bộ dạng thương tâm của nàng.

Liên Đường thấy Lãnh Như Tuyết trầm mặc không nói gì, biết là hắn nhất định đang nhớ đến Ưu Vô Song, ả mím môi, cố đè nén sự không vui trong lòng, ghen ngào nói: “Tuyết Nhi.....có phải Tuyết Nhi không cần ta nữa không? Những năm nay, có phải Tuyết Nhi đã quên ta rồi? hay là Tuyết Nhi vẫn còn để tâm việc năm ấy ta gả cho người khác?”

Lãnh Như Tuyết nhìn bộ dạng nước mắt đầy mặt của Liên Đường, lòng mềm hẳn, nhẫn nại nói: “Nàng đừng suy nghĩ lung tung, đại phu nói cơ thể nàng đang rất yếu, nàng vẫn là nghỉ ngơi cho tốt đi!”

Liên Đường nắm chặt lấy tay Lãnh Như Tuyết, dựa đầu vào lòng hẳn, khóc không thành tiếng nói: “Tuyết Nhi vẫn còn trách ta đúng không? Tuyết Nhi.....năm ấy ta gả cho hẳn ta, thật ra là bị ép buộc a.....hoàng thượng không đồng ý cho chúng ta ở cùng nhau, ta.....ta là sợ liên lụy Tuyết Nhi vì ta mà chịu khổ.....nên mới không thể không đồng ý.....”

Nói tới đây, cả người Liên Đường run rẩy, hai tay ôm chặt lấy Lãnh Như Tuyết, khóc: “Tuyết Nhi.....có biết không? Những năm nay, ta vẫn luôn không quên Tuyết Nhi.....tim của ta.....vẫn là của Tuyết Nhi.....Tuyết Nhi..... người ta yêu là Tuyết Nhi a.....”

Lãnh Như Tuyết nhìn Liên Đường dựa trong lòng hẳn, khóc lóc thảm thương kia, cuối cùng vẫn không nhẫn tâm đẩy ả ra, qua một lúc sau, mới cay giọng nói: “Liên Đường, nếu như nàng không quên được ta, vậy thì, tại sao những năm nay nàng không đến tìm ta?”

Chương 224: Sự bất an của Lãnh Như Tuyết

Liên Đường nước mắt nhòe nhoẹt nhìn Lãnh Như Tuyết, nghẹn ngào nói: “Tuyết Nhi, trong lòng ta bất cứ lúc nào cũng có Tuyết Nhi, nhưng mà, lúc ấy hắn ta vẫn chưa từ ta..... Tuyết Nhi.....Liên Đường sau này không còn rời xa Tuyết Nhi nữa.....Tuyết Nhi....ta thật sự rất nhớ Tuyết Nhi.....”

Nhìn Liên Đường vừa khóc vừa thổ lộ tình ý đối với hắn, lòng Lãnh Như Tuyết thầm nhói đau, hắn đã từng yêu qua Liên Đường, bởi vì ả là người nữ nhân đầu tiên hắn yêu, tình yêu thuần khiết của hắn, chính là đã cho ả.

Năm ấy, khi hắn chính mắt nhìn thấy ả thành thân cùng người khác, lòng đau như cắt, hắn khi ấy, đã ước ao biết bao nhiêu, ả có thể từ bỏ tất cả, cùng hắn rời khỏi.

Nhưng, ả cuối cùng vẫn lựa chọn người khác, dù cho năm ấy ả có bị ép đi chăng nữa, nhưng mà, nếu như ả không yêu người nam nhân kia, hà tất trước đó không tìm đến hắn? Nếu như ả đến tìm hắn sớm hơn, vậy thì hắn nhất định sẽ rất vui mừng, vì tình yêu của ả dành cho hắn vẫn không thay đổi.

Nhưng, nay đã quá trễ, trong lòng hắn đã có tiểu nữ nhân khác, những ngày tháng qua, hắn đã biết được, hắn không thể nào từ bỏ nàng, vì khi nhìn bộ dạng tổn thương của nàng, lòng hắn, đau.

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết khẽ thở dài, cay giọng nói: “Liên Đường, ta xin lỗi.....”

Nghe thấy Lãnh Như Tuyết đột nhiên nói xin lỗi, cơ thể Liên Đường khẽ cứng đờ, nhưng mà, ả rất nhanh đã nở nụ cười gượng ép, nhìn Lãnh Như Tuyết, ngữ khí hoang mang nói: “Tuyết Nhi, đừng nói xin lỗi ta, Tuyết Nhi vẫn còn yêu ta phải không? Hãy nói với ta, Tuyết Nhi vẫn còn yêu ta.....”

Đối mặt với sự truy hỏi cố chấp của Liên Đường, Lãnh Như Tuyết chỉ trầm mặc, hắn không thể cho ả bất kì lời khẳng định nào.

Bởi vì, hắn đã không còn yêu ả nữa, bây giờ, người chiếm giữ lòng hắn là một tiểu nữ nhân khác, đối với Liên Đường, hắn ngoài đồng tình với ả ra, đã không còn bất kì cảm giác nào nữa, tình yêu trước kia của hắn đối với ả, theo năm tháng mà phai pha, bất tri bất giác, đã biến mất trong lòng hắn.

Không có được câu trả lời của Lãnh Như Tuyết, lòng Liên Đường càng hoang mang, hai tay ả nắm chặt lấy gấu áo Lãnh Như Tuyết, khóc nói: “Tuyết Nhi.....trả lời ta đi.....Tuyết Nhi vẫn còn yêu ta mà.....đúng không.....đúng không.....?”

Lãnh Như Tuyết nhẹ nhàng kéo tay ả ra, sau đó quay mặt đi, nói: “nàng mệt rồi, hãy nghỉ ngơi đi!”

Nhìn cảnh sắc bên ngoài, Lãnh Như Tuyết kinh ngạc cảm thấy sắc trời bất tri bất giác đã tối, nghĩ tới Ưu Vô Song, lòng hắn khẽ có chút bất an, tiểu nữ nhân đó, hôm nay nhất định đang rất giận hắn.

Sự bất an thoáng qua trên mặt Lãnh Như Tuyết, không thoát khỏi cặp mắt của Liên Đường, trong lòng ả đổ kị, đột nhiên hai tay ôm chặt lấy Lãnh Như Tuyết: “Tuyết Nhi.....đừng đi.....”

Trong lòng Lãnh Như Tuyết đang nhớ đến Ưu Vô Song, đối với sự bám víu không dứt của Liên Đường đã bức tức vô cùng, hắn nhìn Liên Đường

ôm chặt lấy hông hắn, trầm giọng nói: “Liên Đường, đừng quậy nữa, ta còn có việc, cơ thể nàng không khỏe, hãy nghỉ ngơi sớm đi!”

Dứt lời, hắn hất bỏ tay Liên Đường, không nhìn ả, không chút do dự quay người rời khỏi.

Nhìn Lãnh Như Tuyết vô tình rời đi, Liên Đường phút chốc ngã xuống giường, khóc thành tiếng.

Người nam nhân này từng yêu ả sâu nặng, nay đã yêu người khác, người hắn nhớ nhung bây giờ không còn là ả, mà là người nữ nhân đẹp nghiêng thành kia!

Ả không cam tâm, ả thật sự không cam tâm, năm ấy hắn yêu ả biết bao, làm sao có thể yêu người nữ nhân khác?

Đối với người non nớt năm ấy, ả có thể buông tay, nhưng nay, đối diện với người tuấn mã thành thực như hắn, ả thật sự không muốn buông tay! Không, ả không thể buông tay, hắn là của ả, hắn chỉ có thể yêu ả!

Lớn bước đi ra khỏi tấm thất của Liên Đường, Lãnh Như Tuyết nghe thấy tiếng khóc trong tấm thất truyền lại, hắn tưởng rằng lòng hắ sẽ đau, nhưng mà, hắn phát hiện, lòng hắn rất bình tĩnh, đối diện với tiếng khóc của ả, lòng hắn thậm chí không có chút rung động.

Nghĩ tới Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết bất giác tăng nhanh bước chân, đi về phía Vô Trần điện, rất nhanh, đã bỏ lại tiếng khóc của Liên Đường sau lưng.

Tuy nhiên, khi hắn bước vào Vô Trần điện, lòng bỗng nhiên bất an, bởi vì, hắn nhìn thấy, Vô Trần điện, một mảng tối om, cư nhiên không thắp đèn.

Sự bất an trong lòng, khiến hần nhanh bước bước vào, hần quẹt diêm thấp sáng nền trong Vô Trần điện, nhưng lại phát hiện đại điện không có một bóng người.

Sự bất an trong lòng ngày càng mãnh liệt, trong đầu hần không ngừng thoáng qua cảnh trong vườn hôm nay, bộ dạng thương tâm tuyệt vọng của nàng, lòng hần, phút chốc thất lại, hần cơ hồ nghĩ cũng không nghĩ, đẩy cửa tấm thất ra.

Tuy nhiên, cảnh tượng phảng vào trong mắt hần, khiến hần cả người như rơi xuống vực băng, một cảm giác hoang mang trước nay chưa từng có, bỗng chốc dâng lên trong người hần!

Bên trong tấm thất rất sạch sẽ, nhưng hần lại cảm thấy dường như thiếu đi thứ gì đó!

Hần lớn bước đi ra ngoài Vô Trần điện, tức giận gọi: “Người đâu!”

Qua một lúc sau, một lính canh trực ca mới chạy đến, nhìn thấy Lãnh Như Tuyết nộ khí đầy mặt, bất giác hai gối mềm nhũn, quỳ mạnh xuống đất, run rẩy nói: “Nô....nô tài.....tham kiến vương gia.....”

Lãnh Như Tuyết trán nổi gân xanh, lạnh lùng nhìn tên lính canh, hàn giọng nói: “Vương phi đi đâu rồi?”

Tên lính canh ấy nghe lời của Lãnh Như Tuyết, trong lòng thoáng sợ, vội run rẩy đáp: “Hồi.....hồi.....vương gia.....nô tài.....nô tài không biết.....”

Chương 225: Thư hàm của Lãnh Như Phong

Nghe thấy lời tên lính canh, Lãnh Như Tuyết đại nộ, hấn đá mạnh vào tên lính canh đang quỳ dưới đất, tức giận quát: “Tên nô tài người làm gì vậy? Ngay cả chủ tử đi đâu cũng không biết?”

Lính canh sợ đến mặt không còn sắc máu, run cầm cập nằm dưới đất, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, chỉ không ngừng cầu xin: “Vương gia tha mạng..... vương gia tha mạng a.....”

Kì thực, việc này cũng không thể trách tên lính nhỏ này, hấn ta này là người trực ca Vô Trần điện lúc về đêm, ban ngày hấn ta nghỉ ngơi, căn bản không biết việc gì đã xảy ra, càng không biết vương phi vì sao đột nhiên biến mất, bay bị Lãnh Như Tuyết trút giận lên người, kì thực có chút oan uổng.

Nhưng mà, sau khi biết được Ưu Vô Song biến mất ở Vô Trần điện, Lãnh Như Tuyết đang lúc bạo nộ, nào có nghĩ kĩ điều này? Hấn lạnh lùng nhìn tên lính nhỏ, tức giận quát: “Người trực ca trong Vô Trần điện đâu? Toàn bộ gọi ra đây cho bốn vương! Hôm nay, nếu như không nói ra nơi của vương phi đang ở, các người hãy chờ mà rơi đầu!”

Tên lính canh bị dọa đến run rẩy, không dám chậm trễ nửa bước, nhanh chóng bò dậy, sau đó đi tìm người.

Qua một lúc sau, quản gia Lí ma ma vội vàng dẫn hạ nhan đến, nhìn thấy Lãnh Như Tuyết sắc mặt không tốt ngồi trong đại điện, vội lên trước hành lễ: “Vương gia, người đã đến rồi!”

Lãnh Như Tuyết không nhìn Lí ma ma, mà chỉ lạnh lùng hỏi: “Lí ma ma, người làm quản gia như thế nào vậy? Ngay cả vương phi ra phủ từ lúc nào cũng không biết?”

Trong lòng Lí ma ma thoáng sợ, nhưng mà, bà ta rất nhanh đã kiên định trả lời: “hồi vương gia, việc này là vương gia vu oan cho lão nô, sáng nay, vì Liên Đường cô nương không được khỏe mà ngắt đi, lão nô bận việc của Liên Đường cô nương, cho nên không hề biết vương phi rời phủ từ lúc nào!”

Nói rồi, Lí ma ma ngập ngừng, sau đó quay đầu lại nhìn những hạ nhân quỳ dưới đất quát: “Các người là hạ nhân ở Vô Trần điện, thường ngày làm sao hầu hạ chủ tử? Ngay cả vương phi ra phủ, cũng không bẩm báo một tiếng?”

Những hạ nhân ấy nào có dám trả lời Lí ma ma? Kì thực, những hạ nhân này không ở Vô Trần điện, mà toàn bộ bị Lí ma ma cố ý điều đến nơi của Liên Đường, nhưng, họ không dám nói ra, bởi vì, họ đều sợ Lí ma ma báo thù.

Lãnh Như Tuyết không thềm quan tâm Lí ma ma, mà chỉ nhìn những hạ nhân quỳ dưới đất, tức giận nói: “Các người không ở Vô Trần điện sao? Sao ngay cả vương phi đi đâu cũng không biết?”

Hạ nhân bị dọa đến trắng cả mặt, một quản sự run rẩy nói: “Hồi....hồi....vương gia.....vương phi gần đây.....gần đây thường ra ngoàa.....chúng nô tài là hạ nhân cũng không tiện ngăn cản.....cho nên.....”

“Đủ rồi!” Lãnh Như Tuyết tức giận ngắt lời của người hạ nhân đó: “Các người đều cắt hết cho bốn vương, cắt!”

Bọn hạ nhân như thoát được đại nạn, vội vàng bò dậy, nhanh chóng đi ra ngoài.

Lí ma ma thấy Lãnh Như Tuyết mặt tái xanh, trong lòng thầm kêu không ổn, bà ta nhìn vương gia, cẩn trọng nói: “Vương gia bớt giận, hôm nay lão nô thấy lục vương gia, nếu như vương gia muốn biết nơi của vương phi, sao không đi tìm lục vương gia? Có lẽ, nói không chừng lục vương gia biết được nơi của vương phi đang ở.”

Lãnh Như Tuyết khẽ sửng sốt, nếu như Lí ma ma không nói, hẳn cũng quên đi Lãnh Như Phong, nhưng hễ nghĩ tới Ưu Vô Song đột nhiên rời khỏi, lòng hẳn khẽ đau nhói, không lẽ nàng muốn rời khỏi hẳn đến vậy sao? Tại sao ra phủ cũng không nói với hẳn một tiếng? Hay là nàng vẫn còn giận hẳn việc hẳn thu giữ Liên Đường?

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết khẽ thở dài, xem ra, hẳn phải đến lục vương phủ một chuyến!

Hễ nghĩ tới Ưu Vô Song có thể ở chỗ Lãnh Như Phong, trong lòng Lãnh Như Tuyết bất giác có chút bức tức, nàng là vương phi sắp qua cửa của hẳn, sao có thể đêm khuya lưu lại ở phủ của nam nhân khác? Dù đó là thân ca ca của hẳn, nhưng cũng không hợp lẽ nghĩa!

Nhưng mà, bây giờ không phải là lúc nghĩ những việc này, hẳn bây giờ chỉ muốn gặp tiểu nữ nhân ấy, muốn ôm nàng thật chặt trong tay, sau đó trừng phạt nàng thật nặng vì dám không ngoan!

Nghĩ thế, Lãnh Như Tuyết không còn ngồi yên đó, hẳn vội đứng dậy, đi nhanh ra ngoài điện, hẳn bây giờ muốn gặp tiểu nữ nhân ngay lập tức, một khắc cũng không muốn chậm trễ!

Cà chính trong lúc Lãnh Như Tuyết chuẩn bị ra khỏi cửa, đột nhiên nhìn thấy một lính canh vội vàng chạy đến, giao một bức thư hàm cho Lãnh Như Tuyết, nói: “Vương gia, lục vương gia phái người đưa thư hàm đến!”

Hai mi mày Lãnh Như Tuyết khẽ nhướn, nhận lấy bức thư hàm trong tay tên lính mở ra xem.

Nội dung trong thư hàm, khiến sắc mặt Lãnh Như Tuyết phút chốc trở nên cực kì khó coi!

Đây là bút tích của Lãnh Như Phong, trong thư hắn ta hỏi hắn, có còn yêu Liên Đường, nếu như có, hắn ta sẽ đưa Ưu Vô Song rời đi, nếu như trong lòng hắn còn có Vô Song, vậy thì, đêm nay hãy đến tiểu trấn cách kinh thành không xa, tên là Thanh Sơn để đón Vân Nhi về, đây là cơ hội duy nhất hắn ta cho hắn, cũng là cơ hội duy nhất để Vân Nhi lưu lại bên cạnh hắn.

Sắc mặt Lãnh Như Tuyết cực kì khó coi, hắn vò mạnh thư ham trong tay lại, sau đó tức giận quát tên lính vẫn đứng bên cạnh: “Mau đi chuẩn bị ngựa cho bốn vương!”

Lòng hắn đang vội như lửa đốt, hề nghĩ đến tiểu nữ nhân ấy sẽ rời bỏ hắn, lòng hắn ngoài đau đớn ra, còn có càng nhiều phần nộ và hoang mang!

Tên lính nhỏ chạy đi, Lãnh Như Tuyết siết chặt bức thư hàm trong tay, đang định bước khỏi, chính trong lúc này, đột nhiên nữ tì hầu hạ Liên Đường thần sắc hoang mang, vừa khóc vừa chạy đến, gọi: “Vương gia, người mau đi cứu tiểu thư, tiểu thư người.....cắt mạch rồi.....”

Chương 226: Sự nhung nhớ trong lòng

Lãnh Như Tuyết thấy nữ tì ấy khóc lóc, trong lòng càng bức bối, hấn không nghe rõ lời của nữ tì, bước chân vẫn không chút dừng lại, vẫn lớn bước đi về trước.

Nữ tì ấy thấy Lãnh Như Tuyết không nghe không hỏi đối với lời ả ta nói, bất giác thềm hoảng loạn, ả ta khẽ do dự giây lát, sau đó vội chạy về trước, chặn Lãnh Như Tuyết lại, ‘độp’ một tiếng, quỳ xuống đất.

Lãnh Như Tuyết lúc này đang vì thư hàm của Lãnh Như Phong mà lòng vạn phần lo lắng, thấy nữ tì ấy to gan dám ngăn mình lại, bất giác tức giận quát: “Cút ra!”

Cơ thể nữ tì ấy tuy vì sợ hãi mà khẽ run lên, nhưng ả ta vẫn quỳ dưới đất không động dậy, khóc nói: “Cầu xin vương gia cứu lấy tiểu thư, nếu như vương gia không đến, tiểu thư.....tiểu thư.....người không sống nổi đâu.....”

Lãnh Như Tuyết giờ mới nghe rõ lời nữ tì ấy nói, tuy lòng hấn lúc này vội vã vô cùng, nhưng nhìn thấy bộ dạng hoang mang của nữ tì ấy, bất giác nhúu mày, nhẫn nại trầm giọng nói: “Phát sinh chuyện gì?”

Nữ tì ấy vẫn khóc nói: “Vương gia, tiểu thư người.....nghĩ không thông, cắt mạch máu.....người không cho nô tì đi tìm đại phu.....chỉ muốn gặp vương gia.....vương gia.....nô tì cầu xin người.....xin người hãy cứu tiểu thư.....”

Cắt mạch máu? Mi mày Lãnh Như Tuyết nhú chặt, đối với những việc của Liên Đường làm hắn càng chán ghét vô cùng, hể nghĩ tới Ưu Vô Song bây giờ đang ở cùng Lãnh Như Phong, hắn đã hận là không thể ngay lập tức đến đó đón nàng từ bên người nam nhân khác trở về.

Nhưng mà, hắn cũng không thể bỏ mặc Liên Đường không lo, bởi vì, dù bây giờ hắn đã hiểu rõ, trong lòng hắn không yêu ả, nhưng bảo hắn nhìn ả chết, hắn vẫn không thể nào làm được!

Cho nên, dù cho lòng hắn đang nôn nóng như lửa đốt, nhưng hắn vẫn trầm mặt, quay người đi về phía tấm thất của Liên Đường. Chỉ là trán nổi gân xanh, hiển rõ sự phẫn nộ trong lòng hắn lúc này.

Đẩy cửa tấm thất ra, một mùi máu tanh mãnh liệt truyền lại, Lãnh Như Tuyết sắc mặt âm trầm, bước vào.

Chỉ thấy Liên Đường sắc mặt trắng bệch, hơi thở yếu ớt nằm trên giường, còn cổ tay rũ xuống giường của ả, có một vết thương dài đáng sợ, máu tươi, lúc này đang dọc theo cổ tay trắng ngần của ả mà chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi xuống đất, còn mặt đất, đã đầy một vũng máu khiến người khác không khỏi kinh sợ.

Liên Đường nhìn thấy Lãnh Như Tuyết đến, sắc mặt trắng bệch lộ ra một tia cười yếu ớt, ả khẽ cử động, phảng phất muốn đưa tay về phía Lãnh Như Tuyết, nhưng tay lại không có sức, cuối cùng bất lực rũ xuống, một giọt nước mắt chảy từ khóe mắt ả xuống, âm thanh ả cực kì yếu ớt nói: “Tuyết Nhi.....”

Lãnh Như Tuyết không hề nói gì, hắn sắc mặt tái xanh nhìn Liên Đường nằm trên giường một cái, sau đó quay đầu quát nữ tì theo sau lưng: “Còn không mau gọi đại phu đến?”

Nói rồi, hắn đột nhiên xé mạnh một mảnh vải trên y phục, sau đó lớn bước đi đến trước giường, trầm mặt, băng bó vết thương lại cho Liên Đường.

Liên Đường không động đậy, chỉ là ánh mắt mắt ôn nhu nhìn Lãnh Như Tuyết, rơi lệ, nghẹn ngào: “Tuyết Nhi.....đừng không quan tâm ta.....nếu như không có Tuyết Nhi.....ta.....ta.....ta thật sự không thể sống tiếp nữa.....”

Lãnh Như Tuyết từ đầu đến cuối vẫn trầm mặt, không nói một lời.

Liên Đường thập phần nhu thuận, mặc cho hắn băng bó cho ả, sắc mặt trắng bệch lộ ra một tia cười, nhu giọng nói: “Tuyết Nhi.....còn nhớ không? Vào năm Tuyết Nhi mười bốn tuổi, chúng ta dạo chơi trong ngự hoa viên trong cung, ta không cẩn thận bị ngã, Tuyết Nhi cũng bao bó vết thương cho ta giống như vậy.....năm ấy, Tuyết Nhi mới mười bốn tuổi, nhưng Tuyết Nhi vẫn kiên trì cõng ta về tẩm thất.....Tuyết Nhi.....Tuyết Nhi có biết không? Lúc ấy.....ta rất hạnh phúc.....”

Nhìn sắc mặt trắng bệch của Liên Đường, lòng Lãnh Như Tuyết mềm lại, bất giác nhớ lại chuyện năm xưa.

Năm ấy, hắn vẫn còn non trẻ, vẫn là một thiếu niên không biết thế sự, đối với việc nam nữ cũng ở giai đoạn mơ hồ, khi ấy, ngoài phụ hoàng ra, người duy nhất quan tâm hắn, chăm sóc hắn chính là Liên Đường lớn hơn hắn năm tuổi này.

Còn phụ hoàng tuy sủng ái hắn, nhưng mà, dù sao vẫn là nhất quốc chi quân, thời gian có thể bên cạnh hắn ít đến đáng thương, và khi đó, Liên Đường luôn bên cạnh hắn, và hơn nữa, hắn khi ấy mới nếm trải mùi vị tình dục, đương nhiên đối với Liên Đường càng thêm khó dút.

Bởi vì khi ấy, trong lòng hắn, Liên Đường là người nữ nhân duy nhất trong đời này của hắn, chiếm vị trí trong lòng cực kì quan trọng.

Nếu như, nếu như không phải phụ hoàng chia cắt hắn và Liên Đường, vậy thì, có lẽ cả đời này hắn sẽ yêu một mình ả.

Nhưng, tất cả mọi việc này không có nếu như, bởi vì, hắn cuối cùng vẫn gặp được tiểu nữ nhân, trong bất tri bất giác, nàng đã chiếm trọn vị trí của Liên Đường trong tim hắn!

Bởi vì, hắn phát hiện, nhất cử nhất động của nàng, đều bất tri bất giác lay động trái tim hắn, lúc nàng tức giận, hắn sẽ cảm thấy hoang mang, còn khi nàng thương tâm rơi lệ, lòng hắn sẽ đau.

Hắn, đã không thể không có nàng nữa rồi.

Nhìn sắc mặt trắng bệch của Liên Đường, hắn tuy đối với hành động của ả có phần cảm thấy phẫn nộ, nhưng lòng của hắn đối với ả vẫn có một tia áy náy, bởi vì nếu như không vì hắn, ả sẽ không bị tướng công mình từ chối phủ, ả vì hắn, đích thực đã chịu không ít ủy khuất, còn hắn lúc này, trong lòng đã không còn yêu ả nữa, người mà trong lòng hắn nhớ nhung bây giờ chính là tiểu nữ nhân vui giận đều có thể lay động đến hắn kia.

Chương 227: Oán hận và không cam

Liên Đường thấy thần sắc Lãnh Như Tuyết dần dần ôn nhu lại, tưởng rằng hẳn vì nhớ đến chuyện trước kia trong cung của hắn và mình, nụ cười trên mặt bất giác càng thêm phần ôn nhu.

Ả không hề biết, đứa bé train am ấy nay đã lớn, người trong lòng hắn nhưng nhớ bây giờ, đã là người nữ nhân khác, không còn là ả nữa.

Tim của Lãnh Như Tuyết, sớm đã bay đến nơi của Ưu Vô Song, hắn lúc này, hận không thể ngay lập tức bay nhanh đến tiểu trấn tên là Thanh Sơn kia, nhưng, nay Liên Đường tìm đến cái chết, hắn không thể bỏ mặc sự sống chết của ả, do đó, hắn vẫn đành kiên nhẫn, lưu lại đây, đợi hạ nhân gọi đại phu đến.

Liên Đường vẫn ôn nhu kể lại chuyện trước kia, ả không hề phát giác sự thay đổi trong lòng Lãnh Như Tuyết.

Qua một lúc sau, đại phu cuối cùng cũng đến, nhìn thấy đại phu bước vào, Lãnh Như Tuyết liền đứng dậy, để đại phu chẩn trị cho Liên Đường.

Nhìn thấy Lãnh Như Tuyết đứng dậy, Liên Đường kinh hoảng nhìn Lãnh Như Tuyết, nhỏ tiếng gọi: “Tuyết Nhi.....đừng đi.....”

Trong lòng Lãnh Như Tuyết đang nhớ đến Ưu Vô Song, trong thư hàm của Lãnh Như Phong nói rất rõ, nếu như hôm nay hắn không đi đón tiểu nữ nhân trở về, vậy thì, Lãnh Như Phong sẽ đưa nàng rời khỏi, nếu như vậy, hắn muốn tìm nàng, e là không dễ, cho nên, hắn tuyệt đối không thể vì việc của Liên Đường mà làm chậm trễ thời gian tìm người của hắn!

Hơn nữa bây giờ, thời gian đã không còn sớm, hẳn biết tiểu trấn tên Thanh Sơn ấy, tuy cách kinh thành không xa, nhưng con đường đến đó cực kì gồ ghề, không hề dễ đi, cho nên, hẳn nhất định phải đến đó trước trong đêm nay, tiểu nữ nhân đó mới không có cơ hội chạy trốn khỏi hẳn.

Vết thương trên tay Liên Đường tuy cắt rất sâu, nhưng không hề cắt trúng nơi nguy hiểm, và hơn nữa, bây giờ đại phu đã đến, cơ thể ả tuy có chút yếu ớt vì mất máu, nhưng đã không còn gì đáng ngại.

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết quay đầu nhìn Liên Đường, lãnh đạm nói: “Liên Đường, đừng bướng bỉnh nữa, Như Phong đưa một bức thư hàm đến, có chút việc ta nhất định phải đi xử lí, nàng hãy nghỉ ngơi đi.”

Nói rồi Lãnh Như Tuyết quay người lớn bước đi ra ngoài cửa.

Và ngay trong lúc Lãnh Như Tuyết sắp bước ra khỏi tấm thất, Liên Đường đột nhiên ghen ngào hỏi: “Tuyết Nhi.....Tuyết Nhi từng nói qua, Tuyết Nhi sẽ mãi mãi không rời xa ta mà?.....Tuyết Nhi sẽ không bao giờ không cần ta đúng không?”

Cơ thể Lãnh Như Tuyết khế cứng đờ, hẳn không hề quay đầu lại, qua một lúc sau, mới từ từ nói: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, hãy nghỉ ngơi sớm đi!”

Dứt lời, bóng người đã biến mất nơi cửa tấm thất.

Liên Đường nhìn theo nơi Lãnh Như Tuyết biến mất, nước mắt không nhịn được chảy xuống, ả cắn chặt đôi môi trắng bệch không có chút sắc máu, ánh mắt thoáng qua tia oán hận và không cam.

Ả không tiếc tự tàn hại cơ thể, vẫn là không thể giữ hần lại sao? Hần làm sao có thể, làm sao có thể đối xử với ả như vậy? Không lẽ hần thật sự đã quên, năm ấy ở trong cung, họ đã yêu đối phương biết bao nhiêu?

Ả thừa nhận, năm ấy là ả sai, ả không nên lựa chọn gả cho người nam nhân khác, nhưng nay ả đã trở về, tại sao hần vẫn không yêu ả như trước kia?

Năm ấy, hần tuổi còn nhỏ, tuy thân là hoàng tử, nhưng không quyền không thế, cho nên, ả không còn cách nào, mới gả cho người khác, nhưng nay, ả đã thật sự yêu hần a! hần sao có thể lạnh nhạt với ả như vậy? Sao hần có thể quên đi tình cảm trước kia của họ mà yêu người nữ nhân khác?

Nhìn vị đại phu đang chắn trì cho ả, Liên Đường không nhin được, hét: “Cút! Cút đi cho ta!”

Nhìn Liên Đường bộ dạng yếu ớt đột nhiên nổi giận, lão đại phu giật nảy mình, nhưng mà, ông ta rất nhanh đã kiên định lại, nhìn sắc mặt trắng bệch vì phần nộ mà khẽ cau lại của Liên Đường, nói: “Cô nương, vết thương này của cô nương rất sâu, để lão phu xử lí vẫn tốt hơn!”

Trong lòng Liên Đường lúc này đã bị oán hận che mờ đi, ả nào có nghe lọt tai lời của đại phu? Chỉ thấy ả dùng cách tay không bị thương, giật mạnh lấy chiếc gối, ném mạnh về phía đại phu, thét: “Cút! Cút ra ngoài!”

Thấy Liên Đường không nói lí như vậy, sắc mặt lão đại phu trầm đi, chỉ là e ngại đây là thất vương phủ, nên mới nhin không nổi giận.

Nữ tì đứng bên cạnh thấy đại phu sắc mặt không tốt, vội tiến lên trước, lấy từ trong áo ra một thỏi bạc nhét vào tay đại phu, cười nói: “Tiểu thư nhà ta lúc này đang bệnh, tính khí không tốt, mong đại phu có thể bao hàm!”

Lão đại phu nhận lấy thỏi bạc, sắc mặt có phần dịu đi, hừ một tiếng, sau đó tay chân nhanh nhẹn thu dọn rương thuốc, sau đó đầu cũng không quay lại đi ra ngoài.

Đợi không sau khi đại phu rời khỏi, nữ tì ấy mới lo lắng nhìn vết thương vẫn chưa được băng bó của Liên Đường, nói: “Tiểu thư, vết thương vẫn còn chảy máu, sao người lại đuổi đại phu đi?”

Liên Đường không thèm quan tâm vết thương, ả đối với sự rời đi của Lãnh Như Tuyết, lòng cực kì oán giận, ả lạnh lùng nhìn nữ tì ấy một cái, nói: “Ta không chết đâu mà lo!”

Ả tự biết việc của bản thân mình, nhát dao này, là do chính tay ả tự cắt, căn bản không trúng nơi nguy hiểm, chỉ là sẽ chảy máu, ả làm như vậy, mục đích chỉ là muốn giữ Lãnh Như Tuyết lại.

Nhưng, ả làm sao cũng không ngờ, sao khi biết được ả cắt mạch máu tìm đến cái chết, Lãnh Như Tuyết chỉ đến nhìn một cái, sau đó gọi một đại phu đến cho ả, rồi liền đầu cũng không quay lại rời đi, đối với sự ai cầu của ả nghe như không thấy! Việc này thật sự khiến ả không thể chấp nhận được, cho nên ả mới không thể nhịn được trút giận lên người đại phu!

Chương 228: Ngã quy

Đêm.

Nửa vầng trăng sáng, treo giữa không trung, phát ra ánh sáng mờ ảo.

Trên đường núi hoang vắng, một con ngựa đen, nhanh như chớp thoáng qua đường núi.

Và người trên lưng ngựa, một thân bạch y tung bay trong gió, hắn không phải là ai khác, mà chính là Lãnh Như Tuyết đang vội đến tiểu trấn Thanh Sơn.

Thời gian, từng chút từng chút qua đi, tuy con hắc mã hắc đang cười là một con ngựa hiếm có, chạy tựa như chớp, nhưng lúc này, hắn ngồi trên lưng ngựa, lòng nóng như lửa đốt, hận không thể một khắc sau là có thể đến tiểu trấn Thanh Sơn, để gặp tiểu nữ nhân mà lòng hắn nhung nhớ.

Trong lúc này, trong lòng hắn chỉ muốn gặp nàng, chỉ muốn ôm nàng vào lòng, nói với nàng, người hắn yêu là nàng, người hắn quan tâm là nàng.

Ngựa, tựa như cơn gió mà phi về trước, không biết qua bao lâu, tiểu trấn Thanh Sơn trong nơi hoang vắng, cuối cùng cũng từ từ lộ ra trước mặt Lãnh Như Tuyết.

Nhìn thấy những đốm lửa từ tiểu trấn truyền lại, Lãnh Như Tuyết hô nhẹ một tiếng, sau đó hai chân kệp mạnh, hắc mã gầm lên một tiếng, một lần nữa tựa như ánh chớp, chạy về phía tiểu trấn.

Rất nhanh, hắn đã đến con đường ngắn trong tiểu trấn, tiểu trấn không hề lớn, đã có vài gian tiệm đã đóng cửa, và trung tâm tiểu trấn, duy nhất chỉ có một khách điểm, dưới ánh trăng mờ ảo, vẫn hiện rõ ràng.

Lãnh Như Tuyết cơ hồ nghĩ cũng không nghĩ, vô thức cười ngựa tiến về phía khách điểm.

Tuy nhiên, trước cửa khách điểm, hắn không hề gặp người nhân nhi mà hắn nhớ nhung, mà chỉ thấy Lãnh Như Phong sắc mặt âm trầm.

Nhìn thấy sắc mặt Lãnh Như Phong cực kì khó coi, tim Lãnh Như Tuyết bỗng trầm xuống, một cảm giác bất an phút chốc tràn ngập lòng hắn.

Hắn cố nhịn nỗi bất an trong lòng, nhảy từ ngựa xuống, nhìn Lãnh Như Phong, lạnh lùng nói: “Song Nhi đâu?”

Lãnh Như Phong trầm mặc không nói gì, hắn ta đột nhiên quơ mạnh một cú đấm, đánh mạnh vào mặt Lãnh Như Tuyết, tức giận nói: “Người không xứng hỏi nàng ấy!”

Lãnh Như Tuyết không phòng bị, bị đánh một cú mạnh, trên mặt truyền lại một cơn đau rát, nhưng mà, hắn không quan tâm, mà chỉ nhìn Lãnh Như Phong, vội vã hỏi: “Nàng ấy ở đâu?”

Lãnh Như Phong hai tay siết chặt lại, ánh mắt thoáng qua tia bất an, qua một lúc sau, mới khàn giọng nói: “Ta cũng muốn biết nàng ấy đang ở đâu.....”

Lời của Lãnh Như Phong còn chưa nói hết, cổ áo phút chốc đã bị Lãnh Như Tuyết tóm lấy, Lãnh Như Tuyết phẫn nộ nhìn Lãnh Như Phong, tức

giận nói: “Là huynh đưa nàng ấy rời khỏi, sao huynh có thể không biết nàng ấy đang ở đâu? Lãnh Như Phong, huynh.....”

Tuy nhiên Lãnh Như Phong không đợi hắn nói hết, đã đẩy mạnh hắn ra, tức giận nói: “Người im miệng cho ta! Nếu như người không hiểu lầm nàng ấy, làm cho lòng nàng ấy tổn thương, ta sao lại dẫn nàng ấy rời khỏi? Nếu như trong lòng người có nàng ấy, ta sớm đã đưa thư hàm đến cho người, sao người giờ mới đến? Lãnh Như Tuyết, người căn bản không có tư cách chỉ trích ta! Nếu như người không phải đệ đệ của ta, ta sớm đã đưa nàng ấy rời khỏi rồi!”

Lãnh Như Tuyết trán nổi gân xanh, hai tay nắm thành quyền, qua một lúc lâu, mới từ từ buông lỏng, đè nén cơn tức giận trong lòng, hỏi: “Nói cho đệ biết, nàng ấy đang ở đâu?”

Lãnh Như Phong hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng bản thân bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Lãnh Như Tuyết, người đang sợ sao? Nếu như người đến sớm hơn, nàng ấy sao lại mất tích? Bây giờ người mới đến, đã quá trễ rồi!”

Sự bất an trong lòng ngày càng mãnh liệt, nỗi bất an ấy, cơ hồ khiến Lãnh Như Tuyết sắp ngã quy, hắn không nhịn được nữa, tức giận rống lên: “Lãnh Như Phong, đừng phí lời nữa, đệ chỉ muốn biết, nàng ấy đang ở đâu! Không phải huynh ở cùng nàng ấy sao? Nàng ấy đâu? Nói đi!”

Lãnh Như Phong cắn răng, hai tay khẽ run rẩy, qua một hồi sau, mới cực kì đau khổ nói: “Không lâu trước, đại hoàng huynh có đến đây, vì không để Vô Song rơi vào tay đại hoàng huynh, ta đã bảo Lạc Tranh đánh xe đưa nàng rời khỏi trước, nhưng mà dựa vào sức một mình ta, căn bản không thể ngăn cản đại hoàng huynh, sau khi đại hoàng huynh đuổi theo, ta cũng đuổi theo.....’

Nói tới đây, Lãnh Như Phong ngập ngừng, trầm mặc một lúc lâu, mới đau khổ tiếp tục: “Đợi khi ta dọc theo đường họ đi đuổi theo, mới biết, có lẽ là do đêm tối, Lạc Tranh không nhìn rõ đường, xe ngựa đã rơi xuống vực sâu.....”

Lời của Lãnh Như Phong còn chưa nói hết, mặt đã bị Lãnh Như Tuyết đấm mạnh một cú, hắn ta chỉ cảm thấy mặt rất đau, một mùi máu tanh trào dâng trong miệng, nhưng, hắn ta không cử động, ánh mắt lộ ra sự hối hận và đau khổ khôn cùng.

Lãnh Như Tuyết hai tay siết chặt, móng tay đâm sâu vào da thịt, nhưng hắn cư nhiên không cảm giác được, hắn lúc này cứ như một con sư tử đã mất đi lí trí, đứng trên bờ vực ngã quy, hắn cảm hận nhìn Lãnh Như Phong, không dám tin lời hắn ta nói là thật.

Qua một lúc sau, hắn đột nhiên gầm lên một tiếng, đấm mạnh xuống đất, máu tươi, rất nhanh đã nhuộm đỏ tay hắn, nhưng hắn phảng phất như không cảm nhận được đau đớn, một lần nữa giơ tay, đấm mạnh xuống đất.

Sự hoang mang và sợ hãi trong thâm tâm khiến hắn mất đi lí trí, cảm giác mất đi người mình yêu nhất đau đớn và tuyệt vọng tựa như tim gan bị xe toạc ra khiến hắn ngã quy.

Hắn chỉ không ngừng, từng cú từng cú đấm mạnh xuống nền đất cứng, mới có thể phát tiết sự đau khổ trong lòng hắn, sự đau đớn trên tay không bằng một phần mười sự đau đớn trong lòng hắn.

Nhìn vẻ mặt đau khổ và bàn tay đã chảy đầy máu của Lãnh Như Tuyết, lòng Lãnh Như Phong vẫn mềm lại, hắn ta đột nhiên đưa tay nắm lấy tay đầy máu của Lãnh Như Tuyết, tức giận nói: “Dừng tay! Người đang làm gì vậy?”

Chương 229: Nỗi đau khổ không thể chịu đựng

Máu tươi, từng giọt từng giọt rơi xuống đất, Lãnh Như Tuyết đã không biết làm thế nào để hình dung nỗi đau tựa như trong lòng mình, hắn cảm thấy trong lòng hắn trống không, thậm chí dường như ngay cả linh hồn cũng bị mất.

Lãnh Như Phong thấy bộ dạng đau khổ của Lãnh Như Tuyết, lòng hắn ta cũng đau như cắt.

Hắn ta men theo dấu vết của xe ngựa, một đường đuổi theo đến bên vực sâu, sau khi nhìn thấy trên vực, có dấu vết của xe ngựa rơi xuống, sự khó chịu trong lòng hắn tuyệt đối không thua gì Lãnh Như Tuyết.

Hể nghĩ tới Ưu Vô Song không rõ tung tích, và có thể đã chết, tim hắn ta cứ như đang rỉ máu, hắn ta hối hận vô cùng, hắn ta tự trách bản thân, hắn ta không nên đồng ý đưa nàng rời khỏi thất vương phủ, nếu như không phải hắn ta, nàng ấy bây giờ vẫn còn yên ổn ở trong thất vương phủ, là hắn ta, chính hắn ta đã hại chết nàng!

Hắn ta là đầu mối tai họa, nay lại có tư cách gì chỉ trích Lãnh Như Tuyết?

Sắc trời, đã bắt đầu hé sáng, huynh đệ hai người cứ giữ tư thế ngẩn người ấy đứng trước gian khách điểm đơn sơ, nhưng lại nhìn có vẻ cực kỳ quý dị.

Không biết qua bao lâu, mãi cho đến khi tiểu trấn đã bắt đầu xuất hiện dòng người, Lãnh Như Tuyết mới từ từ đứng dậy, khàn giọng, mặt không

biểu cảm nhìn Lãnh Như Phong nói: “Ở đâu? Đưa ta đến đó.”

Lãnh Như Phong biết ý định trong lời nói của Lãnh Như Tuyết, hắn ta lảng lảng gật đầu, sau đó quay người lên ngựa.

Trên đường đi đến vực sâu, vẫn còn lưu lại rõ rệt vết xe ngựa và vó ngựa từng đi qua.

Trên đường không ai nói gì, hai người cưỡi ngựa, đến nơi vực sâu xe ngựa rơi xuống, sắc trời lúc này đã sáng hẳn, dấu vết của xe ngựa, biến mất nơi vực sâu, hiện ra thật rõ ràng.

Bên trên vực thẳm, vẫn còn không ít vết vó ngựa.

Hai tay Lãnh Như Tuyết siết chặt lại, bàn tay bị thương, bị chạm đến vết thương, máu tươi lại một lần nữa nhỏ xuống.

Hắn xoay người xuống ngựa, dọc theo vết tích xe ngựa lưu lại, từng bước từng bước đi đến gần vực sâu, nhìn vực thẳm sâu không thấy đáy, hắn không nhìn được tuyệt vọng gầm to, sau đó quỳ mạnh xuống đất.

Một giọt nước mắt, xuất hiện ở khóe mắt của hắn, sau đó dọc theo khuôn mặt vì cực kì đau khổ mà khẽ nhăn lại của hắn rơi xuống vực sâu không đáy.

Lãnh Như Phong lảng lảng đứng bên cạnh, hắn ta lần đầu tiên nhìn thấy người đệ đệ trước nay vốn bình tĩnh của mình kích động như vậy.

Hắn ta còn nhớ, mấy năm trước, vào ngày Liên Đường xuất giá, hắn cũng rất đau khổ, nhưng hắn lại không làm ra việc kích động như vậy.

Nhìn Lãnh Như Tuyết quỳ bên vực sâu, lòng Lãnh Như Phong đột nhiên có cảm giác, người quỳ bên bờ vực thẳm kia chỉ là một cái xác không, phảng phất như linh hồn của hắn đã rời đi.

Gió lạnh, nhẹ nhàng thổi qua, cây cối xung quanh phát ra âm thanh xào xạc, xung quanh yên tĩnh, yên tĩnh đến mức, thậm chí có thể nghe được tiếng tan vỡ của trái tim.

Không biết qua bao lâu, Lãnh Như Tuyết tê dại đứng dậy, phảng phất như hắn trong phút chốc đã tiêu tụy đi rất nhiều, hắn mặt không biểu cảm nhìn Lãnh Như Phong, sau đó quay người, động tác cứng đờ tiến về phía vực thẳm.

Lãnh Như Phong nhíu mày, nhanh bước tiến lên trước, kéo lấy hắn: “Như Tuyết, ngươi định làm gì?”

Tuy nhiên, trả lời Lãnh Như Phong lại là một cú đấm mạnh của Lãnh Như Tuyết!

Đôi mâu thâm trầm của hắn đầy vẻ lạnh băng, lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong, trầm giọng nói: “huynh không có tư cách biết, là huynh, là huynh đã hại chết nàng, là huynh!”

Lời nói vừa dứt, Lãnh Như Tuyết một lần nữa đấm mạnh vào mặt Lãnh Như Phong.

Máu tươi, dọc theo khóe môi của Lãnh Như Phong chảy xuống, hắn ta lẳng lặng nhìn Lãnh Như Tuyết, không hề ra tay đánh trả, qua một lúc sau, mới thê thương cười một tiếng, lầm bầm: “Ngươi nói không sai, đều là ta, là ta, là ta đã hại chết nàng ấy! Ha ha……”

Giọng cười thê lương của Lãnh Như Phong, vang vọng khắp sơn cốc, ngoài xa, cứ như đang hồi ứng, thầm vang lại âm thanh ấy, khiến người khác không khỏi sởn tóc gáy.

Qua một lúc lâu, Lãnh Như Phong ngừng cười, sau đó không chút lưu tình đánh thật mạnh vào mặt Lãnh Như Tuyết, tức giận nói: “Lãnh Như Tuyết, người không có tư cách chỉ trích ta nhất chính là ngươi! Nếu không phải là ngươi và Liên Đường tình cũ chưa dứt, nàng ấy sao lại thương tâm muốn ta đưa nàng ấy rời khỏi? Người thật sự hại chết nàng ấy, không phải ta, mà là ngươi! Là ngươi.....”

Không đợi Lãnh Như Phong nói hết, Lãnh Như Tuyết hai mắt đỏ ngầu, căm hận nhìn Lãnh Như Phong, tức giận nói: “Ta không hề tình cũ chưa dứt đối với Liên Đường! Nếu như là vậy, ta.....”

Lãnh Như Phong cắn răng ngắt lời Lãnh Như Tuyết, phẫn nộ nói: “Lãnh Như Tuyết, đừng để ta coi thường ngươi, nếu như ngươi là một nam nhân, thì đừng đổ sai lầm của mình lên đầu người khác! Không sai, nếu như ta không đưa nàng ấy rời khỏi, thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy, nhưng mà, ngươi đừng quên, ai mới là kẻ ép nàng ấy phải rời đi! Nếu như ngươi đã từ bỏ Liên Đường, tại sao không nói rõ với nàng ấy? Ngươi có từng nghĩ qua, ngươi đón Liên Đường vào thất vương phủ, nàng ấy sẽ thương tâm tuyệt vọng, đau khổ không bằng chết?”

Nói đến cuối cùng, Lãnh Như Phong cơ hồ gào lên thành tiếng.

Lãnh Như Tuyết sững sờ, sắc mặt hắc trở nên cực kì khó coi, hai mắt đầy nỗi đau khổ nói không thành lời.

Thì ra, thì ra tất cả đều là lỗi của hắc, đây căn bản không thể trách Lãnh Như Phong, là hắc, là hắc không nói rõ với nàng quan hệ giữa hắc và Liên Đường, cho nên mới khiến nàng hiểu lầm, khiến nàng thương tâm.

Là lỗi của hắn, người thật sự hại chết nàng, thì ra chính là hắn, hắn mới chính là hung thủ hại chết nàng!

Nỗi đau khổ không thể chịu đựng, khiến Lãnh Như Tuyết phút chốc ngã quỵ, cơ thể cao to của hắn, một lần nữa quỳ sụp xuống đất, phát ra một tiếng gào tuyệt vọng đau đớn tựa dã thú.

Tuyệt vọng, thắt chặt lấy tim hắn, khiến hắn cơ hồ không thở nổi.

Chương 230: Thoát hiểm

Trong một ngôi nhà gỗ đơn sơ, Ưu Vô Song lẳng lặng nằm trên giường, còn Vân Nhi lúc này đang lo âu nhìn nàng.

Trong nhà yên tĩnh, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng chim thánh thót từ bên ngoài truyền lại.

Đột nhiên, một trung niên phụ nhân nước da nâu đen, tay cầm một cái chén đi vào, phụ nhân cười với Vân Nhi, hỏi: “cô nương đừng lo lắng, tiểu thư nhà cô nương chỉ là không cẩn thận đập phải đầu, tạm thời hôn mê mà thôi, cô nương ấy rất nhanh sẽ tỉnh lại. Nào, ta vừa mới nấu một chút canh thị xương, cô nương hãy uống một chút đi.”

Vân Nhi vội đứng dậy, nhận lấy chén canh từ tay phụ nhân, cảm kích nói: “Cảm ơn Lưu đại má. Làm phiền người à.”

Lưu đại má cười hào sảng, nói: “Tiểu cô nương người thật là, khách khí gì chứ? Nơi sơn thôn hoang dã này của ta, hiếm khi có khách đến, thường ngày Lưu đại thúc người thường hay vào núi, một mình ta ở nhà rất chán, nay các người đến, cùng bầu bạn với ta, ta vui còn không kịp nữa là!”

Nói rồi, Lưu đại má thấy Vân Nhi có chút ngại ngùng, ngập ngừng, lại cười nói: “Đói rồi phải không? Lưu đại thúc người cũng sắp về rồi, ta đi chuẩn bị chút thức ăn, một lát đợi tiểu thư người tỉnh lại cũng có chút đồ lót bụng.”

Dứt lời, Lưu đại má quay người đi ra.

Vân Nhi nhìn chén canh xương nóng hổi trên tay, lòng đầy cảm kích.

Đêm hôm ấy, sau khi Ưu Vô Song hôn mê đi, nếu như không phải Lưu đại thúc nghe thấy tiếng khóc của nàng ta mà chạy đến, dạo mấy con sói đó chạy đi, thì bây giờ nàng ta và tiểu thư đã chôn thay nơi bụng sói rồi.

Dưới sự giúp đỡ của Lưu đại thúc, nàng ta mới có thể cứu được tiểu thư.

Đây là nhà Lưu đại thúc, Lưu đại thúc là một thợ săn trong núi, sống dưới chân núi, đây chính là nhà của họ, thường ngày, họ săn bắn, sau đó đem thú săn được xuống núi, đến tiểu trấn đổi đồ dùng cần cho gia đình.

Lưu đại thúc có đứa con trai, nhưng mà nay không có ở nhà, nghe nói là ra ngoài theo cao nhân học nghề, thường ngày rất ít khi về nhà.

Những điều này, Vân Nhi đều là biết được qua lời của Lưu đại má.

Lưu đại thúc người tuy tốt, nhưng tương đối trầm mặc, Lưu đại má thì ngược lại, là người rất nhiệt tình, việc này mới khiến Vân Nhi bớt lo lắng.

Nghĩ tới đây, Vân Nhi lại lo lắng nhìn Ưu Vô Song, tuy nhiên, chính trong lúc này, chỉ thấy lông mi dài của Ưu Vô Song khẽ động dậy, sau đó từ từ mở mắt ra.

Nhìn thấy Ưu Vô Song tỉnh lại, Vân Nhi bất giác kinh hỷ thất thanh nói: “tiểu thư, người tỉnh rồi? có cảm thấy không khỏe ở đâu không?”

Ánh mắt Ưu Vô Song có chút mơ màng, qua một lúc sau, nàng mới nhìn Vân Nhi, nhỏ tiếng hỏi: “Vân Nhi, chúng ta đang ở đâu vậy?”

Vân Nhi thấy Ưu Vô Song không sao, tảng đá trong lòng của được bỏ xuống, nàng ta kéo lấy tay Ưu Vô Song, nghẹn ngào nói: “Tiểu thư..... người không sao thật rồi tốt quá.....người có biết không, người dọa nô tì sợ lắm.....”

Ưu Vô Song từ giường ngồi dậy, xoa xoa đầu vẫn còn chút cảm giác đau, sau đó nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Vân Nhi, cười nói: “Người khóc gì, người nhìn ta không phải vẫn khỏe sao? Đừng khóc nữa.”

Vân Nhi thút thít một lúc, cuối cùng cũng ngừng khóc, nhìn Ưu Vô Song, nhỏ tiếng nói: “Còn không phải là vì tiểu thư người sao, hại nô tì lo lắng hết cả một ngày.....”

Ưu Vô Song thấy Vân Nhi không còn khóc nữa, liền đánh trống lảng, hỏi: “Vân Nhi, chúng ta sao lại ở đây? Đây là đâu?”

Vân Nhi thấy Ưu Vô Song hỏi, liền đem việc xảy ra hôm qua kể với Ưu Vô Song, rồi nói: “Tiểu thư, người có biết khi ấy nô tì sợ thế nào không, may nhờ có Lưu đại thúc đến kịp, nếu không, chúng ta đã.....”

Nói tới đây, Vân Nhi không nói tiếp nữa, chỉ thấy trên mặt vẫn còn vẻ kinh hãi.

Ưu Vô Song biết Vân Nhi thật sự rất sợ, cho nên, nàng đưa tay, nhẹ nhàng ôm lấy Vân Nhi: “Đừng sợ, chúng ta không phải đã không sao rồi sao? Đã qua rồi, đừng sợ nữa.”

Vân Nhi gật gật đầu, nàng ta đột nhiên nhìn Ưu Vô Song, nói: “Tiểu thư, chúng ta ở đây, lục vương gia không tìm thấy chúng ta, nhất định là rất lo lắng, vậy thì phải làm sao?”

Biểu tình trên sắc mặt Ưu Vô Song khẽ thay đổi, nàng trầm mặc một lúc, mới nhỏ tiếng nói: “tìm không được thì tìm không được, ta thiếu hẳn ta đã đủ nhiều rồi, như vậy cũng tốt, tìm không thấy chúng ta, hẳn ta có thể an tâm trở về kinh thành làm vương gia của hẳn ta.”

Vân Nhi có chút do dự, nàng ta đang định nói gì, đột nhiên Lưu đại má đi vào, nhìn thấy Ưu Vô Song ngồi dậy, liền cười nói: “Tiểu thư đã tỉnh rồi à? Đúng lúc lắm, đi rửa mặt ăn cơm nào.”

Ưu Vô Song liếc nhìn người phụ nhân nước da nâu đen, cực kì dễ gần này, biết bà ta chính là Lưu đại má mà Vân Nhi nói, cho nên mỉm cười hành lễ với Lưu đại má: “Cảm ơn Lưu đại má, ta không phải là tiểu thư gì, Lưu đại má cứ gọi ta là Song Nhi.”

Lưu đại má cũng không dây dưa, mà cười nói: “Được thôi, Vô Song, Lưu đại thúc đã trở về, các người hãy cùng ra ăn chút đồ đi! Đừng để bụng đói!”

Nói rồi, Lưu đại má không đợi Ưu Vô Song nói gì, liền như một cơn gió, quay người rời khỏi.

Ưu Vô Song nhìn theo bóng dáng của Lưu đại má, khóe môi khẽ nhướn lên nụ cười, Lưu đại má này tính tình thẳng thắn, nàng rất thích.

Vân Nhi cầm lấy một chiếc áo ngoài nhẹ nhàng khoác lên cho Ưu Vô Song, nhìn thấy nàng nhìn phía ngoài cửa mà xuất thần, liền hỏi: “tiểu thư, người đang nghĩ gì vậy?”

Ưu Vô Song cười, đón lấy áo khoác từ tay Vân Nhi, mặc vào, nói: “Không có gì, Vân Nhi, Lưu đại má này thật sự là một người rất nhiệt tình.”

Chương 231: Lưu Hiên

Những ngày tháng sau đó yên bình như nước chảy, ở nơi yên tĩnh này, tâm trạng Ưu Vô Song đã yên bình đi nhiều.

Lưu đại thúc và Lưu đại má là người rất tốt, cho nên, nàng quyết định cùng Vân Nhi lưu lại nơi này.

Nơi dựa dẫm núi sông này, Ưu Vô Song cảm thấy tinh thần của mình đã tốt đi rất nhiều, hơn nữa, những ngày gần đây, tình trạng nôn nghén của nàng ngày càng kịch liệt, thật sự không thích hợp phiêu bạt.

Nàng mang thai đã ba tháng, tuy eo vẫn thon nhỏ, nhưng đây chính là lúc nôn nghén lợi hại nhất, lúc đầu, Lưu đại má và Vân Nhi vẫn không biết, nhưng sau khi nàng nôn nghén ngày càng lợi hại, cuối cùng cũng bị Lưu đại má phát hiện.

Sau khi biết được nàng mang thai, Lưu đại má không hề hỏi nhiều, cũng không khinh bỉ, mà ánh mắt nhìn Ưu Vô Song, lại thêm phần đau lòng.

Ánh mắt này, khiến Ưu Vô Song cảm thấy sống mũi cay cay.

Ngược lại là Vân Nhi, sau khi biết Ưu Vô Song mang thai, nàng ta rất kinh ngạc, nàng ta suýt nữa lỡ miệng, còn may là Ưu Vô Song kịp thời đánh trống lảng, nàng ta mới không để lộ thân phận của hai người.

Còn Lưu đại má có lẽ cũng biết nỗi khổ của hai người, cũng không hỏi Ưu Vô Song việc liên quan đến phụ thân của đứa bé, mà chỉ là càng thêm

phần quan tâm Ưu Vô Song, thường nấu canh cho nàng.

Những ngày tháng như vậy trôi qua thật êm đềm, tựa như một gia đình, cực kì vui vẻ.

Lúc đêm khuya nhân tĩnh, Ưu Vô Song thỉnh thoảng lại nhớ đến Lãnh Như Tuyết, nhớ đến người nam nhân khiến lòng nàng tổn thương, khi nàng nhớ lại, lòng nàng vẫn đau, nhưng mà, nàng đã học cách che giấu đi cảm xúc của mình, dù cho tim đang rỉ máu, nhưng nhìn nàng vẫn cứ như không việc gì.

Nàng vốn dĩ không muốn giữ đứa con này lại, nhưng mỗi khi nàng đưa tay sờ nhẹ lên bụng thon nhỏ đó, cảm nhận nhịp đập khe khẽ trong ấy, thì nàng không nhịn được thầm rơi lệ.

Ở nơi núi rừng hoang vu này, nàng qua những ngày tháng cách biệt với thế giới bên ngoài, nàng hoàn toàn mất liên lạc với kinh thành, với hắc, đời này kiếp này, chắc sẽ không còn cơ hội gặp lại hắc?

Sau khi biết Ưu Vô Song quyết định ở lại đây, Lưu đại má cực kì vui mừng, còn con người Lưu đại thúc vốn dĩ trầm mặc ít nói, lần đầu tiên nở nụ cười với Ưu Vô Song.

Dưới sự giúp đỡ của Lưu đại thúc, bên cạnh ngôi nhà gỗ của Lưu đại thúc, một gian nhà nhỏ đơn giản được dựng lên, Ưu Vô Song và Vân Nhi, cứ như vậy mà định cư lại đó.

Khi rời khỏi xe ngựa, Vân Nhi có đem theo tay nải, lúc trốn khỏi bầy sói, đã đánh rơi trong rừng, về sau được Lưu đại thúc nhặt trở lại.

Đồ bên trong tay nải không nhiều, đó chính là những tấm ngân phiếu trước kia Ưu Vô Song tích góp cho mình, và hơn mười thỏi bạc, còn có một

số trang sức ngọc bội thường ngày của Ưu Vô Song.

Ở đây, ngoài mua những thứ thường ngày cần dùng ra, căn bản không cần tiêu tiền, cho nên, tuy Ưu Vô Song mua thêm ít đồ, nhưng mà mười thỏi bạc ấy đã đủ dùng, căn bản không cần ngân phiếu.

Không phải lúc cần thiết, nàng cũng không muốn động đến ngân phiếu, bởi vì, trên ngân phiếu có kí tên của nàng, nếu như dựa vào mấy tấm ngân phiếu này đổi ngân lượng, nhất định sẽ khiến cho những người trong kinh thành chú ý.

Nàng bây giờ sống rất tốt, nàng không muốn bất kì người nào có liên quan đến kinh thành hay hấn làm phiền mình, làm phiền gia đình Lưu đại thúc.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi của Lưu đại má, Ưu Vô Song hồi thần lại từ trầm tư, vội bước ra, nói: “Lưu đại má, người gọi ta sao?”

Lưu đại má tươi cười, thân thiết đi qua nắm lấy tay Ưu Vô Song, nói: “Vô Song, hôm nay con trait a trở về, Lưu đại thúc có sẵn ít dã vị, một lát nữa hãy cùng Vân Nhi qua ăn một ít, nhân tiện quen biết với con trait a.”

Ưu Vô Song nhìn gương mặt hạnh phúc khi nhắc đến con trai của Lưu đại má, bất giác cũng cười nói: “Được!”

Chính trong lúc này, trong vườn của Lưu đại má xuất hiện một thiếu niên thân hình cao to, thiếu niên dung mạo không tuấn mĩ, chỉ là nước da có chút rám đen, khi ánh mắt của hấn ta rơi vào khuôn mặt của Ưu Vô Song, ánh mắt thoáng qua tia kinh ngạc, gương mặt rám đen phảng phất khẽ đỏ ửng, sau đó đưa mắt nhìn Lưu đại má đang cười nói với Ưu Vô Song, nhỏ tiếng nói: “Nương, phụ thân bảo người đi giúp đỡ.”

Lưu đại má quay đầu sững nhìn con trai, sau đó nói với Ưu Vô Song: “Vô Song, hãy đợi một lúc, ta đi chút sẽ trở lại.”

Nói rồi, lại quở trách nhìn con trai, nói: “Lưu Hiên, sao thấy người cũng không hỏi, thật là, con hãy trò chuyện cùng Vô Song, một lát nữa sẽ ăn cơm.”

Nói rồi, Lưu đại má lớn bước đi vào trong.

Vị thiếu niên ấy vốn dĩ muốn vào trong nhà, nhưng vì câu nói sau cùng của Lưu đại má, hắn ta sững sờ tại chỗ, đi cũng không đúng, ở lại cũng không phải, khuôn mặt tuấn tú r ám đen đỏ ửng lên.

Ưu Vô Song thấy bộ dạng lúng túng một thiếu niên thân hình cao lớn, không nhịn được ‘phụt’ cười thành tiếng.

Vị thiếu niên ấy nghe thấy tiếng cười ngẩn đầu lên, nhìn thấy nụ cười khuy nh quốc khuy nh thành trên mặt Ưu Vô Song, ngẩn người đi.

Ưu Vô Song thấy hắn ta sững sờ nhìn mình, cũng không để tâm, mà chỉ cười nói: “Người chính là con trai của Lưu đại má sao?”

Thiếu niên nghe thấy lời của Ưu Vô Song, lúc này mới hồi thần lại, mặt càng đỏ thêm, hắn ta cúi đầu, nói: “Ta là Lưu Hiên. Để cô nương cười chê rồi.”

Ưu Vô Song thấy hắn ta có chút ngại ngùng, cũng không cười nữa, đi đến bên cạnh hắn, nói: “Lưu Hiên, người không cần gọi ta là cô nương, người hãy gọi ta là Vô Song như Lưu đại má đi!”

Lưu Hiên gật gật đầu, không nói gì nữa. Chỉ cúi gầm đầu, cơ thể có chút sững ra tại chỗ.

Lưu Hiên không nói gì, và Ưu Vô Song cũng không biết nên nói gì mới tốt, không khí nhất thời trở nên gượng gạo, nhưng mà, rất may, vào chính lúc này, trong nhà truyền lại tiếng gọi của Lưu đại má, Ưu Vô Song mới thở phào, bước vào trong nhà.

Chương 232: Gây họa

Sau khi ăn cơm, Ưu Vô Song không cùng Vân Nhi về nhà, mà lưu lại ở nhà Lưu đại má trò chuyện cùng Lưu đại má.

Còn Lưu Hiên không biết vì cảm thấy ngại hay sao, mà hắn ta sau khi dùng cơm xong, đã cùng Lưu đại thúc lên núi.

Trò chuyện một lúc, Ưu Vô Song cảm thấy có chút mệt, đang định cáo biệt Lưu đại má, về nhà nghỉ ngơi thì đúng lúc này, Lưu đại thúc vừa lên núi không lâu bỗng trầm mặt cúi đầu, cùng Lưu Hiên có chút bất an đi vào nhà.

Lưu đại má thấy Lưu đại thúc trở về, bất giác có chút ngờ hoặc nhìn Lưu đại thúc hỏi: “Cha của con, không phải ông cùng Hiên Nhi vào núi rồi sao? Sao lại trở về?”

Lưu đại thúc nghe thấy lời của Lưu đại má, tức giận trừng mắt nhìn Lưu Hiên theo sau lưng ông ta, tức giận nói: “Bà hãy hỏi đứa khốn kiếp này đi!”

Lưu đại má nhìn Lưu Hiên, hỏi: “Hiên Nhi, sao vậy? Sao con lại chọc giận cha con?”

Lưu Hiên cắn môi, không nói gì.

Có lẽ là do bộ dạng trầm mặc của Lưu Hiên khiến cho Lưu đại thúc tính khí nóng nảy càng thêm tức giận, ông ta cũng không quan tâm chủ tớ Ưu Vô Song hai người vẫn còn ở đấy, phần nộ nhìn Lưu Hiên, tức giận mắng: “Tên khốn kiếp này, bây giờ không có gì để nói rồi sao? Ngày thường ta và nương nương sao dạy người thế?”

Lưu đại má thấy Lưu đại thúc nổi giận, còn con trai lại không chịu nhận sai, vì thương con, nên trừng mắt nhìn Lưu đại thúc, nói: “Cha của con, Hiên Nhi khó khăn lắm mới trở về một chuyến, ông có việc gì mà không thể nói đằng hoàng? Mà phải như vậy mới được? Cũng không sợ Vô Song cười sao.”

Lưu đại thúc vẫn trong tức giận, nhưng ông ta nhìn Ưu Vô Song, rồi không mắng nữa, nhưng bộ dạng cực kì lo lắng.

Trong lòng Ưu Vô Song thầm biết chắc chắn đã xảy ra chuyện gì, nàng căn bản không muốn quản nhiều, nhưng Lưu đại thúc có ơn cứu mạng đối với nàng và Vân Nhi, hơn nữa, Lưu đại má càng vạn phần chăm sóc nàng, cho nên, liền hỏi: “Lưu đại thúc, đã xảy ra chuyện gì rồi? “

Lưu đại thúc thở dài nặng nhọc, qua một lúc lâu, mới nói: “Vô Song cô nương, để cô nương cười chê rồi.”

Nói rồi, lại trừng mắt nhìn Lưu Hiên, nói: “Đều là tên khốn kiếp này, hôm nay lúc lên núi, tên khốn kiếp này nói sao cũng đòi đi theo, giữa đường, gặp phải tên vô lại, một câu cũng không nói, liền ra tay đánh người, vốn dĩ, cũng không ai bị thương, chỉ là tên vô lại ấy không chịu thôi, nói không đền ngân lượng thì sẽ báo quan, nếu như số ngân lượng không nhiều cũng không sao, coi như là xua tà vận, nhưng tên vô lại ấy mở miệng thì là mười lượng bạc, cái này không phải là cướp giật sao?”

Nói tới đây, Lưu đại thúc ngừng rồi lại nói: “Chúng ta là gia đình bình thường, quanh năm dựa vào săn bắt trong núi mà đổi lấy tiền mua chút đồ, một năm cũng không kiếm được mười lượng bạc, lấy đâu ra tiền? Nhưng mà tên khốn kiếp này đích thực ra tay đánh người, bản thân vô lí thì biết làm thế nào?”

Lưu đại thúc tuy tức giận, nhưng thần sắc lại cực kì lo lắng, ắt hẳn, là bởi lo lắng cho con trai, cho nên mới tức giận như vậy.

Ưu Vô Song cũng biết, mười lượng bạc đối với quyền quý trong kinh thành mà nói, đó căn bản không tính là bao, nhưng đối với những gia đình nghèo khổ như Lưu đại thúc mà nói, đó là số tiền dành dụm của cả một năm.

Còn ngày tháng nằng và gia đình Lưu đại thúc tiếp xúc tuy chưa lâu, nhưng, có thể nhìn ra, gia đình Lưu đại thúc cực kì bần hàn, mười lượng bạc này, đích thực không thể nào có được.

Ưu Vô Song trầm tư một lúc, liền nói với Lưu đại thúc: “Lưu đại thúc, người đừng lo lắng, Vô Song ở đây có chút ngân lượng, nếu cần, người hãy lấy đi đi.”

Lưu đại thúc có chút ái ngại nhìn Ưu Vô Song, nói: “Vô Song cô nương, đại thúc biết chủ tớ hai người sống bên ngoài cũng không dễ dàng gì, việc này.....việc này sao có thể chứ?”

Lưu Hiên vẫn luôn trầm mặc kia lúc này lại ngẩn đầu nói: “Vốn dĩ là họ vô lí, họ muốn báo quan cứ để họ báo quan! Không lẽ chúng ta sợ sao?”

Lời của Lưu Hiên vừa dứt, đã bị Lưu đại thúc đánh mạnh vào đầu, tức giận nói: “Tên khốn nhà ngươi, câm miệng cho ta! Ngươi cho rằng quan lão gia sẽ nghe ngươi nói lí sao? Nếu như ngươi không ra tay người, họ có dám cáo chúng ta? Ngươi đánh người là sự thật, cho dù trước kia ngươi có lí thì đến nha môn cũng thành không!”

Ưu Vô Song cũng biết Lưu đại thúc nói là sự thật, đối với lão bách tính thông thường mà nói, trong thời đại phong kiến này, nói lí với nha môn và

quan gia, căn bản là chuyện không thể, cho nên, vào đến nha môn, sự việc sẽ càng trở nên phiền phức hơn.”

Ưu Vô Song mỉm cười, nói với Vân Nhi: “Vân Nhi, người hãy đi lấy ngân lượng đến cho Lưu đại thúc.”

Vân Nhi ứng một tiếng, liền ngoan ngoãn đi ra ngoài, qua một lúc sau, Vân Nhi liền quay lại, trên tay cầm ngân lượng.

Ưu Vô Song nhận lấy ngân lượng từ tay Vân Nhi, đưa cho Lưu đại thúc, nói: “Lưu đại thúc, người hãy đem những ngân lượng này đi cho những người ấy đi, để sự việc sớm bình lặng.”

Lưu đại thúc cảm giận trừng mắt nhìn Lưu Hiên, sau đó mới nhận lấy ngân lượng từ tay Ưu Vô Song, đang định nói gì thì chính vào lúc này, ngoài cửa bỗng truyền đến một trận âm thanh ồn ào, một âm thanh nghe có vẻ huênh hoang quát: “Lưu lão đầu, người biết điều thì ngoan ngoãn giao ngân lượng ra đây, nếu không, ta sẽ đốt nhà của người!”

Lưu Hiên nghe thấy tiếng nói này, tuần nhan thoáng qua tia phần nộ, hắn ta quay người muốn xông ra ngoài, nhưng lại bị Lưu đại thúc kéo lại, tức giận mắng: “Tên khốn kiếp người, người còn cho rằng họa chưa đủ lớn sao? Ngoan ngoãn ở trong đây cho ta!”

Chương 233: Gây sự

Lưu Hiên có chút không phục, nhưng cuối cùng cũng không dám cãi lời phụ thân, chỉ là cắn phận đứng tại đó, không nhúc nhích.

Chính trong giây phút trì hoãn ấy, người trong vườn đã không chịu được, bên ngoài bắt đầu truyền đến âm thanh đập vỡ đồ.

Con Vân Nhi càng bị dọa sợ hãi nhìn Ưu Vô Song.

Lưu thở dài, sau đó quay người bước ra ngoài.

Ưu Vô Song nhìn Lưu đại má sắc mặt lo âu, biết là bà ta đang lo lắng cho Lưu đại thúc, liền an ủi: “Lưu đại má, người đừng lo lắng, những người ấy lấy được tiền, sẽ không làm gì Lưu đại thúc đâu.”

Lưu đại má mi mày vẫn khóa chặt, nói: “Vô Song, là con không biết thôi, tên đó là tên vô lại ở thôn dưới núi, hắn ta ở nhà mình là thái bảo trong thôn, thường làm những việc ức hiếp nam nữ, nay Hiên Nhi đắc tội hắn ta, e là hắn ta không dễ dàng bỏ qua như vậy!”

Còn Lưu Hiên sau khi nghe thấy lời của Lưu đại má, không phục nói: “Nương, người sợ gì chứ? Dù hắn ta là tên vô lại thì làm gì được chúng ta? Hai người cứ như vậy, mới bị họ ức hiếp! Đừng tưởng con không biết, đồ phụ thân săn bắt được, thường bị những người này giành mất, chính sự nhát gan sợ chuyện của hai người nên họ mới cứ ức hiếp hai người như vậy! Nếu như họ dám làm gì, thì con sẽ đánh chết họ.”

Lưu đại má sau khi nghe hết lời của Lưu Hiên, bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, nói: “Tên khốn kiếp người, người muốn nường người tức chết phải không? Giết người đền mạng đấy, người không thể yên phận cho ta được sao?”

Ưu Vô Song sau khi nghe thấy lời của Lưu đại má, nàng lại cảm thấy Lưu Hiên là người cương trực, tuy có chút manh động, nhưng hẳn nói cũng có vài phần lí.

Khi nàng còn ở thế kỉ 21, là một cảnh sát, đối với một số tên lưu manh vô lại trong xã hội, cũng hiểu ít nhiều, ở thế kỉ 21 rất nhiều người dân thường vì không muốn sinh chuyện, đều chịu sự ức hiếp của những tên lưu manh vô lại, có một số người, thậm chí vì sợ bị báo thù, cho nên đứng ra làm chứng cho cảnh sát cũng không dám.

Suy nghĩ của Lưu đại má và Lưu đại thúc, có lẽ cũng như vậy.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác thềm thở dài, xem ra, bất kể ở đâu, người hiền lành luôn bị ác bá một phương ức hiếp, bởi vì họ luôn nhường nhịn, nhưng lại bị những tên không biết đủ ấy tiếp tục ức hiếp.

Tuy nhiên, chính trong lúc Ưu Vô Song đang trầm tư, bên ngoài vườn truyền đến tiếng của Lưu đại thúc: “Nhị Hổ, bây giờ ngân lượng người cũng thu rồi, cũng nên đi rồi đấy?”

Tuy nhiên, lại nghe thấy tên gọi là Nhị Hổ kia cười lạnh: “Đi? Lưu lão đầu, người nói dễ thật, tên tiểu tử nhà người đánh ca ca ta, định đền mười lượng bạc mà coi như xong sao? Nhị Hổ ta nói cho người biết, không có chuyện dễ dàng như vậy, Nhị Hổ ta có bao giờ mất mặt như vậy?”

Ưu Vô Song nghe thấy lời đối thoại bên ngoài, hai mày nhú chặt, xem ra, việc này căn bản không phải là đền ngân lượng là có thể xong, tên Nhị

Hồ kia rõ ràng là đến đây gây sự!

Tuy nhiên, lại nghe thấy Lưu đại thúc nhện cơn giận nói: “Lưu Nhị Hồ, người tốt cuộc muốn thế nào?”

Lưu Nhị Hồ cười lạnh lùng: “Rất đơn giản, nể tình người đã đèn mười lượng bạc, gọi tiểu tử nhà người ra đây, quỳ xuống xin lỗi huynh đệ bọn ta, việc này coi như xong, nếu không, Lưu Nhị Hồ ta hôm nay sẽ phóng hỏa đốt căn nhà này của người!”

Chỉ nghe thấy Lưu đại thúc tức giận nói: “Các người đừng có quá đáng.....”

Tuy nhiên chính trong lúc này, Lưu Hiên đột nhiên quay người, bước ra ngoài, hành động của hắn ta rất nhanh, Lưu đại má không kịp gọi hắn ta dừng lại, thì hắn đã ra khỏi nhà.

Nhìn thấy con trai ra ngoài, vì lo cho con nên Lưu đại má không kịp suy nghĩ gì cũng nhanh chân bước ra.

Bên ngoài vườn truyền đến âm thanh tranh cãi, Vân Nhi lo lắng nhìn Ưu Vô Song, nói: “Tiểu thư, phải làm sao đây?”

Ưu Vô Song khẽ trầm tư một lúc: “Vân Nhi, chúng ta cũng ra ngoài, nếu không, lát nữa nếu như những người ấy phóng hỏa thật, đến lúc đó chúng ta muốn ra ngoài cũng khó.”

Vân Nhi có chút do dự: “Tiểu thư.....nô tì sợ.....”

Ưu Vô Song nhẹ nhàng vỗ vai Vân Nhi: “Đừng sợ, người theo sau lưng ta được rồi, có xảy ra việc gì, người cũng đừng lên tiếng.”

Nói rồi, Ưu Vô Song cũng không lưu lại, mà nắm tay Vân Nhi, cùng bước ra ngoài.

Ra đến ngoài vườn, chỉ thấy trong vườn có khoảng mười mấy người, đang tranh cãi gì đó cùng với phụ tử Lưu đại thúc, còn người đứng đầu là người nam nhân có tướng mạo cực kì gian manh.

Lưu Nhị Hổ vốn dĩ đang tranh cãi cùng Lưu đại thúc khi nhìn thấy sự xuất hiện của Ưu Vô Song và Vân Nhi, hai mắt nhìn thẳng, quên cả tranh cãi cùng Lưu đại thúc, hai mắt sắc mị mị nhìn chằm chằm Ưu Vô Song.

Lưu Nhị Hổ kia qua một lúc lâu, mới lau đi nước miếng chảy ròng kia, nhếch cười nói với Lưu đại thúc: “Thì ra ở đây có giấu một mĩ nhân, thật không ngờ! Lưu lão đầu, muốn ta bỏ qua cho tiểu tử nhà ngươi cũng không phải không được, chỉ cần mĩ nhân này ngoan ngoãn đi theo ta, ta không những không truy chuyện cứu tiểu tử nhà ngươi đắc tội huynh đệ bọn ta, mà còn trả mười lượng bạc này cho ngươi! Thế nào?”

Nói rồi, hai mắt lộ ra tia dâm tà, không nhin được lướt nhìn Ưu Vô Song và Vân Nhi.

Vân Nhi nào có gặp qua người vô lễ như vậy? Nhất thời sợ trắng mặt, trốn sau lưng Ưu Vô Song.

Lưu đại thúc còn chưa nói gì, Lưu Hiên đã nhanh bước đứng chắn trước mặt Ưu Vô Song, tức giận nói với Lưu Nhị Hổ: “Lưu Nhị Hổ, ngươi đi mà nằm mơ, ngươi cho rằng Lưu Hiên ta sợ ngươi sao?”

Lưu Nhị Hổ thấy Lưu Hiên dám trả treo lại lời hấn ta, nhất thời then quá hóa giận, căm giận trừng Lưu Hiên, nói: “Tiểu tử, ngươi đừng có rượu mời không uống mà uống rượu phạt, biết điều thì ngoan ngoãn giao mĩ

nhân ra đây, nếu không, đừng trách Lưu Nhị Hổ ta không khách khí với người!”

Chương 234: Sự xuất hiện của Tiêu Tịch

Nghe thấy lời của Lưu Nhị Hổ, Lưu đại thúc định nói gì, nhưng Lưu Hiên đã tức giận nói: “Lưu Nhị Hổ, ngươi có bản lĩnh gì cứ giở ra, đừng cho rằng Lưu Hiên ta sợ ngươi, nếu như ngươi dám động đến một cong lông của Ưu cô nương, Lưu Hiên ta sẽ liều mạng với ngươi!”

Đôi mắt Lưu Nhị Hổ thoáng tia sáng không thiện ý, nhìn Lưu Hiên, đột nhiên cười khan một tiếng, nói: “Ô, thì ra ngươi thích tiểu nương tử này sao? Nếu như là vậy, ta cũng không làm khó ngươi, tiểu nương tử này tuy đẹp, nhưng người sau lưng nàng ta cũng không tệ, chỉ cần ngươi giao người ấy cho ta, tiểu nương tử này ta sẽ để lại cho ngươi, thế nào?”

Vân Nhi nghe thấy lời của Lưu Nhị Hổ, nhất thời sợ đến toàn thân phát run, hoa dung thất sắc, hai tay nàng ta nắm chặt lấy áo váy Ưu Vô Song, trốn sau lưng nàng, không dám động đậy.

Ưu Vô Song trở tay vỗ vai Vân Nhi, ám chỉ nàng ta không cần lo lắng, sau đó bình tĩnh nhìn những người trước mặt, hai mi bất giác nhíu chặt lại.

Kì thực, trong lòng Ưu Vô Song cũng rất lo lắng, Lưu Nhị Hổ bọn họ có hơn mười người, ai nấy đều cũng sức cường lực tráng, cũng là những tên khỏe mạnh trong thôn dưới núi, có lẽ họ không biết võ công, nhưng mà vì chiếm đa số, nên cũng không dễ đối phó.

Còn về bên mình, ngoài Lưu Hiên ra, Lưu đại thúc là một người già, còn Lưu đại má và Vân Nhi thì càng không cần nói.

Còn nàng, lúc còn ở thế kỉ 21, học qua Taikondo, những nam nhân thông thường, nàng sẽ không để trong mắt, nhưng nay xuyên không đến đây, cơ thể này đã không còn là cơ thể của nàng ở thế kỉ 21.

Cộng thêm nay nàng mang thai, thể lực càng giảm sút, đối phó những ác nô ở thất vương phủ còn được, nếu như muốn nàng đối phó những người trước mắt, nàng nhất định không được!

Chính trong lúc trong lòng Ưu Vô Song đang trầm trầm tư, Lưu Hiên đã tiến lên trước một bước, phẫn nộ nhìn Lưu Nhị Hổ, tức giận nói: “Lưu Nhị Hổ, ngươi có thủ đoạn gì cứ giở ra! Nếu như ta sợ ngươi thì ta không phải là Lưu Hiên!”

Thấy Lưu Hiên ba lần bốn lượt ngăn cản, Lưu Nhị Hổ cũng nổi giận, hắn ta căm giận trừng mắt nhìn Lưu Hiên, nói: “Nếu như đã không biết điều như vậy thì đừng trách Lưu Nhị Hổ ta không nể tình! Huynh đệ đâu, lên cho ta!”

Dứt lời, hắn dẫn theo mọi người, xông về phía Lưu Hiên.

Và lúc này, Lưu đại thúc vì lo lắng cho con, cũng nhanh chóng lên trước ngăn cản, nhưng mà rất nhanh đã bị đối phương đẩy ngã.

Lưu đại má thấy Lưu đại thúc bị đẩy ngã, nhất thời sợ đến khóc xông và phía Lưu đại thúc, nhưng lại bị tên Lưu Nhị Hổ đá ngã xuống đất.

Còn Lưu Hiên nhìn thấy phụ mẫu bị đánh ngã, lòng rất lo lắng, nhưng lại bị mấy đại hán vây lấy, không tài nào thoát thân.

Lưu Nhị Hổ đắc ý liếc nhìn phụ phụ Lưu đại thúc bị đánh ngã dưới đất, sau đó lại liếc nhìn Lưu Hiên bị mấy đại hán vây quanh, sau đó ra hiệu bằng

mắt cho Lưu Đại Hổ bên cạnh hắn, rồi cười thâm tà, hai huynh đệ cùng xông về phía chủ tứ Ưu Vô Song.

Vân Nhi nhìn thấy Lưu Nhị Hổ đi đến, sợ đến toàn thân run rẩy, còn Ưu Vô Song lại mặt không biểu tình nhìn Lưu Nhị Hổ đang đi về phía nàng, nàng bảo vệ Vân Nhi sau người, lòng thầm cảnh giác.

Tuy nhiên, Lưu Nhị Hổ nhìn dung mạo nghiêng thành của Ưu Vô Song, sớm đã nổi sắc tâm, hắn vài bước đến trước mặt Ưu Vô Song, đưa tay, cơ hồ vội vàng sờ vào mặt Ưu Vô Song.

Chính vào lúc tay hắn ta sắp chạm vào mặt Ưu Vô Song, Ưu Vô Song đang định phản kích thì đột nhiên một tia sáng bạc nhanh tựa ánh chớp thoáng qua, Lưu Nhị Hổ vội rút nhanh tay lại, ôm lấy tay, phát ra tiếng gào như giết heo.

Một thân ảnh trắng xuất hiện ngoài vườn, một nam tử tựa như thần tiên, xuất hiện trước mặt mọi người.

Những đại hán đang đánh nhau cùng Lưu Hiên nhìn thấy đột nhiên xuất hiện một người, cùng đều dừng tay, nhìn Lưu Nhị Hổ ôm lấy tay không ngừng gào thảm thiết, đều sợ hãi nhìn bạch y nam tử tựa như thần tiên đang đứng giữa vườn.

Còn Ưu Vô Song thấy có người đột nhiên xuất hiện, cũng sửng sốt, nàng sửng sờ nhìn y, nhất thời quên cả nói chuyện.

Trong khoảnh khắc, khu vườn vốn dĩ ồn ào này đột nhiên yên ắng, chỉ còn tiếng gào thảm không ngừng có Lưu Nhị Hổ.

Có lẽ vì bị bộ dạng đau đớn của huynh đệ mình dọa sợ, tên Lưu Đại Hổ kia qua một lúc sau, mới lấy dũng khí, nhìn bạch y nhân, lắp bắp nói:

“Người.....người là người gì? Người.....người làm gì.....huynh đệ ta.....?”

Bạch y nam tử ấy chỉ lạnh lùng nhìn hấn ta, sau đó đi về phía Ưu Vô Song, dịu dàng hỏi: “Vô Song, nàng không sao chứ?”

Ưu Vô Song khẽ lắc đầu, nàng thật sự không dám tin đây là sự thật, Tiêu Tịch không phải ở Quân sơn xa xôi sao? Sao lại xuất hiện ở đây? Hơn nữa, còn vừa đúng lúc cứu họ?

Trên mặt Tiêu Tịch đầy vui mừng, y ôn nhu đưa tay vuốt lại các lọn tóc có chút rối của Ưu Vô Song, dịu dàng nói: “Nàng không sao là tốt.”

Đối diện với sự ôn nhu như trước kia của Tiêu Tịch, Ưu Vô Song đột nhiên phát hiện mình không biết nên nói gì mới tốt, chỉ lẳng lặng nhìn Tiêu Tịch, lòng thầm dâng cơn cay đắng mơ hồ.

Còn Lưu Đại Hổ kia cơ hồ nhìn ra Tiêu Tịch không phải là người dễ dây vào, đã chon y dìu Lưu Nhị Hổ chuồn mất.

Khu vườn trở nên bình lặng, còn Lưu Hiên thì mặt mày bầm tím đại dìu Lưu đại thúc dậy.

Nghe thấy tiếng ngâm đau đớn của Lưu đại má, Ưu Vô Song mới hồi thần, nàng vội đi lên trước, cùng Vân Nhi dìu Lưu đại má dậy.

Chương 235: Sự ôn nhu của Tiêu Tịch

Nhìn bộ dạng đau đớn của Lưu đại má, Ưu Vô Song bất giác lo lắng hỏi: “Lưu đại má, người có phải ngã phải đâu không? Có nặng không?”

Cơ thể lực cường của Lưu đại má đang khẽ run rẩy, Lưu đại má đau đớn nhíu mày, nói: “Hình như ta bị trật lưng rồi, Vô Song, hãy mau dìu ta lên giường nằm một lúc.”

Ưu Vô Song không dám chậm trễ, vội cùng Vân Nhi dìu Lưu đại má vào nhà, còn Tiêu Tịch cũng theo sau đi vào, đợi khi Ưu Vô Song dìu Lưu đại má lên giường nằm nghỉ xong, Tiêu Tịch liền nói với Lưu đại má: “Đại má, tại hạ biết chút y thuật, nếu như đại má không chê thì hãy để tại hạ xem cho người, có được không?”

Lưu đại má tuy đối với sự xuất hiện đột ngột của Tiêu Tịch cảm thấy kỳ lạ, nhưng biết Tiêu Tịch và Ưu Vô Song quen biết, cho nên liền gật đầu: “Vậy thì phiền công tử.”

Thấy Tiêu Tịch chẩn trị cho Lưu đại má, Ưu Vô Song nhỏ tiếng phân phó Vân Nhi đứng một bên giúp, rồi sau đó bước ra ngoài.

Lưu Hiên và Lưu đại thúc vẫn đang ở trong vườn, Ưu Vô Song bước ra, liếc nhìn Lưu đại thúc, nói: “Lưu đại thúc, người không sao chứ?”

Lưu đại thúc lắc đầu: “Vô Song cô nương, cô nương không cần lo lắng, ta không sao, chỉ là.....đại má thế nào rồi?”

Ưu Vô Song nhìn ánh mắt lo lắng kia của Lưu Hiên, cười nói: “Lưu đại thúc, người yên tâm, bằng hữu kia của Vô Song tinh thông y thuật, Lưu đại má sẽ không sao.”

Sau khi nghe thấy lời của Ưu Vô Song, Lưu đại thúc tựa như nhẹ nhõm hơn, nhưng vẫn nhíu chặt mi mày, phảng phất như có tâm sự gì.

Còn Lưu Hiên đột nhiên nhìn Ưu Vô Song, thần sắc có chút do dự nói: “Vô Song.....vị.....công tử đó là bằng hữu của cô nương sao?”

Ưu Vô Song khẽ gật đầu. Xem như trả lời Lưu Hiên.

Mặt Lưu Hiên đột nhiên ửng hồng, do dự một lúc, đang định nói gì, nhưng lại không nói ra.

Và lúc này, Tiêu Tịch đã đi từ trong nhà ra.

Ưu Vô Song thấy y bước ra, liền hỏi: “Tiêu Tịch, Lưu đại má không sao chứ?”

Tiêu Tịch mỉm cười, nói: “Nàng yên tâm, Lưu đại má không sao, chỉ là khi ngã xuống đất, không cẩn thận trật lưng, mỗi ngày thoa thuốc, nghỉ ngơi một thời gian, sẽ không có gì đáng ngại.”

Ưu Vô Song gật gù, lại trầm mặc, kì thực, nàng có rất nhiều chuyện muốn hỏi Tiêu Tịch, nàng muốn hỏi y, tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây, nhưng trong nhất thời cái gì cũng nói không ra, phảng phất như tất cả các lời nói đều nghẹn trong cổ họng.

Tiêu Tịch tựa như nhìn ra tâm sự của Ưu Vô Song, khẽ mỉm cười, nói: “Vô Song, cùng ta ra ngoài đi dạo một lúc chứ?”

Ưu Vô Song khẽ do dự một hồi, sau đó gật đầu, cùng Tiêu Tịch, đi khỏi vườn.

Ra khỏi vườn, một cơn gió nhẹ thoảng qua, khiến lòng Ưu Vô Song bình lặng không ít, nàng đi đến bên dưới cái cây lớn cách đó không xa, dừng bước chân, nhìn Tiêu Tịch, hỏi: “Tiêu Tịch, huynh không phải ở Quân sơn sao? Sao huynh lại ở đây?”

Tiêu Tịch không lập tức trả lời Ưu Vô Song, mà chỉ chăm chú nhìn Ưu Vô Song, rồi mới nói: “Ta vốn dĩ đến kinh thành có chút việc, nghe tin nàng và thất vương gia chuẩn bị thành thân, cho nên liền đến thất vương phủ một chuyến, nhưng lại được biết, nàng đã rời khỏi thất vương phủ. Do đó, ta liền trên đường tìm kiếm, nhưng không ngờ lại tìm được nàng ở đây.”

Nghe thấy Tiêu Tịch nhắc đến Lãnh Như Tuyết, cơ thể Ưu Vô Song khẽ cứng đờ, nàng tuy đã quyết định rời khỏi hắc, rời khỏi kinh thành, không quay trở lại, nhưng mỗi khi nghe thấy việc có liên quan đến hắc, lòng nàng vẫn khẽ nhói đau.

Tiêu Tịch nhìn bộ dạng thoáng chút thương tâm của Ưu Vô Song, bất giác thở dài, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, dịu dàng nói: “Vô Song, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nàng sao lại đột nhiên muốn rời khỏi? Có thể nói cho ta biết không?”

Nghe tiếng nói dịu dàng của Tiêu Tịch, Ưu Vô Song không còn kìm nén được cơn cay đắng trong lòng, mũi cay cay, nước mắt phút chốc trào dâng khỏi khóe mắt.

Ttt thấy Ưu Vô Song đột nhiên rơi lệ, lòng không nhẫn tâm, dịu dàng an ủi: “Đừng khóc, nếu như nàng không muốn nói thì không nói.”

Ưu Vô Song nước mắt mơ hồ nhìn Tiêu Tịch, và sự ôn nhu trong mắt y, không kìm nén được sự ủy khuất trong lòng, dựa vào bờ vai Tiêu Tịch lớn tiếng khóc.

Còn Tiêu Tịch thầm cảm nhận được sự đau khổ trong lòng Ưu Vô Song, cho nên, y không nói gì, mà chỉ ôn nhu ôm lấy nàng, lặng lẽ đứng yên.

Qua một hồi lâu, Ưu Vô Song mới từ từ dừng khóc, sau đó lau nước mắt trên mặt, nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay của Tiêu Tịch, nhìn vết đọng nước mắt trước ngực y, bất giác đỏ mặt, có chút ngại ngùng cúi thấp đầu, nói: “Xin lỗi, ta làm dơ y phục của huynh rồi.....Tiêu Tịch, ta.....”

Tiêu Tịch khẽ mỉm cười: “Không sao, Vô Song, nàng biết là ta không để tâm việc ấy.”

Nhìn đôi mắt đen sáng trong của Tiêu Tịch, lòng Ưu Vô Song càng cảm thấy chua chát, nước mắt khó khăn lắm mới dừng được kia lại từ từ lăn dài trên má, nàng nghẹn ngào nói: “Tiêu Tịch, cảm ơn huynh.....”

Tiêu Tịch nhìn bộ dạng thương tâm của Ưu Vô Song, lòng bất giác khẽ nhói đau, y khẽ thở dài, đưa tay lau đi nước mắt trên má Ưu Vô Song, nói: “Vô Song, nếu như trong lòng không thể từ bỏ thì hãy trở về đi, nàng hà tất phải hành hạ bản thân mình như vậy?”

Ưu Vô Song cắn chặt môi, quật cường lắc đầu, nói: “Nếu như ta đã rời khỏi thì sẽ không quay trở về, hơn nữa.....hắn.....hắn bây giờ có lẽ đã quên ta rồi.....”

Đôi mắt đen sáng trong của Tiêu Tịch thoáng qua tia do dự, phảng phất như muốn nói gì, nhưng nhìn gương mặt quật cường của Ưu Vô Song, cuối cùng cũng không nói ra, mà hóa thành một tiếng thở dài sâu lắng.

Chương 236: Tương lai mộng lung

Nhìn thấy bộ dạng Tiêu Tịch mi mào nhú chặt, khiến cho Ưu Vô Song quên đi cảm giác bị sâu trong lòng, nàng chưa từng thấy qua bộ dạng này của Tiêu Tịch, trước kia, Tiêu Tịch luôn lãnh đạm, phảng phất như không quan tâm bất cứ thứ gì, thế nên nàng không nhận được hỏi: “Tiêu Tịch, có phải huynh biết việc gì à?”

Lời vừa nói ra, trong đầu Ưu Vô Song lập tức hiện lên cảnh thành thân của Lãnh Như Tuyết và Liên Đường, tim bỗng nhói lại, sẽ là cảnh đó sao?

Tiêu Tịch chỉ lặng lẽ nhìn Ưu Vô Song, phảng phất như đang xác định gì đó, một lúc sau, mới đáp: “Vô Song, nếu như, nếu như ta nói với nàng, tất cả những việc này đều là hiểu lầm, nàng có trở về không?”

Hiểu lầm? Vậy là ý gì? Vô Song đột nhiên cảm thấy tim mình khẽ đau nhói, là hiểu lầm sao? Không, hẳn không tin tưởng nàng, nàng không tức giận vì sự xuất hiện đột ngột của Liên Đường, cũng bất kể âm mưu Liên Đường có âm mưu gì, bởi vì, thứ nàng để tâm không phải là Liên Đường, mà là thái độ của hắn, nếu như hắn thật sự yêu nàng, hà tất không chút tin tưởng nàng?

Giữa người yêu với nhau, vốn dĩ là cần tin tưởng lẫn nhau, nhưng, trong trò chơi do Liên Đường tự biên tự diễn này, hắn đối với nàng, từ đầu đến cuối không chút tin tưởng, ánh mắt hoài nghi kia, khiến nàng đánh mất đi ý nghĩa khi tiếp tục ở lại bên cạnh hắn.

Là một linh hồn xuyên không từ thế kỷ 21, nàng không để tâm những trò của Liên Đường, nhưng sự không tin tưởng của hắn, khiến nàng phút

chốc mất đi dũng khí tiếp tục đấu với Liên Đường.

Nàng không yếu đuối, nàng chỉ cảm thấy, tất cả đã mất đi ý nghĩa, bởi vì, những biểu hiện mà hấn lộ ra, đã để nàng thấy được vị trí của Liên Đường trong lòng hấn quan trọng biết dường nào.

Việc này, mới chính là nguyên nhân khi ấy nàng lựa chọn rời khỏi.

Nếu như ngay từ đầu, trong lòng nàng có từng oán qua Liên Đường và Lãnh Như Băng – người vạch ra kế này, nhưng nay nàng đã không còn oán hận họ nữa, nàng chỉ hận hấn, không thể nào tha thứ sự hoài nghi và không tin tưởng của hấn đối với mình.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song gạt bỏ cơn đau nhói trong lòng, miễn cưỡng nở nụ cười cực kì khó coi với Tiêu Tịch, nói: “Tiêu Tịch, bất kể có phải là hiểu lầm hay không, bây giờ nói những việc này không phải đã muộn rồi sao? Ta từng nói qua, nếu như ta đã lựa chọn rời khỏi, thì sẽ không trở về.”

Biểu tình của Tiêu Tịch hồi phục vẻ đăm nhiên thường ngày, y nhìn Ưu Vô Song, ánh mắt đăm đăm như nước, qua một lúc sau, mới nói: “Vô Song, sau này nàng có dự tính gì? Tiếp tục lưu lại đây sao?”

Nghe thấy lời Tiêu Tịch, Ưu Vô Song khẽ sửng sốt, khi ấy nàng và Vân Nhi lưu lại đây, là vì thích hoàn cảnh yên tĩnh nơi này, và gia đình của Lưu đại thúc, nhưng sau khi trải qua việc hôm nay, nơi này sau này e là sẽ mất đi sự yên tĩnh vốn có, nàng có nên tiếp tục lưu lại không?

Nhưng mà xảy ra việc như vậy, nàng bây giờ quay lưng bỏ đi, cũng có chút có lỗi với gia đình Lưu đại thúc, tuy rằng sự việc không phải do nàng mà ra, nhưng những tên vô lại ấy suy cho cùng cũng vì thấy sắc dục ý, mới xảy ra cảnh xung đột như khi nãy.

Hơn nữa lần nay may có Tiêu Tịch vô tình đi ngang, mới không gặp đại họa, nhưng Tiêu Tịch đâu thể mãi mãi ở lại đây?

Vả lại, ngân phiếu tùy thân nàng mang theo không thể dùng, cho Lưu đại thúc mười lượng, số ngân lượng còn lại cũng không còn nhiều, nàng và Vân Nhi hai nữ tử tay yếu chân mềm, sau này phải làm sao?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác lộ ra nét mặt khó coi. Nàng do dự một lúc, mới đáp: “ta cũng không biết, bây giờ Lưu đại thúc và Lưu đại má đều bị thương, ta không thể rời khỏi, còn nữa, ta rất lo những người ấy.....sẽ đến nữa.”

Tiêu Tịch tựa có suy nghĩ của mình gật gật đầu, đang định nói gì, đột nhiên truyền lại tiếng của Vân Nhi: “Tiểu thư.”

Ưu Vô Song và Tiêu Tịch nghe thấy tiếng gọi cùng quay đầu lại, chỉ thấy Vân Nhi đứng ngoài cửa lớn trong vườn, đang gọi về phía họ.

Ưu Vô Song và Tiêu Tịch cùng liếc nhìn nhau, sau đó đi về phía Vân Nhi: “Vân Nhi, sao vậy?”

Vân Nhi liếc nhìn Tiêu Tịch, sau đó mới nói với Ưu Vô Song: “tiểu thư, Lưu đại thúc mời người và Tiêu công tử vào trong nhà, nói là có lời muốn nói với hai người.”

Ưu Vô Song gật gật đầu, rồi cùng Tiêu Tịch bước vào trong vườn.

Vào trong nhà, chỉ thấy Lưu đại thúc đang ngồi bên giường của Lưu đại má, còn Lưu Hiên đang đứng một bên, thấy Ưu Vô Song đi vào, Lưu đại thúc cười nói: “Vô Song cô nương, hôm nay cô nương và vị công tử này hãy rời khỏi đây đi.”

Nghe thấy lời của Lưu đại thúc, Ưu Vô Song sững sốt, qua một lúc, nàng mới nghẹn ngào nói: “Lưu đại thúc, người đang đuổi Vô Song đi sao?”

Lưu đại thúc là một người thôn dã hiền lành, nay đột nhiên bị Ưu Vô Song hỏi như vậy, bất giác lắp bắp nói: “Vô Song cô nương.....không phải, đại thúc không phải đuổi cô nương đi.....chỉ là.....chỉ là.....”

Thấy bộ dạng lắp bắp của Lưu đại thúc, Lưu đại má nằm sau lưng ông ta không nhịn được đành ngắt lời, lớn tiếng nói: “Vô Song, không phải đại thúc muốn đuổi con đi, mà là con không thể tiếp tục ở lại đây! Đây đều là họa do Hiên Nhi gây ra, nay những tên vô lại ấy đã nhìn thấy con, không có được con họ chắc chắn sẽ không từ bỏ.”

Nói tới đây, Lưu đại má ngập ngừng, thuận một hơi khí, lại dùng ánh mắt có lỗi nhìn Ưu Vô Song nói: “là Lưu đại má Lưu đại thúc vô dụng, không thể giữ con lại nơi này, trong lòng con đừng oán đại má, đại má cũng không còn cách nào khác. Hơn nữa, đại má nhìn ra được, vị Tiêu công tử này có thể chăm sóc con, có Tiêu công tử cùng con xuống núi, những tên vô lại kia cũng không dám làm gì con.”

Ưu Vô Song nhìn gò má rúm đen của Lưu đại má, lòng thầm nhói lại, dù sao đi nữa quen biết cũng đã một thời gian, đối với Lưu đại má xem nàng như nữ nhi của mình mà yêu thương này, trong lòng nàng cũng có vài phần không nỡ, nhưng mà nàng biết, nàng và gia đình Lưu đại má, phân li cũng là việc khó tránh.

Chương 237: Hồi hận và đau khổ

Thất vương phủ.

Trong Vô Trần điện, thỉnh thoảng truyền lại tiếng đập vỡ của đồ đạc.

Làm cho những hạ nhân đứng bên ngoài không khỏi sợ hãi, âm thanh, là truyền trong tấm thất ra, nhưng mà, không một hạ nhân nào dám vào trong xem rốt cuộc là việc gì, từ một tháng trước, vương gia đêm khuya rời phủ, sau khi về phủ, đã tự nhốt mình trong tấm thất của vương phi, sau đó trở thành bộ dạng như vậy.

Lúc bắt đầu, còn có vài người hạ nhân đi vào, nhưng sau khi bị vương gia ném ra ngoài thì không còn ai dám vào trong nữa.

Trong tấm thất, mặt đất nơi nơi đều là mảnh vỡ của vò rượu và vết nước, một mùi rượu nồng nặc đầy trong không gian không lớn này, xung quanh đều là một mảng thảm bại.

Thân hình cao lớn của Lãnh Như Tuyết lúc này đang nằm nghiêng trên chiếc ghế thái sư rộng lớn, tên tay vẫn còn cầm một vò rượu.

Chiếc áo bào trắng vốn dĩ trắng tinh trên người hắn, lúc này có nhiều mảng dơ, nhìn cực kì thảm hại, còn khuôn mặt tuấn mĩ của hắn đã không còn nhìn thấy được thần thái trước kia, chỉ còn sự tiều tụy và vô vọng.

Đôi mắt hắn vô hồn nhìn về phía trước, mâu đen thâm trầm chứa đựng sự đau đớn khôn tả, lúc này, hắn nhìn như một bức tượng điêu khắc đã

mất đi linh hồn, chỉ là đôi môi hằn vằn khế cử động. Nhè nhẹ, phảng phất như không có tri giác mà gọi: “Song Nhi.....”

Một tháng trước, hấn như điên cuồng, điên cuồng tìm kiếm Ưu Vô Song, nhưng khi hấn tìm hết khắp vực sâu, ngoài nhìn thấy tàn cốt của xe ngựa và ngựa ra, không có bất cứ gì.

Dưới vực sâu không có thi thể ba người, họ cứ như đột nhiên biến mất, thoáng chốc mất đi tất cả tung tích.

Hấn từng nghi ngờ là Lãnh Như Băng nhốt ba người họ lại, nhưng khi hấn thăm điều tra thì phát hiện, Ưu Vô Song không hề rơi vào tay Lãnh Như Băng.

Khi hấn tìm hết tất cả mọi nơi nên tìm, đều không tìm được nàng, thì hấn đã biết, nàng đã không còn thuộc về hấn, hấn đã vĩnh viễn mất đi nàng.

Và hấn cũng không thể chấp nhận sự thật này, nhưng cảm giác đau đớn tựa xuyên tâm kia bất cứ giờ nào khắc nào cũng đang nhắc nhở hấn, đây là sự thật, hấn đã thật sự mất đi nàng.

Bây giờ hấn mới biết, tình yêu của hấn đối với nàng sâu biết bao, nàng đối với hấn quan trọng biết bao, cảm giác đau đớn tận xương tủy ấy, khiến hấn ngã quỵ, không có nàng, thế giới của hấn cũng sụp đổ.

Hấn không thể nào chịu đựng cảm giác đau đớn và nhớ nhung điên cuồng trong lòng, cho nên, việc duy nhất hấn có thể làm là, làm cho bản thân tê dại, hấn tưởng rằng, khi hấn say rồi thì có thể quên đi nàng, nhưng hấn phát hiện hấn đã sai, hấn căn bản không thể quên, từng cái nhíu mày từng nụ cười của nàng, sớm đã in sâu trong đầu hấn, khiến hấn cơ hồ không cách nào quên lãng.

Sự kích thích của men rượu, làm cho nụ cười của nàng hiện lên càng rõ trong đầu hắn, nhưng điều càng làm hắn đau khổ lại là một việc khác.

Hắn vô tình trong tầm mắt phát hiện được đơn thuốc an thai, nhìn thấy đơn thuốc ấy, cả người hắn phút chốc tựa như bị sét đánh phải, hồi hận, tựa như muôn đợt sóng biển, ập vào hắn, khiến hắn thật sự đau đớn hơn chết.

Nàng mang thai rồi, nàng mang thai rồi, nàng mang thai cốt nhục của hắn, còn hắn, hắn đã làm những gì với nàng? Hắn không thể tha thứ cho bản thân, hắn thống hận bản thân, nhưng mà, những hồi hận này đều đã quá trễ, quá muộn rồi.

Song Nhi.....nàng đang ở đâu?

Một giọt nước mắt óng ánh, từ khuôn mặt sớm đã không có biểu tình của Lãnh Như Tuyết rơi xuống, mang theo đầy sự hối hận và đau khổ của hắn, nhỏ xuống nền đất thảm bại.

Hắn đột nhiên ném mạnh vò rượu trong tay đi, vò rượu vỡ ra một vòng cung tuyệt mỹ trong không trung, sau đó va mạnh vào cửa, phát ra một tiếng vang lớn thanh thúy, rồi hóa thành vô số mảnh vỡ, rơi xuống đất.

Còn Lãnh Như Tuyết vẫn không nhúc nhích, phảng phất như không có bất cứ tri giác gì, mắt đen thâm trầm vô hồn nhìn về phía trước, trong mơ hồ, hắn phảng phất như nhìn thấy gương mặt quen thuộc, dung mạo tuyệt mỹ kia, nàng đang cười, đang nhìn hắn, nhưng đôi mắt thanh thúy của nàng chứa đầy sự bi thương, phảng phất như đang âm thầm chỉ trích hắn.

“Song Nhi.....xin lỗi.....tha thứ cho ta.....” Lãnh Như Tuyết nhìn về phía trước, lẩm bẩm, nói trong vô thức.

Một cảm giác đau đớn xé toạc tim không thể nào tả được, khiến hấn vô thức siết chặt tay, nhưng vẫn không cách nào giảm đi cảm giác đau đớn trong lòng hấn.

Một trận bước chân vang lên, cửa tấm thất bị người đẩy ra, Lãnh Như Phong trầm mặc bước vào, hấn ta nhíu mày, lướt nhìn xung quanh tấm thất, sau đó ánh mắt lạnh lùng rơi trên người Lãnh Như Tuyết.

Còn Lãnh Như Tuyết phảng phất như không nhìn thấy hấn ta, vẫn biểu tình tê dại nhìn về phía trước.

Ánh mắt Lãnh Như Phong thoáng tia tức giận, hấn ta đột nhiên bước về phía Lãnh Như Tuyết, túm hấn từ ghế dậy, tức giận nói: “Ngươi là tha gì? Hối hận sao? Bây giờ ngươi hối hận có ích gì?”

Tuy nhiên, Lãnh Như Tuyết lại không chút biểu cảm nhìn Lãnh Như Phong, đột nhiên đẩy mạnh Lãnh Như Phong ra, thần thái cuồng loạn hét: “Ra ngoài, cút ra ngoài!”

Nhìn Lãnh Như Tuyết điên cuồng, Lãnh Như Phong không còn nhịn được, đâm mạnh một đòn vào mặt Lãnh Như Tuyết, tức giận nói: “Ngươi tỉnh lại cho ta!”

Lãnh Như Tuyết bây giờ không còn thần trí, công thêm nhiều ngày chìm ngập trong men rượu, cơ thể sớm đã không còn sức lực, bị Lãnh Như Phong bất ngờ đánh một đòn, cả người đứng không vững, ngã mạnh xuống đất.

Nhìn khoe môi Lãnh Như Tuyết từ từ chảy ra máu tươi, Lãnh Như Phong không hề thương tiếc tóm lấy cổ áo hấn, một lần nữa túm dậy, sau đó lôi lấy cơ thể hấn, bước ra ngoài tấm thất.

Chương 238: Ta tin nàng ấy vẫn còn sống

Nhìn thấy Lãnh Như Phong tóm lấy Lãnh Như Tuyết lôi từ trong tấm thất ra, hạ nhân hầu hạ trong đại đường đều trố mắt nhìn theo, nhìn chủ tử nhà mình bị Lãnh Như Phong lôi đi một cách thảm hại, có vài người hạ nhân định tiến lên trước hỏi, nhưng lại bị Ngạo Phong ngăn lại.

Lãnh Như Phong lôi Lãnh Như Tuyết, đi mãi đến ngoài vườn Vô Trần điện, mới cảm giận ném Lãnh Như Tuyết xuống đất, thần thái ấy, nhẹ nhàng như ném một con chó con mèo.

Lãnh Như Tuyết bị ném xuống đất va phải nền đất cứng phát ra âm thanh nặng nề, nhưng mà, cơ thể hắn chỉ khẽ cử động một lúc, ánh mắt vẫn vô thần nhìn lên trời, cứ như vậy nằm bất động dưới đất, bên trong mâu đen thâm trầm, chứa đựng sự đau đớn nói không nên lời.

Ngạo Phong theo sau nhìn thấy bộ dạng này của Lãnh Như Tuyết, bất giác thở dài, nhìn thấy chủ tử kiêu ngạo trước kia, nay vì vương phi mà trở thành bộ dạng như vậy, trong lòng Ngạo Phong ngoài đồng tình ra, không còn tìm ra được cảm giác thứ hai.

Ngạo Phong cũng rất hiểu tâm trạng của Lãnh Như Tuyết, bởi vì, dù sao đi nữa hắn ta cũng là thị vệ thân cận của hắn, khi ấy hắn ta đã từng khuyên qua Lãnh Như Tuyết đừng thu giữ Liên Đường trong phủ, bởi vì, hắn ta đối với việc Liên Đường đột nhiên xuất hiện trong lúc Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song chuẩn bị đại hôn luôn nghi ngờ sâu, hắn ta hoài nghi động cơ của Liên Đường không hề đơn thuần.

Nhưng mà, Lãnh Như Tuyết khi ấy vì niệm tình xưa, cuối cùng cũng giữ Liên Đường lại trong phủ, còn bức ép Ưu Vô Song rời khỏi phủ, trở thành cảnh không thể thu dọn như bây giờ.

Nay vương phi đã rời khỏi, hơn nữa còn không biết sống chết ra sao, bây giờ trong lòng vương gia có hối hận đi chăng nữa, thì cũng đã không còn ích gì.

Nghĩ tới đây Ngạo Phong lại lần nữa thở dài, kì thực ngay hắn ta trong lòng cũng căm giận đến mức muốn đánh cho Lãnh Như Tuyết tỉnh lại, nhưng không có cách nào vì thân phận hắn ta là thuộc hạ, hắn ta không thể nào làm như vậy.

Lãnh Như Phong mặt không biểu tình nhìn Lãnh Như Tuyết thảm hại bất động nằm dưới đất, ngọn nộ hỏa trong mắt cháy càng lúc càng mãnh liệt, hắn ta đột nhiên quay đầu lạnh lùng nói với Ngạo Phong: “Ngạo Phong, đi lấy một thau nước lạnh lại đây, tạt tỉnh hắn cho ta!”

Ngạo Phong khẽ trì trệ một lúc, có chút do dự nói: “Lục vương gia, việc này.....không tốt lắm đâu?”

Lãnh Như Phong không nhìn Ngạo Phong, mà hai mắt căm giận nhìn chằm chằm Lãnh Như Tuyết, tức giận nói: “Bảo người đi thì người cứ đi, không lẽ người muốn chủ tử nhà người cứ tiếp tục như vậy sao?”

Ngạo Phong hết cách, chỉ có thể quay người đi lấy nước, ai bảo mình là thuộc hạ chứ? Lãnh Như Phong tuy không phải là chủ tử của hắn ta, nhưng với thân phận của Lãnh Như Phong, vẫn đủ có thể ra lệnh cho hắn ta.

Hơn nữa, tuy rằng làm vậy có chút không tốt, nhưng lại là cách nhanh nhất giúp người ta tỉnh rượu.

Rất nhanh, Ngạo Phong đã lấy đến một thau nước lạnh, sau đó theo sự phân phó của Lãnh Như Phong, không chút lưu tình tạt nước lạnh lên người Lãnh Như Tuyết.

Bị nước lạnh dội từ trên đầu xuống, thần trí của Lãnh Như Tuyết cuối cùng cũng dần dần tỉnh lại, chỉ thấy hắc nhú mảy, gian nan đứng từ dưới đất dậy, nhìn Lãnh Như Phong, tức giận nói: “Lãnh Như Phong, huynh làm gì vậy?”

Lãnh Như Phong cười lạnh một tiếng, nhìn Lãnh Như Tuyết giấu cợt nói: “Người cuối cùng cũng chịu tỉnh rồi sao? Người hãy nhìn lại mình đi, bây giờ người giống gì? Nếu như muốn chết, thì nên sớm nói với phụ hoàng, cả ngày trốn trong phòng không dám gặp người, như vậy thì thế nào? Người cho rằng người như vậy Vô Song sẽ có thể trở về sao?”

Lãnh Như Tuyết lúc này toàn thân ướt sũng, áo bào vốn dĩ màu trắng bây giờ đã không còn phân biệt được màu sắc, còn mái tóc dài rối bị nước tạt dính ấy, đang dính vào mặt hắc, nhìn cực kì thảm bại.

Hắc lão đảo lùi sau vài bước, đôi mắt đỏ ngầu đau khổ nhìn Lãnh Như Phong, tựa như dã thú bị nhốt trong lồng, tuyệt vọng hét lên: “Đừng nói nữa!”

Hắc đau khổ hai tay ôm lấy đầu, trong đầu một lần nữa nhớ lại đêm tuyết ấy, thân ảnh nhỏ bé của nàng ngã dưới nền đất tuyết, nhưng vẫn quật cường nhìn hắc, nói: Lãnh Như Tuyết, người đừng đắc ý! Sẽ có một ngày, Ưu Vô Song ta trả lại toàn bộ tất cả mọi thứ của hôm nay lại cho người!

Nàng đã làm được rồi, có gì đau khổ hơn là sau khi hắc yêu nàng sâu sắc rồi lại mất đi?

Sự ra đi của nàng, là sự trừng phạt lớn nhất đối với hắn! Đây là báo ứng sao? Là trời cao đang trừng phạt sự vô tình trước kia của hắn, cho nên mới tàn nhẫn cướp lấy nàng từ bên cạnh hắn đi như vậy sao?

Tuy hắn không tìm được thi thể của nàng, nhưng nhìn vết máu lưu lại trên xe ngựa, hắn biết, trên vực sâu cao như vậy rơi xuống, nàng đã lành ít dữ nhiều, tuy không tìm thấy thi thể, nhưng tìm vết chân lưu lại dưới đất có thể thấy được, có lẽ thi thể đã được người qua đường hảo tâm nào đó chôn hộ.

Sống không thấy người, chết không thấy xác, đây mới chính là cách hành hạ hắn tàn nhẫn nhất, ngay đến cơ hội để hắn gặp mặt nàng lần cuối cùng ông trời cũng tàn nhẫn cướp đi.

Nhìn bộ dạng đau khổ của Lãnh Như Tuyết, lòng Lãnh Như Phong khẽ mềm lại, ngữ khí của hắn ta cũng dịu lại: “Như Tuyết, ta biết bây giờ đệ cái gì cũng không nghe lọt, ta cũng biết, trong lòng đệ rất khó chịu, nhưng đệ thật sự không thể tiếp tục như vậy!”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong ngập ngừng, rồi nói: “Tuy rằng chúng ta chỉ tìm thấy được tàn cốt của xe ngựa dưới đáy vực, nhưng không hề thấy thi thể của họ, có lẽ, sự việc không tệ như ta nghĩ, có lẽ Vô Song được người khác cứu đi? Có lẽ nàng ấy bây giờ đang ở nơi nào đó đợi đệ, nếu như đệ cứ tiếp tục buông thả bản thân như vậy, sau này đệ lấy đâu ra mặt mũi gặp nàng ấy?”

Lãnh Như Tuyết nở nụ cười tuyệt vọng, nhìn Lãnh Như Phong nói: “Vậy sao? Huynh cho rằng nàng vẫn còn sống sao? Huynh cảm thấy.....có thể sao?”

Lãnh Như Phong biểu tình nghiêm trọng nhìn Lãnh Như Tuyết: “Đúng, ta tin nàng ấy vẫn còn sống! Như Tuyết, đệ phải trấn tĩnh, nếu không, đệ sẽ mất đi nàng ấy! Hãy tin ta, dù nàng ấy đã không còn trên thế gian này, nàng ấy cũng không hy vọng nhìn thấy bộ dạng này của đệ!”

Chương 239: Tri vấn của Lãnh Như Phong

Nói rồi, Lãnh Như Phong liếc nhìn Lãnh Như Tuyết trong giây lát, sau đó đầu cũng không quay lại rời khỏi.

Hắn ta biết, bây giờ Lãnh Như Tuyết cần thời gian bình tĩnh lại, còn hắn ta, vẫn còn một việc rất quan trọng phải giải quyết. Hơn nữa, việc này, phải do hắn ta đích thân giải quyết.

Đối với ả, Lãnh Như Tuyết có lẽ sẽ mềm lòng, nhưng hắn ta không, nếu như mục đích của ả đơn thuần thì hắn ta có lẽ sẽ niệm tình trong cung trước kia bỏ qua cho ả.

Nhưng mà ả đến vì có mục đích, ả, là một con cò mà đại hoàng huynh bố trí ở nơi này, có lẽ tấm lòng yêu Lãnh Như Tuyết của ả không phải là giả, nhưng, ả lại là một con cò cực kì ích kỉ chịu sự khống chế của đại hoàng huynh.

Người như ả, và những hành động gần đây của đại hoàng huynh, hắn ta tuyệt đối không thể để ả tiếp tục lưu lại ở chỗ Lãnh Như Tuyết.

Liên viên? Lãnh Như Phong nhìn cái tên ưu nhã của tòa viện lạc, khóe môi cong lên nụ cười giễu cợt.

Nếu như hắn ta nhớ không lầm thì việc lạc này trước kia là Yên Nhiên các do một người thị thiếp của Lãnh Như Tuyết – Liễu Yên Nhiên ở, và sau khi Liễu Yên Nhiên rời khỏi, cái tên này chưa từng đổi qua, nay lại bị ả tự ý đổi thành Liên viên.

Xem ra, ngay từ đầu, ả xuất hiện ở thất vương phủ đã có ý định không rời khỏi.

Một loạt tiếng mắng người chói tai vang đến, theo sau đó là tiếng vỡ của đồ sứ rơi xuống đất, Lãnh Như Phong đang trầm tư bất giác nhíu chặt mi mày.

Ánh mắt hắn ta thoáng qua tia thâm tư, có lẽ, ả không yếu đuối như họ nhìn thấy, vẻ ngoài ôn nhu mà ả biểu hiện, có lẽ chỉ là một thủ đoạn mi hoặc họ mà thôi.

Một nữ tì cúi đầu đi từ Liên viên ra, bởi vì không chú ý thấy Lãnh Như Phong đang đứng ngoài cửa, cho nên đâm phải người Lãnh Như Phong, khi ả nhìn thấy người mình đụng phải là Lãnh Như Phong, thì ánh mắt thoáng lên tia sợ hãi, hai đầu gối mềm nhũn, suýt nữa quỳ sụp xuống đất.

Lãnh Như Phong đưa tay ngăn nữ tì ấy lại, hắn ta liếc nhìn dấu bệt tay rõ ràng in trên mặt nữ tì, sau đó ra hiệu cho nữ tì ấy lui xuống, rồi tự mình lớn bước đi vào trong.

Trong đại sảnh, Liên Đường đang tức giận nói với một nữ tì gì đó, ả lúc này, dung mạo chua ngoa hà khắc, nào có nửa phần yếu đuối thường ngày?

Liên Đường chính là đang mắng nữ tì đó, không hề chú ý thấy Lãnh Như Phong đến, mãi cho đến khi Lãnh Như Phong cố ý buông nặng bước chân, đi vào đại sảnh, Liên Đường mới quay người lại.

Khi ả nhìn thấy người đến là Lãnh Như Phong, bất giác khẽ sửng sốt, trên mặt thoáng qua thần thái không tự nhiên, nhưng mà, ả rất nhanh tựa như thay đổi mặt, hồi phục bộ dạng yếu đuối, nhìn Lãnh Như Phong, nói: “Như Phong, huynh đến có việc gì?”

Lãnh Như Phong tựa cười phi cười nhìn Liên Đường, không hề bỏ qua bất kì hư tâm nào trong mắt ả, khẽ mỉm cười, hỏi ngược lại: “Sao? Ta không thể đến sao?”

Liên Đường cắn môi, không hề trả lời câu hỏi của Lãnh Như Phong, mà đột nhiên nói: “Tuyệt Nhi đâu? Sao không đến thăm ta?”

Lãnh Như Phong chăm chú nhìn Liên Đường, nếu như khi nãy hắn ta không nhìn thấy bộ mặt hung dữ của ả, hắn ta có lẽ sẽ như Lãnh Như Tuyệt, bị khí chất yếu đuối mà ả lộ ra mê hoặc.

Bởi vì, người nữ nhân này không đẹp, nhưng, bộ dạng yếu đuối của ả, lại dễ dàng khơi dậy sự thương mến của nam nhân.

Nhưng mà, Lãnh Như Phong đã biết ả là người thế nào, tự khắc không hề có bất kì cảm giác thương mến nào đối với ả.

Khóe môi hắn ta cong lên nụ cười khinh nhạo, nhìn Liên Đường, lãnh đạm nói: “đệ ấy sẽ không đến.”

Sắc mặt Liên Đường phút chốc trở nên cực kì khó coi, ánh mắt thoáng qua tia oán hận, nhưng, rất nhanh đã hồi phục biểu tình vốn có, cắn chặt răng, nước mắt đầm đìa nhìn Lãnh Như Phong nói: “Tại sao? Tại sao Tuyệt Nhi không đến thăm ta?”

Biểu tình trên mặt Lãnh Như Phong vẫn không thay đổi, nhưng mâu đen phút chốc trở nên lạnh lẽo, hắn ta lạnh lùng nhìn Liên Đường, trầm giọng nói: “Đủ rồi! Liên Đường, rốt cuộc ngươi muốn gì? Tim của thất hoàng đệ sao? Hay là muốn trở thành vương phi của thất vương phủ? Ta e là lựa chọn phía sau, mới là mục đích của ngươi đúng chứ?”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, sắc mặt Liên Đường bỗng chốc trở nên vô cùng khó coi.

Biểu tình trên mặt ả không còn là yếu đuối, mà trở nên cực kì chua ngoa: “Vậy thì đã sao? Khi ấy ta gả người, là bị ép, người đừng quên, bây giờ ta đã lấy được hưu thư của nam nhân kia, ta và hấn ta đã không còn quan hệ gì! Lãnh Như Phong, ta theo đuổi người mình thích có gì không đúng? Hơn nữa, trong lòng Tuyết Nhi có ta, Tuyết Nhi luôn không quên được ta, ta làm sao có thể nhìn hấn lấy một người nữ nhân hấn không yêu?”

“Người câm miệng!” Lãnh Như Phong lạnh lùng nhìn Liên Đường, lạnh lùng nói: “Liên Đường, người đừng tự lừa người lừa mình, trong lòng Như Tuyết có ai, người ắt rõ nhất, người dù có giở bao nhiêu quỷ kế và thủ đoạn đi nữa cũng vô ích! Người như vậy, đến cuối cùng, cũng sẽ không có được dù chỉ là đi một tia đồng tình của Như Tuyết!”

Chương 240: Mê muội không tỉnh

“Người câm miệng!” dung mạo vốn dĩ thanh tú của Liên Đường lúc này vì phần nộ mà co rúm lại, hai mắt ả oán hận nhìn chằm chằm Lãnh Như Phong, thét lên: “Người nói bậy, người Tuyết Nhi thật sự yêu là ta! Trước nay chưa từng thay đổi, Tuyết Nhi căn bản không yêu người nữ nhân kia!”

Đối diện với biểu hiện mất bình tĩnh của Liên Đường, Lãnh Như Phong biểu tình bình tĩnh, hắn ta chỉ giễu cợt nhìn dung mạo nhún nhó của Liên Đường, lãnh đạm nói: “Vậy sao? Nếu như người thật sự xác định người Như Tuyết yêu là người, vậy người hà tất tốn nhiều tâm tư vẽ ra kế hoạch này? Liên Đường, người cho rằng âm mưu của người và đại hoàng huynh, bốn vương không thể nào tra ra sao?”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, Liên Đường bất ngờ không nổi giận, mà chỉ cười lạnh một tiếng, nói: “Vậy thì đã sao? Ta không hề đáp ứng Lãnh Như Băng làm chuyện gì, ta chỉ muốn trở về bên cạnh Tuyết Nhi, hắn ta đáp ứng ta, nếu như ta đuổi người nữ nhân ấy đi, hắn ta sẽ giúp ta cầu xin hoàng thượng, để hoàng thượng ban hôn cho ta và Tuyết Nhi!”

Lãnh Như Phong cười nhẹ một tiếng, khinh nhạo nói: “Ban hôn? Liên Đường, xem ra, qua nhiều năm như vậy, người vẫn mê muội không tỉnh, năm ấy phụ hoàng không đồng ý chuyện người ở cùng Như Tuyết, người cho rằng bây giờ phụ hoàng sẽ đồng ý để một kẻ phụ trở thành con dâu của người sao? Người quá xem thường phụ hoàng rồi!”

Hoàng đế là người như thế nào, Liên Đường tự khắc rõ hơn Lãnh Như Phong! Cho nên, ả đối với lời nói của Lãnh Như Băng, căn bản là không để tâm, bởi vì, ả chưa từng nghĩ qua hoàng đế sẽ ban hôn cho ả và Lãnh Như

Tuyệt, mục đích thật sự của ả cũng không phải là việc này, ả chỉ cần lưu lại thất vương phủ, lưu lại bên cạnh Lãnh Như Tuyết, bất kể hoàng đế có ban hôn hay không, ả cũng muốn thành người nữ nhân của Lãnh Như Tuyết!

Cho nên, ả lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong, nói: “Lãnh Như Phong, người muốn thế nào? Người đừng quên, đây là vương phủ của Tuyết Nhi, không phải lục vương phủ của người!”

Lãnh Như Phong sắc mặt không biểu cảm nói: “Liên Đường, bốn vương niệm tình trước kia, bốn vương đã chuẩn bị một viện lạc ngoài kinh thành cho người, nếu như người muốn tiếp tục những ngày tháng an diệc, thì hãy ngoan ngoãn đến đó cho bốn vương, nếu không, người đừng trách bốn vương không khách khí!”

Liên Đường hai tay siết chặt với nhau, móng tay nhọn đâm sâu vào thịt, ả đột nhiên phát ra tiếng cười lạnh lạnh, hét: “Lãnh Như Phong, người cho rằng người là ai? Người đừng hòng chia cắt ta và Tuyết Nhi!”

Đối với biểu hiện của Liên Đường Lãnh Như Phong không hề cảm thấy ngạc nhiên, bởi vì, theo sự hiểu biết của hắn ta đối với Liên Đường, hắn ta biết rõ ả là một nữ nhân vì đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn, do đó, ả khó khăn lắm mới vào được thất vương phủ, lại làm sao có thể dễ dàng rời khỏi như vậy?

Khóe môi Lãnh Như Phong cong lên nụ cười tàn nhẫn, hắn ta lạnh lùng nhìn Liên Đường, lạnh lùng nói: “Liên Đường, người sẽ hối hận!”

Dứt lời, Lãnh Như Phong không thèm quan tâm Liên Đường, quay người lớn bước rời khỏi.

Hắn ta đã hết lời khuyên bảo, Liên Đường vẫn mê muội không tỉnh, vậy thì, hắn ta đã không cần phải nhiều lời với ả!

Kì thực, đối với Liên Đường, hắn ta tuy chán ghét tâm cơ thâm trầm của ả, nhưng dù sao đi nữa, ả và hắn ta còn có Lãnh Như Tuyết, cùng lớn lên trong cung, ít nhiều có chút tình cảm khi còn nhỏ, cho nên, hắn ta mới khuyên ả rời khỏi, để tránh cho ả khỏi rơi vào kết cục thê lương!

Nhưng nay Liên Đường mê muội không tỉnh, hoang tưởng trở thành chính phi của Lãnh Như Tuyết, căn bản không nghe lọt tai lời khuyên của hắn ta, vậy thì, chờ đợi ả, nhất định không phải là một kết cục tốt!

Phụ hoàng đã biết việc Vô Song vì Liên Đường mà rời khỏi vương phủ, mất đi tung tích, hơn nữa, Ưu thừa tướng cũng đã biết nữ nhi mình không rõ tung tích, bất kể là phụ hoàng hay Ưu Thành Minh, họ đều không dễ dàng bỏ qua cho Liên Đường!

Liên Đường tưởng rằng ả có đại hoàng huynh chống lưng, thì có thể tiếp tục ở lại thất vương phủ, ả thật sự quá ngây thơ rồi!

Chương 241: Hồi ức của Liên Đường

Nhìn Cổ Phong và những tiểu thiếp ấy không chút kiên ngại mắng yêu trước mặt ả, ả đã hối hận, nhưng mà, dù cho ả có hối hận, thì đã không còn kịp nữa, vì địa vị chính thất của mình, cho nên, ả không thể không bắt đầu đối đầu với những tiểu thiếp ấy.

Ả lớn lên trong cung, cộng thêm ả vốn không phải là người lương thiện, cho nên những tiểu thiếp ấy nào phải đối thủ của ả? Theo từng bước từng bước hãm hại của ả, những tiểu thiếp cưới về, đến cuối cùng đều bị đuổi khỏi phủ.

Nhưng cho dù như vậy, ả vẫn không thể ngăn cản Cổ Phong tiếp tục nạp thiếp, do đó, trong những năm nay, này tháng của ả chính là qua đi như vậy, lúc bắt đầu, Cổ Phong còn e dè thân phận chính thất của ả, thỉnh thoảng ban đêm còn đến phòng của ả, nhưng thời gian qua đi, thị thiếp trong phủ ngày càng nhiều, từng người từng người một càng như hoa như ngọc, Cổ Phong sớm đã bỏ quên người thê tử chính thất già nua này sau đầu.

Ả không cam tâm, oán hận, nhưng lại không thể làm gì, bởi vì, người đã hai mươi mấy tuổi hơn như ả, nào có thể nào sánh bằng những nữ tử mười mấy tuổi kia?

Trong những ngày tháng bị Cổ Phong lạnh nhạt, ả ngoài đấu đá với những tiểu thiếp kia ra, trong lòng càng nghĩ nhiều đến Lãnh Như Tuyết, thất vương gia mà năm ấy ả tốn bao công sức câu dẫn.

Vô tình, ả nghe được tin hắt thành thân từ bọn hạ nhân, trong lòng ả rất không thoải mái, nhưng mà về sau, khi ả nghe nói, hắt không thật sự thích vương phi của hắt, thậm chí đã từ vương phi ra khỏi phủ, lòng ả lúc ấy bắt đầu có cách nghĩ không ai biết.

Ả không yêu Cổ Phong, hôn sự của ả và Cổ Phong, vốn dĩ là do hoàng thượng đích thân ban hôn, Cổ Phong không thể tự ý từ ả, do đó ả một mực không thể rời khỏi.

Khi ả nghe nói, Lãnh Như Tuyết đích thân đến xin hoàng thượng ban chỉ, một lần nữa thành thân với người nữ tử bị hắt từ ấy, ả ăn ngồi không yên, nhưng mà không thể làm gì hơn.

Cuối cùng, trong yến tiệc ở hoàng cung, ả gặp được đương kim thái tử phi, nghe nói, đó là muội muội của nữ tử ấy, nhưng mà lời của thái tử phi nói với ả, khiến ả rất kinh ngạc.

Ả ta biết việc trước kia của ả và Lãnh Như Tuyết, cho nên, muốn ả đi ly tán hôn sự của tử tử ả ta và Lãnh Như Tuyết.

Sự oán hận trong mắt thái tử phi khiến lòng ả vô cớ cảm thấy hoảng sợ, nhưng mà cuối cùng ả cũng đồng ý.

Và chiếu theo kế hoạch của ả ta nói mà hành sự.

Ả bắt đầu cố ý đi gây rắc rối với những tiểu thiếp mà Cổ Phong sủng ái, thậm chí còn cho người trừng phạt họ. Cố ý đánh đập một tiểu thiếp đã mang thai đến sảy thai.

Quả nhiên, việc này khiến Cổ Phong nổi giận, trong lúc phẫn nộ, không nể ả là người hoàng thượng ban hôn, đưa ả một tấm hưu thư, và cho người đuổi ả khỏi phủ.

Ả cười lạnh rồi đi, vốn dĩ, ả là do hoàng thượng ban hôn, hoàng thượng cũng ban cho ả không ít giá trang, ả hoàn toàn có thể lấy lại giá trang của mình, nhưng mà, ả cái gì cũng không lấy, chỉ đưa a hoàn bồi giá đi cùng ả!

Sau đó dưới sự sắp xếp của thái tử phi, ả cố ý đi tiếp cận Lãnh Như Tuyết, trong khi ả gặp lại hắc lần nữa, tim của ả, đã phút chốc bị hắc cướp đi, nếu như nói năm ấy Lãnh Như Tuyết chỉ là một đứa trẻ con, vậy thì nay, hắc đã là một nam nhân đích thật, là một nam nhân đủ để ả dựa dẫm!

Cơ hồ nghĩ cũng không nghĩ, ngay giờ khắc ấy ả đã quyết định, bất kể phải trả giá bao nhiêu, ả cũng phải trở về bên cạnh người nam nhân ấy.

Chương 242: Sự xuất hiện của Lí ma ma

Ả tưởng rằng ả thắng rồi, giành lại được tim của hắn, nhưng mà ả đã sai, hắn tuy rằng bồi bên cạnh ả, nhưng tim hắn vẫn luôn nghĩ đến người nữ nhân tên Ưu Vô Song ấy, theo thời gian từ từ trôi qua, hắn bắt đầu cảm thấy chán ghét, đến cuối cùng vẫn là lựa chọn rời khỏi, nhìn hắn đầu cũng không quay lại bước ra khỏi tầm mắt của ả, ả cơ hồ hận đến muốn giết người nữ nhân tên Ưu Vô Song kia!

Ả cho tì nữ thân cận của mình theo dõi hắn, tuy nhiên, tì nữ trở về, nói với ả, hắn thật sự đến Vô Trần điện, đến nơi của nữ nhân đó.

Tuy nhiên, ngoài ý muốn của ả là, người nữ nhân tên Ưu Vô Song ấy, vì khi nãy chịu sự oan khuất của hắn, cư nhiên tự mình rời khỏi phủ, trong lòng ả vui mừng khôn xiết, chỉ cần người nữ nhân ấy rời khỏi, vậy thì, hắn sẽ trở lại bên ả, không phải ả sẽ có thể khiến hắn yêu ả sao?

Nhưng điều khiến ả phẫn nộ và không cam là, hắn cư nhiên muốn đích thân đi tìm người nữ nhân ấy, ả làm sao có thể để hắn đi tìm người nữ nhân đó? ả làm sao có thể để người nữ nhân đó có cơ hội bước chân vào vương phủ lần nữa?

Cho nên, ả đã bảo nữ tì đem đến một cây dao nhỏ bén, sau đó gạch một dao trên cổ tay mình!

Khi nhìn thấy màu đỏ tươi từ từ nhỏ từ cánh tay trắng bệch của ả xuống, ả không hề cảm thấy đau đớn, chỉ có sự vui mừng do thắng lợi trước mắt!

Hắn đã đến, trong lòng hắn ả quả nhiên quan trọng hơn nữ nhân kia, nghe thấy ả kinh sinh, hắn cuối cùng vẫn không thể bỏ mặc ả không lo!

Trong lòng ả thầm vui mừng, nhưng mà khi ả đối diện với đôi mâu đen thâm trầm của hắn thì, lòng ả bắt đầu trầm xuống dần dần.

Ả nhìn thấy trong mắt hắn không mấy may có chút thương tiếc, ánh mắt hắn đầy sự chán nản và lo âu, mi mày hắn đầy sự mệt chán, tuy rằng, hắn đích thân băng bó vết thương cho ả, nhưng ả nhìn ra hắn không có chút quan tâm nào đối với ả.

Khi đại phu đến, hắn cư nhiên không chút quan tâm tâm trạng của ả, cứ như vậy mà rời đi, bảo ả sao cam tâm được?

Nghĩ đến cảnh Lãnh Như Tuyết vô tình rời đi, Liên Đường đến giờ vẫn cảm thấy không thể chấp nhận, trong lòng ả đối với người nữ nhân tên Ưu Vô Song kia, cơ hồ là hận đến tận xương tủy!

Nếu như không phải sự xuất hiện của người nữ nhân ấy, vậy thì, hắn vẫn là Tuyết Nhi của ả, bất kể xảy ra chuyện gì, hắn đều không bỏ mặc ả không lo!

Nhưng nay, vì người nữ nhân tên Ưu Vô Song kia, trái tim hắn đã không còn trên người ả, việc này bảo ả sao không hận được? Tất cả mọi thứ của hắn, bao gồm cả trái tim hắn, vốn dĩ là thuộc về ả, còn người nữ nhân tên Ưu Vô Song kia, nay đã đoạt đi tất cả những gì thuộc về ả!

Sau khi Lãnh Như Tuyết rời khỏi lần đó, cả nửa tháng không về phủ, tuy nhiên, khi hắn về phủ, cũng không đến thăm ả, đối với ả không nghe không hỏi, nhưng mà sự lạnh nhạt của hắn bây giờ, ả tuy trong lòng oán hận, nhưng lại không để tâm!

Bởi vì, người nữ nhân tên Ưu Vô Song kia đã mất tích, sau này sẽ không còn trở về nữa, còn hắc, sớm muộn cũng sẽ là của ả, bây giờ không phải chính là cơ hội tốt để ả giành lại tim hắc sao?

Lãnh Như Phong không niệm tình xưa, cư nhiên hoang tưởng muốn đuổi ả ra khỏi phủ, muốn ả rời khỏi Lãnh Như Tuyết, ả làm sao có thể để hắc ta như ý? Nhưng mà tuy là như vậy, ả vẫn phải cảm tạ Lãnh Như Phong, nếu không có hắc ta, người nữ nhân đó sao lại mất tích?

Những ngày này, mỗi khi ả chủ động đến gặp hắc, đều bị hắc ngăn ở ngoài cửa, còn hôm nay, ả nhất định phải gặp hắc, chỉ cần nắm lấy trái tim hắc, ả mới có cơ hội lưu lại nơi này, mới có được tất cả những gì ả muốn!

Nghĩ tới đây, Liên Đường bất giác lộ ra nụ cười đắc ý, nói với nữ tì hầu hạ bên cạnh nói: “Hồng Nhi, thay y phục cho ta, ta hôm nay muốn đi gặp Tuyết Nhi.”

Hồng Nhi ngoan ngoãn đáp một tiếng, cười nói: “Tiểu thư hôm nay khí sắc tốt nhiều rồi, không bằng, hãy mặc bộ màu vàng hạc thế nào?”

Liên Đường đang muốn trả lời, cửa tấm thất đột nhiên bị đẩy ra, quản gia Lí ma ma dẫn theo vài người hạ nhân đi vào.

Liên Đường nhìn mấy tên lính theo sau lưng Lí ma ma, bất giác không vui nói: “Lí quản gia, quản gia ngươi làm thế nào vậy? Không lẽ già hồ đồ rồi, ngay cả quy tắc cũng không biết sao?”

Từ sau khi Liên Đường đến, Lí ma ma luôn một mực cung kính với ả, trước nay chưa từng có hành động gì bất kính, thậm chí giúp ả đối với người nữ nhân tên Ưu Vô Song.

Nhưng hôm nay, sắc mặt Lí ma ma lại không có sự cung kính như mọi hôm, bà ta gượng cười nhìn Liên Đường, nói: “Liên Đường cô nương, vương gia có lệnh, bảo cô nương thu dọn đồ, sau đó dọn đến biệt viện ngoại thành ở.”

“cái gì?” Liên Đường mở to hai mắt, không dám tin nhìn Lí ma ma, giọng nói bất giác lạnh lẽo.

Lí ma ma không chút cảm xúc, lạnh lùng nhìn Liên Đường, bà ta vốn dĩ còn cho rằng Liên Đường sẽ thay thế Ưu Vô Song, trở thành vương phi, cho nên mới trăm phần lấy lòng ả, nhưng cuối cùng người nữ nhân này vẫn bại dưới tay Ưu Vô Song, tuy Ưu Vô Song đã rời khỏi, nhưng mà ả lại bị vương gia hạ lệnh đuổi khỏi phủ!

Đối với người nữ nhân đã không còn giá trị lợi dụng này, Lí ma ma bà ta tự nhiên sẽ không ủy khuất bản thân nhìn ả, nhất thời liền cười lạnh, nói: “Liên Đường cô nương còn không mau nhanh lên, lão nô đã dặn dò xe ngựa đợi ngoài phủ rồi!”

Sắc mặt Liên Đường hết trắng rồi lại xanh, căm hận nhìn Lí ma ma, trầm giọng nói: “Lí quản gia, người vậy là có ý gì? Người nói vương gia muốn đuổi ta ra khỏi phủ sao? Người thật là to gan!”

Đối diện với sự tri vấn của Liên Đường, Lí ma ma càng không kiên nhẫn, bà ta lạnh lùng nhìn Liên Đường, cười lạnh một tiếng nói: “nếu như Liên Đường cô nương đã không có ý động tay, vậy thì để lão nô giúp vậy!”

Chương 243: Xua đuổi

Nói rồi, Lí ma ma quay đầu quát hai tên lính đứng sau lưng: “còn không mau thu dọn đồ thay cho Liên cô nương?”

Nghe lệnh của Lí ma ma, mấy lính canh đứng sau lưng bà ta liền tựa như sói như cọp lục tung cả tấm thất, không chút để Liên Đường trong mắt.

Liên Đường sắc mặt trắng bệch, ả cắn chặt đôi môi, căm hận nhìn Lí ma ma, hét: “hay cho mẹ yêu bà người, người muốn cùng Lãnh Như Phong đuổi ta ra khỏi phủ sao? Tuyết Nhi tuyệt đối không để các người làm như vậy, người đợi đấy, ta đi tìm Tuyết Nhi!”

Nói rồi, Liên Đường lớn bước đi ra khỏi cửa tấm thất.

Còn Lí ma ma nhìn hành động của Liên Đường, cười lạnh lùng, nói: “Liên Đường cô nương, lão nô khuyên cô nương vẫn là đừng phí tâm cơ nữa, đây chính là lệnh của vương gia, không chút liên quan đến lục vương gia! Hơn nữa, bây giờ vương gia sẽ không gặp cô nương, cô nương hãy ngoan ngoãn thu dọn đồ, dọn đến biệt viện khác đi!”

Lời của Lí ma ma, khiến bước chân Liên Đường khẽ dừng lại, ả đột nhiên quay người, sau đó hươ tay tát mạnh Lí ma ma bặt tay, hét: “Người câm miệng, Tuyết Nhi yêu ta như vậy, sao có thể đối xử với ta như thế? Nhất định là cầu-nô-tài các người giở trò, người hãy đợi đó, ta nhất định bảo Tuyết Nhi đòi lại công đạo cho ta!”

Lí ma ma bị Liên Đường tát một bạt tay, then quá hóa giận, chỉ thấy bà ta cầm hận tát mạnh lại Liên Đường bạt tay, cầm giận nói: “Tiện nhân ngươi, ngươi dám đánh ta? Ngươi tưởng rằng nếu không phải là ta, ngươi có thể dễ dàng đuổi Ưu Vô Song khỏi phủ vậy sao? Lão nô vốn dĩ còn tưởng ngươi lợi hại thế nào, hừ, ai ngờ tiện nhân ngươi đấu không thắng được cả một người đã mất tích! Lão nô thật là có mắt như mù mà!”

Liên Đường bị Lí ma ma tát một bạt tay, vì không chịu được lực đánh của Lí ma ma, người ngã mạnh xuống đất. Khóe miệng, còn từ từ chảy ra một tia máu.

Nhìn thấy Liên Đường ngã xuống đất, Hồng Nhi thét lên, vội vàng dìu Liên Đường dậy, tức giận nói với Lí ma ma: “Lí ma ma, ngươi dám đánh tiểu thư nhà ta? Không sợ vương gia trị tội ngươi sao?”

Lí ma ma cười lạnh một tiếng, nói: “ngươi tưởng tiểu thư nhà ngươi còn là báu vật trong lòng vương gia sao? Bây giờ, tiện nhân này không là cái gì trong mắt vương gia cả! Khi ấy, tiện nhân này cố ý tự mình té ngã, hãm hại Ưu Vô Song, có người nhìn thấy rõ ràng, nếu như ta nói chuyện này ra, không biết vương gia sẽ đối xử thế nào với tiện nhân này?”

Gò má Liên Đường đỏ ửng, tóc rối tung, nhìn cực kì thảm bại, ả phần lộ nhìn Lí ma ma, hét: “Ngươi nói bậy! Ngươi dựa vào đâu nói ta hãm hại ả?”

Lí ma ma cười âm hiểm, nói: “Tiện nhân, ngươi tưởng rằng việc này ngươi làm mà không ai biết sao? Ngươi đừng quên, ở Vô Trần điện, có người của Lí ma ma ta, hôm ấy, tất cả hạ nhân đều nhìn thấy ngươi tự mình ngã, người cố ý ngã trước mặt vương gia, để vương gia tận mắt nhìn thấy cảnh giả Ưu Vô Song đẩy ngươi ngã, ngươi cho rằng ngươi gạt được vương gia thì có thể gạt được tất cả mọi người sao? Lão nương nói cho ngươi biết, khi ấy lão nương không vạch trần ngươi, chỉ là vì muốn mượn tay

người đuổi Ưu Vô Song ra khỏi phủ, trong mắt lão nương, người không là cái gì cả!”

Liên Đường nhìn nụ cười đắc ý trên mặt Lí ma ma, hận đến nghiến răng, ả tức quá hóa cười, hét: “Vậy thì đã sao? Dù người biết ta cố ý hãm hại nữ nhân kia thì đã sao? Người cho rằng Tuyết Nhi sẽ tin lời một nô tài như người sao?”

Nụ cười trên mặt Lí ma ma không thay đổi, âm hiểm nói: “Người yên tâm, những việc này, ta tự khắc không nói với vương gia, nói cho cùng, Ưu Vô Song đã rời khỏi vương phủ, cho nên, ta khuyên người đừng mơ tưởng trở thành vương phi, hoa tàn liễu bại như người không xứng trở thành vương phi của vương gia ta!”

Nói rồi, Lí ma ma quay đầu quát những tên lính đã thu dọn không ít: “Thu dọn xong còn chờ gì nữa? Còn không mau đưa Liên Đường cô nương ra khỏi phủ?”

Liên Đường căm hận nhìn Lí ma ma, hai tay siết chặt lại, hét lên: “Đám nô tài các người, mau cút cho ta, ta không đi, ta sẽ không để các người như ý.....”

Lí ma ma sắc trầm xa sầm, lạnh lùng nhìn Liên Đường quát: “Người đâu, mau lôi ả ra ngoài!”

Hai tên lính nghe thấy lời của Lí ma ma, liền đẩy Hồn Nhi ra, sau đó một trái một phải, kẹp lấy Liên Đường lôi ra ngoài tầm mắt.

Liên Đường gào thét, cố hết sức vùng vẫy, nhưng, cơ thể nữ tử yếu ớt của ả, nào có thể thoát khỏi vòng kìm kẹp của lính canh cơ thể cường tráng?

Tuy nhiên, ra khỏi tấm thất, hai tên lính ấy bỗng bỏ ả ra, hai gói mềm nhũn, quỳ xuống đất.

Liên Đường nhìn thấy thân ảnh cao to đứng trong đại đình, bất chấp y phục không chỉnh tề, khóc lóc sa vào người đó: “Tuyết Nhi.....Tuyết Nhi cuối cùng cũng đến rồi.....”

Lí ma ma theo sau bước khỏi tấm thất, sau khi nhìn thấy Lãnh Như Tuyết, sắc mặt phút chốc trắng bệch, nhưng mà, bà ta rất nhanh đã kiên định, hành lễ với Lãnh Như Tuyết: “Vương gia.”

Lí ma ma có chút thấp thỏm không yên nhìn Lãnh Như Tuyết, lòng trống đập không ngừng.

Kì thực, bà ta không phải sợ Lãnh Như Tuyết nhìn thấy bà ta đối xử với Liên Đường như vậy, mà là sợ Lãnh Như Tuyết nghe thấy ít nhiều những lời khi nãy của bà ta và Liên Đường, những ngày qua, bà ta đã biết được Ưu Vô Song có vị trí quan trọng thế nào trong lòng Lãnh Như Tuyết, nếu như hẳn biết được khi ấy bà ta biết mà không báo, mà giúp Liên Đường hãm hại Ưu Vô Song, vậy thì, dù cho Lãnh Như Tuyết không trừng phạt bà ta, nhưng cũng nhất định đuổi bà ta ra khỏi phủ.

Chương 244: Liên Đường điên cuồng

Lãnh Như Tuyết sắc mặt đen sầm, trán nổi gân xanh, hai tay hắn siết chặt với nhau, biểu tình lạnh lùng âm hàn, nhìn rất đáng sợ.

Hắn biết được từ Lãnh Như Phong, sự xuất hiện của Liên Đường là do âm mưu cố ý sắp đặt của Lãnh Như Băng, chút ít sự đồng cảm của hắn đối với Liên Đường đã tan theo mây khói, niệm tình trước kia, hắn không muốn nhìn thấy ả bị phụ hoàng hạ chỉ nhốt lại, cho nên, hắn làm theo ý của Lãnh Như Phong, an bài một gian biệt viện khác, để ả có thể ở đó sống ngày tháng an định.

Hắn vốn dĩ không muốn nhìn thấy ả, cho nên mới hạ lệnh cho Lí ma ma, để Lí ma ma đưa ả ra khỏi phủ.

Hắn hiểu rõ Liên Đường, ả không gặp được hắn, tuyệt đối không dễ dàng rời khỏi, suy cho cùng, ả phí bao tâm tư mới vào được vương phủ, cho nên, cuối cùng hắn cũng phải đến, giáp mặt chấm dứt hắn với Liên Đường!

Nhưng hắn không ngờ rằng, đúng lúc nghe được lời đối thoại của Lí ma ma và Liên Đường.

Thì ra, ngày hôm ấy, thật sự là oan cho Ưu Vô Song, oan cho người nữ nhân hắn yêu nhất, tất cả sự việc ngày hôm ấy, chẳng qua chỉ là một âm mưu của Liên Đường, là âm mưu mà ả dựng nên vì đuổi Ưu Vô Song ra khỏi phủ!

Còn hắn, không hỏi rõ trắng đen, đã tin tưởng Liên Đường, tàn nhẫn tổn hại nàng!

Tất cả đều là lỗi của hắn, tất cả mọi việc, đều là chính tay hắn gây nên, nếu như, nếu như hắn không tội nghiệp Liên Đường, sớm một chút thổ lộ tâm sự với nàng, vậy thì, nàng không phải vẫn còn lưu lại bên cạnh hắn?

Nếu như khi ấy hắn hạ quyết tâm, đưa Liên Đường ra khỏi phủ, vậy thì, việc tiếp sau đó, có phải sẽ không xảy ra?

Đều là lỗi của hắn, hắn chỉ quan tâm sự áy náy của hắn đối với Liên Đường, mà quên đi cảm nhận trong lòng của nàng, nhìn hắn đón Liên Đường vào phủ, nhìn hắn ôm người hãm hại nàng rời khỏi, sự tuyệt vọng trên khuôn mặt nàng khi ấy, có phải là trái tim nàng đang rỉ máu?

Bởi vì hắn không tin tưởng, cho nên nàng mới thương tâm tuyệt vọng rời đi, bởi vì hắn do dự không dứt, mới khiến nàng lựa chọn chạy trốn thật xa.

Một cảm giác đau đớn không thể diễn tả đang tràn ngập trong lòng Lãnh Như Tuyết, khiến hắn đau khổ không bằng chết, cơ hồ ngã quỵ! Sự hối hận vô bờ, đang vùi lấp hắn, hắn chưa bao giờ thống hận bản thân mình như bây giờ!

Hắn hận mình sao lại dễ dàng để Liên Đường lừa như vậy, tại sao khi ấy không hỏi thêm vài người hạ nhân bên cạnh! Tại sao không sớm phát hiện Lí ma ma to gan như vậy!

Lãnh Như Phong nói không sai, tất cả đều là lỗi của hắn, là hắn gây ra, là hắn tổn hại nàng, hắn đáng chết, hắn thật sự đáng chết! Hắn sao có thể làm ra việc tổn hại nàng như vậy!

Lãnh Như Tuyết chỉ cảm thấy ‘bùng’ một tiếng, thế giới của hắn sụp đổ, hắn phát ra tiếng cười khô khốc, tiếng cười của hắn đầy điên cuồng và tuyệt vọng, biểu tình trên mặt hắn cực kì đáng sợ, phảng phất như ác ma đến từ địa ngục.

Nghe thấy tiếng cười tựa như ác ma của Lãnh Như Tuyết, nụ cười thấp thỏm không yên trên mặt Lí ma ma hóa thạch, hai gối mềm nhũn, quỳ mạnh xuống đất, cơ thể mập mạp ấy không khống chế được run rẩy, gương mặt đầy nếp nhăn trở nên hoảng sợ.

Liên Đường vốn dĩ ôm lấy Lãnh Như Tuyết kia, sau khi nghe thấy tiếng cười của hắn, sợ đến vội buông hai tay ra, lùi về sau, hai mắt ả vẫn ướt đầm lệ, kinh hoảng nhìn Lãnh Như Tuyết đang cười điên cuồng.

Nhìn thấy Lãnh Như Tuyết như vậy, trong lòng Liên Đường dâng lên nỗi sợ hãi kịch liệt, ả sợ, ả sợ nhìn thấy Lãnh Như Tuyết như vậy.

Qua một hồi lâu, Lãnh Như Tuyết mới ngưng cười, màu đen sắc bén nhìn chằm chằm gương mặt hoang sợ của Liên Đường, giọng khàn đặc: “Người hãy đi đi, ta không muốn nhìn thấy người nữa!”

Liên Đường sửng sốt, nhìn sự căm hận và chán ghét không chút che giấu trong mắt Lãnh Như Tuyết, một cảm giác sợ hãi trước nay chưa từng có dâng lên trong thâm tâm ả, khiến ả thậm chí quên cả sợ, ả lập tức lắc đầu, lắp bắp: “Không đâu, Tuyết Nhi sẽ không đối xử như vậy với ta, sẽ không đối xử như vậy với ta.....Tuyết Nhi sẽ không đối xử như vậy với ta đúng không?”

Biểu tình Lãnh Như Tuyết lạnh băng, hắn nhìn Liên Đường bằng ánh mắt không chút tia ấm, lạnh lùng nói: “Niệm tình trước kia, ta sẽ không truy cứu việc người hãm hại Song Nhi, nhưng từ nay về sau, ta và người không còn dính líu gì với nhau nữa!”

Liên Đường mở to hai mắt, nhìn Lãnh Như Tuyết, ả không cam tâm lắc đầu, ả không tin, ả không tin đây là sự thật, Tuyết Nhi không phải yêu ả nhất sao? Hắn sao có thể nói những lời tàn nhẫn như vậy với ả? Không, đây không phải là sự thật, không phải là sự thật!

Biểu tình Liên Đường hoảng loạn, trong mắt ả lộ ra nỗi tuyệt vọng chưa từng có, biểu tình điên cuồng gào thét: “Đây không phải là thật, không phải là thật! Sao ngươi có thể đối xử với ta như vậy? Sao ngươi có thể đối xử với ta như vậy?”

Nhìn thần thái điên cuồng của Liên Đường, trong lòng Lãnh Như Tuyết không hề có chút dao động, nhưng khuôn mặt tuyệt vọng của Ưu Vô Song, lại khiến tim hắn phút chốc tan thành mảnh vỡ!

Bây giờ hắn mới hiểu, thì ra, người hắn luôn yêu, chỉ có nàng, hắn đối với Liên Đường, sớm đã không còn chút tình ý gì.

Nơi sâu thẳm trong thâm tâm bỗng nhói đau, khiến hắn vô thức nắm chặt hai tay, tất cả mọi việc, hắn hiểu rõ thì đã quá muộn rồi! tất cả tổn hại đã gây ra, nàng đã rời khỏi hắn, còn hắn, đã hoàn toàn mất đi nàng!

Liên Đường nhìn khuôn mặt không chút biểu tình gì của Lãnh Như Tuyết, sự không cam và oán hận trong lòng phút chốc bộc phát, ả đột nhiên quay người, rút một ngọn đài nến, dùng mũi nhọn sắc bén nhằm thẳng Lãnh Như Tuyết mà xông vào, gào thét: “Lãnh Như Tuyết, tên phụ tình, hôm nay ta sẽ giết ngươi! Thứ ta không có được, ả đừng hòng có được.....”

Chương 245: Kết cục thê lương

Nhìn mũi nhọn của đài nển nhằm về phía mình, Lãnh Như Tuyết không hề động đậy, hắc lúc này, lòng đã chết, trong đầu chỉ toàn từng cái nhú mày từng nụ cười của Ưu Vô Song, hắc nhìn Liên Đường đang xông về phía hắc, thậm chí còn nở nụ cười, trong lòng có một âm thanh khẽ vang vọng, có lẽ, cứ như vậy mà giải thoát cũng tốt, như vậy, có lẽ hắc có thể gặp lại nàng lần nữa.....

Trong tiếng la hét, nhìn mũi nhọn sắp đâm vào ngực Lãnh Như Tuyết, tuy nhiên, chính trong lúc này, đột nhiên một tia sáng bạc thoáng qua, Liên Đường phát ra tiếng kêu thê lương, phút chốc ngã khụy xuống đất, ngọn đài nển trong tay phút chốc rơi xuống đất.

Một bóng người từ ngoài cửa thoáng vào, đó chính là thị vệ thân cận của Lãnh Như Tuyết, Ngạo Phong, còn sau lưng hắc ta, Lãnh Như Phong cũng đang từ từ đi vào.

Ánh mắt mọi người rơi vào người Liên Đường, chỉ thấy sắc mặt ả trắng bệch, dung mạo vốn dĩ kiều mĩ nay vì đau mà co rúm lại, thảm bại té ngã xuống đất, trên đầu gối ả, đang cắm một con dao nhỏ bạc, máu tươi, đang dọc theo đùi ả mà chảy xuống, nhuộm đỏ cả y phục vốn dĩ đậm sắc của ả.

Lãnh Như Phong không thềm quan tâm Lãnh Như Tuyết, mà chỉ lạnh lùng nhìn Liên Đường, tức giận nói: “Liên Đường, ngươi to gan lắm, cư nhiên dám hành thích thất vương gia?”

Liên Đường biểu tình đau khổ, mồ hôi nhễ nhãi, chảy từ trán trắng bệch của ả ra, hai mắt ả không cam nhìn Lãnh Như Phong, ánh mắt đầy

oán hận và không cam, gào: “Là các người ép ta, đều là các người ép ta, tại sao? Tại sao các người đều tuyệt tình như vậy? Tại sao?”

Lãnh Như Phong nhìn bộ dạng điên cuồng của Liên Đường, ánh mắt thoáng qua tia lạnh lùng, hẳn ta không phải là Lãnh Như Tuyết, Lãnh Như Tuyết đối với Liên Đường còn không nở ra tay, nhưng không có nghĩa là hẳn ta cũng không nở ra tay, hơn nữa, hẳn ta đối với hành vi của Liên Đường, trong lòng cực kì chán ghét, nếu như nói vốn dĩ hẳn ta còn niệm tình lúc nhỏ không muốn giao Liên Đường cho phụ hoàng, vậy thì nay sự đồng tình của hẳn ta đối với ả đã biến mất hoàn toàn khi ả hành thích Lãnh Như Tuyết.

Lãnh Như Phong cười lạnh một tiếng, nhìn Liên Đường lạnh lùng nói: “Liên Đường, người biết tại sao Như Tuyết để người rời khỏi thất vương phủ không? Đó là vì, để ấỵ niệm tình trước kia, muốn bảo toàn cho người, không để người rơi vào tay phụ hoàng!”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong ngừng một lúc rồi lạnh lùng nói: “Còn người, ngoài làm ra việc gây tổn hại cho ấỵ, người còn làm được gì? Người thật là không thay đổi chút nào, trước kia cũng vậy, nay cũng thế, trong lòng người, người mãi mãi cũng chỉ có bản thân mình, trước nay chưa từng nghĩ qua cảm nhận của Lãnh Như Tuyết! Người vì sự ích kỉ của bản thân, không tiếc cùng đại hoàng huynh hợp mưu mưu hại Ưu Vô Song rời khỏi phủ, người cho rằng cứ như vậy người có thể có được tất cả những gì người muốn sao? Người sai rồi, người nói rằng người yêu Như Tuyết, kì thật, người căn bản không yêu ấỵ, người mà người yêu, chỉ có chính bản thân người, người căn bản là một nữ nhân cực kì ích kỉ, người căn bản không đáng để người khác yêu!”

Ánh mắt Liên Đường thoáng qua tia hoảng loạn, ả điên cuồng lắc đầu, hét: “Không, không! Ta yêu hẳn, ta yêu hẳn! Không phải vậy, không phải vậy!”

Nói rồi, ả đột nhiên căm hận nhìn chằm chằm Lãnh Như Tuyết, điên cuồng nói: “Đều là người, đều là các người, là các người ép Tuyết Nhi không yêu ta, là các người ép Tuyết Nhi rời khỏi ta! Còn nữa, còn có tiện nhân đó, ả dựa vào đâu mà tranh giành Tuyết Nhi với ta? Tuyết Nhi là của ta, là của ta!”

Liên Đường lúc này đã mất đi lí trí, cả người nhìn cực kì điên cuồng, ả phảng phất như vì để xác thực lời nói của mình, nhìn Lãnh Như Tuyết bằng ánh mắt cầu xin, năn nỉ nói: “Tuyết Nhi, nói cho họ biết, người Tuyết Nhi yêu là ta, là ta, không phải là ả tiện nhân kia.....”

Tuấn nhan của Lãnh Như Tuyết không chút biểu tình, hắn nhìn Liên Đường đang năn nỉ hắn, từ từ bước về phía ả.

Nhìn thấy Lãnh Như Tuyết đi về phía mình, ánh mắt Liên Đường thoáng qua tia hy vọng, trên gương mặt điên cuồng của ả, thậm chí còn nở nụ cười gượng ép, tuy nhiên, ả còn chưa kịp nói gì, chỉ nghe ‘chát’ một tiếng vang lên, trên mặt ả bị tát mạnh một bạt tay.

Lãnh Như Tuyết lạnh lùng nhìn ả, từng câu từng chữ nói: “Người không được phép nói nàng ấy là tiện nhân!”

Liên Đường sửng người, ả ngẩn người nhìn Lãnh Như Tuyết, thậm chí nụ cười gượng ép trên mặt còn chưa lui đi.

Nhưng mà, Lãnh Như Tuyết không thèm nhìn ả, quay người, lãnh mạc đi ra ngoài cửa.

Liên Đường ngẩn người nhìn theo bóng lưng lãnh mạc của Lãnh Như Tuyết, nước mắt, từ khóe mắt vô thần của ả chảy ra, tuy nhiên, ả phảng

phất như không có tri giác, chỉ ngẩn người đứng đấy nhìn theo bóng người đã đi xa.

Chính vào lúc này, một thị vệ đứng đầu dẫn theo hai thị vệ bước vào, hắt ta hành lễ với Lãnh Như Phong, nói: “Lục vương gia, thời gian đã không còn sớm nữa, thuộc hạ còn phải về cung phục chỉ, người thấy có phải là.....?”

Nói tới đây, thị vệ ấy nhìn về phía Liên Đường.

Lãnh Như Phong biết ý của hắt ta, gật gật đầu, nói: “Người đưa người đi đi!”

Thị vệ ấy được sự đồng ý của Lãnh Như Phong, liền gật đầu, sau đó đưa tay, ra lệnh cho hai thị vệ sau lưng hắt ta nhanh chóng kéo Liên Đường từ dưới đất dậy, sau đó áp giải ả đi ra ngoài.

Biểu tình Liên Đường ngẩn ngơ, không động dậy gì, không hề vùng vẫy, mặc cho hai thị vệ lôi ả đi.

Còn tì nữ thân cận của Liên Đường Hồng Nhi lại đi đến trước mặt Lãnh Như Phong, quỳ xuống khóc nói: “Lục vương gia, cầu xin người hãy cứu tiểu thư nhà nô tì, cầu xin người.....”

Lãnh Như Phong không vì thế mà động lòng, mà chỉ lạnh lùng nhìn Hồng Nhi, lạnh lùng nói: “Cho nàng ta năm mươi lượng bạc, đưa ra khỏi vương phủ!”

Dứt lời, Lãnh Như Phong đầu cũng không quay lại, rời khỏi.

Chương 246: Ý ngoại trùng trùng.

Năm năm sau.

Kinh thành.

Một chiếc xe ngựa hào hoa, từ từ đi trên con đường náo nhiệt, một góc của xe ngựa bị vén lên, một thiếu nữ mũ mào đang hưng phấn nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Đột nhiên, thiếu nữ quay đầu lại nói với người nam nhân tuần mũ ngời trong xe ngựa: “Tuyệt, đây chính là kinh thành của các huynh sao? Phồn hoa so với Đại Mạc của muội nhiều!”

Nam nhân tuần mũ mặt không biểu cảm, chỉ lãnh đạm ‘ừ’ một tiếng, sau đó trầm mặc không nói gì.

Năm năm rồi, một lần nữa trở về kinh thành, nghe âm thanh náo nhiệt bên ngoài, lòng hắn thầm đau nhói.

Năm năm trước, trong lúc hắn từ bỏ tất cả, xin ý chỉ phụ hoàng, cùng Lãnh Như Phong đích thân xuất binh tiến về biên cương, cùng Tử Việt quốc giao chiến, là vì muốn rời xa nơi này, rời xa nơi đau lòng này.

Một trận chiến kéo dài năm năm, trong năm năm này, hắn cả ngày bận việc chiến sự, mai mọc bản thân, hắn tưởng rằng, rời xa kinh thành, hắn sẽ quên nàng, nhưng hắn phát hiện, trong năm năm nay hắn căn bản không thể nào quên nàng.

Bất kể chiến sự có khẩn trương bao nhiêu, hắn có bận bao nhiêu đi nữa, thì trong đêm khuya thanh vắng, hắn đều bất giác nhớ đến nàng, cảm giác nhớ nhung mãnh liệt ấy, không giờ khắc nào không gặm nhấm trái tim hắn.

Năm năm trước, hắn lấy lí do chiến sự, chạy trốn khỏi kinh thành, tuy thân hắn ở biên cương, nhưng chưa từng dứt tìm kiếm nàng, tuy nhiên, trong năm năm này, hắn lại không có được chút tin tức gì liên quan đến nàng.

Dần dần, lòng hắn đã chết, hắn cũng xác định, có lẽ trong lúc rơi xuống vực, nàng đã không may, nhưng tuy biết là thế, nhưng lòng hắn vẫn không thể nào từ bỏ, chỉ có trong chiến tranh tàn khốc, hắn mới có thể giảm bớt đi nỗi đau trong lòng mình.

Tuy nhiên, chiến sự, cũng có lúc phải kết thúc, sau khi chiến tranh kết thúc, hắn cũng bị phụ hoàng hạ một đạo thánh chỉ triệu về.

Xe ngựa bỗng dừng lại, ngắt đi mạch trầm tư của Lãnh Như Tuyết, hắn nhíu mày, vén rèm xe ngựa lên, đang định hỏi có chuyện gì thì ánh mắt hắn đã rơi xuống một thân ảnh nho nhỏ trước xe ngựa.

Đó là một bé trai khoảng bốn năm tuổi, lúc này đang bò giữa đường khóc lớn.

Lãnh Như Tuyết vốn dĩ không quản chuyện người khác, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng sợ hãi bất lực của đứa bé ấy, hắn lại bước xuống ngựa, đi đến đó, nhẹ nhàng bế bé trai dậy.

Còn bé trai ấy sau khi được Lãnh Như Tuyết bế dậy thì không khóc nữa, nhìn Lãnh Như Tuyết nở nụ cười.

Thiếu nữ mũ mào kia cũng theo xuống xe ngựa, sau khi nàng ta nhìn rõ dung mạo của bé trai ấy, đột nhiên kinh hô một tiếng, nói: “Tuyệt, huynh nhìn xem, đứa bé này rất giống huynh!”

Lãnh Như Tuyết không hề để tâm lời của thiếu nữ mũ mào, mà chỉ khẽ mỉm cười với bé trai, dịu dàng giọng nói: “sao ngươi lại một mình chạy ra đây! Cha mẹ ngươi đâu?”

Bé trai giơ bàn tay bụ bẫm chỉ vào một gian bố trang (cửa hàng bán vải) không xa đó, ni nô nói: “mami ở đó, cha cũng ở đó!”

Thuận theo hướng chỉ của bé trai, Lãnh Như Tuyết nhìn thấy mấy chữ Sương Vân bố trang.

Hắn nhíu mày, bởi vì hắn không hiểu mami mà bé trai nói là gì, nhưng mà, nếu như bé trai nói cha ở đấy, vậy thì, hắn sẽ đưa bé trai về đó.

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết thêm quan tâm tiếng hô của thiếu nữ mũ mào, ôm lấy bé trai, đi về phía gian bố trang ấy.

Tuy nhiên, chính vào lúc hắn sắp đi đến gian bố trang ấy, đột nhiên một nữ tử từ bên trong đi ra, lo lắng như đang tìm gì đó, miệng không ngừng gọi: “Niệm Nhi?”

Nghe thấy tiếng của nữ tử ấy, bé trai được Lãnh Như Tuyết ôm trong tay lại ni nô đáp: “Dì Vân, cháu ở đây.”

Nghe thấy tiếng của bé trai, nữ tử ấy quay người lại, tuy nhiên, khi Lãnh Như Tuyết nhìn rõ dung mạo của nữ tử ấy, cả người như bị sét đánh phải, sửng sờ.

Bởi vì nữ tử ấy không phải ai khác mà chính là a hoàn thân cận của Ưu Vô Song – Vân Nhi.

Còn lực chú ý của Vân Nhi bị bé trai trong lòng Lãnh Như Tuyết thu hút, không hề nhìn thấy Lãnh Như Tuyết, mà chỉ nhanh chân đi về phía Lãnh Như Tuyết, nhìn bé trai nói: “Niệm Nhi, sao cháu lại chạy ra đây? Cháu có biết, như vậy sẽ khiến tiểu thư.....”

Tuy nhiên lời của Vân Nhi còn chưa dứt, đã bị Lãnh Như Tuyết ngắt đi: “Vân Nhi?”

Vân Nhi giờ mới chú ý đến Lãnh Như Tuyết, khi nàng ta nhìn thấy Lãnh Như Tuyết, bất giác kinh ngạc mở to mắt, qua một lúc sau, mới lắp bắp: “Vương.....vương gia.....?”

Tâm trạng Lãnh Như Tuyết cực kì kích động, hấn nhìn Vân Nhi, mắt không chế hỏi: “Sao ngươi lại ở đây? Tiểu thư nhà ngươi đâu? Song Nhi đâu? Song Nhi ở đâu?”

Vân Nhi nhìn tâm trạng kích động của Lãnh Như Tuyết, ánh mắt thoáng qua tia hoang mang, lắp bắp nói: “Nô tì..... nô tì.....”

Tuy nhiên, lời Vân Nhi còn chưa nói hết, đã có một tiếng nói thanh thúy truyền đến: “Vân Nhi, Niệm Nhi đâu? Sao ngươi đi lâu vậy? Ngươi muốn ta bận chết sao?”

Vân Nhi nghe thấy tiếng nói ấy, nhất thời nhẹ nhõm hấn, nàng ta đưa tay ôm lấy Niệm Nhi từ vòng tay của Lãnh Như Tuyết, nói: “Tiểu thư, nô tì ở đây.”

Còn Lãnh Như Tuyết sau khi nghe thấy tiếng nói ấy, cả người sững tại chỗ, hấn không dám tin nhìn thân ảnh quen thuộc cách đó không xa, là

nàng, tuy hắn không nhìn thấy dung mạo của nàng, nhưng thân ảnh nhỏ bé ấy, trong năm năm nay hắn không lúc nào quên được, hắn tuyệt đối không nhận nhầm.

Chương 247: Tiêu Tịch là cha

Ưu Vô Song nghe thấy tiếng Vân Nhi, quay người lại, khi nàng nhìn thấy Lãnh Như Tuyết, biểu tình khẽ sửng sò, nhưng mà nàng rất nhanh tựa như không có việc gì xảy ra nói với Vân Nhi: “Còn sửng ra đó làm gì? Không mau về đây giúp?”

Nói rồi, nàng càng phảng phất như không nhìn thấy Lãnh Như Tuyết, quay người đi vào trong tiệm, tuy nhiên, Niệm Nhi được Vân Nhi ôm trong lòng đột nhiên đưa cánh tay bụ bẫm ra, ni nô nói: “Mami, bế bế.....”

Tiểu tử này, thật không coi tình hình bây giờ mà! Ưu Vô Song liếc mắt, tức giận nói: “Không có thời gian bế!”

Và kết cục của câu nói này, là tiếng khóc của Niệm Nhi.

Nếu như thường này, khi Niệm Nhi khóc, Ưu Vô Song tuyệt đối đau lòng vô cùng, vì dù sao đó cũng là bảo bối nàng cực khổ mang thai mười tháng mới sinh ra, nhưng bây giờ, nàng thật sự không có tâm trạng lo cho Niệm Nhi, ánh mắt dính người của Lãnh Như Tuyết khiến nàng mất đi kiên nhẫn. Chỉ muốn nhanh chóng trốn đi.

Ưu Vô Song quyết tâm đầu cũng không quay lại trở vào bố trang.

Vân Nhi cũng gượng gạo liếc nhìn Lãnh Như Tuyết, nhanh chóng đỡ Niệm Nhi, đi về phía bố trang.

Lãnh Như Tuyết ngăn người đứng trước của bố trang, không nhúc nhích.

Thiếu nữ mỹ mạo theo đến hiếu kì nhìn cảnh trước mắt, có chút ngờ hoặc hỏi: “Tuyệt, họ là ai? Huynh quen biết họ sao?”

Sự kích động trên mặt Lãnh Như Tuyết dần dần bình tĩnh lại, hắc liếc nhìn thiếu nữ mỹ mạo ấy, lãnh đạm nói: “Mạc Nhã, ngươi hãy về trước đi!”

Nói rồi, hắc lớn bước đi về phía bố trang, năm năm không gặp, khó khăn lắm mới tìm được nàng, nàng giả vờ không quen biết hắc sao? Được lắm! Xem ra, nàng đã quên hắc rồi, nhưng mà không sao, hắc sẽ khiến nàng nhớ lại thôi!

Nữ tử mỹ mạo tên Mạc Nhã ấy nhìn theo bóng người Lãnh Như Tuyết, bất mãn dậm chân, gọi: “Tuyệt, sao huynh có thể bỏ muội một mình đi về? Muội mặc kệ, muội không về!”

Nói rồi, chạy bước nhỏ theo sau Lãnh Như Tuyết, đưa tay quàng lấy tay hắc.

Lãnh Như Tuyết bất động thanh sắc rút tay mình lại, lãnh đạm nhìn Mạc Nhã, nói: “Tùy ngươi!”

Và cảnh này, đúng lúc rơi vào mắt của Ưu Vô Song đang ôm Niệm Nhi đứng ở quầy, trên mặt nàng không biểu tình gì, nhưng khi gặp lại Lãnh Như Tuyết lần nữa, lòng nàng lại không bình tĩnh như bề ngoài.

Năm ấy khi nàng đưa Vân Nhi cùng Tiêu Tịch rời khỏi nhà Lưu đại má, liền được biết Lãnh Như Tuyết đang tìm nàng, nhưng mà khi ấy nàng đang nổi giận, nghĩ tới Liên Đường, liền hạ quyết tâm, cùng Tiêu Tịch trở về Quân sơn.

Tuy nhiên, người của Lãnh Như Băng lại truy đuổi đến Quân sơn, nàng bất đắc dĩ, mới trở về kinh thành, tuy Lãnh Như Tuyết ở kinh thành, nhưng có một câu nói không sai, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, Lãnh Như Tuyết tìm kiếm nàng khắp thế giới, nhưng làm sao cũng không ngờ, nàng chính là ở kinh thành!

Quả nhiên, trong kinh thành, không gặp được người tìm kiếm nàng, còn nàng, sau khi hạ sinh Niệm Nhi, vì duy trì sinh kế, cùng Vân Nhi mở một nhà bố trang, trong năm năm này, ngày tháng nàng qua xem như bình lặng, và Tiêu Tịch cũng luôn bồi bên cạnh nàng.

Năm năm nay, nàng nghe được vô số tin tức liên quan đến hắc, nàng biết hắc đã đến biên giới, cũng biết hắc không ở bên Liên Đường, sau khi Niệm Nhi ra đời, Tiêu Tịch cũng từng khuyên nàng, bảo nàng trở về, nhưng nàng không thể nào tha thứ cho sự không tin tưởng khi ấy của hắc!

Lạnh lùng nhìn Lãnh Như Tuyết bước vào, Ưu Vô Song ôm lấy Niệm Nhi, gượng cười nói: “Nhị vị khách quan, xin hỏi các người là muốn mua vải? Hay là may y phục?”

Mâu đen sắc bén của Lãnh Như Tuyết nhìn chằm chằm Ưu Vô Song, từng bước từng bước đến trước mặt nàng, cứ như vậy lặng lẽ nhìn nàng, qua một lúc sau, mới khàn giọng nói: “Song Nhi, Niệm Nhi là con của ta đúng không?”

Tim Ưu Vô Song bỗng giật thót, biểu tình trên mặt không thay đổi mà cười nói: “Vị khách quan này, người nhận nhầm người rồi, còn nữa, nếu như người không mua đồ thì xin hãy rời khỏi, tiệm làm ăn nhỏ này không chịu được sự hành hạ của khách quan.”

Nhìn nụ cười giả tạo của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết thua cuộc siết chặt hai tay, trầm giọng nói: “Song Nhi, nàng vẫn còn giận ta sao?”

Tuy nhiên, Ưu Vô Song còn chưa trả lời, Niệm Nhi lại đột nhiên cười gọi: “Cha cha, cha cha bế.”

Lãnh Như Tuyết nhìn theo ánh mắt của Niệm Nhi, chỉ thấy Tiêu Tịch đứng sau lưng hắn, lòng hắn, bất giác trầm xuống: “Tiêu Tịch?”

Tiêu Tịch chỉ khẽ gật đầu với hắn, sau đó nhìn Niệm Nhi được Ưu Vô Song ôm trong lòng, nở nụ cười sủng ái, sau đó đi đến bên cạnh Ưu Vô Song, ôm Niệm Nhi vào lòng.

Niệm Nhi nhìn thấy Tiêu Tịch hiển nhiên rất vui, cơ thể nhỏ chui rúc vào lòng Tiêu Tịch, không ngừng cười gọi: “Cha cha.....cha cha bế bế.....”

Nhìn Tiêu Tịch thân mật vô cùng với Niệm Nhi, còn có cảnh họ đứng cùng nhau, Lãnh Như Tuyết đột nhiên cảm thấy trong lòng không thoải mái, một cảm giác đau đớn vô cơ đột nhiên dần dần tràn ngập lòng hắn, hắn không cho rằng Niệm Nhi là con của Tiêu Tịch, nhưng mà nhìn thấy hài tử mình gọi người khác là cha trước mặt mình, cảm giác này thật sự là khiến hắn rất khó chịu!

Còn có một điều, khiến lòng hắn càng khó chịu hơn, Niệm Nhi cứ nhiên gọi Tiêu Tịch là cha, vậy thì, Song Nhi có phải đã thành thân với Tiêu Tịch?

Nghĩ tới đây, lòng Lãnh Như Tuyết bất giác nhói đau, loạng choạng lùi sau vài bước, đau khổ nhìn Ưu Vô Song nói: “Song Nhi.....nàng và Tiêu Tịch.....có phải là.....?”

Ưu Vô Song không trả lời Lãnh Như Tuyết, mà chỉ ôn nhu nhìn Tiêu Tịch nói: “Phu quân, tiểu thư Trương gia đặt bộ y phục còn chưa làm xong, thiếp vào trong giúp Vân Nhi đây!”

Chương 248: Nàng đã gả cho người.

Một câu phu quân, tựa như sét đánh ban ngày, đánh mạnh vào tim Lãnh Như Tuyết, cơ thể cao to của hắn, phảng phất như khó mà chịu đựng loạng choạng lùi sau vài bước.

Phu quân? Phu quân! Nàng đã gả cho người rồi sao? Nàng bây giờ đã là thê tử của Tiêu Tịch sao?

Nhìn cảnh hạnh phúc của một nhà ba người, bức tranh nhu hương ấy, làm tim hắn đau nhói.

Hắn muốn hỏi rõ, nàng có phải thật sự đã thành thân với Tiêu Tịch, nhưng hắn lại không thể nào thốt ra một câu, tim, rất đau rất đau, chỉ có thể đứng nhìn thân ảnh nhỏ bé của nàng biến mất sau cánh cửa.

Ánh mắt Tiêu Tịch thoáng qua tia phức tạp, y nhìn thiếu nữ mỹ mạo không ngừng ngắm nhìn vạt vóc sau lưng, trong lòng thầm thở dài.

Mạc Nhã không hề chú ý đến biểu tình của Lãnh Như Tuyết, nàng ta từ sau khi vào tiệm, ánh mắt đã bị những vạt vóc ngũ sắc làm cho hoa mắt, không hề phát giác được làn sóng ngầm trong tiệm nhỏ này.

Nàng ta đột nhiên kéo nhẹ tay áo Lãnh Như Tuyết, chỉ một khúc vải hồng nhạt cười nói: “Tuyết, huynh xem khúc vải này thế nào? Đẹp không? Mọi người muốn mua bộ y phục của nữ tử Tây Diễm các huynh.....”

Đang trong cao hứng, cuối cùng nàng ta cũng phát hiện sự bất thường của Lãnh Như Tuyết, bất giác quay đầu lại nhìn Lãnh Như Tuyết, có chút

ngờ hoặc hỏi: “Tuyệt, huynh sao vậy?”

Còn Lãnh Như Tuyết lại ngẩn người, trong đầu hắn không ngừng hiện ra cảnh khi nãy Ưu Vô Song ôn nhu gọi Tiêu Tịch là phu quân.

Cảnh tượng ấy, khiến hắn như bị kim đâm phải, hắn đột nhiên đẩy mạnh Mạc Nhã ra, sau đó lớn bước đi ra ngoài.

Mạc Nhã nhìn thấy Lãnh Như Tuyết đột nhiên rời khỏi, cũng hoang mang, nàng ta có chút không nỡ nhìn khúc vải màu hồng ấy, cắn môi, chỉ còn cách không vui dậm chân, quay người đuổi theo.

Ra khỏi gian bố trang nhỏ ấy, sắc mặt Lãnh Như Tuyết âm trầm trực tiếp lên chiếc xe ngựa đợi sẵn bên ngoài, hai tay hắn siết chặt, tiếng phu quân rõ ràng ấy, không ngừng hiện lên trong đầu hắn, và tim hắn lại đang rỉ máu!

Năm năm rồi, năm năm nay, hắn không ngừng phái người tìm nàng, nhưng mà một lần rồi lại một lần khiến hắn thất vọng, hắn cơ hồ đã hoàn toàn bỏ cuộc, vô hồn từ biên cương trở về thì lại phát hiện, thì ra nàng luôn ở trong kinh thành, ở dưới tầm mắt của hắn.

Gặp lại nàng, hắn tưởng rằng ông trời quyến luyến hắn, nhưng mà chưa từng nghĩ qua, đây mới chính là sự trừng phạt lớn nhất mà ông trời dành cho hắn!

Hắn đã từng nghĩ qua, nếu như năm ấy nàng không chết, vậy thì, những năm này, nàng sống như thế nào? Nàng có tha thứ cho hắn, một ngày nào đó sẽ trở về bên cạnh hắn? Bởi vì, nàng dù sao đi nữa cũng mang thai hài tử của hắn!

Nhưng hấn không ngờ, khi lòng hấn đau như cắt, vô hồn đánh giấc ở biên cương, nàng lại sớm tìm được hạnh phúc của nàng và Tiêu Tịch, thành thân cùng với người nam tử đã từng chiếm trọn trái tim nàng.

Từ nụ cười tươi của nàng, hấn có thể nhìn ra, những năm nay, nàng nhất định sống rất tốt, bởi vì, nàng đã xem hấn tựa như người xa lạ, Tiêu Tịch là một nam nhân ôn nhu, y sẽ âm thầm bảo vệ nàng, cho nên, nàng nhất định hạnh phúc!

Chỉ là, nhìn thấy những cảnh này, nhìn thấy hài tử mình gọi người nam nhân khác là cha, trong lòng hấn sao lại khó chịu như vậy? Khi nàng mỉm cười hạnh phúc, ôn nhu gọi người nam nhân khác là phu quân, tim hấn đau đớn tựa như bị kiếm bén đâm vào.

Nàng đã sớm quên hấn rồi, dưới sự tổn hại do hấn gây ra với nàng, nàng đã yêu người nam nhân khác, và thành thân cùng người nam nhân khác. Còn hấn, lại không thể quên được nàng, trong năm năm nay, hấn phát hiện, hấn căn bản chưa từng quên nàng!

Một lần nữa tương ngộ, là sự trừng phạt mà ông trời dành cho hấn, trừng phạt hấn vì từng làm tổn hại nàng!

Xe ngựa, dần dần rời khỏi, ánh mắt Lãnh Như Tuyết vẫn dán chặt gian bố trang không bắt mắt ấy, mím chặt đôi môi mỏng, nhướn nụ cười khổ.

Sương Vân bố trang? Nàng thật nhẫn tâm, ngay cả tên của mình cũng bỏ sao? Hay là nàng vì muốn quên hấn, mà ngay cả tên mình cũng không muốn nhắc đến?

Mạc Nhã nhìn theo ánh nhìn của Lãnh Như Tuyết, ánh mắt thoáng qua tia phức tạp, nàng ta đột nhiên nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Tuyết, huynh quen biết người nữ tử đó sao? Nàng ta là ai vậy?”

Mãi cho đến khi không còn nhìn thấy gian bố trang ấy, Lãnh Như Tuyết mới thăm thu lại ánh nhìn, hẩn nhìn Mạc Nhã, đáp: “Nàng ấy là.....”

Vừa nói ra, hẩn lại phát hiện mình không biết phải nói tiếp thế nào, nàng là ai? Nàng là Ưu Vô Song, từng là vương phi của hẩn, là người mà hẩn yêu sâu đậm, là người nữ nhân khiến hẩn đau khổ trong năm năm nay, nhưng lại chưa từng quên đi được, là mẫu thân của hài tử hẩn, nhưng mà, nay nàng đã là thê tử của người khác, là người không có chút quan hệ gì với hẩn.

Cảm giác đau nhói trong lòng, một lần nữa tràn ngập lòng hẩn, sâu trong đáy mắt đen của hẩn thoáng qua tia đau khổ, hai tay lần nữa vô thức nắm chặt thành quyền.

Hẩn phát hiện, hẩn ngay cả tư cách trách nàng, hận nàng cũng không có, bởi vì những việc này, đều là hẩn tự làm tự chịu, là hẩn đã gây ra, nếu như khi ấy, hẩn không do dự không dứt, sớm chút hiểu rõ tình cảm của mình đối với Liên Đường, vậy thì nàng sẽ không bị tổn thương, càng không thương tâm tuyệt vọng rời hẩn mà đi.

Tất cả những việc này, đều là hẩn, là sai lầm của hẩn, dù nàng mang thai hài tử của hẩn thành thân cùng người khác, hẩn cũng không thể trách nàng, bởi vì, đều là do hẩn nàng mới như thế, hẩn có tư cách gì trách nàng chứ? Những việc này, chẳng phải đều là lỗi của hẩn sao?

Chương 249: Bởi vì trong lòng nàng còn có hấn

Trong tấm thất, Ưu Vô Song sững sờ dựa vào giường, nhìn trướng màn nhạt màu của đầu giường mà ngẩn người.

Năm năm rồi, trong năm năm này, nàng tưởng rằng nàng đã quên, nhưng khi gặp lại hấn, lòng nàng sao vẫn nhói đau? Hấn không nên xuất hiện, hấn không phải đang ở biên cương sao? Sao lại về đây?

Cố ý quên lãng trong năm năm, nay lại thành uổng công, lần nữa gặp nhau, hấn đã trở nên thành thực hơn nhiều, chỉ là, hấn vẫn tuấn mỹ, vẫn kiệt xuất như vậy, bên cạnh hấn mãi mãi không thiếu hồng nhan tri kỉ.

Người nữ tử bên cạnh hấn hôm nay có quan hệ không đơn giản với hấn chứ? Hành động thân mật của nữ tử ấy với hấn, không phải đã nói rõ rồi sao?

Trong năm năm nay, nàng tưởng rằng nàng đã quên được hấn, nhưng ngày này của năm năm sau, trong giây phút nhìn thấy hấn, nàng lại phát hiện sự nguy trang của nàng trong năm năm nay không chịu được một đòn, lòng nàng, vẫn vì hấn mà đau, khi nhìn thấy hấn tâm ý nàng vẫn bất giác loạn lên.

Cảm giác này, khiến nàng không biết phải làm thế nào, khiến nàng cảm thấy chán ghét bản thân, cho nên, nàng cố ý trước mặt hấn, ôn nhu gọi Tiêu Tịch là phu quân, đúng vậy, là nàng cố ý, khi nàng nhìn thấy sự không dám tin và đau khổ trong mắt hấn, lòng nàng cũng đang đau, nhưng mà, nụ cười của nàng lại ngọt ngào vô cùng.

Nàng là một nữ nhân nhân tâm sao? Không, đây là sự báo thù của nàng đối với sự không tin tưởng của hắn năm ấy.

Nhưng báo thù là con dao hai lưỡi, khi nàng đắm vào đối phương thì người bị thương nặng nhất vẫn là bản thân mình!

Đúng vậy, nàng hận hắn, không cách nào tha thứ sự tổn hại mà hắn từng đối xử với nàng, cho nên trong năm năm nay, nàng cố ý tránh né hắn.

Không phải bây giờ nàng sống rất tốt sao? Nàng không muốn vì sự xuất hiện của hắn mà quấy rầy đến cuộc sống của nàng!

Đúng vậy, bây giờ nàng rất ích kỉ, đó cũng là do bị ép buộc mà ra!

Năm ấy, nàng mang thai Niệm Nhi, cùng Tiêu Tịch phiêu bạt khắp nơi, trốn tránh sự truy đuổi của Lãnh Như Băng, trên đường đi nàng nếm đủ đắng cay.

Khi nàng mang thai Niệm Nhi hơn sáu tháng, nàng cuối cùng cũng phát hiện sự đáng sợ của lời nói của con người, nàng tưởng rằng mình đủ kiên cường, nhưng đối mặt với sự chỉ trích bi ai khắp nơi, nàng mới cảm nhận sâu sắc được, trong thời đại phong kiến cổ xưa này, một nữ tử vị hôn mang thai là một việc đáng sợ như thế nào.

Và chính trong lúc này, Tiêu Tịch đã giúp đỡ người cực kì yếu đuối như nàng, y kiên quyết đứng bên cạnh nàng, lạnh lùng nói với những người chỉ chỉ trích nàng, nói, nàng là thê tử của y.

Có được sự che chở của Tiêu Tịch, nàng mới có thể không cần đối mặt với ánh mắt chế giễu và hiếu kì của những người đó, nàng mới có thể thuận lợi hạ sinh Niệm Nhi.

Ba năm trước, nàng và Tiêu Tịch dẫn Niệm Nhi đến kinh thành, mở một bố trang nho nhỏ, trong mắt người ngoài, nàng và Tiêu Tịch là phu phụ, còn nàng, cũng rất vừa ý cuộc sống như vậy, điều duy nhất nàng cảm thấy ray rứt chính là sự áy náy đối với Tiêu Tịch, bởi vì nàng, mà Tiêu Tịch đến nay vẫn chưa tìm được người mình thích.

Trong những năm nay, không phải không có người thích Tiêu Tịch, và ngược lại, bởi vì y quá xuất sắc, cho nên, nữ tử thích y cũng không ít, nhưng mà vì nàng, nên Tiêu Tịch mỗi lần đều lãnh đạm cự tuyệt những nữ tử có ý với y.

Nàng biết, những việc này đều do nàng, và Tiêu Tịch càng như vậy, nàng càng áy náy, nếu như, nàng không phải đã có Niệm Nhi, nàng thật sự đồng ý gả cho Tiêu Tịch, trở thành thê tử thật sự của y, nhưng mà nàng đã có Niệm Nhi, tuy Tiêu Tịch cực kì yêu thương Niệm Nhi, nhưng nàng vẫn không thể ích kỉ như vậy, vì trong mắt nàng, Tiêu Tịch là hoàn mỹ, y xứng đáng có người nữ tử tốt hơn, còn nàng, đã không xứng với y.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác thở dài, từ trước đến nay tuy Tiêu Tịch chưa từng nói qua lời thích nàng, nhưng dưới sự âm thầm, lặng lẽ bảo vệ và che chở của y, nàng sớm đã hiểu được tấm lòng của y.

Nàng biết, Tiêu Tịch là một người rộng lượng, y tuyệt đối không để tâm việc Niệm Nhi không phải là hài tử của y, mà người thật sự không thể từ bỏ, lại chính là nàng.

Cửa tắm thất bị người đẩy ra, Tiêu Tịch bước vào, đôi mâu đen trog vắt của y lặng lẽ nhìn nàng, qua một lúc sau, mới nhẹ nhàng nói: “Đang nghĩ gì vậy?”

Ưu Vô Song đối diện với ánh mắt thanh thúy của Tiêu Tịch, lòng bỗng chua xót, nước mắt phút chốc chảy đầy mặt, nàng ngồi dậy, đưa tay nắm

lấy tay Tiêu Tịch, nghẹn ngào nói: “Tiêu Tịch, chúng ta thành thân thật có được không?”

Tiêu Tịch để mặc cho nàng nắm lấy tay y, trầm mặc một hồi lâu, mới khàn giọng nói: “Là vì hấn sao?”

Ưu Vô Song trầm mặc không nói gì, chỉ là nước mắt ưu thương trên mặt đã nói rõ tất cả, nàng không phủ nhận, nàng là một người nữ nhân ích kỉ, năm năm trước, nàng đã lợi dụng Tiêu Tịch để trốn tránh ánh mắt và lời đàm tiếu của người khác, ngày này của năm năm sau, nàng lại một lần nữa lợi dụng Tiêu Tịch để trốn tránh người nam nhân đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng mà nàng đã cố ý quên lãng năm năm.

Nhìn Ưu Vô Song mặt đầy nước mắt, Tiêu Tịch thở dài nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, nói: “Vô Song, nàng biết là, trong lòng ta chỉ luôn có nàng, ta không phủ nhận, ta thích nàng, yêu nàng, cũng yêu Niệm Nhi, ta rất hy vọng, có một ngày nàng có thể trở thành thê tử của ta, nhưng mà không phải bây giờ, ta không hy vọng sau này nàng sẽ hối hận, cho nên, ta không thể đồng ý với nàng!”

Ưu Vô Song tựa như một đứa trẻ bất lực, vùi đầu vào lòng Tiêu Tịch, nghẹn ngào nói: “Tại sao? Tiêu Tịch, nếu như huynh yêu ta, sao lại không đồng ý thành thân với ta?”

Đôi mâu đen thanh thúy của Tiêu Tịch thoáng qua tia đau khổ, đối tay ôm lấy Ưu Vô Song của y khẽ siết chặt, trầm mặc một lúc, mới khàn giọng nói: “bởi vì trong lòng nàng còn có hấn!”

Chương 250: Buông tay.

Nghe thấy lời của Tiêu Tịch, cơ thể Ưu Vô Song phút chốc cứng đờ, nàng cứ sững người như vậy trong vòng tay của Tiêu Tịch, nước mắt phút chốc phun trào như suối, ướt đi áo bào trước ngực Tiêu Tịch.

Tại sao? Năm năm rồi, có lúc, ngay cả nàng cũng cho rằng mình đã quên được hắn, nhưng tại sao Tiêu Tịch lại có thể dễ dàng nhìn ra, trong thâm tâm nàng vẫn còn hắn?

Tại sao năm năm rồi, lòng nàng vẫn vì hắn mà đau?

Không, đây không phải là điều nàng muốn, nàng không muốn yêu hắn nữa, yêu hắn, quá cay đắng, quá đau khổ, nàng thật sự không nguyện ý vì hắn mà rơi lệ.

Tiêu Tịch lặng lẽ ôm lấy Ưu Vô Song, không nói gì thêm nữa, chỉ là, trong đôi mắt đen thanh thúy của y, sự đau khổ vẫn hiện rõ vô cùng.

Và đồng thời y cũng hiểu rất rõ, cho dù năm năm qua đi, hắn vẫn chiếm trọn trái tim nàng.

Hoặc nên nói là, nàng căn bản không hề quên hắn, trong lòng nàng, Lãnh Như Tuyết từ đầu đến cuối đều chiếm một vị trí cực kì quan trọng, dù cho năm năm nay, người bên cạnh nàng là y, nhưng mà cuối cùng vẫn không thể thay thế vị trí của Lãnh Như Tuyết trong tim nàng.

Y yêu nàng, điểm này y không phủ nhận, cũng không muốn phủ nhận, y lặng lẽ bên cạnh nàng, kì thực luôn có mong ước riêng, hy vọng có một

ngày, nàng có thể thật sự yêu y, vì y mà tươi cười, vì y mà nhíu mày.

Nhưng mà năm năm rồi, y vẫn không thể chạm được đến trái tim của nàng, hỷ nộ ái ố của nàng, từ đầu chí cuối vẫn là vì Lãnh Như Tuyết.

Kì thực, nàng và y đều giống nhau, đều là đồ ngốc, biết rõ tình yêu cố chấp kia sẽ khiến bản thân bị thương, nhưng lại bất chấp tất cả, và cũng không thể khống chế được.

Hôm nay gặp lại Lãnh Như Tuyết, y nhìn thấy tình yêu mãnh liệt của hắn đối với nàng từ trong mắt hắn, cũng nhìn thấy sự tuyệt vọng và đau khổ của hắn, còn y vì xuất hiện của Lãnh Như Tuyết sẽ phải nếm trải những gì?

Y luôn biết, hai người họ đều rất yêu đối phương, nếu như trong năm năm nay, trong lòng nàng có chút ít sự tồn tại của y, y cũng sẽ không dễ dàng buông tay.

Nhưng trong giây phút nước mắt nàng rơi xuống, y đã hiểu, người nữ tử mà y bảo bọc trong năm năm nay, trong lòng cuối cùng vẫn là yêu người nam nhân đã tổn hại nàng rất sâu kia.

Nếu như trong lòng nàng không có y, thay vì nhìn thấy nàng đau khổ, không bằng y lặng lẽ buông tay, hạnh phúc của nàng ở chỗ Lãnh Như Tuyết, còn y, chỉ cần nàng hạnh phúc là được, y vốn dĩ là người ngoài, vốn dĩ không nên yêu.

Y luôn hiểu rõ, nàng thuộc về Lãnh Như Tuyết, nhưng y lại cố chấp không muốn buông tay, luôn mang tia hy vọng, hy vọng có một ngày, nàng sẽ yêu hắn.

Nhưng nay, là lúc y nên buông tay rồi, dù cho nàng cố ý trốn tránh, nhưng ông trời cũng sẽ đưa nàng về bên cạnh Lãnh Như Tuyết, bởi vì, nàng được định sẵn là thuộc về hắn.

Y trước nay luôn đăm nhiên, nhưng nay lần đầu tiên trong lòng y có đổ kị, đúng vậy, y đổ kị Lãnh Như Tuyết, đổ kị hắn có thể dễ dàng có được tình yêu của nàng, cho dù trong mắt y có sự đau khổ, cũng đều là do đổ kị.

Y đã từng ích kỉ nghĩ qua, hy vọng Lãnh Như Tuyết mãi mãi đừng xuất hiện, bởi vì, chỉ cần hắn không xuất hiện, y sẽ có thể lảng lảng bên cạnh bảo vệ nàng, nhìn nàng, cảm nhận hỷ nộ ái ố của nàng, từng cái nhíu mày từng nụ cười của nàng, y không mong muốn nhiều, y chỉ cần lảng lảng bên cạnh nàng, chỉ như vậy thôi y đã mãn nguyện.

Nhưng mà ý trời không thể cãi, dù cho đó là hy vọng nhỏ nhoi của y, ông trời vẫn không thành toàn, bởi vì, nàng sớm đã định sẵn thuộc về Lãnh gia, sự xuất hiện của Lãnh Như Tuyết không phải là việc ngoài ý muốn, mà là sự sắp đặt của ông trời.

Còn y, mới là người ngoài ý muốn không giữ lấy trái tim mình, mọi thứ đều kết thúc rồi, y còn lại, chỉ là một cái vỏ mai mọt.

Tâm thất tĩnh lặng, không khí khiến người ta ngộp ngạt.

Qua một lúc lâu, Ưu Vô Song đột nhiên đẩy Tiêu Tịch ra, lấy tay lau đi nước mắt trên mặt, nhìn Tiêu Tịch, nói: “Tiêu Tịch, xin lỗi!”

Lòng Tiêu Tịch khẽ nhói đau, y thu lại sự đau khổ trong đáy mắt, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen óng của Ưu Vô Song, nở nụ cười ôn nhu, nói: “Vô Song, nàng không cần nói xin lỗi với ta, ta chỉ hy vọng, nàng có thể hiểu được lòng mình, có thể biết được mình muốn gì!”

Ưu Vô Song cắn chặt môi, cố gắng đè nén nước mắt sắp tuôn ra, nói: “Tiêu Tịch, cho ta chút thời gian có được không? Cho ta thời gian, để ta quên đi....”

Trong ánh mắt của Tiêu Tịch có sự ôn nhu và ưu thương nhân nhật, nụ cười ôn nhu trên mặt vẫn không thay đổi, lãnh đạm nói: “Được!”

Nhìn sự ưu thương trong mắt Tiêu Tịch, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy lòng cay đắng, người nam nhân ôn nhu như ngọc này luôn lảng lạng bên cạnh nàng, luôn lảng lạng bảo vệ nàng, vì nàng mà bỏ ra tất cả, nhưng trong lòng nàng lại có người khác, lại nghĩ đến người nam nhân đã làm nàng tổn thương nặng kia.

Ưu Vô Song thật sự có lỗi với Tiêu Tịch, có lỗi với người nam nhân tựa như thần tiên này, nàng nợ y, e rằng kiếp này khó mà trả hết được!

Ưu Vô Song ơi Ưu Vô Song, sao ngươi có thể nhẫn tâm gây tổn thương cho người nam nhân tốt như vậy? Sao ngươi có thể nhẫn tâm, làm theo ý mình, yên tâm như vậy mà đón nhận sự che chở và quan tâm của y?

Có lẽ, là lúc nàng nên quên rồi, thay vì tiếp tục đau khổ, sao nàng không lựa chọn buông tay? Nếu như khi ấy nàng lựa chọn chạy trốn, vậy thì, cứ để nàng tiếp tục con đường mình đã chọn đi!

Lãnh Như Tuyết, người nam nhân đã từng gây tổn thương nặng cho nàng này, người nam nhân mà nàng từng yêu sâu sắc này, có phải nàng nên mỉm cười nói lời tạm biệt với hắn?

Chương 251: Lãnh Như Phong tên khốn kiếp người

Xe ngựa, dần dần đi trên đường phố trong kinh thành, Mạc Nhã nhìn sắc mặt âm u của Lãnh Như Tuyết, trong lòng đột nhiên không vui, nàng ta đột nhiên hỏi: “Tuyết, huynh có phải thích nữ tử đó không?”

Biểu tình Lãnh Như Tuyết bỗng cứng đờ, trầm mặc không nói gì, hẳn sao có thể không thích được? Trong năm năm nay, hẳn căn bản chưa từng quên nàng, nhưng còn nàng? Nay nàng đã trở thành thê tử của người khác rồi.

Mạc Nhã thấy Lãnh Như Tuyết không nói gì, đột nhiên đưa tay kéo lấy tay áo Lãnh Như Tuyết, nói: “Tuyết, Mạc Nhã thích huynh.”

Lãnh Như Tuyết nhẹ nhàng rút lại tay áo từ tay Mạc Nhã, lãnh đạm nhìn nàng ta, nói: “Người người nên thích là lục hoàng huynh, chứ không phải ta!”

Mạc Nhã cố chấp nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Tuyết, huynh biết muội không thích hẳn ta! Khi ấy, ta chỉ thích huynh!”

Gương mặt tuấn mỹ của Lãnh Như Tuyết không có biểu cảm gì, hẳn chỉ lãnh đạm nhìn Mạc Nhã, nói: “Ta sẽ không lấy bất cứ người nào.”

Ngoại trừ nàng ra, nhưng nàng đã thành thân rồi, Song Nhi Song Nhi ta làm sao có thể quên được nàng?

Mạc Nhã nhíu mày, có chút không cam tâm nói: “Tại sao? Nếu như là nữ tử khi nãy thì sao? Tuyết, huynh nói dối, huynh thích nàng ta!”

Lãnh Như Tuyết không nói gì, đối diện với sự tri vấn của Mạc Nhã, hần đều im lặng.

Mạc Nhã là nữ nhi của một thủ lĩnh bộ lạc ở biên cương, khi hần ở biên cương, từng có một lần, trúng phải quỷ kế của địch, cùng Lãnh Như Phong thân mang trọng thương, và cùng binh lính mất liên lạc, là phụ thân của Mạc Nhã đã cứu họ.

Sau khi vết thương họ lành lại đưa họ về với binh sĩ, và Mạc Nhã chính là quen biết hần từ khi ấy, lần này về kinh thành, Mạc Nhã cũng theo đến, và phụ hoàng vì để ổn định biên cương, có lẽ cũng có ý định liên hôn, Lãnh Như Phong biết ý nghĩ trong lòng của ông ta, cho nên đã sớm một bước xin phụ hoàng ban hôn cho hần ta và Mạc Nhã.

Nhưng mà Mạc Nhã đối với hành động của Lãnh Như Phong cực kì bất mãn, luôn thích bám riết lấy hần, hôm nay, là nàng ta bám lấy hần đến kinh thành, cho nên, hần không còn cách nào đành cùng nàng ta ra đây, và lần ra ngoài này lại tình cờ gặp được người nhân nhi mà hần nhung nhớ suốt năm năm nay, lại biết được nàng đã thành thân và hạ sinh hài tử của hần.

Xe ngựa, dừng trước cửa thất vương phủ, Mạc Nhã cùng Lãnh Như Tuyết bước xuống xe ngựa, Lãnh Như Phong đã sớm một bước đợi trước cửa vương phủ.

Mạc Nhã nhìn thấy Lãnh Như Phong, mặt nhất thời xụ lại, không vui nói: “Người lại đến đây làm gì? Ta không muốn gặp người!”

Lãnh Như Phong cười nhạt, nhìn Mạc Nhã nói: “Kì thực ta cũng không muốn nhìn thấy nàng lắm, chỉ là, đừng quên, nàng bây giờ là vương phi sắp qua cửa của ta, vì Như Tuyết, ta không thể không đón nàng về!”

Liễu mi nhíu lại, nói: “Ta sẽ không theo người đi, người ta thích là Tuyết! Người mau đi nói với hoàng đế các người nói là không muốn lấy ta!”

Đối với sự tranh cãi của hai người, Lãnh Như Tuyết đã nhìn quen, hẳn không thềm quan tâm Lãnh Như Phong, mà chỉ lẳng lặng đi vào vương phủ.

Mạc Nhã thấy Lãnh Như Tuyết rời khỏi, cũng theo đi, nhưng lại bị Lãnh Như Phong kéo lại, hỏi: “Hôm nay các người đi đâu?”

Mạc Nhã tức giận liếc nhìn Lãnh Như Phong, tức giận nói: “Buông tay!”

Lãnh Như Phong buông Mạc Nhã ra, nhún nhún vai, nói: “Được thôi, nhưng mà ta nói cho nàng biết, nếu như nàng thích Như Tuyết, vậy thì người sẽ uống công thôi, đệ ấy sẽ không thích nàng đâu! Đệ ấy đã có người mình thích rồi!”

Mạc Nhã nghe thấy lời Lãnh Như Phong, gương mặt kiêu diễm nhất thời trầm hẳn, hạ giọng nói: “ta biết, hôm nay ta thấy người nữ nhân đó, nàng ta đích thật rất đẹp, nhưng mà, nàng ta đã thành thân rồi, nàng ta gọi người khác là phu quân, Tuyết sao có thể thích nàng ta?”

Nghe thấy lời Mạc Nhã, lòng Lãnh Như Phong bỗng nhói lại, hẳn đột nhiên nắm lấy tay Mạc Nhã, thất thanh nói: “Cái gì? Hôm nay nàng nhìn thấy nàng ấy?”

Hành động đột ngột này của Lãnh Như Phong làm Mạc Nhã giật mình, nàng ta nhíu mày, không vui nói: “Buông tay! Liên quan gì tới người! Người làm ta đau!”

Lãnh Như Phong biết mình thất thái, vội buông tay Mạc Nhã ra, gấp rút hỏi: “Như Tuyết có gặp nàng ấy không? Nàng có biết nàng ấy tên là gì

không?”

Mạc Nhã có chút ngờ hoặc nhìn Lãnh Như Phong, suy nghĩ một lúc, mới nói: “Ta nghe Tuyết gọi nàng ta là Song Nhi, tên nàng ta thế nào ta sao biết được?”

Song Nhi? tim Lãnh Như Phong nhảy rộn lên, thật là nàng sao? Thì ra nàng còn sống? Đợi đã, Mạc Nhã nói là nàng đã thành thân, gọi người khác là phu quân, việc này là thế nào? Không lẽ Vô Song thật sự thành thân với người khác sao?

Đối diện với hành động thất thường của Lãnh Như Phong, Mạc Nhã lại cảm thấy đặc biệt hứng thú, nàng ta dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Lãnh Như Phong, đột nhiên hỏi: “Người lo lắng vậy làm gì? Không lẽ người cũng thích người nữ nhân đó?”

Lãnh Như Phong lãnh đạm liếc nhìn Mạc Nhã, nói: “Nàng đừng quản ta thích ai, nói tóm lại, hôn sự của nàng và ta đã định rồi! còn nữa, nàng tốt nhất đừng bám lấy Như Tuyết, ở đây không phải Đại Mạc của nàng, nếu không nàng sẽ bị gọi là nữ nhân lăng loãn!”

Nói rồi, Lãnh Như Phong không thèm quan tâm Mạc Nhã, quay người đi vào vương phủ.

Mạc Nhã mặt đỏ ửng, nàng ta cảm hận trừng mắt nhìn bóng dáng của Lãnh Như Phong, dậm chân, tức giận hét: “Lãnh Như Phong! Tên khốn kiếp người, Mạc Nhã ta sẽ không thành thân với người! Tuyệt đối không!”

Lãnh Như Phong nghe thấy tiếng hét của nàng ta, đột nhiên dừng bước, quay đầu tựa cười phi cười liếc nhìn Mạc Nhã: “Phụ hoàng đã đồng ý hôn sự của chúng ta, qua mấy ngày nữa, người sẽ đến, dù nàng không

muốn gả cho ta, cũng không thể gả cho Như Tuyết, ta khuyên nàng vẫn là ngoan ngoãn gả cho ta!”

Mạc Nhĩ cắn chặt môi, căm hận trừng Lãnh Như Phong, nếu như ánh mắt có thể giết người, vậy thì, Lãnh Như Phong sớm đã chết dưới ánh mắt của nàng ta rồi!

Chương 252: Quyết định của Lãnh Như Tuyết

Thất vương phủ.

Trong thư phòng.

“Như Tuyết, hôm nay đệ đã gặp nàng ấy?” Lãnh Như Phong từ bên ngoài đi vào, nhìn Lãnh Như Tuyết xoay lưng lại với hắn mà hỏi.

Lãnh Như Tuyết không nói gì, đôi mắt đen thâm trầm của hắn lảng lảng nhìn cảnh sắc bên ngoài, không động đậy.

“Như Tuyết!” Lãnh Như Phong thấy Lãnh Như Tuyết trầm mặc, bất giác không nhẫn nại hỏi lần nữa: “Đệ có phải đã gặp nàng ấy? Nàng ấy có khỏe không?”

Lãnh Như Tuyết từ từ quay người lại, mắt đen thâm trầm chứa đầy đau khổ, lãnh đạm nói: “Nàng ấy thành thân rồi, nàng ấy.....”

Lời tiếp sau đó Lãnh Như Tuyết phát hiện mình không nói ra nổi, cả trái tim như bị người khác moi sống ra, cảm giác đau đớn ấy, khiến hắn không cách nào chấp nhận đó là sự thật.

“Thành thân?” trong lòng Lãnh Như Phong khẽ nhói đau, nhưng mà hắn ta rất nhanh đã kiên định lại, nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Chính miệng nàng ấy nói với đệ sao? Nàng ấy nói với đệ, nàng ấy thành thân rồi?”

Lãnh Như Tuyết hít một hơi thật sâu, đè nén cảm giác đau đớn trong lòng, nhìn Lãnh Như Phong từ từ nói: “Bây giờ nàng ấy ở cùng với Tiêu

Tịch, chính tai đệ nghe thấy nàng ấy gọi Tiêu Tịch là phu quân, còn Tiêu Tịch cũng không phủ nhận, ngay cả hài tử.....”

Nói tới đây, Lãnh Như Tuyết đột nhiên ngừng lại, ánh mắt chứa đầy đau khổ.

“Hài tử?” Lãnh Như Phong khẽ sửng sốt, nói: “Nàng ấy đã có hài tử?”

Lãnh Như Tuyết đột nhiên cười khổ cay: “Là hài tử của đệ, bây giờ đã hơn bốn tuổi rồi và gọi Tiêu Tịch là cha.”

Lãnh Như Phong sửng ngờ, hắn ta không ngờ, khi Ưu Vô Song rời khỏi kinh thành, đã mang thai cốt nhục của Lãnh Như Tuyết, nhưng sao khi ấy nàng lại không nói?

Có lẽ nhìn ra nghi hoặc của Lãnh Như Phong, Lãnh Như Tuyết từ từ lấy trong tay áo ra một đơn thuốc, cay đắng nói: “Khi ấy sau khi nàng ấy rời khỏi, đệ phát hiện ra đơn thuốc này trong tấm thất nàng ấy, đây là đơn thuốc an thai, cho nên, ta mới biết được thì ra...thì ra nàng ấy đã mang thái hài tử của đệ.”

Lãnh Như Phong không ngờ sự việc lại trở nên không thể cứu chữa như vậy, trong năm năm nay, hắn ta và Lãnh Như Tuyết cứ cho rằng nàng đã không còn trên thế gian này, và trong năm năm này, hắn ta cũng rất rõ tình cảm của Lãnh Như Tuyết đối với nàng sâu nặng thế nào, vốn dĩ tưởng rằng mất đi nàng, Lãnh Như Tuyết sẽ sống cô độc cả đời, nhưng không ngờ, sau năm năm, nàng lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa đã thành thân.

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Phong bất giác khẽ thở dài, nói: “Vậy đệ chuẩn bị làm gì? Cứ như vậy mà bỏ cuộc sao? Cho dù Vô Song có thành thân cùng người khác hay không, phụ hoàng mà biết được sự tồn tại của đứa bé, người cũng sẽ không để hoàng tôn của mình lưu lạc bên ngoài đâu.”

Lãnh Như Tuyết trầm mặc một lúc, đột nhiên nói: “Năm năm trước, đệ đã không thể khiến bản thân mình bỏ cuộc, nay đệ lại càng không! Hơn nữa, nàng đã hạ sinh hài tử của đệ!”

Lãnh Như Phong nhìn sự kiên định thoáng qua trong mắt Lãnh Như Tuyết, không nhịn được hỏi: “Đệ định làm thế nào?”

Khóe môi Lãnh Như Tuyết cong lên nụ cười kiên định, quay đầu nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, lãnh đạm nói: “Đệ biết đệ không có tư cách xin nàng tha thứ cho đệ, nhưng lần này, đệ tuyệt đối không buông tay, dù cho nàng ấy có hận đệ, đệ cũng đưa nàng ấy trở về bên cạnh mình!”

Lãnh Như Phong trầm mặc không nói gì, qua một lúc sau, đột nhiên nói: “Như Tuyết, gần đây sức khỏe phụ hoàng không tốt, bên đại hoàng huynh đã bắt đầu có dã tâm, đệ nên biết, nếu như đại hoàng huynh lên ngôi, người đầu tiên đại hoàng huynh đối phó sẽ là đệ!”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong ngừng lại, rồi tiếp: “Lần này, phụ hoàng đột nhiên tiêu đệ từ biên cương về, trong lòng có lẽ sớm đã có ý muốn truyền hoàng vị cho đệ, còn đại hoàng huynh nhất định đã đoán được ý của phụ hoàng, nay trong tay đệ nắm giữ một nửa binh lực của Tây Diêm, còn đại hoàng huynh lại nắm giữ một nửa, hơn nữa hãn ta là thái tử, tình hình e là không có lợi đối với đệ.”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, Lãnh Như Tuyết chỉ lãnh đạm cười, nói: “Huynh biết đệ vốn không để tâm mà.”

Lãnh Như Phong nhíu mày, nói: “Ta biết đệ vốn không để tâm, nhưng mà đệ nghĩ như vậy, đại hoàng huynh lại không nghĩ như thế, hơn nữa, đại hoàng huynh đối với Vô Song vẫn còn muốn có được. Trong lòng đệ biết rõ, nếu như đại hoàng huynh biết được Vô Song vẫn còn sống, hơn nữa lại ở

trong kinh thành, đệ cho rằng đại hoàng huynh sẽ dễ dàng buông tay? Nếu như đại hoàng huynh đăng lên đế vị, đệ lấy gì bảo vệ Vô Song? E là đến lúc đó, đệ ngay cả thân mình còn khó bảo giữ nữa!”

Lãnh Như Tuyết trầm mặc, hẳn biết những lời Lãnh Như Phong nói là sự thật, với dã tâm của Lãnh Như Băng, và truyền thuyết trăm năm trước, bất kể trong lòng hẳn ta có yêu Ưu Vô Song hay không, chỉ cần hẳn ta biết Ưu Vô Song vẫn còn sống, hẳn ta sẽ không dễ dàng buông tay!

Đến lúc đó, hẳn sao có thể mở to mắt nhìn nàng một lần nữa rời khỏi hẳn? Không thể được! Hẳn tuyệt đối không thể để nàng một lần nữa rời khỏi hẳn! Năm năm rồi, trong năm năm nay, hẳn cứ như cái xác không hồn, không có suy nghĩ, cái mà có chỉ là tê dại và giết chóc!

Những ngày tháng như vậy, hẳn không muốn nếm trải thêm lần nữa, một lần đã khiến hẳn đau đớn không muốn sống, hẳn tuyệt đối không thể tiếp tục chịu được những ngày tháng không có nàng ở bên cạnh!

Hẳn kì thực không hề thích trở thành nhất quốc chi quân, nhưng mà, hẳn cũng biết, lời Lãnh Như Phong nói là thật, hẳn và Lãnh Như Băng trước nay luôn bất hòa, và Lãnh Như Băng đối với nàng luôn có ý muốn chiếm làm của mình, nếu như bị hẳn ta biết được lúc này nàng đang ở kinh thành, e là hẳn ta rất nhanh sẽ ra tay với nàng!

Hẳn và Lãnh Như Băng xưa nay bất hòa, nếu như Lãnh Như Băng đăng lên đế vị, người đầu tiên đối phó, cũng nhất định là hẳn!

Chương 253: Song Nhi ta rất nhớ nàng.

Vân Nhi ôm lấy khúc lụa màu hồng, nói với Ưu Vô Song đang đùa với Niệm Nhi: “Người ta bảo tiểu thư đi mới có thành ý.”

Ưu Vô Song đặt Niệm Nhi xuống, có chút ngờ hoặc nhìn Vân Nhi, nói: “Việc này trước nay không phải người đi sao?”

Vân Nhi cũng có chút ngờ hoặc nói: “Hộ này nô tì chưa đi qua, là hôm qua mới đến, mua được mấy khúc vải, hôm nay sai người đến, muốn tiểu thư đích thân đi may đo.”

Ưu Vô Song nhíu nhíu mày, nàng tuy không muốn đi, nhưng mà vì cửa tiệm, cũng không thể không đi, nhưng mà, yêu cầu giống như của hộ gia đình này cũng không phải là lần đầu tiên, trước kia, cũng từng có tiểu thư đại hộ tìm nàng, đó đều là những tiểu thư phú gia thường đến tiệm vải, có người là thật sự muốn may áo, nhưng có người lại vì Tiêu Tịch.”

Không lẽ, lần này tiểu thư hộ này thích Tiêu Tịch sao? Nhưng mà hộ ấy hôm qua mới đến, hôm qua Tiêu Tịch không ở đây, đáng lẽ không gặp Tiêu Tịch mới đúng a?

Nhưng mà Ưu Vô Song tuy lòng nghi ngờ, nhưng nàng vẫn nhận lấy khúc tơ lụa từ tay Vân Nhi, nói: “Người trông tiệm cho tốt, lát nữa Tiêu Tịch trở về, ta đi một lúc.”

Vân Nhi đưa vải lụa cho Ưu Vô Song, sau đó ôm Niệm Nhi dậy, nói: “Tiểu thư, hay là để nô tì đi thay?”

Ưu Vô Song ôm lấy vải lụa, lắc lắc đầu, nói: “Nếu như hộ ấy bảo ta đi một chuyến, vậy thì ta đi, người hãy ở lại trông tiệm.”

Nói rồi, Ưu Vô Song lại hỏi rõ đại chỉ của hộ ấy, sau đó ôm lấy vải, đi ra ngoài.

Bố trang nàng mở không lớn, vì không để phức tạp, cho nên cũng không mời thêm người, thường ngày việc lớn nhỏ trong bố trang đều là do chính tay nàng và Vân Nhi làm, nữ hồng nàng không giỏi, việc thủ công cơ hồ đều là Vân Nhi làm, nàng chỉ phụ trách cắt và thiết kế kiểu.

Cho nên, có khi đi đo may theo kích thước, Vân Nhi không có thời gian, nàng cũng thỉnh thoảng đi một lúc, còn Tiêu Tịch thỉnh thoảng cũng giúp đỡ.

Ra ngoài cửa tiệm, Ưu Vô Song đi theo hướng Vân Nhi nói, Tây thành, cách nơi của nàng một chặn đường, cần phải đi qua mấy con phố khá phồn hoa, cũng chính vì thế, thường ngày Ưu Vô Song rất ít đi Tây thành.

Mặt trời rất gắt, chiếu đến Ưu Vô Song đầu óc choáng váng, bước chân của nàng bất giác tăng nhanh.

Đi qua mấy con phố người qua kẻ lại, rẽ vào ngõ khá thanh tịnh, Ưu Vô Song cuối cùng cũng thở phào, nàng chiếu theo địa chỉ, tìm được hộ ấy, gõ nhẹ cửa.

Cửa rất nahngh đã mở ra, một lính canh mặc thanh mào tú đứng trước cửa, nhìn Ưu Vô Song, hỏi: “có chuyện gì?”

Ưu Vô Song nhìn tên lính canh ấy, cười nói: “Ta là người của Sương Vân bố trang, không phải tiểu thư nhà người muốn may y phục sao?”

Lính canh ấy sau khi nghe thấy lời của Ưu Vô Song, ánh mắt thoáng qua tia sáng, sau đó lướt nhìn Ưu Vô Song một lúc, rồi nói: “Đi theo ta.”

Ưu Vô Song theo lính canh ấy vào trong vườn, phát hiện viện lạc từ ngoài nhìn không bắt mắt này, sau khi vào trong mới phát hiện hoàn toàn khác hẳn.

Viện lạc này đặc biệt rộng lớn, trong vườn có chiếc cầu nhỏ nước chảy qua, núi giả lầu các, vân vân, cư nhiên còn có một hồ sen không nhỏ, bây giờ trong hồ nở đầy hoa sen, khiến người khác không khỏi ngẩn nhìn.

Nhưng mà trong thời cổ đại này, nhà của người có tiền có viện lạc như vậy là chuyện rất bình thường, Ưu Vô Song còn gặp qua viện lạc còn lớn hơn của họ này, cho nên, cũng không cảm thấy lạ!

Dù sao, trong kinh thành, người có tiền nhiều vô số! Bây giờ họ này, nhiều lắm cũng chỉ là một hộ tương đối giàu có trong kinh thành mà thôi!

Lính canh dẫn Ưu Vô Song rẽ qua mấy hành lang, sau đó dừng trước một gian nhĩ phòng, sau đó nói với Ưu Vô Song: “Chủ tử của ta ở trong ấy, người tự mình vào trong đi!”

Nghe thấy lời lính canh ấy, trong lòng Ưu Vô Song phút chốc thoáng qua tia cảm giác kì lạ, nhưng lại không nghĩ ra kì lạ ở đâu, chỉ còn cách nhìn hẳn ta một cái, sau đó đẩy cửa nhĩ phòng ra, bước vào trong.

Bên trong nhĩ phòng bày trí đơn giản, cũng rất trang nhã, nhưng mà lại khiến Ưu Vô Song cảm thấy kì quái, nàng không nói ra nơi đâu kì quái, chỉ là trong lòng cảm thấy gian nhĩ phòng này có gì đó không đúng.

Ưu Vô Song không hề nghĩ nhiều, nhìn trong phòng không có người, đang định lui ra ngoài, tìm người hỏi xem, vừa mới quay người, đã đâm

phải một vòng ngực ấm áp.

“Song Nhi nàng đã đến rồi.”

Trong lòng Ưu Vô Song giật thót, ngẩn đầu, đối diện với đôi mâu đen thâm trầm, nhìn người quen thuộc trước mắt, nụ cười trên mặt nàng phút chốc sững lại, khúc vải ôm trong tay cũng phút chốc rơi xuống đất.

Nhìn Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết không còn nhìn được nhưng nhớ trong lòng, vội ôm chặt lấy nàng vào lòng, đôi tay rắn chắc của hắn vòng lấy eo nàng, áp sát thân hình nhỏ nhắn của nàng sát vào người mình, phảng phất như sợ hễ buông tay, nàng sẽ biến mất.

Ưu Vô Song bị Lãnh Như Tuyết ôm vào lòng, cảm nhận được hơi thở quen thuộc và nhịp tim mạnh mẽ của hắn, nhất thời quên cả vùng vẫy, cứ như vậy, lẳng lặng, bị hắn ôm chặt trong lòng.

Qua một lúc sau, nàng mới hồi thần, cắn chặt môi, hạ thấp giọng: “Người làm gì vậy? Mau buông ta ra!”

Ngón tay mát rượi của Lãnh Như Tuyết nhẹ nhàng lướt qua gò má nàng, ánh mắt thâm trầm nhìn nàng, khàn giọng nói: “Song Nhi, ta thật sự rất nhớ nàng.”

Ưu Vô Song vùng vẫy dùng hai tay đẩy hắn, tức giận nói: “Lãnh Như Tuyết, người buông tay…….”

Tuy nhiên, khi nàng lần nữa đối diện với đôi mâu đen thâm trầm của hắn, những lời phía sau, phút chốc nghẹn lại trong cổ họng.

Chương 254: Rơi vào bẫy

Nhìn đôi mắt đen chứa đầy ưu thương và đau khổ, còn có một tia ai cầu, cứ như một đáy đầm sâu thẳm, thoáng chốc hút linh hồn nàng vào bên trong, một cảm giác cay đắng phút chốc dâng trào, khiến lớp vỏ ngụy trang của nàng phút chốc tan vỡ.

Nàng sửng sờ nhìn hắn, nhìn sự ưu thương trong mắt hắn và kiếm mi nhíu chặt kia, giữa mi mày hắn lộ ra sự ai cầu và thấp kém khiến lòng nàng thất chặt.

Hắn là Lãnh Như Tuyết sao? Là Lãnh Như Tuyết luôn kiêu ngạo, thần thái hơn người tựa như đứa con kiêu hãnh của ông trời đó sao?

Hắn đích thực là đứa con kiêu hãnh của ông trời, hắn là vương gia tuần mã nhất, cùng là vương gia được hoàng đế sủng ái nhất, nhưng nay, nhìn hắn, lại giống như một đứa bé cực kì yếu ớt.

Ưu Vô Song vô thức đưa tay, nhẹ nhàng sờ vào hai kiếm mi nhíu chặt của hắn, trong nàng đột nhiên có một cảm giác mãnh liệt, đó chính là xoa bằng đi đôi kiếm mi nhíu chặt kia của hắn, nhưng khi ngón tay nàng nhẹ nhàng chạm vào làn da ấm nóng của hắn, nàng mới giật nảy mình, vội rút tay lại.

Nàng đang làm gì vậy? Rõ ràng đã quyết định buông tay, sao khi nhìn thấy hắn như vậy, nàng lại mềm lòng?

Không, nàng không muốn cuộc sống bình yên của nàng bị hắn quấy rầy, nàng không muốn hắn một lần nữa ảnh hưởng đến cảm xúc của nàng, yêu

hắn quá khổ, không phải là thứ nàng có thể chịu đựng được! Tiếp tục dây dưa như vậy, đến cuối cùng người bị tổn thương mãi mãi là nàng!

Nàng đột nhiên nhớ lại, năm năm trước, ở Vô Trần điện, hắn đã từng ôn nhu ôm lấy nàng, nói hắn yêu nàng, bảo nàng trở thành vương phi của hắn lần nữa, bảo nàng cho hắn cơ hội lần nữa, để hắn yêu nàng.

Nhưng khi nàng lòng đầy vui mừng tiếp nhận hắn, Liên Đường lại xuất hiện, sự không tin tưởng của hắn, một lần nữa tổn hại nàng sâu, và bây giờ, không lẽ nàng lại lần nữa sa vào vết xe đổ đó sao?

Không, nàng không muốn như vậy, bây giờ tuy không có Liên Đường, nhưng thiếu nữ mỹ mạo bên cạnh hắn hôm ấy, nàng chưa từng quên, nàng làm sao có thể, dễ dàng bị hắn tổn hại lần nữa?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song trong phút chốc thanh tỉnh lại, nàng cắn lấy môi, hai tay thì trước vòm ngực rắn chắc của hắn, tức giận nói: “Lãnh Như Tuyết, người rốt cuộc muốn thế nào?”

Lãnh Như Tuyết mi mày nhíu chặt, nhìn gương mặt đầy phẫn nộ và hoài nghi trước mắt, sự không tin trên gương mặt nàng làm lòng hắn đau nhói, khiến hắn nếm trải được cảm giác đau khổ mà khi ấy hắn gây ra cho nàng.

Hắn đau khổ nhìn nàng, biết rõ là nàng đang kháng cự sự động chạm của hắn, nhưng hắn lại không nguyện ý buông tay, trong đôi mắt đen thâm trầm của hắn, lúc này chỉ còn lại sự ai cầu và thấp hèn, hắn đặt nhẹ đầu trên đôi vai yếu ớt của nàng, khàn giọng nói: “Song Nhi.....xin lỗi.....trở về bên cạnh ta được không? Đừng rời khỏi ta.....”

Cảm giác cay đắng khó khăn lắm mới đè nén được, một lần nữa dâng lên trong thâm tâm Ưu Vô Song, cảm giác cay cay nơi khóe mắt, khiến

nước mắt nàng nhẫn nhịn lâu kia không chịu sự khống chế mà tuôn trào, nàng cắn chặt môi, không để bản thân phát ra bất cứ âm thanh nào.

Nàng không muốn, không muốn trở về trước kia, nàng không muốn một lần nữa vì hắn mà rơi lệ, Ưu Vô Song, hãy dừng cảm lên, chỉ cần người có thể từ bỏ, người nam nhân này sẽ không thể tổn hại người!

“Đủ rồi!” Ưu Vô Song không còn nhẫn được nữa, dùng hết sức lực toàn thân, đẩy mạnh Lãnh Như Tuyết ra, lúc này, gương mặt nàng sớm đã đầy lệ, nhưng đôi mắt ướt đẫm lệ của nàng lại phản nộ nhìn người nam nhân đầy vẻ ưu thương trước mắt, tức giận nói: “Lãnh Như Tuyết, khi ấy là người lựa chọn buông tay, người dựa vào gì mà bây giờ yêu cầu ta tha thứ cho người? Người luôn một lần rồi lại một lần như vậy, năm năm trước cũng vậy, bây giờ cũng thế, rốt cuộc người muốn thế nào mới chịu buông tha cho ta?”

Lãnh Như Tuyết sửng người nhìn khuôn mặt đầy lệ của Ưu Vô Song, nước mắt và sự phản nộ chỉ trích của nàng, khiến lòng hắn nhói lại, hắn vô thức đưa tay, muốn lau đi nước mắt trên mặt nàng, nhưng lại bị nàng vô tình gạt bỏ.

“Song Nhi...” sự tuyệt quyết trên mặt nàng khiến hắn hoảng loạn, hắn không còn quan tâm sự vùng vẫy của nàng, ôm chặt nàng vào lòng, trầm giọng nói: “Song Nhi....đừng như vậy.....nàng như vậy lòng ta rất đau.....”

Dứt lời, hắn không đợi nàng có phản ứng gì, cúi đầu áp lên môi nàng.

Nụ hôn của hắn, rất ôn nhu, nhưng lại mang tia ưu thương, đây không phải là cảm giác nàng quen thuộc, nhưng lại khiến nước mắt nàng trào dâng như suối, bởi vì, lòng nàng, vẫn vì người nam nhân này mà đau, nàng thậm chí, vẫn còn nhớ nụ hôn và vòng tay của hắn.

Nước mắt cay đắng của nàng, bị hấn nhẹ nhàng hôn đi, hấn cảm nhận được sự phản kháng và đau khổ trong lòng nàng, hấn biết, là vì hấn, nàng mới thương tâm như vậy, mới đau khổ như vậy, hấn không nên lần nữa tổn thương nàng, nhưng hấn không thể nào thuyết phục bản thân buông tay, và không yêu nàng!

Dù bây giờ nàng đã trở thành thê tử của người khác, hấn cũng không nguyện ý buông tay, bởi vì, hấn không muốn bản thân hối hận lần nữa, hấn không muốn giống như năm năm trước, trở thành một cái xác biết đi không có linh hồn!

Năm năm nay, biết bao ngày đêm, hấn hồi ức lại sự ấm áp của nàng trong đau khổ, nhưng trái tim lạnh giá ấy, vẫn luôn chìm ngập trong vực sâu của đau khổ, và lần này, hấn sẽ không để nàng rời khỏi hấn lần nữa, hấn sẽ không buông tay, tuyệt đối không buông tay!

Cơ thể Ưu Vô Song khẽ run rẩy, nàng chỉ cảm thấy sức lực toàn thân từng chút từng chút bị rút đi, nàng rất muốn đẩy hấn ra, nhưng nàng phát hiện, nàng một chút sức lực cũng không có, đầu nàng bắt đầu trở nên hỗn loạn, sau đó đầu óc trống không, mất đi tri giác trong vòng tay của Lãnh Như Tuyết.

Chương 255: Bầu không khí trước cơn mưa gió

Ôm lấy cơ thể mềm mại đã ngắt đi của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết lấy tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt nàng, động tác của hấn cực kỳ ôn nhu, phảng phất như đang nâng niu một món chân bảo vô cùng quý giá.

Hấn cúi đầu, một lần nữa nhẹ nhàng áp lên môi nàng một nụ hôn, khàn giọng nói: “Song Nhi, xin lỗi, ta cũng không muốn đối với nàng như vậy, nhưng mà, đây là cách duy nhất, khiến nàng trở về bên cạnh ta! Vì sự an

toàn của nàng, ta cần phải giữ nàng bên cạnh ta, ta biết nàng nhất định sẽ trách ta, nhưng ta chỉ có thể làm vậy.....”

Hắn biết, nàng đối với việc của Liên Đường năm năm trước vẫn canh cánh trong lòng, trong lòng vẫn còn hận hắn, càng không dễ dàng cùng con trai trở về bên cạnh hắn, cho nên, hắn không thể không bày kế, dụ nàng ra, sau đó cưỡng ép nàng đưa về thất vương phủ.

Còn về phía cửa tiệm, hắn đã phái Ngạo Phong đi nói chuyện với Tiêu Tịch, tin rằng, bây giờ hài tử đã được Ngạo Phong đưa về vương phủ.

Bây giờ sức khỏe của phụ hoàng đã một ngày không bằng một ngày, mâu thuẫn của hắn và Lãnh Như Băng đã ngày càng dâng cao, hắn tuy không có ý với hoàng vị, nhưng hắn cần phải lo cho an nguy của nàng, cho nên, trong thời khắc mẫn cảm này, hắn cần phải giữ nàng bên cạnh hắn mới có thể yên tâm.

Vì nàng, hắn đã chuẩn bị xong tất cả, hắn không tiếc đối đầu với Lãnh Như Băng, cùng hắn ta tranh đoạt hoàng vị mà trước nay hắn không có hứng thú kia, bởi vì, chỉ có thế, hắn mới có thể bảo vệ nàng, mới có thể để nàng tiếp tục lưu lại bên cạnh hắn.

Và lần này, hắn sẽ không cho phép bất cứ một ai gây tổn hại cho nàng, dù cho đó là Lãnh Như Băng cũng không thể, ai cũng không thể đoạt lấy nàng từ bên cạnh hắn đi được!

Lãnh Như Tuyết nhẹ nhàng bế Ưu Vô Song trong vòng tay, ánh mắt rơi vào chiếc lò hương nhỏ, tinh xảo không xa đó, trong ấy, khói nhạt đang bay ra, nhưng cả căn phòng, lại không ngửi được bất kì mùi hương nào.

Đó là hương trầm mà hắn sai người đốt, không màu không mùi, là vì để Ưu Vô Song ngất đi, còn hắn, sớm đã uống thuốc giải.

Hắn biết, dùng thủ đoạn này nhốt nàng bên cạnh hắn, nhưng vậy là rất bĩ ối, nhưng hắn không thể mạo hiểm, không thể để nàng chịu chút tổn thương nào, cho nên, hắn đường đường là một vương gia, mới bắt buộc phải dùng thủ đoạn bĩ ối này giữ nàng lại.

Việc này, nếu như bị lục hoàng huynh biết được, nhất định sẽ cười chê hắn? Nhưng mà, hắn đã không còn quan tâm nữa, chỉ cần nàng ở lại bên cạnh hắn là được!

Lãnh Như Tuyết ôm lấy Ưu Vô Song quay người đi ra, lính canh khi này dẫn Ưu Vô Song vào đã đứng trước cửa, nhìn thấy Lãnh Như Tuyết bước ra, liền khẽ cúi người nói: “Vương gia.”

Lãnh Như Tuyết khẽ gật đầu, trầm giọng nói: “Chuẩn bị xong chưa?”

Lính canh ấy cung kính đáp: “Hồi vương gia, mọi thứ đã chuẩn bị xong, xe ngựa đã đợi sẵn ở cửa sau.”

Nói rồi, hắn ta khẽ dừng lại, rồi nói: “Vương gia, Ngạo thị vệ đã phái người đưa tin đến, nói rằng tiểu vương gia đã đưa về phủ an toàn.”

Khóe môi Lãnh Như Tuyết lộ ra nụ cười, Ngạo Phong không hề khiến hắn thất vọng, Tiêu Tịch, đích thực là một nam nhân tốt hiếm gặp, nhưng nàng là của hắn, hắn tuyệt đối không hai tay dâng cho bất cứ một ai!

Lính canh nhìn nụ cười của Lãnh Như Tuyết, cẩn thận nói: “Vương gia, thời gian đã không còn sớm, có phải nên về phủ trước không?”

Lãnh Như Tuyết khẽ lắc đầu, sau đó ôm lấy Ưu Vô Song, lớn bước đi về phía cửa sau.

Ra khỏi cửa, chỉ thấy một chiếc xe ngựa không bắt mắt đang lẳng lẳng dừng tại đó, lính canh tiến nhanh về trước, vén rèm xe cho Lãnh Như Tuyết, đợi Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song lên xe, hắn ta mới nhảy lên xe ngựa, sau đó đánh xe đi về hướng thất vương phủ.

Viện tử này cách thất vương phủ không xa, xe ngựa rất nhanh đã đến thất vương phủ, chỉ là xe ngựa không dừng ở trước cửa thất vương phủ, mà là dừng ở cửa sau vương phủ.

Lãnh Như Tuyết bế Ưu Vô Song đi từ cửa sau vào trong vương phủ, sau đó đi về phía Vô Trần điện.

Đến Vô Trần điện, chỉ thấy Ngạo Phong đã đứng chờ ở đấy, nhìn thấy Lãnh Như Tuyết đến, Ngạo Phong hành lễ, nói: “Vương gia.”

Lãnh Như Tuyết chỉ khẽ gật đầu, sau đó trực tiếp bế Ưu Vô Song vào trong tấm thất, qua một lúc sau, hắn mới bước từ trong tấm thất ra, nhìn Ngạo Phong nói: “Họ đang ở đâu?”

Ngạo Phong đáp: “Thuộc hạ đã làm theo dặn dò của vương gia, đã an bài cho tiểu vương gia ở trong Lan các.”

Lãnh Như Tuyết khẽ gật đầu.

Lan các trước nay là viện lạc vắng vẻ trong thất vương phủ, cũng là nơi hiu quạnh nhất, hắn cố ý an bài Vân Nhi và Niệm Nhi ở đó, là vì không muốn để Ưu Vô Song biết được.

Ngạo Phong thấy Lãnh Như Tuyết không lên tiếng, do dự một lúc, lại nói: “Vương gia, thái tử đến viếng, bây giờ lục vương gia đang bồi hấn ta ở tiền đường.”

Lãnh Như Tuyết khẽ nhú hai mày, tuần nhan phút chốc trầm hẳn, cười lạnh nói: “Hắn ta lại có ý định gì đây? Phụ hoàng long thể bất an, hắn ta đã đợi không kịp nữa rồi sao?”

Ngạo Phong trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên nói: “Vương gia, thái tử là đến cùng thái tử phi, nói là thái tử phi nhớ vương gia, cho nên mới đến thăm.”

Nghe thấy lời của Ngạo Phong, sắc mặt Lãnh Như Tuyết bỗng chốc tái xanh, năm năm trước, Ưu Vô Song đột nhiên mất tích, sau đó không tìm được tung tích, trong tình huống bất đắc dĩ, phụ hoàng vì thể diện của triều đình, miễn cưỡng đè ép tin này.

Cho nên, ngoài những người biết việc này ra, bách tính bên ngoài không hề biết việc này.

Phụ hoàng công bố với bên ngoài rằng, Ưu Vô Song vì thân mang bệnh nặng, cho nên hôn sự đình lại, sua đó thì yên hẳn.

Và việc này, Lãnh Như Băng biết rõ hơn ai hết, bây giờ hắn ta đưa Ưu Lạc Nhạn đến đây, lấy danh nghĩa là đến thăm tử tử bị bệnh đã lâu, thực tế, lại là vì nhắc lại chuyện cũ, lấy việc này mà đả kích hắn!

Chương 256: Không có ý tốt

Ngạo Phong liếc nhìn Lãnh Như Tuyết, trầm tư một lúc, lo lắng nói: “Vương gia, khi này lực vương gia nói rằng người đã vào cung, lần này thái tử đến không có ý tốt, chi bằng không gặp tốt hơn?”

Đôi môi mỏng của Lãnh Như Tuyết cong lên nụ cười lạnh: “Không gặp? Sao có thể không gặp? Hắn ta đã tìm đến tận cửa, ta sao có thể không gặp?”

Ngạo Phong thần sắc lo lắng, hắn trì trệ một lúc, muốn nói gì, nhưng cuối cùng cũng không nói ra.

Lãnh Như Tuyết liếc nhìn Ngạo Phong, trong lòng tự khắc biết Ngạo Phong đang lo lắng gì, hắn bỗng cười một tiếng, nói: “Ngạo Phong, mọi việc bốn vương tự có chủ kiến, ngươi không cần lo lắng!”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết lớn bước rời khỏi.

Ngạo Phong nhìn theo bóng dáng của Lãnh Như Tuyết, tuy hắn ta biết vương gia đã sớm có chuẩn bị, nhưng hắn ta vẫn không nhịn được lo lắng.

Bởi vì, bây giờ nhìn bề ngoài, thế lực giữa vương gia và thái tử ngang nhau, vương gia tuy thông minh hơn người, nhưng lại có một nhược điểm chí mạng, và vương phi chính là nhược điểm đó!

Con người thái tử trước nay lãnh khốc, hơn nữa dã tâm cực lớn, một khi đã lật mặt, hắn ta sẽ không cho phép bất cứ một ai ngăn cản hắn ta đăng lên ngôi vị hoàng đế, đến lúc đó, chuyện của vương phi tự khắc

không thể giấu được hắc ta, chỉ e là, vương phi sẽ bị cuốn vào cuộc chiến tranh đoạt vương vị đầy phong ba này.

Hơn nữa trong lòng của vương gia, vương phi có vị trí cực kì quan trọng, đến khi ấy, tình hình e là không lạc quan, và việc này chính là điều hắc ta lo lắng.

Đại đường.

Trên gương mặt tuấn mĩ của Lãnh Như Tuyết mang nụ cười giấu cợt, đôi mâu thâm trầm thoáng lộ tia băng lạnh, hắc đang nhìn Lãnh Như Băng lúc này đang ngồi trên chính vị, từng bước từng bước đi vào đại đường, cười nói: “Không biết đại hoàng huynh hôm nay đến thăm có việc gì? Thần đệ vừa mới vào cung thăm phụ hoàng, không thể kịp lúc ra nghênh đón đại hoàng huynh, mong đại hoàng huynh thứ tội.”

Lãnh Như Băng nhìn Lãnh Như Tuyết, ánh mắt thoáng qua tia lạnh lùng, nhưng trên mặt lại thoáng qua nụ cười vô hại, nói: “Thất hoàng đệ nói gì thế? Thất hoàng đệ chinh chiến năm năm, lần này khái hoàn trở về, tự khắc nên cùng phụ hoàng gặp mặt, việc này sao có tội được?”

Lãnh Như Tuyết mỉm cười, bất động thanh sắc nhìn Ưu Lạc Nhạn ngồi bên cạnh Lãnh Như Băng, nói: “Bây giờ phụ hoàng long thể bất an, đại hoàng huynh ngày bận ngàn việc, hôm nay sao lại có thời gian đến phủ của thần đệ?”

Thần sắc Lãnh Như Băng không đổi, hắc vờ ôn nhu nhìn Ưu Lạc Nhạn, cười nhẹ một tiếng, nói: “Lạc Nhạn đã nhiều năm nay không gặp Vô Song, trong lòng thương nhớ tỉ tỉ, cho nên, bốn thái tử đưa Lạc Nhạn đến thăm nàng ấy!”

Nói rồi, Lãnh Như Băng ngừng lại, rồi cười nói: “Không biết Vô Song gần đây sức khỏe có đỡ hơn chút nào không?”

Lãnh Như Phong nghe thấy lời của Lãnh Như Băng, hai mi nhú chặt, hắn ta liếc nhìn Lãnh Như Tuyết thần sắc âm trầm kia, đột nhiên cười nói: “Đại hoàng huynh, việc ở Thanh Sơn trấn, sao đại hoàng huynh có thể quên được chứ? Vô Song có khỏe hay không, đại hoàng huynh không phải là người rõ nhất sao?”

Nói rồi, Lãnh Như Phong lạnh lùng nhìn Lãnh Như Băng, đối với việc năm năm trước, Lãnh Như Băng đêm khuya ngăn cản việc rời khỏi của hắn ta và Ưu Vô Song, hắn ta còn canh cánh trong lòng, nếu như không phải tại Lãnh Như Băng, Vô Song sẽ không mất tích năm năm, tuy bây giờ hắn ta đã từ bỏ tình cảm đối với Ưu Vô Song, nhưng không có nghĩa là hắn ta tha thứ cho hành động của Lãnh Như Băng!

Nghe thấy lời nói của Lãnh Như Phong, biểu tình luôn mai mịch của Ưu Lạc Nhạn bỗng khẽ run rẩy, nếu như nhìn kĩ, sẽ phát hiện ả ta bây giờ hai tay siết chặt với nhau.

Đối diện với tri vấn của Lãnh Như Phong, Lãnh Như Băng chỉ cười nhẹ một tiếng, hỏi ngược lại: “Thanh Sơn trấn? Lục hoàng đệ nói lạ thật, bốn thái tử sao không nhớ là có từng đến qua Thanh Sơn trấn? Chuyện của năm năm trước, lục hoàng đệ sao nhớ rõ thế được? Nói không chừng lục hoàng đệ nhớ lầm chăng?”

Sắc mặt Lãnh Như Phong trầm lại, hai tay bỗng chốc siết thành quyền, hắn ta không ngờ, Lãnh Như Băng dường dường là một thái tử mà lại vô sỉ như vậy, đối với việc mình từng làm, lại trực tiếp phủ nhận như thế!

Việc này rõ ràng đều là do hắn ta gây ra, nhưng nay hắn ta lại phủ nhận tất cả, việc này khiến Lãnh Như Phong vô cùng tức giận!

Lãnh Như Phong đang định cãi lại, đột nhiên Lãnh Như Tuyết cười nhẹ một tiếng, nói: “lục hoàng huynh, chuyện trước kia không nhắc lại nữa, thái tử phi vì thăm Song Nhi mà đến đây, đây cũng là tấm lòng của đại hoàng huynh và thái tử phi.”

Nói tới đây, Lãnh Như Tuyết khẽ ngừng, rồi lại mỉm cười: “nhưng mà, sức khỏe của Song Nhi không tốt, lúc này không tiện gặp khách, việc này khiến thần đệ cảm thấy áy náy!

Biểu tình trên mặt Lãnh Như Băng sửng lại, hắn ta đột nhiên ôn nhu nhìn Ưu Lạc Nhạn, dịu dàng nói: “Lạc Nhạn, nếu như thất vương phi đã không tiện gặp khách, vậy thì chúng ta hãy trở về phủ trước thôi!”

Nhưng đối diện với sự ôn nhu của hắn ta, người của Ưu Lạc Nhạn lại khẽ run rẩy, ánh mắt ả ta thoáng qua sự sợ hãi, cắn chặt môi, đột nhiên ngẩn đầu nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Như.....thất vương gia.....ta chỉ muốn gặp tí tí một lúc.....ta sẽ không làm phiền tí ấy.....”

Ngữ khí của ả ta ẩn chứa sự sợ hãi, ả ta nhìn Lãnh Như Tuyết, ánh mắt đầy ai cầu.

Tiếc là Lãnh Như Tuyết đã sớm nhìn rõ màn kịch của ả ta và Lãnh Như Băng, nhìn ánh mắt đầy ai cầu ấy, trong lòng hắn không có một tia cảm giác nào, hắn chỉ lãnh đạm cười: “Thái tử phi, Song Nhi bây giờ thực sự không tiện gặp khách, đợi khi sức khỏe Song Nhi đỡ hơn, ngày khác ta sẽ đích thân đưa nàng ấy đến thăm người!”

Thấy Lãnh Như Tuyết cự tuyệt cầu xin của mình, ánh mắt Ưu Lạc Nhạn thoáng lộ sự tuyệt vọng, ả ta sửng người nhìn Lãnh Như Tuyết, không cử động, mãi cho đến khi bờ vai truyền đến một cảm giác đau đớn, ả ta mới

hoảng loạn thu ánh nhìn lại, sợ hãi nhìn Lãnh Như Băng, sau đó cúi thấp đầu.

Lãnh Như Băng sắc mặt âm trầm liếc nhìn Ưu Lạc Nhạn, sau đó cười lạnh lùng nhìn Lãnh Như Tuyết: “Nếu đã như vậy, vậy thì bốn thái tử cũng không làm khó thất hoàng đệ nữa! Cáo từ!”

Dứt lời, kéo lấy Ưu Lạc Nhạn, cùng đứng dậy, lớn bước đi ra ngoài đại đường.

Chương 257: Sự cố chấp của Mạc Nhã

Nhìn theo hình bóng rời đi của Lãnh Như Băng và Ưu Lạc Nhạn, Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong không hề tiễn.

Việc hôm nay, Lãnh Như Băng rõ ràng là không có ý tốt, tuy bề ngoài hắn ta không hề lật mặt, nhưng khi hắn ta bước ra khỏi cửa lớn của thất vương phủ, thì có nghĩa là hắn ta và Lãnh Như Tuyết thuộc hai cực khác nhau.

Hơn nữa, lần này hắn cự tuyệt hắn ta thẳng thắn như vậy, với tính cách của Lãnh Như Băng, hắn ta tự khắc sẽ ghi hận trong lòng, cộng thêm nay phụ hoàng bệnh nặng, hắn ta càng xem hắn là cái gai trong mắt.

Lãnh Như Phong từ từ thu lại ánh nhìn, nhìn sang Lãnh Như Tuyết, nói: “Như Tuyết, lần này hắn ta trở về, e là sẽ không chịu thôi. việc của Vô Song có thể giấu được một lúc, không thể giấu được mãi mãi, bây giờ đệ đưa nàng ấy trở về hiển nhiên có lợi đối với việc đệ đoạt vị, nhưng cũng sẽ cuốn nàng ấy vào trong nguy hiểm!”

Lãnh Như Tuyết hai mi nhíu lại, mâu đen thâm trầm phát ra tia nhìn lạnh lùng, trầm giọng nói: “đệ sẽ không để nàng ấy chịu chút tổn thương nào! Tính cách của Lãnh Như Băng đệ rất rõ, bị hắn ta biết được Song Nhi đang trong phủ của đệ, trong lúc này ngược lại hắn không dám mạo muội ra tay với Song Nhi! bởi vì phụ hoàng tuy mang trọng bệnh, nhưng chưa đến mức không thể xử lý chính sự! Cho nên, hắn vẫn còn kiên nệ phụ hoàng ba phần!”

Lãnh Như Phong khẽ trầm ngâm một lúc: “Như Tuyết, đệ có phát hiện thấy hôm nay Ưu Lạc Nhạn có chút khác lạ! Theo lí mà nói, Ưu Lạc Nhạn không phải là người thật sự quan tâm đến tình tử muội, hơn nữa, trong lòng ả ta cực kì hận Vô Song, càng không thể đề ra yêu cầu đến đây thăm Vô Song, khi nãy lúc ả ta nói chuyện với đệ, thần sắc rất lạ, phảng phất như sợ gì đó, thậm chí không tiếc ai cầu đệ!”

Lãnh Như Tuyết cười lạnh một tiếng, nói: “ả ta? ả ta bây giờ chẳng qua chỉ là hình nhân trong tay Lãnh Như Băng, Lãnh Như Băng trước nay chưa từng thật lòng đối xử với ả ta, ả ta cũng chẳng qua chỉ là một nữ nhân đáng thương đáng bi ai! Và nay, ả ta càng trở thành con cờ để Lãnh Như Băng lôi kéo Ưu Thành Minh!”

Lãnh Như Phong nheo mày, nói: “Ưu Thành Minh đích thực là một thế lực ít có, năm năm trước, vì chuyện của Vô Song, Ưu Thành Minh trong lòng đã có thành kiến với đệ, lần này, ông ta vì Ưu Lạc Nhạn, e là sẽ thật sự đứng về phía Lãnh Như Băng.”

Lãnh Như Tuyết nhìn cảnh sắc ngoài cửa, trầm mặc không nói gì, qua một lúc lâu, mới nói: “Nếu như ông ta biết được Song Nhi lúc này đang ở trong phủ của đệ thì sao? Ông ta sẽ làm thế nào?”

Lãnh Như Phong kinh ngạc nhướn mày: “Đệ muốn nói với ông ta, việc Vô Song đã được đệ đón về phủ? Nếu như là vậy, e là sẽ không giấu được đại hoàng huynh!”

Lãnh Như Tuyết cười lạnh, nói: “Đệ căn bản không có ý giấu Lãnh Như Băng, hẳn biết Song Nhi ở trong phủ của đệ thì đã sao? Hẳn ta tuy chưa từ bỏ ý đồ đối với Song Nhi, nhưng bây giờ hẳn ta không thể tùy tiện manh động, đến khi ấy, đệ đã chuẩn bị xong tất cả, hà tất phải sợ hẳn ta?”

Nghe thấy những lời của Lãnh Như Tuyết, ánh mắt Lãnh Như Phong thoáng qua tia lo lắng, hắn ta do dự một lúc, đang định nói gì, đột nhiên một bóng hồng nhạ bước vào.

Người đến chính là Mạc Nhã, chỉ thấy nàng ta tức giận nhìn Lãnh Như Tuyết: “Tuyết, sao huynh lại đón nữ nhân kia về đây? Nàng ta đã thành thân với người khác rồi, sao huynh có thể làm như vậy?”

Lãnh Như Tuyết chỉ lãnh đạm liếc nhìn Mạc Nhã, nói: “Nàng ấy không hề thành thân, nàng ấy vốn dĩ là vương phi của ta, Mạc Nhã, người ngươi nên quan tâm là lục hoàng huynh chứ không phải là ta, ngươi nên biết, người ngươi sắp gả là lục hoàng huynh!”

Mạc Nhã nhìn thần sắc đạm nhiên của Lãnh Như Tuyết, khóe mắt đỏ lên, mặc cho Lãnh Như Phong còn ở đó, nói: “Tuyết, huynh biết là muội căn bản không thích hắn ta, người muội thích là huynh!”

Đối diện với nước mắt của Mạc Nhã, trên mặt Lãnh Như Tuyết không hề có chút biểu cảm gì, hắn chỉ lãnh đạm nói với Lãnh Như Phong: “Lục hoàng huynh, quản cho tốt vương phi sắp cưới của mình!”

Nhìn theo hình bóng vô tình của Lãnh Như Tuyết, trong lòng Mạc Nhã cực kì ủy khuất, nàng ta đang định đuổi theo, nhưng lại bị Lãnh Như Phong kéo lại.

Mạc Nhã phẫn nộ quay đầu lại nhìn Lãnh Như Phong, tức giận nói: “Buông tay!”

Sắc mặt Lãnh Như Phong không tốt lắm, tuy hắn ta không thích Mạc Nhã, đối với nàng ta càng không thể nói là yêu, nhưng bề ngoài, Mạc Nhã là vương phi sắp cưới của hắn ta, bị thê tử sắp cưới của mình trước mặt

mình nói thích người nam nhân khác, sắc mặt hắn ta tự khắc không tốt đến đâu.

Cho nên, hắn ta không làm như Mạc Nhã nói buông nàng ta ra, mà dùng sức kéo nàng ta vào lòng, vây trước ngực, nói: “Mạc Nhã, nàng tốt nhất hãy biết ngừng đúng lúc! Đừng chọc giận ta!”

Mạc Nhã vùng vẫy, đưa tay đẩy Lãnh Như Phong ra, gương mặt nhỏ vì phần nộ mà đỏ ửng, nàng ta tức giận nói: “Lãnh Như Phong, tên khốn kiếp người, người mau buông ta ra, ta không muốn gả cho người, không muốn!”

“Ta khốn kiếp?” đôi mắt Lãnh Như Phong bỗng chốc trở nên lạnh băng, hắn ta lạnh lùng nhìn Mạc Nhã, lạnh lùng nói: “Mạc Nhã, nàng có thích ta hay không không quan trọng, nếu nàng không nguyện ý gả cho ta, có thể trực tiếp đi nói với phụ hoàng ta, nhưng ta tuyệt đối không cho phép nàng bám lấy Như Tuyết, bởi vì đệ ấy không thuộc về nàng!”

Mạc Nhã cắn chặt răng, phần nộ nói: “Ta sao phải nghe người? Ta thích Tuyết, ta muốn ở cùng huynh ấy!”

Mạc Nhã là nữ tử ngoại tộc, nữ nhi Đại Mạc họ, trước nay dám yêu dám hận, thích một người càng không cần lí do. Cho nên, nàng ta thích Lãnh Như Tuyết, trước giờ chưa từng che giấu tình cảm của mình đối với Lãnh Như Tuyết, cũng giống như nàng ta không thích, do đó trực tiếp cự tuyệt.

Nghe thấy lời của Mạc Nhã, Lãnh Như Phong chỉ cười giễu cợt, không thèm quan tâm, bởi vì, trong lòng Lãnh Như Tuyết ngoài Ưu Vô Song, đã không còn chứa được bất kì nữ tử nào nữa, dù cho Mạc Nhã có cố chấp đi nữa, cũng sẽ không có được một chút chút thương tiếc nào của hắn.

Chương 258: Sự thẹn thùng của Mạc Nhã

Mạc Nhã nhìn Lãnh Như Phong, có chút thẹn quá hóa giận nói: “Người cười gì chứ?”

Lãnh Như Phong buông Mạc Nhã ra, sau đó kéo nàng ta ngồi xuống ghế, nói: “Nàng có muốn biết chuyện của Như Tuyết và Vô Song không? Kiếp này, Như Tuyết ngoài Vô Song ra, e là sẽ không còn thích bất kì nữ nhân nào nữa!”

Mâu đen Lãnh Như Phong thâm trầm, thần sắc mang tia lác mạc nói không nên lời.

Mạc Nhã nhìn vẻ lác mạc của Lãnh Như Phong, trong lòng bỗng nhiên dao động, nàng ta trước nay chưa từng thấy bộ dạng này của hắn ta, hắn ta trước giờ luôn tươi cười, bất kể nàng ta có lớn tiếng cãi nhau với hắn ta, trên mặt hắn ta vẫn là nụ cười đùa cợt thế gian bất biến ấy.

Nhưng nay, trên mặt hắn ta lại xuất hiện vẻ mặt ưu thương, tại sao? Không lẽ, là vì người nữ nhân xinh đẹp đó sao? Nàng ta là ai? Có liên quan gì đến quá khứ của Tuyết và hắn ta?

Nàng ta tuy không muốn thừa nhận, nhưng nàng ta có thể nhìn ra được, Lãnh Như Tuyết rất quan tâm người nữ nhân tên Vô Song kia, còn Lãnh Như Phong? Không lẽ hắn ta cũng thích người nữ nhân đó?

Nghĩ tới đây, trong lòng Mạc Nhã bất giác có chút không vui, đồng thời cũng câu dẫn sự hiếu kì của nàng ta, nàng ta thậm chí còn quên cả tay mình vẫn còn bị Lãnh Như Phong nắm lấy, hiếu kì hỏi: “giữa họ đã xảy ra

chuyện gì? Tuyết không phải thích nàng ta sao? Sao nàng ta lại gả cho người khác?

Lãnh Như Phong cười khổ, hắt lạnh đăm liếc nhìn Mạc Nhã, buông tay Mạc Nhã ra, nhìn ra cảnh sắc ngoài cửa, nói: “Đó đã là việc của năm năm trước.....”

Trong đại đường, cực kì yên tĩnh, chỉ có tiếng nói mang chút trống rỗng của Lãnh Như Phong khẽ vang lên, còn Mạc Nhã mở to hai mắt, nhìn Lãnh Như Phong, đôi mắt đẹp ấy đã tràn đầy nước mắt.

Nói xong chuyện xưa, Lãnh Như Phong liếc nhìn Mạc Nhã, hít một hơi sâu, nói: “Bây giờ nàng đã hiểu vì sao Như Tuyết không thích bất kì nữ nhân nào khác rồi chứ? Đó là bởi vì, trong năm năm trước, bất kể Vô Song sống hay chết, trong lòng đệ ấy, nàng ấy đã trở thành người duy nhất của đệ ấy, còn tình yêu của đệ ấy đối với Vô Song, người khác mãi mãi không thể nào hiểu được! Ngày này của năm năm sau, Vô Song lần nữa trở về bên cạnh đệ ấy, hơn nữa, họ đã có con trai, lần này, tình yêu của đệ ấy đối với Vô Song, chỉ sẽ càng kiên định hơn.”

Nước mắt kiềm chế đã lâu của Mạc Nhã cuối cùng cũng rơi xuống, nàng ta ghen ngào: “Nàng ta đáng thương thật, bị Tuyết hiểu lầm, một người nữ nhân sinh hài tử bên ngoài, nhất định rất đáng thương, khó trách nàng ta gả cho người khác.....”

Lãnh Như Phong nhìn những giọt nước mắt trên mặt Mạc Nhã, bất giác khẽ mỉm cười: “Ngốc à, khóc gì chứ? Bây giờ Vô Song đã trở về bên cạnh Như Tuyết rồi, sau này Như Tuyết sẽ không để nàng ấy chịu tổn thương nữa.”

Nói rồi, Lãnh Như Phong đưa tay, nhẹ nhàng lau đi nước mắt thay nàng ta. Nhưng lại không phát hiện hành động của họ cực kì thân mật.

Mạc Nhã vì sự ôn nhu đột ngột của Lãnh Như Phong làm cho đỏ mặt, nàng ta vờ che giấu hất bỏ tay Lãnh Như Phong, hỏi: “Lãnh Như Phong, nếu sau này ngươi yêu một người, ngươi sẽ giống Tuyết hiểu lầm nàng ta?”

Lãnh Như Phong nghe thấy lời Mạc Nhã, thần sắc khẽ trầm, trầm mặc một hồi lâu, mới nói: “Không đâu.....nếu là người ta yêu, ta sẽ không để nàng ấy chịu một chút ủy khuất nào.”

Mạc Nhã nhìn thần sắc lạc mạc của Lãnh Như Phong, và cả sự kiên định trong mắt hắn ta, trong lòng đột nhiên có cảm giác kì lạ, không biết là vì vẻ ưu thương trên mặt hắn ta hay vì ánh mắt kiên định của hắn ta.

Tóm lại, Lãnh Như Phong hôm nay, khiến nàng ta có cái nhìn khác, khiến lòng nàng ta có chút cảm giác nhói đau.

Nàng ta trầm mặc một lúc, cắn môi, nói: “Ta thật không hiểu, người Tây Diêm các người sao cứ hay vòng vo, thích thì thích, không thích thì không thích, tại sao phải vì người không liên can mà tổn hại người mình yêu chứ? Nếu như là ta, ta cũng sẽ không tha thứ cho những việc làm năm xưa của Tuyết!”

Lãnh Như Phong nghe thấy lời Mạc Nhã, miễn cưỡng nở nụ cười, lẩm bẩm nói: “Đúng a, chính vì năm ấy Như Tuyết quá mềm lòng, cho nên, họ mới xa cách năm năm, kì thực, trong năm năm nay, trong lòng Như Tuyết e là đã vô cùng hối hận về việc làm năm xưa của mình, chỉ là giai nhân đã rời khỏi, có hối hận thì đã sao chứ? Hy vọng lần này họ sẽ không còn phải xa nhau.....”

Mạc Nhã nhìn bộ dạng thất thần của Lãnh Như Phong, đột nhiên nói: “Lãnh Như Phong, kì thực ngươi cũng thích nữ tử đó đúng không?”

Lãnh Như Phong khẽ sững sốt, hấn ta hồi thần, nhìn về phía Mạc Nhã, không hề trả lời nàng ta, trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên đưa tay ôm Mạc Nhã vào lòng, cúi đầu khẽ chạm nhẹ vào đôi môi mềm mại của nàng ta một nụ hôn, sau đó không đợi Mạc Nhã kịp phản ứng lại, đã bỏ nàng ta ra.

Mạc Nhã chỉ cảm thấy ‘Đùng’ một tiếng, đầu óc nhất thời trống không, qua một lúc sau, nàng ta mới hồi thần, phần nộ nhảy căng lên, nhìn Lãnh Như Phong tức giận nói: “Lãnh Như Phong, tên khốn kiếp! Sao ngươi có thể làm việc đó..... đối với ta.....”

Nhìn Mạc Nhã đỏ ửng mặt, Lãnh Như Phong hồi phục bộ dạng thường ngày, tựa cười phi cười mà nói: “Nàng ta vương phi sắp cưới của ta, cho ta hôn một cái thì có vấn đề gì?”

“Ngươi.....ngươi....ngươi đi chết đi!” Mạc Nhã tức giận, nàng ta căm hận nhìn Lãnh Như Phong, tiếc là vẻ mặt đỏ ửng của nàng ta, khiến nàng ta nhìn không có sức thuyết phục.

Lãnh Như Phong nhìn bộ dạng nhảy căng lên vì giận của Mạc Nhã, không nhin được cười thành tiếng, nói: “Ta mà chết rồi, nàng phải làm sao? Không lẽ, nàng muốn chưa qua cửa mà đã trở thành quả phụ?”

Mạc Nhã bị lời nói của hấn làm cho thẹn đến nỗi nói không thành lời, nàng ta căm giận dậm chân, sau đó xông ra ngoài, sau lưng, là tiếng cười vui vẻ của Lãnh Như Phong.

Chương 259: Trở về bên cạnh ta được không?

Vô Trần điện.

Ưu Vô Song khẽ cử động người, sau đó dần dần mở mắt ra, đập vào mắt là trướng màn vừa xa lạ nhưng lại vừa quen thuộc. Trong đầu nàng trống không, có chút bàng hoàng không biết mình đang ở đâu.

Đột nhiên một tiếng nói thanh thúy truyền đến: “Vương phi, người tỉnh rồi?”

Vương phi? Trong lòng Ưu Vô Song bỗng giật nảy, nàng đột nhiên quay đầu lại nhìn, thấy một thiếu nữ bộ dạng a hoàn đang mặt mày hớn hở nhìn nàng.

Ưu Vô Song vội ngồi từ trên giường dậy, biểu tình kinh hãi quan sát xung quanh, tất cả những thứ này, đối với nàng mà nói, xa lạ biết bao, nhưng cũng vừa thân thuộc biết bao, đây rõ ràng là Vô Trần điện!

Là nơi ở của nàng năm năm trước! Sao nàng lại ở đây?

Nàng đột nhiên nhớ lại, trước đó, nàng đưa vải đến hộ gia ở Tây thành, và ở đó, nàng gặp Lãnh Như Tuyết, còn bây giờ, sao nàng lại ở đây? Sao nàng lại đột nhiên ngất đi?

Nghĩ tới đây, trong lòng Ưu Vô Song bất giác phẫn nộ, người nam nhân chết tiệt đó, cư nhiên bỏ ỉn như vậy, rõ ràng là hấn giăng sẵn bẫy, vì mục đích bắt nàng trở về thất vương phủ!

Nhìn thấy Ưu Vô Song thần không bất thiện, người nữ tì đó bất giác sợ giật mình. Nàng ta lùi sau một bước, nhìn Ưu Vô Song, nói: “Vương phi, người sao vậy?”

Ưu Vô Song trong lòng đang phẫn nộ, nghe thấy lời của nữ tì đó, bất giác tức giận nói: “Đừng gọi ta là vương phi, ta không phải là vương phi của các người!”

Người nữ tì ấy bị thái độ tức giận của Ưu Vô Song dọa sợ, chỉ thấy nàng ta hai gối mềm nhũn, quỳ xuống đất, run lấy bầy nói: “Vương phi bớt giận, có phải nô tì đã làm gì sai không?”

Ưu Vô Song thấy nữ tì ấy đột nhiên quỳ xuống, bất giác sửng sốt, cả người phút chốc bình tĩnh lại, nàng đang làm gì vậy? Hà tất giận dữ với hạ nhân? Người gây những việc này cho nàng là Lãnh Như Tuyết, người nữ tử này chẳng qua chỉ là một hạ nhân, nàng hà tất so đo với nàng ta?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song liếc nhìn người nữ tử đó, nói: “Người đứng dậy đi, người không hề làm sai gì, người làm sai là tên khốn Lãnh Như Tuyết!”

Nữ tì ấy nghe thấy lời của Ưu Vô Song, trong lòng không nhịn được hít một hơi lạnh, nàng ta lần đầu tiên nghe thấy có người gọi vương phi là tên khốn, và người này lại chính là vương phi do vương gia đích thân đón về phủ.

Nhưng mà, nàng ta nhìn thấy Ưu Vô Song không hề có ý trách nàng ta, trong lòng cũng nhẹ nhõm, sau đó cẩn trọng đứng dậy.

Nàng ta cẩn thận liếc nhìn Ưu Vô Song, nhỏ tiếng nói: “Vương phi, vương gia phân phó thiện phòng nấu canh sâm cho người, nô tì bây giờ đi lấy đến cho người.”

Nói rồi, nàng ta không đợi Ưu Vô Song nói gì, đã vội quay người rời đi.

Ưu Vô Song vốn dĩ định nói không cần canh sâm gì, nhưng nhìn thấy bước chân như chạy thục mạng của nữ tì ấy, bất giác cười khổ, không nói gì thêm.

Xem ra, bộ dạng nổi điên khi nãy của nàng, thật sự là dọa cho nữ tì ấy sợ rồi.

Nàng quan sát xung quanh, sau đó tùy thân cầm lấy áo ngoài treo bên giường, đang định đi ra ngoài, chính lúc này, cửa tấm phòng bị người đẩy ra, Lãnh Như Tuyết từ ngoài bước vào, hẩn nhìn Ưu Vô Song, dịu dàng nói: “Song Nhi, nàng tỉnh rồi?”

Nhìn thấy Lãnh Như Tuyết, sắc mặt Ưu Vô Song bỗng chốc trầm xuống, nàng ta đi đến bên cạnh Lãnh Như Tuyết, đột nhiên giơ tay, tát mạnh Lãnh Như Tuyết một bạt tay!

Lãnh Như Tuyết sửng người, qua một lúc lâu, hẩn mới sửng sốt sờ vào bên má bị tát: “Song Nhi!”

Ưu Vô Song phẫn nộ nhìn Lãnh Như Tuyết: “Đừng gọi ta! Lãnh Như Tuyết, tên tiểu nhân bỉ ổi nhà ngươi! Ngươi cú cho ta, ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa!”

Dứt lời, Ưu Vô Song liền đẩy Lãnh Như Tuyết ra, lớn bước đi ra ngoài.

Tuy nhiên, đúng lúc nàng sắp bước ra khỏi cửa thì đột nhiên bị Lãnh Như Tuyết ra sức kéo lại, và bị hẩn ôm chặt vào lòng.

Ưu Vô Song tức giận vùng vẫy, đấm mạnh Lãnh Như Tuyết, hét: “Chết tiệt, người buông ta ra! Người dựa vào đâu mà muốn nhốt ta ở đây? Lãnh Như Tuyết, tên nam nhân chết tiệt! Buông ta ra!”

Tuy nhiên, mặc cho Ưu Vô Song có vùng vẫy đánh đấm thế nào, Lãnh Như Tuyết vẫn không hề nhúc nhích, ôm chặt lấy nàng.

Qua một lúc sau, mãi cho đến khi Ưu Vô Song mệt rồi, không còn vùng vẫy nữa, không còn ồn ào nữa, Lãnh Như Tuyết mới ôn nhu ôm nàng ngồi xuống giường, dịu dàng nói: “Song Nhi, nàng nghe ta nói được không?”

Biểu tình Ưu Vô Song hóa đá, quay mặt đi hướng khác, nàng không phải vì chuyện năm năm trước mà hận hấn hay giận hấn, nàng là giận hấn căn bản không quan tâm ý nguyện của nàng, làm nàng ngất đi, bắt cóc đến thất vương phủ.

Lãnh Như Tuyết nhìn thấy biểu tình lạnh lùng của Ưu Vô Song, bất giác thở dài, nói: “Song Nhi, ta biết nàng vẫn còn hận ta, chuyện năm ấy là ta đã sai, ta không nên tội nghiệp Liên Đường mà không quan tâm đến cảm nhận của nàng đón Liên Đường vào phủ, ta nên sớm nói với nàng, người trong lòng ta yêu là nàng! Điều ta lỗi của ta, Song Nhi, nàng rời khỏi ta năm năm, cũng trừng phạt ta hết năm năm, trong năm năm nay, ta chưa từng quên nàng, ta đã từng cho rằng nàng đã.....”

Nói tới đây, Lãnh Như Tuyết khẽ ngừng, ánh mắt lộ ra tia đau khổ, lại nói: “Năm năm trước, ta đêm khuya phi ngựa đến Thanh Sơn trấn, nhưng lại không gặp được nàng, sau đó, ta cùng lục hoàng huynh tìm được tàn cốt của xe ngựa dưới vực sâu, ta cứ ngỡ rằng nàng đã không còn sống trên đời, khi ấy ta đã đau khổ biết bao, ta cứ điên cuồng mà tìm kiếm nàng, nhưng có làm thế nào cũng không tìm được nàng, trong năm năm nay, ta tựa như cái xác biết đi, Song Nhi ta thật sự rất nhớ nàng, nàng đừng rời khỏi ta, ta

thật sự không thể nào chịu được cảnh nàng rời khỏi ta lần nữa, tha thứ cho ta trở về bên cạnh ta được không?”

Chương 260: Hạnh phúc đến quá muộn.

Nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, lòng Ưu Vô Song bỗng thất lại, nàng không hề biết việc năm năm trước đêm hôm đó Lãnh Như Tuyết đến Thanh Sơn trấn tìm nàng, còn nàng vì sự truy đuổi của Lãnh Như Băng mà đã xuống xe ngựa, sau đó, được Lưu đại thúc cứu, đợi khi nàng tỉnh lại, đã là chuyện ngày thứ hai rồi.

Và lúc ấy, Lãnh Như Tuyết kì thực cách nàng không xa, nhưng vì nàng có ý tránh né, cho nên nàng mới lỡ mất cơ hội đoàn tụ với hắn.

Nếu như khi ấy vì sự xuất hiện của Liên Đường, và lòng không tin tưởng của Lãnh Như Tuyết khiến nàng đau nhói lòng, vậy thì bây giờ năm năm qua đi, nàng đã không còn hận Lãnh Như Tuyết, chỉ là trong năm năm này, những đau khổ và ủy khuất nàng chịu, không phải nói từ bỏ là từ bỏ đi được.

Tiêu Tịch vì nàng mà hy sinh biết bao nhiêu, nàng càng không thể cứ vậy mà rời khỏi y, nàng và Lãnh Như Tuyết dù sao cũng đã xa cách năm năm, tuy trong lòng nàng vẫn yêu hắn, nhưng trong năm năm nay, nàng đã thành thực rất nhiều, không còn mạnh mẽ như năm xưa nữa.

Bây giờ, đối diện với ai cầu của Lãnh Như Tuyết, lòng nàng không hề có chút vui mừng vì trùng phùng, thứ có chỉ là sự nặng nề và áp lực, trong năm năm nay, nàng đã có quá nhiều thứ không thể buông xuôi, có quá nhiều tâm sự, trở về lại bên cạnh Lãnh Như Tuyết, đã không còn nhẹ nhõm như khi ấy nữa.

Nàng nợ Tiêu Tịch quá nhiều, không phải nói buông là buông được, nàng biết, Tiêu Tịch giúp nàng, y không hề mong nàng hồi đáp, nhưng càng như vậy, trong lòng nàng càng đau khổ.

Bây giờ Niệm Nhi đã hơn bốn tuổi, và luôn gọi Tiêu Tịch là cha, đó là bởi vì khi ấy để tránh ánh mắt và lời đàm tiếu của người khác, cho nên mới giả làm phu thê.

Bởi vì, ở thời phong kiến cổ đại, một nữ tử đơn thân mang thai, áp lực rất lớn, rất dễ bị người khác cười nhạo và tẩy chay.

Cho nên, bất đắc dĩ, nàng chỉ còn cách chấp nhận lời đề nghị của Tiêu Tịch, cùng y giả làm một đôi phu thê.

Nàng biết Tiêu Tịch đối với nàng cực kì tốt, nhưng trong lòng nàng từ đầu đến cuối vẫn không thể quên Lãnh Như Tuyết, nàng đối với hắn đã yêu vào tận xương tủy, người khác khó mà thay thế. Đây cũng chính là lí do nàng đặt tên cho con trai là Niệm Nhi, kì thực, trong lòng nàng vẫn còn nhung nhớ người nam nhân đã từng tổn hại nàng.

Tuy nàng đã quyết định ép bản thân mình quên đi Lãnh Như Tuyết, nhưng hắn lại không nguyện ý cứ vậy mà bỏ qua cho nàng, hắn một lần nữa xuất hiện, và vẫn quấy rầy tâm tư vố dĩ đã bình lặng của nàng, khiến nàng căn bản không thể làm gì được.

Nàng biết, nàng như vậy rất có lỗi với Tiêu Tịch, nhưng mỗi tình khắc cốt ghi tâm này, làm sao có thể nói buông tay là buông tay được? Hơn nữa, bây giờ nàng đã có Niệm Nhi, với Lãnh Như Tuyết càng dây dưa không dứt!

Nàng có thể không trở bên cạnh Lãnh Như Tuyết, có thể lựa chọn ở cùng Tiêu Tịch, nhưng Niệm Nhi dù sao cũng là huyết mạch hoàng gia, của

Lãnh Như Tuyết cũng được, của lão già hồ ly ấy cũng không sao, họ tuyệt đối không để nàng và Niệm Nhi lưu lạc bên ngoài.

Mất đi Niệm Nhi, hoặc là Niệm Nhi rời khỏi nàng, đây là việc nàng làm sao cũng không thể chấp nhận được!

Nếu như nàng vì Niệm Nhi mà chịu thỏa hiệp, trở về bên cạnh Lãnh Như Tuyết, vậy thì còn Tiêu Tịch? Nàng nên nói thế nào với Tiêu Tịch? Nàng làm sao có thể mở miệng được?

Tiêu Tịch vì nàng mà bỏ ra nhiều như vậy, còn nàng sau khi tìm được hạnh phúc thuộc về mình mà bỏ mặc y, việc như vậy, nàng sao có thể làm được! Nàng không thể ích kỉ như vậy, vô tình như vậy, bởi vì, Tiêu Tịch là vô tội, tình cảm của y đối với nàng, càng là không tự tư.

Chính vì thế, nàng mới dây dứt với vấn đề này, không biết mình nên lựa chọn thế nào, nên làm thế nào.

Tắm phòng tĩnh lặng, nhưng trong bất tri bất giác, Ưu Vô Song đã chảy đầy nước mắt, lúc này những ủy khuất và tổn hại nàng từng chịu cơ hồ đều hóa thành nước mắt mà tuôn trào.

Tim nàng, càng như khúc gỗ bập bênh giữa dòng nước, mãi mãi không có điểm dừng.

Nhìn sự đau khổ và nước mắt trong mắt nàng, lòng Lãnh Như Tuyết phút chốc thất lại, trong lòng hấn bỗng nhiên hoảng loạn, cảm giác hoảng loạn này khiến hấn không biết nên làm gì, khiến hấn sợ hãi, hấn đột nhiên rất sợ nghe thấy nàng cự tuyệt, sợ nàng sẽ cự tuyệt trở về bên cạnh hấn, sợ nàng sẽ như năm năm trước, một lần nữa cố chấp biến mất trong thế giới của hấn.

Một cái năm năm, hắn đã chịu đủ những ngày tháng không có nàng bên cạnh, hắn thật sự không muốn một lần nữa chịu cảm giác mất đi nàng!

Cánh tay ôm lấy nàng, bắt giắc thu chặt lại, ôm lấy cơ thể nhỏ bé ấy vào lòng hắn hơn, cảm nhận hơi thở quen thuộc trên người nàng, có vậy, hắn mới cảm giác được sự tồn tại của nàng.

Nhưng sự trầm mặc của nàng, khiến hắn hoang mang, tuần nhan của hắn vì đau khổ mà nhúu chặt lại, giọng hắn khản đặc, lần nữa cần trọng ai cầu: “Song Nhi xin nàng đừng rời khỏi ta.....”

Ưu Vô Song hít một hơi thật sâu, có đè nén cảm giác đau đớn và mềm lòng, nghẹn ngào nói: “Lãnh Như Tuyết, chúng ta đã không còn trở về được như trước, trong năm năm nay, ta đã có quá nhiều thứ không thể từ bỏ.....”

“Không!” Lãnh Như Tuyết không đợi nàng nói hết, vội ôm chặt lấy nàng, lẩm bẩm: “Song Nhi đừng rời khỏi ta, đừng cự tuyệt ta.....”

Nước mắt Ưu Vô Song dọc theo gò má mà lăn dài, năm năm rồi, mối tình này, hành hạ nàng và Lãnh Như Tuyết đã năm năm, nàng kì thực luôn đợi lời hứa của hắn, nhưng ngày này của năm năm sau, nàng đã đợi được hắn, nhưng lại không thể chấp nhận hắn! Là cả hai hiểu ra quá muộn, hạnh phúc này vẫn là đến quá muộn sao?

Chương 261: Lời hứa của Lãnh Như Tuyết

Thất vương phủ, trong thư phòng.

Lãnh Như Tuyết lặng lẽ ngồi sau thư án, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Hắn ép buộc nhốt nàng trong phủ, nhìn nàng nhớ Niệm Nhi mà đau lòng rơi lệ nhưng lại không thể làm gì, hắn không thể để nàng rời khỏi, bởi vì, hắn không thể để nàng một lần nữa rời khỏi hắn, càng không thể để nàng bị tổn hại lần nữa!

Nhưng mà hắn vẫn tổn hại nàng, nhìn nàng rơi lệ, lòng hắn đau như cắt, nhưng hắn không thể nói rõ chân tướng với nàng, bởi vì hắn biết, trong cơn phong ba sắp ập đến này, nàng là người vô tội nhất. Nhưng nàng lại là người quan trọng nhất trong cuộc chiến này, bất kể là đối với Lãnh Như Băng hay đối với hắn mà nói, nàng đều là một người không thể thiếu.

Hắn biết nàng nhớ con trai, nhưng rõ ràng con trai ở trong phủ, hắn lại không thể để họ gặp mặt nhau, vì hắn không muốn Lãnh Như Băng biết được sự tồn tại của Niệm Nhi!

Lần này, hắn nhất quyết phải thành công, nếu không, hắn sẽ mất đi tất cả, đồng thời cũng mất đi nàng và con trai.

Hắn không thể mất nàng, không thể mất đi con trai, cho nên, hắn dù có vô tâm đối với ngôi vị đế vương, nhưng vì nàng, vì con trai, hắn cũng không thể không giành lấy!

Nhìn bề ngoài hấn và Lãnh Như Băng, thể lực ngang nhau, không ai hơn ai, nhưng kì thực trong lòng hấn hiểu rõ, bây giờ ngoài thị vệ thân cận của phụ hoàng ra, cả hoàng cung cơ hồ đều bị Lãnh Như Băng khống chế trong tay.

Và hấn muốn đoạt ngôi vị từ tay Lãnh Như Băng, nhất định sẽ cực kì khó khăn!

Lãnh Như Băng không phải là người dễ đối phó, tâm cơ hấn ta sâu khó lường, dã tâm cực lớn, đối với quyền lực càng có tham vọng chiếm hữu cuồng nhiệt, hơn nữa hấn ta thân là thái tử nhiều năm, nhân mạch trong triều rộng lớn, đối phó hấn ta, không phải là một chuyện dễ dàng!

Tuy trong tay hấn nắm một nửa binh lực của Tây Diệm, nhưng nửa còn lại, một chút ít trong tay phụ hoàng, phần lớn đã bị Lãnh Như Băng khống chế, cho nên, hấn cũng không chút đắc ý!

Trong lòng hấn biết rất rõ, một khi Lãnh Như Băng ngồi lên hoàng vị, vậy thì, việc đầu tiên hấn ta làm, e là sẽ là giết hấn, dù cho hấn ta không giết hấn, cũng sẽ gián hấn làm dân thường, đến lúc ấy, người mất đi tất cả như hấn, sao có thể đối kháng với Lãnh Như Băng? Sao có thể bảo vệ an nguy cho nàng và con trai?

Hơn nữa Lãnh Như Băng đối với nàng luôn không có ý tốt, đến lúc ấy nàng sẽ bị Lãnh Như Băng nhốt trong hoàng cung, nửa bước cũng không thể ra khỏi cửa cung!

Cho nên, trận chiến này, hấn tuyệt đối không thể thua, tuyệt đối không thể! Bởi vì hấn mà thua, hấn sẽ mất đi nàng, mất đi tất cả! Đến khi ấy, đến cả năng lực bảo vệ nàng hấn cũng không có, thì càng không có tư cách giữ nàng và con trai ở bên cạnh!

Cửa thư phòng bị người đẩy ra, Lãnh Như Tuyết từ từ thu ánh nhìn lại, nhìn người đến, “là ngươi?”

Người đến một thân bạch y, biểu tình đạm nhiên, đó chính là Tiêu Tịch, y lãnh đạm liếc nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Bây giờ Vô Song đã trở về thất vương phủ, Tiêu Tịch hôm nay đến đây, là nói lời cáo từ biệt với thất vương gia!”

Nghe thấy lời Tiêu Tịch, Lãnh Như Tuyết khẽ kinh ngạc, nói: “Ngươi muốn đi?”

Tiêu Tịch từ từ bước đến gần, gương mặt lãnh đạm nở nụ cười khổ, lãnh đạm nói: “Năm ấy Tiêu Tịch lựa chọn lưu lại bên cạnh nàng ấy, chỉ là vì nàng ấy cô độc không nơi nương tựa, cần Tiêu Tịch! Nhưng nay, tất cả mọi thứ của nàng ấy đã có vương gia lo liệu, và Tiêu Tịch cũng nhìn ra, vương gia là thật lòng yêu thương nàng ấy, cho nên Tiêu Tịch đã không còn lí do gì lưu lại nữa!”

Lãnh Như Tuyết lẳng lẳng nhìn Tiêu Tịch, không nói gì, đột nhiên trong lòng hắn có tia kính trọng đối với người nam tử luôn lãnh đạm này.

Hắn nhìn ra được, tình yêu của người nam tử tên Tiêu Tịch này đối với nàng, không hề thua hắn.

Năm năm qua, hắn không ở bên cạnh nàng, người luôn chăm sóc cho nàng chính là y, người nam tử nhìn có vẻ vân đạm phong thanh, tựa như thần tiên này, đối với nàng, kì thực luôn có một trái tim cực kì nồng nhiệt.

Trước mặt y, người vương gia như hắn, tự cảm thấy hổ thẹn không sánh bằng.

Nếu nói trước kia, hắn đã từng vì nàng mà đổ kị với y thì nay, hắn đối với Tiêu Tịch, chỉ có kính phục và tiếc thay.

Tiêu Tịch lấy từ trong người ra một bức thư hàm, nhẹ nhàng đặt trên thư án: “Hôm nay Tiêu Tịch sẽ rời khỏi kinh thành, trở về Quân sơn, bức thư này nhờ vương gia đưa cho nàng ấy!”

Lãnh Như Tuyết liếc nhìn bức thư hàm trên thư án, sau đó ánh mắt rơi trên người Tiêu Tịch: “Người không đi gặp nàng ấy? Người rời khỏi, thì nên đi gặp nàng, người nàng muốn gặp nhất bây giờ có lẽ là người!”

Tiêu Tịch không nói gì, qua một lúc lâu, mới lãnh đạm nói: “Không cần đâu, bây giờ nàng ấy rất tốt, có vương gia ở đây, ta rất yên tâm.”

Lãnh Như Tuyết từ sau thư án đứng dậy, hắn đi đến bên cạnh Tiêu Tịch, lặng lẽ nhìn y, ánh mắt thoáng qua tia kiên định, nói: “người yên tâm, ta tuyệt đối không để nàng ấy chịu một chút tổn hại nào!”

Khóe môi Tiêu Tịch lộ ra nụ cười mỉm, nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Ta tin vương gia!”

Nói rồi, ánh mắt y đột nhiên thoáng qua biểu tình kì lạ, ngập ngừng, lại nói: “Vương gia, đây đều là ý trời, nếu như có một ngày, người đăng lên địa vị chí cao vô thượng, ta hy vọng người đối với nàng ấy, vẫn có thể yêu thương bảo bọc! Bởi vì, số mệnh của hai người, là dính chặt với nhau.”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy những lời này của Tiêu Tịch, khẽ sửng sốt, hắn trầm ngâm một lúc, nói: “Bất kể thế nào, nàng mãi mãi là người duy nhất của ta!”

Đây là lời hứa của hắn đối với Tiêu Tịch, và cũng là đối với nàng.

Đôi mắt đen thanh thúy của Tiêu Tịch thoáng qua tia ưu thương và yên tâm, cười nhạt, sau đó quay người rời khỏi thư phòng, hình bóng của y lộ ra một vẻ cô độc và kiên định.

Chương 262: Niệm Nhi không phải là con trai của người

Ưu Vô Song không biết việc Tiêu Tịch rời khỏi, nàng vì bị Lãnh Như Tuyết bắt nhốt trong Vô Trần điện, trong lòng nhớ con trai, tâm trạng cực kỳ nóng giận, từ ngày bắt đầu ở đây, nàng đã bắt đầu chiến tranh lạnh với Lãnh Như Tuyết.

Nàng nhìn thấy trong mắt Lãnh Như Tuyết, nhìn thấy sự hối hận và tình yêu của hắn đối với nàng, biết hắn yêu nàng thật lòng, nhưng mà như vậy không có nghĩa nàng có thể tha thứ cho việc hắn bắt ép nàng và con trai xa cách!

Nàng giận hắn nhốt sự tự do của nàng, giận hắn nhốt nàng ở đây, cho tuy mỗi ngày Lãnh Như Tuyết đều đến thăm nàng, nhưng nàng lại không để hắn thấy sắc mặt tốt, thậm chí một câu cũng không nói!

Không sai, nàng chính là giận hờn hắn, cộng thêm nàng thật sự nhớ con trai, cho nên, nàng càng không đối tốt với hắn.

Từ khi con trai ra đời đến nay, một ngày cũng chưa từng xa nàng, trong thế giới này, người duy nhất có quan hệ huyết thống với nàng chỉ có con trai, bây giờ người nam nhân chết tiết này nhốt nàng ở đây, không để nàng gặp mặt con trai, nàng tự khắc không cho hắn sắc mặt dễ coi! Dù cho trong lòng nàng thật sự yêu người nam nhân này, nhưng nàng vẫn là rất giận.

Nàng có từng thử qua tự mình đi ra ngoài, nhưng tên nam nhân chết tiết kia cư nhiên phái Ngạo Phong đứng canh ngoài cửa, chỉ cần nàng bước ra khỏi Vô Trần điện, Ngạo Phong sẽ thức bước không rời đi theo nàng, thậm chí không để nàng đi xa.

Nàng cũng thử qua nổi giận với Ngạo Phong, nhưng Ngạo Phong cứ như khúc gỗ không có biểu cảm, mặc cho nàng có mắng chửi nổi giận thế nào, hắn ta cũng không để tâm, vẫn cứ thước bước không rời đi theo nàng!

Hể nghĩ tới đây, Ưu Vô Song đã giận vô cùng, nhưng lại không có cách nào, trừ phi Lãnh Như Tuyết tự nguyện cho nàng rời khỏi, nếu không, nàng chỉ có thể tiếp tục bị hấn nhốt ở đây.

Nàng bị Lãnh Như Tuyết nhốt ở đây đã ba ngày rồi, Tiêu Tịch không tìm được nàng, nhất định sẽ rất lo lắng, còn có con trai, không gặp được nàng, Niệm Nhi có không lóc, có không chịu ngủ không chịu ăn cơm không?

Nhốt ở đây, Ưu Vô Song cảm thấy nàng sắp điên lên, nàng thật sự sắp điên rồi, nàng nhớ con trai, rất nhớ, nhưng mà không thể ra ngoài, cảm giác nàng, khiến nàng nổi điên!

Cửa tắm thất, bị đẩy ra, Ưu Vô Song nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp tóm lấy chiếc gối trên giường ném qua!

Mấy ngày này, những gì trong tắm thất có thể đập nàng đều đập hết, có thể ném cũng ném hết, mỗi ngày, nàng đều làm cho tắm thất bừa bộn, nhưng Lãnh Như Tuyết thấy nàng như vậy, cái gì cũng không nói, chỉ sai người tiếp tục thu dọn tắm thất.

Vì nàng như vậy, hạ nhân trong Vô Trần điện đều hể thấy nàng là sợ hãi.

Lãnh Như Tuyết liền đưa tay đón lấy chiếc gối bay đến, ánh mắt thoáng qua tia âm nhiên, hắn lảng lạng đi đến bên cạnh Ưu Vô Song, sau đó đặt chiếc gối về giường, nhìn nàng, trầm mặc một lúc, nói: “Song Nhi, nàng vẫn còn giận ta sao?”

Ưu Vô Song cười lạnh một tiếng, nhìn hắc giễu cợt nói: “Giận người? Ưu Vô Song ta là ai chứ? Sao dám giận vương gia người?”

Lãnh Như Tuyết hai mi nhú chặt, mâu đen thâm trầm của hắc hoáng qua tia vô nại, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể nhỏ bé của nàng, nói: “Song Nhi, ta biết nàng nhớ con trai, nhưng mà nàng yên tâm, ta đảm bảo, qua một thời gian nữa, ta sẽ đón con trai về! Hãy tin ta có được không?”

Ưu Vô Song phẫn nộ đẩy hắc ra, tức giận nói: “Lãnh Như Tuyết, rốt cuộc ngươi muốn gì? Ta đã nói rồi, giữa chúng ta đã không thể nào nữa! Tại sao ngươi cứ bám lấy ta?”

Nói rồi, Ưu Vô Song tức giận chưa tan, lại phẫn nộ nói: “Lãnh Như Tuyết, ta cảnh cáo ngươi, con trai là của ta, ngươi đừng hòng giành con trai với ta, nếu không ta tuyệt đối không tha thứ cho ngươi!”

Lãnh Như Tuyết lặng lẽ nhìn dung mạo tức giận của Ưu Vô Song, qua một lúc lâu, mới nói: “Song Nhi, Niệm Nhi là con trai của ta, ta cũng như nàng, đều sẽ rất yêu thương Niệm Nhi, ta sẽ không làm ra bất kì chuyện gì tổn hại đến nàng!”

Ưu Vô Song căn bản không tin những lời của hắc, hoặc nên nói là, nàng bị hắc giam lỏng ở đây đã sắp bị ép đến điên, nên cười lạnh một tiếng, tức giận nói không lựa lời: “Lãnh Như Tuyết, ngươi im miệng cho ta! Niệm Nhi không phải là con trai ngươi, ngươi không có tư cách làm phụ thân của Niệm Nhi!”

Nhìn ánh mắt chỉ trích của Ưu Vô Song, lòng Lãnh Như Tuyết đang rỉ máu, nàng hận hắc vậy sao? Ngay cả con trai cũng không nguyện ý thừa nhận là của hắc? Không lẽ, nàng thật sự muốn đưa Niệm Nhi lưu lạc bên ngoài sao?

Không, hắc tuyệt đối không cho phép nàng làm như vậy, con trai rõ ràng là của hắc, hơn nữa giống y như lúc hắc còn nhỏ, nàng nói như vậy, chỉ là vẫn còn giận hắc, đang giận đối với hắc thôi!

Đối với nàng, đối với con trai, hắc cả đời này, tuyệt đối không buông tay!

Nghĩ tới đây, đôi tay Lãnh Như Tuyết đặt trên vai Ưu Vô Song, miễn cưỡng nàng nhìn mình, nói: “Song Nhi, nàng đừng ngang bướng! Bất kể nàng có thừa nhận hay không, Niệm Nhi đều là con trai của ta, điểm này, dù nàng gạt được người khác, cũng không thể gạt được chính bản thân mình.”

Nói tới đây, Lãnh Như Tuyết ngập ngừng, lại nói: “năm năm trước, lúc nàng rời khỏi, nàng đã mang thai, bây giờ Niệm Nhi đã bốn tuổi hơn, không lẽ, nàng không muốn Niệm Nhi nhận lại thân sinh phụ thân của mình sao? Không lẽ, nàng muốn Niệm Nhi cả đời này gọi Tiêu Tịch là cha?”

Trong lòng Ưu Vô Song khẽ phân vân, trong lòng nàng, đã vì lời nói của Lãnh Như Tuyết mà khẽ dao động, nhưng nàng vẫn giận đối nói: “Ta và Tiêu Tịch đã thành thân, gọi Tiêu Tịch là cha có gì không đúng? Ta nói cho người biết, Tiêu Tịch có tư cách làm phụ thân của con trai ta hơn người!”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời nói giận đối của Ưu Vô Song, tuy biết rõ nàng đang chọc giận hắc, nhưng lòng hắc vẫn vì lời nói của nàng mà khẽ đau nhói! Năm ấy để nàng mang thai hài tử rời khỏi, là sự hối hận cả đời của hắc!

Chương 263: Đau đớn con tim

Nàng trong lòng đối với hắn vẫn còn oán, hắn không phải là không biết, vì dù sao, năm ấy sự rời khỏi của nàng, là lỗi của hắn. Hơn nữa Tiêu Tịch ở bên cạnh nàng trong năm năm nàng rời khỏi, luôn bồi bên cạnh nàng, có lẽ, trong lòng nàng, Tiêu Tịch đã trở nên cực kì quan trọng.

Hắn biết được từ Tiêu Tịch, là họ kì thực không thành thân thật sự, xưng hô phu thê là để tránh những lời đàm tiếu đáng sợ kia, nhưng dù sao hắn biết những lời nàng nói chẳng qua chỉ là những lời nói lúc tức giận, nhưng trong lòng hắn vẫn vì sự khổ cực mà nàng phải chịu trong năm năm nay mà đau đớn vô cùng.

Tiêu Tịch đã lựa chọn rời khỏi, hắn sẽ không đổ kị y bất cứ việc gì, nhưng từng câu từng chữ sắc nhọn của nàng, lại vô tình gõ mạnh vào tim hắn, khiến hắn hối hận về việc năm xưa.

Nhìn bộ dạng đau khổ của Lãnh Như Tuyết, trong lòng Ưu Vô Song cũng buồn đau, kì thực, nàng không hề muốn nói những lời sắc bén như vậy với hắn, nàng muốn cùng hắn bình tâm ngồi xuống nói chuyện, nhưng mỗi lần gặp hắn, nàng không nhịn được nhớ lại chuyện trước kia, càng không nhịn được nổi giận.

Nàng oán sự bất tín khi ấy của hắn, oán hắn mặc cho nàng lưu lạc bên ngoài sinh hài tử, nhưng trong lòng nàng hiểu rõ, việc của năm năm trước, nàng không thể hoàn toàn trách hắn, khi ấy sự không tin tưởng của hắn thật sự khiến nàng đau thấu tim, nhưng nay nhớ lại, nàng khi ấy cũng không phải rất ngang bướng sao?

Kì thực, nếu như khi ấy nàng có thể đủ bình tâm tĩnh khí nhẫn nhịn, lưu lại trong vương phủ, đợi hấn đến giải thích, vậy thì có lẽ sự việc sẽ không trở nên thế này, có lẽ nàng sớm chút nữa hiểu rõ tâm ý của hấn, nàng sẽ không rời khỏi, sẽ không cần lưu lạc bên ngoài năm năm.

Nhưng mà, dù cho trong lòng nàng hiểu rõ, việc năm ấy không thể hoàn toàn trách hấn, nhưng lúc đối diện với hấn, nàng vẫn không nhận được như một con nhím, giương cao gai toàn thân.

Trong lúc đâm đến hấn toàn thân không chỗ nào lành thì cũng tổn thương bản thân, đây không phải là điều nàng muốn, nhưng đối diện với hấn, nàng từ đầu đến cuối lại như đứa trẻ mới lớn, ngang bướng, sắc nhọn.

Lãnh Như Tuyết thở dài, nhẹ nhàng ôm cơ thể quật cường vì giận dữ mà hóa cứng vào trong lòng, tiếng nói nhàn nhạt khẽ mang chút thương cảm: “Song Nhi, chúng ta nhất định phải tổn hại lẫn nhau vậy sao? Nàng biết không, ta thật sự rất yêu nàng, cũng rất yêu con trai, nàng không thể cho ta một cơ hội để yêu nàng và con sao?”

Ưu Vô Song nhẹ nhàng dựa đầu vào vai Lãnh Như Tuyết, từ từ nhắm hai mắt lại, ngửi hơi thở quen thuộc trên người hấn, một giọt lệ châu long lanh từ từ lăn dài nơi khóe mắt, nghẹn ngào nói: “Lãnh Như Tuyết, thả ta đi, chúng ta không thể trở về như trước nữa.”

Quá muộn rồi, tiếng lòng của hấn, tình yêu của hấn, đến quá muộn, bây giờ, trong lòng nàng đã có quá nhiều thứ không thể từ bỏ, nàng không thể từ bỏ Tiêu Tịch, không thể từ bỏ Vân Nhi, không thể từ bỏ gian bố trang nhàn không bắt mắt nhưng lại theo nàng qua mấy năm bình yên kia.

Giờ đây tình yêu trong lòng nàng đã không còn là thứ duy nhất, nàng có thể không phủ nhận nàng vẫn yêu Lãnh Như Tuyết sâu sắc, nhưng nàng

cũng không thể phủ nhận sự yêu thương mà Tiêu Tịch lãng lãng vì nàng mà cho ra trong năm năm nay.

Nếu như nàng bây giờ vì sự tư tâm của mình mà lựa chọn Lãnh Như Tuyết, vậy thì, đối với Tiêu Tịch là không công bằng, người nam nhân đậm nhũ ấy, y khiến nàng yêu thương.

Nàng biết, trở về bên cạnh Lãnh Như Tuyết, nàng sẽ không còn phải thương tâm, không còn phải như trước kia, lòng vì nhớ hấn mà cả đêm khó ngủ, nhưng nàng sao có thể nhẫn tâm, vì sự ích kỉ của mình mà bỏ mặc Tiêu Tịch?

Thời gian năm năm, làm cho nàng biết được, trong lòng yêu một người mà không thể bồi bên cạnh đau khổ biết thế nào, cũng chính vì thế, nàng mới không hy vọng Tiêu Tịch vì nàng mà đau khổ, nàng có thể không yêu y, nhưng nàng không có tư cách làm tổn thương y.

Vì trong năm năm qua, nàng luôn lãng lãng ích kỉ mà tận hưởng sự qua tâm và yêu thương của y.

Nàng yêu Lãnh Như Tuyết, điểm này, trong lòng nàng rất rõ, nhưng đối với Tiêu Tịch, nàng lại có yêu thương, sự yêu thương này, khiến nàng không thể từ bỏ, cũng không muốn từ bỏ.

Lãnh Như Tuyết chỉ cảm thấy tim hấn đang từng chút từng chút một trầm xuống, cơ thể ấm áp lúc này đang được hấn ôm chặt trong lòng, nhưng hấn lại không cảm nhận được, bất cứ hơi ấm nào đến từ cơ thể nàng.

Nàng như vậy khiến lòng hấn đau, khiến con tim trước nay luôn trầm tĩnh của hấn phút chốc hoảng loạn.

Hắn đột nhiên có cảm giác bất an, hắn rất sợ, sợ nàng sẽ rời hắn mà đi, vì hắn đã cảm nhận được sự xa cách đến từ người nàng,

Hắn vô thức ôm chặt lấy nàng, có chút bối rối nói: “Song Nhi đừng như vậy, đừng rời khỏi ta.”

Hắn trước nay nóng nảy, nhưng bây giờ đối diện với nàng, lòng hắn ngoài hoảng loạn ra, càng có nhiều sự bối rối, hắn lúc này cứ như một đứa trẻ mất đi món đồ chơi yêu thích, như vậy mà bất lực và hoảng loạn.

Lãnh Như Tuyết bất lực ai cầu, khiến bờ phòng vệ tâm lý của Ưu Vô Song phút chốc sụp đổ, từng giọt nước mắt lớn từ mắt nàng rơi xuống.

Nàng không muốn nhìn thấy Lãnh Như Tuyết như vậy, nàng không muốn nghe thấy tiếng ai cầu bất lực của hắn, bởi vì bộ dạng yếu ớt nàng của hắn làm cho tim nàng càng thêm bối rối, càng thêm khó chịu.

Nàng thà rằng hắn như trước kia, nổi giận với nàng, lớn tiếng chửi mắng, như vậy lòng nàng vẫn còn dễ chịu một chút, như vậy lúc nàng rời khỏi sẽ không cần phải đau đớn con tim.

Chương 264: Thư hàm của Tiêu Tịch

Trong tấm thất, tĩnh lặng. Trong không khí, khẽ phảng phất sự ai oán và ưu thương.

Cuộc trùng phùng sau năm năm xa cách, lần đầu tiên họ yên tĩnh như vậy mà ôm lấy nhau, nhưng trong vòng tay mỗi người, họ lại không cảm nhận được an tâm và vui mừng, chỉ có sự thấp thỏm bất an và thương tâm.

Họ đều quá để tâm đối phương, nhưng cũng đều có quá nhiều thứ không thể từ bỏ, cho nên mới tổn thương lẫn nhau, tổn thương da không chỗ nào lành.

Yêu thương lẫn nhau, khúc mắc không thể gỡ bỏ, nhưng họ không biết rằng, trầm mặc như vậy, mới thật sự là gây tổn thương người nhất.

Không biết qua bao lâu, Lãnh Như Tuyết cuối cùng nhẹ nhàng buông nàng ra, cơ thể cao to của hắn khẽ run lên, nhẹ nhàng cúi đầu in một nụ hôn lên vầng trán của nàng, khàn giọng nói: “Song Nhi, xin lỗi, ta biết trong lòng nàng oán ta, hận ta, hận ta ép buộc nàng đưa nàng về vương phủ, nhưng nàng hãy tin ta, ta làm như vậy, là có nỗi khổ của bản thân, sau này nàng sẽ hiểu.”

Nói tới đây, Lãnh Như Tuyết thở dài một tiếng, lấy từ trong người ra một bức thư hàm, ngập ngừng rồi nói: “Ta sẽ không ép buộc nàng nữa, nhưng nàng bây giờ vẫn không thể rời khỏi vương phủ, đây là thư của Tiêu Tịch cho nàng, nàng hãy xem đi! Nếu như...nếu như nàng vẫn không thể từ bỏ ý, vậy thì ta sẽ không cưỡng cầu nàng ở lại.”

Nói hết câu này, Lãnh Như Tuyết phảng phất như dùng hết sức lực toàn thân, lòng hần có ngàn vạn âm thanh đang điên cuồng gào thét, Song Nhi, đừng rời khỏi ta, ta đối với nàng sẽ mãi mãi bao giờ không từ bỏ.

Nhưng hần không thể không ép buộc bản thân nói ra những lời này, bởi vì hần không thể lần nữa ép nàng, không thể tiếp lần nữa hại nàng, nếu như trong năm năm nay, nàng đã yêu Tiêu Tịch, vậy thì hần thà rằng buông tay, chỉ cần nàng hạnh phúc là được, sợ là, khi nhìn nàng rời khỏi, lòng hần sẽ như vạn tiễn xuyên tâm.

Tay cầm bức thư hàm của hần, khó mà khống chế mà run lên, bức thư hàm ấy tựa như nặng ngàn cân, nhưng hần vẫn cố chấp, sửng người mà đưa qua.

Hần không xem nội dung trong bức thư hàm của Tiêu Tịch, bởi vì, hần không có tư cách xem.

Trong lòng Ưu Vô Song đột nhiên dâng lên cảm giác hoảng loạn, cảm giác thấp thỏm bất an ấy mãnh liệt biết bao, mãnh liệt đến nỗi, toàn thân nàng đều run lên, tay nàng, run rẩy đón lấy bức thư hàm mà Lãnh Như Tuyết đưa, cơ hồ không có sức lực mà mở bức thư hàm ra.

Qua một lúc sau, nàng mới miễn cưỡng đè nén sự bất an trong lòng, nàng nhẹ nhàng mở bức thư hàm ra, nhưng khi nhìn thấy nội dung bức thư hàm, nước mắt phút chốc chảy đầy mặt.

Lãnh Như Tuyết nhìn bộ dạng thương tâm của nàng, lòng đau như dao cắt, hần rất muốn ôm nàng vào lòng, an ủi nàng, nhưng hần lại không làm vậy, hần cố nhịn xúc động ôm chặt nàng vào lòng, quay người, đi ra ngoài, và nhẹ nhàng đóng cửa thảm thiết cho nàng.

Trong giây phút cửa tấm thất đóng lại, Ưu Vô Song đã không khống chế được, nhào lên giường khóc thành tiếng, nước mắt, tựa như dòng suối, phút chốc ướt đầm tấm khăn trải trắng tinh.

Bức thư ấy, bay lượn xuống giường, nét chữ thanh tú, trên ấy ghi rõ ràng rằng: Vô Song, ra đi vội vã, không kịp từ biệt nàng, mong hãy thứ lỗi. Niệm Nhi và Vân Nhi đã ở trong vương phủ, vương gia sẽ chăm sóc tận tâm, nàng không cần lo lắng. Việc năm ấy, kì thực trong lòng Tiêu Tịch luôn biết tiền nhân hậu quả, giấu nàng không nói, chỉ là vì thiên ý như vậy, cũng chính là sự ích kỉ trong lòng Tiêu Tịch.

Vương gia một lòng đối với nàng, cũng mong nàng không cần vì Tiêu Tịch mà cự tuyệt sự quan tâm của vương gia, Tiêu Tịch và nàng duyên phận nông cạn, có thể bên cạnh nàng năm năm, Tiêu Tịch đã cảm tạ ông trời chiếu cố, lần này rời khỏi, kì thực là vì nàng và ta duyên phận đã tận, cố chấp lưu lại, chỉ sẽ gây nên khổn khó cho nàng và vương gia, cho nên, hãy thứ lỗi cho Tiêu Tịch không từ mà biệt.

Lần này nàng được vương gia đón về vương phủ, là yêu cầu của Tiêu Tịch, xin nàng không cần vì việc này mà trách vương gia, nay đương kim hoàng thượng long thể bất an, Tây Diêm sắp đối diện với phong ba lớn nhất, nàng và vương gia phải cùng nhau hợp lực, cùng vượt qua cơn hoạn nạn này, vương gia là người có phúc, hạnh phúc của nàng, cũng liên quan đến vương gia, xin đừng vì việc của Tiêu Tịch mà lòng áy náy.

Tiêu Tịch vốn là người sơn dã, lần này rời khỏi sẽ đi vân du, nếu như sau này có duyên, nhất định sẽ gặp lại! Xin đừng mong nhớ! Tiêu Tịch thân bút.

Tiêu Tịch, một nam tử đậm nhũ tựa thần tin, một nam tử chu đáo đến mức khiến người khác đau lòng, trong những dòng chữ nhỏ thanh tú này,

trong những chữ đậm nhiên này, Ưu Vô Song nhìn thấy sự đau khổ bất lực và ưu thương của y!

Người nam tử như vậy, sao không khiến nàng đau lòng? Sao không khiến nàng ruột gan đứt đoạn? Nàng không phải là mục đầu, năm năm qua, Tiêu Tịch đối với nàng quan tâm bảo bọc, nàng có thể cảm nhận được, dù cho trong lòng nàng vẫn cố chấp không quên người nam nhân khác, nhưng việc này không có nghĩa nàng đối với Tiêu Tịch không hề có tình cảm!

Tình cảm hoạn nạn có nhau trong năm năm, không phải nói quên là có thể quên được, nói từ bỏ là từ bỏ được, hơn nữa, tình cảm của con người vốn dĩ là thứ phức tạp nhất, nàng có lẽ đối với Tiêu Tịch không có tình yêu nam nữ, nhưng lại có tình cảm còn thân hơn huynh muội ruột thịt, sự cảm kích nàng đối với sự quan tâm che chở lặng lẽ năm năm nay của y, đã vượt quá sự tưởng tượng của nàng!

Y đột nhiên rời khỏi, khiến lòng nàng không nở, và không biết làm gì, nàng đã quen với sự bồi cạnh của y, quen với sự quan tâm lảng lảng của y, quen dựa dẫm vào y! Quen với sự ưu thương nhạt nhòa, không dễ lộ ra của y.

Nàng bây giờ cứ như một đứa trẻ chìm trong nước, không tìm được sự cứu vớt thuộc về mình, chỉ biết bất lực òa khóc, sự bất lực và hoảng loạn, là việc trước nay nàng chưa từng có.

Chương 265: Thúc không phải là cha

Tiếng khóc xé toạt tâm gan truyền ra từ tấm thất, khiến lòng Lãnh Như Tuyết đau như vạn tiễn xuyên tâm.

Từ trước đến nay, hắn đều biết, Tiêu Tịch trong lòng nàng, có một vị trí cực kì quan trọng, tuy là biết vậy, nhưng nay khi chính tai hắn nghe thấy nàng vì sự rời khỏi của y mà đau lòng khóc, tim hắn tan vỡ thành từng mảnh.

Hắn không trách nàng trong lòng có Tiêu Tịch, hắn chỉ trách bản thân, khi ấy, là hắn chính tay đẩy nàng rời khỏi mình, đẩy nàng sang phía Tiêu Tịch, và nay, nàng vì sự rời khỏi của Tiêu Tịch mà đau đớn vô cùng, đó cũng là chuyện thường tình.

Dù sao đi nữa, Tiêu Tịch bồi cạnh nàng đi hết năm năm, không phải sao? Hắn nên cảm kích Tiêu Tịch, nếu như trong năm năm nay, không có sự quan tâm và bảo bảo của Tiêu Tịch, vậy thì, hắn thật không dám nghĩ, một nữ nhân yếu ớt như nàng mang theo hài tử sẽ như thế nào!

Và những thứ này, đều là lỗi của hắn, là hắn tạo thành, hắn thân là vương gia cao cao tại thượng, khi ấy lại tổn hại người nữ nhân mình yêu nhất như vậy, hắn đáng chết, thật là đáng chết, hắn bây giờ có tư cách gì trách nàng vì người nam nhân khác mà thương tâm?

Lãnh Như Tuyết từ từ đi khỏi Vô Trần điện, cơ thể cao lớn vạm vỡ, lúc này nhìn vô cùng mệt mỏi và cô độc! Sự rời khỏi của Tiêu Tịch, đã thành toàn cho hắn và nàng, nhưng hắn lại mãi mãi nợ hắn một tình người, và

trong lòng nàng, có lẽ cũng sẽ mãi mãi không quên được người nam nhân tên là Tiêu Tịch!

Ra khỏi Vô Trần điện, hắn đã không nghe thấy được tiếng khóc đau đớn tuyệt vọng của nàng, nhưng tiếng khóc bi thương ấy của nàng, vẫn còn vang bên tai hắn, vang mãi không dừng, trong đầu hắn đầy bộ dạng thương tâm tuyệt vọng nước mắt đầy mắt của nàng, lòng hắn đang đau, đang rỉ máu, đang co thắt, đang vì nàng mà đau đớn.

Trong bất tri bất giác, hắn dần dần bước vào Lan các, hắn liếc nhìn Lan các cách đó không xa, trầm ngâm một lúc, sau đó từ từ đi vào.

Vân Nhi đang ôm Niệm Nhi trong đại đường, nhìn thấy Lãnh Như Tuyết đến, trên mặt thoáng qua tia kinh hoảng, vội đứng dậy, hành lễ với Lãnh Như Tuyết, nhỏ tiếng nói: “vương gia.”

Lãnh Như Tuyết chỉ nhìn nàng ta khẽ gật đầu, ánh mắt rơi trên người Niệm Nhi.

Niệm Nhi dù sao cũng là đứa bé, có lẽ là thiên tính của phụ tử, Niệm Nhi đối với Lãnh Như Tuyết không chút cảm giác xa lạ, nhìn thấy Lãnh Như Tuyết đến, ngược lại còn vũng vầy trong lòng Vân Nhi, đưa tay nhỏ sang phía Lãnh Như Tuyết, cười gọi: “thúc thúc bế bế.”

Hai mày Lãnh Như Tuyết khẽ nhú, bị con trai mình gọi là thúc thúc, cảm giác này kì thực không dễ chịu, hắn đưa tay ôm lấy Niệm Nhi từ tay Vân Nhi, điểm điểm cái đầu nhỏ, nói: “gọi cha, ta là cha con, không phải thúc thúc.”

Niệm Nhi chu miệng, bất mãn đáp: “thúc không phải là cha, là thúc thúc, Niệm Nhi có cha rồi.”

Đứa bé hơn bốn tuổi đã có cách nghĩ của mình, Niệm Nhi gọi Lãnh Như Tuyết là thúc thúc, chỉ vì hắn không phải Tiêu Tịch, trong chiếc đầu nhỏ ấy, Tiêu Tịch mới là cha. Cho nên, Niệm Nhi đối với lời của Lãnh Như Tuyết bất mãn, cũng không hiểu.

Bởi vì, trong tâm linh nhỏ bé ấy, cha là không thể thay thế, đây chính là tâm tư của trẻ nhỏ.

Nghe thấy lời của Niệm Nhi, lòng Lãnh Như Tuyết dâng lên cơn đắng cay, trong năm năm nay, rốt cuộc hắn đã bỏ lỡ những gì? Bỏ lỡ cơ hội bên cạnh nàng, bỏ lỡ cơ hội gần gũi với con thân sinh của mình, đến nỗi bây giờ con trai mình gọi Tiêu Tịch là cha, gọi hắn là thúc thúc!

Còn Vân Nhi khi nghe thấy lời của Niệm Nhi bị dọa trắng cả mặt, nàng ta khấn trương nhìn Lãnh Như Tuyết, sợ hấn nổi giận, sẽ làm gì Niệm Nhi.

Bởi vì, dù sao hắn cũng là phụ thân thân sinh của Niệm Nhi, mà Niệm Nhi lại chỉ biết Tiêu Tịch là cha. Việc này thật sự khiến người khác khó mà chấp nhận, hơn nữa, Lãnh Như Tuyết còn là một người hỷ nộ vô thường.

Nhưng bất ngờ là Lãnh Như Tuyết không hề tức giận, mà chỉ ôm ngang cơ thể nhỏ bé của Niệm Nhi vào lòng, dỗ: “Niệm Nhi ngoan, mau gọi cha.”

Và bất ngờ là Niệm Nhi vẫn ngoan cố, đưa cánh tay nhỏ ra, ra sức đẩy Lãnh Như Tuyết, nói: “thúc không phải là cha, thúc là người xấu, thúc là người xấu gạt Niệm Nhi.”

Nhìn Niệm Nhi vùng vẫy trong vòng tay của mình, Lãnh Như Tuyết bất lực nhìn sang Vân Nhi, sau đó vỗ nhẹ cơ thể nhỏ của Niệm Nhi, tiếp tục dỗ: “Niệm Nhi, cha không gạt con, nếu như con không tin, có thể hỏi dì Vân của con.”

Vân Nhi bị tính khí tốt của Lãnh Như Tuyết làm cho ngẩn người, sững sờ nhìn phụ tử hai người, mãi cho đến khi âm thanh mềm mại ai cầu nàng ta, nàng ta mới vội vàng gật đầu, nói: “Niệm Nhi, vương gia là phụ thân thân sinh của con, mau gọi cha đi.”

Nghe thấy lời của Vân Nhi, Niệm Nhi trước tiên là sững sờ, qua một lúc sau, đột nhiên ‘oa’ lên một tiếng, khóc ầm lên, nằm trong vòng tay Lãnh Như Tuyết, vừa khóc vừa vùng vẫy hét: “Dì Vân là người xấu, thúc ấy không phải là cha, con muốn mami, con muốn cha, oa...”

Thấy Niệm Nhi đột nhiên khóc ầm lên, Lãnh Như Tuyết trước nay chưa từng dỗ trẻ con nhất thời lúng túng, hấn ôm lấy Niệm Nhi cơ thể cứng đờ đứng tại chỗ, cầu cứu nhìn sang Vân Nhi.

Vân Nhi vội vàng tiến lên trước, ôm lấy Niệm Nhi, nhưng Niệm Nhi lại ra sức đẩy nàng ta ra, khóc hét: “Dì Vân là người xấu, Niệm Nhi không cần dì Vân, Niệm Nhi muốn mami muốn cha”

Nhìn bàn tay bị Niệm Nhi hất ra của mình, Vân Nhi chỉ có thể gượng gạo nhìn Lãnh Như Tuyết, nhất thời bó tay.

Chương 266: Thông suốt

Tuy nhiên, chính trong lúc Niệm Nhi khóc lớn, đột nhiên một đôi tay dịu dàng đón lấy Niệm Nhi từ vòng tay Lãnh Như Tuyết, còn Niệm Nhi khi nhìn thấy người ấy, cư nhiên ngừng khóc, đôi tay nhỏ vút chặt lên người đến, cơ thể nhỏ bé vùi vào vòng tay ấm áp ấy, mang âm điệu thút thít nói: “Mami mami họ đều là người xấu, Niệm Nhi muốn cha.”

Ưu Vô Song đau lòng lau đi nước mắt trên mặt Niệm Nhi, không thèm nhìn Lãnh Như Tuyết biểu tình gượng gạo đứng bên cạnh, dỗ: “Niệm Nhi ngoan, Niệm Nhi không khóc, mami dẫn Niệm Nhi đi gặp cha a!”

Nghe thấy lời Ưu Vô Song, hai mi Lãnh Như Tuyết nheo lại, có chút ủy khuất nói: “Song Nhi, Niệm Nhi rõ ràng là con trai của ta.”

Ưu Vô Song lườm hắc, hai mắt nàng vì đau lòng khóc nên lúc này nhìn vẫn còn đỏ đỏ, ánh mắt nàng rất lạnh nhìn sang phía Lãnh Như Tuyết, sau đó cúi đầu ôn nhu dỗ con trai, thái độ trước sau cứ như là hai người hoàn toàn khác nhau.

Bị Ưu Vô Song lạnh lùng lườm, Lãnh Như Tuyết lúc này càng cảm thấy ngại gùng, hắc định tiến lên trước nói gì, nhưng ngại tiếng khóc và kháng cự của con trai, khiến hắc chỉ có thể ngại ngùng đứng tại chỗ.

Ngạo Phong đứng sau lưng Ưu Vô Song, nhìn thấy Lãnh Như Tuyết thường ngày lãnh khốc nghiêm nghị nay như đứa trẻ lúng túng tay chân, suýt chút nữa cười thành tiếng, may là hắc ta kịp thời cắn chặt môi mới nhận được cảm giác muốn cười mãnh liệt trong lòng, thế nên mới không bị Lãnh Như Tuyết nổ thành than.

Nhìn thấy ánh mắt Lãnh Như Tuyết trừng hắt ta, hắt ta vội vàng biết điều liếc mắt ám thị cho Vân Nhi đứng bên cạnh, sau đó như thục mạng mà đi ra ngoài.

Vân Nhi vốn dĩ là một người hiểu chuyện, nhận được ánh mắt của Ngạo Phong, nàng ta liền biết ý đi đến bên cạnh Ưu Vô Song, nói với Niệm Nhi đang làm nũng trong lòng Ưu Vô Song: “Niệm Nhi, dì Vân đưa con đi chơi có được không?”

Niệm Nhi vẫn là đứa trẻ, đối với lời nói khi này Vân Nhi giúp Lãnh Như Tuyết bất mãn, tuy nhiên rất muốn đi chơi, nhưng khi liếc nhìn thấy Lãnh Như Tuyết, lại vội đầu vào lòng Ưu Vô Song, chu chu cái miệng nhỏ, nói: “Niệm Nhi muốn ở cùng mami.”

Ưu Vô Song tự nhiên biết được ý của Vân Nhi, nàng không vui trừng mắt nhìn Vân Nhi, vỗ nhẹ cơ thể nhỏ, dỗ: “Niệm Nhi ngoan, hãy cùng dì Vân ra ngoài chơi trước, lát mami sẽ qua đó.”

Nói rồi, giao Niệm Nhi cho Vân Nhi, nói: “Chơi trong vườn là được rồi, đừng đi xa!”

Vân Nhi cười đón lấy Niệm Nhi, đáp: “Vâng, tiểu thư.”

Dứt lời, liền ôm lấy Niệm Nhi đi ra ngoài.

Đợi sau khi Vân Nhi ôm Niệm Nhi ra ngoài, Lãnh Như Tuyết mới đi về phía Ưu Vô Song, cẩn trọng nhìn nàng, sau đó cười trừ nói: “Song Nhi, sao nàng lại đến đây?”

Ưu Vô Song cảm giận trừng hắt, tức giận nói: “Nếu như trong thư Tiêu Tịch không nói với ta, nói rằng Niệm Nhi và Vân Nhi ở trong phủ, người còn

định giấu ta bao lâu?”

Biểu tình Lãnh Như Tuyết có chút ngượng ngùng, hắn vốn dĩ không muốn để Ưu Vô Song biết con trai ở trong phủ sớm như vậy, muốn qua một thời gian nữa, đợi khi vấn đề giữa hắn và Lãnh Như Băng giải quyết xong mới nói với Ưu Vô Song, nhưng hắn không ngờ, Ưu Vô Song nhanh như vậy đã tìm đến nơi này, càng không ngờ trong thư hàm Tiêu Tịch lại nói với nàng.

Nhìn Lãnh Như Tuyết cúi đầu áy náy, tức giận trong Ưu Vô Song cũng tan biến, Tiêu Tịch đột nhiên rời khỏi, trong lòng nàng rất khó chịu, nhưng trong lòng nàng cũng hiểu, Tiêu Tịch rời khỏi, là chuyện sớm muộn, như vậy bất kể là đối với nàng hay Niệm Nhi, đều là tốt nhất.

Hơn nữa, tuy nàng đối với việc năm ấy của Lãnh Như Tuyết vẫn còn oán giận, giận dữ không nguyện ý thừa nhận con trai là của Lãnh Như Tuyết, nhưng huyết thống phụ tử, nàng không thể phủ nhận được.

Khi nàng hạ sinh Niệm Nhi, thì đã định sẵn không có duyên với Tiêu Tịch, cũng định sẵn nàng sẽ dây dưa cả đời với Lãnh Như Tuyết. Cho nên, nàng cũng đã nghĩ thông, Lãnh Như Tuyết trong năm năm nay cũng sống không tốt, do đó, bây giờ nàng và con của hắn cũng nên trở về.

Nghĩ thông những điều này, lòng nàng cũng từ bỏ, nhớ đến Tiêu Tịch nói là Niệm Nhi ở trong vương phủ, nàng trong lòng nhớ nhung con trai, liền ra ngoài và muốn Ngạo Phong đưa nàng đến tìm con trai, Ngạo Phong ngoan cố không hơn nàng, lại không thể rời nàng đi tìm Lãnh Như Tuyết, cho nên, chỉ còn cách đưa nàng đến đây.

Lãnh Như Tuyết thấy vẻ mặt Ưu Vô Song không vui, tưởng rằng nàng vẫn còn đang giận hắn, liền nhẹ nhàng kéo lấy tay nàng, cẩn trọng nói: “Song Nhi, xin lỗi, nàng đừng giận có được không?”

Ưu Vô Song căm giận hất bỏ tay hắn, tức giận nói: “Lãnh Như Tuyết, ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Việc giữa ngươi và Lãnh Như Băng làm việc thế nào?”

Tuy ngữ khí của nàng là giận dữ, nhưng lại hiển rõ sự quan tâm.

Lãnh Như Tuyết tự khắc nghe ra sự quan tâm trong ngữ khí của nàng, thấy nàng không còn nhắc đến việc rời khỏi, nhất thời lộ ra nụ cười, nhìn Ưu Vô Song, nói: “Song Nhi, nàng là đang quan tâm ta sao?”

Ưu Vô Song quay mặt đi, không vui nói: “Ai quan tâm ngươi? Ta là sợ con trai ta không ai nuôi, ngươi cho người đóng cửa cửa tiệm, ta đi đâu kiếm tiền nuôi con trai?”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy những lời này, lòng nhất thời nở hoa, đây có phải có nghĩa là, Song Nhi đã tiếp nhận hắn? Thừa nhận Niệm Nhi là con trai hắn?

Hắn khó mà khống chế sự vui mừng, đột nhiên ôm Ưu Vô Song vào lòng, in lên đôi môi đỏ hồng của nàng một nụ hôn, nói: “Song Nhi, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ đối tốt với nàng và con trai!”

Nhìn Lãnh Như Tuyết vui mừng như trẻ con, Ưu Vô Song đột nhiên cảm thấy lòng ấm áp, oán khí của năm năm, phút chốc biến mất không hình không dáng, chỉ còn lại sự yên tâm và bình tĩnh.

Chương 267: Thế cục nghiêm trọng

Ngày tháng trôi như nước chảy, chớp mắt, đã hơn một tháng, bệnh tình của hoàng đế vẫn không có chuyển biến mà ngược lại càng trầm trọng hơn, theo đó thế cục trong triều ngày càng nghiêm trọng, Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Băng đã bắt đầu công khai tranh đấu trong triều.

Còn một số đại thần cũng bắt đầu chia thành hai phe, trong đó một phe là phe của thái tử, phe còn lại là các đại thần có quan hệ tương đối tốt với Lãnh Như Tuyết.

Theo sau mối quan hệ ngày càng ác liệt của Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Băng, các đại thần này cũng bắt đầu đối chọi nhau, mỗi ngày tấu chương dâng như nhiều lông trâu, không một cái nào không liên can đến hoàng vị.

May thay, hoàng đế nay tuy bệnh nặng, nhưng không hồ đồ, ông ta cũng đã ý thức được sự đối lập giữa hai đứa con trai, áp đảo những tấu chương của các đại thần, nhưng lại không có biểu lộ gì.

Nay thế cục cực kỳ bất lợi cho Lãnh Như Tuyết, bởi vì hần tuy cũng có một đám người ủng hộ trung thành, nhưng Lãnh Như Băng là đương kim thái tử, là người kế vị danh chính ngôn thuận, hơn nữa mẫu phi của Lãnh Như Băng lại là đương kim hoàng hậu.

Con người hoàng đế tinh minh, một mực yêu thương Lãnh Như Tuyết nhiều hơn, nhưng nay ông ta bệnh nặng liệt giường, người chăm sóc ông ta lại là hoàng hậu, hoàng hậu thống lĩnh hậu cung bao năm, thế lực trong cung không thể xem thường.

Bà ta có thể ngồi vững vị trí đông cung bao năm, tự khắc không phải là một nữ nhân bình thường, dù cho Lãnh Như Tuyết có được đặc lệnh của hoàng đế, có thể tự ý ra vào hoàng cung, nhưng nay cả hoàng cung đã bị hoàng hậu khống chế, hắn bây giờ đã không thể gặp mặt hoàng đế.

Mấy lần hắn vào cung gặp hoàng đế, đều bị người của hoàng hậu trăm điều ngăn cản.

Còn bên Lãnh Như Băng, đã bắt đầu chuẩn bị, binh mã trong tay hắn cơ hồ tất cả đã bắt đầu tiến đến kinh thành, chỉ ngại hoàng đế nay còn nắm trọng quyền trong triều, hắn ta không dám quá to gan mà thôi.

Nhưng mà hắn ta bây giờ đã ngầm bố trí tất cả, chỉ đợi hoàng đế băng hà, hắn ta sẽ lập tức hành động.

Ngược lại bên Lãnh Như Tuyết, tuy trong tay hắn nắm một nửa binh lực của Tây Diêm, nhưng đại bộ phận binh lính lại ở biên cương xa xôi, chỉ có năm vạn tinh binh tạm thời có thể đối kháng với Lãnh Như Băng.

Và thái độ của các đại thần cũng đã cực kỳ rõ ràng, chỉ có Ưu Thành Minh là vẫn giữ thái độ trung lập, ông ta không giúp Lãnh Như Tuyết, cũng không đứng về phía Lãnh Như Băng, thái độ hoàn toàn thân tại sự ngoại.

Còn các hoàng tử khác, cũng đã bị Lãnh Như Tuyết lôi kéo, ngoài Lãnh Như Phong là huynh đệ ruột của Lãnh Như Tuyết ra, Lãnh Như Tuyết lúc này có thể nói là bị cô lập.

Và nay Lãnh Như Băng tụ tập nhiều binh mã như vậy đến kinh thành, cũng là vì nhìn ra điểm này của Lãnh Như Tuyết, người duy nhất hắn ta giấu là hoàng đế, và hoàng đế giờ đây bệnh nằm liệt giường, người chăm sóc ông ta chính là mẫu hậu của hắn ta. Cũng có nghĩa là, ngoài mẫu hậu hắn ta

ra, bất cứ ai cũng không thể gặp mặt hoàng đế, cho nên hắn ta càng không sợ Lãnh Như Tuyết sẽ bẩm báo với hoàng đế việc hắn chiêu gọi binh mã đến kinh thành.

Nay thế cục cực kỳ nguy kịch, nhưng Lãnh Như Tuyết vẫn cực kỳ trầm lặng, mà ngược lại người trước nay luôn bình tĩnh như Lãnh Như Phong lại nóng nảy, lúc này, hắn ta đang ở trong thư phòng cùng Lãnh Như Tuyết, nhìn Lãnh Như Tuyết thần thái nhàn nhã ngồi sau thư án uống trà, hắn ta vội đến mức đi qua đi lại trong thư phòng.

Còn Lãnh Như Tuyết lại nhàn nhã đặt tách trà trong tay xuống, nhìn đĩa điểm tâm nho nhỏ trên thư án mà mỉm cười.

Nụ cười lúc này của hắn trong mắt Lãnh Như Phong lại vạn phần gai mắt, hắn ta không nhịn được lớn bước đi đến trước mặt Lãnh Như Tuyết, nhìn hắn, nói: “Như Tuyết, đã đến lúc nào rồi, đệ còn cười được nữa sao?”

Lãnh Như Tuyết chỉ lãnh đạm liếc nhìn hắn ta, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Là huynh sao? Đĩa điểm tâm này là chính tay Song Nhi làm cho đệ đấy.”

Hỏi không được trả lời, Lãnh Như Phong tức ghen hòng, hắn ta suýt chút nữa không nhịn được ném đĩa điểm tâm vào khuôn mặt gai mắt của Lãnh Như Tuyết, mắt khống chế rống lên: “Đại hoàng huynh đã dần dần tập trung thế lực của hắn ta tại kinh thành, đệ bây giờ còn muốn nghĩ gì? Không lẽ muốn đợi đến lúc hắn ta ngồi lên hoàng vị thì mới bắt đầu vội vàng sao?”

Lãnh Như Tuyết nhìn tuấn nhan mặt khống chế của Lãnh Như Phong, ánh mắt từ từ trở nên nghiêm trọng, qua một lúc sau, mới trầm giọng nói: “Lục hoàng huynh, đệ biết huynh đang lo lắng điều gì, tâm tư của Lãnh Như Bằng đệ hiểu rất rõ, còn đệ, cũng không phải là không có chuẩn bị, huynh hãy yên tâm đi!”

“yên tâm? Đệ bảo ta yên tâm?” Lãnh Như Phong phần nộ nhìn Lãnh Như Tuyết hét: “Đệ bảo ta làm sao yên tâm? Đệ nói đệ có chuẩn bị, đợi hắn ta tập trung toàn bộ binh lực trong kinh thành, đệ lấy giờ đối chọi với hắn ta? Dựa vào năm vạn tinh binh ở kinh thành trong tay đệ sao? Năm vạn binh lực, đệ dựa vào cái gì mà đối kháng với hai mươi mấy vạn đại binh?”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong đột nhiên cúi đầu nhìn chằm chằm Lãnh Như Tuyết, lạnh lùng nói: “Bây giờ không phải là lúc đệ lo chuyện nữ nhi thường tình! Như Tuyết, ta biết, Vô Song đối với đệ mà nói là rất quan trọng! Nhưng mà nếu như lần này đệ thất bại, đệ cũng sẽ mất đi nàng ấy! Đại hoàng huynh là người như thế nào, đệ chắc chắn rõ hơn ta!”

Lãnh Như Tuyết khẽ mỉm cười, mâu đen thâm trầm tỏa ra từng tia lạnh lùng, nói: “Lục hoàng huynh, không lẽ huynh không cảm thấy phụ hoàng bây giờ đã bệnh đến hồ đồ rồi sao? Huynh có thể không tin đệ, nhưng mà huynh ngay cả phụ hoàng cũng không tin sao?”

Lập tức nghe ra ý của Lãnh Như Tuyết, Lãnh Như Phong khẽ sửng người, hai mâu hắc bỗng sáng lên, buộc miệng nói: “Như Tuyết, đệ nói phụ hoàng.....?”

Lãnh Như Tuyết không đợi Lãnh Như Phong nói hết, đã khẽ gật gật đầu, nói: “không sai, lục hoàng huynh, huynh biết, đệ trước nay không đánh trận chiến không nắm chắc chắn!”

Chương 268: Thánh chỉ đến từ trong cung

Lãnh Như Phong chìm vào trầm tư, qua một lúc sau, thần sắc hẩn ta trầm trọng ngẩn đầu nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Như Tuyết, đệ xác định phụ hoàng có dụng ý khác? Nay cả hoàng cung cơ hồ đều đã bị hoàng hậu khống chế, phụ hoàng dù có tâm bảo vệ đệ, e là cũng bất lực chẳng?”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong ngập ngừng, lại từ từ nói: “Đệ và ta hai huynh đệ từ nhỏ cùng lớn lên trong cung, đối với con người của hoàng hậu, ta không nói tin rằng trong lòng đệ cũng hiểu rất rõ, bà ta là mẫu phi của đại hoàng huynh, tính tình của đại hoàng huynh hoàn toàn giống hệt bà ta, hơn nữa trước kia, nếu như không phải là do phụ hoàng, hai huynh đệ ta sớm đã chết trong tay bà ta! Thủ đoạn người nữ nhân đó ác độc thế nào, trong lòng đệ tự khắc hiểu rõ, bà ta thân là hoàng hậu bao năm, tay nhuộm máu biết bao nhiêu mạng người? Nay phụ hoàng bệnh nặng, bà ta tuy không kinh suất ra tay với phụ hoàng, nhưng nếu như sự việc dính líu đến việc đăng cơ của đại hoàng huynh, e là bà ta sẽ hạ độc thủ với phụ hoàng!”

Lãnh Như Tuyết trầm mặc không nói gì, lời mà Lãnh Như Phong nói, hẩn sao không biết chứ? Kì thực, trong lòng hẩn đang lo lắng cũng chính là điều này.

Năm năm trước, hẩn bồi Ưu Vô Song đến Quân sơn tìm kho báu, sau khi về cung, phụ hoàng đã thầm có ý thổ lộ muốn lập hẩn làm vua, nhưng vì khi ấy hẩn không có ý với đế vị, cho nên cũng không để tâm.

Sau đó, lại vì sự xuất hiện của Liên Đường, dẫn đến việc Ưu Vô Song rời khỏi, cho nên hẩn càng vô tâm với việc chính sự.

Và việc này, cũng vì thế mà trì trệ lại, trong năm năm, phụ hoàng luôn tìm cơ hội phế ngôi vị thái tử của Lãnh Như Băng, nhưng vì hoàng hậu trăm phần ngăn cản, nên không thành công.

Năm năm trước Lãnh Như Băng đã nhìn ra tâm tư của phụ hoàng, nên mới hao phí tâm tư diệt trừ hắc.

Và Ưu Vô Song vì vào truyền thuyết trăm năm trước nên thân phận đặc biệt, tuy nói nàng đã là người của hắc, nhưng hoàng hậu và Lãnh Như Băng vì vào truyền thuyết ấy, sẽ không để tâm.

Sau khi Ưu Vô Song tìm được kho báu cho Tây Diễm, họ đã hoàn toàn tin vào truyền thuyết ấy, cho nên mục đích của họ là giành lấy Ưu Vô Song từ hắc.

Có được Ưu Vô Song, sẽ có được thiên hạ, điểm này, hoàng hậu và Lãnh Như Băng hoàn toàn tin tưởng.

Tuy nhiên, năm năm trước, khi Ưu Vô Song mất tích, hắc đã tìm khắp nơi nhưng không tìm thấy, phụ hoàng vì giảm nhẹ áp lực cho hắc, liền cử hắc đến biên cương, và cũng đúng ý hắc, cho nên hắc rời khỏi, đúng lúc tránh được xung đột chính diện với Lãnh Như Băng.

Và năm năm sau, hắc bị phụ hoàng triệu vào cung, lúc này đúng là thời khắc mẫn cảm việc của việc kế tục hoàng vị, cho nên mâu thuẫn giữa hắc và Lãnh Như Băng khó mà tránh khỏi lần nữa, và đã công khai đối lập nhau.

Với thế cục trước mắt, hắc thật sự không có nắm chắc trong việc tranh đoạt hoàng vị với Lãnh Như Băng.

Hy vọng duy nhất của hắn, chính là tâm tư của phụ hoàng đúng như hắn đoán, nhưng mà hoàng hậu là người độc ác, nếu như bị bà ta biết được kế hoạch của phụ hoàng, vậy thì bà ta có thể thật sự ra tay với phụ hoàng!

Hơn nữa, còn có một điểm, hắn cần phải rất cẩn thận là sự an toàn của Ưu Vô Song và con trai!

Hắn tin rằng với thế lực của Lãnh Như Băng bây giờ, hắn ta nhất định đã biết Ưu Vô Song nay đã được hắn đón về vương phủ, nếu như hắn ta đã biết, vậy thì tiếp theo nhất định sẽ có hành động, đây mới chính là điều khiến hắn lo lắng nhất!

Nhưng mà với thế cục trước mắt, hắn ngoài yên lặng chờ đợi thì đã không còn lựa chọn nào khác, tiến triển của sự việc đã không cho phép hắn được lựa chọn nữa!

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết khẽ thở dài, nói: “Lục hoàng huynh, điều huynh nói, đệ đều biết, nhưng mà chúng ta bây giờ ngoài chờ đợi ra, thì đã không còn cách nào khác, trước mắt phụ hoàng vẫn an toàn, bởi vì, nhìn bề ngoài hoàng hậu khống chế cả hoàng cung, nhưng nếu như phụ hoàng như suy đoán của chúng ta thì phụ hoàng đã sớm an bài tất cả ổn thỏa, cho nên huynh không cần lo lắng! Điều đệ lo lắng bây giờ là không biết bao giờ họ mới ra tay với Song Nhi!”

Lãnh Như Phong nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, sắc mặt khẽ trầm xuống.

Trầm mặc một lúc, hắn ta mới từ từ nói: “Hoàng hậu trước nay đều là người có không được thì hủy, nay bà ta có ý đối với Vô Song, nếu như Vô Song không đồng ý, vậy thì bà ta tuyệt đối sẽ không để Vô Song sống! Bởi

vì, đối với bà ta, Vô Song không đồng ý với bà ta, thì chính là kẻ địch của bà ta, bà ta tuyệt đối không giữ kẻ địch lại đối đầu với bà ta!”

Lãnh Như Tuyết gật gật đầu, đang định nói gì thì đột nhiên cửa thư phòng bị đẩy ra, quản gia Trương ma ma vội vàng đi vào, hạ thấp giọng nói với Lãnh Như Tuyết: “Vương gia, trong cung cho người đưa thánh chỉ đến, nói là bảo vương phi dẫn tiểu vương gia vào cung diện thánh!”

Trương ma ma là lão nô trong thất vương phủ, năm năm trước, sau khi Lãnh Như Tuyết đuổi quản gia Lí ma ma ra khỏi phủ, Trương ma ma đã thay thế vị trí của Lí ma ma, trở thành quản gia ma ma của vương phủ.

Con người bà ta chính trực, một lòng trung thành với Lãnh Như Tuyết, cho nên trong năm năm Lãnh Như Tuyết không ở vương phủ, mọi việc trong phủ đều do bà ta lo liệu, hơn nữa, bà ta đối với Ưu Vô Song, người vương phi này cực kì tôn kính.

Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong nghe thấy lời của Trương ma ma, sắc mặt đều thay đổi, Lãnh Như Tuyết càng mất khống chế đứng nhanh từ ghế dậy, thất thanh nói: “Cái gì?”

Trương ma ma thấy Lãnh Như Tuyết khẩn trương như vậy, nhất thời không dám chậm trễ, vội vàng lập lại một lần nữa, rồi hỏi: “Vương gia, có cần lão nô đuổi người ấy về không?”

Đối diện với đề nghị của Trương ma ma, Lãnh Như Tuyết không biết nên cười hay nên khóc, người trong cung, thánh chỉ do hoàng thượng hạ, đâu phải là một quản gia nho nhỏ trong vương phủ có thể đuổi đi?

Chương 269: Âm mưu đằng sau thánh chỉ

Lời đề nghị của Trương ma ma tuy có phần không hợp lí, nhưng Lãnh Như Tuyết cũng biết, bà ta là vì lo lắng cho Ưu Vô Song, nên nhất thời cảm kích người nữ nhân này.

Nhưng sự việc rõ ràng như ý Lãnh Như Băng và hoàng hậu, một Trương ma ma quả gia của một vương phủ nào có thể giải quyết ổn thỏa việc này?

Họ rõ ràng là nhằm Ưu Vô Song mà đến, nếu như tùy tiện cự tuyệt, e là họ sẽ gán lên đầu Ưu Vô Song tội kháng chỉ.

Không thể không nói, kế này của Lãnh Như Băng rất hiểm độc, khiến một người thông minh như hần cũng có chút lúng túng không biết làm thế nào.

Hần trầm ngâm một lúc, sau đó nói với Trương ma ma: “Trương ma ma, người hãy ra ngoài trước, giữ người đó lại, lát nữa bốn vương sẽ đến.”

Ánh mắt Trương ma ma có phần lo âu, bà ta là hạ nô bộc lâu năm trong vương phủ, năm xưa làm việc trong cung nên cũng biết rõ quy tắc trong cung.

Nhưng gần đây thế cục dao động, bà ta cũng biết ít nhiều, do đó lần này đột ngột có thánh chỉ từ trong cung đến, bà ta cũng biết không phải là việc tốt gì.

Nhưng mà, dù sao một hạ nhân không có địa vị như bà ta dù có lo lắng cũng chỉ có thể chiếu theo lời phân phó của Lãnh Như Tuyết mà làm.

Bà ta không nói gì nữa, mà chỉ hành lễ với Lãnh Như Tuyết, cúi người, sau đó đi ra ngoài.

Sau khi Trương ma ma rời khỏi, Lãnh Như Phong đi lại, hắn ta lo lắng nhìn Lãnh Như Tuyết: “Như Tuyết, lần này đại hoàng huynh và hoàng hậu đến không có ý tốt gì, đệ định làm thế nào? Họ rõ ràng là đã biết việc Ưu Vô Song về vương phủ, nếu không, sẽ không lấy danh nghĩa thánh chỉ ép Ưu Vô Song và Niệm Nhi vào cung.”

Lòng Lãnh Như Tuyết thực ra nóng như lửa đốt, hắn tự khắc biết ngụ ý thánh chỉ của hoàng hậu, nhưng dù gì cũng là thánh chỉ, nếu như hắn kháng chỉ, vậy thì hoàng hậu sẽ lấy danh nghĩa kháng chỉ mà bắt đầu đối phó với thất vương phủ.

Nếu như để Ưu Vô Song dẫn Niệm Nhi vào cung, như vậy hắn vạn phần không đồng ý, bởi tất cả những gì bây giờ hắn làm đều là vì nàng, hoàng hậu và Lãnh Như Băng cũng biết điều này.

Cho nên một khi Ưu Vô Song vào cung sẽ rơi vào tay hoàng hậu, đến lúc ấy, khó đảm bảo hoàng hậu độc ác kia không hạ độc thủ với Ưu Vô Song!

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết càng lo lắng, hắn trầm mặc một lúc, nói: “Lục hoàng huynh, xem ra đã không đợi kịp kế hoạch của phụ hoàng rồi, Song Nhi không thể vào cung, nếu như để nàng ấy rơi vào tay hoàng hậu, chúng ta càng khó đối kháng với họ! Hơn nữa, bây giờ Niệm Nhi đã bốn tuổi, Niệm Nhi là con trai của đệ, hoàng hậu nhất định hận Niệm Nhi thấu xương, làm sao có thể để Niệm Nhi được sống?”

Lãnh Như Phong khẽ gật đầu, hắn ta cũng đồng ý với lời của Lãnh Như Tuyết, bất kể thế nào, Niệm Nhi vào Ưu Vô Song không được rơi vào tay hoàng hậu và Lãnh Như Băng.

Nếu không đến cuối cùng họ nhất định lấy tính mạng của Ưu Vô Song và Niệm Nhi mà ép Lãnh Như Tuyết dâng binh quyền trong tay, đến khi ấy, tất cả mọi người đều rơi vào vạn kiếp bất phục!

Nhưng nếu như bây giờ kháng chỉ trong thời kì mẫn cảm này, đối với Lãnh Như Tuyết cực kì bất lợi, bây giờ trở mặt, chỉ sẽ tăng nhanh âm mưu của hoàng hậu và Lãnh Như Băng!

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Phong cũng cảm thấy khó xử, kế này của hoàng hậu thật hiểm độc, phút chốc khiến họ bối rối!

Lãnh Như Phong thở dài một tiếng, sau đó nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Như Tuyết, lần này hoàng hậu rõ ràng là quyết tâm muốn Vô Song vào cung, bà ta lấy danh nghĩa thánh chỉ thúc ép, rõ ràng là để đệ không còn lựa chọn nào khác, bất kể đệ có để Vô Song vào cung hay không, đều bất lợi với đệ! Nếu như Vô Song vào cung, ngày sau nhất định sẽ bị hoàng hậu khống chế, nay nếu Vô Song không vào cung, hoàng hậu và đại hoàng huynh sẽ lấy cớ diệt trừ thế lực của đệ!”

Nói tới đây, Lãnh Như Phong ngập ngừng, rồi lại nói: “Nếu như con đường trước, họ có lẽ sẽ vì giá trị của Vô Song mà trước mắt không làm hại Vô Song, nhưng nếu như Vô Song trong tay họ, đệ sẽ lấy gì mà tranh đoạt hoàng vị với họ? Nếu như con đường sau, hậu quả càng nghiêm trọng, hoàng hậu và đại hoàng huynh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội lần này diệt trừ đệ, việc kháng chỉ có thể lớn có thể nhỏ, nay phụ hoàng bệnh nằm liệt giường, mọi việc trong cung đều bị hoàng hậu khống chế, e là bà ta sẽ lập tức phái người đến lật vương phủ, trị đệ tội kháng chỉ, đến khi ấy, đệ nếu như phản kháng là có mưu đồ đoạt vị, là phản nghịch của Tây Diêm! Nếu như đệ không phản kháng, cả thất vương phủ trên dưới mất trăm mạng người sẽ vì vậy mà mất mạng!”

Lãnh Như Tuyết hai tay siết chặt, hần biết, lời Lãnh Như Phong nói là sự thật, nhưng mà hần tuyệt đối sẽ không để Ưu Vô Song chịu thêm chút tổn hại nào!

Lần này, hoàng hậu muốn lấy thánh chỉ ép hần, khiến hần hai tay dâng Ưu Vô Song lên, vậy thì bà ta đã sai rồi! hần thà hy sinh tất cả những gì hần có, cũng không nguyện ý để nàng và con trai vì hần mà chịu một chút tổn hại nào! Cho nên, hần tuyệt đối không để Ưu Vô Song và con trai rời khỏi hần lần nữa, dù cho có phải cược hết tính mạng của mọi người trong vương phủ, hần cũng không tiếc!

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết trầm mặt, nhìn Lãnh Như Phong, nói: “Lục hoàng huynh, nếu như sự việc đến nước cả hai phía đều khó, vậy thì đệ thà đưa Song Nhi và con trai rời khỏi kinh thành đến biên cương!”

Dứt lời, hần cười lạnh một tiếng: “Lão yêu bà ấy đã tính xong chủ ý, nhưng tiếc là bà ta đã sai, dù cho mất đi tất cả, Lãnh Như Tuyết ta cũng tuyệt đối không hai tay dâng người nữ nhân mình yêu lên!”

Lãnh Như Phong nhìn tuần nhan kiên định của Lãnh Như Tuyết, thất thanh hét: “Như Tuyết, đệ điên rồi sao? Nếu như đệ đưa Vô Song rời khỏi, vậy thì những người khác trong vương phủ sẽ thế nào? Được, dù đệ bất kể sự sống chết của người khác, vậy còn phụ hoàng? Ngay cả phụ hoàng đệ cũng không lo sao? Còn nữa, đệ xác định nắm vận binh lực trong tay đệ bây giờ có thể hộ tống đệ vào Vô Song đến biên cương?”

Chương 270: Không nguyện rời khỏi

Lãnh Như Tuyết sắc mặt tái xanh, hắn cũng biết, muốn không quản tất cả mọi việc là rất khó, và lời của Lãnh Như Phong cũng là sự thật.

Dù cho hắn bất chấp tất cả, từ bỏ tất cả mọi thứ trong kinh thành, dẫn theo Ưu Vô Song và con trai đến biên cương, nhưng mà chỉ với năm vạn binh lực bây giờ của hắn, muốn họ tổng Ưu Vô Song và con trai an toàn đến biên cương rất là khó.

Lãnh Như Băng không phải là tên ngốc, hắn ta và hoàng hậu định ra độc kế này, nhất định đã chuẩn bị sẵn, hắn ta nào có dễ dàng buông tha cho họ?

Nhưng mà tuy nói là vậy, nhưng muốn hắn đưa Ưu Vô Song vào miệng cọp, hắn không thể nào làm được, trong lòng hắn đã không có thứ gì quan trọng hơn nàng và con trai.

Vì họ, hắn nguyện từ nay mất đi tất cả, chỉ cần giản dị bồi cạnh nàng, nhìn con trai họ từ từ trưởng thành, chỉ như vậy là đủ!

Nghĩ tới đây, lòng vốn dĩ đã nôn nóng của Lãnh Như Tuyết lại như xuất hiện kì tích từ từ bình tĩnh lại, hắn nhìn Lãnh Như Phong, từng câu từng chữ nói: “Vì nàng ấy, đệ nguyện làm bất cứ việc gì, trên đường rời khỏi lần này nhất định không thái bình, nhưng mà bất luận thế nào, đệ tuyệt đối không để Song Nhi rơi vào tay họ! Bất kể kết quả thế nào, đệ tuyệt đối không hối hận!”

Lãnh Như Phong lẳng lẳng nhìn hắn, hắn ta lần đầu tiên phát hiện, người đệ đệ này của hắn ta đã trưởng thành, cách xử sự của Lãnh Như Tuyết càng trầm lặng hơn trước, điều quan trọng hơn là, hắn đã hiểu rõ thứ hắn muốn là gì!

Kì thực, hắn ta cũng không tán thành việc đưa Ưu Vô Song vào tay hoàng hậu, nhưng mà so với Lãnh Như Tuyết, trong lòng hắn lại lấy đại cuộc làm trọng.

Lãnh Như Tuyết quyết định đưa Ưu Vô Song rời khỏi, cách làm như vậy, tuy cũng là lựa chọn cuối cùng, nhưng hắn ta vẫn không tán thành.

Bởi vì Lãnh Như Tuyết quyết định như vậy, có lẽ có thể bảo toàn cho Ưu Vô Song, nhưng mấy trăm mạng người trong thất vương phủ sẽ vì thế mà mất mạng.

Hơn nữa, trên đường đến biên cương xa xôi, trên đường đi, Lãnh Như Tuyết làm sao có thể đảm hắn có thể đưa Ưu Vô Song thuận lợi đến biên cương mà không chút tổn thất?

Hơn nữa, dù cho hắn có thuận lợi đến biên cương thì sao? Một khi Lãnh Như Bằng ngồi lên hoàng vị, không đầy ba năm, hắn ta nhất định xuất binh thảo phạt, đến khi đó, Lãnh Như Tuyết lấy gì để đối chọi với hắn ta?

Càng hơn nữa, con người Lãnh Như Bằng dã tâm cực lớn, trong mắt không cho phép có nửa hạt cát nào, hắn ta tuyệt đối không để người uy hiếp hắn tồn tại!

Nghĩ tới đây, lòng Lãnh Như Phong càng nôn nóng, nhưng mà hắn ta biết, Lãnh Như Tuyết khi đã quyết định hắn ta có khuyên nữa cũng vô ích, đã không còn tác dụng nữa rồi!

Và Lãnh Như Tuyết lòng đã có quyết định, nên bình tĩnh rất nhiều, hần nhìn Lãnh Như Phong, nói: “Lục hoàng huynh, đêm nay đệ dẫn Song Nhi rời khỏi, còn huynh, sẽ rời khỏi cùng chứ?”

Tuy nhiên, Lãnh Như Phong còn chưa trả lời, một tiếng nói thanh thúy đã đáp: “Hắn ta sẽ không rời khỏi, ta cũng không rời khỏi, Lãnh Như Tuyết, sao ngươi có thể nhẫn tâm như vậy, không lo cho mọi người trong cả vương phủ?”

Biểu tình Ưu Vô Song bình tĩnh, từ từ đi từ ngoài vào, mâu đen sáng trong, lẳng lẳng rơi trên khuôn mặt tuấn mỹ của Lãnh Như Tuyết.

Lãnh Như Tuyết lẳng lẽ nhìn Ưu Vô Song, mâu đen sáng trong của nàng khiến hần có một cảm giác hổ thẹn khi nhìn vào, hần miễn cưỡng cười: “Song Nhi, sao nàng lại đến đây?”

Ưu Vô Song lẳng lẳng nhìn Lãnh Như Tuyết, những lời khi nãy của họ, nàng đều nghe thấy rõ, lúc này, nàng nhìn nụ cười miễn cưỡng trên mặt hần, lòng bất giác ấm áp hần.

Nàng nhẹ nhàng đi qua, bàn tay mềm mại sờ vào khuôn mặt của hần, thở dài: “Lãnh Như Tuyết, ngươi nghe ta nói, chạy trốn, không giải quyết được vấn đề!”

Nói rồi, Ưu Vô Song ngập ngừng, rồi nói: “Lục hoàng huynh ngươi nói không sai, với binh lực bây giờ của ngươi, có thể đưa ta rời khỏi hay không, còn là một vấn đề. Huống chi, tính mạng của mấy trăm mạng người trong vương phủ đối lấy tính mạng của ta và Niệm Nhi, nhưng vậy ta sống còn có ý nghĩa gì? Không lẽ, ngươi muốn ta cả đời đều sống trong ân hận và áy náy? Nhưng vậy dù chúng ta có sống cùng nhau cũng không hạnh phúc!”

Lãnh Như Phong nghe thấy lời của Ưu Vô Song, trong lòng thở phào, hẳn ta biết, với tính cách cố chấp của Lãnh Như Tuyết, có lẽ chỉ có Ưu Vô Song với có thể khuyên hẳn thay đổi chủ ý!

Cho nên, hẳn ta không làm phiền hai người, mà chỉ lảng lạng đi ra ngoài.

Lãnh Như Tuyết nhìn Ưu Vô Song, nhìn khuôn mặt từng khiến hẳn mơ cũng tìm kiếm kia, đột nhiên dang tay ôm nàng vào lòng, khàn giọng nói: “Song Nhi, ta nên làm thế nào đây? Nếu như mở to mắt nhìn nàng rơi vào tay họ, ta làm không được, ta thật sự không làm được! Chúng ta đã bỏ lỡ năm năm, bây giờ làm sao ta có thể chịu đựng được mất đi nàng lần nữa?”

Trong lòng Ưu Vô Song khế cay đắng, nàng hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng gật đầu, hai mắt chăm chú nhìn Lãnh Như Tuyết.

Giọng cay cay: “Như Tuyết, người thân là vương gia, trong vương phủ này, mỗi người đều xem người là trời, người sao có thể bỏ mặc họ không lo? Ta biết, người làm như vậy là vì không còn lựa chọn nào, cũng là vì ta, vì Niệm Nhi. nhưng người không thể làm như vậy, ta không thể để người vì ta và Niệm Nhi mà làm như vậy, người có hiểu không?”

Hai tay Lãnh Như Tuyết ôm chặt bờ vai yếu ớt của Ưu Vô Song, thảm bại thềm gào: “Ta nên làm thế nào? Nàng muốn ta mở to mắt nhìn nàng rơi vào tay họ sao? Ta không làm được, ta căn bản không làm được! Song Nhi, nàng đừng ngang bướng, lần nay hãy nghe ta có được không?”

Chương 271: Níu kéo đau khổ trong lòng

Lòng Ưu Vô Song cay đắng, nhìn Lãnh Như Tuyết mất đi sự điềm tĩnh thường ngày, lòng nàng khổ nhói đau.

Kì thực, sao nàng không muốn cùng hắn cứ như thế mà rời khỏi, rời khỏi cái kinh thành đầy âm mưu và phân tranh này?

Nhưng mà nếu như vì hạnh phúc của bản thân mà dùng tính mạng của trên dưới mấy trăm mạng người trong thất vương phủ mà đổi lấy, vậy thì, nàng không làm được!

Nàng luôn khát vọng, mong muốn mình và Lãnh Như Tuyết có thể như những lão bách tính bình thường, bình lặng sống cùng nhau, không có phân tranh, không có quyền lực và âm mưu, cứ như vậy mà sống bình lặng nhưng lại có mối tình thuần khiết nhất!

Nếu như có thể lựa chọn, nàng cũng không nguyện ý lưu lại đây, cũng không nguyện ý con trai nàng sau này giống như phụ thân, bị cuốn vào dòng phân tranh của triều đình, học biết cách tranh đoạt quyền lợi.

Nhưng mà nàng không còn lựa chọn nào khác, Lãnh Như Tuyết là vương gia, nàng không thể ích kỉ, vì hạnh phúc của mình mà nhìn Lãnh Như Tuyết đi vào con đường hối hận, vạn kiếp bất phục!

Có lẽ, trong thời cổ đại này, trong thời đại tàn nhẫn chuyên chế quân vương này, mấy trăm mạng người trong vương phủ toàn bộ hy sinh không chữa một người, thì trong mắt Lãnh Như Tuyết cũng không là gì, trong mắt

những người tranh đoạt quyền lực thì chẳng qua cũng chỉ là chuyện hết sức bình thường!

Nhưng nàng khác với họ, nàng tuy thể xác là cổ nhân, nhưng linh hồn nàng lại là cảnh sát của thế kỉ 21! Trong mắt nàng, con người là không phân biệt tôn ti, càng không có phân biệt quý tiện*! (**tôn ti: người có địa vị cao với người thấp hèn; quý tiện: người giàu và người nghèo*)

Mạng của nàng và Niệm Nhi không hề quý hơn mạng của những hạ nhân này, nếu như vì bảo vệ nàng và con trai mà hy sinh tính mạng của những người vô tội trong cả vương phủ, nàng không làm được! Nàng cũng không cho phép Lãnh Như Tuyết làm vậy, nếu không cả đời nàng sẽ không tha thứ cho bản thân, sẽ không tha thứ cho Lãnh Như Tuyết. Nếu vậy cả đời nàng sống trong ân hận và áy náy, như thế thì có gì là hạnh phúc?

Cho nên, dù nàng biết hậu quả của không rời khỏi là vào cung, trúng quỷ kế của Lãnh Như Băng, nhưng nàng vẫn không thể rời khỏi, nàng không thể để Lãnh Như Tuyết làm việc khiến nàng hối hận cả đời!

Nghĩ tới đây, ánh mắt Ưu Vô Song nhìn Lãnh Như Tuyết càng trở nên kiên định, nàng dùng ngữ khí cực kì bình tĩnh nói: “Lãnh Như Tuyết, người nghe ta nói. Chúng ta không thể vì bản thân mà hy sinh những hạ nhân vô tội trong vương phủ, bởi vì chúng ta không có quyền làm như vậy!”

Nói rồi, nàng trầm mặc một lúc, nhẹ nhàng nắm lấy tay Lãnh Như Tuyết, đặt trước ngực, lại nói: “Người biết không, Lãnh Như Băng làm như vậy, là vì diệt trừ người – cái chướng ngại ngăn hãm ta đăng lên hoàng vị, cũng là người vương gia duy nhất có thể đối kháng với hãm ta, nếu như người làm như vậy, chính là trúng kế của hãm ta! Nếu vậy, chi bằng ta đồng ý vào cung....”

Tuy nhiên, lời của Ưu Vô Song còn chưa dứt, Lãnh Như Tuyết đột nhiên ôm chặt nàng vào lòng: “Không! Song Nhi, ta không thể để nàng vào cung! Ngoài điểm này ra, ta có thể đáp ứng bất cứ việc gì! Nàng biết không? Năm năm rồi, nàng khó khăn lắm mới trở về bên ta, ta làm sao có thể chịu được cảnh nàng rời khỏi ta lần nữa?”

Ưu Vô Song hít một hơi sâu, cực kì kiên định đẩy Lãnh Như Tuyết ra.

Kiên nhẫn khuyên: “Lãnh Như Tuyết, người hãy nghe ta nói trước, kì thực, nếu như có thể lựa chọn, ta tuyệt đối không nguyện ý vào cung! Nhưng mà, không phải chúng ta đã không còn lựa chọn nào khác sao?”

Lãnh Như Tuyết không nói gì, sắc mặt hẩn âm trầm, ánh mắt chứa đầy đau khổ, hai tay hẩn siết chặt thành nắm đấm, lòng đầy phẫn nộ nhưng lại không thể làm gì.

Ưu Vô Song nhìn hẩn đã bình tĩnh không ít, liền nói: “Lãnh Như Tuyết, kì thực hãy nghĩ xem, đây sao không phải là cách tốt nhất chứ? Thay vì chúng ta chạy trốn từ nay lưu lạc chân trời góc bể, không bằng bây giờ lấy dũng khí, có lẽ, sự việc không tệ như chúng ta tưởng tượng?”

Nói tới đây, Ưu Vô Song ngập ngừng, lại nói tiếp: “Người biết vì cái truyền thuyết trăm nay kia, Lãnh Như Băng quyết tâm có được ta, nếu đã như vậy, hẩn ta tạm thời sẽ không làm hại ta, chí ít, trước khi hẩn ta đăng cơ, hẩn ta sẽ không làm gì ta! Như vậy, không phải sau này người có nhiều cơ hội cứu ta từ trong cung ra? Hơn nữa, trong cung còn có hoàng thượng, hoàng thượng không phải là một người dễ dàng bị người khác khống chế, ta tin rằng, ông ta làm như vậy, nhất định có mục đích của ông ta, cho nên, người cũng không cần lo lắng cho an nguy của ta!”

Lãnh Như Tuyết trầm mặc không nói gì, chỉ là ánh đôi mâu đen đầy đau khổ và giành xé.

Trong lòng hắn biết rõ việc Ưu Vô Song nói là thật, và cũng là lựa chọn cuối cùng, nhưng muốn hắn mở to mắt nhìn nàng rời khỏi, như vậy, lòng hắn khó mà chấp nhận!

Tuy rằng làm như vậy là vì đại cuộc, nhưng nàng là người nữ nhân hắn yêu nhất, là mẫu thân của con trai hắn, là người hắn muốn dành thời gian cả đời đi yêu, hắn làm sao có thể để nàng vì hắn mà lâm vào nguy hiểm? Hắn làm sao có thể đưa nàng vào trong hoàn cảnh nguy hiểm?

Không sai, Lãnh Như Băng là vì cái truyền thuyết ấy, có lẽ hắn ta sẽ không làm hại nàng, nhưng hắn không quên, trong cung còn có hoàng hậu!

Người nữ nhân độc ác ấy, lòng dạ hẹp hòi, trong mắt không chứa một hạt cát nào! Với sự hiểu biết của hắn về bà ta, bà ta tuyệt đối không cho phép một người nữ nhân sinh qua con trở thành hoàng hậu của đứa con sắp đăng cơ của bà ta!

Nếu như nói bà ta vì cái truyền thuyết ấy mà không giết Ưu Vô Song, nhưng bà ta cũng tuyệt đối không để nàng sống yên!

Hơn thế nữa, Ưu Vô Song đã hạ sinh con trai hắn, còn hoàng hậu, trước nay luôn coi hắn là cái đinh trong mắt, Ưu Vô Song rơi vào tay bà ta, sao có thể có ngày tháng yên ổn?

Chương 272: Hồ giả hổ uy

Ưu Vô Song nhìn bộ dạng do dự không quyết của Lãnh Như Tuyết, trong lòng biết hần khó mà quyết định, đồng thời cũng cảm nhận thấy lòng mình ấm áp, dù sao đi nữa, từ điểm này nàng có thể thấy rõ, bây giờ Lãnh Như Tuyết thật sự rất xem trọng nàng và con trai.

Nhưng mà chủ ý nàng đã quyết, liền tiếp tục khuyên: “Lãnh Như Tuyết, bây giờ hoàng hậu phái người đến chính là đợi ta tiếp chỉ, thời gian đã qua không ít rồi, còn tiếp tục kéo dài nữa là bất kính, ngươi yên tâm, ta sẽ bảo vệ bản thân mình thật tốt, không phải vì ta mà là vì ngươi và con trai!”

Lãnh Như Tuyết nhìn sự kiên định trong ánh mắt Ưu Vô Song, lòng bỗng nhói đau, hần đưa tay, ôm chặt Ưu Vô Song vào lòng, sau đó hôn nàng.

Nụ hôn của hần, mang chút không nỡ, phảng phất như trừng phạt, cũng phảng phất như kinh đoạt, không có sự ôn nhu thường ngày, chỉ có sự đau lòng và cuồng quét điên cuồng!

Ưu Vô Song rất yên lặng, nàng không vùng vẫy, mà mãnh liệt đáp lại hần, hai tay nàng khoác lấy bờ vai rộng của hần, hai mắt khẽ nhắm lại, năm năm sau ngày hôm nay, lần đầu tiên nàng tiếp nhận nụ hôn của hần một cách thản nhiên như vậy.

Hai người yêu nhau, cư như vậy mà quấn quýt lấy nhau, hôn lấy đối phương, cảm nhau hơi thở quen thuộc của đối phương.

Hồi lâu, Lãnh Như Tuyết mới từ từ buông Ưu Vô Song ra, hần nhìn đôi môi kiều diễm đỏ mọng của nàng, nhẹ nhàng tì trán lên trán nàng, giọng trầm khàn, nói: “Song Nhi, hứa với ta, bất luận xảy ra việc gì, đều không được bỏ ta lại, đều không được rời khỏi ta! Hoàng hậu không phải là người dễ đối phó, đối với bà ta, nàng phải hết sức cẩn thận, đợi qua ít ngày nữa, khi ta chuẩn bị xong tất cả, ta sẽ đón nàng trở về!”

Ưu Vô Song nhướn nụ cười, nói; “Người yên tâm, ta sẽ bảo vệ bản thân thật tốt, còn nữa, lần này ta vào cung, không thể đưa Niệm Nhi theo, người hãy cẩn thận bảo vệ con trai thật tốt!”

Đôi tay ôm lấy nàng của Lãnh Như Tuyết, khẽ thu chặt lại: “Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ chăm sóc con trai thật tốt đợi nàng trở về.”

Thời gian không còn nhiều, Ưu Vô Song khẽ thoát khỏi vòng tay của Lãnh Như Tuyết, nhỏ tiếng nói: “Lãnh Như Tuyết, chúng ta ra ngoài thôi! nếu như đã quyết định, thì đừng để người khác đợi lâu!”

Lãnh Như Tuyết luyến tiếc nhìn Ưu Vô Song, ánh mắt đầy đau khổ và vô nại, hần mặc cho Ưu Vô Song nắm lấy tay hần, từng bước từng bước đi ra ngoài thư phòng, mỗi bước đi, hần đều cảm thấy thật khó khăn, bước chân phảng phất như nặng ngàn cân.

Trong lòng hần có ý nghĩ mãnh liệt muốn kéo Ưu Vô Song trở lại, nhưng hần lại không thể, cứ như vậy, người hóa thạch, từng bước từng bước cùng nàng đi ra ngoài, đi về hướng của thời khắc phân li.

Trong đại đường.

Thái giám đến tuyên thánh chỉ là tâm phúc của đương kim hoàng hậu, sớm đã đợi đến mất kiên nhẫn, nếu như không phải đây không phải là

hoàng cung mà là thất vương phủ của Lãnh Như Tuyết, tên này sớm đã bộc phát rồi!

Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song cùng đến đại đường, Trương ma ma đứng đợi một bên thấy hai người đến, liền vội vàng lên trước hành lễ.

Còn tên thái giám đến tuyên chỉ vì thân phận của Lãnh Như Tuyết, cũng không dám quá xác xược, nhìn thấy Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song bước vào, trên mặt nở nụ cười giả tạo, cao giọng nói: “Nô tài tham kiến thất vương gia, vì nô tài mang thánh chỉ trong người không tiện hành lễ, mong thất vương gia và vương phi kiến lượng!”

Lãnh Như Tuyết liếc nhìn tên thái giám, hẳn biết tên này, tên này chính là đại thái giám tâm phúc bên cạnh đương kim hoàng hậu được sủng ái nhất, lần này hoàng hậu để tên này đến truyền thánh chỉ, có thể thấy quyết tâm có được Ưu Vô Song của bà ta.

Nghĩ tới đây, khước môi Lãnh Như Tuyết cong lên nụ cười lạnh, hẳn khẽ gật đầu, nói: “Trần công công không cần khách khí, mọi việc cứ làm theo quy tắc trong cung, bốn vương tự khắc sẽ không trách người!”

Trần công công cười giả tạo quan sát Ưu Vô Song, sau đó cao giọng nói: “Khó có được thất vương gia hiểu cho nô tài như vậy, nô tài cảm thấy thật là hổ thẹn!”

Nói rồi, tên ấy không đợi Lãnh Như Tuyết trả lời, đã nhìn Ưu Vô Song: “Thất vương phi tiếp chỉ!”

Ưu Vô Song liếc nhìn Lãnh Như Tuyết, rồi lại nhìn Trần công công vẻ mặt đắc ý kia, rất không tình nguyện bước lên trước, từ từ quỳ xuống.

Nàng tự nguyện vào cung là một chuyện, việc quỳ xuống này lại là một chuyện khác, bởi vì, nàng dù sao cũng là người của thế kỉ 21, trong quan niệm của nàng, trên quỳ trời đất, dưới quỳ cha mẹ, đây là việc thiên kinh địa nghĩa, và trong lòng nàng căn bản không có phân biệt giữa tôn ti, nay muốn nàng quỳ trước tên nam nhân giả hồ giả hổ uy này, lòng nàng thật sự rất không nguyện ý!

Nhưng mà, tình thế này, dù nàng có không phục, có ủy khuất, cũng không thể không quỳ, cho nên, nàng chỉ có thể chửi thầm hoàng hậu kia và tên nam nhân giả này một trận!

Nhìn Ưu Vô Song hạ mi quỳ xuống, ánh mắt Trần công công thoáng qua tia đắc ý, sau đó nâng cao giọng nói lạnh lạnh, lớn tiếng nói: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: nay tuyên thất vương phi và tiểu vương gia vào cung diện thánh!”

Dứt lời, Trần công công đưa thánh chỉ cho Ưu Vô Song, cười giả tạo nói: “Thất vương phi, tiểu vương gia đâu? Hoàng thượng muốn thất vương phi đưa tiểu vương gia cùng vào cung, thất vương phi nghe rõ rồi chứ?”

Lãnh Như Tuyết thấy thái độ của Trần công công không chút kính trọng Ưu Vô Song, sắc mặt bất giác trầm xuống, hai tay vô thức siết chặt lại.

Chương 273: Thánh chỉ thật giả

Và Ưu Vô Song cảm nhận được hàn ý phát ra từ người Lãnh Như Tuyết, đột nhiên đưa tay, nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn, sau đó cười với Trần công công nói: “Công công, thực sự ngại quá, bởi vì con trai trong người không được khỏe, bây giờ thật sự không thích hợp vào cung, còn mong công công kiến lượng! Còn về chỗ hoàng thượng, ta sẽ không làm khó công công, tự ta sẽ nói rõ với hoàng thượng.”

Ánh mắt Trần công công thoáng qua tia không hài, tên ấy liếc nhìn Ưu Vô Song, làm bộ khó xử nói: “Thất vương phi, khi này người nghe thấy rồi đấy, trong thánh chỉ hoàng thượng ghi rõ ràng, bảo thất vương phi đưa tiểu vương gia cùng vào cung diện thánh. Việc này thật sự khiến nô tài khó xử a!”

Ưu Vô Song thấy Trần công công cố ý làm khó, trong lòng biết tên này ắt được hoàng hậu giao phó, cố ý ép nàng đưa con trai vào cung, nhưng nàng vào cung là do không còn cách nào, nàng sao có thể đưa con trai vào miệng cọp được?

Tuy rằng bây giờ trở mặt với tên nô tài này không phải là một việc tốt, nhưng nếu như tên này không biết tốt xấu, ép nàng đưa con trai vào cung, vì con trai, nàng cũng không thể lo nhiều đến vậy!

Ưu Vô Song phát giác được nộ khí của Lãnh Như Tuyết, nàng thầm véo tay Lãnh Như Tuyết, mặt khẽ trầm xuống, lạnh lùng nhìn Trần công công nói: “Công công, nay hoàng thượng long thể bất an, việc này người cũng biết, giờ đây hài tử đang bệnh nằm trên giường, sao thích hợp kiến giá? Còn nữa, Trần công công, người đừng quên điều này, trên thánh chỉ ghi là

thất vương phi cùng tiểu vương gia cùng vào cung kiến giá, nhưng mà ta tuy từng là thất vương phi do hoàng thượng ban hôn, nhưng lại không thành thân với thất vương gia, điều này, ta tin Trần công công không phải không biết chứ?”

Trần công công nghe thấy lời của Ưu Vô Song, khẽ sửng sốt, tên này không ngờ Ưu Vô Song dám thừa nhận nàng và Lãnh Như Tuyết chưa thành thân trước mặt nhiều người như vậy.

Trong thời cổ đại phong kiến này, không có ai dám nhận mình chưa cưới đã có mang, hơn nữa còn là chưa cưới đã sinh con! Bởi vì trong xã hội phong kiến này, trong sạch của một nữ tử là rất quan trọng!

Ưu Vô Song đã hạ sinh một đứa hài tử của Lãnh Như Tuyết, nàng cũng từng là vương phi do hoàng thượng đích thân ban hôn, hơn nữa nay sống trong thất vương phủ, vì những lí do này, mỗi người đối với thân phận vương phi của Ưu Vô Song đều thầm mặc nhận, nhưng nay, Ưu Vô Song trước mặt nhiều người phủ nhận mối quan hệ phi thê với Lãnh Như Tuyết, đây là ý gì, Trần công công không phải không hiểu!

Tuy Trần công công trong lòng rất hiểu ý của lời nói của Ưu Vô Song, nhưng tên này lại không nói ra được nửa lời đáp trả, tên này chỉ liếc nhìn, miễn cưỡng nói: “Vương phi đã nhận thánh chỉ, tự khắc thừa nhận thân phận của mình, vẫn mong vương phi đừng làm khó nô tài!”

Hay cho một điều nô! Trong lòng Ưu Vô Song phẫn nộ, nàng đã nói rõ như vậy rồi, tên nô tài này vẫn bám lấy không buông, thực sự khiến người khác chán ghét mà!

Miệng bảo nàng đừng làm khó tên này, nhưng tên này lại làm khó nàng! Đây là thất vương phủ mà còn làm như vậy, thật khiến người khác

không nhin được!

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn Trần công công dứt khoát nói rõ: “Lời của công công thật nực cười, ta tiếp thánh chỉ, chẳng qua là vì ta từng là thất vương phi do hoàng thượng đích thân ban hôn, nhưng mà ta và vương gia chưa thành thân là sự thật, con trai ta sao có thể gọi là tiểu vương gia? Ta có thể theo công công vào cung diện thánh, nhưng mà con trai ta chưa hẳn cần theo ta cùng đi đúng không?”

Sắc mặt Trần công công thay đổi, ánh mắt tên này thoáng qua tia không phục, nhưng cũng chỉ có thể nhin, cắn răng nói: “Nếu như thất vương phi đã nói rõ như vậy, vậy nô tài tự khắc không còn gì để nói, chỉ là đến chỗ hoàng thượng, e là vương phi phải tự mình nói rõ rồi!”

Ưu Vô Song cười nhẹ một tiếng, không thèm quan tâm Trần công công, mà quay đầu nói với Lãnh Như Tuyết: “Như Tuyết, ta theo công công vào cung một chuyến, ngươi không cần lo lắng!”

Lãnh Như Tuyết khẽ gật đầu, đôi mâu đen thâm trầm của hấn chăm chú nhìn Ưu Vô Song, trong ánh mắt có muôn ngàn lời không nói, tất cả những điều này, lại chỉ lộ ra trong lặng lẽ.

Trần công công thấy không đạt được mục đích, trong lòng đã không muốn ở lại lâu, liền mặt không biểu cảm nói với Ưu Vô Song: “Thời gian đã không còn sớm nữa, thất vương phi, mời!”

Nói rồi, cũng không cáo từ Lãnh Như Tuyết, tự đi ra ngoài đại đường.

Ưu Vô Song bỏ tay Lãnh Như Tuyết ra, cho hấn một nụ cười an ủi, đang định cáo biệt Lãnh Như Tuyết, nhưng ánh mắt Lãnh Như Tuyết nhìn theo bóng người Trần công công, đột nhiên lạnh lùng hỏi: “Trần công công, nếu như giả truyền thánh chỉ, sẽ có kết cục như thế nào?”

Người Trần công công khẽ chao đảo, sau đó vội dừng bước chân, sắc mặt tên này bỗng chốc trở nên trắng bệch, qua một lúc sau, mới từ từ quay người lại, trên mặt cố gượng nụ cười khó coi, nói: “Thất vương gia sao lại nói vậy? Không lẽ thất vương gia cho rằng thánh chỉ của nô tài là giả sao?”

Biểu tình Lãnh Như Tuyết lạnh lùng, hần cười lạnh một tiếng, nhìn Trần công công nói: “Bốn vương sao dám suy đoán lung tung chứ? Nhưng mà, Trần công công hầu hạ trong cung nhiều năm, tự khắc biết rõ hơn bốn vương kết cục của tội danh giả truyền thánh chỉ! Điều này, tin rằng không cần bốn vương nói, trong lòng Trần công công cũng rõ!”

Nói tới đây, Lãnh Như Tuyết dừng lại, sắc mặt cực kì khó coi nhìn Trần công công, đột nhiên lại cười, nói: “sao sắc mặt Trần công công khó coi thế? Không lẽ là trong người không khỏe sao? Công công trước nay được hoàng hậu nương nương trọng dụng, phải bảo trọng a!”

Sắc mặt Trần công công hết xanh rồi lại trắng, qua một lúc, mới miễn cưỡng nở nụ cười, nghiêng răng nói: “Đa tạ thất vương gia quan tâm! Hảo ý của thất vương gia nô tài xin nhận! Cáo từ!”

Dứt lời, tên này cũng không hành lễ với Lãnh Như Tuyết, tự mình lớn bước bước ra ngoài!

Chương 274: Cảnh ngộ của Ưu Lạc Nhạn

Phủ thái tử.

Ưu Vô Song biểu tình mai mọc ngời trong tấm thất, hai mắt vô thần nhìn Lãnh Như Băng lạnh lùng đứng trước mặt ả ta, nếu như nhìn kĩ, sẽ phát hiện ấy mắt ả ta đầy e dè và sợ hãi.

Lãnh Như Băng dung mạo tuấn mỹ lúc này thậm chí còn có vẻ hung tợn, hấn ta đưa tay, không chút thương hương tiếc ngọc siết lấy cằm Ưu Lạc Nhạn, lạnh lùng nói: “Ưu Lạc Nhạn, trong lòng ngươi rất hận đúng không? Hoặc là, trong lòng ngươi nay đang hối hận? Hối hận khi ấy hao phí tâm tư gả cho bốn thái tử?”

Một giọt lệ bi tì lăn từ khóe mắt Ưu Lạc Nhạn ra, ả ta đột nhiên đứng dậy, quỳ mạnh trước Lãnh Như Băng, khóc: “Lãnh Như Băng, ta sai rồi, ta biết ta sai rồi, ngươi hãy tha cho ta, tha cho ta.”

Ưu Lạc Nhạn quỳ dưới đất nhìn rất thảm bại, ả ta tóc dài rối bời, y phục không chỉnh tề, mặt đầy nước mắt, sớm đã mất đi vẻ cao ngạo và mỹ lệ thường ngày.

Ả ta bây giờ nhìn giống như một khí phụ sắp ngã quỵ, sắc mặt ả ta trắng bệch tiều tụy, đã hoàn toàn mất đi vẻ mỹ lệ thường ngày.

Đối diện với sự ai cầu của Ưu Lạc Nhạn, Lãnh Như Băng không chút động đậy, hấn ta cười lạnh, lạnh lùng nói: “Tha cho ngươi? Khi ấy ngươi phản bội ta, sao không nghĩ đến ngày hôm nay? Ưu Lạc Nhạn, ngươi thật là

một tiện nhân mặt dày! Người cho rằng bốn thái tử quan tâm người sao? Người nữ nhân như người, bốn thái tử sẽ không chút mềm lòng!”

Sắc mặt Ưu Lạc Nhạn xám xịt, sau khi nghe thấy lời Lãnh Như Băng, cả người phút chốc mềm nhũn, tiếng khóc đáng thương của ả ta trong tai Lãnh Như Băng đã không còn cảm giác gì, Lãnh Như Băng bây giờ đối với ả ta, chỉ có chán ghét!

Năm năm trước, chính trong đêm Lãnh Như Băng bỏ mặc ả ta không quan tâm, đến Thanh Sơn trấn tìm Ưu Vô Song, trong lúc ả ta đổ kị điên cuồng, đã mua một tên sát thủ, nhưng tên sát thủ ấy lại là tên háo sắc, thấy ả ta xinh đẹp, liền lấy việc này ép ả ta, muốn có được người của ả ta.

Và trong lúc ấy, ả đã bị Lãnh Như Băng lạnh nhạt một khoảng thời gian, cộng thêm bị sát thủ ép, trong lúc căm hận đổ kị, cũng mạnh động nhận lời yêu cầu của tên sát thủ, cùng tên sát thủ ấy có tư tình!

Và tiếp sau đó, Lãnh Như Băng tuy không tìm được Ưu Vô Song, Ưu Vô Song cũng từ ấy biến mất, nhưng Lãnh Như Băng vẫn tiếp tục lạnh nhạt ả ta, thậm chí thà ở cùng các thị nhân khác, cũng không nguyện ý ở cùng ả ta!

Ả ta sớm đã bị đổ kị và căm hận làm cho u mê, trên bờ vực của cô đơn, ả ta không khống chế được mình, lần nữa đi tìm tên sát thủ ấy! Từ đó về sau, ả ta tiếp tục dây dưa với tên sát thủ ấy.

Có thể có được một đại mỹ nhân và còn là đương kim thái tử phi cam tâm tình nguyện nằm dưới người thừa hoan, tên sát thủ ấy đương nhiên không bỏ qua cơ hội, cho nên, số lần u hội của họ ngày càng nhiều, thậm chí, có lúc trong lúc đêm khuya vắng lặng, tên sát thủ ấy vẫn lén vào phủ thái tử u hội cùng ả ta!

Kì thực trong lòng ả ta rất sợ, nhưng mà khi chịu cảnh lạnh nhạt cô độc, những cảm giác ấy lại khiến ả mê luyến không thể dứt khỏi!

Hơn nữa, tên sát thủ ấy cũng nhìn ra điểm này, mỗi khi ả ta vì trong lòng sợ hãi mà muốn kết thúc mối quan hệ này thì tên sát thủ liền lấy lí do đó mà uy hiếp ả ta, khiến ả ta không thể không khuất phục trước dâm uy.

Trên đời không có tường nào không thông gió, cuối cùng, vào một đêm tối, đúng lúc ả ta và tên sát thủ đang quấn lấy nhau thì bị Lãnh Như Băng bắt gặp!

Tên sát thủ ấy lập tức bị Lãnh Như Băng chém thành thịt tương, còn ả ta, Lãnh Như Băng không giết ả ta, cũng không từ ả ta ra khỏi phủ, chỉ ép ả ta uống một viên độc dược, sau đó mặt không biểu cảm rời khỏi.

Tuy nhiên, cũng chính vì thế, từ đó ả ta rơi vào hoàn cảnh đáng sợ như địa ngục!

Viên độc dược ấy, cứ cách mỗi nửa tháng phát tác một lần, mỗi lần phát tác khiến ả ta đau không muốn sống, cơ hồ muốn tự kết liễu đời mình, nhưng mà người nam nhân tựa ác ma Lãnh Như Băng này lại không để ả ta chết!

Mỗi khi ả ta độc phát tác, hẳn ta đều ngồi một bên nhìn ả ta đau rên rỉ, cực khổ ai cầu, mãi cho đến khi ả ta không còn nhịn được nữa, lăn lộn dưới đất, muốn tự sát thì hẳn ta mới cho ả ta thuốc giải.

Còn ả ta, trước mặt hẳn ta, thậm chí cả phủ thái tử, đã không còn chút địa vị nào, ả ta bây giờ chỉ là một người tạm thời lén sống mà thôi, kiêu ngạo của ả ta, tôn nghiêm của ả ta, sớm đã biến mất không còn hình bóng trong những cơn hành hạ đau khổ này!

Việc duy nhất ả ta có thể làm bây giờ chính là hy vọng Lãnh Như Băng có thể bỏ qua cho ả ta, cho ả ta thuốc giải, dù cho hẳn ta có từ ả ta, đem chuyện xấu của ả ta công bố thiên hạ, ả ta cũng mặc!

Ả ta đã không còn sức lực để kị cảm giận bất cứ một ai, ả ta bây giờ chỉ hoài niệm những đối tốt của Lãnh Như Tuyết khi xưa, đúng vậy, ả ta hối hận rồi, ả ta hối hận khi ấy không nên hao phí tâm tư để lên nhăm kiêu hoa, ả ta không nên tham địa vị thái tử phi này mà cố chấp gả cho Lãnh Như Băng!

Bởi vì, hẳn ta không phải là người, hẳn ta là một ác ma lãnh khốc vô tình! Bởi vì hẳn ta, ả ta bây giờ mới rơi vào cảnh này!

Đồng thời, trong lòng ả càng hận người tử tử cùng cha khác mẹ Ưu Vô Song tận xương tủy! Nếu như không phải nàng, Lãnh Như Băng dù không yêu ả ta, cũng tuyệt đối không lạnh nhạt ả ta, nếu như không phải Ưu Vô Song, ả ta sẽ không bị đổ kị làm cho mù quáng mà đồng ý yêu cầu của tên sát thủ!

Tất cả đều do nàng hại ả ta, ả ta hận nàng, rất hận nàng!

Ả ta từ nhỏ cái gì cũng ưu tú hơn nàng, dựa vào đâu mà ả ta phải chịu hành hạ, còn ả ta có được hạnh phúc? Dựa vào cái gì mà nàng hơn ả ta? Ả ta không cam tâm, ả ta muốn trở lại bên cạnh Lãnh Như Tuyết, muốn giành lại hạnh phúc vốn dĩ thuộc về ả ta!

Chương 275: Hành hạ tàn nhẫn.

Ả ta phải báo thù, nhưng mà trước đó ả ta cần có được thuốc giải của Lãnh Như Băng, nếu không dù ả ta có rời khỏi thái tử phủ, cũng chỉ có con đường chết!

Ưu Lạc Nhạn nằm bò dưới chân Lãnh Như Băng khóc lóc, ả ta lúc này nhìn không có tôn nghiêm gì, trên người ả không nhìn ra khí độ và tôn quý của một thái tử phi, ả ta bây giờ như một người tuyệt vọng, trong bể khổ ai cầu tia sống sót. Nhìn rất thấp kém!

Nhưng tiếc là, ánh mắt lạnh băng của Lãnh Như Băng không thấy được một tia thương tiếc, đối diện với ai cầu của Ưu Lạc Nhạn, hắn ta không động đậy đứng dậy, phảng phất như một sư tử lãnh khốc vô tình, cúi nhìn mồi săn của mình!

Hắn ta là một nam nhân, càng là một nam nhân kiêu ngạo, hắn ta tuy không yêu Ưu Lạc Nhạn, nhưng Ưu Lạc Nhạn dù sao cũng là thái tử phi của hắn ta, hắn ta sao có thể nhẫn nhịn được bị thái tử phi trên danh nghĩa của mình phản bội?

Hắn ta sẽ không bỏ qua cho ả ta dễ dàng, hắn ta không giết Ưu Lạc Nhạn ngoài e ngại thân phận ả ta là thái tử phi ra, chính là vì phụ thân của Ưu Lạc Nhạn là Ưu Thành Minh đương kim thừa tướng có quyền lực nhất trong triều, cho nên hắn ta mới không giết Ưu Lạc Nhạn!

Bởi vì thứ hắn ta cần nhất bây giờ, chính là thế lực trong triều của Ưu Thành Minh, dù cho vì quan hệ của Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song, Ưu

Thành Minh không biểu hiện rõ giúp hấn ta, nhưng giữ mạng Ưu Lạc Nhận lại, có thể lôi kéo Ưu Thành Minh không theo phe Lãnh Như Tuyết!

Đây, mới chính là nguyên nhân hấn ta không giết Ưu Lạc Nhận!

Nhưng mà, không giết ả ta, không có nghĩa là hấn sẽ bỏ qua cho ả ta như vậy! Tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó thoát! Đối với người nữ nhân phản bội hấn ta này, hấn ta tuyệt đối không mềm lòng nhẹ tay!

Chính trong lúc Lãnh Như Băng phớt lờ ai cầu khổ cực của Ưu Lạc Nhận, Ưu Lạc Nhận đột nhiên hét thảm lên một tiếng, tiếp đó, tứ chi co giật, bò lăn dưới đất.

Độc trên người ả ta phát tác, toàn thân đau như kim châm phải khiến cho ả ta điên cuồng lăn dưới đất, y phục và đầu tóc rối lại với nhau, trên trán lấm tấm mồ hôi vì đau, ướt đầm cả tóc của ả ta, khiến ả ta trông rất đáng sợ.

Ý chí sinh tồn mạnh mẽ khiến ả ta cố nhẫn nhịn được đau đớn, miễn cưỡng bò đến trước mặt Lãnh Như Băng, khóc nói: “Như Băng cứu ta cứu ta ta khó chịu quá đau quá.....”

Khóe môi Lãnh Như Băng cong lên nụ cười tàn nhẫn, hấn ta đột nhiên đưa tay, nắm mạnh tóc Ưu Lạc Nhận không chút lưu tình kéo ả ta từ dưới đất dậy, lạnh lùng nói: “Khó chịu sao? Ưu Lạc Nhận, ngươi vốn dĩ có thể làm thái tử phi của ngươi, nhưng tiếc là ngươi bây giờ không xứng làm thái tử phi của bổn thái tử! Bổn thái tử muốn ngươi sống không bằng chết!”

Đau đớn từ trên da đầu truyền lại khiến Ưu Lạc Nhận phát ra tiếng hét thảm thiết, hai tay ả ta ôm lấy đầu, gào khóc: “Như Băng, tha cho ta, tha cho ta, ngươi muốn ta làm gì ta cũng đồng ý, cho ta thuốc giải tha cho ta.”

Nghe thấy lời của Ưu Lạc Nhạn, Lãnh Như Băng lộ ra nụ cười bi ai, hắn ta nắm mạnh Ưu Lạc Nhạn xuống đất, phớt lời tiếng hét của ả ta, sau đó thân hình cao to khụy xuống, dùng tay siết lấy cổ Ưu Lạc Nhạn, cười lạnh nói: “nào nào, người xem người, sớm nói những lời thông minh như vậy thì đã ít chịu khổ rồi?”

Vì cơ thể phát độc, cơn đau ấy đã hành hạ Ưu Lạc Nhạn đến hấp hối, chỉ thấy sắc mặt ả ta trắng bệch, không chút sức lực nhìn Lãnh Như Băng, miệng thì thào: “Tha cho ta, cho ta thuốc giải, tha cho ta....”

Nhìn Ưu Lạc Nhạn thảm bại vô cùng, ánh mắt Lãnh Như Băng thoáng qua tia chán ghét, hắn ta lấy từ trong người ra một chiếc bình sứ trắng, đổ từ trong đó ra một viên thuốc màu đen, ném cho Ưu Lạc Nhạn.

Viên thuốc ấy lăn dưới đất dơ, nhưng khi Ưu Lạc Nhạn nhìn thấy viên thuốc ấy, lại như sói đói nhìn thấy thức ăn, đôi mắt vốn dĩ vô thần, đột nhiên phát ra tia sáng, ả ta rất nhanh bò đến phía viên thuốc, nhặt lên, không quản viên thuốc đã bị dơ, nghĩ cũng không nghĩ, nuốt lấy.

Ưu Lạc Nhạn sau khi uống thuốc giải, sức lực toàn thân phảng phất như bị người ta rút đi hết, cả người bỗng chốc mềm nhũn.

Ả ta nằm bò dưới đất, không ngừng thở dốc, theo sau tác dụng của viên thuốc, cơn đau trong người cũng từ từ tan đi.

Chỉ là, bởi vì bị cơn đau kịch liệt khi nãy hành hạ, sắc mặt ả ta lúc này trông trắng bệch.

Lãnh Như Băng nhìn Ưu Lạc Nhạn nằm thở dốc dưới đất, lạnh lùng nói: “Ưu Lạc Nhạn, nếu như ngươi muốn sống, cũng không phải không được, chỉ cần ngươi đi cầu dẫn Lãnh Như Tuyết lên giường của ngươi, bốn thái tử

tự khắc sẽ cho người thuốc giải thật sự! Đến lúc ấy, người không cần phải chịu khổ như vậy nữa!”

Ưu Lạc Nhạn không dám tin mở to mắt nhìn Lãnh Như Băng, ả ta không dám tin, cứ nhiên chính miệng Lãnh Như Băng nói ra, bảo ả ta đi câu dẫn người nam nhân khác lên giường! ả ta biết hẳn ta không yêu ả ta, nhưng khi nghe câu này, ả ta vẫn không chịu được, gào thét: “Ta là thái tử phi của người, sao người có thể.....”

Tuy nhiên, không đợi ả ta nói hết, Lãnh Như Băng đã lạnh lùng ngắt lời ả ta, hàn giọng nói: “đây là cơ hội sống duy nhất của người! Ưu Lạc Nhạn, người không cần giả vờ trinh khiết trước mặt bổn thái tử! Người vốn dĩ là một dân phụ không hơn không kém! Nếu như người có thể để tên sát thủ hạ cấp kia lên giường người, vậy thì, đổi thành Lãnh Như Tuyết, tình nhân cũ của người, người đáng ra không nên cự tuyệt chứ?”

Chương 276: Không từ thủ đoạn chỉ vì nàng

Ưu Lạc Nhạn bây giờ đã hoàn toàn từ bỏ Lãnh Như Băng, đối diện với kiến nghị của Lãnh Như Băng, ả ta tự khắc sẽ không cự tuyệt, không những không cự tuyệt, mà còn thập phần vui mừng, nhưng suy cho cùng Lãnh Như Băng vẫn là phu quân của ả ta, bị phu quân mình bảo mình đi câu-dẫn một nam nhân khác lên giường, cảm giác này thật sự không dễ chịu!

Hơn nữa, ả ta tuy nay thể diện đã mất, nhưng trong cốt cách của ả ta vẫn là Ưu Lạc Nhạn kiêu ngạo, bây giờ bị Lãnh Như Băng bỏ mặc như cỏ rác, trong lòng tự khắc cực kì không cam!

Thấy Ưu Lạc Nhạn không nói gì, Lãnh Như Băng cười lạnh một tiếng, lại nói: “Ưu Lạc Nhạn, ngươi hà tất giả vờ trinh tiết trước mặt bốn thái tử? Trong lòng ngươi, không phải sớm đã có ý niệm muốn trở về bên cạnh Lãnh Như Tuyết sao? Nay bốn thái tử cho ngươi cơ hội, nếu như ngươi bỏ lỡ thì đừng hối hận!”

Ưu Lạc Nhạn không hề bỏ lỡ sự chế giễu và cười nhạo trong mắt Lãnh Như Băng, kì thực, trong lòng ả ta muốn trở về bên cạnh Lãnh Như Tuyết, một lần nữa trở thành nữ nhân của Lãnh Như Tuyết, bởi vì, sự lãnh khốc vô tình của Lãnh Như Băng đối với ả ta khiến ả ta nhớ lại sự ôn nhu mà Lãnh Như Tuyết từng đối xử với ả ta!

Nghĩ tới đây, ả ta cắn lấy răng, hỏi: “Có phải ta trở về bên cạnh Lãnh Như Tuyết, ngươi có thể cho ta thuốc giải thật sự và bỏ qua cho ta?”

Lãnh Như Băng cười nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói: “Ngươi có trở về bên cạnh hắn được không, bốn thái tử không hề quan tâm, điều bốn thái tử

cần, là người làm sao câu-dẫn-hắn-lên-giường! Hơn nữa, cần phải nói với bốn thái tử thời gian và địa điểm, để bốn thái tử đến đấy! Ưu Lạc Nhận, người có muốn sống hay không, còn chờ xem biểu hiện của người! Nhưng mà, e là bây giờ trong lòng Lãnh Như Tuyết sớm đã không còn người, người hãy tự mà lo liệu!”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Băng, Ưu Lạc Nhận tức đến mặt trắng bệch, cơ thể khẽ run lên, ả ta nhìn nụ cười cười nhạo ở khóe môi Lãnh Như Băng, không nhịn được hét lên: “Lãnh Như Băng, người đừng quá đáng! Người bảo ta làm vậy, chi bằng để ta chết đi còn tốt hơn!”

Tính cách Ưu Lạc Nhận vốn cực kì cao ngạo, ả ta bây giờ rơi vào hoàn cảnh này, toàn là do ý niệm nhất thời khi xưa, nhưng mà dù có như vậy, muốn ả ta làm ra việc mất mặt, tổn hại danh tiết như vậy, ả ta vẫn không làm được!

Bởi vì, đối với ả ta mà nói, danh tiếng đồng nghĩa với tính mạng của ả ta!

Muốn ả ta đi câu dẫn Lãnh Như Tuyết, cùng Lãnh Như Tuyết lên-giường, ả có thể chấp nhận, nhưng mà nếu như việc này bị Lãnh Như Băng dẫn người đến bắt gian tại trận, vậy thì, đợi chờ ả ta, tuyệt đối không có kết cục tốt gì, kết quả như vậy, ả ta không chịu được, hơn nữa, ả ta tuyệt đối sống không bằng chết!

Đối với phản ứng của Ưu Lạc Nhận, Lãnh Như Băng sớm đã dự liệu được, hắn ta biết, Ưu Lạc Nhận tuyệt đối không ngoan ngoãn nghe theo sắp xếp của hắn ta mà làm, cho nên, hắn ta cười lạnh một tiếng, nói: “Ưu Lạc Nhận, người nghĩ kĩ chưa? Nếu như người không đồng ý, bốn thái tử sẽ không miễn cưỡng người! Nhưng mà bốn thái tử nói cho người biết, nếu như người không đi, từ nay về sau, bốn thái tử tuyệt đối sẽ không cho người bất kì thuốc giải, người hãy đợi mà phát độc, chịu đựng hành hạ, sau

đó từ từ mà chết! Đến khi ấy bốn thái tử có thể sẽ cho người một lễ an táng phong phong quang quang!”

“Người!” hai mắt Ưu Lạc Nhạn đầy sợ hãi, ả ta không muốn chết, ả ta thật sự không muốn chết!

Ả ta từ trước đến nay không sợ chết, nhưng mà mấy năm trước, lúc ả ta bị Lãnh Như Băng bắt gặp gian tình của ả ta và tên sát thủ, ả ta bị Lãnh Như Băng không chút lưu tình siết cổ, cảm giác nghẹt thở cận kề cái chết khi ấy, khiến lòng ả ta sợ hãi vô cùng, trong phút chốc, ả ta rất sợ, thật sự rất sợ!

Ả ta sợ chết, ả ta không muốn chết, cho nên, sau khi ả ta trúng độc, trong những năm nay, chịu đựng hết tất cả hành hạ của Lãnh Như Băng, ả ta vẫn ngoan cố sống, ả ta không có dũng khí đối diện với cái chết!

Lãnh Như Băng chỉ lạnh lùng nhìn Ưu Lạc Nhạn, nhìn ánh mắt đầy phân vân và do dự của ả ta, tia cười nhạt trong mắt đen sâu không thể lường lại càng nồng!

Phu thê nhiều năm, hắn ta tuy không yêu Ưu Lạc Nhạn, nhưng mà hắn ta lại cực kì hiểu ả ta, hắn ta biết điểm yếu của ả ta, biết ả ta là một người tham sống sợ chết, càng biết ả ta là người ích kỉ, chỉ vì bản thân mình, không tiếc hy sinh bất cứ người nào!

Hắn ta đang đợi, đợi Ưu Lạc Nhạn đáp ứng yêu cầu của hắn ta, bởi vì hắn ta biết, Ưu Lạc Nhạn sẽ đồng ý, bởi vì, ả ta là Ưu Lạc Nhạn, ả ta tham sống sợ chết!

Nghĩ tới đây, trong đầu Lãnh Như Băng bất giác hiện ra dung mạo quật cường kia, có lẽ, chỉ có nàng mới có sự quật cường ấy?

Năm năm rồi, năm năm trước, hắn ta bày hết mọi kế, chỉ vì để có được nàng, nhưng đến cuối cùng hắn ta vẫn tính sai, xe ngựa từ trước tầm mắt của hắn ta, rơi xuống vực sâu!

Trong năm năm nay, hắn ta không ngừng phái người đi tìm nàng, nhưng nàng phảng phất như bốc hơi trong không khí, trong năm năm không có tin tức gì liên quan đến nàng!

Hắn ta biết Lãnh Như Tuyết cũng luôn tìm nàng, có lẽ cũng như hắn ta! Và hắn ta không thể nào ngờ, chuyện cách nay đã năm năm, nàng lại lần nữa xuất hiện, hơn nữa, còn được Lãnh Như Tuyết đón về thất vương phủ!

Hắn ta phái người đi dò la, được biết nàng đã vì Lãnh Như Tuyết mà hạ sinh một hài tử!

Tin này khiến hắn ta phẫn nộ! Khiến hắn ta không cam! Nàng là thuộc về hắn ta, nàng chỉ có thể vì hắn ta hạ sinh hài tử!

Dù cho nàng không còn thuần khiết như giấy, thậm chí đã vì người khác hạ sinh hài tử, nhưng hắn ta vẫn muốn có được nàng, không tiếc dùng mọi thủ đoạn để có được nàng!

Bởi vì, người duy nhất hắn ta muốn có được, chỉ có nàng!

Chương 277: Giam lỏng.

Hoàng cung.

Ưu Vô Song lẳng lặng đứng trong biên điện, nhìn cảnh sắc tú lệ bên ngoài.

Vào cung đã ba ngày rồi, trong ba ngày này, nàng không cần nói thánh chỉ, ngay cả một người quan trọng nàng cũng không gặp được!

Vào cung, nàng bắt đầu bị giam lỏng trong căn điện hẻo lánh này, Trần công công kia cười giả tạo nói với nàng, bệnh tình hoàng thượng đột nhiên thêm nặng, cho nên không thể gặp nàng, bảo nàng ở đây đợi!

Và việc đợi này là ba ngày, trong ba ngày này, đừng nói là hoàng thượng, ngoài cung nữ đưa cơm ra, nàng không gặp được bất cứ ai.

Và những người cung nữ đưa cơm hiển nhiên là người bên cạnh hoàng hậu, đối với câu hỏi mà nàng hỏi, luôn không thèm để tâm, chỉ trầm mặc!

Ưu Vô Song biết, Trần công công nói hoàng đế bệnh nặng là giả, chẳng qua là lời đẩy đưa hồ đồ mà thôi! thánh chỉ kia, căn bản không phải là do hoàng đế đích thân hạ, thì lấy đâu ra việc diện thánh?

Mục đích của họ, chỉ là lừa nàng vào cung, sau đó giam lỏng!

Nhưng mà, nàng và Lãnh Như Tuyết biết đây là âm mưu của hoàng hậu, nhưng lại không thể không nhảy vào! Có thể nói, kế này của hoàng hậu rất độc, thậm chí rất hiểm!

Nhưng mà, nói là vậy, nhưng vẫn làm khác, đây chính là tính cách của Ưu Vô Song, nàng biết, lúc này nàng cần phải nhịn, nếu không, nàng phá rồi thì chỉ thêm phiền phức cho Lãnh Như Tuyết!

Tên thành phủ cao thâm khó lường Lãnh Như Băng và mẫu thân hoàng hậu của hần ta, tuy nàng chưa gặp qua hoàng hậu, nhưng mà người có thể nghĩ ra độc kế như vậy, tuyệt đối không phải là người dễ đối phó!

Cho nên, điều duy nhất àng có thể giúp Lãnh Như Tuyết, là cố nhịn, trước tiên hãy xem rõ mục đích của hoàng hậu, sau đó mới ứng đối!

Trong ba ngày này, người nàng nghĩ đến nhiều nhất là con trai và Lãnh Như Tuyết, bây giờ nàng mới phát hiện, một khi đã bỏ qua ân oán trước kia, trong lòng nàng vẫn là nhớ hần, đặc biệt là bị hoàng hậu giam lỏng ở đây, nàng càng nhớ hần!

Nàng nhớ hần điên cuồng, nhớ vòng tay ấm áp khiến nàng an tâm, nhớ nụ hôn ôn nhu triền miên của hần, nhớ ánh mắt ôn nhu trìu mến nhìn nàng của hần!

Nàng yêu hần, năm năm qua, nàng vì oán hần nên ép mình không nhớ hần, nhưng ngày này của năm năm sau, khi nàng bỏ đi tổn hại trước kia, sự nhớ nhung ấy lại trào đến như biển, khiến nàng khó mà kháng cự!

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song khẽ thở dài, nàng biết, bây giờ không phải là lúc nói chuyện nhi nữ thường tình, vì bây giờ tính mạng của nàng và Lãnh Như Tuyết và còn con trai đang xích chặt lại với nhau, không thể có nửa chút sai sót, nay đã tâm của Lãnh Như Băng đã hoàn toàn lộ rõ, một khi hần ta ngồi lên hoàng vị, hậu quả sẽ khôn lường!

Dù cho Lãnh Như Băng đối với nàng vẫn có vài phần tình cũ, nhưng hần ta đối với Lãnh Như Tuyết và con trai, tuyệt đối không nường tay, và nếu

mất đi bất cứ ai trong họ, Ưu Vô Song đều không muốn sống nữa!

Nghĩ tới khả năng này, Ưu Vô Song càng lo lắng, bây giờ nàng bị giam lỏng trong hoàng cung, con đường phía trước càng mơ hồ.

Một trận bước chân truyền lại, Ưu Vô Song tưởng là cung nữ đến đưa cơm, cũng không để tâm, tiếp tục nhìn cảnh sắc bên ngoài mà ngắm người.

Tuy nhiên, khi nàng bị một người lạ ôm vào lòng, nàng mới giật mình kinh giác, nàng nghĩ cũng không nghĩ, đưa tay đẩy vòng tay ấy ra.

Ưu Vô Song còn chưa hoàn hồn, một tiếng nói trầm thấp đã truyền lại từ trên đỉnh đầu nàng: “Nàng chán ghét bốn thái tử động đến nàng thế sao?”

Ưu Vô Song vội ngẩn đầu, tuần nhan âm trầm của Lãnh Như Băng xuất hiện trước mặt nàng, nàng trước tiên là khẽ sửng sốt, nhưng mà rất nhanh đã bình tĩnh lại, nhìn Lãnh Như Băng mỉm cười, nói: “Thái tử gia, lâu quá không gặp!”

Lãnh Như Băng nhìn nụ cười nghiêng thành trên mặt Ưu Vô Song, phút chốc bất giác thất thần, qua một lúc sau, hắn ta mới khẽ nhướn nụ cười: “Song Nhi, nàng vẫn đẹp như vậy…….”

Ưu Vô Song đối với lời khen của Lãnh Như Băng không hề để tâm, nàng xuyên không đến đây đã được mấy năm, nàng tự khắc biết cơ thể này của nàng đẹp thế nào, cho nên nàng không để tâm mỉm cười, nhìn Lãnh Như Băng, ngửa khí mang chút cười nhạo nói: “Lãnh Như Băng, người khen ta như vậy, e là thái tử phi sẽ không vui! Chắc người không muốn hậu viện nhà mình bốc cháy chứ?”

Lãnh Như Băng không hề để tâm những lời cười nhạo của Ưu Vô Song, hắn ta tiến lên trước một bước, đôi mắt chăm chú nhìn Ưu Vô Song, giọng khản đặc nói: “Song Nhi, nàng biết không, trong lòng ta chỉ có nàng, năm năm trước, tại sao nàng lại rời khỏi? Không lẽ, trong lòng nàng, dù chỉ một chút, cũng không có ta sao?”

Ưu Vô Song không nhìn thẳng vào hắn ta, mà chỉ lãnh đạm quay đầu đi, nói: “Lãnh Như Băng, bất kể lời của người có thật lòng hay không, lúc này vẫn còn diễn kịch, nhưng mà, ta có thể nói rõ cho người biết một điều, tình yêu của người, ta không dám nhận, người người nên yêu, nên là Ưu Lạc Nhận chứ không phải là ta, năm năm trước, người dùng hết mọi kế, cũng chỉ đem đến phiền muộn cho ta, còn ta đối với những gì người làm, ngoài chán ghét ra đã không còn cảm giác gì khác nữa!”

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, sắc mặt Lãnh Như Băng bỗng chốc trầm xuống, hắn ta đột nhiên đưa tay, gượng kéo Ưu Vô Song vào lòng, tức giận nói: “Nếu như ta đối với nàng có nửa phần giả dối, ta lại hà tất lãng phí nhiều tâm tư như vậy trên người nàng? Ưu Vô Song, bất kể trong lòng nàng đối với ta như thế nào, năm năm trước, trong đêm tuyết ấy, ta đã nói qua, đối với nàng, ta tuyệt đối không buông tay, còn nàng, chỉ thuộc về ta, chứ không phải Lãnh Như Tuyết!”

Đối với vòng tay của Lãnh Như Băng, trong lòng Ưu Vô Song chỉ có kháng cự, phản ứng đầu tiên của nàng là vùng vẫy, đẩy Lãnh Như Băng ra, và tức giận nói: “Lãnh Như Băng, người làm gì vậy? Mau buông ta ra!”

(Chương này tuy không phải là + cao nhưng ngôn từ có hơi..., nếu ai không thích có thể bỏ qua, chương sau đọc vẫn sẽ hiểu ^^)

Chương 278: Phần thẹn

Tuy nhiên, thái độ Lãnh Như Băng cực kì cứng rắn, đôi tay hắn ta ôm chặt Ưu Vô Song, khiến nàng có vùng vẫy thế nào cũng vô ích.

Ưu Vô Song bị hắn ôm chặt trong lòng, trong lòng biết dù có vùng vẫy cũng vô ích, nhưng mà vẫn ra sức vùng vẫy, trong lòng nàng, đối với vòng tay của Lãnh Như Băng thậm chí có cảm giác chán ghét.

Đối với Lãnh Như Băng, sự vùng vẫy của Ưu Vô Song, càng khiến cơ thể hắn ta có phản ứng, một cảm giác chiếm hữu mãnh liệt phút chốc tràn ngập cơ thể hắn ta, máu đen sâu khôn lường của hắn ta bỗng chốc nhuộm tía nguy hiểm, cảm nhận sự mềm mại trong lòng, tay hắn ta vô thức siết chặt thêm.

Hắn ta cơ hồ vô thức giữ chặt lấy Ưu Vô Song, sau đó cúi đầu hôn nàng.

Ưu Vô Song không có phòng bị, nhất thời bị hắn ta hôn phải, khi đôi môi ấm nóng của hắn ta hôn lên môi nàng, phản ứng đầu tiên của nàng là ghê tởm!

Trong lòng nàng sửng sốt, vùng vẫy tránh khỏi nụ hôn của Lãnh Như Băng, nhưng lại bị hắn ta ôm chặt trong lòng, căn bản không thể vùng vẫy khỏi, trong tình thế cấp bách, nàng không nghĩ nhiều, vội mở miệng ra sức cắn, phút chốc, một mùi máu tanh tràn ngập trong miệng nàng.

Còn Lãnh Như Băng không ngờ nàng lại làm vậy, trên môi truyền lại cảm giác đau đớn, khiến sắc mặt hắn ta khẽ ngẩn ra, nhưng bỗng chốc làm cho dục-vọng của hắn ta càng trở dậy!

Chỉ thấy hai mắt hắn ta đỏ ngầu, ánh mắt trở nên thâm sâu, bên trong phát ra một tia dục vọng!

Nhìn bộ dạng này của hắn ta, trong lòng Ưu Vô Song bỗng vang lên cảnh báo, tuy nhiên, không đợi nàng nghĩ nhiều, nàng đã cảm thấy cơ thể bỗng nhẹ hẫng, sau đó cả người đã lơ lửng, khiến nàng sợ hét toáng lên, hai tay nàng nắm mạnh vào Lãnh Như Băng, kinh hoảng hét: “Lãnh Như Băng, ngươi làm gì vậy? Mau buông ta ra! Buông ta ra!”

Tuy nhiên, sự phản kháng và vùng vẫy của Ưu Vô Song, Lãnh Như Băng tựa như không nghe, hắn ta ôm lấy cơ thể nhỏ bé của Ưu Vô Song, từng bước từng bước đi đến chiếc giường rộng lớn.

Ưu Vô Song lúc này đã hoàn toàn mất đi bình tĩnh, nàng rất rõ thú tính của nam nhân, Lãnh Như Băng luôn muốn có được nàng, hành động hôm nay hiển nhiên là hắn ta đã hạ quyết tâm, chiếm hữu nàng.

Có được ý nghĩ này, lòng Ưu Vô Song càng nóng như lửa đốt, nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối trời gà không chặt, nàng muốn thoát khỏi vòng tay của Lãnh Như Băng, thật sự khó như lên trời, nhìn chiếc giường ngày càng gần kia, lòng nàng càng hoảng loạn, nàng miễn cưỡng đè nén cảm giác kinh hoàng trong đầu, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, nhưng mà lại không nghĩ được bất kì cách nào.

Chính trong lúc nàng không nghĩ được cách gì, nàng chỉ cảm thấy cơ thể bỗng trầm, đã bị Lãnh Như Băng đè trên giường.

Đè cơ thể mềm mại ấy dưới người, ngửi u hương nhàn nhạt thuộc về nàng, lí trí của Lãnh Như Băng phút chốc đổ vỡ, chỉ thấy hắn ta thăm gầm một tiếng, cúi đầu hôn lấy nàng, và dọc theo chiếc cổ thon trắng của nàng mà đi xuống.

Bàn tay to của hắn ta sờ vào hỗn viên của nàng, tiếp đó, chỉ nghe một tiếng ‘soạt’, mảng lớn y phục trong tay hắn ta trở thành mảnh vụn.

Ưu Vô Song bị hắn ta đè dưới người, không thể cử động, nàng chỉ cảm thấy trước ngực bỗng lạnh, y phục trên người đã bị Lãnh Như Băng xé rách, nụ hôn của hắn ta, khiến nàng ghê tởm, một cảm giác hổ thẹn bỗng chốc xuyên thấu tim nàng, trong tình cảnh không thể vùng vẫy, nàng rơi giọt lệ phần thẹn.

Nàng đã hoàn toàn dừng hành động vùng vẫy vô ích kia, phảng phất như một búp bê vải mất đi linh hồn, nằm ở đấy không cử động, giọt lệ phần thẹn không ngừng tuôn ra từ mắt nàng ra, sau đó dọc theo khuôn mặt nàng, thấm ướt cả khăn gối.

Tuy nhiên, Lãnh Như Băng giờ đây đã bị tình-dục làm cho mất lí trí, ý nghĩ duy nhất trong lòng hắn ta bây giờ chính là chiếm hữu cơ thể nhỏ bé dưới người này, hắn ta lần nữa hôn lên mặt nàng, y phục nửa người trên của nàng cơ hồ đã bị hắn ta hoàn toàn xé nát, ẩn hiện hỗn viên cùng với chiếc yếm màu hồng.

Tay hắn ta cơ hồ vội vàng không ngần ngại chui vào trong y phục nàng, áp lên làn da ấm nóng mịn màng của nàng, tuy nhiên, trong giây phút môi hắn ta hôn lên gò má nàng, hành động đột nhiên dừng lại.

Nhìn lệ châu tựa như châu ngọc không ngừng tuôn rơi trên mặt nàng, cả người hắn ta phảng phất như bị dội từ trên đầu xuống thau nước lạnh, tình-dục phút chốc lui đi, lí trí cũng dần dần hồi phục.

Không biết tại sao, nhìn bộ dạng thương tâm tuyệt vọng rơi lệ của nàng, tim hắn ta thầm nhói đau, hành động của hắn ta trở nên chậm chạp, cuối cùng, hắn ta thu lại bàn tay chui vào trong y phục của nàng, thay

thành nhẹ nhàng chạm vào mặt khuôn nàng, hành động cực kì ôn nhu lau đi nước mắt trên mặt nàng, dịu dàng nói: “Song Nhi đừng khóc”

Cơ sở trong lòng Ưu Vô Song còn chưa tan đi, nàng vội tránh né bàn tay của hắn ta, còn trong lòng lại vì lời của hắn ta mà dâng lên nỗi cay đắng, nước mắt càng tuôn ra như suối.

“Song Nhi đừng khóc” câu nói này nàng rất quen thuộc, đã từng có lần, Lãnh Như Tuyết cũng ôn nhu như vậy nhìn nàng, lau đi nước mắt cho nàng, cũng dịu dàng dỗ nàng như vậy!

Tiếc là, hắn ta là Lãnh Như Băng, không phải là Lãnh Như Tuyết, nàng đột nhiên phát giác, nàng thật sự rất nhớ hắn, rất nhớ sự ôn nhu thương yêu mà Lãnh Như Tuyết đối với nàng.

Những gì Lãnh Như Băng làm với nàng hôm nay, khiến nàng vô cùng phần thẹn, nhưng lại càng khiến nàng khẳng định mình yêu Lãnh Như Tuyết! Khiến cho nàng biết được, thì ra, xảy ra việc này cùng với người mình không yêu, thật sự khiến nàng sống không bằng chết!

Chương 279: Tuyệt đối không buông tay

Nhìn Ưu Vô Song không ngừng rơi lệ, còn có đôi mắt mờ hồ trống không, lòng Lãnh Như Băng khế nhói đau, hắn ta trầm mặc một lúc, đột nhiên khế thở dài, sau đó lẳng lặng đứng dậy, bước xuống giường, từ bên giường lấy một chiếc áo khoác nhẹ nhàng choàng cho Ưu Vô Song, dịu dàng nói: “Song Nhi, xin lỗi”

Ưu Vô Song hai tay giữ chặt lấy chiếc áo khoác, nhưng lại không nhìn hắn ta, trong ánh mắt vẫn đầy kinh hoảng.

Tuy nhiên, kì thực trong lòng nàng đã thở phào.

Nàng biết, nguy hiểm lần này đã qua, nàng cũng biết tạm thời mình giữ được thanh bạch, chỉ là, bị Lãnh Như Băng giam lỏng ở đây, nguy hiểm này bao giờ mới có thể qua đi?

Lúc nào thì nàng mới có thể trở về bên cạnh con trai và Lãnh Như Tuyết?

Việc xảy ra hôm nay khiến nguyện vọng muốn trở về bên cạnh hắn của nàng ngày càng mãnh liệt, sự uy hiếp đến từ Lãnh Như Băng, khiến lòng nàng bắt đầu khẩn trương, nàng không thể tiếp tục lặng lẽ quan sát nữa!

Hôm nay Lãnh Như Băng bỏ qua cho nàng, thì không có nghĩa ngày mai hắn ta sẽ vì việc nàng khóc mà bỏ qua cho nàng, con người Lãnh Như Băng, thành phủ sâu không thể lường, hắn ta đối với thứ mình muốn có được, trước nay đều bất chấp thủ đoạn, điểm này, năm năm trước nàng đã được lĩnh hội!

Hơn nữa, một khi hắc ta mất đi khiên nhĩ, vậy thì, hắc ta sẽ bắt chấp tất cả, chiếm hữu nàng!

Đây, mới chính là điều nàng quan tâm! Nàng không có tình tiết xử nữ, nhưng mà nàng lại không thích người nam nhân khác ngoài người nam nhân mình thích ra chạm vào nàng, cảm giác khi nãy Lãnh Như Băng hôn nàng, chạm vào làn da nàng, khiến nàng ghê tởm muốn nôn, phần thẹn vô cùng.

Cảm giác này, cả đời nàng không muốn thử lần thứ hai!

Cho nên, sớm ngày rời khỏi nơi này, rời khỏi ma chương của Lãnh Như Băng, nàng cần phải tự cứu lấy mình!

Thế lực Lãnh Như Tuyết bây giờ ở ngoài cung, không thể giúp nàng, nhưng nay cả hoàng cung đã bị hoàng hậu và Lãnh Như Băng khống chế, người duy nhất có thể giúp nàng chỉ có lão hoàng đế hồ ly bệnh nằm liệt giường kia!

Lão hồ ly ấy giáo hoạt khác thường, nàng tuyệt đối không tin ông ta bệnh nặng hôn dung đến mức bị hoàng hậu khống chế, cho nên, những gì trước mắt bây giờ chỉ có thể nói rõ một điều, đó chính là, lão hoàng đế hồ ly kia cố ý, ông ta làm như vậy, trong lòng chắc hẳn là đang có chủ ý quỷ quái gì, Ưu Vô Song không cần nghĩ cũng hiểu!

Từ xưa đến nay, có mấy người hoàng đế trong lúc bệnh nặng, chọn người kế thực hoàng vị mà không giả hồ đồ?

Tuy nhiên, kì thực trong lòng họ, ai sẽ là người kế vị, họ nhất định đã định!

Ưu Vô Song biết lão hoàng đế hồ ly ấy bây giờ tuyệt đối không bệnh đến mức hồ đồ, nhưng nàng không đoán được, mục đích làm vậy của lão hồ ly ấy, rốt cuộc là giúp Lãnh Như Băng, hay là diệt trừ Lãnh Như Băng!

Bây giờ ông ta buông tay không lo, người duy nhất có thể đối kháng chỉ có Lãnh Như Tuyết, nhưng mà với tình hình trước mắt, lại chỉ có Lãnh Như Băng có lợi!

Chính trong lúc Ưu Vô Song trầm tư, Lãnh Như Băng cứ như vậy lặng lẽ đứng trước giường nhìn nàng, hắn ta không bỏ lỡ sự sợ hãi trong mắt nàng, hắn ta biết, hành động khi nãy của hắn ta đã dọa phải nàng, nhưng khi nãy hắn ta thật sự không thể khống chế được mình.

Hắn ta luôn cho rằng, hắn ta đối với nàng, chẳng qua chỉ là một loại hứng thú mà thôi, nàng trong lòng hắn ta, không khác gì những nữ tử khác!

Nhưng mà, hắn ta đã sai, hắn ta phát hiện, theo thời gian trôi đi, hứng thú của hắn ta đối với nàng không những không giảm, ngược lại cảm giác muốn có được nàng càng ngày càng mãnh liệt!

Trong bất tri bất giác, nàng ở trong lòng hắn ta đã chiếm một vị trí cực kì quan trọng.

Cảm giác này, không phải vì nàng là người định mệnh trong truyền thuyết trăm năm trước, cũng không phải vì nàng là con tin có thể uy hiếp Lãnh Như Tuyết, mà đơn thuần là vì nàng là nàng, nàng là Ưu Vô Song, là người nữ nhân độc nhất vô nhị trong lòng hắn ta!

Cách biệt năm năm, ý niệm muốn có được nàng ngày càng mãnh liệt, cho nên, khi nãy hắn ta mới không khống chế được mình, muốn cưỡng hành có được nàng!

Nhưng mà, khi nhìn bộ dạng thương tâm rơi lệ của nàng, và ánh mắt vô hồn ấy, lòng hấn ta phảng phất như bị thứ gì đó đâm phải, hấn ta phảng phất phát hiện, bản thân căn bản không thể ra tay với nàng, khiến nàng thương tâm, là việc hấn ta không nguyện ý làm nhất bây giờ!

Hấn ta biết, nếu như bắt ép giam lỏng nàng trong cung, nàng sẽ thương tâm, sẽ khó chịu, nhưng cứ vậy để nàng rời khỏi, để nàng trở về bên cạnh Lãnh Như Tuyết, hấn ta không làm được!

Hấn ta là một nam nhân có tính chiếm hữu cực cao, cũng là một nam nhân cao ngạo không ai sánh bằng, hấn ta không thể chịu đựng được cảnh nàng mỉm cười hạnh phúc trong lòng người nam nhân khác, nếu như là vậy, hấn ta tình nguyện cùng nàng cùng xuống địa ngục!

Nhìn gương mặt vẫn còn lệ của nàng, đôi mắt đen thâm trầm của hấn ta thoáng qua tia quyến luyến, hai tay hấn ta vô thức siết chặt, một âm thanh không ngừng vang lên trong đầu: nàng là của hấn ta, bất kể thế nào, hấn ta tuyệt đối không buông tay!

Ưu Vô Song cẩn thận tránh khỏi ánh mắt của Lãnh Như Băng, mặc áo ngoài vào, và gói bản thân thật chặt, sau đó mới từ từ bước xuống giường, nhìn Lãnh Như Băng, trong ánh mắt nàng có phần thẹn, có sợ hãi, có chỉ trích. Lời nói ra, ngữ khí lại cực kì bình tĩnh: “Lãnh Như Băng, ta không yêu ngươi, thả ta đi, có được không?”

Lãnh Như Băng giật mình lùi một bước, một cú đấm đánh mạnh vào bàn trà bằng gỗ đậm tím, gào lên: “Không thể nào! Song Nhi, ta đã nói rồi, đối với nàng, ta tuyệt đối không buông tay lần nữa!”

Ánh mắt Ưu Vô Song mang sự khẩn cầu, Lãnh Như Băng quay mặt đi, không nhìn nàng, hấn ta đang sợ, sợ nhìn thấy ánh mắt của nàng, sợ hấn ta

sẽ mềm lòng.

Chương 280: Hạ mình như rắn

Đối diện với phản ứng của Lãnh Như Băng, Ưu Vô Song sớm đã liệu được, sở dĩ nàng nói như vậy, chỉ vì để không khí không gượng gạo như khi này.

Nàng không muốn lần nữa kích nộ Lãnh Như Băng, liền thở dài, bộ dạng khó xử nói: “Lãnh Như Băng, ngươi hà tất như vậy? Ta không đáng để ngươi vì ta mà làm vậy, ngươi nên biết, ta đã hạ sinh hài tử của Lãnh Như Tuyết, ta đã là người nữ nhân không trinh khiết, ta như vậy, sao xứng với ngươi?”

Nghe thấy những lời này của Ưu Vô Song, Lãnh Như Băng vội quay đầu lại, hai mắt lặng lẽ nhìn Ưu Vô Song, bên trong ánh mắt thoát ẩn sự vui mừng, nói: “Song Nhi, nàng là vì điều này mới cự tuyệt ta sao?”

Ưu Vô Song sợ hấn ta kích động lại làm ra việc gì với mình, nàng bất giác lùi lại vài bước, giữ khoảng cách với Lãnh Như Băng.

Cúi đầu, bộ dạng bi thương nói: “Lãnh Như Băng, nếu như ta nói ta yêu ngươi, ngươi nhất định không tin! Không sai, người ta yêu là Lãnh Như Tuyết, nhưng mà hấn lại từng tổn hại ta rất sâu, trong lúc ta đã từ bỏ hấn, hấn lại ép ta trở về thất vương phủ! Lãnh Như Băng, nếu như có lựa chọn, ta sẽ không trở về, ngươi cũng biết, ta cứ nhiên khi ấy lựa chọn rời khỏi, thì đã hạ quyết tâm một đao cắt làm hai với hấn! Lần này, ta bị ép trở về thất vương phủ, thực sự không phải là do ta muốn, nhưng mà, suy cho cùng ta là người của hấn, và cũng có hài tử, đối diện một vương gia như hấn, ta có thể làm được gì?”

Nói rồi, Ưu Vô Song từ từ ngấn đầu, hai dòng lệ, từ từ lăn dài trên má.

Nhìn bộ dạng bi thiết của Ưu Vô Song, lòng Lãnh Như Băng bỗng thất lại, hắn ta vội nói: “Song Nhi, nàng biết là ta vốn không để tâm những điều này! Chỉ cần nàng nguyện ý rời khỏi Lãnh Như Tuyết, trở về bên cạnh ta, ta đồng ý với nàng, sau này ta nhất định sẽ yêu thương nàng!”

Ưu Vô Song cười thê lương, liếc mắt nhìn xung quanh, u u nói: “Lãnh Như Băng, người giam lỏng ta ở đây gọi là yêu ta sao? Ta không muốn ở cùng người, cả đời sống cuộc sống không dám gặp người, những thứ ấy, không phải là điều ta muốn, người có biết không?”

Lãnh Như Băng thấy Ưu Vô Song không tin lời hắn ta, bất giác trong lòng nóng vội, nói: “Song Nhi, nàng hãy tin ta, giam lỏng nàng ở đây, là ý của mẫu hậu ta, ta không hề muốn như vậy, chỉ là bây giờ, tạm thời phải vậy, đợi khi đại cuộc đã định, nàng sẽ trở thành hoàng hậu của ta!”

Ưu Vô Song trong lòng cười lạnh, biểu tình lại cực kỳ ai oán, nàng cúi đầu, u u nói: “Lãnh Như Băng, người đừng quên, ta đã là người không trinh bạch, mẫu hậu người tuyệt đối không đồng ý người làm như vậy!”

Dứt lời, Ưu Vô Song lại thở dài, ngữ khí vô cùng u oán nói: “Mẫu hậu người sao đồng ý cho người lập một người nữ nhân không trinh bạch từng sinh hài tử trở thành hoàng hậu một nước? Đừng nói hoàng hậu, có lẽ, ta ngay cả làm thị nhân của người, trong mắt mẫu hậu người, cũng không đủ tư cách!”

Hai mi Lãnh Như Băng khẽ chau lại, ánh mắt hắn ta nhìn chằm chằm Ưu Vô Song, trong mắt thoáng tia nhiệt thiết, nói: “Song Nhi, nàng yên tâm, ta tự có cách để mẫu hậu ta đồng ý, chỉ là, những ngày này, tạm thời ủy khuất nàng rồi!”

Ánh mắt Ưu Vô Song thoáng qua tia thất vọng, nàng vốn dĩ muốn Lãnh Như Băng trực tiếp đưa nàng về phủ thái tử, nhưng Lãnh Như Băng lại không làm vậy, thật là khiến nàng thất vọng.

Nhưng nàng cũng không dám biểu hiện quá rõ ràng, sợ Lãnh Như Băng hoài nghi, chỉ còn cách nói: “Lãnh Như Băng, ta một mình bị nhốt trong này thật sự rất buồn, lúc người không ở đây, ta có thể ra ngoài đi dạo trong cung cho khuây khỏa được không?”

Nói rồi, Ưu Vô Song dùng ánh mắt đáng thương nhìn Lãnh Như Băng, trong ánh mắt mang sự ai oán và khẩn cầu.

Lãnh Như Băng nhìn nàng, lòng khẽ do dự.

Hắn ta trì trệ một lúc, phát hiện bản thân thật sự không thể cự tuyệt yêu cầu của nàng, lại nghĩ tới nay cả hoàng cung đều đã bị hắn ta và mẫu hậu khống chế trong tay, nhất thời liền đáp: “Được, nhưng mà bay giờ trong cung thập phần không thái bình, nàng cần phải ra ngoài cùng người hầu hạ nàng trong cung, không được đơn độc ra ngoài, biết chưa?”

Nghe thấy Lãnh Như Băng đáp ứng yêu cầu của mình, trong lòng Ưu Vô Song vui mừng, trên mặt nàng nở nụ cười mừng rỡ: “Cảm ơn người, Lãnh Như Băng!”

Lãnh Như Băng nhìn nụ cười tươi sáng trên mặt nàng mà ngẩn ra, trong lòng đột nhiên vô cớ ấm áp.

Hắn ta phát hiện, hắn ta rất thích nhìn thấy nụ cười vui vẻ của nàng, nhìn nụ cười tươi sáng của nàng, khiến con tim ưu muộn của hắn ta cũng trở nên vui vẻ hẳn.

Hắn ta bất giác đưa tay, chạm vào khuôn mặt Ưu Vô Song.

Hành động đột ngột này của hắn ta, khiến lòng Ưu Vô Song kinh hãi, nụ cười trên mặt vì thế mà sửng lại.

Lãnh Như Băng tự khắc phát giác sự lạ thường của nàng, nhìn sự sợ hãi thoáng qua trong mắt nàng, lòng hắn ta bất giác trầm xuống.

Nàng đang sợ hắn ta, là vì hành động khi nãy của hắn ta đối với nàng khiến lòng nàng sợ hãi, hay là trong lòng nàng, căn bản không nguyện ý bị hắn ta chạm vào?

Hay hoặc là, những gì khi nãy nàng nói với hắn ta, toàn bộ đều là giả, trong lòng nàng, vẫn không từ bỏ Lãnh Như Tuyết, chỉ là lừa hắn ta?

Nghĩ tới đây, tuần nhan vốn đã trở nên ôn nhu kia, phút chốc khẽ trầm xuống.

Chương 281: Duyên phận bỏ lỡ năm năm trước

Ưu Vô Song nhìn thấy sắc mặt Lãnh Như Băng phút chốc trầm xuống, bất giác thầm hét lên tiếng không ổn, nhưng biểu tình khi nãy của nàng quá rõ ràng, nhất thời không thay đổi kịp, chỉ có thể sững người ở đấy, gượng gạo nhìn Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng sắc mặt ngày càng thay đổi, qua một lúc lâu, sắc mặt mới dần dần dịu xuống, hắn ta nhìn Ưu Vô Song, thở dài một tiếng, nói: “Song Nhi, ta biết nàng nhất thời khó mà chấp nhận ta, nhưng mà ta sẽ đợi, đợi đến ngày nàng chấp nhận ta!”

Nói rồi, hắn ta lấy từ trong người ra một mảnh vải nhỏ, sau đó nhẹ nhàng đặt xuống chiếc bàn gỗ đệm tím bên cạnh, lại nói: “Song Nhi, nàng còn nhớ mảnh vải này không? Vào đêm tuyết đó, trong cơn hôn mê, nàng kéo ta lại, không để ta rời khỏi, khi ấy, ta đã quyết định nhất định phải đoạt lại nàng từ trong tay Lãnh Như Tuyết, nhưng điều ta không ngờ là sau này nàng cứ nhiên yêu Lãnh Như Tuyết!”

Dứt lời, đôi mắt đen thâm trầm của Lãnh Như Băng thoáng qua tia đau khổ, hắn ta không nhìn Ưu Vô Song, mà chỉ quyến luyến vuốt ve mảnh vải trên bàn, thầm nói: “Nàng sao có thể yêu Lãnh Như Tuyết? Sao nàng có thể quên lời hứa trong đêm tuyết ấy của chúng ta? Song Nhi, ta thật sự rất hối hận, rất hối hận, nàng biết không? Nếu như khi ấy trong lúc thành thân, ta vạch trần âm mưu của Ưu Lạc Nhạn, vậy thì nàng đã sớm là người của ta rồi”

Ưu Vô Song nhìn mảnh vải trên bàn, tâm tư cũng bay về năm năm trước.

Nàng đột nhiên phát hiện, kì thật vận mệnh thật sự rất biết trêu đùa người, năm năm trước trong cái đêm tuyết ấy, nàng chịu mọi hành hạ và nhục mạ của Lãnh Như Tuyết, khi ấy trong lòng nàng đối với Lãnh Như Tuyết là hận thấu xương.

Trong đêm tuyết ấy, nếu như không phải Lãnh Như Băng, có lẽ nàng sẽ bị lạnh cóng mà chết, tuy là nàng không biết vì sao Lãnh Như Băng lại xuất hiện ở thất vương phủ, việc Lãnh Như Băng đã cứu nàng một mạng là sự thật.

Và nay vận mệnh trêu người, đối với người có ơn cứu mạng như Lãnh Như Băng, nàng lại không có chút cảm giác, thậm chí cảm thấy hắc ta đang diễn kịch, hơn nữa nàng căn bản là hận Lãnh Như Tuyết thấu xương như về sau lại yêu hắc ta!

Nhìn vẻ mặt đau khổ và hối hận của Lãnh Như Băng, trong lòng nàng đột nhiên thở dài, có lẽ, nàng và Lãnh Như Băng định sẵn là hữu duyên vô phận, việc gặp gỡ Lãnh Như Băng trong đêm tuyết ấy, nàng đều trong cơn hôn mê, nàng không hề hứa bất cứ điều gì với hắc ta, nhưng mà lại vì lần gặp gỡ ấy mà dẫn đến sự dây dưa không dứt của hôm nay!

Nàng không biết nên nói Lãnh Như Băng cố chấp, hay nên nói hắc ta quá đa tình, từ khi bắt đầu, hắc ta đã biết nàng là người của thất vương phủ, còn duyên phận của nàng và hắc ta, cũng vì thế mà chấm dứt.

Nàng không cảm thấy nàng nợ Lãnh Như Băng điều gì, đối với đau khổ của hắc ta, cố chấp của hắc ta, nàng cũng không làm được gì, nàng thừa nhận nàng ích kỉ, bởi vì, nàng chỉ muốn cùng người mình yêu và con trai của mình sống cùng nhau.

Trong phòng chìm vào tĩnh lặng, không khí cực kì nặng nề, nhìn Ưu Vô Song trầm mặc không nói gì, Lãnh Như Băng cuối cùng thất vọng cười, sau đó thu lại bàn tay vuốt ve mảnh vải, quay người từ từ đi ra ngoài cửa.

Ưu Vô Song nhìn theo bóng lưng cô độc của hắn ta, sau đó khẽ thở dài, ánh mắt rơi xuống mảnh vải trên bàn.

Nàng bước sang đấy, nhẹ nhàng mở mảnh vải ra, những nét chữ từng quen thuộc với nàng hiện ra trước mặt nàng.

Nàng còn nhớ, sau khi nàng tỉnh lại, đã từng thuận tay ném mảnh vải này ra ngoài cửa sổ, còn mảnh vải này rơi vào tay Lãnh Như Băng lúc nào, nàng không biết!

Nhìn mảnh vải không nên xuất hiện lại này, Ưu Vô Song đột nhiên nở nụ cười cay đắng.

Nếu như năm năm trước, trong đêm tuyết ấy, Lãnh Như Băng đợi nàng tỉnh lại mới rời khỏi, vậy thì mọi việc có phải sẽ khác đi? Hoặc là, trong năm năm trước, Lãnh Như Băng sớm biểu lộ tâm tích với nàng, nàng hoặc là sẽ chấp nhận hắn ta?

Nhưng mà, dù sao thì những việc này cũng đã qua đi, nàng đã yêu Lãnh Như Tuyết, mọi thứ đã không còn có thể bắt đầu lại nữa, kì thực yêu một người không khó, khó là sau khi yêu, rồi quên đi!

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Ưu Vô Song bất động thanh sắc giấu mảnh vải đi, sau đó quay người nhìn ra ngoài cửa.

Chỉ thấy một lão ma ma dẫn theo hai cung nữ bước vào, lão ma ma ấy thái độ ngạo mạn liếc nhìn Ưu Vô Song, mặt không cảm xúc nói: “là thất

vương phi phải không? Hoàng hậu nương nương gọi người đến Đông cung hỏi chuyện!”

Ưu Vô Song nhìn ba người thần sắc bất thiện trước mắt, lòng trầm xuống, thứ nên đến cuối cùng cũng đến, hoàng hậu kia, sau khi Lãnh Như Băng đến gặp nàng, cuối cùng cũng không nhịn được, đây có phải có nghĩa là ngày tháng trong cung của nàng bắt đầu trở nên nguy hiểm?

Thấy Ưu Vô Song không nói gì, ánh mắt lão ma ma thoáng qua tia không vui, không kiên nhẫn lại nói: “Thất vương phi, hoàng hậu nương nương đợi người đến hỏi chuyện đấy, người đừng lè mề nữa! Mau theo lão nô đi thôi!”

Nói rồi, không kiên nhẫn quay người đi.

Ưu Vô Song hít một hơi sâu, để tâm trạng thấp thỏm không yên của mình bình tĩnh lại, sau đó mới dang bước chân nặng nề, theo sau lưng lão ma ma đó đi ra ngoài!

Kì thực, đối với hoàng cung này, Ưu Vô Song không hề xa lạ, bởi vì, năm năm trước, nàng đã từng vào cung sống qua.

Nhưng mà, đối với hoàng hậu trong lời đồn kia, nàng chưa từng gặp qua, Đông cung mà hoàng hậu ấy ở, nàng cũng chưa đến qua.

Người trong cung đều biết rõ đạo lí giữ mình, nhìn Ưu Vô Song theo sau lưng lão ma ma đi ra ngoài, không hề có ai đến hỏi chuyện.

Có thể thấy, địa vị trong cung của lão ma ma này cũng không tầm thường, thậm chí, bà ta có thể là hồng nhân bên cạnh hoàng hậu!

Chương 282: Bố trí

Thất vương phủ.

Lãnh Như Tuyết chau hai mày, nhìn Ngạo Phong đứng cạnh hắn, trầm giọng hỏi: “Ngạo Phong, việc đã ổn thỏa chưa?”

Ngạo Phong khẽ gật đầu, nói: “Vương gia yên tâm, thư hàm đã gửi đi cả ngày lẫn đêm, rất nhanh Lí tướng quân sẽ nhận được!”

Lãnh Như Tuyết khẽ gật đầu, hắn ta trầm ngâm một lúc, quay đầu sang phía Lãnh Như Phong hỏi: “Lục hoàng huynh, hôn sự của huynh và Mạc Nhã chuẩn bị thế nào rồi?”

Lãnh Như Phong có chút đau đầu sờ trán, đau khổ nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Như Tuyết, nếu như có được lựa chọn, ta thật sự không muốn thành thân cùng người nữ nhân hung dữ ấy! Nhìn bộ dạng nàng ta, có chỗ nàng giống một vương phi?”

Ánh mắt Lãnh Như Tuyết thoáng qua tia khác lạ, đột nhiên cười nhẹ một tiếng, nói: “Lục hoàng huynh, kì thực bây giờ Mạc Nhã không phải không phản đối thành thân với huynh sao? Nếu như đã vậy, huynh có gì phải phiền não? Không lẽ, trong lòng huynh còn nhớ nhung Song Nhi?”

Lãnh Như Phong trừng mắt tức giận nhìn Lãnh Như Tuyết, tức giận nói: “Như Tuyết, đệ đang nói chuyện quái quỷ gì vậy? Ta đối với Vô Song, bây giờ chỉ có tình huynh muội, không lẽ, ngay cả đệ cũng không tin ta sao?”

Lời của Lãnh Như Tuyết thật sự khiến hấn ta phần nộ, hấn ta không phủ nhận, năm năm trước, hấn ta thật sự rất yêu Ưu Vô Song, nhưng mà đó đã là chuyện năm năm trước, lần này, Ưu Vô Song lần nữa xuất hiện, hơn nữa còn hạ sinh con trai của đệ đệ mình, cho nên hấn ta đã hoàn toàn từ bỏ Ưu Vô Song.

Nhưng bây giờ, bị thân đệ đệ của mình hoài nghi, hấn ta thật sự rất phần nộ.

Lãnh Như Tuyết khẽ mỉm cười, nói: “lục hoàng huynh không cần tức giận, đệ sao lại không tin lục hoàng huynh? Kì thực, điều Như Tuyết muốn nói là, Mạc Nhã là một nữ nhân tốt hiếm có, khó khăn lắm nàng ta đã thay đổi thái độ đối với lục hoàng huynh, lục hoàng huynh không thể bỏ lỡ đâu!”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, thái độ trên mặt Lãnh Như Phong trở nên cúi đầu than thở, hấn ta liếc nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Nàng ta tốt? Nàng ta bây giờ thật sự không phản đối việc thành thân với ta, nhưng nàng ta lại đuổi hết tất cả mỹ nhân trong phủ của ta! Nàng ta như vậy mà gọi là tốt sao?”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, Lãnh Như Tuyết không nhịn được khẽ cười thành tiếng, nói: “Không lẽ lục hoàng huynh không nỡ bỏ mỹ nhân trong phủ?”

Lãnh Như Phong trầm mặc không nói gì, nhưng mà sự tiếc nuối trong ánh mắt lại vô cùng rõ ràng, những mỹ nhân ấy là bao nhiêu năm qua hấn ta tốn hết tâm tư mới thu thập được, cứ như vậy bị Mạc Nhã đuổi khỏi phủ, trong lòng hấn ta đương nhiên không nỡ.

Nhưng mà nếu như không tặng hết những mỹ nhân ấy đi, thì Mạc Nhã người nữ nhân bướng bỉnh này lại muốn gây sự với hấn ta, hễ nghĩ tới

người nữ nhân chua ngoa ấy, đầu hấn ta lại đau, tính khí của người nữ nhân đó không phải người thường có thể chịu được, nàng ta đến phủ hấn ta ở mấy ngày, thì đã làm cho cả lục vương phủ hấn ta gà bay chó chạy, ngày ngày có mỹ nhân đến tìm hấn ta kể khổ.

Cho nên, hấn ta mới không thể không chạy đến chỗ Lãnh Như Tuyết trốn nạn!

Hấn ta nghĩ sao cũng không hiểu, khi ấy Mạc Nhã thích Lãnh Như Tuyết, là ở trong thất vương phủ, nàng ta khi đó sao nghe lời thế? Bây giờ đổi lại là hấn ta, thì thành bộ dạng chua ngoa, thực là khiến hấn ta vừa đau đầu vừa không hiểu!

Lãnh Như Tuyết không hề bỏ lỡ biểu tình nào của Lãnh Như Phong, hấn khẽ mỉm cười, sau đó nghiêm mặt, lại nói: “Lục hoàng huynh, dù cho huynh có không nỡ các mỹ nhân đó, cũng phải đuổi họ ra khỏi phủ thành thân cùng Mạc Nhã! Huynh biết bây giờ Song Nhi bị hoàng hậu và Lãnh Như Băng giam lỏng trong cung, huynh và Mạc Nhã thành thân, là cơ hội duy nhất chúng ta gặp được phụ hoàng!”

Lãnh Như Phong trầm mặc không nói gì, hấn ta tuy cực kì không nỡ đối với các mỹ nhân trong phủ, nhưng hấn ta suy cho cùng cũng là người phân rõ được đại cục, hấn ta cũng biết tính nghiêm trọng của sự việc, nếu như không phải vì lo nghĩ cho đại cục, hấn ta kì thực không muốn cưới Mạc Nhã người nữ nhân chua ngoa ấy về phủ, bởi vì, những việc nàng ta làm thật sự khiến hấn ta đau đầu!

Nhưng bây giờ thế cục đã không cho phép hấn ta suy nghĩ những việc này nữa, bởi vì hấn ta cần phải giúp Lãnh Như Tuyết, cứu Ưu Vô Song từ trong cung ra, nếu không, kế hoạch sau này, sẽ vì việc Ưu Vô Song rơi vào tay Lãnh Như Băng mà gặp trở ngại!

Thấy thái độ nghiêm trọng của Lãnh Như Tuyết, Lãnh Như Phong cũng nghiêm mặt lại, nói: “Điểm này đệ có thể yên tâm, hôn sự của ta và Mạc Nhã, sẽ chiếu theo kế hoạch mà tiến hành, còn có vài ngày nữa người thân của Mạc Nhã sẽ đến kinh thành, đến khi đó, chúng ta có thể nhân cơ hội này tiến cung gặp phụ hoàng!”

Lãnh Như Tuyết khẽ gật đầu, sau đó quay đầu nói với Ngạo Phong: “Ngạo Phong, ngươi hãy đi chuẩn bị mọi thứ, đón đầu cùng Lí tướng quân, hãy nhớ, việc Lí tướng quân trở về kinh thành, nhất thiết không được để lộ! Nếu không, Lãnh Như Băng có sự chuẩn bị, mọi việc chúng ta làm sẽ uổng công!”

Biểu tình Ngạo Phong nghiêm trọng gật gật đầu, sau đó quay người bước ra ngoài.

Đợi sau khi Ngạo Phong rời khỏi, Lãnh Như Tuyết khẽ thở dài, mâu đen thâm trầm nhuộm một lớp lo âu.

Ưu Vô Song vào cung đã mấy ngày rồi, bây giờ cả hoàng cung bị hoàng hậu khống chế trong tay, hẳn một chút cũng không dò la được tin tức của nàng, điều này thật sự khiến hấn rất lo.

Lãnh Như Phong thấy sắc mặt Lãnh Như Tuyết lo âu, biết là hấn đang lo lắng cho Ưu Vô Song, liền nói: “Như Tuyết, đệ yên tâm, Lãnh Như Băng bây giờ sẽ không làm hại Vô Song, dù sao Vô Song đối với họ mà nói, là một con cò không dễ có! Dù sao đi nữa với bản tính như ý của họ mà xem thì không phải họ còn lợi dụng Vô Song để ép đệ sao?”

Lãnh Như Tuyết tự khắc biết Lãnh Như Băng và hoàng hậu tạm thời sẽ không gây ra bất cứ tổn hại cho Ưu Vô Song, nhưng người yêu rơi vào tay người khác, sao hấn có thể không lo lắng được?

Hơn nữa, nếu như bị Lãnh Như Bằng biết được, hắ đã lén điều binh lực ở biên cương về, vậy thì tình cảnh của Ưu Vô Song sẽ nguy hiểm rồi!

Chương 283: Sự ai cầu của Ưu Lạc Nhạn

Nhìn hai mày Lãnh Như Tuyết neho chặt, trong lòng Lãnh Như Phong thầm thở dài, yêu một người, chính là như vậy, bây giờ bất kể xảy ra chuyện gì, điều Như Tuyết nghĩ đến đầu tiên, chắc là sự an nguy của Ưu Vô Song?

Lãnh Như Phong hiểu rõ Lãnh Như Tuyết lo lắng cho Ưu Vô Song, nhưng bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn đợi Lãnh Như Tuyết làm, bởi vì, chỉ khi hấn bình tĩnh, mới có thể cứu Ưu Vô Song bình an vô sự trở ra.

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Phong không nhịn được nhắc nhở Lãnh Như Tuyết, nói: “Như Tuyết, bây giờ Vô Song đã rơi vào tay Lãnh Như Băng, giờ đệ có lo lắng cũng không có ích gì, đệ cần phải bình tĩnh lại, chiếu theo kế hoạch của chúng ta mà hành sự, như vậy mới có thể cứu Ưu Vô Song bình an trở ra!”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, Lãnh Như Tuyết khẽ sửng sờ, vội giật mình tỉnh ngộ.

Lãnh Như Phong nói không sai, Ưu Vô Song bây giờ rơi vào tay Lãnh Như Băng là sự thật, trong lòng hấn dù có lo lắng đi nữa, cũng không có ích gì, hấn cần phải nhanh chóng chiếu theo kế hoạch mà hành sự, bố trí xong tất cả, mới có thể thật sự cứu nàng ra.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Lãnh Như Tuyết trở nên trầm trọng, đang định nói gì với Lãnh Như Phong, và chính trong lúc này, ngoài cửa truyền đến trận bước chạn, Trương ma ma bước vào, nói với Lãnh Như Tuyết: “Vương gia,

thái tử phi đến thăm, bây giờ lão nô đang an trí thái tử phi ở ngoài đại đường, thái tử phi nói muốn gặp vương gia.”

Nghe thấy lời của Trương ma ma, Lãnh Như Tuyết bất giác khẽ nhú mày, nói: “À ta bây giờ đến đây làm gì?”

Ánh mắt Trương ma ma mang thần sắc phức tạp, bà ta do dự một lúc, nói: “Vương gia, thái tử phi hôm nay xem ra cực kì không ổn, hơn nữa chỉ một mình đến đây, nếu như vương gia không tiện gặp, lão nô sẽ đuổi đi.”

Lãnh Như Tuyết thần sắc nghiêm trọng nhìn Lãnh Như Phong, trong ánh mắt nhìn đối phương của họ nhìn thấy được nghi hoặc, bởi vì, hẳn thật sự nghĩ không thông, lúc này Ưu Lạc Nhạn sao đột nhiên đơn độc đến thất vương phủ, còn yêu cầu gặp hẳn!

Còn Lãnh Như Phong nhớ lại lần trước, sắc mặt Ưu Lạc Nhạn không bình thường, lòng bất giác khẽ trầm xuống, nói với Lãnh Như Tuyết: “Như Tuyết, lần này ả ta đến đây, e là có dụng tâm, đệ nên cẩn thận!”

Nói rồi, hẳn ta trầm ngâm một lúc, lại nói: “Ưu Lạc Nhạn đột nhiên đến thăm, sự việc tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài, nói không chừng là âm mưu của Lãnh Như Băng!”

Lãnh Như Tuyết gật gật đầu, hẳn cũng cho rằng Lãnh Như Phong nói có lí, bởi vì, việc của hẳn và Ưu Lạc Nhạn, sớm đã kết thúc vào năm năm trước rồi, còn Ưu Lạc Nhạn đã là thái tử phi của Lãnh Như Băng nhiều năm, hẳn không cho rằng, trong thời khắc thế cục khẩn trương này, Ưu Lạc Nhạn thân là thái tử phi lại không thể không có mục đích gì mà xuất hiện ở đây!

Nghĩ tới đây, Lãnh Như Tuyết nói với Lãnh Như Phong: “Lục hoàng huynh, chúng ta hãy cùng nhau đi gặp thái tử phi này!”

Nói rồi, hắn ta không đợi Lãnh Như Phong đáp ứng, đã lớn bước bước ra ngoài.

Đến đại đường, chỉ thấy Ưu Lạc Nhạn thần sắc lạc mạc ngồi trong đại đường, ả ta nhìn tiều tụy đi nhiều, cũng ốm đi không ít, sắc mặt trắng bệch hai mắt vô thần, khác biệt một trời một vực với thần sắc phi dương năm năm trước.

Nghe thấy tiếng bước chân, ánh mắt Ưu Lạc Nhạn thoáng qua tia vui mừng, ả ta ngẩn đầu, nhìn thấy người đến là Lãnh Như Tuyết, tia vui mừng trong mắt càng nồng, ả ta vội đứng dậy, không chút quan tâm đến thân phận sà vào lòng Lãnh Như Tuyết, nói: “Như Tuyết, chàng cuối cùng cũng đến rồi”

Cơ thể cao lớn của Lãnh Như Tuyết khẽ sửng, hai mi không vui nhú lại, lãnh đạm đẩy Ưu Lạc Nhạn ra, lãnh đạm nói: “Thái tử phi, người như vậy là không hợp lễ nghĩa!”

Nghe thấy lời nói của Lãnh Như Tuyết, Ưu Lạc Nhạn phảng phất như bị sét đánh phải, cơ thể ả ta cứng đờ, đứng yên tại chỗ, thậm chí tay còn sửng trong không trung, nhìn thập phần buồn cười.

Qua hồi lâu, ả ta mới hồi thân lại, nước mắt từ gò má ả ta lăn xuống, ả ta oán hận nhìn Lãnh Như Tuyết, ghen ngào nói: “Như Tuyết, chàng thay đổi rồi, trước kia chàng chưa bao giờ đối với ta như vậy.”

Đối diện với dung mạo hoa lệ mang vũ của Ưu Lạc Nhạn, trong lòng Lãnh Như Tuyết không chút cảm giác, hắn chỉ thái độ lãnh đạm nhìn ả ta, lạnh lùng nói: “Thái tử phi xin hãy tự trọng, dù sao bây giờ chúng ta thân phận khác nhau, bị đại hoàng huynh biết được, ắt sẽ hiểu lầm!”

Ưu Lạc Nhạn nghe thấy lời nói của Lãnh Như Tuyết, sắc mặt càng trắng bệch, cơ thể ả ta khẽ run rẩy, cắn chặt đôi môi, qua một lúc sau, mới giọng run rẩy nói: “Như Tuyết, chàng cứu ta, hãy cứu ta, ta không cầu xin chàng yêu ta như trước kia, ta chỉ xin chàng niệm tình trước kia của chúng ta, hãy cứu ta, cứu ta từ chỗ Lãnh Như Băng ra”

Lời của Ưu Lạc Nhạn khiến Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong đồng thời sửng sốt, bởi vì, Ưu Lạc Nhạn nói ra những lời này, thật sự là ngoài sự tưởng tượng của họ!

Lãnh Như Phong thấy Lãnh Như Tuyết hai mi nhíu chặt, sợ là hấn nhất thời mềm lòng đáp ứng yêu cầu của Ưu Lạc Nhạn, liền cười một tiếng, nói: “Lời của thái tử phi làm Lãnh Như Phong không hiểu, theo Như Phong biết thì đại hoàng huynh trước nay luôn sủng ái có thừa đối với thái tử phi, thái tử phi hà tất nói ra những lời này? Không lẽ không sợ đại hoàng huynh biết được sẽ thương tâm sao?”

Ưu Lạc Nhạn phảng phất như không nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, ả ta đột nhiên quỳ mạnh trước mặt Lãnh Như Tuyết, hai tay giữ chặt lấy hai chân Lãnh Như Tuyết, khóc lóc nói: “Như Tuyết, chàng nhất định phải cứu ta, hấn ta không phải là người, hấn ta là ác ma, hấn ta muốn giết ta, hấn ta muốn giết ta cưới tử tử làm phi, Như Tuyết, ta rất sợ ta thật sự rất sợ.....”

Lãnh Như Phong bị hành động đột ngột của Ưu Lạc Nhạn dọa giật nảy mình, nhưng hấn ta nhìn thấy được sự sợ hãi thật sự trong mắt Ưu Lạc Nhạn, sự sợ hãi trong mắt ả ta không phải là đang diễn kịch, điều này khiến Lãnh Như Phong trong lòng hoài nghi không hiểu.

Chương 284: Hành động điên cuồng

Không những Lãnh Như Phong, Lãnh Như Tuyết cũng nhìn ra sự sợ hãi của Ưu Lạc Nhạn không phải là giả, nhưng những gì Ưu Lạc Nhạn làm với Ưu Vô Song trước kia, lại khiến lòng hắn không có tia đồng tình nào với ả ta, hơn thế nữa, Ưu Lạc Nhạn bây giờ thân phận vẫn là thái tử phi của Lãnh Như Bằng, chỉ dựa vào thân phận bây giờ của ả ta, cũng khiến hắn không thể không cẩn thận.

Cho nên, đối với ai cầu của Ưu Lạc Nhạn, Lãnh Như Tuyết chỉ bất động thanh sắc liếc nhìn ả ta, sau đó lãnh đạm nói: “Thái tử phi, người bệnh rồi!”

Nói rồi, Lãnh Như Tuyết liền quay đầu sang phía cửa lớn tiếng gọi: “Người đâu, tiễn thái tử phi về phủ!”

Trương ma ma sớm đã đợi sẵn bên đại đường nghe thấy phân phó của Lãnh Như Tuyết, liền bước vào.

Còn Ưu Lạc Nhạn khi nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, giật mình ngừng ai cầu, không dám tin nhìn Lãnh Như Tuyết, sao hắn có thể tuyệt tình như vậy? Không lẽ, hắn thật sự một chút tình cũ cũng không niệm, đối với ả ta thấy chết không cứu sao?

Nghĩ tới vẻ mặt hung dữ của Lãnh Như Tuyết, cơ thể Ưu Lạc Nhạn bất giác khẽ run rẩy, ánh mắt thậm chí còn sợ hãi hơn, nếu như, nếu như Lãnh Như Tuyết cứ như vậy mà đuổi ả ta ra khỏi phủ, vậy thì, Lãnh Như Bằng tuyệt đối không bỏ qua cho ả ta, ả ta không thể rời khỏi như vậy!

Trương ma ma thấy Ưu Lạc Nhạn ngẩn người nhìn Lãnh Như Tuyết, liền tinh ý đi đến bên cạnh Ưu Lạc Nhạn, lễ phép nói: “Thái tử phi, mời!”

Ưu Lạc Nhạn không thềm quan tâm Trương ma ma, mà tuyệt vọng nhìn Lãnh Như Tuyết, qua một lúc, đột nhiên đẩy Trương ma ma ra, bất kể thân phận, vội sà về phía Lãnh Như Tuyết, hai tay ôm chặt lấy Lãnh Như Tuyết, kinh hoảng bất lực nói: “Như Tuyết, xin hãy đừng đuổi ta đi, xin chàng hãy cứu ta”

Đột nhiên bị Ưu Lạc Nhạn ôm chặt, Lãnh Như Tuyết không vui nheo hai mi, hấn ta lạnh lùng đẩy Ưu Lạc Nhạn ra dưới sự giúp đỡ của Trương ma ma, trầm giọng nói: “Thái tử phi! Xin người hãy tự trọng!”

Ưu Lạc Nhạn bị hấn đẩy mạnh ra, lảo đảo vài bước, nếu như không phải Trương ma ma đứng phía sau ả ta, dìu ả ta, ả ta thật sự sẽ ngã dưới đất. Nhưng dù cho là vậy, cơ thể nhèn yếu đuối không chịu được gió của ả ta vẫn khẽ run rẩy, gương mặt lộ ra thần sắc tuyệt vọng, nước mắt, không ngừng chảy ra từ khóe mắt.

Nhưng ánh mắt nhìn ả ta của Lãnh Như Tuyết lại không mang chút thương tiếc, hấn lạnh lùng nhìn ả ta, ánh mắt không chút nhiệt độ, lạnh lùng nói: “Thái tử phi, người đừng quên thân phận bây giờ của mình, người là phi tử của đại hoàng huynh, sao có thể làm ra chuyện không hợp với thân phận như vậy? Chuyện hôm nay, ta có thể xem như chưa hề xảy ra, người hãy về phủ thái tử đi, tránh để đại hoàng huynh không tìm thấy mà lo lắng!”

Lời của Lãnh Như Tuyết khiến Ưu Lạc Nhạn không còn đất dung thân, lòng vốn đầy hy vọng của ả ta, phút chốc rơi xuống đáy vực, cơ thể run rẩy như lá rơi trước gió.

Lãnh Như Tuyết, cọng cỏ cứu mạng duy nhất lúc này của ả ta, nay đã hoàn toàn không còn hy vọng, nếu như ả ta bị đưa về phủ thái tử, chờ đợi ả ta, sẽ chỉ là địa ngục vạn kiếp bất phục!

Ả ta không thể trở về, ả ta không muốn không muốn trở về, nhưng ả ta phải làm sao mới có thể thoát ra khỏi lòng bàn tay của Lãnh Như Băng?

Ả ta không cam tâm, thật sự không cam tâm

Ưu Lạc Nhạn tuyệt vọng nhìn Lãnh Như Tuyết, trong lòng đột nhiên dâng lên cơn oán hận, ả ta mặt đầy nước mắt gào thét: “Như Tuyết, sao chàng có thể tuyệt tình đối với ta như vậy? Sao chàng có thể thấy ta chết mà không cứu? Sao chàng có thể?”

Đối diện với tri vấn có chút mất bình tĩnh của Ưu Lạc Nhạn, Lãnh Như Tuyết chỉ lãnh đạm quay mặt đi, trầm mặc không nói gì.

Cơn oán hận mãnh liệt đang gặm nhấm con tim Ưu Lạc Nhạn, cơn không cam trong lòng ngày càng mãnh liệt! Ả ta cắn chặt môi, đột nhiên phát ra tiếng cười lạnh lạnh, rút nhanh chiếc trâm vàng trên tóc xuống, vẻ mặt cực kì điên cuồng nhìn Lãnh Như Tuyết, hét: “Được, Lãnh Như Tuyết, người thấy chết không cứu phải không? Vậy thì ta sẽ chết cho người xem!”

Nói rồi, ả ta đưa cao tay cầm chiếc trâm, đâm mạnh vào ngực mình.

Lãnh Như Phong đứng bên cạnh nhìn thấy sự việc không ổn, tiến về trước một bước, nắm lấy tay Ưu Lạc Nhạn, nói: “Thái tử phi, người không cần kích động như vậy!”

Lãnh Như Tuyết đối với hành động của Ưu Lạc Nhạn phảng phất như không nhìn thấy, vẫn lãnh đạm nhìn ra phía ngoài cửa.

Ưu Lạc Nhạn bị thái độ của Lãnh Như Tuyết tức đến hồ đồ, không biết ả ta lấy đâu ra sức lực vùng khỏi tay Lãnh Như Phong, sau đó đâm mạnh trâm vào ngực mình, và hét: “Lãnh Như Tuyết, nếu như ngươi đã vô tình như vậy, vậy thì hôm nay ta sẽ chết cho ngươi xem!”

Khi chiếc trâm nhọn sắp đâm vào ngực của Ưu Lạc Nhạn, bị Lãnh Như Phong một chưởng đánh bay, nhưng đầu nhọn của chiếc trâm vẫn quệt ra một vết thương sâu trước ngực Ưu Lạc Nhạn.

Máu tươi, bông chốc nhuộm đỏ cả y phục của ả ta, Ưu Lạc Nhạn hét lên một tiếng, sau đó ngất đi.

Nhìn Ưu Lạc Nhạn ngất đi, Lãnh Như Phong mới bình tĩnh lại, hắn ta liếc nhìn Lãnh Như Tuyết, hỏi: “Như Tuyết, ả ta tính sao đây?”

Lãnh Như Tuyết sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nhìn Lãnh Như Phong, hàn giọng nói: “Nếu như ả ta muốn chết, thì cứ để ả ta chết!”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết quay ra phía cửa, lớn tiếng gọi: “Ngạo Phong!”

Ngạo Phong từ bên ngoài bước vào, liếc nhìn Ưu Lạc Nhạn ngất lịm dưới đất, sau đó hành lễ với Lãnh Như Tuyết: “Vương gia!”

Sắc mặt Lãnh Như Tuyết cực kì khó coi, mâu đen thâm trầm lạnh băng, lạnh lùng phân phó Ngạo Phong: “Ngạo Phong, ngươi lập tức đi thông báo Ưu thừa tướng, nói là nữ nhi ông ta ở đây, bảo ông ta lập tức đến đây một chuyến! Mau đi đi, bất kể ngươi dùng thủ đoạn gì, nhất định phải đưa Ưu Thành Minh đến đây! Không được chậm trễ!”

“Vâng!” lời của Ngạo Phong vừa dứt, người cũng đã biến mất.

Chương 285: Âm mưu của hoàng đế

Đông cung.

Ưu Vô Song theo sau lão ma ma ấy lẳng lặng bước đi, nhưng trong lòng càng ngày càng cảm thấy kì lạ, Đông cung là tẩm cung của hoàng hậu, cung nhân hầu hạ ở đây dù cho không nhiều, cũng nên không ít mới đúng, nhưng sau khi nàng vào đây, lại không nhìn thấy bóng dáng của một cung nhân nào, chỉ thấy thị vệ canh giữ ngoài cửa và hai thái giám.

Nhưng mà dù cho trong lòng Ưu Vô Song cảm thấy kì lạ, nhưng nàng vẫn biết điều không hỏi, mà chỉ lặng lẽ theo sau lưng lão ma ma ấy mà đi.

Cuối cùng, bước chân của lão ma ma ấy dừng trước một gian nhà phòng cực kì hào hoa, sau đó mặt không biểu cảm liếc nhìn Ưu Vô Song, nói: “Hoàng hậu nương nương ở trong ấy, người tự vào trong đi!”

Dứt lời, bà ta nhìn cũng không nhìn Ưu Vô Song, lặng lẽ rời khỏi.

Ưu Vô Song nhìn theo bóng người của lão ma ma ấy, đột nhiên dâng lên cảm giác kì lạ, nàng đột nhiên cảm thấy, lão ma ma ấy tuy nhìn có vẻ già nua, nhưng bước chân lại cực kì nhẹ nhàng, không lẽ, bà ta là người có võ công, cao thủ thâm tàng bất lộ?

Ưu Vô Song lắc lắc đầu, vứt bỏ cách nghĩ kì lạ trong đầu, tự cười nhạt, đã lúc nào rồi, nàng còn có tâm trạng chú ý một hạ nhân, nàng thật là hết thuốc chữa mà!

Nàng bình tâm lại, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa nhà phòng ra, bước vào.

Bên trong nhĩ phòng tĩnh lặng, trướng màn màu hồng lẳng lẳng rủ xuống, trong phòng thoáng thoảng mùi oải hương.

Đột nhiên, hai mắt Ưu Vô Song kinh hoảng mở to, bởi vì, nàng nhìn thấy một người nữ nhân một thân y phục hoa lệ lẳng lẳng nằm dưới đất.

Kinh hãi này khiến nàng lùi lại mấy bước, nàng đang định quay người lui ra ngoài, tuy nhiên chính trong lúc này, cánh cửa sau lưng bỗng nhiên đóng lại.

Tất cả những quỷ dị này, khiến Ưu Vô Song sợ đến hồn bay phách tán, cơ thể nàng sửng tại chỗ, cách nghĩ duy nhất trong đầu chính là, đây là một âm mưu!

Tuy nhiên, chính vào lúc này, bỗng nhiên truyền đến một tiếng nói mang chút giọng cười: “Vô Song, lâu quá không gặp, sao gan của ngươi ngày càng nhỏ vậy?”

Ưu Vô Song quay đầu lại nhìn, chỉ thấy đằng sau tầng tầng lớp lớp trướng màn, từ từ bước ra một người một thân long bào màu vàng, và người đó, đáng ra là hoàng đế đang bệnh nằm liệt giường!

Hoàng đế lúc này đang mỉm cười, nhìn nàng.

Nhìn thấy hoàng đế đột nhiên xuất hiện, trong lòng Ưu Vô Song thật sự vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, nàng tiến lên trước, vui mừng nói: “Hoàng thượng? Sao lại là người? Đây là việc thế nào?”

Nhìn hành động thất lễ của Ưu Vô Song, hoàng đế không hề để tâm, ông ta cười nhẹ một tiếng, nhìn người nữ nhân nằm dưới đất nói: “Bà ta là

hoàng hậu, hôm nay trẫm có lời muốn nói với ngươi, cho nên để bà ta ngủ một chút.”

Ưu Vô Song kinh ngạc ngẩn người, nàng bây giờ thật sự khó mà hình dung tâm trạng của mình, sự ngạc nhiên và vui mừng này, thực sự là đến quá đột ngột.

Ngược lại hoàng đế lại không bận tâm đến thái độ thất lễ của Ưu Vô Song, ông ta đi đến chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, sau đó sắc mặt vui vẻ nói với Ưu Vô Song: “Vô Song, ở đây chỉ có trẫm và ngươi, cho nên không cần câu nệ, ngồi đi!”

Ưu Vô Song giờ mới giật mình hồi thần lại, sau đó nhanh chóng đi đến bên cạnh hoàng đế ngồi xuống, hỏi: “Hoàng thượng, đây là việc gì? Không phải hoàng hậu nương nương gọi Vô Song đến sao?”

Hoàng đế mỉm cười, nói: “Nếu như hoàng hậu gọi ngươi đến, ngươi cho rằng bây giờ ngươi có thể nhìn thấy trẫm sao? Tất cả những việc này, đều là trẫm an bài!”

Ưu Vô Song nghe thấy lời của hoàng đế, bất giác khẽ sửng sốt: “Hoàng thượng, sao người lại làm như vậy?”

Hoàng đế nghe thấy lời của Ưu Vô Song trầm mặc không nói gì, qua một lúc sau, mới thở dài nói: “Bởi vì, Tuyết Nhi mới là người kế vị của trẫm, cho nên trẫm không thể không làm như vậy!”

Dứt lời, hoàng đế liếc nhìn Ưu Vô Song, ngập ngừng, lại nói: “Năm ấy dưới sức ép của hoàng hậu, trẫm không thể không lập Băng Nhi làm thái tử, vốn dĩ, Băng Nhi đích thực thích hợp làm vua của một nước hơn Tuyết Nhi, nhưng sau này vì sự xuất hiện của ngươi, nên đã làm thay đổi tất cả, theo truyền thuyết trăm năm trước, ngươi chính là người định mệnh của

Tây Diệm, người sẽ trở thành hoàng hậu của Tây Diệm ta, ý trời không thể trái, cho nên, trẫm không thể không bố trí tất cả những việc này, chỉ vì để Tuyết Nhi có thể thuận lợi kế thừa hoàng vị của trẫm.”

Ưu Vô Song đối với lời nói của hoàng đế có chút ngờ hoặc không hiểu, nàng sửng sốt một lúc, mới nói: “Hoàng thượng, nếu như vậy người hà tất giả bệnh? Người trực tiếp phế ngôi vị thái tử của Lãnh Như Băng lập Lãnh Như Tuyết không phải là được rồi?”

Đối với lời nói vô lễ của Ưu Vô Song, hoàng đế chỉ mỉm cười, nói: “Nếu như việc đơn giản như thế, thì trẫm đã không cần khổ tâm phí sức như vậy!”

Nói rồi, ông ta không đợi Ưu Vô Song nói gì, lại tiếp tục nói: “Băng Nhi thân là thái tử nhiều năm, thế lực trong triều không thể xem thường, nay cộng thêm hoàng hậu, như vậy, dù trẫm muốn phế ngôi vị thái tử của Băng Nhi, cũng không phải nói phế là phế được! Hơn nữa, Băng Nhi là trưởng tử, nếu như trẫm nhất quyết phế Băng Nhi, lập Tuyết Nhi lên làm thái tử, e là quần thần trong triều sẽ không sinh tâm bất phục đối với Tuyết Nhi.”

Ưu Vô Song nghe thấy những lời này của hoàng đế, mới hiểu rõ tất cả, nàng đã biết mà, lão hoàng đế hồ ly này sao bệnh hồ đồ được? Thì ra tất cả đều là quỷ kế của ông ta, chỉ vì để Lãnh Như Băng vội vàng đoạt vị, để danh chính ngôn thuận phế đi ngôi vị thái tử của Lãnh Như Băng.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song bất giác cảm thấy bi ai thay cho Lãnh Như Băng vì có người phụ thân như vậy, nếu như hẳn ta biết được tất cả những việc này đều là âm mưu do phụ thân hẳn ta đích thân bày kế, chỉ vì để phế đi ngôi vị thái tử của hẳn ta, không biết trong lòng hẳn ta sẽ nghĩ thế nào? Chắc hẳn nhất định sẽ rất buồn?

Chương 286: Xuất cung

Hoàng đế nhìn Ưu Vô Song trầm mặc không nói gì, phảng phất như biết được trong lòng nàng đang nghĩ gì, thở dài một tiếng, nói: “Vô Song, người là một nữ nhân thông tuệ, người nên biết, sinh ra trong hoàng gia, nhiều lúc có rất nhiều việc đều vô nại.”

Lúc nói những lời này, ánh mắt hoàng đế thoáng qua tia bất lực sâu sắc.

Ưu Vô Song vẫn trầm mặc không nói gì, nhưng lòng từng chút từng chút trầm xuống, nàng không muốn con trai của mình sau này cũng như vậy, vì quyền lực mà đấu đá với thân nhân.

Sắc mặt hoàng đế trầm trọng, đột nhiên như nhớ ra gì đó, đột nhiên nhìn Ưu Vô Song hỏi: “cháu của trẫm đã bao lớn rồi?”

“Hả?” Ưu Vô Song đột ngột bị hỏi, nhất thời không kịp phản ứng, chỉ ngờ hoặc nhìn hoàng đế.

Hoàng đế mỉm cười, hỏi lại lần nữa: “Hoàng tôn của trẫm, năm nay chắc đã hơn bốn tuổi rồi nhỉ? Đợi khi việc này qua đi, người hãy đưa hoàng tôn của ta vào cung bồi trẫm.”

Ưu Vô Song miễn cưỡng cười khô một tiếng, nói: “Vâng.”

Bên ngoài dạ dạ vâng vâng, nhưng trong lòng nàng lại mắng chửi lão hoang đế hồ ly, Niệm Nhi còn nhỏ như vậy, để Niệm Nhi vào cung, vậy thì không phải lấy mạng nàng sao?

Nhưng mà lần này, hoàng đế lại không ngờ trong lòng Ưu Vô Song mắng ông ta, ông ta vừa ý gật gật đầu, lấy từ trong người ra một tấm kim bài, đưa cho Ưu Vô Song, nói: “Vô Song, bây giờ đã không còn sớm nữa, tấm kim bài này, là binh phù có thể điều động binh lực trong kinh thành, người hãy giữ cẩn thận, đem ra cung cho Tuyết Nhi, trăm tin là Tuyết Nhi sẽ biết nên làm thế nào.”

Ưu Vô Song hai tay đón lấy lệnh bài, nhắm mắt nói: “Hoàng thượng, người cho Vô Song cũng không có ích gì, Vô Song bây giờ bị nhốt ở đây, làm sao có thể ra ngoài?”

Hoàng đế cười nhẹ một tiếng, đứng dậy, nói: “Trăm tự sẽ cho người đưa người ra cung, người sợ gì chứ? Được rồi, đã không còn sớm nữa, một lúc nữa hoàng hậu sẽ tỉnh lại, trăm còn có việc, người hãy rời khỏi đi!”

Dứt lời, hoàng đế không đợi Ưu Vô Song nói gì, vỗ nhẹ tay, theo sau tiếng vỗ tay của hoàng đế, trong nhà đột nhiên xuất hiện một người, người đó che mặt, một thân hắc y, nhìn không rõ dung mạo của hắn ta.

Chỉ thấy hắn ta hành lễ với hoàng đế, sau đó đứng im tại đó.

Hoàng đế không để tâm ánh mắt ngờ hoặc kinh ngạc của Ưu Vô Song, trầm giọng nói với hắc y nhân: “Vô Ảnh, người hãy đưa thất vương phi an toàn về thất vương phủ, không được có nửa chút sơ sẩy, biết chưa?”

Hắc y nhân ấy khẽ cúi đầu, đáp: “Vâng!”

Hoàng đế lúc này mới quay đầu nói với Ưu Vô Song: “Được rồi, Vô Song, người hãy theo Vô Ảnh đi đi! Hắn ta sẽ đưa người an toàn ra cung.”

Dứt lời, hoàng đế không quan tâm Ưu Vô Song, quay người đi vào trong trường màn.

Ưu Vô Song còn chưa kịp cáo từ với hoàng đế, hắc y nhân kia tựa như quỷ mị, nhắc lấy cổ áo Ưu Vô Song, nhắc nàng dậy, và lạnh lùng nói: “Thất vương phi, đắc tội rồi!”

Nói rồi, thuận tay điểm một điểm trên người Ưu Vô Song, sau đó không chút tiếng động đưa nàng nhảy lên mái nhà.

Ưu Vô Song sợ đến hét thất thanh, nhưng nàng đột nhiên phát hiện mình không phát ra được tiếng nào. Lúc này nàng mới hồi thần, tên hắc y nhân chết tiệt này đã điểm huyết cam của nàng.

Hết cách, Ưu Vô Song chỉ còn cách trợn mắt lườm tên hắc y nhân, sau đó nhắm nghiền hai mắt.

Qua một lúc sau, Ưu Vô Song mới cảm thấy được hai chân mình chạm đất, nàng mở hai mắt ra, chỉ thấy mình đứng trước một cửa sổ đóng kín, xung quanh căn nhà đen ngòm.

Còn hắc y nhân sau khi xuất hiện ở cửa động, không nói một lời, nhắc lấy Ưu Vô Song thoáng vào.

Trong động, đen đến mức đưa tay không thấy năm ngón, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy gió không ngừng thổi bên tai, còn bản thân cứ như một búp bê rách, bị tên hắc y nhân ấy nhắc lên, bay về trước với tốc độ nhanh nhất.

Không sai, chính là bay! Bởi vì, lúc này nàng hoàn toàn bị tên hắc y nhân gọi là Vô Ảnh nàng nhắc trên tay, hai chân căn bản không chạm đất.

Nhưng mà trong lòng Ưu Vô Song đã hoàn toàn bình tĩnh lại, nàng biết, lối đi bí mật này, chắc là đường thông ra ngoài hoàng cung, chỉ cần ra ngoài cung, nàng có thể trở về bên cạnh Lãnh Như Tuyết, có thể gặp lại con trai.

Lối đi bí mật này cực kì dài, không biết đi bao lâu, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy tứ chi mình đều cứng đờ, họ vẫn không ngừng đi trong lối đi bí mật.

Trong tình trạng buồn ngủ và tứ chi đau nhức, Ưu Vô Song không còn chống cự được nữa, chìm vào giấc ngủ.

Không biết qua bao lâu, Ưu Vô Song bị người ta vỗ dậy, nàng mở hai mắt, có chút bàng hoàng nhìn người toàn thân hắc y trước mắt, nói: “Đến rồi sao?”

Hắc y nhân khẽ gật đầu, giọng nói vẫn lạnh lùng: “Thất vương phi, chúng ta đã ra khỏi hoàng cung, tiếp theo đây hẳn ta sẽ đưa người về thất vương phi.”

Ưu Vô Song giờ mới phát hiện, trước mặt bản thân có thêm một thiếu niên không bắt mắt. Hơn nữa, nơi họ đang đứng, lại là trong một khu rừng.

Cách nơi của họ không xa, có một chiếc xe ngựa cũ rách.

Ưu Vô Song khẽ gật đầu với Vô Ảnh, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn người, Vô Ảnh!”

Vô Ảnh không để tâm đến Ưu Vô Song, chỉ thấy bóng hắc ta thoáng chớp, tựa như quỷ mị, phút chốc biến mất vào trong khu rừng.

Còn vị thiếu niên nhìn không bắt mắt kia mặt tươi cười bước đến, nói với Ưu Vô Song: “Thất vương phi, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi!”

Ưu Vô Song liếc nhìn vị thiếu niên ấy, sau đó lẳng lặng bước lên xe ngựa.

Chương 287: Gió mưa ập đến (1)

Thất vương phủ.

Trong đại đường, không khí trầm lắng.

Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong thần sắc nghiêm trọng, trầm mặc không nói gì.

Ưu Lạc Nhạn ngất đi nay đã được người dìu ngồi trên ghế, vết thương trước ngực đã không còn chảy máu, chỉ là y phục màu hồng đã nhuộm vết máu đỏ tươi, nhìn khiến người ta kinh hãi.

Ngạo Phong đi đã hơn nửa canh giờ, nhưng vẫn chưa có chút tin tức gì, thật là khiến họ không thể không lo lắng.

Chính trong khí áp ngày càng nặng nề này, ngoài đại đường truyền đến một trận bước chân, Trương ma ma bước vào trong, nhìn Ưu Lạc Nhạn vẫn còn hôn mê, hạ thấp giọng nói với Lãnh Như Tuyết: “Vương gia đại hỷ, vương phi đã trở về!”

Cơ thể cao to của Lãnh Như Tuyết khẽ giật chấn động, hai mắt nhìn chăm chăm Trương ma ma, trầm giọng nói: “Trương ma ma, người nói gì?”

Trương ma ma khẽ mỉm cười, nói lần nữa: “vương gia, vương phi đã trở về, bây giờ vương phi đang ở thư phòng đợi người!”

Lãnh Như Tuyết không dám tin nhướm nhướm mày, hần quay đầu nhìn Lãnh Như Phong, nói: “Lục hoàng huynh, đệ đi một lúc, Song Nhi trở về rồi! lát nữa Ngạo Phong về, huynh hãy cho người báo với đệ!”

Nói rồi, Lãnh Như Tuyết không đợi Lãnh Như Phong đồng ý, lớn bước bước ra ngoài.

Trong thư phòng.

Ưu Vô Song yên lặng ngồi trên ghế, hai tay siết chặt tấm kim bài, cuối cùng cũng an toàn trở về thất vương phủ rồi, nhưng mà không biết tại sao, trong lòng nàng có cảm giác bất an mãnh liệt.

Nàng gặp được Trương ma ma, từ phía bà ta biết được việc của Ưu Lạc Nhận, biết được Ưu Lạc Nhận lúc này đến thất vương phủ, khiến lòng đang vui mừng của nàng phút chốc rơi xuống đáy vực.

Nàng không phải vì sợ Ưu Lạc Nhận tình cũ chưa dứt với Lãnh Như Tuyết, điều nàng sợ là, không biết Lãnh Như Băng đang đánh chủ ý gì.

Thư phòng tĩnh lặng, Lãnh Như Tuyết còn chưa đến, lòng nàng càng thấp thỏm không yên! Nàng không còn kiên nhẫn nữa, đứng từ ghế dậy, xông ra ngoài thư phòng!

Tuy nhiên, chính vào lúc này, cửa thư phòng bất ngờ bị đẩy ra, nàng không kịp thu thế, đâm vào người đến, và nàng rất nhanh đã bị đôi tay rắn chắc ôm chặt, bên tai truyền đến tiếng nói trầm thấp đầy vui mừng của Lãnh Như Tuyết: “Song Nhi?”

Ưu Vô Song ngẩn đầu, nhìn thấy người đến là Lãnh Như Tuyết, lòng cuối cùng cũng nhẹ nhõm, tuy chỉ cách mấy ngày không gặp, nhưng người mùi hương quen thuộc của hân, tâm trạng khẩn trương của Ưu Vô Song bỗng chốc bình tĩnh lại.

Nàng nhẹ nhàng dựa đầu vào lòng Lãnh Như Tuyết, cảm nhận ấm áp đến từ cơ thể hắn, nhẹ nhàng nói: “Lãnh Như Tuyết, ta trở về rồi!”

Lãnh Như Tuyết lúc này lòng đầy vui mừng, hắn không nói gì, chỉ lặng lẽ ôm chặt nàng vào lòng, nàng cuối cùng cũng trở về, những ngày tháng lòng thấp thỏm không yên đó, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Trong giây phút gặp được nàng, hắn mới biết bản thân lo lắng cho nàng biết bao, nhớ nàng biết bao, lúc này nếu như không phải nàng thật sự trong vòng tay của hắn, hắn cơ hồ không dám tin, nàng lần nữa trở về bên cạnh hắn.

Hai người cứ như vậy yên lặng ôm lấy nhau, không ai nói gì, giờ khắc này, thứ họ cần là yên tĩnh.

Cứ như vậy, qua một lúc lâu, Lãnh Như Tuyết mới nhẹ nhàng buông Ưu Vô Song ra, nhìn dung mạo của nàng, khàn giọng hỏi: “Song Nhi, sao nàng ra cung rồi?”

Ưu Vô Song cũng lặng lẽ nhìn hắn: “Lãnh Như Tuyết, người ốm rồi!”

Nói rồi, nàng không đợi hắn nói gì, lại đưa tấm kim bài trong tay cho Lãnh Như Tuyết, nói: “đây là hoàng thượng bảo ta giao cho người, là hoàng thượng phái người đưa ta về, Lãnh Như Tuyết, ta có một dự cảm bất an, Niệm Nhi đâu? Niệm Nhi bây giờ ở đâu? Ta muốn gặp Niệm Nhi.”

Lãnh Như Tuyết nhìn bộ dạng lo lắng của nàng, lấy tay nhẹ nhàng vỗ vai nàng, an ủi: “Song Nhi, đừng lo lắng, Niệm Nhi bây giờ rất tốt, ta đã an bài Niệm Nhi và Vân Nhi đến một nơi an toàn, nàng đừng lo lắng!”

Nói rồi, ngập ngừng, lại nhìn tấm kim bài trong tay, hỏi: “Song Nhi, đây là phụ hoàng bảo nàng giao cho ta? Phụ hoàng bây giờ thế nào? Người

không sao chứ?”

Ưu Vô Song hít một hơi sâu, sau đó kể hết những việc xảy ra trong cung với Lãnh Như Tuyết, sau khi hết, mới nói: “ngươi yên tâm, hoàng thượng không sao, tất cả những việc này, là do hoàng thượng an bài.”

Dứt lời, ngập ngừng, Ưu Vô Song lại lo lắng liếc nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Lãnh Như Tuyết, Ưu Lạc Nhạn bây giờ ở trong phủ sao? Ngươi định làm thế nào? E rằng đây là âm mưu của Lãnh Như Băng!”

Lãnh Như Tuyết khẽ gật đầu, trầm giọng nói: “Ưu Lạc Nhạn đích thực ở trong phủ, Song Nhi, trong phủ đêm nay e là không yên bình, lát nữa đợi khi Ngạo Phong trở về, ta bảo Ngạo Phong đưa nàng đến chỗ Niệm Nhi.”

Ưu Vô Song biết việc này tuyệt đối nghiêm trọng, nếu không, Lãnh Như Tuyết tuyệt đối không nói với nàng những lời này, bây giờ cả thất vương phủ sắp gặp nạn, nàng lại sao có thể một mình rời khỏi?

Nhất thời khẽ lắc đầu, nói: “Lãnh Như Tuyết, ta không đi, ta muốn ở lại đây.”

Ưu Vô Song hai mi khẽ nheo, nói: “Song Nhi, đừng ngang bướng, nàng nên biết, nếu như Ưu Lạc Nhạn đến đây là do Lãnh Như Băng cố ý sắp đặt, vậy thì cả thất vương phủ đêm nay sẽ không yên, ta cần phải đưa nàng rời khỏi đây mới có thể yên tâm xử lý việc này.”

“Không! Ta không đi!” Ưu Vô Song ngẩng cao đầu, gương mặt kiêu mĩ đầy cố chấp, nàng cố chấp nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Ngươi bảo ta đi, ta đi mà không yên tâm, ta sẽ lén trở về! Lãnh Như Tuyết, nếu như trong lòng ngươi thật sự có ta, thì đừng bảo ta đi lúc này! Nếu không, ta sẽ hận ngươi, cả đời sẽ không tha thứ cho ngươi!”

Chương 288: mưa gió ập đến (2)

Lãnh Như Tuyết nhìn gương mặt nhỏ cố chấp kia, trong lòng đầy ảm áp, nhưng hắn không thể để nàng ngang bướng, nếu như việc đêm xảy đúng như hắn đoán thì hắn tuyệt đối không thể để nàng ở lại, bởi vì nếu như hắn đoán không lầm thì, thất vương phủ đêm nay sẽ có một cơn gió tanh mưa máu.

Hai mi hắn nhíu chặt, đang định khuyên Ưu Vô Song, đột nhiên ngoài cửa truyền đến trận bước chân vội vã, cửa thư phòng bỗng chốc bị đẩy ra, Trương ma ma thần sắc cực kì vội vã bước vào, nói với Lãnh Như Tuyết: “Vương gia, không hay rồi, thái tử đem theo quan binh bao vây cả thất vương phủ, nói là đến chỗ vương gia đòi người.”

Nghe thấy lời của Trương ma ma, lòng Lãnh Như Tuyết trầm hấn xuống, hắn nhìn Ưu Vô Song, trầm ngâm một lúc, sau đó nói: “Song Nhi, nàng ở lại đây, đừng ra ngoài, ta ra chút sẽ vào!”

Dứt lời, Lãnh Như Tuyết lớn bước ra ngoài.

Đại đường.

Sắc mặt Lãnh Như Băng âm trầm nhìn người ngăn hấn ta – Lãnh Như Phong, đối với Ưu Lạc Nhạn ngất đi kia nhìn cũng không nhìn, lạnh lùng nói: “Lục hoàng đệ, đệ định ngăn bốn thái tử sao? Lãnh Như Tuyết đang ở đâu? Bảo hấn ra đây gặp bốn thái tử!”

Lãnh Như Phong lạnh lùng nhìn Lãnh Như Băng, cũng lạnh lùng nói: “Đại hoàng huynh nói vậy là ý gì? Dù cho đại hoàng huynh có việc muốn

tìm Như Tuyết, cũng không cần dàn trận như vậy chứ? Đây là thất vương phủ của Như Tuyết, không phải là phủ thái tử của đại hoàng huynh!”

Lãnh Như Băng nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, lạnh lùng cười một tiếng, lớn tiếng nói: “Lãnh Như Tuyết to gan không những dám câu dẫn hoàng tử làm ra chuyện vô sỉ như vậy, hơn nữa làm thái tử phi của bốn thái tử bị thương, bốn thái tử đến tìm hấn đòi công đạo, không lẽ không đúng sao? Lãnh Như Phong, việc này không liên quan đến ngươi, ta khuyên ngươi đừng nhún tay vào! Nếu không hừ!”

Lời của Lãnh Như Băng đầy uy hiếp, Lãnh Như Phong sao lại không hiểu? Chỉ thấy hấn ta cười nhẹ một tiếng, nói: “Đại hoàng huynh, huynh nói vậy là không đúng rồi, lúc này Như Tuyết luôn ở cùng đệ, khi nào đi câu dẫn thái tử phi? Thái tử phi hôm nay đột nhiên đến thăm, hạ nhân của thất vương phủ có thể làm chứng! Huynh nói Như Tuyết làm thái tử phi bị thương, đó càng là một chuyện nực cười, thái tử phi đúng là bị thương, nhưng mà đó là do thái tử phi tự gây ra, không liên quan đến Như Tuyết!”

Lãnh Như Băng nghe thấy lời của Lãnh Như Phong, mặt phút chốc trầm xuống, lạnh lùng nói: “Lục hoàng đệ, đệ đang bảo vệ Lãnh Như Tuyết sao? Nếu như là vậy, đừng trách người làm hoàng huynh ta đây không nói tình nghĩa!”

Lãnh Như Phong mặt không biến sắc nhìn Lãnh Như Băng nói: “Như Phong không hề muốn bảo vệ Như Tuyết, Như Phong chỉ nói sự thật, nếu như đại hoàng huynh không thể chấp nhận được, vậy thì Như Phong cũng không có gì để nói! Chỉ là, đại hoàng huynh đừng quên, bất luận chuyện đúng hay sai, đại hoàng huynh không nên tự ý dẫn binh lính xông vào thất vương phủ!”

Lãnh Như Băng nghe lời của Lãnh Như Phong, đột nhiên cười lớn tiếng, nói: “thất vương phủ? Thái tử phi của bốn thái tử bị thương ở thất vương

phủ này, bây giờ hôn mê bất tỉnh, không lẽ bốn thái tử không thể đến tìm Lãnh Như Tuyết hỏi tội? Lãnh Như Phong, người trăm chiều bảo vệ Lãnh Như Tuyết, đừng tránh bốn thái tử không nói tình nghĩa!”

Nói rồi, Lãnh Như Bằng không đợi Lãnh Như Phong nói gì, quay đầu quát lớn: “Bắt lấy Lãnh Như Phong cho bốn thái tử!”

Quan binh đứng sau lưng Lãnh Như Bằng nghe thấy lời phân phó của Lãnh Như Bằng, phút chốc xông về phía Lãnh Như Phong.

Lãnh Như Phong nào có cam tâm chịu trói? Ánh mắt hắn ta thoáng qua tia sát ý, thoáng thấy một trận huyết chiến sắp diễn ra. Tuy nhiên chính vào lúc này, đột nhiên truyền đến tiếng quát lớn: “Dừng tay!”

Đám người định thần quay đầu lại, chỉ thấy Lãnh Như Tuyết xuất hiện ở cửa đại đường.

Chỉ thấy Lãnh Như Tuyết xuất hiện, ánh mắt Lãnh Như Bằng thoáng qua tia lạnh, hắn ta vồ nhẹ tay một cái, cười lạnh nói: “Lãnh Như Tuyết, người cuối cùng cũng chịu ra đây rồi sao?”

Sắc mặt Lãnh Như Tuyết âm trầm, lạnh lùng đi đến trước mặt Lãnh Như Bằng, lạnh lùng nói: “Đại hoàng huynh, huynh như vậy là ý gì?”

Lãnh Như Bằng cười nhẹ một tiếng, nói: “Lãnh Như Tuyết, ý của bốn thái tử, trong lòng người rất rõ! Lại hà tất cần bốn thái tử nói ra?”

Lãnh Như Tuyết cười lạnh lùng, nói: “Thần đệ không hiểu ý đại hoàng huynh, nếu như đại hoàng huynh đến đón thái tử phi về phủ, vậy thì dàn bày vậy cũng hơi lớn đấy chứ?”

Sắc mặt Lãnh Như Băng trầm xuống, đột nhiên nghiêm giọng quát: “Lãnh Như Tuyết, người câu dẫn hoàng tẩu vốn là tử tội, không lẽ bây giờ người còn muốn xảo biện sao? Nay nếu như người giao binh quyền trong tay ra, bốn thái tử sẽ tha chết cho người! Nếu không, người đừng trách bốn thái tử san bằng thất vương phủ của người!”

Mâu đen thâm trầm của Lãnh Như Tuyết thoáng qua tia phần nộ, gương mặt sắc lạnh không chút biểu cảm, hần cười lạnh một tiếng, hàn giọng nói: “Vậy sao? Đại hoàng huynh muốn san bằng thất vương phủ của thần đệ vậy thì phải xem đại hoàng huynh có cái bản lĩnh đó không!”

Nói rồi, Lãnh Như Tuyết vỗ tay một cái, bỗng chốc, trong đại đường xuất hiện nhiều hắc y nhân, đối diện với người mà Lãnh Như Băng dẫn đến.

Không khí trong đại đường bỗng chốc trở nên khẩn trương, cả đại đường bay đầy sát khí.

Lãnh Như Băng nhìn hắc y nhân đột nhiên xuất hiện ở đại đường, cười lạnh một tiếng, kinh miệt nói: “Lãnh Như Tuyết, người cho rằng với mấy ám vệ này của người, thì có thể ngăn được bốn thái tử sao? Người thật là xem thường bốn thái tử rồi!”

Lãnh Như Tuyết cười lạnh một tiếng, đáp: “Có ngăn được hay không, đại hoàng huynh rất nhanh sẽ biết! Đại hoàng huynh tự ý đưa lính xông vào đây, chắc là cũng có chuẩn bị, chỉ là, đại hoàng huynh đừng quên, đưa lính tự ý xông vào vương phủ của bốn vương, dù cho đại hoàng huynh là thái tử, cũng là tử tội!”

Lãnh Như Băng cười khiêu khích, đột nhiên lấy từ trong người ra một cuộn thánh chỉ, cười lạnh nói: “Nếu như bốn thái tử không có thánh chỉ, sao dám đến đây bắt người? Lãnh Như Tuyết, bốn thái tử khuyên người

hãy ngoan ngoãn bó tay chịu trói, tội danh kháng chỉ, người không gánh nổi
đâu!”

Chương 289: Mưa gió ập đến (3)

Nhìn thấy Lãnh Như Băng lấy thánh chỉ ra, biểu tình của Lãnh Như Tuyết không đổi, hần lạnh lùng nhìn Lãnh Như Băng, cười lạnh nói: “Vậy sao? Nếu như là vậy, thần đệ cũng xin khuyên đại hoàng huynh một câu, dù cho đại hoàng huynh là đương kim thái tử, nhưng mà nếu như giả truyền thánh chỉ, cũng là tử tội! Đại hoàng huynh thân là thái tử nhiều năm, luật pháp của Tây Diêm, chắc không cần thần đệ nói nhiều chứ?”

Nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, sắc mặt Lãnh Như Băng bỗng chốc trở nên cực kì khó coi, sát ý trong mắt hần ta càng tăng kịch liệt, đột nhiên ném mạnh thánh chỉ trong tay xuống đất, thần thái cực kì cuồng ngạo nói: “Vậy thì đã sao? Không lẽ ngươi cho rằng ngươi có cơ hội gặp được phụ hoàng sao? Lãnh Như Tuyết, nếu như ngươi đủ thông minh thì hãy ngoan ngoãn giao binh quyền trong tay ra, nếu không, hôm nay ở đây sẽ là đất chôn thân của huynh đệ hai ngươi!”

Dứt lời, vẫy tay, quan binh sau lưng hần tựa như nước tràn xông về phía Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong.

Ám vệ hộ trước Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong cũng tiến lên, chớp mắt đại đường đao quang kiếm ảnh, hỗn chiến diễn ra.

Binh lính Lãnh Như Băng dẫn đến nhiều như nước tràn, ám vệ của Lãnh Như Tuyết tuy võ công cao cường, nhưng lại vì nhân số ít mà rơi vào thế hạ phong, theo sau binh lính không ngừng ngã xuống, những ám vệ ấy cũng dần dần bắt đầu không trụ được mà bị thương.

Nhưng dù cho như vậy, họ vẫn ngoan cường ngăn trước Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong.

Nhìn Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong bị nhốt ở giữa, khóe môi Lãnh Như Băng cong lên nụ cười lãnh khốc.

Theo sau những ám vệ không ngừng bị thương, đã bắt đầu có một số ám vệ bị thương nặng ngã xuống, Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong cũng không thể không gia nhập vào trận chiến.

Hai mi Lãnh Như Tuyết nhú chặt, hẩn quan sát xung quanh, sau đó thuận tay một chưởng đánh bay một tên quan binh xông đến, sau đó bay lên một chưởng đánh nát một cánh cửa, nhảy ra ngoài, lớn tiếng nói với Lãnh Như Phong: “Lục hoàng huynh, ra đây!”

Lãnh Như Phong phút chốc hiểu ý Lãnh Như Tuyết, thân hình nhẹ bay, chớp mắt cũng nhảy ra ngoài.

Nhìn thấy Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong ra khỏi đại đường, sắc mặt Lãnh Như Băng bỗng chốc trầm xuống, thân ảnh hẩn ta khẽ cử động, đuổi theo ra ngoài trước, quan binh sau lưng cũng lũ lượt theo hẩn ta đuổi theo ra ngoài.

Tuy ra khỏi đại đường, đến vườn ngoài rộng lớn, nhưng Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong vẫn trong tình thế ác liệt, họ vẫn bị những quan binh đuổi theo vây ở giữa.

Lãnh Như Băng thấy quan binh nhất thời không bắt được Lãnh Như Tuyết hai người, cười lạnh một tiếng, thuận tay rút thanh kiếm của thị vệ sau lưng hẩn ta, thân ảnh thoáng bay, nhanh tựa chớp điện đâm về phía Lãnh Như Tuyết.

Chớp mắt, cùng Lãnh Như Tuyết đấu với nhau.

Thời gian qua đi, ám vệ của Lãnh Như Tuyết ngã xuống ngày càng nhiều, những binh lính ấy vẫn xông đến như nước tràn, Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong bắt đầu cảm thấy khó chống chọi.

Rất nhanh, trên mình hai người đã tăng thêm màu sắc, áo bào vốn dĩ màu trắng của Lãnh Như Tuyết đã nhuộm chấm chấm đỏ tươi, nhìn rất chói mắt.

Hắn và Lãnh Như Băng võ công vốn dĩ không phân cao thấp, nhưng cộng thêm những binh lính không ngừng xông đến, Lãnh Như Tuyết dần dần rơi thế hạ phong, bất cẩn bị một kiếm của Lãnh Như Băng quét qua, nhất thời ở bụng rách ra một vết thương, máu tươi phút chốc trào ra, nhuộm đỏ cả một mảng áo bào của hắn.

Ưu Vô Song trốn ở chỗ tối nhìn thấy Lãnh Như Tuyết bị thương, trong lòng thầm lo lắng, nàng cơ hồ không khống chế được mình, muốn xông ra ngoài, nhưng thân ảnh nàng vừa mới cử động, đã bị người kéo lại, tiếng nói kinh hoàng của Trương ma ma vang lên bên tai: “vương phi, đừng!”

Ưu Vô Song trong lòng lo lắng, nhưng Trương ma ma tuy nhìn có vẻ tuổi cao, nhưng sức lực ở tay lại lớn kinh người, nàng vùng vẫy không thoát, lòng càng nóng như lửa đốt.

Mắt thấy tình cảnh trước mắt ngày càng nguy kịch, vòng vây bị bao vây ngày càng nhỏ, trong lúc Lãnh Như Tuyết và Lãnh Như Phong sắp không trụ được, đột nhiên ngoài cửa thất vương phủ tràn vào lượng lớn quan binh, người dẫn đầu lớn tiếng quát: “Dừng tay!”

Nhìn thấy người đến là ai, Ưu Vô Song mới thở phào, bởi vì người đến không phải ai khác mà chính là thị vệ thân cận của Lãnh Như Tuyết, Ngạo

Phong.

Người theo sau lưng Ngạo Phong cơ hồ đứng đầy cả vườn, khổng chế toàn bộ người Lãnh Như Bằng đưa đến.

Lãnh Như Bằng nhìn thấy sự xuất hiện của Ngạo Phong, sắc mặt bỗng chốc tái xanh, hắn ta thuận tay hươ ra một kiếm, sau đó nhảy ra ngoài, hai mắt nhìn chăm chăm lão thái giám đứng bên cạnh Ngạo Phong, hàn giọng nói: “Diệp công công, ngươi vậy là có ý gì?”

Thái giám gọi là Diệp công công kia hiển nhiên cũng biết Lãnh Như Bằng, chỉ thấy ông ta không nóng không lạnh mỉm cười, nói: “Lão nô tham kiến thái tử gia và các vương gia!”

Dứt lời, cười với Lãnh Như Bằng nói: “Thái tử gia không cần tức giận, nô tài là phụng ý chỉ của hoàng thượng đến đây tuyên chỉ!”

Nói rồi, ông ta mặc kệ sắc mặt khó coi đó của Lãnh Như Bằng, thần thái tự nhiên mở thánh chỉ trong tay ra, cao giọng nói: “Lãnh Như Bằng tiếp chỉ!”

Ánh mắt Lãnh Như Bằng thoáng qua tia tức giận, nhưng dưới con mắt nhiều người, hắn ta không thể không quỳ xuống.

Nhìn thấy Lãnh Như Bằng quỳ xuống tiếp chỉ, Diệp công công mới tiếp tục tuyên: “phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Đương kim thái tử Lãnh Như Bằng tự ý điều binh mã vào kinh thành, có tâm đoạt quyền mưu vị, vì vậy nên trút phế ngôi vị thái tử, giao trả binh quyền trong tay, khâm thủ!”

Tuyên xong, Diệp công công mỉm cười nói: “Lãnh Như Bằng, tiếp chỉ đi!”

Tuy nhiên sắc mặt Lãnh Như Băng tái xanh, hai tay siết chặt với nhau, trán nổi gân xanh, hắn ta không nhận thánh chỉ trên tay Diệp công công mà ánh mắt phóng ra tia sát khí, đột nhiên ra tay nhanh như điện chớp, một chưởng vỗ về phía Diệp công công trước mặt hắn ta.

Chương 290: Sự tuyệt vọng của Lãnh Như Băng

Diệp công công không phòng bị, bị Lãnh Như Băng một chưởng đánh trúng, nhất thời bị đánh bay đi, sau đó ngã mạnh xuống đất, miệng phun mấy ngụm máu tươi, sắc mặt trắng như giấy, nhìn không sống nổi.

Mọi người không ngờ Lãnh Như Băng dám trước mặt nhiều người hạ độc thủ với Diệp công công, bất giác toàn bộ sửng sốt, nhưng mà rất nhanh đã nhanh chóng vây quanh Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Tuyết thân mang trọng thương, dùng thanh kiếm trong tay trụ dưới đất, miễn cưỡng đứng dậy, nhưng sắc mặt trắng bệch của hắn đã bán đứng hắn, hiển nhiên hắn vì mất nhiều máu nên cơ thể đã bắt đầu yếu đi.

Thấy Ngạo Phong đến, tình thế được xoay chuyển, Ưu Vô Song cũng không quan tâm gì nữa, ra sức vùng khỏi tay Trương ma ma, nhanh chóng chạy về phía Lãnh Như Tuyết, gọi: “Lãnh Như Tuyết, người sao rồi?”

Xung quanh đứng đầy binh lính, Ưu Vô Song một nữ tử đột nhiên chạy ra, nhìn rất chói mắt, ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người nàng.

Tuy nhiên, Ưu Vô Song hoàn toàn không để tâm, nàng nhanh chóng đi về phía Lãnh Như Tuyết, hai tay dìu hắn, lo lắng hỏi: “Người không sao chứ?”

Lãnh Như Tuyết thấy Ưu Vô Song đột nhiên chạy ra, ánh mắt thoáng qua tia vô nại, nói: “Song Nhi, nàng mau trở về đi, đừng ra đây!”

Ưu Vô Song đối với lời của hắn tựa như không nghe thấy, chỉ thấy nàng dùng sức xé rách váy của mình, sau đó tay chân nhanh nhẹn băng bó vết thương cho Lãnh Như Tuyết, nhưng vết thương ở bụng Lãnh Như Tuyết thật sự quá sâu, nàng mới băng vào, máu đã thấm qua.

Điều này càng khiến Ưu Vô Song lo lắng, chỉ thấy vết thương vẫn không ngừng chảy máu, nàng bất giác lo lắng nói: “Làm sao đây? Lãnh Như Tuyết, máu không ngừng được.”

Và chính trong lúc Ưu Vô Song vì vết thương không ngừng được máu của Lãnh Như Tuyết mà lo lắng, thì lại không nhìn thấy, khi Lãnh Như Băng nhìn thấy nàng xuất hiện, sự tuyệt vọng lộ ra trong ánh mắt, và sự tuyệt vọng ấy khi nhìn thấy nàng băng bó vết thương cho Lãnh Như Tuyết, dần dần đã biến thành điên cuồng.

Và thần sắc của hắn ta, lại hoàn toàn rơi vào ánh mắt của Lãnh Như Phong, Lãnh Như Phong dùng ánh mắt có chút lo lắng nhìn Ưu Vô Song đang vùi đầu băng bó cho Lãnh Như Tuyết, sau đó nhanh chân nhảy sang phía Diệp công công ngã dưới đất nằm bất động.

Hắn ta khụy xuống, đưa tay lên mũi dò thử hơi thở của Diệp công công, sau đó từ từ đứng dậy, lạnh lùng nhìn Lãnh Như Băng, lớn tiếng quát: “Lãnh Như Băng, ngươi dám giết người truyền thánh chỉ trước mặt nhiều người?”

Ánh mắt Lãnh Như Băng đầy sát ý nồng nặc, hắn ta lạnh lùng nhìn xung quanh, sau đó cười lớn mấy tiếng, nhìn Lãnh Như Tuyết căm hận nói: “Hay cho một diệu kế, hay cho thủ đoạn cay độc! Lãnh Như Tuyết, bốn thái tử thật là đánh giá thấp ngươi!”

Dứt lời, hắn ta lạnh lùng cười vài tiếng, tiếng nói đột nhiên chuyển qua lạnh lùng: “Lãnh Như Tuyết, ngươi cho rằng tên cầu nô tài tới giả truyền thánh chỉ là có thể bắt được ta sao?”

Sắc mặt Lãnh Như Tuyết trắng bệch, người vẫn đứng thẳng, hắn nhìn Lãnh Như Băng mặt đầy sát khí, lạnh lùng nói: “Lãnh Như Băng, đây là thánh chỉ thật hay giả, trong lòng ngươi tự biết! Ngươi cho rằng ngươi gạt được tất cả mọi người đem binh lực trong tay toàn bộ thềm điều vào kinh thành thì phụ hoàng không biết sao? Nếu như là vậy, phụ hoàng sao lại giao binh phù cho ta?”

Nói rồi, Lãnh Như Tuyết từ từ lấy từ trong người ra miếng kim bài Ưu Vô Song đưa cho hắn.

Nhìn miếng kim bài trong tay Lãnh Như Tuyết, ánh mắt Lãnh Như Băng chứa sự không dám tin, qua một lúc lâu, hắn ta đột nhiên điên cuồng cười lớn tiếng, hai mắt hắn ta đỏ ngầu, cắn hận trừng Lãnh Như Tuyết, dung mạo vốn dĩ tuấn mỹ phút chốc trở nên nhăn nhó đáng sợ.

Cười điên cuồng một lúc, mới lạnh lùng nói: “Thì ra là vậy, ha ha phụ hoàng quả nhiên là diệu kế!”

Lãnh Như Phong thấy thần sắc điên cuồng của Lãnh Như Băng, trong lòng nhất thời bất an, bất giác lớn tiếng quát: “Bắt lấy!”

Thị vệ nghe thấy phân phó của Lãnh Như Phong, bỗng chốc xông về phía Lãnh Như Băng.

Còn thị vệ bên cạnh Lãnh Như Băng đa phần đã bị quan binh Ngạo Phong đưa đến khống chế, chỉ còn vài người, cũng bị thương không nhẹ, nhưng dù là như vậy, họ vẫn ngăn trước mặt Lãnh Như Tuyết. Đánh nhau với thị vệ định bắt lấy Lãnh Như Băng.

Còn Lãnh Như Băng tựa như không nhìn thấy những thị vệ không ngừng xông về phía hắn ta ấy, chỉ thấy hắn ta hai mắt nhìn chăm chăm Ưu Vô Song, đột nhiên cực kì thê lương gọi: “Ưu Vô Song, trong lòng nàng từng có ta không? Tất cả những gì trong đêm tuyết năm năm trước là cái gì chứ?”

Tiếng gọi của hắn ta nghe cực kì thê lương, thậm chí mang tuyệt vọng tột đỉnh, hai mắt nhìn chăm chăm Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song nghe thấy câu này của hắn ta, người khẽ sửng sờ, nàng ngừng hành động, quay đầu nhìn Lãnh Như Băng bị đám người vây ở giữa, gặp phải ánh mắt đầy tuyệt vọng của hắn ta, lòng nàng cứ nhiên khẽ chua xót.

Một cơn cay cay, cứ nhiên phút chốc trào dâng ra khóe mắt.

Lãnh Như Băng, người nam nhân cao ngạo, mỗi lần hắn ta xuất hiện trước mặt nàng đều là thần thái phi dương, lúc này nhìn hắn cứ nhiên khiến người khác chua xót đến vậy.

Nhìn sự tuyệt vọng trong mắt hắn ta, còn có chút tia hy vọng ấy, Ưu Vô Song đột nhiên cảm thấy lòng phảng phất như bị gì đó đè phải, cùng hắn nhìn nhau một lúc lâu, mới nghẹn ngào nói: “Lãnh Như Băng, ngươi hà tất như vậy? Ưu Vô Song chỉ là một tục nhân, không đáng để ngươi đối đãi như vậy! Đêm tuyết năm năm trước ấy, Ưu Vô Song sớm đã quên rồi, ngươi hà tất phải canh cánh trong lòng như vậy?”

Nghe thấy lời của Ưu Vô Song, tia sáng trong mắt Lãnh Như Băng từng chút từng chút tối dần, bỗng chốc phảng phất như mất đi linh hồn, dung mạo tuấn mỹ của hắn ta u tối, một luồng tuyệt vọng nồng nặc phảng phất

như phút chốc ập xuống bao vây lấy hắn ta, khiến hắn nhìn rất tuyệt vọng, khiến người khác chua xót.

Chương 291: Sống chết không rõ

Trong lòng Ưu Vô Song dâng lên cơn áy náy, nhưng cũng không nhin được nhìn Lãnh Như Băng, tuy nàng không yêu hắn ta, nhưng dù sao hắn ta cũng chưa từng làm hại nàng, thậm chí còn có ơn cứu mạng đối với nàng.

Nhưng nay nhìn thấy hắn ta bị quan binh bao vây, nàng lại không thể cứu hắn ta, hắn ta làm Lãnh Như Tuyết bị thương, năm năm trước lại bày kế hại nàng và Lãnh Như Tuyết cách biệt năm năm, khiến nàng ở bên ngoài chịu đủ khổ cực, nên đáng ra nên hận hắn ta, nhưng giờ đây trong lòng nàng không có hận, một chút hận cũng không có, nhìn người nam nhân từng thần thái cao ngạo giờ đây như vậy, trong lòng nàng chợt có cơn cay đắng.

Cánh tay dịu lấy Lãnh Như Tuyết bỗng nhiên trĩu nặng, kéo thần trí của Ưu Vô Song trở lại, nàng quay đầu sang nhìn Lãnh Như Tuyết, phát hiện Lãnh Như Tuyết được nàng dịu giờ đây sắc mặt trắng đến đáng sợ, cả người chao đảo, cơ hồ sắp đứng không vững.

Còn bụng của hắn, đã bị máu tươi nhuộm đỏ, bởi vì cơ thể hắn dựa vào nàng, nên thậm chí ngay cả y phục trên người nàng cũng nhuộm vết máu lớn, và máu tươi ấy, vẫn không ngừng chảy ra từ vết thương, khiến người khác kinh tâm động phách.

Trong lòng Ưu Vô Song giật nảy, cũng không kịp nói gì với Lãnh Như Băng, dịu lấy Lãnh Như Tuyết nhanh chóng tiến về trước, chỉ muốn nhanh chóng dịu hắn vào trong nhà, cầm máu cho vết thương của hắn.

Theo sau những thị vệ bảo vệ Lãnh Như Băng từng người từng người ngã xuống, những người muốn bắt lấy Lãnh Như Băng đã dần dần áp gần

Nhưng suy cho cùng những thị vệ ấy vẫn e ngại thân phận của hắn ta, không dám ra tay giết hắn ta.

Còn Lãnh Như Băng, đối với những thị vệ dần dần áp gần ấy tựa như không thấy, hai mắt hắn ta nhìn chăm chăm theo hình bóng của Ưu Vô Song và Lãnh Như Tuyết, sự tuyệt vọng trong mắt dần dần biến thành điên cuồng, hắn ta đột nhiên ra tay nhanh như chớp, nhanh chóng đánh ngã mấy tên thị vệ đến gần hắn ta, cơ thể cao lớn của hắn ta bỗng chốc nhảy lên cao, nhảy ra khỏi vòng vây của đám quan binh.

Hắn ta chân rơi đất một điểm, nhân cơ hội đoạt lấy kiếm trong tay một tên thị vệ bên cạnh, động tác cư nhiên nhanh như chớp, không có chút ngừng lại, cả người lần nữa nhảy cao lên, thân ảnh một lượn, nhanh chóng giơ cao thanh kiếm trong tay, nhắm lưng Lãnh Như Tuyết mà đâm vào.

Lãnh Như Phong nhìn thấy hành động của Lãnh Như Băng, định ngăn hắn ta lại, nhưng đã không còn kịp, trong tình thế cấp bách, chỉ kịp hô lên: “Cẩn thận!”

Ưu Vô Song vốn dĩ dìu Lãnh Như Tuyết từ từ đi về trước, nghe thấy tiếng hô kinh hoảng của Lãnh Như Phong, lòng nàng đột ngột trầm xuống, nhanh chóng quay đầu lại.

Và lúc nàng quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy Lãnh Như Băng giơ cao thanh kiếm trong tay, thần sắc hung tợn nhắm lưng Lãnh Như Tuyết mà đâm, động tác nhanh như chớp.

Đầu nàng trống rỗng, cơ thể lại phản ứng cực nhanh đẩy ngã Lãnh Như Tuyết, còn người nàng vừa đứng quay về phía lưng Lãnh Như Tuyết.

Nàng chỉ cảm thấy một cơn đau ở ngực, một thanh kiếm sáng lóa, đâm xuyên từ ngực nàng, ra ngoài. Tiếp sau đó, toàn thân nàng không còn sức lực ngã dưới đất.

Máu tươi, bỗng chốc tuôn ra như suối, từ trong cơ thể nàng điên cuồng trào ra, phút chốc nhuộm đỏ cả y phục của nàng.

Lãnh Như Băng nhìn Ưu Vô Song ngã dưới đất, toàn thân đầy máu, cả người bỗng chốc sửng sờ, hắn ta phảng phất như ngẩn đi, thanh kiếm nắm chặt trong tay, cư nhiên bất tri bất giác, buông lỏng ra, chỉ thấy hắn ta ngẩn người nhìn Ưu Vô Song mình đầy máu tươi.

Mâu đen vốn dĩ điên cuồng kia, nay lại như hai dòng nước chết, tràn đầy đau khổ, không hiểu, và đau lòng.

Còn Lãnh Như Tuyết, vì bị mất máu quá nhiều, cơ thể vốn đã suy yếu, nhưng thần trí hắn lại rất thanh tỉnh, khi hắn nhìn thấy Ưu Vô Song ngã trong vũng máu, đầu hắn bỗng dưng ‘đùng’ một tiếng, một mảng trống không, tiếp đó, phát ra tiếng gào xé toạt tâm phế: “Không.....”

Một ngụm máu tươi, cũng theo tiếng gào của hắn mà phun ra, còn người hắn cũng ngã mạnh xuống đất.

Lãnh Như Băng sửng sờ nhìn nhân nhi ngã trong vũng máu, lẩm bẩm: “Tại sao? Song Nhi, tại sao? Tại sao???”

Ưu Vô Song hơi thở yếu ớt, sắc mặt trắng như giấy, vẫn cố gắng gượng, mở đôi mắt vô thần cố nhìn Lãnh Như Băng, khóe môi nhướn nụ cười khó khăn, đứt đứt đoạn đoạn nói: “Lãnh Như Băng.....năm năm.....trước..... trong đêm tuyết đó.....ngươi đã.....cứu ta.....nay.....nay.....ngươi đâm ta một kiếm.....ơn cứu mạng này.....ta không còn nợ ngươi.....ngươi nữa.....”

Nói rồi, Ưu Vô Song phảng phất như đã dùng hết sức lực toàn thân, nàng từ từ nhắm hai mắt lại, trên gương mặt trắng bệch vẫn ẩn hiện nụ cười.

Lãnh Như Băng hai mắt vô thần, hần ta chao đảo vài bước, đột nhiên ngấn cao đầu, lớn tiếng gào lên một tiếng, sau đó quỳ mạnh xuống đất.

Những thị vệ kia dưới sự chỉ thị của Lãnh Như Phong, xông lên, tóm lấy hần ta.

Còn Lãnh Như Băng lại không hề cử động, mặc cho những thị vệ ấy áp chế hần ta, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm Ưu Vô Song nằm trong vũng máu, một giọt nước mắt, từ khóe mắt hần ta lăn xuống, sau đó rơi xuống đất.

Nhìn Lãnh Như Băng bị thị vệ áp chế, Lãnh Như Phong mới thở phào, cho người đưa Lãnh Như Tuyết vào trong nhà, còn hần ta lại đích thân đến cẩn thận bế Ưu Vô Song dậy, vội vàng bước vào trong nhà.

Ưu Vô Song vốn dĩ đã hôn mê, nhưng bị Lãnh Như Phong bế, động đến vết thương trước ngực, một cơn đau kiệt liệt, lại khiến nàng tỉnh lại, nàng hít thở khó khăn, cảm giác ngực như bị một núi đá lớn đè phải, mỗi hơi thở, đều rất khó khăn, phảng phất như dùng hết sức lực toàn thân, vẫn không thể thở bình thường.

Chương 292: Thế kỉ 21

Áp lực và đau đớn trước ngực ngày càng kịch liệt, đầu ngày càng nặng nề, nhưng Ưu Vô Song vẫn gắng gượng một hơi thở, hai tay nắm chặt lấy áo trước ngực Lãnh Như Phong, cơ hồ dùng hết sức lực toàn thân nói: “Lãnh Như Phong.....nếu như ta.....ta chết.....hãy nói với.....Lãnh.....Như Tuyết.....bảo hấn.....chăm sóc tốt.....Niệm Nhi.....đừng.....nhớ.....ta.....”

Tuy nhiên, lời còn chưa dứt, Ưu Vô Song đã phun một ngụm máu tươi, sau đó đầu nghiêng sang một bên, cả người lảo nhủa ngất lịm đi.

Lãnh Như Phong hai mi nhú chặt, hai tay ôm chặt Ưu Vô Song, lớn tiếng nói: “Vô Song, nàng hãy nghe rõ cho ta, nàng nhất định phải tỉnh lại, biết không? Sao nàng có thể như vậy mà phụ Như Tuyết? Nếu như không có nàng, đệ ấy phải làm sao? Vô Song! Nàng hãy tỉnh lại cho ta.....”

Lời của Lãnh Như Phong về sau cơ hồ là mất khống chế mà gào lên, nhưng nhân nhi trong lòng vẫn không có chút phản ứng, vẫn nhắm nghiền hai mắt, không cử động, phảng phất như đã ngủ say.

Chỉ là, dung mạo vốn dĩ nghiêng thành ấy lúc này nhìn trắng bệch như giấy, không chút sinh khí.

Tiếng gào thét của Lãnh Như Phong không ngừng vang vọng bên tai Ưu Vô Song, nhưng nàng cảm thấy sức lực toàn thân phảng phất như bị rút cạn đi, nàng muốn trả lời Lãnh Như Phong, nhưng lại không có sức.

Chỉ có thể mặc cho bản thân chìm vào bóng tối, dần dần rời xa tiếng gọi của Lãnh Như Phong.

Không biết qua bao lâu, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy áp lực trước ngực biến mất, cơ thể nàng phảng phất như có lại sức, nàng từ từ mở hai mắt ra, hiện ra trước mắt là một mảng trắng tuyết, nàng bàng hoàng quan sát xung quanh, chỉ thấy mọi thứ xung quanh đều thân thuộc biết bao, cũng xa lạ biết bao.

Điện tâm đồ từng chớp từng chớp, phát ra âm thanh títtít, còn có ánh đèn phát tia sáng chói mắt, hoa tươi còn đọng giọt nước ở đầu giường, mùi thuốc sát trùng xốc kia.

Tất cả những thứ này, đều là của thế kỉ 21!

Ưu Vô Song chỉ cảm thấy trong đầu ‘đùng’ một tiếng, cả người bỗng chốc giật mình tỉnh giấc!

Nàng vội vàng ngồi dậy, mở to đôi mắt kinh hoàng, nhìn mọi thứ xung quanh, không sai, đây là thế kỉ 21, đây là bệnh viện, nàng trở về rồi sao? Nàng về tới thế kỉ 21 rồi?

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, tiếp đó, cửa bị đẩy ra, sau đó truyền lại tiếng hét, không đợi Ưu Vô Song nhìn rõ người đến là ai, người đó đã chạy ra.

Qua một lúc sau, ngoài cửa lần nữa truyền đến trận bước chân vội vã, tiếp theo đó, cửa phòng bệnh lần nữa bị đẩy ra, một đám người mặc áo khoác trắng bước vào.

Vị nam nhân tuấn mã mặc áo khoác trắng dẫn đầu dùng ánh mắt kì lạ quan sát Ưu Vô Song, sau đó nhanh chóng bước đến, đưa tay sờ trán Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song phản xạ tránh né, sau đó lùi một chút, hai tay chống giường, nhảy xuống giường bệnh, tuy nhiên hai chân nàng vừa mới chạm đất, đã mềm nhũn, nếu như không phải vị nam nhân tuấn mã ấy lấy tay dìu nàng, nàng nhất định đã ngã.

Được người nam nhân tuấn mã ấy dìu dậy, Ưu Vô Song lúc này mới phát hiện cơ thể của mình yếu thế nào, nàng khẽ lùi sau một chút, sau đó bất lực ngồi trở về giường bệnh.

Vị nam nhân tuấn mã ấy nhìn Ưu Vô Song, khẽ mỉm cười, dịu dàng nói: “Ưu cảnh quan, cô đã hôn mê hôn năm tháng rồi, cơ thể vì lâu không vận động nên đã rất yếu, đợi qua vài ngày nữa sẽ hồi phục, cô không cần lo lắng.”

Ưu Vô Song giờ mới chú ý đến người nam nhân tuấn mã trước mặt, khi ánh mắt nàng rơi vào khuôn mặt người nam nhân này, nhất thời không nhận được kinh ngạc gọi: “Tiêu Tịch? Sao huynh lại ở đây? Không lẽ huynh cũng xuyên.....”

Nói tới đây, Ưu Vô Song mới vội dừng lại, đây là thế kỉ 21, Tiêu Tịch ở thời cổ đại sống yên ổn, sao lại ở đây?

Người nam nhân tuấn mã kia dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn nàng, cười nhẹ, nói: “Ưu cảnh quan, chắc cô nhận nhầm người rồi? Tôi tuy cũng họ Tiêu, nhưng không phải tên Tiêu Tịch, tôi là Tiêu Hạng.”

Lòng Ưu Vô Song bỗng buồn rầu, nàng cúi hai mắt, đúng a, đây là thế kỉ 21, hắn ta sao lại là Tiêu Tịch? Chẳng qua hắn ta trùng hợp giống như Tiêu

Tịch mà thôi!

Nghĩ tới Tiêu Tịch, Ưu Vô Song không nhin được nhớ đến con trai và Lãnh Như Tuyết, ở bên đó nàng đã chết rồi sao? Nàng chết rồi, linh hồn lại xuyên về thế kỉ 21, bây giờ Lãnh Như Tuyết sao rồi? còn có con trai, Niệm Nhi mới hơn bốn tuổi, còn chưa năm tuổi đã không có mẹ, Niệm Nhi có nhớ nàng không?

Sau này Lãnh Như Tuyết cưới người nữ nhân khác sẽ đối tốt với Niệm Nhi chứ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Ưu Vô Song bất giác buồn bã, không nhin được nằm trên giường đau lòng lớn tiếng khóc.

Tiêu Hạng nhìn thấy Ưu Vô Song đột nhiên đau lòng khóc lóc, bất giác khẽ sửng sốt, hắn ta phẩy phẩy tay với các y tá cùng với với hắn ta, ý bảo họ ra ngoài trước, sau đó mới nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Ưu Vô Song, nhẹ nhàng vỗ vai Ưu Vô Song, dịu dàng hỏi: “Ưu cảnh quan, cô có phải xảy ra chuyện gì rồi không? Có thể nói với Tiêu Hạng không?”

Trong lòng Ưu Vô Song cực kì đau khổ, nhớ nhung của nàng đối với Lãnh Như Tuyết và con trai khiến nàng đau không thiết sống, nàng muốn trở về, nhưng đây là thế kỉ 21, nàng phải làm sao để trở về? Nếu như nàng nói những việc này với người nam nhân trước mắt, liệu hắn ta có tin lời nàng?

Chương 293: Con tim đau đớn.

Nghĩ tới đây, trong lòng Ưu Vô Song ôm tia hy vọng, ngừng khóc lại, mắt đầy lệ nhìn người nam nhân khốc như Tiêu Tịch, nhỏ tiếng nói: “Nếu như, nếu như tôi nói với anh là trong lúc hôn mê, linh hồn tôi đến một nơi khác, liệu anh có tin tôi không? Có tin không?”

Tiêu Hạng khẽ sửng sờ, nhưng rất nhanh đã cười, nói: “Ưu cảnh quan, cô đang nói lời trong mơ sao? Trong thời gian cô hôn mê, bất kể cô mơ thấy gì, đều chẳng qua là một giấc mơ mà thôi! được rồi, giờ cô mới tỉnh lại, hãy nghỉ ngơi đi.”

Nói rồi, Tiêu Hạng vỗ nhẹ vai Ưu Vô Song, sau đó đứng dậy, quay người rời khỏi.

Ưu Vô Song sửng người nhìn theo bóng lưng hắt ta, mãi cho đến khi cửa phòng bệnh đóng lại trong lặng lẽ.

Là giấc mơ sao? Chỉ là một giấc mơ mà thôi? Ưu Vô Song hai tay vô thức siết chặt khăn trải giường, cơ thể bất lực ngã xuống, trên gương mặt bỗng chốc lần nữa tràn lệ.

Là giấc mơ sao? Không, tuyệt đối không phải giấc mơ, sao có thể là giấc mơ?

Trong lòng nàng, sự đau đớn ấy chân thật biết bao, những gì đã trải qua, đều hiện rõ ràng trong đầu nàng biết bao, đó sao có thể là mơ được? Sao có thể?

Quả nhiên không ai tin, sẽ không ai tin những gì nàng đã trải qua, nàng nên làm sao đây? Nàng phải làm thế nào đây?

Một cảm giác đau nhói, tràn ngập trong lồng ngực nàng, nàng nhắm chặt hai mắt, mặc cho nước mắt đau khổ tuôn rơi, miệng lẩm bẩm, một lần rồi một lần gọi: “Lãnh Như Tuyết...Lãnh Như Tuyết.....”

Tiếng nàng không lớn, nhưng lại đầy thê lương bi khổ và tuyệt vọng, đôi mắt khốc như Tiêu Tịch giờ đang lặng lẽ đứng sau cửa phòng kia, đang lấp lánh tia quỷ dị.

Một trận bước chân truyền đến, sau lưng hắn ta xuất hiện một tiếng nói thô kệch: “Bác sĩ Tiêu, sao anh lại đứng ở trước cửa?”

Tiêu Hạng quay người lại, nhìn thấy người đi đến, bất giác khẽ mỉm cười, nói: “Đội trưởng Lâm, sao hôm nay ông có thời gian rảnh đến đây? Ông đến đúng lúc lắm, Ưu cảnh quan vừa mới tỉnh lại rồi!”

Gương mặt đen đen của đội trưởng Lâm kia khẽ hiện tia mừng rỡ, nói: “Cô ấy tỉnh lại rồi? chuyện xảy ra khi nào vậy?”

Tiêu Hạng không hề trả lời lời của ông ta, mà chỉ mỉm cười nói: “Cô ấy bây giờ tinh thần rất tốt, đội trưởng Lâm có thể vào trò chuyện cùng cô ấy, Tiêu Hạng còn phải đi tuần phòng, không thể bồi đội trưởng Lâm!”

Đội trưởng Lâm phẩy phẩy tay, nói: “Anh đi bận đi.”

Nụ cười trên mặt Tiêu Hạng không đổi, có ý vị khác lần nữa liếc nhìn về phía cửa phòng bệnh, sau đó quay người rời khỏi.

Nghe thấy tiếng bước chân, Ưu Vô Song nhanh chóng lau đi nước mắt trên mặt, quay đầu lại, nhìn thấy người đến, bất giác gọi: “Đội trưởng?”

đội trưởng Lâm nhìn thấy Ưu Vô Song đã tỉnh lại, rất vui mừng, ông ta nhìn Ưu Vô Song cười nói: “Hay cho Ưu Vô Song cô, cô cuối cùng cũng biết tỉnh lại rồi à? Hại người trong đội cảnh sát lo lắng hết mấy tháng, cô thì hay rồi, một chút chuyện cũng không có, ngủ hết cả năm tháng!”

Năm tháng? Ưu Vô Song khẽ sửng sốt, sao lại xuất hiện năm tháng chứ? Rõ ràng nàng ở cổ đại đã hơn năm năm rồi mà! Sao có thể chứ?

Không lẽ, mọi thứ, đều như lời Tiêu Hạng nói, thật sự chỉ là một giấc mơ sao?

Nhìn Ưu Vô Song vẻ mặt buồn rười, đội trưởng Lâm lại cười nói: “Cô đang lo lắng tiền lương và tiền thưởng đúng không? Cô yên tâm, tiền công bị thương của cô, tiền lương và tiền lương trong năm tháng này một cái cũng không thiếu của cô đâu.”

Nói rồi, ông ta đột nhiên mở to hai mắt, nói: “Nhưng mà, cô lĩnh không năm tháng lương, nếu như bây giờ đã tỉnh lại rồi thì hay mau chóng hồi phục cho tôi, sớm ngày trở về đội cảnh sát!”

Ưu Vô Song miễn cưỡng nở nụ cười khó coi, đang định nói gì với đội trưởng Lâm, nhưng lại phát hiện cổ họng cứ như bị thứ gì đó nghẹn phải, một câu cũng nói không ra!

Đúng vậy, nàng muốn trở về, nhưng không phải về đội cảnh sát, mà là về bên cạnh người nam nhân của mình và con trai mình.

Nàng không biết, những thứ đó, có phải thật sự như Tiêu Hạng nói không, đó chẳng qua chỉ là một giấc mơ, nhưng cảm giác tuyệt vọng và đau đớn trong lòng mãnh liệt biết bao, nếu như đó là một giấc mơ, vậy thì, nàng sao lại đau lòng như vậy?

Nếu như đó không phải là giấc mơ, thì nàng bây giờ là thế nào? Đây là thế kỉ 21, là một thời đại tin tưởng khoa học, không có thần lực quỷ quái, không mọi thứ xảy ra trên người nàng quỷ dị biết bao, khiến nàng căn bản không có cách nào tin rằng đó chỉ là một giấc mơ!

Bởi vì, mỗi việc xảy ra trong ấy, dung mạo của mỗi người, nàng đều nhớ rõ trong đầu, nàng chưa từng quên, sự dịu dàng của hắn, cũng chưa từng quên, gương mặt đáng yêu khi cười của con trai.

Bởi vì, những điều ấy, chân thật biết bao, chân thật đến nỗi phảng phất như việc mới xảy ra ngày hôm qua!

Nhìn sắc mặt cực kì không tốt của Ưu Vô Song, đội trưởng Lâm tưởng rằng là do nàng mới tỉnh lại, cơ thể vẫn còn yếu, cũng không để tâm, chỉ quan tâm nói: “cô yên tâm, người đội trưởng như tôi cũng không đến nỗi không nói tình nghĩa đến thế, cô mới tỉnh lại, hãy nghỉ ngơi vài ngày đi, đến khi cô hồi phục rồi mới trở lại đội cảnh sát.”

Ưu Vô Song không khống chế được nước mắt lần nữa trào ra, đúng vậy, đây là đội trưởng Lâm, người có tiếng nghiêm nghị nhưng lại rất có tình người trong đội cảnh sát của họ — đội trưởng hắc bao tử, đây là thế kỉ 21!

Nàng mắt đầy lệ nhìn gương mặt quen thuộc của đội trưởng Lâm, trong lòng càng đau đớn, nàng không thể trở về rồi sao? Ông trời sao lại đối xử với nàng như vậy? Tại sao?

Chương 294: Thân tình lãnh đạm

Trong bệnh viện, Ưu Vô Song mơ mơ hồ hồ trải qua ba ngày, sau khi Tiêu Hạng xác định nàng đã hoàn toàn hồi phục, nàng bị người bạn trong đội cảnh sát đưa về căn nhà chỉ thuộc về một mình nàng.

Tất cả, lại hồi phục bình lặng như trước, nàng về đến thế kỉ 21 quen thuộc, đây là nơi nàng lớn lên từ nhỏ, nhưng lại lần nữa trở về nơi thanh lạnh, căn nhà không có bất kì người thân nào!

Nghe bạn trong đội nàng nói, trong lúc nàng hôn mê, mẹ nàng và ba nàng có đến thăm nàng một lần, sau đó giao cho bạn trong đội nàng một bức thư, về sau không xuất hiện nữa.

Nàng nghe bạn trong đội nàng nói, trong lòng không có chút cảm giác bi thương nào, bởi vì, từ nhỏ ba mẹ nàng đối với nàng đều lãnh đạm, nếu như không phải trên khai sinh ghi tên ba và mẹ nàng, ngay cả nàng cũng tưởng mình là một cô nhi.

Sắc trời đã tối, người bạn trong đội đưa nàng về nhà, cũng đã về, giờ đây trong cả căn nhà lạnh tanh, chỉ có một mình Ưu Vô Song.

Lúc này, người ngồi trên sofa, nhìn bầu trời đã tối ngoài ban công, trong tay cầm bức thư mà bạn trong đội đưa cho nàng.

Qua một lúc sau, nàng mới từ từ thở dài, sau đó thuận tay mở thư ra.

Đây là một bức thư rất bình thường, nội dung trong thư cũng cực kì bình thường, chỉ đơn giản hỏi thăm mấy câu, mà điều thật sự khiến Ưu Vô

Song sửng sốt là câu nói đằng sau bức thư: Tiểu Song, đừng trách ba và mẹ nhẫn tâm, vì giảm nhẹ nỗi đau trong lòng, ba và mẹ không thể không lạnh nhạt với con từ khi con mới sinh ra, như vậy, con mới có thể ít đi một phần níu kéo. Còn mẹ con, cũng sẽ không vì mất đi con mà đau thương tuyệt vọng! Tiểu Song, đối với con như vậy là không công bằng, nhưng Tiểu Song hãy tin ba mẹ, hãy tin ba, ba mẹ đều rất yêu con, thật sự rất yêu con.

Xem hết câu này, nước mắt Ưu Vô Song bỗng chốc chảy như mưa, yêu nàng, nhưng lại lạnh nhạt với nàng bao nhiêu năm, ba, mẹ, không lẽ đây chính là tình yêu mà các người nói đó sao?

Nàng luôn không hiểu, ba và mẹ sao lại lạnh nhạt với nàng như vậy, nhưng nay khi nhìn thấy đoạn nói này, trong lòng nàng mới thâm hiểu, ba và mẹ tại sao lại đối xử với nàng như vậy.

Là sợ mất đi sao? Sao ba không nói rõ? Mất đi? Không lẽ?

Lòng Ưu Vô Song kích động, vội đứng nhanh từ sofa dậy, bức thư đặt trên đầu gối nàng rơi xuống đất, còn mặt nàng lại đỏ ửng, vẻ mặt kích động, ba biết gì đó sao? Ba và mẹ đã biết, nhất định là vậy!

Vậy thì, nàng chỉ cần tìm ba nàng hỏi rõ, có lẽ có thể tìm được cách trở về nơi đó?

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song một khắc cũng ngồi không yên, nàng thuận tay khoác một chiếc áo khoác, lấy chìa khóa xe, bay nhanh ra khỏi cửa.

Trên đường phóng điên cuồng, xe của Ưu Vô Song rất nhanh đã ngừng ở một con hẻm sâu tối.

Nàng bước xuống xe, nhanh chân chạy vào trong hẻm, vội dừng chân lại tại một căn nhà không bắt mắt, mang phong cách cổ xưa, bởi vì, nàng

nhìn thấy một người không nên xuất hiện ở đây, người nam nhân trong bệnh viện tuần mĩ khốc như Tiêu Tịch, Tiêu Hạng.

Tiêu Hạng không nhìn thấy nàng, lúc này hắn ta đang quay lưng lại với nàng, tuy đã không còn trong bệnh viện, nhưng hắn ta vẫn một thân áo trắng quần trắng nhàn nhã, khí chất phiêu dật như tiên, không khác gì với Tiêu Tịch, thậm chí ngay cả bóng lưng cũng khiến người khác kinh ngạc.

Ưu Vô Song hít một hơi sâu, từ từ bước qua ấy, lãnh đạm hỏi: “bác sĩ Tiêu, sao anh lại ở đây?”

Tiêu Hạng từ từ quay người lại, trên gương mặt tuần mĩ vẫn là nụ cười nhàn nhạt giống hệt Tiêu Tịch, nhưng lại không phải, rốt cuộc là kì lạ ở đâu, nàng nói không ra.

Lúc này, cửa đột nhiên mở ra, một người trung niên tóc hơi điểm hoa, nhìn cực kì nho nhã bước ra, mỉm cười với Tiêu Hạng, sau đó ánh mắt rơi vào người Ưu Vô Song, qua một lúc sau, mới lạnh đạm nói: “Tiểu Song.”

Ưu Vô Song nhìn người trung niên, sống mũi cay cay, một lúc lâu, mới nghẹn ngào gọi: “Ba.”

Lời nàng vừa mới nói ra, cả người đã sà vào lòng người trung niên, vùi đầu vào lòng người trung niên khóc nức nở.

Còn Tiêu Hạng chỉ yên lặng đứng nhìn, ánh mắt không có chút tia kinh ngạc, qua một lúc lâu, mới từ từ ngấn đầu, nhìn sắc trời, sau đó lãnh đạm nói với người trung niên: “Giáo sư Ưu, thời gian sắp đến rồi.”

Ánh mắt giáo sư Ưu thoáng qua tia đau thương, ông ta từ từ đẩy Ưu Vô Song ra, lãnh đạm nói: “Tiểu Song, nếu như con đã đến thì hãy vào đi, mẹ con đang đợi con!”

Ưu Vô Song nhìn nụ cười lạnh nhạt như thường ngày của ba, lòng như bị thứ gì đó nghẹn phải, rất khó chịu, đây rõ ràng là ba ruột của mình, nhưng ánh mắt ông ta nhìn mình, cứ như người xa lạ, cảm giác này khiến lòng nàng cực kì bi ai.

Nàng vốn muốn hỏi ba nàng sao lại quen biết Tiêu Hạng, nhưng nhìn thái độ xa cách của ba nàng, nàng không nói được lời nào.

Nàng ngừng một lúc, nhìn ba nàng không có gì muốn nói với nàng, chỉ còn cách đè nén sự chua xót trong lòng, sau đó lẳng lặng bước vào trong nhà.

Nhưng Ưu Vô Song không biết rằng, sau lưng nàng, có hai ánh mắt quan tâm, đang lẳng lặng nhìn theo bóng người nàng, trong ánh mắt của giáo sư Ưu, thậm chí có thể nhìn thấy được ánh sáng của nước mắt.

Chương 295: Bức tranh cổ khiến người khác chấn động.

Đi vào trong nhà, Ưu Vô Song không nhìn thấy mẹ nàng.

Mọi thứ trong nhà, đều không hề thay đổi, vẫn giống như trong kí ức của nàng.

Từ sau khi nàng tròn mười tám tuổi, nàng đã dọn ra khỏi đây, và cũng từ năm ấy bắt đầu, mẹ nàng đã không chịu gặp nàng, nàng cũng chưa từng trở lại đây.

Lúc nàng học đại học, ba mỗi tháng đều gửi cho nàng một khoảng tiền sinh hoạt, mãi cho đến khi nàng có công việc.

Còn đối với mẹ, nàng đã có mấy năm không gặp, chỉ là, trong căn nhà này, vẫn đầy ắp hơi thở quen thuộc của mẹ.

Trên chiếc kệ trong phòng khác, đang lẳng lẳng đặt một tấm hình của cả nhà, nàng trong tấm hình ấy, mới có năm tuổi, đang được người mẹ xinh đẹp ôm trong lòng, cười tươi, còn bên cạnh mẹ, là người ba đẹp trai nho nhã.

Ưu Vô Song bước qua đấy, hai tay nhẹ nhàng sờ vào tấm hình chụp cả nhà, tấm hình ấy đã hơi vàng ố, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ, lúc ấy, cả gia đình họ, rất hạnh phúc.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, Ưu Vô Song vội quay đầu lại, chỉ thấy dưới ánh đèn màu vàng, một phụ nữ trung niên mặc bộ

quần áo màu nhạt đang đứng cách nàng không xa, lúc này đang lặng lẽ nhìn nàng.

Đối diện người mẹ nhiều năm không gặp, trong lòng Ưu Vô Song có ngàn vạn lời nói nhưng đã ngăn sâu sự xa lạ trong lòng nàng, khiến nàng phút chốc không biết nói từ đâu, điều nàng duy nhất có thể làm, chính là đứng yên tại chỗ, không cử động, lặng lẽ với mẹ nhìn nhau.

Ánh mắt người phụ nữ trung niên rơi vào tấm hình chụp cả nhà trong tay Ưu Vô Song. Ánh mắt từ lạnh nhạt của bà ta, từ từ trở nên dịu dàng, bà ta từ từ bước qua, đón lấy khung hình trong tay Ưu Vô Song, sau đó lấy tấm hình chụp cả nhà từ khung hình ra, sau đó đặt vào tay Ưu Vô Song, dịu dàng nói: “Tiểu Song, tấm hình này, con hãy đem đi đi, sau này mẹ không ở bên cạnh con, con nhất định phải sống hạnh phúc.”

Ưu Vô Song đối với lời mẹ nửa hiểu nửa không, nhưng bây giờ nàng đã không còn tâm trạng đi mài mò ý lời nói của mẹ, đối với sự quan tâm của người mẹ lạnh nhạt với mình nhiều năm qua, nàng chỉ cảm thấy sống mũi cay cay, có cảm giác muốn lớn tiếng khóc.

Nhưng nàng đã không, nàng chỉ sửng người, không động đậy nhìn mẹ, nàng không hiểu, bà ta đã nhiều năm không quan tâm nàng, tại sao bây giờ đột nhiên quan tâm nàng như vậy.

Người phụ nữ trung niên như nhìn ra cách nghĩ trong lòng Ưu Vô Song, ánh mắt bà ta thoáng qua tia áy náy và hối hận, bà ta nhẹ nhàng kéo lấy Ưu Vô Song, đi đến sofa bên cạnh ngồi xuống, dịu dàng nói: “Tiểu Song, xin lỗi, là lỗi của mẹ, mẹ cứ tưởng, không muốn gặp con, con sẽ không đau lòng, nhưng Tiểu Song, con hãy nói cho mẹ biết, con có hận ba con và mẹ không?”

Hai tay Ưu Vô Song từ từ quấn lên vai mẹ, dựa đầu vào lòng mẹ, nước mắt từ từ lăn dài trên má nàng, qua một lúc sau, nàng mới nghẹn ngào nói: “Mẹ, nói cho con biết, đây rốt cuộc là việc gì? Hãy nói cho con biết...”

Vẻ mặt người phụ nữ trung niên đầy vẻ bi thống, bà ta dùng tay nhẹ nhàng vuốt những lọn tóc rơi trên gương mặt Ưu Vô Song ra, âm thanh có chút phiêu dật nhỏ tiếng nói: “Tiểu Song, con vẫn muốn trở về đúng không? Con muốn trở về bên cạnh cậu ta, cậu ta có phải đối xử với con rất tốt?”

Ưu Vô Song nghe thấy lời của mẹ, lòng giật nảy, nàng vội ngẩn đầu, kinh ngạc nhìn mẹ, qua một lúc lâu, mới vội níu lấy áo mẹ, giọng run rẩy hỏi: “Mẹ, mẹ vừa nói gì?”

Người phụ nữ trung niên khẽ thở dài, bà ta đột nhiên đẩy Ưu Vô Song ra, sau đó đi đến chiếc tủ cạnh tường lấy ra một cuộn tranh hơi ố vàng, sau đó đi trở lại.

Bà ta đưa cuộn tranh trong tay cho Ưu Vô Song, ánh mắt chứa đựng một nỗi không nói nên lời, nói: “Tiểu Song, con hãy tự xem rồi sẽ hiểu.”

Ưu Vô Song không hiểu đón lấy cuộn tranh trong tay mẹ, sau đó từ từ mở ra.

Khi ánh mắt nàng rơi vào bức tranh, nàng suýt chút nữa hét lên, cả người cứ như ngơ ngẩn, nhìn chăm chăm bức tranh.

Bức tranh ấy, tuy được giữ rất kĩ, nhưng vẫn có thể nhìn ra, đây là một bức tranh đã lâu năm, bức tranh cực kì cổ xưa, ngay cả giấy dùng để vẽ, cũng là cổ xưa, là loại giấy hơi thô cứng mà người xưa đã từng dùng.

Và đây, vốn không phải là điều khiến Ưu Vô Song kinh ngạc, mà điều khiến nàng kinh ngạc chính là, người trong bức tranh.

Đây là một bức tranh vẽ cả gia đình bình thường.

Trong tranh, một nam tử tuấn mĩ thân mặc long bào màu vàng không phải là ai khác, mà chính là Lãnh Như Tuyết, còn bên cạnh hắn, nữ tử mặc y phục màu tím nhạt chính là nàng, còn có, một đứa bé khoảng bảy tám tuổi được nàng ôm trong lòng, đó chính là con trai nàng, Niệm Nhi.

Sao có thể? Ưu Vô Song chỉ cảm thấy tim mình đang đập rất nhanh, sao nàng lại có ở trong tranh? Sao có thể?

Nàng còn nhớ, khi nàng xuyên không, là linh hồn nàng nhập vào Ưu Vô Song kia, dung mạo của nàng ta và dung mạo của nàng ở thế kỉ 21 một chút cũng không giống nhau, nhưng nay, người trong bức tranh này rõ ràng là bộ dạng ở thế kỉ 21 của nàng, việc này là sao?

Ưu Vô Song không dám tin, nếu như không phải nàng nhìn thấy dung mạo quen thuộc của Lãnh Như Tuyết và con trai, nàng cơ hồ còn tưởng mẹ đang đùa với nàng!

Nhưng, nàng biết là không phải, nàng biết đây là sự thật! Lòng nàng chấn động, nhưng một dự cảm vui mừng lại phút chốc dâng lên trong lòng, nếu như đã có bức tranh này, vậy thì việc này có nghĩa là nàng vẫn còn có thể trở về? Trở về bên cạnh Lãnh Như Tuyết và con trai.

Chương 296: Ấy náy

Qua một lúc lâu, Ưu Vô Song mới đè nén sự vui mừng trong lòng, miễn cưỡng bình tĩnh lại, nhìn mẹ hỏi: “Mẹ, sao trong bức tranh này lại có con? Có phải là?”

Người phụ nữ trung niên khẽ thở dài, bà ta dùng tay nhẹ nhàng sờ vào khuôn mặt vì vui mừng mà mang đầy tươi cười của Ưu Vô Song, nhẹ nhàng nói: “Mẹ cũng không biết đây có phải là con không, nhưng mà người trong tranh này giống hệt Tiểu Song con, con có thể nói với mẹ, anh ta đối xử với con có tốt không?”

Ưu Vô Song không hề phát hiện ra nỗi ưu thương nhặt nhòa trong mắt mẹ, hai mắt nàng lóe sáng, nhìn dung mạo tuấn mĩ trong tranh của Lãnh Như Tuyết, nói: “Mẹ, mẹ yên tâm, anh ấy đối với con rất tốt, anh ấy cũng rất yêu con, con cũng rất yêu anh ấy và còn Niệm Nhi.....”

Nói tới đây, ánh mắt Ưu Vô Song rơi vào khuôn mặt của người phụ nữ trung niên, vội vã hỏi: “mẹ, con còn có thể trở về được sao? Con còn có thể trở về bên cạnh anh ấy được đúng không?”

Người phụ nữ trung niên không trả lời Ưu Vô Song, chỉ lẳng lặng nhìn Ưu Vô Song, ánh mắt đầy từ ái.

Không nghe mẹ trả lời, Ưu Vô Song bất giác lo lắng, nàng đang định tiếp tục truy hỏi, đột nhiên bên tai truyền đến tiếng nói lãnh đạm của Tiêu Hạo: “Ưu cảnh quan, cô thật sự muốn trở về sao?”

Ưu Vô Song đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Tiêu Hận một thân áo trắng, đang đứng sau lưng nàng, nhìn nàng, nụ cười nhàn nhạt trên mặt không khác gì Tiêu Tịch.

Tuy nàng đã biết hẳn ta tuyệt đối không phải Tiêu Tịch mà nàng quen biết, nhưng mỗi khi nhìn thấy hẳn ta, Ưu Vô Song đều bất giác có cảm giác hẳn ta chính là Tiêu Tịch.

Nhìn nụ cười nhàn nhạt trên gương mặt hẳn ta, một lúc lâu sau, Ưu Vô Song mới hồi thần, có chút kinh ngạc nói: “Anh cũng biết?”

Trên gương mặt Tiêu Hận vẫn là nụ cười lạnh đậm ấy, ánh mắt hẳn ta rơi vào bức tranh bị Ưu Vô Song mở ra sau lưng, sau khi ánh mắt hẳn ta chạm vào bức tranh, gợn sóng không kinh ngạc khẽ gợn trong mâu đen, một thần sắc phức tạp phức tạp không nói nên lời khẽ thoáng qua, qua một lúc lâu sau, mới thu lại ánh mắt, sau đó cười nói với Ưu Vô Song: “Ưu cảnh quan, bức tranh này, không lẽ cô không nhận ra sao?”

Hẳn ta hỏi như vậy, Ưu Vô Song ngược lại sửng sốt, ánh mắt nàng lần nữa rơi vào bức tranh, nhưng nàng không thể không thừa nhận, nàng chưa từng vẽ qua tranh, nàng căn bản không biết trong tay mẹ nàng có bức tranh như vậy, sao nàng nhận ra được?

Hơn nữa, bức tranh này nhìn vào là biết là tranh cổ không biết từ niên đại nào, nếu như không phải người trong tranh là Lãnh Như Tuyết con trai và nàng, vậy thì nàng căn bản không nghĩ đến bức tranh cổ lâu đời này có quan hệ gì với mình.

Nhìn bức tranh cả nửa ngày, Ưu Vô Song vẫn là khẽ lắc đầu, nói: “Tôi không biết bức tranh này, nhưng người trong tranh, tôi quen biết, bác sĩ Tiêu, câu này của anh có ý gì?”

Nụ cười trên mặt Tiêu Hận vẫn không thay đổi, dịu dàng nói: “Sau này Ưu cảnh quan sẽ hiểu, bởi vì, bức tranh này, chính là có nguồn gốc từ chính tay Ưu cảnh quan.”

Có nguồn gốc từ chính tay nàng? Điều này nói lên gì chứ? Không lẽ, đây là bức tranh do nàng vẽ?

Ưu Vô Song bị lời nói của Tiêu Hận làm cho hồ đồ, nàng có chút không hiểu quay đầu sang nhìn mẹ, hỏi: “mẹ, đây là chuyện gì? Không lẽ bức tranh là do chính con vẽ sao?”

Người phụ nữ trung niên chỉ khẽ mỉm cười, bà ta yêu thương nhìn Ưu Vô Song, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Song, vấn đề này, mẹ không thể trả lời con được, bởi vì mẹ cũng không biết, nhưng mà mẹ biết, mẹ rất yêu con, nếu như thật sự có thể, mẹ thật sự không muốn rời xa con.”

Nói rồi, trong mắt người phụ nữ trung niên đã lấp lánh nước mắt, vẻ mặt bà ta không giấu được sự ai sầu nùng nặc.

Nhìn mẹ như vậy, Ưu Vô Song chỉ cảm thấy trong lòng ‘thịch’ một tiếng, một cảm giác áy náy dâng trào trong lòng nàng, hai tay nàng càng không tự chủ siết chặt lại.

Bởi vì từ nhỏ ba mẹ cố ý xa lánh nàng, sau khi nàng xuyên không, rất ít khi nhớ đến cha và mẹ ở đây, trong lòng nàng luôn cho rằng cha nàng và mẹ nàng không hề quan tâm nàng, cho nên, sau khi xuyên qua, lòng nàng bất giác đã quên đi tất cả những gì ở thế kỉ 21 này.

Sau khi trở lại đây, lòng nàng cũng chưa từng vì ba nàng mẹ nàng mà nghĩ qua, nàng ích kỉ muốn nhanh chóng trở về, trở về bên cạnh người mình yêu, nhưng lại chưa từng nghĩ qua, nếu như nàng xuyên qua lần nữa,

cha mẹ nàng sẽ vì không còn gặp được nàng mà thương tâm, càng không nghĩ qua, không có nàng, cha mẹ nàng sẽ ra sao.

Ánh mắt Ưu Vô Song áy náy nhìn mẹ, dưới ánh đèn vàng, mẹ nàng vẫn xinh đẹp như vậy, chỉ là, dung mạo xinh đẹp nay nhìn có vẻ mệt mỏi và già đi, mấy năm nay không gặp, nàng phát hiện, mẹ nàng đã già đi rất nhiều, thậm chí, hai bên tóc đã xuất hiện vài lọn tóc bạc.

Nhìn khuôn mặt từ ái của mẹ, Ưu Vô Song bất giác nhớ lại lúc còn nhỏ.

Lúc còn nhỏ, nàng luôn sà vào lòng mẹ làm nũng, còn mẹ, luôn không ngừng dỗ nàng, lúc còn nhỏ, tình yêu của mẹ nàng đối với nàng là không che giấu, mãi cho đến khi nàng dần dần lớn lên, mẹ nàng mới từ từ bắt đầu xa lánh nàng.

Lúc ấy, nàng không hiểu tại sao mẹ nàng lại đột nhiên trở nên lạnh nhạt như vậy, nhưng bây giờ nàng lại đột nhiên hiểu tấm lòng của mẹ, trong lòng mẹ, có phải cho rằng chỉ cần xa lánh nàng, thì trong thời khắc chia xa mới không đau khổ như vậy? Đây là nỗi khổ của cha mẹ nàng sao?

Có phải họ sớm đã biết họ sẽ mất đi nàng, cho nên mới cố ý lạnh nhạt với nàng, xa lánh mối thân tình này với nàng?

Chương 297: Ly biệt

Nghĩ tới đây, sống mũi Ưu Vô Song bắt giác cay cay, nhẹ nhàng đặt bức tranh trong tay xuống, ôm lấy mẹ, nghẹn ngào nói: “Mẹ, xin lỗi.”

Còn người phụ nữ trung niên hai tay cũng ôm chặt Ưu Vô Song, nước mắt trên mặt sớm đã như mưa, con gái của bà ta, con gái bà ta yêu nhất, đêm hôm nay, sẽ mãi mãi rời xa bà ta.

Còn Tiêu Hận nhìn hai mẹ con ôm chặt lấy nhau, ánh mắt thoáng qua tia động dung, hẳn ta định nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng hóa thành tiếng thở dài không thể phát giác.

Chính trong lúc này, giáo sư Ưu cũng bước đến, nhìn hai người ôm lấy nhau, ánh mắt chứa đầy sự ai sầu nùng nặc, do dự một lúc, cuối cùng cũng mở miệng nói: “Lệ Thực, không phải đã nói là không để Tiểu Song đau lòng sao? Sao em lại ài.....”

Người phụ nữ trung niên ôm lấy Ưu Vô Song, nghẹn ngào nói: “Mạc Hiên, nó là con gái em a con gái em sao ông trời lại tàn nhẫn như vậy?”

Nói rồi, bà ta cứ nhiên lớn tiếng khóc.

Trong lòng Ưu Vô Song cay cay, nước mắt cũng lặng lẽ tuôn như suối, nàng ôm chặt lấy mẹ, lòng cũng một mảnh bi ai.

Giáo sư Ưu lặng lẽ nhìn hai mẹ con ôm nhau òa khóc, mắt cũng lấp láy nước mắt, qua một lúc sau, ông ta mới nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, sau đó cùng với Tiêu Hận nhìn nhau, sau đó mới bước lên trước tách hai mẹ con

ra, ôm người vợ khóc nức nở vào lòng, sau đó nói với Ưu Vô Song: “Tiểu Song, con theo bác sĩ Tiêu vào trong phòng đi, anh ta có chuyện muốn nói với con.”

Dứt lời, ông ta hạ quyết tâm, không nhìn về mặt không nở của Ưu Vô Song, ôm lấy vợ, vào trong phòng.

Ưu Vô Song nhìn theo hình bóng của ba và mẹ, không biết từ lúc nào, người ba vốn trẻ trung đẹp trai và người mẹ xinh đẹp dịu dàng đã già như vậy rồi?

Nước mắt nàng không khống chế được tuôn rơi, nàng không phải là đứa con gái hiếu thảo, nàng rất ích kỉ, ích kỉ chỉ lo cho bản thân mình mà trước nay chưa từng quan tâm qua cảm nhận của ba mẹ.

Tiêu Hạo lẳng lẳng nhìn Ưu Vô Song, qua một lúc lâu, mới vỗ nhẹ vai Ưu Vô Song, nói: “Ưu cảnh quan, đi theo tôi.”

Nói rồi, hắn ta không đợi Ưu Vô Song nói gì, đã quay người đi vào căn phòng vốn dĩ thuộc về Ưu Vô Song.

Ưu Vô Song lần nữa nhìn cánh cửa phòng đóng chặt của ba mẹ, sau đó lau đi nước mắt trên mặt, cẩn thận cuốn bức tranh đó lại, sau đó cắn môi, bước vào trong phòng.

Căn phòng này, vốn dĩ là lúc nhỏ Ưu Vô Song sống, mãi cho đến khi mười tám tuổi, nàng mới dọn ra ngoài.

Nay đã qua nhiều nay, nhưng bài trí trong căn phòng này vẫn không có chút gì thay đổi, tất cả mọi thứ, vẫn ngăn nắp để yên tại vị trí của nó, căn phòng không nhiễm chút bụi, phẳng phất như nàng vẫn còn sống ở đây.

Điều duy nhất không giống là, căn phòng này bây giờ không mở đèn, mà chỉ đốt vô số cây nến, những ngọn nến ấy, khiến bóng người mờ ảo, ẩn hiện lộ ra tia thần bí.

Tiêu Hận đứng quay lưng với nàng, lặng lẽ đứng giữa căn phòng.

Nhìn mọi thứ ở đây, Ưu Vô Song bất giác có chút ngờ hoặc hỏi: “Bác sĩ Tiêu, đây là?”

Mâu đen của Tiêu Hận dưới ánh nến mờ ảo ấy phát ra tia sáng quỷ dị, hắc ta không quay đầu lại, mà quay lưng lại với Ưu Vô Song, lãnh đạm nói: “Ưu cảnh quan, cô hãy nằm lên giường đi.”

Ưu Vô Song nghe thấy lời của Tiêu Hận, khẽ sửng sốt, nàng mở miệng, muốn hỏi gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra, mà chỉ có chút do dự, làm theo lời dặn của Tiêu Hận, người và quần áo cùng nằm lên giường.

Và đúng vào lúc này, bên ngoài cửa sổ mở lớn, một vầng trăng sáng đến có chút chói mắt lúc này đang lặng lẽ treo ngoài cửa sổ, ánh sáng mà nó phát ra, chiếu đúng lên người Ưu Vô Song.

Sau khi Ưu Vô Song nằm lên giường, vốn dĩ muốn hỏi Tiêu Hận, những việc này là sao, nhưng nàng lại đột nhiên cảm thấy rất buồn ngủ, người nằm trên giường, hai mắt cơ hồ nặng đến nỗi không thể mở ra.

Và chính vào lúc này, Tiêu Hận đứng quay lưng lại với nàng bỗng nhiên quay người lại, dưới ánh sáng mờ ảo của ánh nến, mâu đen của hắc ta phát ra tia sáng quỷ dị, hắc ta nhìn chăm chăm Ưu Vô Song hai mắt nhắm nghiền, nằm trên giường, dịu dàng nói: “Ưu cảnh quan, cái gì cũng đừng nghĩ, mệt rồi thì ngủ đi, ngủ say rồi, cô sẽ trở về bên cạnh anh ta, anh ta cần cô.....”

Hai mắt nhắm chặt của Ưu Vô Song khẽ cử động, nhưng nàng lại không mở ra, nàng bất an cử động, khó khăn nói: “Ba mẹ con xin lỗi.”

Một giọt nước mắt, lăn dài trên má nàng, còn nàng, đã ngủ say đi, dưới ánh trăng sáng quỳnh di đến mức hơi quá đáng kia.

Cơ hồ cùng lúc, ngoài cửa truyền đến tiếng khóc đê nén của mẹ Ưu Vô Song, còn với tiếng thở nặng nề của giáo sư Ưu.

Và cũng trong lúc này, theo sau Ưu Vô Song ngủ say đi, việc quỳnh di cũng xảy ra, bức trong Ưu Vô Song ôm trong lòng, phút chốc hóa thành tro tàn, biến mất không còn hình bóng.

Tiêu Hận nhìn dung mạo đã ngủ say đi của Ưu Vô Song, khẽ thở dài, hắn ta từ từ quay người lại, lấy từ trên bàn ra một bức tranh từ từ mở ra, và trong bức tranh ấy, cư nhiên có người giống hệt như hắn ta, điều duy nhất không giống là, người trong tranh để tóc dài, một thân bạch bào bay bay, là cách ăn mặc của cổ nhân.

Và ở một góc của bức tranh, cổ dòng chữ nhỏ: Tây Diệm hoàng triều, năm 36, Tiêu Tịch lưu vu Quân sơn.

Ánh mắt Tiêu Hận thâm trầm, phảng phất như nhập định, và người nam tử trong tranh giống hệt như hắn ta, lại phảng phất như mỉm cười.

Chương 298: Lãnh Như Tuyết ta yêu chàng

Mệt quá.

Ưu Vô Song phảng phất như đã mơ một giấc mơ rất dài, trong giấc mơ, toàn thân nàng nhẹ bay, ở một nơi toàn là khói sương trắng, cái gì cũng không nhìn thấy, xung quanh đều là màu trắng, nàng không ngừng thử đi ra khỏi đó, nhưng bất kể nàng đi thế nào, cũng không thể đi ra khỏi đám mây trắng ấy.

Không biết qua bao lâu, nàng đột nhiên cảm thấy cơ thể mình bỗng nặng, đám mây trắng ấy biến mất, theo sau đó là cơ thể không còn nhẹ như bay nữa, mà trở nên nặng nề.

Cả người nàng phút chốc đau như bị kim đâm phải, khiến Ưu Vô Song không nhận được rên lên thành tiếng.

Cái rên này, khiến nàng phút chốc sững sờ, bởi vì, nàng nghe được tiếng của mình.

Tiếp theo đó là tiếng bước chân hỗn loạn, bên tai truyền đến âm thanh lo lắng của Vân Nhi: “Tiểu thư? Tiểu thư người tỉnh rồi à?”

Ưu Vô Song từ từ mở mắt ra, đập vào mắt là gương mặt nhỏ lo lắng của Vân Nhi. nhìn thấy Vân Nhi, trong lòng nàng mới nhẹ nhõm, nàng đã trở về rồi, đúng không?

Vân Nhi nhìn Ưu Vô Song lảng lảng nhìn mình, không dám xác thực nhỏ tiếng gọi lần nữa: “tiểu thư?”

Ưu Vô Song đang định nói gì, nhưng mới mở miệng, lại phát hiện cổ họng mình đang nóng như lửa, vừa khô vừa rát, cứ nhiên nói không ra lời, nàng chỉ có thể khẽ gật đầu, đang định gọi Vân Nhi đổ cho nàng ly nước, nhưng Vân Nhi vẻ mặt vui mừng quay người chạy ra ngoài.

Nhìn theo bóng dáng Vân Nhi, Ưu Vô Song bất giác lộ ra nụ cười khổ, nàng từ từ lắc đầu, ánh mắt rơi vào trướng màn quen thuộc trên mái giường.

Nàng quay lại rồi, nàng cuối cùng cũng quay lại rồi, nhìn mọi thứ quen thuộc xung quanh, trong lòng Ưu Vô Song ngoài cảm giác vui mừng, một cảm giác mất đi cũng từ từ dâng lên trong thâm tâm.

Nàng còn nhớ nước mắt trên mặt mẹ, và nỗi không nỡ trong mắt mẹ, Ưu Vô Song hít một hơi thật sâu, dùng tiếng nói cơ hồ nhỏ không nghe thấy lắm bẩm: “ba mẹ con xin lỗi, con gái bất hiếu, nếu như có kiếp sau con gái nhất định sẽ ở bên cạnh hai người tận hiếu.”

Một trận bước chân hỗn loạn truyền đến, Ưu Vô Song còn chưa nhìn rõ người đến, đã rơi vào một vòng tay ấm áp, bên tai truyền đến tiếng nói khàn đặc của Lãnh Như Tuyết: “Song Nhi nàng cuối cùng cũng tỉnh rồi.....”

Ngửi hơi thở quen thuộc ấy, trên mặt Ưu Vô Song lộ ra nụ cười, nàng từ từ ngẩng đầu, nhìn tuần nhan quen thuộc trước mắt: “Lãnh Như Tuyết, ta quay lại rồi.....”

Hai tay Lãnh Như Tuyết ôm chặt lấy vòng eo mảnh mai của nàng, áp sát nàng vào cơ thể cao to của mình, hắn đã kích động đến mức không nói nên lời, môi đen thâm trầm đầy vui mừng, tay hắn, khẽ run rẩy, nhẹ nhàng sờ vào khuôn mặt hơi trắng bệch của Ưu Vô Song, một lần rồi lại một lần, phảng phất như đang xác định sự tồn tại của nàng.

Trên mặt Ưu Vô Song mang nụ cười, hai tay nàng khẽ ôm lấy hắn, đầu nhẹ nhàng dựa vào lòng hắn, tham luyến hơi thở thuộc về hắn.

Cứ như vậy lặng lẽ ôm nhau qua một lúc lâu, Lãnh Như Tuyết mới từ từ in lên trán Ưu Vô Song một nụ hôn, sau đó mới thả lỏng nàng ra, vẫn ôm lấy eo Ưu Vô Song, khàn giọng nói: “Song Nhi, nàng đã hôn mê hơn năm tháng rồi, ta còn tưởng nàng sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa...”

Hơn năm tháng? Ưu Vô Song nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết bất giác sửng sốt, nàng ở thế kỉ 21 mới có bốn ngày, sao ở đây đã hơn năm tháng?

Đột nhiên, nàng nhớ lại bức tranh cổ mà mẹ nàng đưa nàng xem ở thế kỉ 21, trong lòng bất giác kích động, nàng vội đẩy Lãnh Như Tuyết ra, nói: “Lãnh Như Tuyết, mau đưa ta gương, đưa ta gương, mau.”

Đối diện với hành động đột ngột của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết bất giác sửng sốt, nhưng mà hắn không nói gì, lẳng lặng đi đến bàn trang điểm, lấy một chiếc gương đồng, đưa cho Ưu Vô Song, sau đó có chút ngờ hoặc nhìn nàng.

Tay Ưu Vô Song khẽ run rẩy, đón lấy gương đồng, sau đó hít một hơi thật sâu, mới nhìn vào trong gương, sau khi nàng nhìn rõ dung mạo trong gương, bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Đây là dung mạo thuộc về Ưu Vô Song kia, nàng trở lại rồi, vẫn như lần trước, là linh hồn trở lại, cơ thể không hề xuyên qua.

Nhìn dung mạo nghiêng thành trong gương, Ưu Vô Song không biết mình nên cảm thấy nên vui hay nên bi ai, thất vọng là không thể tránh, nhưng trong lòng vẫn thở phào nhẹ nhõm.

Trong giờ khắc này, trong lòng ngoài sự thất vọng nhạt nhòa kia, nàng càng cảm kích ông trời nhiều hơn, bởi vì, nếu như cơ thể nàng xuyên qua, nàng thật sự không dám đảm bảo, Lãnh Như Tuyết sẽ nhận ra nàng, vì dù sao, xuyên không, bất kể là ở đâu, đều là một việc khó tin.

Ngoài bản thân nàng từng trải nghiệm qua những việc này, người chưa từng trải qua đều sẽ không tin những việc này là thật!

Nhưng điều này đã không còn quan trọng, điều quan trọng là, nàng đã trở lại, nàng lần nữa trở lại nơi có hắn và con trai, nàng sẽ không rời khỏi, nàng muốn mãi mãi ở lại nơi này, bên cạnh hắn và con trai, bởi vì, cả đời này, họ là người nàng yêu nhất.

Nghĩ tới đây, Ưu Vô Song nở nụ cười hạnh phúc, nàng tiện tay bỏ chiếc gương trong tay xuống, lần nữa sà cơ thể nhỏ bé vào vòng tay ấm áp của Lãnh Như Tuyết, chủ động dâng lên nụ hôn, nhẹ nhàng hôn lên bờ môi mát rượi của hắn, nhẹ nhàng nói: “Lãnh Như Tuyết, ta yêu chàng”

Cơ thể co lớn của Lãnh Như Tuyết vì hành động đột ngột của nàng mà khẽ sững sờ trong giây lát, nhưng rất nhanh, ánh mắt hắn thoáng qua tia mừng rỡ, sau đó ôm chặt lấy nàng, cúi đầu hôn lên bờ môi mê người kia.

Chương 299: Nơi rất lâu về sau

Bốn năm sau.

Hoàng đế Tây Diệm băng hà, thất vương gia nhỏ nhất được lập làm thái tử, kế thừa hoàng vị.

Còn thất vương phi đầy ắp sắc màu kì tích trong mắt bách tính, cũng trở thành hoàng hậu duy nhất của Tây Diệm quốc kể từ khi khai quốc đến nay, không có tam cung lục viện, không có hậu cung phi tần, chỉ có một vị hoàng hậu, tập trung ba ngàn sủng ái tại một thân, vị hoàng hậu duy nhất.

Sự sủng ái độc nhất vô nhị này của hoàng đế, cũng lần nữa thêm một bút sắc màu truyền kì vào cuộc đời đầy truyền kì của nàng,

Hậu cung, cả nhà hoàng đế đang dạo chơi hoa viên nở rộ trăm hoa, Lãnh Niệm đã hơn tám tuổi đang dắt muội muội Lãnh Nhược Song, hưng phấn chạy ở phía trước.

Còn sau lưng họ, là Ưu Vô Song vẻ mặt giận dữ đang nghênh cái bụng to, còn Lãnh Như Tuyết thì vẻ mặt cẩn trọng, bồi cười.

Lãnh Nhược Song mới hơn ba tuổi, bàn tay nhỏ bị ca ca kéo, miệng hồng chu nói: “ca ca, tại sao chúng ta phải chạy? Nhược Nhược không muốn chạy, Nhược Nhược muốn mami bế.”

Lãnh Niệm ra sức kéo cơ thể nho nhỏ của Lãnh Nhược Song đi thêm mấy bước nữa, bộ dạng nít quỉ nói: “Muội không nhìn thấy mami bây giờ

đang nổi điên lên sao? Nếu như chúng ta quay trở về, nhất định sẽ trở thành thùng trút giận của mami”

Lãnh Nhược Song chớp chớp đôi mắt to, hỏi: “Ca ca, thùng trút giận là gì?”

Lãnh Niệm nói: “Chính là giống như phụ hoàng đấy, bị mami chửi đến không dám lên tiếng, còn phải bồi cười...”

Nói rồi, Lãnh Niệm đột nhiên quay đầu chỉ về phía Lãnh Như Tuyết, tiếp tục nói: “muội xem, bộ dạng bây giờ của phụ hoàng có phải rất khó coi không?”

Lãnh Nhược Song quay đầu lại, chăm chú liếc nhìn Lãnh Như Tuyết và Ưu Vô Song, sau đó vẻ mặt nghiêm túc quay lại nói với Lãnh Niệm: “Đúng a, mami thật đáng sợ, phụ hoàng thật đáng thương.”

Tiếng nói mà hai đứa bé cho là rất nhỏ, nhưng kì thực, tiếng nói lại rõ mồn một truyền đến tai Ưu Vô Song và Lãnh Như Tuyết.

Lãnh Như Tuyết không biết nên khóc hay nên cười nhìn con trai bảo bối và con gái bảo bối của mình, còn Ưu Vô Song lại tức đen mặt mắng hai đứa bé nắm tay nhau ở phía trước: “Lãnh Niệm, Lãnh Nhược Song, da hai đứa ngứa rồi à...”

Nghe thấy mẫu thân nổi điên, Lãnh Niệm kéo tay muội muội chạy không thấy bóng dáng, chỉ để lại Ưu Vô Song ngênh cái bụng to, giầy chân không có nơi phát tiết.

Lãnh Như Tuyết thấy Ưu Vô Song nổi giận, vội cẩn thận dìu nàng, an ủi nói: “Song Nhi, đừng giận, đừng tức giận làm hại cơ thể, cơ thể nàng bây giờ không chịu được sơ suất.”

Ưu Vô Song không vui lườm Lãnh Như Tuyết, không chút nể tình rút tay lại, tức giận nói: “Đều là tại chàng! Ta đã nói rồi, ta không muốn sinh, không muốn sinh! Lãnh Như Tuyết, nếu như lần sau chàng còn làm vậy, cả đời này đừng hòng động đến ta!”

Đối diện với cơn nổi điên của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết chỉ bồi cười, trong lòng tự an ủi, gần đây Song Nhi mang thai, tính khí tự khắc có chút nóng nảy, nhịn là được.

Kì thực, người thật sự khóc không ra nước mắt là Ưu Vô Song, bởi vì Lãnh Như Tuyết vì nàng mà giải tán tất cả các phi tử và tú nữ trong cả hậu cung, nhưng sau đó lại cả ngày dán lấy nàng, trong thời cổ đại này, ngoài những thảo dược khó mà nuốt kia ra, thì không có phương pháp tránh thai nào.

Còn Lãnh Như Tuyết lại không cho phép nàng uống những thuốc đó, hại nàng trong bốn năm gần gũi, sau khi sinh Lãnh Như Song, lại lần nữa mang thai!

Nàng thật sự không muốn sinh nữa, nàng không muốn thanh xuân của nàng đều lãng phí trong việc sinh hài tử này, nàng muốn xuất cung, đi xông pha giang hồ đi xem mã nam đi làm những việc mà một người xuyên không cần phải làm.

Nhưng Ưu Vô Song cúi đầu, nhìn cái bụng căng tròn của mình, không nhịn được trong lòng nổi điên!

Và may trong lúc này, không xa truyền đến tiếng gọi của Lãnh Niệm: “Mami, người mau lại đây”

Lãnh Như Tuyết liếc nhìn Ưu Vô Song sắc mặt không tốt, vội nói: “Song Nhi, Niệm Nhi đang gọi nàng kìa, có lẽ Niệm Nhi phát hiện được hoa gì đẹp đấy.”

Ưu Vô Song lần nữa lườm Lãnh Như Tuyết, sau đó đi về phía Lãnh Niệm.

Lãnh Như Tuyết cười trừ, vội vàng lên trước dìu nàng, hỏi: “Song Nhi, tại sao nàng lại dạy Niệm Nhi và Nhược Nhi gọi nàng là mami, chứ không phải mẫu thân?”

Nghe thấy lời Lãnh Như Tuyết, bước chân Ưu Vô Song khẽ ngừng, trên mặt đột nhiên lộ ra nụ cười quỷ dị, nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Lãnh Như Tuyết, nếu như ta nói, ta vốn dĩ không phải là người thuộc về nơi này, mà là một linh hồn bay đến từ một nơi rất xa, chàng có tin không?”

Lãnh Như Tuyết nghe thấy lời của Ưu Vô Song, khẽ sửng sốt, nhưng rất nhanh đã lộ ra nụ cười sùng nịnh, nói: “Ta tin! Bởi vì, Song Nhi của ta đặc biệt như vậy, chỉ là, Song Nhi, nàng không nói đùa với ta chứ?”

Ưu Vô Song không nhìn Lãnh Như Tuyết nữa, mà nhìn về phía bầu trời trong xanh, khẽ thở dài một tiếng, trên mặt lộ ra thần sắc hoài niệm trước kia, từ từ nói: “Lãnh Như Tuyết, ta không hề nói đùa, bất kể chàng có tin hay không, điều ta nói đều là sự thật, ta từ một nơi rất lâu về sau đến đây, ở nơi đó, có cha mẹ thương yêu ta, ở nơi đó của ta, có rất nhiều thứ nơi này các người không có, còn nữa, trẻ con ở nơi đó, đều gọi cha mẹ là daddy và mami, ý cũng chính là phụ thân và mẫu thân.”

Lãnh Như Tuyết nhìn vẻ mặt thất vọng của nàng, không giống như đang đùa với hắn, trong lòng bất giác ngờ hoặc, không nhịn được hỏi: “Song Nhi, nhưng nàng rõ ràng là nữ nhi của Ưu thừa tướng, sao lại đến từ nơi khác được?”

Chương 300: Bức họa của Tiêu Tịch

Ưu Vô Song quay đầu lại cười, nhìn Lãnh Như Tuyết, nói: “Lãnh Như Tuyết, nếu như ta nói linh hồn ta không phải của thể xác này thì sao? Chàng có tin không?”

Nhìn nụ cười tươi như hoa của Ưu Vô Song, Lãnh Như Tuyết bất giác cảm thấy chuyện khó có thể tin, nhưng lại không biết tại sao, vô thức gật đầu, có lẽ, trong thâm tâm hẳn, cũng cảm thấy, người nữ tử thông minh khả ái như Ưu Vô Song, có lẽ thật sự không thuộc về nơi này chăng?

Ưu Vô Song thấy Lãnh Như Tuyết tin lời nàng, nụ cười trên mặt càng tươi, nàng đưa tay, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay Lãnh Như Tuyết, cười nói: “Lãnh Như Tuyết, chàng muốn biết bộ dạng vốn dĩ của ta không?”

Lãnh Như Tuyết từ từ gật đầu, nhưng trong phút chốc, lại lắc đầu, đột nhiên dang tay, ôm chặt lấy Ưu Vô Song, ngữ khí có chút hoang mang nói: “Song Nhi, chỉ cần nàng ở bên cạnh ta là được, đừng đi...”

Trong lòng Ưu Vô Song bỗng ấm áp, nhẹ nhàng dựa đầu lên vai Lãnh Như Tuyết, nhìn đám mây trắng trên bầu trời, dịu dàng nói: “Ngốc, ta đã trở về, cả đời này cũng sẽ bên cạnh chàng, ta sẽ không rời khỏi. Ta chỉ là muốn, muốn để chàng biết hình dáng thật sự của ta, Như Tuyết, không lẽ chàng không muốn biết sao?”

Lãnh Như Tuyết đang định trả lời, nhưng đúng vào lúc này, tiếng gọi kinh ngạc của Lãnh Niệm lần nữa truyền đến: “Phụ thân?”

Ưu Vô Song và Lãnh Như Tuyết nghe thấy tiếng gọi cùng ngẩn đầu lên nhìn, chỉ thấy nơi cách họ không xa, Tiêu Tịch một thân bạch y bay phất phới, lúc này đang đứng giữ rừng hoa, trên dung nhan tuần mĩ vẫn là nụ cười nhàn nhạt ấy, còn trong vòng tay y, lúc này đang bế Lãnh Nhược Song.

Ưu Vô Song nhìn thấy Tiêu Tịch, vẻ mặt bất giác vui mừng, nhanh chân đi về phía y, mừng rỡ nói: “Tiêu Tịch, sao huynh lại đến đây?”

Tuần nhan của Lãnh Như Tuyết trầm hẳn, nhanh chân lên trước, lần nữa kéo Ưu Vô Song vào lòng, nói: “Song Nhi, cẩn thận, đừng quên đứa bé trong bụng nàng.”

Ưu Vô Song vô nại lờm Lãnh Như Tuyết, đưa tay đẩy nhẹ hẳn một cái, thấy đẩy không ra, cũng thôi, quay đầu mỉm cười với Tiêu Tịch oán trách nói: “Tiêu Tịch, sao mấy năm nay huynh không đến thăm ta?”

Tiêu Tịch mỉm cười, gạt đầu với Lãnh Như Tuyết: “thảo dân Tiêu Tịch, tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương!”

Ưu Vô Song khẽ sững sốt, rất nhanh đã cười thành tiếng, nói: “Tiêu Tịch, ở đây chỉ có chúng ta, huynh hà tất đa lễ? Trước kia, đâu thấy huynh đa lễ như vậy, không lẽ qua mấy năm, huynh cũng thay đổi rồi?”

Đối diện với lời cười nhạo của Ưu Vô Song, Tiêu Tịch chỉ cười mà không nói gì, y nhẹ nhàng xoa xoa đầu Lãnh Nhược Song, qua một lúc, mới nói với Ưu Vô Song: “Nương nương, phía trước họa sư trong cung đang họa tranh, hôm nay Tiêu Tịch đúng lúc đến đây, chi bằng vẽ cho hoàng thượng và nương nương một bức?”

Ưu Vô Song nghe thấy lời Tiêu Tịch, lòng khẽ sững sốt, nàng bất giác nhớ lại lúc ở thế kỉ 21, bức tranh khi ấy nhìn thấy, nghe Tiêu Hạo nói là có nguồn gốc từ chính tay nàng, không lẽ, đây là sự thật?

Chính trong lúc Ưu Vô Song trầm tư, lại nghe tiếng cười của Lãnh Như Tuyết nói: “Sớm đã nghe Tiêu Tịch văn võ y thuật rất giỏi, nhưng lại không biết người cũng tinh thông họa ý, nếu đã như vậy, trẫm lại muốn xem xem, họa công của người thế nào?”

Nói rồi, Lãnh Như Tuyết đã cao giọng phân phó cung nhân chuẩn bị bút mực, cùng tất cả họa cụ.

Và mọi thứ rất nhanh đã được chuẩn bị xong, Lãnh Như Tuyết ôm Ưu Vô Song vào lòng, sau đó cười nói với nữ nhi cách đó không xa: “Niệm Nhi, Nhược Nhi, mau lại đây.”

Niệm Nhi rất nhanh đã chạy bước nhỏ đến, chui vào lòng Ưu Vô Song, còn Lãnh Nhược Song lúc này tuy đã được Tiêu Tịch từ trong vòng tay đặt xuống đất, nhưng vẫn bám lấy Tiêu Tịch, chu chiếc miệng nhỏ, nói với Lãnh Như Tuyết: “Phụ hoàng, Nhược Nhi không qua, không qua đâu!”

Lãnh Như Tuyết cũng không miễn cưỡng, hắc cười nhẹ một tiếng, cười nói với Ưu Vô Song: “Song Nhi, xem ra Nhược Nhi bảo bối của trẫm rất thích Tiêu Tịch.”

Trong lòng Ưu Vô Song kích động, bởi vì, nàng biết, trong bức họa ở thế kỉ 21, không hề thấy nữ nhi, trên bức họa ấy, chỉ có nàng và Lãnh Như Tuyết, còn có con trai.

Còn con trai, cũng giống như lúc này, chui trong lòng nàng, và nàng hôm nay, cũng đúng lúc mặc bộ y phục màu tím nhạt, sau lưng, là chiếc ghế do cung nhân lan lợi mang đến, nếu như lúc này, nàng và Lãnh Như Tuyết ngồi lên chiếc ghế, vậy thì, không khác gì cảnh trong bức tranh ấy.

Không lẽ, bức tranh ấy, chính là vẽ ở đây sao? Người vẽ cho họ, chính là Tiêu Tịch? Nhưng mà, bộ dạng trong tranh của nàng rõ ràng là của thế kỉ 21, đây lại là việc gì?

Trong lúc Ưu Vô Song trầm tư không hiểu, Lãnh Như Tuyết đã kéo nàng ngồi lên ghế, còn Niệm Nhi, cũng rất nhanh chui vào lòng nàng.

Tiêu Tịch ở đối diện cũng đã bắt đầu vẽ, Lãnh Nhược Song bám lấy y không buông cũng ngoan ngoãn đứng bên cạnh y, một đôi mắt to nhỏ, tròn to nhìn theo, nhìn Tiêu Tịch đang chăm chú vẽ.

Đại khái qua thời gian một tách trà, Tiêu Tịch nhẹ nhàng đặt bút mực trong tay xuống, cười nói: “xong rồi.”

Còn Lãnh Nhược Song lúc này đột nhiên chỉ vào bức họa bằng giọng trẻ con nói: “Mami không có mặt, mami không có mặt.”

Nghe thấy lời của Lãnh Nhược Song, Lãnh Như Tuyết nhanh chóng bước qua đấy, khi ánh mắt hần chạm vào bức tranh, tuần nhan bất giác trầm xuống, nhìn Tiêu Tịch nói: “Đây là việc thế nào?”

Tiêu Tịch chỉ mỉm cười một cái, thuận tay bế Lãnh Nhược Song lên, nhìn Lãnh Như Tuyết nói: “Hoàng thượng không cần lo lắng, bức họa này, cần phải do hoàng hậu đích thân hoàn thành.”

Ưu Vô Song khẽ sửng sốt, nhưng trong phút chốc bỗng hiểu ra ý Tiêu Tịch, trên mặt nàng nhướn nụ cười, đi nhanh về trước, cầm lấy cây viết lông Tiêu Tịch vừa đặt xuống, sau đó chăm chú khởi sắc.

Chương 301: Kết thúc —- hạnh phúc

Khi Ưu Vô Song còn học đại học ở thế kỉ 21, vì hứng thú, đã từng đi học quốc họa, cho nên, những thứ này không thể làm khó nàng.

Và nàng bây giờ, cuối cùng cũng hiểu, bức tranh ở thế kỉ 21 là sao rồi.

Họa công của nàng so với Tiêu Tịch, tự nhiên không thể sánh bằng, nhưng nếu như bảo nàng vẽ gương mặt đã nhìn hết hai mươi mấy năm của mình ở thế kỉ 21, nàng vẫn có thể không phí chút sức lực, vẽ ra được.

Rất nhanh, dưới ánh mắt kinh ngạc của Lãnh Như Tuyết, Ưu Vô Song đã hoàn thành nét vẽ cuối cùng, sau đó hít một hơi sâu, đặt cây bút trong tay xuống, đứng dậy.

Lãnh Như Tuyết nhìn người trong tranh, ánh mắt chứa đựng sự kinh ngạc và không dám tin, qua một lúc lâu, mới nhìn Ưu Vô Song, hỏi: “Song Nhi, đây là việc gì? Nàng ta....nàng ta là ai?”

Ưu Vô Song mỉm cười, vùi nhẹ vào lòng Lãnh Như Tuyết, cười nói: “Như Tuyết, đây chính là bộ dạng của ta ở nơi đó, đây là hình dạng thật sự của ta, sao? Có phải là rất xấu?”

Nói rồi ánh mắt Ưu Vô Song rơi vào bức tranh của mình, trong bức tranh này, nàng đã mỹ hóa mình không ít, nếu như Lãnh Như Tuyết dám nói xấu, nàng nhất định sẽ siết chết hắn!

Lãnh Như Tuyết sửng người nhìn người nhân nhi xa lạ trong tranh, nhưng cuối cùng hắn vẫn có thể từ trong mắt nàng ta, nhìn thấy ánh mắt quen thuộc của Ưu Vô Song, không lẽ, những gì Song Nhi nói là thật sao?

Nàng thật sự đến từ một nơi kì lạ? Đây mới chính là hình dạng thật sự của nàng?

Chính trong lúc Lãnh Như Tuyết nhìn bức tranh mà xuất thần, Tiêu Tịch lại nhìn bức tranh nói với Ưu Vô Song: “Hoàng hậu nương nương đẹp là tại thân, chứ không tại dung mạo, cho nên, hoàng hậu nương nương không cần quá để tâm.”

Lời nói của Tiêu Tịch, cũng khiến Lãnh Như Tuyết hồi thần, hẩn nhẹ nhàng ôm Ưu Vô Song vào lòng, nhẹ nhàng nói: “Bất kể thế nào, chỉ cần nàng là Song Nhi là được, Song Nhi, hứa với ta, sau này không được rời ta”

Ưu Vô Song chỉ cảm thấy trong lòng mình có một đóa hoa đang dần dần nở rộ, cả người phút chốc thở phào nhẹ nhõm, nàng nhẹ nhàng ôm lấy Lãnh Như Tuyết, nhỏ tiếng thì thầm: “Ta nói rồi, sau này ta sẽ không rời xa chàng.”

Tiêu Tịch lẳng lặng nhìn hai người ôm lấy nhau, khóe môi cong lên nụ cười yên tâm nhưng thất vọng, y bước lên trước, nhẹ nhàng cuộn bức tranh lại, sau đó nói với Lãnh Như Tuyết: “Hoàng thượng, bức họa này, có thể ban cho Tiêu Tịch không?”

Lãnh Như Tuyết khẽ sửng người, đang định nói, nhưng lại nghe tiếng nói nhỏ của Ưu Vô Song: “Cho huynh ấy đi.”

Lãnh Như Tuyết tuy không biết Ưu Vô Song sao lại bảo hẳn ban bức tranh cho Tiêu Tịch, nhưng mà vẫn là gật đầu.

Tiêu Tịch khẽ mỉm cười, ánh mắt có chút phức tạp nhìn Ưu Vô Song, cẩn thận thu bức tranh lại, sau đó nhẹ nhàng xoa xoa Lãnh Như Song ngoan ngoãn chui trong lòng y, nói: “Hoàng hậu nương nương, Tiêu Tịch

còn có một yêu cầu mạo muội, có thể để Tiêu Tịch dẫn tiểu công chúa rời khỏi hoàng cung?”

Nhìn con gái bầu bĩnh của mình, ánh mắt Ưu Vô Song chứa đựng không nổi, nhưng nàng lại nhìn thấy ý bị thâm trường trong mắt Tiêu Tịch, dù lòng nàng cực kì không nổi, nhưng giờ cũng đã hiểu, tất cả đều là ý trời, không phải điều nàng có thể ngăn cản được, cho nên, nàng vẫn cố nhịn đau gạt gạt đầu.

Sau đó ánh mắt rơi vào khuôn mặt ngây thơ của nữ nhi, nhẹ nhàng hỏi: “Nhược Nhi, để còn cùng Tiêu thúc thúc rời xa mami và phụ hoàng, con có đồng ý không?”

Cái đầu nhỏ của Lãnh Nhược Song chăm chú suy nghĩ, đột nhiên dang cánh tay nho nhỏ vúi lấy Tiêu Tịch, bằng giọng trẻ con nói: “Mami, Nhược Nhi thích y, Nhược Nhi muốn ở cùng y.”

Ưu Vô Song không nói được gì, xem ra, tất cả đều là ý trời, nữ nhi mới ba tuổi, lần đầu gặp Tiêu Tịch, lại nguyện ý rời xa cha mẹ mình, cùng y rời khỏi. Tất cả, không lẽ sớm đã định sẵn trong âm thầm?

Lãnh Như Tuyết lại không tán thành liếc nhìn Ưu Vô Song, khẽ chau mày nói: “Song Nhi, Nhược Nhi còn nhỏ, sao nàng có thể để Nhược Nhi rời cung?”

Ưu Vô Song cười khổ, nhìn nữ nhi, nhẹ nhàng nói: “Như Tuyết, không phải chính bản thân Nhược Nhi đồng ý sao?”

Lãnh Như Tuyết muốn nói lời ngăn cản, nhưng lại nghẹn trong cổ họng, một câu cũng không nói ra được, tất cả mọi thứ hôm nay, đều rất quý dị, tuy hấn luyện tiếc nữ nhi, nhưng theo hấn biết thì Tiêu Tịch không phải là

người sẽ làm ra chuyện làm khó người khác, y làm như vậy, nhất định có đạo lí của y.

Hơn nữa, hẳn phát hiện, nữ nhi mình, cứ như trời sinh có nhiều hơn một phần gần gũi với Tiêu Tịch, từ khi Tiêu Tịch xuất hiện, Nhược Nhi đã ở cạnh Tiêu Tịch không chịu rời khỏi.

Ưu Vô Song lần nữa liếc nhìn con gái, sau đó ánh mắt rơi lên gương mặt Tiêu Tịch, nhìn y, nhẹ nhàng nói: “Tiêu đại ca, sau này Nhược Nhi nhờ cả vào huynh! Nếu như sau này có thời gian, huynh nhất định phải đưa Nhược Nhi về cung...”

Tiêu Tịch khẽ gật đầu, đôi tay bế Lãnh Nhược Song khẽ siết chặt, sau đó khẽ gật đầu với Lãnh Như Tuyết như lời chào, liền quay người lớn bước rời khỏi, thân ảnh cao to ấy, từ từ biến mất trong rừng hoa, sau đó trở nên mơ hồ.

Ưu Vô Song chỉ cảm thấy sống mũi cay cay, một giọt nước mắt từ từ lăn dài trên má, còn điều lộ ra trên mặt, lại là nụ cười hạnh phúc như có như không.

Có lẽ, đây chính là hạnh phúc thuộc về nữ nhi? Tất cả, trong âm thầm sớm đã định sẵn, không phải sao? Nàng tin rằng nữ nhi sau này sẽ hạnh phúc, nhất định.

Dưới ánh sáng mặt trời, trong rừng hoa, Ưu Vô Song nhẹ nhàng dựa vào vai Lãnh Như Tuyết, lặng lẽ nhìn theo hướng khuất xa của Tiêu Tịch, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy con trai ở trước người, trên mặt cuối cùng nở nụ cười yên tâm.

Chương 302: Phiên ngoại của Tiêu Tịch — – kết thúc của sứ mệnh

(1)

Quân sơn.

Trước ngôi nhà trúc giản dị, Tiêu Tịch một thân bạch y, đang đứng trước gió, nhìn tịch dương đằng xa, gương mặt tuấn mỹ đẹp tựa điêu khắc.

Ánh mắt y lãnh đạm, nhưng lại mang một tia quyến luyến và thất vọng nói không nên lời.

Y, đã hoàn thành sứ mệnh cuối cùng của y, đưa nữ nhi của nàng ra khỏi hoàng cung, lưu lại bên mình học nghệ, còn y, cũng bắt đầu từ thời khắc ấy, đã xa rời cuộc sống của nàng, biến mất bên cạnh nàng.

Chiếu theo di ngôn của sư phụ để lại, y đã hoàn thành việc mà sư phụ và tổ sư gia chưa hoàn thành. Tiếp sau đây, y chỉ cần ở lại Quân sơn, nuôi dưỡng nữ nhi của nàng lớn nên người là được.

Còn đối với việc tổ sư gia tại sao từ trăm năm trước lại biết nàng có một nữ nhi, tại sao muốn y làm như vậy, điểm này, đã không còn quan trọng nữa, điều quan trọng là, y cuối cùng đã có thể buông xuôi tất cả, buông xui trái tim yêu nàng mà lạnh lùng hoàn thành di ngôn của tổ sư gia.

Nhớ lại lần đầu gặp mặt nàng, nàng thân mặc nam trang, nhưng lại đẹp kinh người, có lẽ, chính vào lúc ấy, trái tim luôn đậm bạc của y, đã vì nàng mà rung động chẳng?

Về sau đến Lăng Phong huyện, y biết y không thể yêu nàng, nhưng vẫn không thể khống chế được trái tim của mình mà cố chấp yêu nàng.

Những ngày tháng ở Lăng Phong huyện, y đối với thái độ thi thoảng lộ ra vẻ kiêu sa của nàng, bất giác rung động, thậm chí trái tim luôn không biết tình là gì cũng vì từng cái liếc mắt từng nụ cười của nàng mà dao động.

Mãi cho đến khi Lãnh Như Tuyết xuất hiện, y mới tựa như bị sét đánh tỉnh, sự xuất hiện của Lãnh Như Tuyết, đã nhắc nhở y một sự thật, nàng, cuối cùng cũng chỉ thuộc về Lãnh Như Tuyết, người nam nhân xuất thân cao quý, tuấn mã đến mức khiến người ta ganh tị.

Nếu như Lãnh Như Tuyết đã đuổi theo đến Lăng Phong huyện, vậy thì, chính là lúc y rời khỏi, nhưng khi y nghe thấy tiếng tranh cãi trong phòng của nàng với Lãnh Như Tuyết, y cuối cùng vẫn không khống chế được bản thân, cố ý bước vào.

Nhưng trong giây phút bước chân vào gian phòng ấy, y đã hối hận, bởi vì, những gì y nhìn thấy, cứ như là hai phu thê đang đấu khẩu, đúng vậy, họ vốn dĩ là phu thê, dù cho nàng đã bị Lãnh Như Tuyết từ, nhưng sau này, nàng vẫn định sẵn là thê tử của hắn là vương phi của hắn!

Cho nên, y lẳng lặng lui đi.

Nhưng, dù cho như vậy, khi đứng ngoài cửa y nghe thấy nàng tức giận nói nàng thích y, trái tim của y, vẫn không thể khống chế mà rung động kịch liệt.

Y không còn khống chế được mình, lần nữa bất chấp tất cả bước vào trong.

Khi nhìn thấy vết bạt tay đỏ sừng trên mặt nàng, lòng y cư nhiên có cơn phẫn nộ không thể hình dung, y cơ hồ suýt nữa không khống chế được mình, ra tay với Lãnh Như Tuyết.

Và rất nhanh, nộ khí của y lại vì hành động đột nhiên của nàng mà biến mất, y không ngờ, nàng lại sà vào lòng y trước mặt Lãnh Như Tuyết.

Cảm nhận được cơ thể nhỏ bé của nàng bất lực khẽ run rẩy, y biết nàng đang khóc, y rất muốn dịu dàng ôm lấy nàng, lau đi nước mắt trên mặt nàng, an ủi nàng, nhưng y miễn cưỡng nhẫn nhịn.

Y cố ý để bản thân mình tỏ ra rất bình tĩnh, nhưng trái tim vì nàng mà kích động kịch liệt, đã bán đứng y.

Hành động của y đã chọc giận Lãnh Như Tuyết, y không nên như vậy, y không nên xuất hiện, nhưng y vẫn làm như vậy, y không đẩy nàng ra, bởi vì, trong lòng y không nỡ.

Biết mình làm như vậy sẽ khiến hiểu lầm giữa nàng và Lãnh Như Tuyết càng thêm sâu, nhưng y vẫn ích kỉ mà làm thế.

Cuối cùng, Lãnh Như Tuyết tức giận mà rời khỏi, nhưng trong ánh mắt nàng lại hiện rõ sự thất vọng.

Trong lòng nàng cuối cùng vẫn yêu Lãnh Như Tuyết, chỉ là, có lẽ ngay cả nàng cũng không biết mà thôi.

Sự thất vọng trong mắt nàng, khiến y đau lòng, y muốn an ủi nàng, nhưng cuối cùng vẫn chỉ có thể lặng lẽ rời khỏi nàng, bởi vì, y biết, nàng cuối cùng vẫn không thuộc về y.

Y tưởng rằng, sau khi xa cách ở Lăng Phong huyện, trái tim của y sẽ có thể dần dần quên đi nàng, nhưng, y đã sai, y thông minh một đời, vận sự có thể đoán trước được, nhưng duy chỉ không thể nhìn rõ được vận mệnh của nàng, cũng không thể thấy được của chính mình.

Và sợi tơ tình đối với nàng, cũng bắt đầu quấn chặt tim y, y càng muốn quên, lại càng quấn chặt hơn.

Lần nữa gặp mặt ở Quân sơn, người hộ tống nàng đến chính là Lãnh Như Tuyết, nhưng, lúc ấy, nàng và hắn hiển nhiên là yêu thương nhau, y chỉ có thể lảng lạng dõi theo nàng, và lặng lẽ đè nén mối tình đối với nàng ở sâu trong đáy lòng.

Y biết, y và nàng sẽ còn tiếp tục gặp mặt, mãi cho đến khi nàng thật sự trở về bên cạnh Lãnh Như Tuyết, trở thành hoàng hậu của hắn, sứ mệnh của y mới kết thúc.

Dù cho y biết người nàng yêu không phải là y, nhưng y vẫn không hối hận, trong năm năm và nàng nương tựa lẫn nhau, là khoảng thời gian hạnh phúc nhất đời này của y.

Y biết sẽ có một ngày, nàng sẽ theo con đường mà vận mệnh an bài trở về bên cạnh Lãnh Như Tuyết, trở thành hoàng hậu của hắn, nhưng y có thể lảng lạng bên cạnh nàng năm năm, y đã mãn nguyện rồi.

Ngày đó, cuối cùng vẫn đến, khi Lãnh Như Tuyết tìm đến y, y đã hiểu, là thời khắc nàng trở về bên cạnh hắn, cho nên, y đã lựa chọn lảng lạng rời khỏi, trong thời khắc rời khỏi, y đã rơi giọt lệ đau khổ duy nhất đời này.

Khi giọt lệ ấy rơi trên bàn tay y, y mới phát hiện, nàng đã hoàn toàn đi ra khỏi cuộc sống của y, trở về vòng tay thật sự thuộc về nàng.

Nàng không còn cần sự bảo bọc của y, bởi vì, y có người nàng yêu che chở cho nàng, nàng sẽ không còn chịu bất kì một chút ủy khuất nào.

Chương 303: Phiên ngoại của Tiêu Tịch — – kết thúc của sứ mệnh

(2)

Tịch dương từ từ xuống núi, ở không trung phía tây, chứa đầy ánh hoàng hôn sáng chói, ánh sáng bảy sắc ấy, soi vào cơ thể cao lớn của Tiêu Tịch, mỹ lệ chói mắt tựa như tình yêu của y đối với nàng, nhưng lại như sao băng thoáng qua trong phút chốc.

Còn lại, chỉ là hồi ức từng đẹp đẽ trong tâm trí y.

Nhìn ánh hoàng hôn đỏ rực như lửa ở chân trời, khóe môi Tiêu Tịch nở một nụ cười lãnh đạm.

Sau lưng truyền lại tiếng bước chân nhẹ, một cơ thể nho nhỏ, mềm mại sà vào lòng y.

Tiêu Tịch nhẹ nhàng bế tiểu nhân nhi dậy, dịu dàng xoa xoa mái tóc mềm mại của tiểu nhân nhi, dịu dàng nói: “Nhược Nhi, sao con dậy sao?”

Lãnh Nhược Song ngẩng gương mặt nhỏ lên, ngược mắt vừa tỉnh giấc nhìn Tiêu Tịch, bằng giọng trẻ con hỏi: “Sư phụ, người đang nghĩ gì vậy? Là đang nhớ Nhược Nhi sao?”

Tiêu Tịch cười, y nhẹ nhàng xoa mái tóc Lãnh Nhược Song, cười nói: “Sư phụ đang nghĩ một số việc.”

Lãnh Nhược Song nghiêng cái đầu nhỏ, lộ ra biểu hiện nửa hiểu nửa không, sau đó quay đầu nhìn về phía xa, đưa tay nhỏ chỉ về phía hoàng hôn

sáng rực như lửa, lớn tiếng nói: “Sư phụ, người nhìn kìa, đẹp quá! Đó là gì? Là mây sao?”

Tuấn nhan của Tiêu Tịch nhướn lên một nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Nhược Nhi, đó là hoàng hôn.”

Nhìn gương mặt nhỏ của Lãnh Nhược Song bị hoàng hôn nhuộm đỏ, trong lòng Tiêu Tịch bỗng vui vẻ, Lãnh Nhược Song không giống mẫu thân, ngược lại giống Lãnh Như Tuyết hơn, điểm duy giống Ưu Vô Song chính là đôi mắt, trong đôi mắt to chứa sự linh động giống hệt mẫu thân.

Có lẽ, lúc Ưu Vô Song còn nhỏ, cũng đáng yêu như Lãnh Nhược Song chăng?

Kì thực, đối với Lãnh Nhược Song, Tiêu Tịch luôn có một chút không hiểu, y đưa Lãnh Nhược Song rời khỏi là chỉ thị của tổ sư gia để lại, nhưng dù sao, Lãnh Nhược Song mới chỉ là một đứa bé chưa đầy bốn tuổi, lúc đầu y còn lo lắng, rời xa phụ thân mẫu thân mình, Lãnh Nhược Song sẽ khóc lóc.

Nhưng khi rời khỏi kinh thành, trên đường về Quân sơn, trên đường này, Lãnh Nhược Song cư nhiên rất ngoan, không khóc không náo, biểu hiện duy nhất giống một đứa bé chính là thích bám lấy y không buông, bất kể ở đâu, bất kể y đang làm gì, chỉ cần Lãnh Nhược Song dậy, sẽ bám lấy y.

Hơn nữa, trên đường đi, Lãnh Nhược Song rất ít nhắc đến phụ mẫu mình, càng không vì không gặp được phụ mẫu mà khóc náo.

Lãnh Nhược Song rất yên lặng và ngoan ngoãn, thực sự không giống như một đứa bé chưa đầy bốn tuổi, nhưng Lãnh Nhược Song thật sự lại là một đứa bé chưa đầy bốn tuổi.

Còn có một điểm, khiến y rất ngờ hoặc là, Lãnh Nhược Song trước nay không gọi y là thúc thúc (chỗ này chương trước ta xưng hô nhằm để Nhược Nhi gọi Tiêu Tịch là thúc thúc), trước khi y chưa thu nhận Lãnh Nhược Song làm đồ đệ, khi nói chuyện với hắn, Lãnh Nhược Song đều dùng người để xưng hô, mãi cho đến khi y nhận Lãnh Nhược Song làm đồ đệ, Lãnh Nhược Song mới đổi gọi y là sư phụ.

Nghĩ tới đây, Tiêu Tịch đột nhiên tự cười nhạo mình, y đang nghĩ gì vậy? Nhược Nhi tuy hành động khác với những đứa trẻ khác, nhưng lại không có nghĩa Lãnh Nhược Song không phải đứa bé, bất kể thế nào, Lãnh Nhược Song suy cho cùng cũng chỉ là một đứa bé chưa đầy bốn tuổi mà thôi.

Tịch dương rọi xuống dư quang cuối cùng, sau đó cũng lặn xuống núi, hoàng hôn giữa không trung cũng từ từ tan biến, sắc trời cũng dần dần tối đi.

Tiêu Tịch bế Lãnh Nhược Song, quay người, từ từ vào trong nhà.

Còn Lãnh Nhược Song nằm trong vòng tay y, sớm đã nhắm nghiền hai mắt, ngủ thiếp đi, đôi tay nhỏ của Lãnh Nhược Song, vẫn níu chặt lấy áo trước ngực Tiêu Tịch, trên gương mặt nhỏ, lộ tia ngọt lịm, hiển nhiên lúc này đang có giấc mơ ngọt ngào thuộc về một đứa bé.

Nhìn nụ cười ngọt trên gương mặt nhỏ của Lãnh Nhược Song, mâu đen đậm bạc của Tiêu Tịch lộ ra tia cười ôn nhu, tuấn nhan góc cạnh phân minh của y, từ từ lộ ra nụ cười nhạt.

Y nhẹ nhàng kéo bàn tay níu lấy áo y của Lãnh Nhược Song ra, sau đó động tác cực kì nhẹ nhàng đặt Lãnh Nhược Song về giường, sau đó đắp chăn dày cho Lãnh Nhược Song.

Trong rừng núi hoang dã, dù cho bây giờ đã là đầu hạ, nhưng mỗi khi vào đêm, nhiệt độ vốn dĩ ấm áp sẽ từ từ hạ thấp, nhiệt độ cũng trở nên cực kì thấp, Lãnh Nhược Song còn là một đứa bé, cho nên, Tiêu Tịch không thể không chuẩn bị một giường chăn cho Lãnh Nhược Song.

Khi tia hoàng hôn cuối cùng ở chân trời tan đi, cả sơn cốc phút chốc chìm vào u tối, Tiêu Tịch nóm đèn dầu, sau đó lẳng lặng ngồi trên ghế, nhìn ánh đèn âm tối, nhìn gương mặt ngủ say ngọt của Lãnh Nhược Song.

Trong phút chốc, trong lòng y đột nhiên cảm thấy ninh tĩnh vô cùng. Những việc trước kia, tựa như một giấc mơ, tuy vẫn rõ ràng trong kí ức của y, nhưng lại không thể quấy nhiễu tâm thần y.

Những thứ ấy, đã qua đi rồi, những việc đó, tựa như khói mây thoáng qua, bao gồm cả, tình cảm của y đối với nàng, trong giây phút lựa chọn hoàn toàn buông tay, lòng y, đã vì nàng mà đau, nhưng nay, còn lại chỉ là sự ninh tĩnh.

Có lẽ, đời người là như vậy, quá cố chấp, tất cả sẽ trở nên xấu xa, tựa như Lãnh Như Băng và Ưu Lạc Nhận u mê không tỉnh.

Và có lúc, buông tay, không phải lại có thể đổi lại bình lặng và hạnh phúc sao?

Giờ đây, Tiêu Tịch đột nhiên hiểu rõ, năm đó tại sao sư phụ thà ở lại sơn dã cô tịch, đến chết cũng không nguyện ý rời khỏi, trên đời nhiều phân ưu, khó được sư phụ nhìn thấu tất cả, cho nên dù ở thời khắc rời đi cũng bình tĩnh như vậy.

Nghĩ tới đây, lòng Tiêu Tịch bỗng sáng trong, thì ra, có thể yên tĩnh, lãnh đạm mà sống, cũng là một loại hạnh phúc.

Ở nơi sơn dã này, thoát ly tất cả tục thế, rời xa tất cả phân ưu ở đời, không có tình yêu oanh liệt, nhưng lại không có tất cả những phiền não của tục thế, ai lại có thể nói, đây không phải là một loại hạnh phúc?

Chương 304: Phiên ngoại của Lãnh Như Băng — – độc bạch (1)

Ta là đại hoàng tử của Tây Diệm, cũng là đương kim thái tử.

Mẫu phi của ta chính là đương kim hoàng hậu, cũng là người nữ nhân có quyền thế nhất hậu cung, nhưng mẫu phi lại không phải là người nữ nhân mà phụ hoàng yêu nhất.

Khi ta còn nhỏ, ta đã biết, phụ hoàng không yêu ta, người không yêu thương ta, đối với ta chỉ có nghiêm nghị, không có sủng ái.

Người trước nay chưa từng bế ta, nhưng luôn bế người đệ đệ nhỏ hơn ta ba tuổi Lãnh Như Tuyết.

Bởi vì, mẫu phi của Lãnh Như Tuyết, là phi tử người yêu nhất, dù cho người nữ nhân đó đã chết, người vẫn yêu hài tử mà bà ta sinh ra.

Nghe nói, khi ta còn rất nhỏ, phụ hoàng từng bế qua ta, bởi vì, ta là đứa con trai đầu tiên của người, nhưng nghe mẫu hậu nói, từ khi người nữ nhân ấy vào cung, người đã bắt đầu lạnh nhạt với mẫu hậu.

Mẫu hậu hận người nữ nhân ấy, khi ấy, ta còn rất nhỏ, không biết mẫu hậu tại sao hận bà ta, nhưng sau này, khi ta từ từ lớn lên, ta mới biết, mẫu hậu hận bà ta là vì phụ hoàng yêu bà ta.

Lúc Lãnh Như Tuyết còn rất nhỏ, người nữ nhân ấy đã chết, là mẫu hậu hại chết bà ta, ta tin rằng điểm này, phụ hoàng biết rõ, nhưng người không hề làm gì mẫu hậu, ngược lại vào năm ấy, lập ta làm thái tử.

Nhưng đối với hai đứa con trai của người nữ nhân ấy lại cực kì yêu thương, yêu thương có thừa, thậm chí, không cho phép mẫu hậu và ta đến gần họ nửa bước.

Sau khi ta từ từ lớn lên, ta bắt đầu hiểu ra, kì thực, phụ hoàng tuy không làm gì mẫu hậu, nhưng trong lòng người lại rất hận mẫu hậu, từ sau khi người nữ nhân ấy chết, người chưa từng đến thăm cung của mẫu hậu.

Người không hề làm gì mẫu hậu chẳng qua là vì nhà mẫu thân của mẫu hậu có thể lực không nhỏ trong triều. Người là hoàng đế, cho nên người không thể vì người nữ nhân mà mình yêu thương bị mẫu hậu hại chết mà phế đi ngôi vị hoàng hậu của mẫu hậu, nhưng người lại có thể lạnh nhạt với mẫu hậu, trong cung, một người nữ nhân bị trượng phu của mình lạnh nhạt mới là điều đáng thương nhất.

Ta không hận phụ hoàng đối xử với mẫu hậu như vậy, nhưng ta lại hận Lãnh Như Tuyết đoạt đi sự yêu thương của phụ hoàng mà vốn dĩ thuộc về ta, bởi vì hắn, phụ hoàng không còn sủng ái ta, bởi vì hắn, phụ hoàng mới lạnh nhạt với ta như vậy, nếu như không có hắn, ta có phải vẫn được sự chú ý của phụ hoàng?

Điều này, ta không biết, điều duy nhất ta biết chính là, ta hận hắn. Cho nên, ta luôn ngầm phá hoại những gì hắn có được.

Một lần vô ý biết được, hắn và cung nữ thân cận có tư tình, cơ hội như vậy, ta sao có thể bỏ lỡ được?

Ta cố ý đưa thái giám thân cận phụ hoàng đến đó trong lúc hắn và người cung nữ đó đang quấn quýt lấy nhau, quả nhiên, tên thái giám ấy đã bẩm báo với phụ hoàng những gì hắn ta nhìn thấy, phụ hoàng đại nộ, trong lòng ta thầm vui mừng, tưởng rằng từ nay về sau, phụ hoàng sẽ đối xử với ta như trước kia, lạnh nhạt với hắn, không còn sủng ái hắn nữa.

Nhưng ta đã sai, sau khi phụ hoàng biết được tư tình của hần với người cung nữ, chỉ vội vàng chỉ hôn người cung nữ đưa khỏi cung, đối với hần, vẫn sủng ái có thừa như trước.

Trong lòng ta không cam tâm, nhưng cũng không thể làm gì.

Ta từ từ lớn lên, ta đã trở nên trầm tĩnh đi rất nhiều, ta bắt đầu biết, những hành động nhỏ trước kia của mình, là không thể làm gì hần, hơn nữa, bởi vì chuyện lần ấy, không những không đã kích được hần, ngược lại còn khiến hần phảng phất như thay đổi thành một con người khác, bắt đầu đối chọi với ta ở trong triều đình.

Ta và hần, quan hệ cũng trở thành lửa với nước theo thời gian, và đại thần trong triều, trở thành công cụ lôi kéo của bọn ta.

Hần luôn gần gũi với Ưu Lạc Nhạn nữ nhi của thừa tướng Ưu Thành Minh, có tin tức truyền ra, hần đã đến phủ thừa tướng đề thân.

Ta đương nhiên không chịu thua kém, Ưu Thành Minh thân là thừa tướng, thế lực trong triều không thể xem thường, ta nào có thể bỏ qua cơ hội lôi kéo ông ta? Hần đến phủ thừa tướng đề thân sao? Vậy thì, ta cũng đi, ta muốn xem xem, Ưu Thành Minh lão hồ ly ấy làm sao cự tuyệt ta?

Hơn nữa, chính trong lúc này, một thiếu niên thần bí xuất hiện, dung mạo của y cực kì bình thường, nhưng trên người lại phát ra khí chất tựa như thần tiên.

Y nói với ta, muốn ta cưới đại nữ nhi từ nhỏ gốc gác của Ưu Thành Minh làm thái tử phi, bởi vì, con gốc đó chính là người định mệnh trong truyền thuyết.

Ta nghe lời nói của y, trong lòng bất giác cười lạnh, ta căn bản không tin y, ta hoài nghi y là người Lãnh Như Tuyết phái đến, hẳn cố ý muốn ta cưới một con ngốc làm phi, để thái tử ta trở thành trò cười của thiên hạ, ta sao có thể để hắn vừa ý?

Cho nên, trước khi thành thân, ta cho người đến thăm mua chuộc mẫu thân Ưu Lạc Nhận, bảo bà ta khuyên nữ nhi bà ta.

Quả nhiên, người nữ nhân đó vì tham vinh hoa phú quý, mẫu nữ hai người vì sau này có thể trèo lên địa vị càng cao quý hơn, trong ngày đại hôn, cố ý tự biên tự diễn một màn kịch hay lên nhằm kiêu hoa.

Ta đúng như ý nguyện cưới Ưu Lạc Nhận làm thái tử phi, còn Lãnh Như Tuyết cũng vì hôn sự này mà mất thể diện. Đây vốn dĩ là kết cục tốt đẹp nhất.

Nhưng, sự việc xảy ra sau đó, sự việc này, lại là việc làm mà cả đời này ta hối hận nhất.

Nếu như biết được, con ngốc khi ấy là nàng, vậy thì, ta tuyệt đối không làm như vậy, nhưng mọi việc hối hận đã muộn, là chính tay ta đẩy nàng vào tay Lãnh Như Tuyết.

Bởi vì hiếu kì, ta đêm khuya lẻn vào thất vương phủ, và vô tình gặp được nàng, nàng khi ấy đang hôn mê, ta không hề biết thân phận của nàng, bởi vì, nàng bị Lãnh Như Tuyết gián làm a hoàn, còn ta, cũng chẳng qua cho rằng nàng chỉ là một a hoàn không quan trọng trong thất vương phủ.

Nhìn vẻ yếu ớt của nàng dưới ánh trăng, dung mạo xinh đẹp nghiêng thành ấy, khiến cho người luôn lãnh mạc như ta, thần sai quỷ khiến mà cứu nàng, đồng thời, càng tùy ý để lại một mảnh vải trên gheo nàng.

Chương 305: Phiên ngoại của Lãnh Như Băng — – độc bạch (2)

Vốn dĩ, chỉ là hành động nhằm chán nhất thời, thuận tay để lại mảnh vải, chỉ là hứng thú nhất thời của ta, rất nhanh ta đã quên người a hoàn hôn mê trong thất vương phủ kia, vì dù sao, đó cũng chỉ là một a hoàn, dù cho nàng được thị vệ tâm phúc của Lãnh Như Tuyết — Ngạo Phong đích thân đưa về phòng, cũng chẳng qua là một a hoàn, đối với đại kế của ta, cũng không có ảnh hưởng gì, càng không có giá trị lợi dụng gì!

Vốn dĩ tưởng rằng việc này sẽ qua đi như vậy, nhưng mấy ngày sau, ta lại nhận được mệnh lệnh của phụ hoàng, bảo ta đi tìm Lãnh Như Phong cự hôn kia về cung.

Ta biết, Lãnh Như Phong lúc này đang trốn trong thất vương phủ, còn ta, trong ngày đại hôn đã chiếu tướng Lãnh Như Tuyết một bàn, còn chưa đi xem kịch hay, cơ hội như vậy, ta sao có thể bỏ qua?

Cho nên, sau khi ta nhận được mệnh lệnh của phụ hoàng, rất nhanh đã đưa thị vệ đến thất vương phủ.

Nếu như ta biết được, lần đi thất vương phủ này sẽ gặp nàng, sẽ khiến bản thân ta hối hận cả đời, vậy thì ta sẽ tuyệt đối không đi.

Nhưng trên đời này không có thuốc hối hận, lần ấy ta đến đó, và gặp được nàng, người a hoàn trong đêm tuyết ta tùy ý cứu không lâu trước, quả gặp mặt của nàng rất đặc biệt, đặc biệt đến nỗi, lần nữa gặp lại ta, cả người vô ý sà vào lòng ta.

Nếu như không phải nhìn thấy mấy con chó to hăm hăm sau lưng nàng, ta còn tưởng rằng đây là một màn mỹ nhân kế do chính tay Lãnh Như Tuyết bày bố.

Nhưng, đây không phải, bởi vì, ta nghe thấy Lãnh Như Tuyết trầm mặc gọi ra tên nàng, nàng không phải a hoàn, nàng chính là đại nữ nhi từ nhỏ gốc nghề của Ưu Thành Minh, vương phi của Lãnh Như Tuyết.

Nghe thấy lời của Lãnh Như Tuyết, ta giật nảy mình, cả kinh thành này ai cũng biết, đại nữ nhi của Ưu Thành Minh không những từ nhỏ gốc nghề, càng xấu xí như ác quỷ, người nữ tử đẹp linh động, đẹp đến nghiêng thành này chính là con gái trong miệng mọi người?

Không những ta, ngay cả Lãnh Như Phong bên cạnh cũng hiển nhiên cực kì kinh ngạc, và không biết tại sao, khi ta nhìn thấy nàng hạ giọng cúi người, trong lòng rõ ràng là cực kì hồ thẹn nhưng vẫn tỏ ra như không có gì, lúc nàng cãi nhau với Lãnh Như Tuyết, trái tim lạnh băng của ta, phút chốc dịu lại hẳn.

Ta có hứng thú rất lớn đối với nàng, trong phút chốc, ta cư nhiên có ý niệm hoang đường muốn ** (bị mất hai chữ này) cùng Lãnh Như Tuyết.

Nhìn vẻ mặt của Lãnh Như Tuyết, hẳn hiển nhiên đối với nàng không tốt, nhưng người phát hiện cái đẹp của nàng, lại không phải chỉ có ta, tên Lãnh Như Phong kia, ánh mắt nhìn nàng cũng thoáng tia sáng ám muội, hẳn ta muốn làm gì? Không lẽ hẳn ta cũng thích đệ muội của mình sao?

Trong lòng ta cười lạnh, một màn kịch hay, không phải sắp bắt đầu rồi sao?

Trở về phủ thái tử, trong lòng ta cư nhiên nhớ nhung không nguôi đối với tiểu nữ nhân kia, thậm chí, rất muốn gặp lại nàng lần nữa!

Do đó, ta mượn cơ sinh thần của Ưu Lạc Nhạn bày tiệc, nhân cơ hội mời Lãnh Như Tuyết và nàng cùng đến, cơ của ta rất tuyệt diệu, là dùng thân phận tử muội của Ưu Lạc Nhạn và nàng mời nàng.

Ta biết, như vậy thì Lãnh Như Tuyết sẽ không cự tuyệt, bởi vì, hắn luôn không cam tâm Ưu Lạc Nhạn gả cho ta, một mực luôn canh cánh trong lòng việc lên nhằm kiệu hoa hôm đại hôn.

Bất kể hắn thật sự yêu Ưu Lạc Nhạn, hay chỉ là để lấy lại thể diện, hắn đều sẽ không cự tuyệt lời mời của ta.

Ngày hôm đó, cuối cùng cũng đến, ta lần nữa gặp được nàng, nhưng khác với lần trước, khi ánh mắt đầu tiên ta nhìn thấy nàng, nàng cư nhiên chui rúc trong lòng Lãnh Như Tuyết, nhìn hai người thân mật ôm lấy nhau, trong phút chốc, trong lòng ta bỗng nhiên có sự đổ kị mãnh liệt!

Sự đổ kị đó mãnh liệt biết bao, mãnh liệt đến mức ta cơ hồ suýt nữa mất khống chế tiến lên trước tách họ ra, ta kinh ngạc sức ảnh hưởng của nàng trong lòng ta, đồng thời lại càng kiên định quyết tâm muốn có được nàng.

Có lẽ là do sự xuất hiện của Ưu Lạc Nhạn, Lãnh Như Tuyết cuối cùng cũng buông nàng ra, nhưng nàng, lại dường như không để tâm sự ám muội giữa Lãnh Như Tuyết và Ưu Lạc Nhạn, ngược lại đôi mắt to linh động, phảng phất như đang bày tính gì đó, vẻ mặt ấy thật khiến người ta rất yêu thích.

Và tiếp sau đó, nụ cười thoải mái đó của nàng, cùng với ứng đối hợp lý, nào có nửa chút giống bộ dạng điên khùng?

Trong yến tiệc, nàng định trước mặt mọi người nói ra chân tướng thật sự trong đêm đại hôn, đây vừa đúng ý ta, nếu như việc Ưu Lạc Nhận cố ý lên nhằm kiêu hoa bị mọi người biết được, vậy thì, ta có phải càng có lí do, để nàng trở về bên cạnh ta?

Hơn nữa, dù cho không thể cưới nàng về, nhưng lại có thể đả kích Lãnh Như Tuyết một cú.

Nếu như hắn biết, Ưu Lạc Nhận luôn nói yêu hắn, trong ngày đại hôn, bản thân cố ý lên nhằm kiêu hoa, vậy thì hắn sẽ thế nào? Người kiêu ngạo như hắn, nhất định sẽ tức chết chẳng?

Trong lòng ta đang tính toán, nhưng Lãnh Như Tuyết lại đột nhiên thay đổi chủ ý, hắn bỗng ngăn nàng lại, hắn là vì Ưu Lạc Nhận sao? Ta cười lạnh một tiếng, Lãnh Như Tuyết, người thật sự là mù mà, bên cạnh người có bảo bối, người lại không biết trân trọng, mà đi yêu một người nữ nhân tham vinh hoa phú quý như vậy?

Có lẽ là sợ nàng nói ra chân tướng, Ưu Lạc Nhận đã mượn cơ tở muội tương tự, cùng nàng rời khỏi khi yến tiệc còn chưa kết thúc.

Trong lòng ta tự khắc biết Ưu Lạc Nhận đang định làm gì, nhưng ta không hề ngăn cản, bởi vì, chỉ có như vậy, mới có thể thuận lợi cho ta đả kích Lãnh Như Tuyết và có được nàng!

Tiếp theo đó, Lãnh Như Tuyết rất nhanh đã mượn cơ rời khỏi, ta biết, hắn kì thực muốn đi xem Ưu Lạc Nhận, ta cũng không ngăn cản, ngược lại còn mời Lãnh Như Phong theo sau rời khỏi yến tiệc. Bởi vì, ta muốn tận mắt xem màn kịch sắp diễn ra kia!

Chương 306: Phiên ngoại của Lãnh Như Băng — – độc bạch (3)

Kịch, cũng có thể tính là đặc sắc, nhưng khi ta nhìn thấy nàng toàn thân đầy máu, nằm ở dưới đất, lòng ta bỗng chốc nhói đau, nộ khí và không nỡ trong lòng ta phút chốc khiến ta không nghĩ nhiều, vạch trần âm mưu của Ưu Lạc Nhạn trước mặt Lãnh Như Tuyết.

Vẻ mặt của Lãnh Như Tuyết rất đặc sắc, nhưng ta đã không có thời gian xem, điều duy nhất trong lòng ta muốn làm chính là, muốn cứu nàng, không thể để nàng có chuyện, nếu không, ta hối hận cũng không kịp.

Ta cũng thật sự làm như vậy, ta trước mặt Lãnh Như Tuyết, ôm vương phi của hắn trong tay rời khỏi.

Ta không biết giờ khắc ấy trong lòng Lãnh Như Tuyết nghĩ gì, nhưng ta lại biết, nếu như không nhanh chóng cứu nàng, nàng sẽ vì mất quá nhiều máu mà chết đi. Ta không thể để nàng chết.

Ta lần nữa đã cứu nàng, nhưng cũng lần nữa mở mắt nhìn nàng rời khỏi, trở về bên cạnh Lãnh Như Tuyết.

Ta nhìn nàng bị Lãnh Như Tuyết đưa đi, trong lòng hối hận khi ấy không nên vạch trần bộ mặt thật của Ưu Lạc Nhạn trước mặt Lãnh Như Tuyết sớm như vậy.

Nếu như hắn không biết chân tướng, phải chăng hắn vẫn còn thương tiếc Ưu Lạc Nhạn? Phải chăng hắn vẫn ghét nàng như trước kia?

Ta không biết, nhưng việc đã đến nước này, không phải ta có thể khống chế được.

Phụ hoàng bí mật triệu kiến nàng, và đưa ra một quyết định ngoài dự đoán, để nàng đến Lăng Phong huyện trị thủy.

Ta không biết được hay không, bởi vì, ta căn bản không tin, một nữ tử yếu đuối nhỏ nhắn như nàng biết trị thủy, còn ta càng không tin, nàng là người định mệnh gì đó, nếu như là vậy, khi còn nhỏ nàng hà tất giả điên ngốc ngếch?

Trong thất vương phủ truyền ra tin tức, nói là Lãnh Như Tuyết từng vì nàng mà chịu một đao của thích khách, sau khi vết thương khỏi, còn đuổi theo đến Lăng Phong huyện.

Trong lòng ta cười lạnh, Lãnh Như Tuyết, quả nhiên bắt đầu chú ý đến nàng rồi sao?

Trong lòng ta tuy chua chua, rất không dễ chịu, nhưng ta lại không như Lãnh Như Tuyết, vứt bỏ tất cả, chạy đến Lăng Phong huyện chỉ vì để gặp nàng.

Ta là thái tử, ta có thứ ta phải có được, cũng có nguyên tắc của ta, tuy ta đối với nàng luôn vô cơ mềm lòng, luôn thường không tự chủ nghĩ đến nàng, nhưng ta sẽ không vì nàng mà bỏ tất cả những gì thuộc về ta.

Tiếp sau đó, ta cả ngày bận bịu chính sự, ta cố ý phái người phát tán tin tức, nói Lãnh Như Tuyết là vương phi xuất sắc nhất Tây Diêm ta, ta muốn công chúa đến hòa thân của Tử Việt quốc làm cho Lãnh Như Tuyết trở tay không kịp.

Kế hoạch của ta đã thành công, công chúa Tử Việt quốc, quả nhiên chọn Lãnh Như Tuyết, và, Lãnh Như Tuyết cũng bất ngờ từ nàng.

Nhưng, điều khiến ta ngờ hoặc là, Lãnh Như Tuyết cư nhiên cự tuyệt thành thân với công chúa Tử Việt quốc, và bị phụ hoàng đánh vào địa lao.

Nhưng mà, điều này đối với ta mà nói, thật sự là một điều đáng mừng.

Tuy nhiên, trong lúc ta còn chưa kịp ăn mừng, một tin tức kinh người đã truyền đến, Lãnh Như Tuyết cư nhiên được cứu ra, và người cứu hấn, không phải là ai khác, mà chính là nàng.

Hơn nữa, họ bây giờ đã được phụ hoàng đưa rời khỏi kinh thành đi tìm bảo tàng trăm năm trong truyền thuyết.

Có thể để phụ hoàng không tiếc mạo hiểm rạn nứt với Tử Việt quốc mà làm như vậy, không lẽ, nàng chính là người định mệnh mở ra bảo tàng trăm năm trong truyền thuyết đó?

Trong lòng ta bắt đầu thấp thỏm không yên, bởi vì, ta đã từng trong thư phòng của phụ hoàng xem qua truyền thuyết trăm năm, trong truyền thuyết nói, chỉ cần được người định mệnh tương trợ, vậy thì Tây Diệm sẽ qua được kiếp nạn trăm năm, còn người nữ tử định mệnh sau này sẽ là hoàng hậu tôn quý nhất của Tây Diệm.

Nếu như nàng định sẵn là hoàng hậu, vậy thì, nàng nhất định không thể thành thân với Lãnh Như Tuyết! Không thể trở về bên cạnh Lãnh Như Tuyết.

Họ lúc này đang ở Quân sơn xa xôi, ta không thể làm gì họ, nhưng ta nhớ lại người cung nữ Liên Đường từng có tư tình với Lãnh Như Tuyết, Liên

Đường đó đã bị phụ hoàng chỉ hôn, nhưng trong lòng ả vẫn nhớ nhung không nguôi đối với Lãnh Như Tuyết.

Lại một kế hoạch hình thành trong lòng ta, ta lợi dụng tâm thái muốn báo thù của Ưu Lạc Nhạn, để ả ta cố ý tiếp cận Liên Đường, và bắt đầu chuẩn bị tất cả kế hoạch.

Liên Đường quả nhiên còn chưa quên tình cũ với Lãnh Như Tuyết, cộng thêm ả ở nhà chồng sống không được tốt, cho nên, ả rất nhanh đã đồng ý. Chỉ cần ta có thể giúp ả trở về bên cạnh Lãnh Như Tuyết, ả nguyện ý tất cả đều nghe theo lời ta phân phó.

Kế hoạch thuận lợi như vậy, sau khi Lãnh Như Tuyết và nàng tìm bảo tàng trở về, một cái an bài cố ý, hẳn cuối cùng gặp lại Liên Đường.

Nói lại càng đáng cười hơn, ngày họ gặp lại nhau, chính là ngày phụ hoàng đem hôn sự của họ chiếu cáo toàn thiên hạ.

Liên Đường quả nhiên không phụ kì vọng của ta, ả rất nhanh đã vào ở trong thất vương phủ, và sự quật cường của nàng cũng nằm trong dự đoán của ta, kiên quyết không chấp nhận sự tồn tại của Liên Đường, cư nhiên không tiếc mượn tay Lãnh Như Phong, chạy khỏi thất vương phủ.

Và điều này, đúng như kế hoạch của ta, chỉ cần nàng rời khỏi thất vương phủ, ta sẽ có thể quang minh chính đại đón nàng về bên cạnh mình, chỉ cần nàng ở lại bên cạnh ta, những thứ khác đã không còn quan trọng nữa, đúng không?

Nhưng, việc sau đó, lại khiến ta trở tay không kịp, bởi vì sự cố ý ngăn cản của Lãnh Như Phong, nàng cư nhiên ngồi xe ngựa, đêm khuya chạy khỏi, và lúc ta đuổi kịp, chiếc xe ngựa ấy lại ngay dưới ánh mắt của ta, rơi xuống vực núi, tan thành mảnh vụn.

Vào ngày thứ hai ta tìm được tàn cốt của xe ngựa, trong tàn cốt của xe ngựa, chỉ thấy mấy vết đọng của máu, không thấy bóng dáng người đâu.

Nhìn vết máu trong hài cốt xe ngựa, giây phút ấy, lòng ta bỗng đau như cắt, đau không muốn sống.

Ta không từ bỏ, phái người cơ hồ tìm khắp Tây Diêm, nhưng cuối cùng vẫn không thấy bóng dáng của nàng, cứ như vậy, tiêu tan không thấy tung tích.

Chương 307: Phiên ngoại của Lãnh Như Băng — – độc bạch (4)

Sau khi ta từ từ chấp nhận sự thật mất đi nàng, ngày này của năm năm sau, nàng lại đột nhiên xuất hiện, nàng khiến ta tìm mãi không thấy, thì ra là luôn ở kinh thành.

Sau khi biết được tin tức nàng vẫn còn sống, ta rất vui mừng, nhưng kèm theo một tin khác, lại khiến ta phút chốc rơi xuống đáy vực.

Nàng cư nhiên đã sinh hài tử, đã sinh hài tử của Lãnh Như Tuyết! Việc này, khiến ta thật sự khó mà chấp nhận, ta không thể tưởng tượng, người nữ tử đáng yêu lạnh lợi như nàng, cư nhiên trở thành mẫu thân của đứa bé hơn bốn tuổi.

Còn phụ thân của đứa trẻ này càng là người ta hận tận xương cốt, sao nàng có thể, sao có thể sinh hạ hài tử của hắn?

Ta không thể chấp nhận sự thật này, lúc ta biết được nơi ở của nàng trong kinh thành và định ra tay, thì Lãnh Như Tuyết đã giành trước một bước đón nàng về thất vương phủ!

Trong lòng ta đổ kị, sự đổ kị mãnh liệt ấy, đang gặm nhấm tim ta, cách biệt năm năm, tại sao nàng vẫn muốn sà vào vòng tay Lãnh Như Tuyết? Ta không cho phép, ta tuyệt đối không cho phép, nàng chỉ có thể là của ta, nàng là của ta!

Mang ý hận mãnh liệt trong lòng, ta bước vào tấm thất đã năm năm không đặt chân vào của Ưu Lạc Nhạn, nhìn người nữ nhân tóc dài xõa ra, vẻ mặt tiều tụy trước mắt, lòng ta có sự chán ghét nói không nên lời.

Người năm năm trước dung mạo như hoa là mỹ nhân đệ nhất kinh thành, trong năm năm nay, đã bị ta hành hạ không ra hình người, nhưng mà dù cho như vậy, ta vẫn không có chút lòng thương tiếc, chỉ có sự căm hận và chán ghét.

Bởi vì, ả ta đã phản bội ta, ả ta thân là thái tử phi của ta, nhưng lại cùng một tên sát thủ hạ đẳng có quan hệ câu hợp, ả ta căn bản không xứng trở thành thái tử phi của ta, ả ta không xứng.

Người ta muốn không phải là ả ta, ta không yêu ả ta, nhưng ta lại không thể bỏ qua cho ả ta như vậy, ta cho ả ta uống độc dược có độc tính mạnh nhất, ta muốn nhìn ả ta chịu đủ hành hạ, sau đó từ từ chết đi.

Từ khi bắt đầu, ta đã không có ý định bỏ qua cho ả ta, bởi vì, đây chính là cái giá ả ta phản bội ta!

Vì để đến thất vương phủ thám thính hư thực, vì để có thể gặp được nàng, ta lần nữa lợi dụng Ưu Lạc Nhận, người nữ nhân ngốc nghếch này, tưởng rằng ta sẽ bỏ qua cho ả ta, cứ nhiên ngoan ngoan theo ta đi.

Có lẽ, ả ta không ngại bị ta lợi dụng, ả ta đồng ý cùng ta đến thất vương phủ, có lẽ là vì ả có thể gặp được Lãnh Như Tuyết, vì dù sao trong những năm này, ả ta ở trong phủ thái tử chịu đủ hành hạ, còn Lãnh Như Tuyết lại là người tình cũ của ả ta, ả ta là hy vọng Lãnh Như Tuyết có thể cứu ả ta sao?

Nhưng mà những điều này ta không quan tâm, ả ta bám víu lấy Lãnh Như Tuyết, đúng để ta lợi dụng, điều này sao mà không được?

Còn Lãnh Như Tuyết chắc đã sớm đối với ta có phòng bị, lần này ta đi công không trở về, nhưng không sao, bởi vì, ta đã biết nàng ở trong thất

vương phủ rồi!

Phụ hoàng trọng bệnh, bây giờ tất cả mọi việc trong cung, đều nằm trong tay mẫu hậu, ta cần có một tờ thánh chỉ triệu nàng vào cung có gì khó chứ?

Tình hình trong triều, càng ngày càng khẩn trương, ta gia tăng bố trí, ta muốn lúc này cho Lãnh Như Tuyết một đòn chí mạng. Khiến hắn không thể trở mình.

Cách biệt năm năm, ta cuối cùng trong hoàng cung gặp được nàng, nàng vẫn xinh đẹp như vậy, đáng yêu linh động như vậy, trên người nàng, không có chút gì nhìn giống là mẫu thân của người khác.

Nhìn dung mạo nghiêng thành của nàng, trong lòng ta mơ hồ, cư nhiên có cảm giác trở lại năm năm trước.

Ta cảm nhận được hành động chỉ để ứng đối của nàng đối với ta, trong lòng ta tức giận, ta bắt ép làm ra một số cử động thân mật với nàng, ta bị ngọn lửa đổ kị làm cho mù quáng, giây phút ấy, ta chỉ muốn nàng trở thành nữ nhân của ta!

Nhưng khi ta nhìn thấy mặt nàng đầy nước mắt, bộ dạng bất lực và sợ hãi, ta bỗng chốc mềm lòng, đối diện với nàng, ta cư nhiên không thể xuống tay!

Mãi đến lúc này, ta mới hiểu, thì ra ta sớm đã chìm đắm sâu, vị trí của nàng trong lòng ta, đã vượt qua sự tưởng tượng của ta.

Trong cuộc đối thoại sau đó, ta biết nàng vẫn chỉ là ứng đối với ta, nàng căn bản không yêu ta, người nàng yêu là Lãnh Như Tuyết, nhưng ta lại cam

tâm tình nguyện bị nàng lừa, biết rõ là lời nàng nói toàn là lừa gạt ta, nhưng ta thà tin đó là thật!

Ta không thể tổn hại nàng, nhưng không có nghĩa là bỏ qua Lãnh Như Tuyết, sau khi tỉ mỉ bày kế hoạch, ta dẫn binh trực tiếp vào thất vương phủ, vốn dĩ mọi thứ cực kì thuận lợi, nhưng, ta lại sai rồi, ta sai quá lớn.

Thì ra, tất cả chẳng qua là âm mưu của phụ hoàng, và âm mưu của người chính là trừ đi ta.

Trong lúc tức giận, ta giết người đến tuyên chỉ, chuẩn bị xong cá chết lưới rách.

Tuy nhiên, chính trong lúc này, nàng lại xuất hiện, nàng vội vã đi về phía Lãnh Như Tuyết, và tỉ mỉ băng bó vết thương cho hắn, và đối với người đứng đối diện như ta, nhìn như không thấy.

Trong lòng đau đớn, đây là tại sao? Tại sao? Nàng tại sao lại xuất hiện ở đây? Nàng không phải ở hoàng cung sao?

Sự lãnh khốc vô tình của phụ hoàng, cùng với việc nhìn như không thấy của nàng, khiến lòng ta chịu đả kích lớn, ta ôm tia hy vọng cuối cùng, hỏi nàng trong lòng có ta hay không.

Nhưng, câu trả lời của nàng, lại đánh ta xuống vực sâu của địa ngục, thì ra, từ trước đến nay đều là ta tự mình đa tình, trong lòng nàng, căn bản không có ta, thậm chí ngay cả một chút vị trí cũng không có!

Ta tuyệt vọng rồi, ta mất đi tất cả, cũng mất đi nàng, ta không cam tâm, ta thật sự không cam tâm!

Nhìn bóng dáng nàng dịu Lãnh Như Tuyết rời khỏi, ta đã bị sự tuyệt vọng và đổ kị căm hận trong lòng ép đến mất lí trí, trong giờ khắc đó, điều duy nhất ta nghĩ trong lòng, cư nhiên là muốn Lãnh Như Tuyết chết, chỉ cần hắc chết nàng sẽ trở về bên cạnh ta, chỉ cần hắc chết, ta mới có thể đoạt lại tất cả những gì thuộc về ta.

Chương 308: Phiên ngoại của Lãnh Như Băng — – độc bạch (5)

Trong giây phút ấy, ta bất chấp tất cả xông về phía Lãnh Như Tuyết, mũi kiếm sắc nhọn cắm haken đâm về phía hắc, không có chút do dự và trì trệ, trong giây phút ấy, ta biết, ta thật sự muốn hắc chết, dù cho có cùng nhau chết, ta cũng không tiếc.

Nhưng, nhưng tại sao, tại sao nàng lại không dùng thân mình chắn mũi kiếm cho hắc? Khi ta không thu được thể, mũi kiếm nhọn đâm sâu vào ngực nàng, trong giây phút ấy, tim ta phảng phất như bị thứ gì đó xé toạc ra.

Đau, cơn đau trước nay chưa từng có, tràn ngập lòng ta, giây phút ấy, ta cơ hồ đau đến mất tri giác, ta cứ như vậy mở to mắt nhìn nàng ngã trong vũng máu, cả người ta phảng phất như mất đi linh hồn.

Ta lạc lõng nhìn nàng, máu tươi đỏ, không ngừng trào ra từ trong người nàng, sắc mặt nàng trắng như giấy, nhưng vẫn nở nụ cười, nàng đang cười? Không lẽ, nàng yêu Lãnh Như Tuyết đến mức cam tâm vì hắc mà chết sao?

Không, ta không tin, ta không tin nhìn nàng, hỏi nàng, tại sao như vậy?

Nàng đã cười, tuy trong giây phút đó, nàng nằm trong vũng máu, nhưng nàng đã cười, thật sự đã cười, lần đầu tiên ta phát hiện, nụ cười của nàng đẹp đến như vậy, thuần khiết đến như vậy, nàng nói, nàng không nợ ta nữa, khi ấy ta cứu nàng, và nay mũi kiếm này, đã trả hết sạch.

Thật sự trả sạch rồi sao? Ta không biết.

Ta chỉ biết, trái tim ta, đã bị nàng mang đi, nàng để lại cho ta, chỉ có nỗi đau bất tận, trong bất tri bất giác, nàng đã cướp đi trái tim ta, đúng vậy, nàng trả sạch tất cả rồi, nhưng, chỉ duy nhất không trả trái tim lại cho ta.

Nơi tim ta, chỉ có một vết lũng đang rỉ máu, nơi đó, rất đau, rất đau.

Đau đến mức ta đứng không vững, khụy mạnh xuống đất.

Ta nghe thấy tiếng gào xé toạt tâm phế của Lãnh Như Tuyết, vẻ mặt ta bàng hoàng, ta chỉ lẳng lặng, không cử động, bởi vì, bây giờ ta chỉ còn lại một cái vỏ trống không, một cái vỏ không có linh hồn. Còn thứ gì đang chờ đợi ta ở phía trước, ta đã không còn để tâm nữa.

Ta cuối cùng vẫn tổn hại nàng, chính tay làm cho nàng bị thương như vậy, nhưng mà không sao, ta rất nhanh sẽ đi bồi nàng, ở kiếp sau, ta nhất định không buông tay lần nữa.

Sau đó, ta cuối cùng từ phụ hoàng biết được, nàng chưa chết, khi biết được tin này, ta nhẹ cả người, đồng thời, trong lòng vô cớ có một cảm giác thất vọng.

Ta vốn dĩ đã chuẩn bị sẵn, nếu như nàng chết rồi, ta tuyệt đối không sống đơn độc, nhưng cuối cùng ta và nàng cũng không có duyên phận, ông trời, thậm chí ngay cả cơ hội để ta chết cùng nàng cũng không cho ta.

Tuy nhiên, trong lặng lẽ, ta cuối cùng cũng tin vào vận mệnh, trong cái truyền thuyết trăm năm ấy, nàng là hoàng hậu, nàng định sẵn là hoàng hậu của Tây Diệm, nhưng lại không phải là hoàng hậu của ta, nàng thuộc về Lãnh Như Tuyết, thuộc về người nam nhân từ nhỏ đã cướp đi tất cả những gì thuộc về ta.

Ta vốn cho rằng phụ hoàng và Lãnh Như Tuyết sẽ giết ta, ta cũng còn không quan tâm.

Nhưng, phụ hoàng không làm như vậy, người nhốt ta trong lao, mấy tháng sau, đột nhiên hạ thánh chỉ, cho ta rời khỏi kinh thành, đến một nơi cách kinh thành xa xôi nhất, ở nơi đó, ta là vương gia của một lãnh địa.

Nhưng ta lại bị gián khỏi kinh thành, không có chỉ ý, mãi mãi không được bước chân vào kinh thành một bước, là vương gia mang tội trên người.

Ta biết, đây là ý của phụ hoàng, bởi vì, suy cho cùng người cũng không nhẫn tâm giết ta.

Ngày nhận được thánh chỉ bị đưa đến lãnh địa đó, ta đã cười. Cười cực kì giấu cợt.

Ta vốn là thái tử, ta vốn luôn cho rằng người đăng lên hoàng vị sẽ là ta, nhưng trong mấy ngày ngắn ngủi này, ta từ một thái tử gia cao cao tại thượng, rớt xuống thành một tội phạm, một tội phạm mãi mãi không được trở về kinh.

Ông trời ngay cả cơ hội để ta nhìn thấy nàng một lần cũng không cho, nhưng mà ngày ta rời khỏi kinh thành, ta đã gặp một người, người đó không phải là ai khác, mà chính là Ưu Lạc Nhận.

Ả ta đã điên, không ngừng sợ hãi nói với mọi người, ả ta đã trúng độc.

Ngày gặp được ả ta, trời mưa nhỏ, mát rượi khiến người ta có chút lạnh, ả ta được Ưu Thành Minh dẫn đến.

Còn Ưu Thành Minh làm như vậy là vì, chỉ do ả ta muốn thuốc giải.

Ta nhìn Ưu Lạc Nhận tóc xõa dài, vẻ mặt ngốc nghếch, đột nhiên cảm thấy ông trời thật biết trêu đùa người, người vốn dĩ ngốc nghếch, nay thân phận đã cao quý không thể trèo bông, còn thái tử phi cao cao tại thượng nay lại rơi vào hoàn cảnh như vậy.

Ta không làm khó ả ta nữa, bởi vì, ta không yêu ả ta, ả ta không xem là phản bội ta, ả ta bây giờ, chẳng qua chỉ là một người điên đáng thương mà thôi, có lẽ, điên dại như vậy mà sống, đối với ả ta, cũng là một hạnh phúc.

Sau khi ta nói với Ưu Thành Minh cách điều chế thuốc giải, Ưu Thành Minh đã đưa cho ta một thứ.

Đó là một mảnh vải, trên mảnh vải có ghi lời mà khi ấy ta để lại cho nàng ở thất vương phủ.

Nhìn bóng lưng rời khỏi của Ưu Thành Minh và Ưu Lạc Nhận, ta nở nụ cười, nụ cười cay đắng biết bao.

Ta tùy tay hất lên, trong phút chốc, mảnh vải ấy hóa thành mảnh vụn bay đầy trời, giống như trái tim ta, theo cơn gió lạnh băng, hoàn toàn tan biến.

Từ nay, những gì trước kia của ta và nàng, đều sẽ theo gió bay đi, nàng là hoàng hậu không lâu sau nữa, còn ta, đời này kiếp này, chỉ là một vương gia mang tội mãi mãi không được đặt chân vào kinh thành một bước.

Ta quay đầu, chăm chú nhìn tòa hoàng cung ta từng quen thuộc vô cùng, sau đó đầu cũng không quay lại lên xe ngựa. Sau lưng ta, vẫn là cơn mưa ngâu xào xạt lạnh băng kia.

Chương 309: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong — – gặp nhau vốn

đã là sai lầm (1)

Ta tên Lãnh Như Phong, là lục hoàng tử của Tây Diệm hoàng triều. Cũng chính là người phụ hoàng luôn phớt lờ.

Lúc ta còn rất nhỏ, mẫu hậu đã qua đời, ta từ nhỏ lớn lên ở trong hoàng cung đầy mưu mô, nhìn thấy giữa các bính phi câu tâm đấu giác và giở thủ đoạn, trong lòng sớm đã chán nản.

Vì để rời xa tất cả thị phi trong cung, ta bắt đầu cố ý biểu hiện vẻ ăn chơi trước mặt phụ hoàng.

Ta thích mỹ nữ, thích thu thập mỹ nữ, đối với ăn uống nữ nhân bài bạc không gì không làm. Ta biết, những biểu hiện này của ta, sẽ khiến phụ hoàng càng thêm chán ghét ta, nhưng ta lại vì thế mà rất vui, bởi vì, thứ ta cần, chính là những thứ này.

Như Tuyết là đệ đệ ta, là người đệ đệ cùng một mẫu thân, bởi vì tử nhỏ trong nường tựa với nhau trong cung, tình cảm giữa huynh đệ bọn ta cực kì tốt, và có lẽ cũng vì đệ ấy khá giống mẫu phi, cộng thêm từ nhỏ đã thông minh hơn người, cho nên, đệ ấy rất được phụ hoàng sủng ái.

Nhưng ta trước nay không ngưỡng mộ đệ ấy, bởi vì, theo ta thấy, bị phụ hoàng tán thưởng, không phải là một việc tốt. Như vậy có nghĩa là ngày tháng sau này của đệ ấy sẽ rất khó trải qua.

Ta biết tâm tư của Như Tuyết, bởi vì trong lòng đệ ấy luôn có một người nữ tử, và người nữ tử đó chính là cung nữ Liên Đường cùng lớn lên với đệ ấy khi còn nhỏ.

Khi phụ hoàng biết được Như Tuyết và Liên Đường có dây dưa, liền chỉ hôn cho Liên Đường, gả ra khỏi hoàng cung, nhưng ta biết, Như Tuyết không hề vì Liên Đường đã trở thành thê tử của người khác mà quên Liên Đường.

Đệ ấy vốn dĩ không mấy quan tâm chính sự trong triều, nhưng từ sau khi Liên Đường gả người, đệ ấy rất hứng thú đối với việc trong triều.

Và việc đệ ấy cố ý tham gia chính sự, càng khiến cho đại hoàng huynh luôn đối đầu với đệ ấy, càng như nước với lửa.

Ta không có cách gì, vì tình huynh đệ, ta chỉ có thể cố hết sức xoay chuyển giữa hai người họ.

Bởi vì, ta hiểu đại hoàng huynh, hấn tâm cơ âm trầm, thành phủ cực sâu, tính cách hoàn toàn giống hết mẫu hậu của hấn, không phải là một người dễ gần gũi, ta lo lắng hấn sẽ hạ độc thủ với Như Tuyết.

Nhưng ta chỉ là một vương gia trát tán, không hề có thế lực gì trong triều, dù cho ta muốn giúp Như Tuyết, cũng không có sức lực, ta chỉ có thể thầm bảo vệ đệ ấy.

Bởi vì nhiều năm gặp tai họa, Tây Diệm đã dần dần suy yếu, các quốc gia xung quanh luôn hăm hăm dòm ngó, chỉ còn dùng cách liên hôn mới cố định được địa vị của Tây Diệm so với các quốc gia xung quanh.

Có lẽ vì nhiều nguyên do, có lẽ là vì trong các hoàng tử, chỉ có ta chưa cưới chính phi, cho nên, phụ hoàng mới chỉ định gả công chúa Tử Việt quốc

cho ta.

Ta sao có thể chấp nhận? Ta vốn không muốn quan tâm việc trong triều, khó khăn lắm mới tạo ra được hình tượng giả, tiêu diêu bao nhiêu năm nay, nay muốn ta cưới một công chúa chua ngoa làm phi, ta tự nhiên không đồng ý.

Cho nên, để tránh bị phụ hoàng ép, ta chạy trốn khỏi phủ đệ của mình, trốn trong thất vương phủ của Như Tuyết.

Như Tuyết biết rõ tính ta, biết ta không có mĩ nhân thì không vui, cho nên lúc trước bảo sẽ tặng ta một mĩ nhân, đây là đệ ấy nợ ta. Bây giờ ta bị phụ hoàng ép đến buồn bực, đúng lúc đến chỗ đệ ấy đòi mĩ nhân.

Hôm ấy trời rất lạnh, Như Tuyết cũng không mấy quan tâm ta, nghe nói, vương phi ngốc nghếch mà đệ ấy mới cưới về lại gây ra chuyện gì đó. Đệ ấy không có thời gian lo đến ta.

Ta cũng không quan tâm, nói chung, thất vương phủ này ta còn biết rõ hơn phủ đệ của mình, hạ nhân ở đây cũng biết, nên cũng tùy ta muốn làm gì thì làm.

Ta chán nản ở hoa viên nhìn cảnh tuyết, sau đó chọc ghẹo vài a hoàn trong phủ một lúc, sắc trời đã tối, ta cảm thấy vô vị, phân phó hạ nhân chuẩn bị nước nóng, trong thời tiết lạnh như vậy, có thể tắm nước nóng, quả là một việc cực kì thoải mái.

Nhưng ta làm sao cũng không nghĩ tới, khi ta vừa mới tắm xong, còn chưa kịp mặc y phục, lúc này một nữ tử mặc y phục a hoàn vội vội vàng vàng xông vào.

Và điều khiến ta ngẩn người chính là, người nữ tử này nhìn thấy ta y phục không chỉnh tề, không những không lộ ra chút e thẹn, mà ngược lại còn hiên ngang xông lên trước, kéo lấy áo bào đã mặc một nửa của ta, quấn lấy cơ thể mình, miệng không ngừng lẩm bẩm câu từ.

Cơ thể nhỏ bé của nàng có chút lạnh, lại áp sát ta, ta thậm chí còn ngửi được mùi hương nhàn nhạt trên người nàng truyền lại, đó là mùi hương của nữ tử.

Ta rất nhanh đã phản ứng lại, người nữ tử thú vị như vậy, không lẽ chính là món quà mà Như Tuyết nói muốn tặng ta?

Nếu như là vậy, ở đây có người nữ tử như vậy bầu bạn, là một chuyện hay không dễ có.

Do đó, ta dang hai tay, ôm lấy nàng, cười hỏi, nàng là món quà mà thất hoàng đệ tặng ta?

Ta rất muốn biết phản ứng của nàng.

Nhưng, phản ứng của nàng lại ngoài dự đoán của ta, có thể nói nàng căn bản không có phản ứng đối với lời nói của ta, nàng chỉ ngẩn đầu, sửng sốt nhìn ta, mắt mở to, môi hồng khẽ mở, bộ dạng đó cư nhiên khả ái nói không nên lời.

Nhìn bộ dạng đó của nàng, cơ thể ta cư nhiên có phản ứng không nên có, ta cười, như đang che giấu, hỏi lại nàng lần nữa.

Tuy nhiên, phản ứng tiếp theo đó của nàng, lại khiến ta rất ngoài dự đoán, nàng cư nhiên không biết ta là ai!

Ở thất vương phủ này, tuy không phải là phủ đệ của bản thân ta, nhưng có ai nói không biết lục vương gia ta? Còn người nữ tử này cư nhiên không biết ta? Nàng là ai? Thật sự là a hoàn trong thất vương phủ sao?

Nhìn bộ dạng phòng bị của nàng, hiển nhiên đã xem ta là người xấu, trong lòng ta vừa giận lại vừa buồn cười, chỉ còn cách hảo tâm nhắc nhở nàng, nàng chưa gặp qua ta, nhưng chắc cũng nghe nói qua chứ?

Nhưng, lời nàng lại buộc miệng nói ra, suýt chút nữa khiến ta *** (khúc này bị mất vài chữ), nàng cho rằng ta là đệ đệ của Như Tuyết? Thật là một người nữ nhân thú vị, cả Tây Diệm này, ai lại không biết Như Tuyết là vương gia nhỏ nhất?

Chương 310: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong — – gặp nhau vốn

đã là sai lầm (2)

Trong lòng ta cảm thấy buồn cười, bất giác chăm chú nhìn nàng, và lại phát hiện, nàng cư nhiên đẹp kinh người, ở chỗ của Như Tuyết từ lúc nào có một a hoàn mỹ mạo như vậy? Tại sao ta trước nay chưa từng gặp qua?

Nàng biết thân phận của ta, nhưng vẫn dám vô lễ với ta, trong giây phút đó, tim ta, bất giác có hứng thú với người nữ tử này, ta đột nhiên rất muốn đem nàng về phủ đệ của mình.

Nhưng, khi ta nói ra điều ta nghĩ, nàng lại không chút khách khí cự tuyệt ta, nàng cự tuyệt ta, lần đầu tiên, có một nữ tử cự tuyệt yêu cầu của ta một cách dứt khoát như vậy.

Sự cự tuyệt của nàng, khiến trong lòng ta có chút bất mãn, ta không nhịn được hỏi nàng, nhưng câu trả lời của nàng thật hùng hồn biết bao, nàng nói, nàng không muốn làm thị nhân của ta, vậy nàng muốn làm gì? Không lẽ một a hoàn nho nhỏ như nàng, còn muốn làm vương phi của ta sao?

Lòng ta thầm chế giễu nàng tham lam và vô tri, đang định giễu cợt nàng mấy câu, nhưng ta còn chưa kịp nói gì, nàng đã xông ra ngoài.

Tuy nhiên trong lúc ta buồn bực vô cùng, nàng lại đột nhiên từ bên ngoài xông vào.

Nhìn thấy nàng đi rồi quay lại, trong lòng ta bỗng nhiên có tia vui mừng, không lẽ nàng thay đổi chủ ý rồi?

Nhưng mà, lời nói và hành động to gan của nàng khiến ta kinh ngạc, nàng cứ nhiên muốn ta cởi y phục.

Tiểu nữ nhân này, không lẽ nàng vội vàng đến vậy sao? Nàng có biết, nếu như vậy, ta sẽ không nhịn được.

Nhưng điểm này ta không ngại, nếu như người nữ tử này tự nguyện, ta lại hà tất quá thương hương tiếc ngọc? Ta không ngại thân mật với nàng ở trong thất vương phủ của Như Tuyết, suy cho cùng bây giờ ta đang có hứng thú với nàng.

Ta không chút để tâm cởi y phục ra, dang rộng đôi tay về phía nàng.

Tuy nhiên, sự thật chứng minh, Lãnh Như Phong ta thông minh một đời, lần này lại làm một việc ngu ngốc nhất.

Người tiểu nữ nhân đó cứ nhiên lượm lấy áo bào của ta từ dưới đất lên với tốc độ nhanh chóng, quần lấy cơ thể nhỏ đó, còn không bỏ lỡ cơ hội cười nhạo ta một phen, cứ nhiên cứ như thế mà chuồn đi trước mắt ta.

Đợi ta hồi thần lại, nàng đã biến mất trong đêm đen, trong lòng ta cơ hồ tức đến muốn giết người, người nữ nhân này ở đâu chạy ra vậy? Nàng ngốc thật hay ngốc giả vậy?

Một a hoàn nho nhỏ như nàng cứ nhiên dám trêu đùa ta như vậy, không lẽ, nàng không sợ vương gia ta tìm nàng báo thù?

Ta tức đến cả đêm không ngủ, hơn nữa, ta không thể nguôi giận, ta muốn tìm Như Tuyết, đem a đầu không biết trời cao đất dày kia về phủ, để

xem nàng còn dám huênh hoang trước mặt ta nữa không?

Sau một ngày buồn bực, ta cuối cùng không chịu được đích thân đi tìm Như Tuyết, sau khi ta mở miệng hỏi Như Tuyết lễ vật của ta, câu trả lời của Như Tuyết lại khiến ta ngờ hoặc không thôi, đệ ấy nói đệ ấy không tặng mĩ nhân gì cho ta, vậy thì nàng là ai? Không lẽ nàng thật sự chỉ là một a hoàn bình thường?

Không, ta không tin, nàng nếu như là a hoàn, nàng lấy đâu ra gan to như vậy?

Nhưng bất kể nàng có phải là a hoàn hay không, nàng, ta lấy chắc rồi! nếu như là một a hoàn, Như Tuyết chắc sẽ không cự tuyệt ta chứ?

Nghĩ tới đây, ta một khắc cũng không chậm trễ nói với Như Tuyết ý của ta.

Và phản ứng của Như Tuyết, lại ngoài dự liệu của ta, lời của ta vừa mới nói ra, sắc mặt đệ ấy phút chốc đã biến sắc, đây rốt cuộc là việc gì? Không lẽ a hoàn đó còn có lai lịch gì khác sao?

Ta không cam tâm như vậy mà thôi, lần nữa đề ra nghi hoặc trong lòng mình với Như Tuyết, nhưng Như Tuyết lại trầm mặt, bảo ta đừng nhắc nữa.

Tình cảm huynh đệ bọn ta trước nay rất tốt, trước kia, chỉ cần ta ưng ý bất cứ a hoàn nào trong phủ, Như Tuyết đều không chút do dự tặng cho ta, nhưng nay phản ứng của Như Tuyết, kì thật khiến ta cảm thấy kì lạ.

Trong lòng ta hiểu kì, ta muốn biết, a hoàn đó rốt cuộc là ai, cho nên, đề ra yêu cầu muốn gặp nàng một lần với Như Tuyết.

Như Tuyết cứ nhiên ngoài dự liệu cứ tuyết ta, ta không từ bỏ, đang muốn hỏi rõ ràng, và đúng vào lúc này, đại hoàng huynh đã đến, bởi vì đại hoàng huynh đột ngột đến đây, không khí bắt đầu trở nên nặng nề, chính trong lúc Như Tuyết và đại hoàng huynh đang đấu đá với nhau, lúc này, nàng lại xuất hiện.

Sự xuất hiện của nàng đột ngột và thảm bại biết bao, nàng cứ nhiên trước mặt ta và Như Tuyết, sà vào lòng đại hoàng huynh, và điều khiến ta kinh ngạc là, người trước nay luôn không quan tâm nữ sắc như đại hoàng huynh, cứ nhiên không đẩy nàng ra.

Vẻ mặt của nàng cực kì buồn cười, hành động của nàng càng kinh thế hãi tục, nếu như không phải cảm thấy nàng ở trong vòng tay của đại hoàng huynh rất gai mắt, ra cơ hồ đã thất thanh mà cười.

Và điều khiến ta cảm thấy kì lạ là, sau khi nàng xuất hiện, Như Tuyết trở nên cực kì nóng nảy, sắc mặt đệ ấy tái xanh, nhìn cơ hồ như muốn giết người.

Và biểu hiện tiếp theo của Như Tuyết, càng khiến ta ngẩn người, đệ ấy gọi lại người đang chuẩn đi là nàng, phần nô tri vấn nàng, vẻ mặt ấy, phảng phất như người phu quân ghen tuông bắt được thê tử mình vụng tình với người khác.

Đây là việc gì? Không lẽ Như Tuyết với người a hoàn này thật sự có việc không thể nói với người khác? Không lẽ đệ ấy thích a đầu này?

Trong lòng ta đang ngờ hoặc không hiểu, và đại hoàng huynh cũng thay ta hỏi ra ngờ hoặc trong lòng ta.

Câu trả lời của Như Tuyết khiến tim ta phút chốc rơi xuống đáy vực, nàng chính là Ưu Vô Song từ nhỏ gốc ghếch trong lời đồn đại đó, bây giờ

là thất vương phi của Như Tuyết!

Nhìn bộ dạng của nàng, có chỗ nào giống ngu ngốc? Nàng không những không ngốc, hơn nữa cực kì thông minh mới đúng, đối diện với nộ khí của Như Tuyết mà mặt không biến sắc, trên đời này có mấy người nữ tử dám to gan như vậy?

Ta đè nén cơn đau trong lòng, bất chợt liếc nhìn đại hoàng huynh, cái liếc nhìn bất chợt này, khiến ta giật nảy mình, đó chính là, đại hoàng huynh dường như cũng có hứng thú với nàng, thậm chí, không chỉ một chút hứng thú, bởi vì, ta nhìn thấy trong mắt hắn dự vọng chiếm hữu mãnh liệt.

Chương 311: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong — – gặp nhau vốn

đã là sai lầm (3)

Sự phát hiện này khiến tim ta bất giác giật nảy, đợi khi ta nhìn chăm chú lại, lại phát hiện dục vọng chiếm hữu trong mắt đại hoàng huynh biến mất sạch, phẳng phất như dục vọng chiếm hữu khi nãy chưa từng xuất hiện.

Là ta nhìn lầm sao? Ta hy vọng ta nhìn lầm, bởi vì, nếu như đại hoàng huynh thật sự có hứng thú với a đầu này, vậy thì đó không phải là một việc tốt.

Ta không có thời gian nghĩ nhiều, nhưng hành động khi nãy của đại hoàng huynh khiến lòng ta rất ngờ hoặc.

Như Tuyết và đại hoàng huynh không hợp nhau, ta sợ Như Tuyết không trầm được khí xung đột với đại hoàng huynh, vội đổi chủ đề.

Tuy nhiên, ta không ngờ rằng, đại hoàng huynh đến thất vương phủ này lại là phụng chỉ ý của phụ oàng, đến áp giải ta vào cung gặp phụ hoàng.

Ta không biết phụ hoàng tại sao lại chọn đúng ta và công chúa Tử Việt quốc liên hôn, nhưng ta thật sự không muốn cưới công chúa gì đó! Nếu như thật sự ta cưới rồi, vậy thì cuộc sống tự do của ta cũng sẽ kết thúc.

Khó khăn lắm mới có thể qua ngày tháng tiêu điều như vậy, ta sao cam tâm trở thành công cụ để phụ hoàng lôi kéo các nước khác cho Tây Diêm?

Trong lúc ta khổ não, nhìn thần sắc vui mừng vì người khác gặp họa trong mắt Như Tuyết, liền động lòng, sau khi Liên Đường thành thân, Như Tuyết luôn cố ý lôi kéo thế lực trong triều, nếu như lần này đệ ấy có thể thành thân với công chúa Tử Việt quốc, vậy thì sẽ rất giúp ích đối với thế lực trong triều của đệ ấy, như vậy đối với ta mà nói, chẳng phải là một chuyện tốt nhất cử lưỡng tiện?

Nghĩ tới đây, ta không suy nghĩ thêm đã nói ra ý nghĩ trong lòng với Như Tuyết.

Nhưng Như Tuyết lại không chút do dự cự tuyệt, thậm chí, ánh mắt còn mang vài phần phẫn nộ!

Ta hết cách, tia hy vọng cuối cùng đã tắt, ta chỉ còn cách theo đại hoàng huynh rời khỏi, nhưng thái độ của Như Tuyết đối với nàng, lại khiến ta rất hiểu kì.

Sau khi về đến cung, ta cứ nhiên nghĩ đến nàng nhiều nhất, mỗi khi nghĩ đến đêm tuyết gặp được nàng, trong lòng ta lại ngòn ngọt, vui không nói nên lời.

Không ngờ, sau hôm ấy không lâu, ta lần nữa gặp được nàng trong phủ thái tử.

Lần này, nàng trang điểm xinh đẹp, với thân phận là thất vương phi bồi Như Tuyết đến tham gia yến tiệc sinh thần của thái tử phi Ưu Lạc Nhạn.

Nàng trang điểm chỉnh trang, cứ nhiên đẹp đến mức ta không thể di chuyển ánh mắt.

Ta trước nay thích mỹ nhân, nhưng trước kia, dù cho Ưu Lạc Nhạn mỹ nhân đệ nhất kinh thành cũng không khiến ta kinh diễm như vậy, nàng rất đẹp, đẹp đến mức khiến người ta kinh hô, so với nàng, ta đột nhiên cảm thấy mỹ nhân mà ta giữ trong phủ vô vị biết bao, phảng phất trong chốc lát ta đã mất đi hứng thú với bất kì mỹ nhân nào.

Ta ngăn người nhìn nàng, còn Như Tuyết có lẽ cũng nhìn thấy bộ dạng này của ta, cư nhiên lần đầu tiên lạnh lùng nói chuyện với ta, đệ ấy phảng phất như đang tuyên bố, tuyên bố với ta rằng, nàng là vương phi của đệ ấy, ta cư nhiên trong phút chốc bị nàng mê hoặc ngăn cả người.

Mãi cho đến khi Như Tuyết không chút lưu tình đánh tay ta ra, kéo nàng vào lòng trước mặt ta, ta mới hồi thần lại, nhìn nét mặt cười vui vẻ của nàng trong lòng Như Tuyết, lòng ta khẽ nhói đau, một vị chua ghen tị cư nhiên bỗng chốc tràn ngập lồng ngực.

Ta không còn nhìn tiếp được nữa, ta không chịu được nụ cười dụ hoặc xinh đẹp của nàng, nàng thảm bại quay người qua, tìm lí do, phảng phất như chạy trốn mà rời khỏi nơi đó.

Tâm trạng ta, mãi cho đến khi khai tiệc, mới dần dần bình tĩnh lại, nhưng nhìn cử chỉ thân mật giữa nàng và Như Tuyết, người nữ tử tên Ưu Vô Song này, lại khiến ta không cách nào làm ngơ, ta chỉ gặp nàng có hai lần, nhưng nàng lại có thể dễ dàng lay động tâm trạng của ta, đây là điều trước nay ta chưa từng nghĩ qua.

Nàng và Ưu Lạc Nhạn là tử muội, khi nàng cùng Ưu Lạc Nhạn rời khỏi yến tiệc, ta không hề có ý kiến, ta hoàn toàn chú ý nhất cử nhất động của Như Tuyết và đại hoàng huynh.

Bởi vì, Như Tuyết và đại hoàng huynh bây giờ tuy nhìn bề ngoài không hề có gì bất ổn, nhưng trên thực tế, trong lòng ta rất rõ, Như Tuyết và đại hoàng huynh sớm đã thủy hỏa bất dung.

Và lần này đại hoàng huynh bất ngờ mời Như Tuyết đến tham gia yến tiệc, khó đảm bảo không có âm mưu gì.

Nhưng có lẽ là do ta lo nghĩ nhiều, yến tiệc, rất bình lặng, ngược lại là Như Tuyết, sau khi nàng và Ưu Lạc Nhạn rời khỏi, luôn hồn không ở xác, đê ấy rốt cuộc là đang nhớ ai? Là đang nhớ nàng, hay là đang nhớ Ưu Lạc Nhạn?

Đối với việc của Như Tuyết và Ưu Lạc Nhạn, ta cũng có nghe ít nhiều, trong lòng ta luôn ngờ hoặc đối với việc Ưu Lạc Nhạn đột nhiên trở thành thái tử phi của đại hoàng huynh.

Bởi vì, trước kia Như Tuyết và Ưu Lạc Nhạn trong mắt người ngoài, là hai người yêu thương nhau, tuy ta biết rằng, Như Tuyết thân cận như vậy với Ưu Lạc Nhạn, chẳng qua chỉ là vì Ưu Lạc Nhạn và Liên Đường có vài phần giống nhau mà thôi!

Ta không biết vì nguyên do gì mà Ưu Lạc Nhạn đột nhiên trở thành thái tử phi của đại hoàng huynh, nhưng trong lòng ta lại thầm mừng thay cho Như Tuyết, người linh động xinh đẹp như nàng, so với Ưu Lạc Nhạn nhìn thoải mái hơn nhiều!

Tuy Ưu Lạc Nhạn là mỹ nhân nổi tiếng nhất kinh thành, nhưng nếu như so với nàng, thì hiển nhiên không sáng chói bằng, hơn nữa Ưu Lạc Nhạn tuy mỹ mạo, nhưng không biết tại sao, ta không có hảo cảm đối với Ưu Lạc Nhạn, luôn cảm thấy người nữ nhân nhìn có vẻ ôn nhu hiền huệ này không phải là một người đơn giản.

Chương 312: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong — – gặp nhau vốn

đã là sai lầm (4)

Tuy ta đã sớm dự liệu được, lần này đến tham gia yến tiệc ở phủ thái tử sẽ không vui vẻ, nhưng sự việc xảy ra sau đó, vẫn khiến ta rất ngạc nhiên.

Yến tiệc mới được một nửa, Như Tuyết tâm thần bất ninh rời khỏi đại đường, và tiếp sau đó, đại hoàng huynh cư nhiên bắt kể hai hàng ghế đầy khách, tùy ý mời ta ra ngoài đi dạo.

Nụ cười của đại hoàng huynh rất quý dị, trong lòng ta bắt đầu thấp thỏm không yên, phỏng phát như sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Theo đại hoàng huynh đi đến hoa viên cảnh sắc mê người, ta không có chút tâm tư thưởng thức cảnh tuyết, chỉ thầm lo Như Tuyết và Ưu Lạc Nhạn sẽ làm ra chuyện gì, trong giây phút ấy, trong lòng ta chỉ muốn nhanh chóng gặp được Như Tuyết.

Và khi ta nhìn thấy ba người bên cạnh giả sơn, ta mới phát hiện, sự lo lắng của ta đối với Như Tuyết là dư thừa, bởi vì, người thật sự cần phải lo không phải là đệ ấy.

Khi ta nhìn thấy đệ ấy, trong lòng đệ ấy đang ôm Ưu Lạc Nhạn, còn nàng, người đẹp đến lóa mắt trong yến tiệc khi nãy, nay lại ngã dưới đất tuyết.

Lòng ta thầm thất lại, mặc kệ sự có mặt của đại hoàng huynh, liền xông ngay đến bên cạnh nàng, ta muốn dìu nàng từ dưới đất lên, nhưng khi ánh

mắt ta rơi ào máu tươi đang chảy trên mặt nàng, thì lại sững sờ.

Ta không kịp suy nghĩ nhiều, đưa tay, ôm nàng từ dưới đất dậy, nhưng khi cơ thể mềm mại của nàng nằm trong lòng ta, máu tươi ấy, vẫn không ngừng chảy xuống, trong lòng ta đột nhiên lo sợ, ta sợ nàng cứ như vậy mà ngủ say đi, không tỉnh lại nữa.

Lần đầu tiên ta có cảm thấy mình lúng túng không biết làm gì, ta mặc kệ sự đối đầu của đại hoàng huynh và Như Tuyết lúc này, lần đầu tiên mở miệng cầu cứu đại hoàng huynh.

Ta không gọi Như Tuyết, bởi vì ta biết rõ, đây là phủ thái tử của đại hoàng huynh, người duy nhất có thể cứu nàng, chỉ có đại hoàng huynh, còn Như Tuyết, lúc này, trong lòng ta đối với đệ ấy đang có sự phẫn nộ trước nay chưa từng có.

Khi này đệ ấy ôm lấy Ưu Lạc Nhận, ta nhìn thấy rất rõ, tuy ta không biết người nữ nhân Ưu Lạc Nhận này đang giở trò gì, nhưng ta lại biết, nàng bây giờ bị trọng thương như vậy, nhất định không khỏi có dính dáng đến Như Tuyết và Ưu Lạc Nhận.

Ta biết đại hoàng huynh tuyệt đối không để nàng có chuyện gì, bởi vì, ta nhìn thấy trong mắt đại hoàng huynh thoáng qua tia kinh hoảng.

Nhưng mà lúc này ta đại hoàn toàn mặc kệ cách nghĩ trong lòng đại hoàng huynh và Như Tuyết, ta chiếu theo lời phân phó của đại hoàng huynh, nhanh chóng quay người chạy đi tìm ngự y.

Ta thân là con trai của đương kim thiên tử, tuy không phải rất được phụ hoàng sủng ái, nhưng cũng từ nhỏ cầm y ngọc thực, trước nay chưa từng làm qua những việc chạy đi chạy lại của hạ nhân, nhưng trong thời khắc này, ta lại vì nàng mà không chút do dự đi làm.

Lòng ta, cuối cùng cũng hồi phục bình tĩnh khi ngự y nói nàng đã không có gì đáng ngại.

Nhưng thái độ của đại hoàng huynh đối với nàng lại khiến ta càng bất an, bộ dạng yếu ớt của nàng, khiến ta đau lòng, ta thầm hạ quyết tâm, không thể để người vô tội như nàng bị cuốn vào âm mưu của đại hoàng huynh, không thể để nàng trở thành con cờ tranh quyền đoạt lợi của đại hoàng huynh.

Còn đối với Như Tuyết, ta vốn dĩ không có lập trường nói đệ ấy hay trách đệ ấy, bởi vì, suy cho cùng nàng vẫn là vương phi do Như Tuyết cưới, nhưng bây giờ ta lại vì nàng là vương phi của Như Tuyết mà đau lòng thay cho nàng.

Người nữ tử như nàng, vốn dĩ đáng được bảo vệ trong tay, nhưng Như Tuyết lại vì Ưu Lạc Nhận người nữ nhân tầm thường này mà tổn hại nàng, Như Tuyết, nếu như đệ không biết được điểm tốt của nàng, thì ta nhất định không thể giao nàng cho đệ, dù cho đệ có là đệ đệ của ta, thân đệ đệ của ta.

Và khi ta và đại hoàng huynh đang đối đầu, Như Tuyết lại mặt không biểu cảm lãnh mạc đi vào, đệ ấy nói, nàng là vương phi của đệ ấy.

Đối diện với đề nghị hoang đường muốn dùng Ưu Lạc Nhận để đổi lấy nàng của đại hoàng huynh, ngoài dự đoán là Như Tuyết đã cự tuyệt đại hoàng huynh, Như Tuyết, trong lòng đệ ấy đang nghĩ gì? Đệ ấy cư nhiên bỏ lỡ cơ hội có được Ưu Lạc Nhận, chỉ vì nàng?

Hay là, đệ ấy đã biết chân tướng lên nhằm kiêu hoa khi ấy, cho nên mới thay đổi chủ ý?

Hai tay ta thềm siết chặt, nàng là vương phi của Như Tuyết, đây là sự thật ta không thể thay đổi, nhưng mà nếu như Như Tuyết không trân trọng nàng, ta sẽ bất chấp tất cả đưa nàng rời khỏi.

Chính vào lúc này, nàng tỉnh lại, ta khẩn trương nhìn nàng, nhưng ánh mắt nàng lại nhìn về phía Như Tuyết, lòng ta khẽ nhói đau, Như Tuyết tổn thương nàng như vậy, không lẽ, trong lòng nàng vẫn nhớ nhung Như Tuyết?

Tuy nhiên, những lời tiếp sau đó của nàng, lại khiến ta giật nảy mình.

Ta cuối cùng cũng hiểu, tại sao biểu hiện của nàng và Như Tuyết trong yến tiệc lại kì lạ như vậy, đó là bởi vì, nàng và Như Tuyết đã có ước định từ trước, chỉ cần nàng nói ra chân tướng, Như Tuyết sẽ hưu nàng, cho nàng hưu thư, để nàng rời khỏi.

Nếu như là trước kia, ta khẳng định sẽ lo lắng cho Như Tuyết, bởi vì, dù sao nàng là thất vương phi do phụ hoàng nhận định, Như Tuyết không thể dễ dàng hưu nàng, nhưng nay, ta nghe thấy lời của nàng, trong lòng lại thềm hy vọng và vui mừng.

Trong thâm tâm ta, cư nhiên hy vọng nàng rời khỏi Như Tuyết, sao ta lại có cách nghĩ này? Không lẽ, ta đồng tình nàng, sợ Như Tuyết sẽ tổn hại nàng lần nữa, cho nên mới có cách nghĩ như vậy?

Cơ thể nàng suy cho cùng vẫn còn rất yếu, nàng nói với Như Tuyết vài câu, và lại lần nữa ngắt đi, dù cho ta giống như đại hoàng huynh, trong lòng đều không nguyện ý để nàng trở về bên cạnh Như Tuyết, nhưng ta và đại hoàng huynh cũng chỉ có thể mở to mắt nhìn nàng bị Như Tuyết ôm trong lòng rời khỏi.

Nhìn theo bóng lưng Như Tuyết ôm nàng rời khỏi, trong lòng ta thầm hạ quyết tâm, nếu như nàng ở thất vương phủ còn chịu thêm bất kì chút ủy khuất nào, ta sẽ giúp nàng rời khỏi.

Chương 313: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong — – gặp nhau vốn

đã là sai lầm (5)

Ngày tháng tiếp theo đó, ta luôn chú ý đến nhất cử nhất động của nàng trong thất vương phủ, tâm trạng ta rất mâu thuẫn, bởi vì, trong lòng ta, ta cảm thấy có lỗi với Như Tuyết, vì dù sao đi nữa, nàng là vương phi của Như Tuyết.

Ta biết, nàng là thê tử của đệ đệ ta, ta không nên có ý nghĩ khác với nàng, ta có thể thích bất kì nữ tử nào, nhưng duy chỉ nàng là không thể, bởi vì, nàng là thê tử của thân đệ đệ duy nhất của ta.

Nhưng, ta lại không khống chế được bản thân, ta không khống chế được bản thân nghĩ đến nàng, từng cái nheo mắt từng nụ cười của nàng, cơ hồ mỗi ngày đều xoay chuyển trong đầu ta.

Cuối cùng, ta không còn nhẫn nhịn được sự hành hạ trong nội tâm, khi nghe thấy bị Liễu Yên Nhiên hãm hại, ta không còn nhẫn nhịn được len lén đến thất vương phủ gặp nàng.

Nàng rất tốt, nhìn thấy ta, nàng hiển nhiên có chút kinh ngạc, khi ta nói với nàng ý của ta, ánh mắt nàng hiển nhiên thoáng qua tia ngờ hoặc.

Nhìn sự ngờ hoặc trong mắt nàng, lòng ta bỗng chua chát, mỗi ngày ta đều nhớ đến nàng, nhưng nàng dường như sớm đã quên người như ta rồi chẳng?

Tuy nhiên, chính trong lúc ta cho rằng nàng sẽ cự tuyệt ta, biểu hiện của nàng lại lần ngoài dự liệu của ta, nàng ngờ hoặc trong giây phút, rồi lại nở nụ cười thuần khiết với ta, nàng thậm chí còn có tâm trạng nói đùa cùng ta.

Ta nhìn nụ cười thuần khiết trên mặt nàng, lòng vụn phần khúc mắc, ta hít một hơi sâu, đè nén cảm sự do dự trong lòng, khó khăn hỏi nàng có phải thích Như Tuyết không.

Nhưng nàng rất nhanh đã trả lời ta, lúc trả lời ta, trên mặt thậm chí còn nở nụ cười giễu cợt, nàng nói, nàng không yêu bất kì người nam nhân nào mà yêu người nữ nhân khác.

Và lúc nàng nói ra câu này, vẻ mặt rất bình thản, hiển nhiên, đây là lời thật lòng của nàng, và nàng không biết rằng, đáp án này của nàng, khiến tim ta bỗng chốc nhảy thót, cực kì vui mừng, cơ hồ phút chốc ngập tràn ta, ta kích động đến mức tay cơ hồ đang khẽ run rẩy.

Qua một lúc lâu, ta mới miễn cưỡng đè nén tâm trạng kích động của mình, hỏi nàng có phải muốn rời khỏi Như Tuyết.

Ánh mắt nàng mang hoài nghi, nàng nhìn ta, phảng phất như ta đang nói dối, nàng vẻ mặt phòng bị hỏi ta, tại sao lại muốn giúp nàng, làm sao giúp nàng.

Kì thực, ta giúp nàng là xuất phát từ lòng ích kỉ của ta, bởi vì ta thích nàng, ta muốn bảo vệ nàng thật tốt, không để nàng chịu chút ủy khuất nào.

Nhưng những điều này, ta không nói ra, ta có chút thảm bại tìm ra một lí do có vẻ rất hợp lí cho bản thân.

Tuy nhiên, nàng tính bộc trực thẳng thắn tin lí do của ta, trên mặt nàng nở nụ cười nghiêng thành, nàng đồng ý chấp nhận sự giúp đỡ của ta, ta đã hạ quyết tâm không tiếc cái giá thành thân với công chúa Tử Việt quốc, cũng muốn giúp nàng rời khỏi.

Lúc rời khỏi, nàng đột nhiên nói với ta một câu, nàng nói, Lãnh Như Phong, cảm ơn ngươi, sau này chúng ta vẫn còn là bằng hữu không?

Câu nói này rất đơn giản, nhưng lại cuốn lên cơn sóng trong lòng ta, ta miễn cưỡng dùng ngữ khí còn có thể xem là bình tĩnh nói với nàng, nếu như nàng không ghét ta, ta sẽ mãi mãi là bằng hữu của nàng.

Đúng vậy, bằng hữu, không có ý gì khác, chỉ cần là nàng, dù cho đơn thuần là bằng hữu, ta cũng cam tâm tình nguyện.

Dù cho đã hạ quyết tâm, ta không còn trì trệ, ta rất nhanh đã nói ra yêu cầu của ta với phụ hoàng, còn phụ hoàng khi nghe thấy yêu cầu ta đề ra, hiển nhiên rất kinh ngạc và không hiểu, người không hiểu ta tại sao lại đề ra điều kiện như vậy, thậm chí không tiếc đồng ý thành thân với công chúa Tử Việt quốc.

Ta đương nhiên không thể nói với người mục đích ta làm như vậy, ta chỉ cần phụ hoàng hạ chỉ, bảo Như Tuyết hưu nàng là được.

Tuy nhiên, phụ hoàng không lập tức đồng ý với ta, mà là tuyên Như Tuyết và Ưu Thành Minh vào cung, hành động này của phụ hoàng, khiến lòng ta rất bất an.

Nếu như trước kia, trong lòng ta có thể khẳng định, Như Tuyết tuyệt đối sẽ không cự tuyệt hưu nàng, nhưng nay, ta lại không thể xác định được, bởi vì, từ sau hôm đệ ấy rời khỏi phủ thái tử, thái độ Như Tuyết đối với nàng rất hiển nhiên đã có sự thay đổi.

Trong lòng ta bắt đầu thấp thỏm bất an, nếu như lần này ta không thể giúp nàng rời khỏi, vậy nàng có trách ta không? Sẽ vì ta không làm được mà thất vọng, sau này không còn để tâm đến ta?

Sự bất an trong lòng ta càng ngày càng mãnh liệt, tuy nhiên, Như Tuyết quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, cự tuyệt yêu cầu của ta đề ra với phụ hoàng.

Khi phụ hoàng đối với việc này ngờ hoặc không hiểu, Như Tuyết lại nói ra một câu khiến ta kinh ngạc, đệ ấy nói, đệ ấy yêu nàng!

Khi lời của đệ ấy vừa ra, ta đã biết, ta không thể giúp nàng, ta thất bại rồi. Như Tuyết chính miệng biểu hiện rõ thái độ của đệ ấy với phụ hoàng, vậy tức là, đệ ấy không nguyện ý hưu phi!

Và phụ hoàng trước nay đối với Như Tuyết sủng ái có thừa, càng sẽ không vì ta mà ép Như Tuyết làm cái việc hưu phi, bởi vì, như vậy không hợp với thường tình.

Ta biết sự việc đã không thể cứu vãn, nhưng dù cho ta không thể giúp nàng, nhưng ta tuyệt đối không thể thật sự thành thân với công chúa Tử Việt quốc kia, cho nên, ta chỉ còn cách nói với phụ hoàng, hy vọng hôn sự của ta và công chúa Tử Việt quốc có thể hoãn lại.

Phụ hoàng hiển nhiên không muốn hoãn, ta cắn răng, liếc nhìn Như Tuyết vẻ mặt không cảm xúc đứng một bên, trong lòng thoáng qua một ý nghĩ, nhanh chóng tìm được một lí do cự hôn.

Lí do này của ta, cực kì ích kỉ, nhưng ta bây giờ đã không còn đường lui, ta thật sự không muốn thành thân với công chúa Tử Việt quốc kia, đặc biệt là sau khi gặp được nàng.

Chương 314: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong — – Gặp nhau vốn

đã là sai lầm (6)

Có lẽ là phụ hoàng phát giác gì đó, người rất nhanh hạ thánh chỉ, để nàng đến Lăng Phong huyện trị thủy, ta vốn dĩ cho rằng Như Tuyết sẽ bồi nàng cùng đi, nhưng tin tức truyền đến, Như Tuyết cư nhiên vì nàng mà bị thương.

Việc này chỉ có ta và Như Tuyết biết, và không dám tiết lộ ra ngoài, càng không dám để phụ hoàng biết được.

Chỉ giấu phụ hoàng nói là không cẩn thận bị thích khách làm bị thương, may là phụ hoàng không hề hoài nghi, nếu không ta thật sự sợ, với mức độ sủng ái Như Tuyết của phụ hoàng, không biết sẽ trút giận thế nào với nàng.

Như Tuyết sau khi vết thương lành, cư nhiên thật sự xin thánh chỉ đến Lăng Phong huyện, phụ hoàng cũng thất thường, cứ như đối với việc Như Tuyết bị thương không truy cứu, rất nhanh đã chuẩn.

Trong lòng ta rất ngờ hoặc, nhưng vẫn không đoán được tâm tư của phụ hoàng, chỉ là lúc này, ta đã không còn tâm trạng đi đoán ý nghĩ trong của phụ hoàng nữa, sau khi lần trước Như Tuyết từ chối hưu phi, đã xa cách với ta rất nhiều, hiển nhiên trong lòng đệ ấy đang trách ta.

Trong lòng ta có chút buồn, dù sao đi nữa, hai huynh đệ bọn ta cũng sống dựa dẫm vào nhau mười mấy năm, nay vì nàng, tình cảm thân thiết của ta và Như Tuyết đã một đi không trở lại.

Nhưng ta không hối hận, bởi vì, công chúa đến liên hôn của Tử Việt quốc sắp đến đây, ta cần phải ở lại kinh thành, dù cho trong lòng ta rất không tình nguyện, nhưng cũng không thể không ở lại.

Tuy nhiên, chính trong lúc ta vắt cạn trí óc nghĩ cách thoát khỏi vận mệnh bị phụ hoàng ép hôn, Như Tuyết vốn dĩ nên ở Lăng Phong huyện lại trở về, tuy ta biết ta không có tư cách hỏi đệ ấy nguyên nhân, nhưng ta lại không nhịn được dò thám đệ ấy.

Nhưng Như Tuyết cái gì cũng không chịu nói, có thể thấy, trong lòng đệ ấy thập phần phần nộ, bộ dạng đố kỵ của đệ ấy rất rõ ràng, không lẽ, đệ ấy thật sự yêu nàng rồi sao?

Trong lòng ta trầm xuống, ta biết mà, với cái tốt của nàng, Như Tuyết sớm muộn sẽ phát hiện, và nay, Như Tuyết vẻ mặt đố kỵ, không phải là minh chứng tốt nhất sao?

Ta không biết Như Tuyết và nàng ở Lăng Phong huyện đã xảy ra chuyện gì, nhưng ta lại biết, Như Tuyết vốn dĩ lòng đầy kì vọng đến đó, nhưng lại phần nộ quay về kinh, hơn nữa, hể nhắc đến nàng, hiển nhiên trong mắt đệ ấy ngoài giận tã a, cư nhiên còn nòng nặc sự đố kỵ.

Ta đột nhiên cảm thấy trong lòng thấp thỏm không yên, nhưng ta lại không có tâm trạng suy nghĩ việc của Như Tuyết và nàng, bởi vì công chúa Tử Việt quốc đã đến, dưới sự an bài cố ý của phụ hoàng, ta cần phải bồi nàng ta.

Công chúa Tử Việt quốc là một người bướm bình, ta rất không thích người nữ tử như vậy, chua ngoa hà khắc không nói gì, còn tâm địa tàn độc, không lẽ ta thật sự phải cùng người nữ tử như vậy bầu bạn cả đời sao? Không, nếu như là vậy, ta nghĩ ta sẽ không nhịn được giết nàng ta.

Nhưng mà sự việc xảy ra tiếp đó, hiện rõ sự lo lắng của ta là sư thừa, bởi vì công chúa Tử Việt quốc kia căn bản không chấm ta, sau khi lần đầu tiên trong ngự hoa viên gặp được Như Tuyết, cư nhiên chủ động nói với phụ hoàng, nàng ta muốn thành thân cùng Như Tuyết.

Nghe thấy tin tức này, phút chốc ta thở phào nhẹ người, nếu như nàng ta đã tự mình đề ra, vậy thì biểu hiện rõ, nàng ta tuyệt đối không thành thân với ta, nhưng trong lúc ta thở phào nhẹ người, ta cũng không thể không lo lắng cho Như Tuyết và nàng.

Như Tuyết rõ ràng đã yêu nàng, công chúa Tử Việt quốc xen vào, không biết Như Tuyết sẽ thế nào?

May là, phụ hoàng không lập tức đồng ý điều kiện của công chúa Tử Việt quốc, mà cho người đi tuyên nàng từ Lăng Phong huyện trở về.

Khi nghe thấy tin nàng hồi cung, trong lòng ta phảng phất như có thứ gì đó đâm phải, biết được Như Tuyết muốn cưới vương phi khác, trong lòng nàng sẽ nghĩ thế nào? Nàng sẽ buồn chăng?

Ta mượn cớ bồi công chúa Tử Việt quốc, lần nữa đến thất vương phủ, nhưng không ngờ, ta lần nữa gặp được nàng nàng vẫn xinh đẹp như vậy, đẹp đến khiến lòng người rung đến, những ngày tháng gian khổ đến Lăng Phong huyện trị thủy, không hề mang đi chút mỹ lệ nào của nàng.

Có lẽ cũng xuất phát từ đổ kị, công chúa Tử Việt quốc đột nhiên ra lời làm khó, nhưng vẻ mặt trên mặt nàng từ đầu đến cuối vẫn lãnh đạm, nàng thật sự không để tâm sao? Nàng thật sự không động lòng với Như Tuyết? Tại sao nhìn thấy Như Tuyết và công chúa Tử Việt quốc thân mật như vậy, nàng vẫn không có chút cảm xúc?

Nghĩ tới đây, trong lòng ta cứ nhiên thầm vui mừng, nhưng trong giây phút nàng quay lưng rời khỏi, ta lại nhìn thấy rõ sự thất vọng trong đáy mắt nàng, trong phút chốc, lòng đã trầm xuống.

Thì ra, trong lòng nàng không hề không có chút tình cảm với Như Tuyết như vẻ ngoài của nàng, kì thực, nàng đã yêu Như Tuyết, chỉ là nàng không để mình lộ ra mà thôi!

Vẻ mặt này, ta đã thấy qua không ít, bởi vì ta từng hoa tâm bên ngoài, trong phủ cũng có không ít mỹ nhân và thị nhân, những nữ tử đó, tuy vẻ ngoài tỏ ra bình thường, nhưng khi bị ta lạnh nhạt thì sẽ lộ ra vẻ thất vọng như vậy, ánh mắt u oán.

Ta quay đầu nhìn về phía Như Tuyết, ta phát hiện ánh mắt đệ ấy thoáng qua tia đau khổ và không nở, hai người này, thật là cố chấp a, rõ ràng là cùng thích nhau, lại hà tất phải hành hạ lẫn nhau như vậy?

Ta cũng không còn tâm trạng ở lại thất vương phủ, trong giờ khắc ấy, ta chỉ muốn rời khỏi, rời khỏi cái nơi khiến ta thất vọng vô cùng này, lặng lẽ rời khỏi cái nơi vạn phần buồn lòng này.

Ta không biết Như Tuyết nghĩ thế nào, ta cũng từng thử hỏi qua đệ ấy, hỏi đệ ấy có phải muốn lấy công chúa Tử Việt quốc, nhưng câu trả lời của Như Tuyết, lại khiến ta giật mình.

Trước nay ta đều không biết, sau lưng vẻ lãnh đạm của Như Tuyết, lại có một trái tim bảo bọc nàng như vậy.

Chương 315: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong — – Gặp nhau vốn

đã là sai lầm (7)

Và quyết định của Như Tuyết, càng ngoài dự đoán của ta, vì không để nàng chịu một chút tổn hại nào, đệ ấy cư nhiên quyết định hưu nàng ra khỏi phủ.

Quyết định này, khiến lòng ta thầm thở dài, Như Tuyết rõ ràng là yêu nàng, nhưng đệ ấy làm như vậy, có lẽ nàng sẽ hiểu lầm mà hận Như Tuyết chẳng?

Ta rất lo cho Như Tuyết, nhưng đồng thời trong lòng cũng rất không thoải mái, là vì nguyên do ta cũng thích nàng sao?

Sự việc quả như lời Như Tuyết nói, khi Như Tuyết biểu lộ rõ với công chúa Tử Việt quốc sẽ không thành thân cùng nàng ta, công chúa Tử Việt quốc đại nộ, cư nhiên không tiếc lấy cớ xuất binh, uy hiếp phụ hoàng, vì Tây Diêm, dù cho phụ hoàng đối với Như Tuyết vạn phần sủng ái, cũng không thể không nhịn đau nhốt Như Tuyết vào trong lao.

Như Tuyết bị nhốt, lòng ta nóng như lửa đốt, trong lúc hết cách, ta chỉ còn cách đi tìm nàng, bởi vì, Như Tuyết có thể nói là vì nàng mới bị phụ hoàng nhốt lại, cho nên, ta cần phải nói với nàng chân tướng, có lẽ với thân phận đặc biệt của nàng, hoặc giả cũng nói không chừng có thể cứu được Như Tuyết ra.

Và dự liệu của ta không sai, sau khi nàng biết được tất cả những gì Như Tuyết làm đều là vì nàng, ta nhìn thấy được sự đau lòng trong mắt nàng,

nàng suy cho cùng cũng vẫn quan tâm Như Tuyết, bởi vì, có lẽ ngay cả nàng cũng không biết, kì thực trong lòng nàng, sớm đã có Như Tuyết rồi.

Ta và nàng cùng vạch kế hoạch, sau đó mới đưa nàng vào cung gặp phụ hoàng.

Ta sẽ dĩ làm như vậy là vì ta biết, trong lòng phụ hoàng, đã khẳng định nàng là người định mệnh trong truyền thuyết trăm năm đó, vì để tìm được bảo tàng thất lạc trăm năm trước của Tây Diêm, vì để có thể thuận lời vượt qua đại nạn trăm năm của Tây Diêm, ta tin, phụ hoàng nhất định đồng ý thả Như Tuyết, dù cho có cùng Tử Việt quốc ác giao cũng không tiếc.

Sự việc rất thuận lợi, phụ hoàng quả nhiên đồng ý yêu cầu của nàng, thả Như Tuyết từ trong lao ra, hơn nữa, với tốc độ nhanh nhất, đưa nàng và Như Tuyết rời khỏi kinh thành.

Sau khi biết được tin này, trái tim vốn dĩ phập phồng của ta, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nhưng trong lòng khẽ lại sự thất vọng không tài nào xua đi được.

Khi ấy, ta biết nàng không yêu Như Tuyết, cho nên, ta mới có cách nghĩ không hợp lẽ với nàng, nhưng nay, hai người họ đã thương yêu nhau, ta có phải là nên buông tay rồi?

Trong lòng ta rất rõ, giữa nàng và Như Tuyết, đã không còn vị trí của ta, nhưng ta lại không thể thuyết phục mình không nghĩ đến nàng, từng cái nheo mắt từng nụ cười của nàng, luôn xoay chuyển trong đầu ta.

Chiếc áo bào nàng mặc qua kia, bị ta len lén phái người lấy lại, mỗi khi đêm khuya thanh vắng, ta sẽ lảng lạng sờ chiếc áo bào ấy mà chìm vào giấc ngủ.

Trên chiếc áo bào ấy, sớm đã không còn u hương nhàn nhạt của nàng, nhưng trong lòng ta, hơi ấm của nàng, phảng phất vẫn còn lưu lại trên áo bào.

Chiếc áo bào này, trở thành một loại kí gởi tư niệm của ta đối với nàng.

Bây giờ ta mới biết, nàng khác với những mỹ nhân ta từng thích, tình yêu của ta đối với nàng, cơ hồ xuất phát từ sâu trong thâm tâm ta.

Và yêu một người, là việc bỗng chốc, nhưng sau khi yêu, muốn quên đi, lại là việc thời gian cả đời cũng khó làm được.

Ta biết, nàng và ta, có lẽ đời này kiếp này không thể, nhưng ta vẫn không cách nào quên, từng chút gần gũi với nàng, mãi mãi là việc vô cùng ngọt ngào lại đầy đau khổ trong lòng ta.

Ta tự dặt cho bản thân mình một cái lồng của tình yêu, trong cái lồng này, người bị khóa chặt trong ấy chỉ có mình ta, mà không có nàng.

Một tháng sau, họ trở về kinh thành, nàng quả nhiên không phụ hậu vọng của phụ hoàng, tìm được bảo tàng đã thất lạc trăm năm.

Và Như Tuyết, gương mặt luôn hiện vẻ âm trầm, lần đầu tiên xuất hiện nụ cười hạnh phúc ngọt ngào, đó đều là vì nàng sao?

Như Tuyết xin ý chỉ của phụ hoàng, hy vọng có thể cho nàng một hôn lễ trọng đại.

Và phụ hoàng càng vui mừng, lập tức hạ chỉ chiếu cáo thiên hạ, và đã chọn xong hôn sự một tháng sau cử hành.

Lòng ta thầm nhói đau, nhưng ta vẫn cười, chúc phúc nàng và Như Tuyết, bởi vì ta nhìn ra được, Như Tuyết thật sự yêu nàng. Chỉ cần nàng sống hạnh phúc, ta đã mãn nguyện.

Tất cả sẽ trở về điểm khởi đầu, ta bắt đầu cố gắng gượng ép bản thân không nghĩ đến nàng, ta bắt đầu một lần nữa lưu luyến rừng hoa, lần nữa hồi phục ngày tháng tiêu diêu trước kia của ta, nhưng ta biết, tim của ta, đã không còn tự tại như trước nữa, trái tim ta đã trao cho nàng.

Nếu như hôn sự của họ có thể thuận lợi cử hành, có lẽ, ta sẽ hoàn toàn từ bỏ, nhưng trong một buổi sớm, khi sáng sớm ta vội thượng triều, lại nhìn thấy nàng nằm hôn mê dưới đất.

Sao nàng lại ở đây lúc này? Nàng lúc này không phải nên ở thất vương phủ sao? Trong lòng ta ngờ hoặc, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của nàng, ta không nghĩ nhiều, trực tiếp đưa nàng vào cung.

Đợi khi ta hạ triều, nàng đã tỉnh lại, nàng nhìn ta, và nói ra một cái tên ta không ngờ đến. Nàng hỏi ta có phải quen biết Liên Đường.

Liên Đường, ta đương nhiên là quen biết, nhưng sao nàng lại nhắc đến Liên Đường?

Mấy năm trước, Liên Đường bị phụ hoàng chỉ hôn ra khỏi cung, tên Liên Đường đã trở thành điều cấm kị trong cung, trong cung, cách lão cung nhân, không ai không biết đến việc của Liên Đường và Như Tuyết, nhưng lại vì nguyên do của phụ hoàng, không ai dám nhắc đến.

Còn nàng sao lại biết Liên Đường? Nhìn sự tổn thương và thất vọng lộ ra trong mắt nàng, lòng ta đang thầm nhói đau, không lẽ, nàng là vì việc trước kia của Liên Đường và Như Tuyết nên mới thương tâm như vậy?

Chương 316: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong — – Gặp nhau vốn

đã là sai lầm (8)

Ta nhìn ánh mắt trống không của nàng, không nhìn được hỏi nàng sao biết được Liên Đường, và câu trả lời của nàng, lại khiến ta giật mình, nàng nói, Liên Đường đang ở thất vương phủ!

Sao có thể, nếu như không phải chính miệng nàng nói ra, ta cơ hồ không dám tin, Liên Đường không phải đã giả người rồi sao? Sao ả lại ở thất vương phủ? Sao ả vào được thất vương phủ? Không lẽ Như Tuyết từ đầu đến cuối vẫn tình cũ chưa dứt với Liên Đường?

Ta nghĩ đến một khả năng, vì ta nghĩ đến Ưu Lạc Nhận, Như Tuyết từng tiếp cận Ưu Lạc Nhận, là vì dung mạo của ả ta và Liên Đường có vài phần giống nhau, không lẽ, vạn phần bảo bọc và yêu thương trước kia của Như Tuyết đối với nàng, cũng là xem nàng như vật thay thế Liên Đường sao?

Nghĩ tới đây, lòng ta bất giác trầm xuống, hai tay vô thức siết chặt lại, trong giây phút này, trong lòng ta cứ nhiên đầy giận dữ đối với Như Tuyết, nếu như đệ ấy như vậy, ta tuyệt đối sẽ không nhìn được đánh đệ ấy một trận!

Sao đệ ấy có thể như thế? Sao đệ ấy có thể đối với nàng như vậy? Nàng không giống với Ưu Lạc Nhận, nàng là một nữ tử tốt không dễ có, không nên gặp phải đối đãi không công bằng như vậy!

Nàng không phát giác được sự phẫn nộ và thương tiếc của ta, nàng ngẩn đầu nhìn ta, ánh mắt đầy cố chấp, nàng nói, ta muốn biết tất cả.

Nhìn nước mắt dần lặn dài trên gương mặt trắng bệch của nàng, lòng ta đau đớn, trong phút chốc, ta cơ hồ suýt nữa không khống chế được ôm nàng vào lòng.

Ta miễn cưỡng đè nén bản thân, nhưng ta lại không thể cự tuyệt thỉnh cầu của nàng, nàng không nên bị giấu việc này, vì nàng rất nhanh sẽ trở thành thê tử của Như Tuyết.

Ta nói với nàng tất cả, nhìn sự đau khổ và tuyệt vọng trong mắt nàng, ta không còn nhận được tư niệm điên cuồng, đưa tay, ôm nàng vào lòng.

Trong giờ khắc ấy, lòng ta cư nhiên không khống chế được run rẩy, ta nhẹ nhàng, rất cẩn thận ôm lấy nàng, mỗi động tác của ta đều cẩn trọng biết bao, ta sợ kinh động đến nàng, ta sợ nàng sẽ không chút do dự đẩy ta ra.

Ngửi mùi u hương từ trên người nàng truyền lại, trong thoáng chốc, ta phảng phất như cảm thấy thời gian cách lần trước đã qua cả một kiếp.

Trong lòng ta thầm cầu mong, hy vọng ông trời có thể để ta lẳng lặng ôm nàng như vậy, hy vọng thời gian sẽ không trôi đi.

Nhưng, giấc mơ dù có đẹp, cũng sẽ có lúc tỉnh lại, thời gian ôm lấy nàng, mới ngắn ngủi có vài phút, nàng đã rời khỏi vòng tay của ta, trong giây phút nàng rời khỏi, lòng ta thất vọng nặng nề!

Trong mắt nàng có sự tuyệt quyết, nàng cố chấp nhìn ta, bảo ta đưa nàng đến gặp phụ hoàng.

Ta không biết nàng muốn làm gì, nhưng ta biết, đối với tất cả yêu cầu của nàng, ta đều không thể cự tuyệt, ta cũng không cự tuyệt được!

Tuy nhiên, không ngoài dự liệu, nàng cư nhiên thật sự đều ra thoát hôn với phụ hoàng, và phụ hoàng phần nộ, lập tức cự tuyệt nàng, ta nhìn bộ dạng khó xử của nàng, tuy biết phụ hoàng tuyệt đối không đồng ý cho nàng thoát hôn cùng Như Tuyết, nhưng ta vẫn không nhịn được mở miệng thay nàng nói.

Dù cho ta biết, việc này sẽ khiến phụ hoàng đại nộ, nhưng ta vẫn không nhịn được đem chuyện Liên Đường đang ở thất vương phủ nói với phụ hoàng.

Ta biết, dù cho phụ hoàng biết được việc của Liên Đường, vậy cũng không có nghĩa phụ hoàng sẽ đồng ý cho nàng và Như Tuyết thoát hôn, bởi vì ta biết, năm ấy sau khi phụ hoàng chỉ hôn Liên Đường ra khỏi cung, trong lòng luôn cảm thấy có lỗi với Như Tuyết.

Và năm ấy phụ hoàng không đồng ý cho Như Tuyết ở cùng với Liên Đường, chẳng qua chỉ vì Liên Đường là một cô nhi, Liên Đường không thể trở thành chính phi của Như Tuyết, đây chính là một nguyên nhân, còn có một nguyên nhân nữa là, khi ấy Như Tuyết còn nhỏ, cho nên phụ hoàng mới đưa ra quyết định này, thậm chí không để Liên Đường trở thành thị nhân của Như Tuyết.

Quả nhiên, quyết định của phụ hoàng vẫn không thay đổi, người thậm chí không nói làm sao xử lí Liên Đường, người chỉ lãnh đạm bảo nàng đợi, đợi một tháng.

Và ta biết, đây chẳng qua chỉ là cái cớ phụ hoàng tạm thời an ủi nàng mà thôi! Thân phận của nàng khác với người thường, nàng là người định mệnh trong truyền thuyết trăm năm, phụ hoàng sao có thể đồng ý cho nàng và Như Tuyết thoát hôn?

Ta không cách nào an ủi nàng, chỉ có thể lẳng lặng tiễn nàng về thất vương phủ, nhìn đôi mắt không động của nàng, lòng ta nhói đau, nhưng ta lại không thể làm gì, bởi vì, ta chỉ là một người ngoài, ta không có tư cách an ủi nàng.

Điều duy nhất ta có thể làm, chính là trong lòng thầm hy vọng, Như Tuyết đừng bị tình cũ ngày trước làm mờ đôi mắt, nhìn không thấy vẻ đẹp của nàng, ta không thể cho nàng hạnh phúc, nhưng ta hy vọng Như Tuyết có thể, ta hy vọng Như Tuyết có thể thay ta chăm sóc tốt cho nàng, không để nàng chịu một chút tổn hại nào!

Tuy nhiên đối với sự xuất hiện của Liên Đường, trong lòng ta có cảm giác ngờ hoặc, luôn cảm thấy sự xuất hiện của ả không đơn giản, ta cần phải điều tra rõ ràng, sau lưng sự xuất hiện của ả, rốt cuộc là có âm mưu gì.

Liên Đường, có thể nói từ nhỏ cùng lớn lên với ta và Như Tuyết, ả vốn không xinh đẹp, dung mạo chỉ có thể xem là thanh tú, nhưng ả lại có sự yếu đuối khiến người khác không nhìn được trối lòng thương tiếc.

Ấn tượng của ả đối với ta, luôn là một vẻ cúi mi thuận nhãn, bộ dạng cực kì ôn nhu yếu đuối, nhưng không biết tại sao, trong thâm tâm ta lại có sự phòng bị đối với ả.

Có lẽ là do từng có một lần, ả xem như vô ý xông vào lòng ta chẳng? Ta không biết có phải là vì nguyên nhân này không, nhưng ta luôn cảm thấy, con người Liên Đường không đơn giản!

Nghĩ tới đây, ta một khắc cũng không chậm trễ, về đến phủ, đã phái người đi điều tra mọi việc của Liên Đường.

Chương 317: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong — – Gặp nhau vốn

đã là sai lầm (9)

Rất nhanh, ta đã điều tra được mọi việc của Liên Đường, và biết được trước khi ả bị phu gia bỏ, có qua lại mật thiết với thái tử phi Ưu Lạc Nhận.

Điều này thật sự khiến sự hoài nghi trong lòng ta càng gia tăng, ả nếu như có quan hệ mật thiết với thái tử phi Ưu Lạc Nhận, phu gia ả sao lại không biết? Hơn nữa, chỉ dựa vào điểm này, phu gia ả càng không dám tùy tiện hưu ả, năm ấy, ả thành thân, là do phụ hoàng đích thân chỉ hôn!

Hơn nữa lần này, Liên Đường đột nhiên bị tù, đến sống ở thất vương phủ, một loạt sự việc này thật sự quá quỷ dị.

Ta hạ quyết tâm điều tra rõ ràng, bởi vì, ta không biết Liên Đường rốt cuộc thế nào, sau lưng ả, còn có âm mưu gì!

Dưới sự điều tra tỉ mỉ của ta, chân tướng rất nhanh nổi lên mặt nước, thì ra, tất cả mọi việc này, đều là do đại hoàng huynh giở trò, bất kể Ưu Lạc Nhận, hay Liên Đường, chẳng qua đều chỉ là con cờ bị đại hoàng huynh lợi dụng mà thôi!

Sau khi ta biết được chân tướng, trong lòng ta càng lo lắng, lòng ta từ đầu đến cuối vẫn nhớ đến nàng, trong cơn thấp thỏm không yên, ta vội vàng đến thất vương phủ, và ta không ngờ rằng, quyết định này, khiến ta hối hận vô cùng.

Khi ta vội vàng đến thất vương phủ, đến Vô Trần điện nơi nàng ở, đúng lúc nhìn thấy màn Như Tuyết ôm Liên Đường, còn nàng, lại tuyệt vọng nhìn Như Tuyết.

Ta không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn bộ dạng của Liên Đường, trong lòng ta đã thầm có đáp án.

Đúng lúc ta muốn vạch trần âm mưu của Liên Đường, và chính vào lúc này, Liên Đường đột nhiên ngất đi, là thật sự ngất đi sao? Ta không biết. Có lẽ là do ta cảm giác sai, khi Như Tuyết ôm Liên Đường rời khỏi, ta cứ nhiên nhìn thấy khóe môi ả lộ ra nụ cười đắc chí.

Ánh mắt ta rơi vào gương mặt trắng bệch của nàng, ánh mắt nàng nồng nặc đau đớn, khiến ta vô thức muốn an ủi nàng, nhưng ta phát hiện, ta cái gì cũng không nói ra được, ta chỉ có thể bất lực giải thích cho hành động khi nãy của Như Tuyết.

Nhưng nhìn nước mắt trên mặt nàng, ta phát hiện, ta không còn nói tiếp được nữa.

Nàng nhìn ta, ánh mắt đầy tuyệt vọng, nàng nói với ta, bảo ta đưa nàng rời khỏi thất vương phủ.

Hai tay nàng níu lấy tay áo ta, trong giờ khắc ấy, nàng nhìn cứ như đứa bé yếu đuối bất lực, càng khiến lòng ta nhói từng cơn đau.

Ta không cách nào cự tuyệt nàng, ta không muốn làm trái tâm ý của mình, ta ôm nàng vào lòng, phảng phất như muốn xác định hỏi nàng, nàng có biết bản thân đang làm gì không?

Nàng không trả lời, nàng chỉ nước mắt đầy mặt nhìn ta kiên quyết gập đầu, lòng ta, trong giây phút ấy cơ hồ đồng thời run rẩy kịch liệt, phảng

phất như có thứ gì đó đang trào dâng trong máu ta, ta nắm lấy tay nàng, ngữ khí run rẩy nói với nàng, ta đưa nàng rời khỏi!

Trong giây phút đó, ta cơ hồ ngay cả một tia do dự của không, có lẽ, đây là điều ta luôn muốn làm, nhưng lại luôn bị ta đè nén trong đáy lòng không dám thực hiện.

Và lúc ấy, ta căn bản không nghĩ đến Như Tuyết, ta chỉ có một ý nghĩ, đó là đưa nàng rời khỏi!

Nếu như đã có quyết định, ta sẽ không còn do dự nữa, ta rất nhanh đã bố trí xong tất cả, đưa nàng rời khỏi, một khắc cũng không chậm trễ rời khỏi thất vương phủ.

Trên đường đi, cực kì thuận lợi, đợi khi xe ngựa đến một nơi gọi là Thanh Sơn trấn, bọn ta mới dừng lại.

Ta sắp xếp cho nàng và Vân Nhi ở trong khách điểm, bởi vì ta còn có một số việc chưa giải quyết xong, cho nên, ta cần phải về kinh thành một chuyến.

Ta để Lạc Tranh ở lại bảo vệ họ, sau đó cưỡi ngựa nhanh chóng trở về kinh thành.

Ta cuối cùng vẫn cảm thấy có lỗi với Như Tuyết, tuy nhiên, đệ ấy đã tổn hại nàng, nhưng ta vẫn muốn cho đệ ấy một cơ hội, nếu như đệ ấy thật sự yêu nàng, ta sẽ tuyệt đối không cứ như vậy mà đưa nàng rời khỏi, nếu như đệ ấy không yêu nàng, vậy thì, ta sẽ có thể không còn lo lắng chuyện gì, đưa nàng rời xa nơi này.

Ta đã viết một bức thư hàm, sau đó sai người đưa đến cho Như Tuyết, sau đó quay lại Thanh Sơn trấn.

Trở lại Thanh Sơn trấn, đã rất khuya, trong lòng ta có chút mơ hồ, dưới ánh đèn, ta và nàng lẳng lặng ngồi cùng nhau, điều này, cứ như một giấc mơ, một giấc mơ luôn giấu trong thâm tâm ta.

Nhưng, giấc mơ này, rất nhanh đã bị người phá vỡ, người đến không phải là Như Tuyết như trong dự liệu của ta, mà là đại hoàng huynh!

Trong giờ khắc này, ta đột nhiên hiểu rõ âm mưu của đại hoàng huynh, ta cư nhiên bất tri bất giác rơi vào âm mưu của đại hoàng huynh.

Vì để nàng không rơi vào tay đại hoàng huynh, ta vội vàng đưa nàng rời khỏi khách điểm, lên đường trong đêm, nhưng bọn ta cuối cùng vẫn chậm một bước, bọn ta bị đại hoàng huynh ngăn lại.

Bất đắc dĩ, ta chỉ còn cách phân phó Lạc Tranh đưa nàng đi trước.

Và quyết định này, khiến những ngày tháng sau này của ta, luôn hối hận vô cùng, nếu như ta sớm biết được, nàng sẽ gặp nguy hiểm, ta thà rằng khi ấy nàng bị đại hoàng huynh đưa đi, cũng không để nàng rời khỏi.

Tuy nhiên, mọi việc sớm đã định sẵn, khi ta đến đấy, dưới đáy vực chỉ còn tàn cốt xe ngựa, và một vũng máu lớn, trong giây phút đó tim ta cơ hồ vỡ vụn! Nàng ở đâu? Nàng có bị thương không?

Ta không biết, đầu óc ta trống không, ta mai mò tìm hết cả đáy vực, nhưng đến cuối cùng vẫn không tìm được hình bóng của nàng.

Nàng rốt cuộc ở đâu? Không lẽ nàng rơi vào tay đại hoàng huynh sao? Nếu như không phải rơi vào tay đại hoàng huynh, vậy thì bây giờ nàng ở đâu? Nàng sao rồi? trong giây phút đó, ta cơ hồ không dám tưởng tượng, ta đang sợ, thật sự sợ.

Ta không biết mình làm sao về đến khách điểm, nhưng ta lại gặp được Như Tuyết vội vàng chạy đến, nhìn thấy đệ ấy, trong lòng ta dâng cơn phẫn nộ, lần đầu tiên trong đời, ta ra tay với đệ ấy, ta đánh đệ ấy một quyền! Đều là tại đệ ấy, nếu như không phải đệ ấy làm cho trái tim nàng tổn thương, nàng bây giờ sao lại rơi xuống đáy vực, đến nay sống chết không rõ?

Chương 318: Phiên ngoại của Lãnh Như Phong — - Gặp nhau vốn

đã là sai lầm (10)

Từ sau khi ở Thanh Sơn trấn trở về kinh thành, nhìn gương mặt Như Tuyết ngày càng tiêu tụy, ta mới phát hiện, thì ra, đệ ấy lún sâu hơn ta, dù cho nàng đã mất tích, nhưng ta và Như Tuyết vẫn không bỏ cuộc, cơ hồ phái người tìm khắp cả Tây Diệm.

Nhưng, bất kể phái bao nhiêu người đi tìm, nàng vẫn như viên đá chìm vào đại dương, một chút tin tức cũng không có.

Như Tuyết đã thay đổi, đệ ấy trở nên trầm mặc hơn trước, đau thương vẫn xoay chuyển trong đôi mắt đen thâm trầm của đệ ấy, ta biết, lòng đệ ấy, đã theo nàng mà đi, đời này kiếp này, ngoài nàng ra, đã không còn ai có thể chạm vào trái tim của đệ ấy.

Còn ta, lại có gì khác? Nhưng, ta suy cho cùng vẫn không khó chịu như đệ ấy, bởi vì, nàng từ đầu đến cuối đều không thuộc về ta, tình yêu của ta đối với nàng, dù cho có thêm sâu, lòng có thêm đau, cũng không thể tuyên tiết ra như Như Tuyết.

Chiến sự ở biên cương căng thẳng, Như Tuyết xin ý chỉ phụ hoàng, đích thân xuất trận đánh địch, ta vì không yên tâm đệ ấy, cũng theo đệ ấy đi.

Và khi bọn ta đi, không ngờ tới, chuyến đi này một đi, là năm năm.

Trong năm năm này, ta ở cùng đệ ấy, trên chiến trường không biết trải qua bao nhiêu trận chiến sinh tử, nhưng đến cuối cùng, bọn ta đều bình yên vô sự mà sống sót.

Trong năm năm này, chiến sự ở biên cương cuối cùng cũng tuyên đoạn kết, và kết thúc chiến trận là đại bại của Tử Việt quốc. Và biên cương, cuối cùng cũng hồi phục yên bình.

Nhưng mà Như Tuyết vẫn không nguyện ý trở về kinh thành, ta biết, ở kinh thành, có vết thương mà đệ ấy không nguyện ý chạm đến, nhưng chiến sự đã bình định, ta và đệ ấy cuối cùng vẫn phải trở về kinh thành.

Một tờ thánh chỉ của phụ hoàng, khiến ta và đệ ấy, không thể không trở về kinh thành, rời khỏi cái nơi đã rời khỏi năm năm.

Tất cả mọi thứ, đều không có gì thay đổi, kinh thành ở Tây Diệm, vẫn phồn hoa vô cùng.

Mạc Nhã, là nữ tử của dị tộc ở biên vương, phụ thân của nàng ta, là thủ lĩnh một bộ lạc ở biên cương, trong một trận chiến, đã cứu ta và Như Tuyết.

Nàng ta thích Như Tuyết, nhưng lại đấm thân với ta, nhưng nàng ta hiển nhiên không có hứng thú với ta, mà ngược lại cả ngày bám lấy Như Tuyết.

Còn ta, lại nhẹ nhõm, ta không yêu nàng ta, ta và nàng ta đấm thân, chẳng qua là vì không để Như Tuyết khó xử.

Đây là điều ta nợ Như Tuyết, bởi vì, nếu như năm ấy ta không đưa nàng rời khỏi thất vương phủ, thì sẽ không rơi vào âm mưu của đại hoàng huynh, còn Như Tuyết cũng sẽ không mất đi nàng.

Tuy nhiên, bọn ta ai cũng không ngờ, cách biệt năm năm, khi bọn ta trở về kinh thành, Như Tuyết lại lần nữa gặp được nàng. Hơn nữa, nàng còn có

một đứa con.

Đó là con của Như Tuyết, có thể thấy, nàng nuôi dưỡng đứa bé rất tốt.

Lần nữa gặp được nàng, ta phát hiện, lòng ta cư nhiên rất bình lặng, nhìn nụ cười mỉm trên mặt nàng, trong lòng ta đột nhiên cảm thấy như có gì đó, phút chốc hiểu ra, như có một cảm giác trút được gánh nặng.

Ta đột nhiên phát hiện, có lẽ, tình cảm của ta đối với nàng, vốn không sâu đậm như ta tưởng, và ta còn canh cánh không quên việc khi ấy nhiều năm như vậy, chẳng qua là vì trong lòng ta cảm thấy có lỗi với Như Tuyết mà thôi, có lẽ, khi ấy ta và nàng gặp nhau, chính là một sai lầm.

Nay, nàng trở về bên cạnh Như Tuyết, lòng ta cũng có thể từ bỏ.

Có lẽ, là do sự xuất hiện của nàng, Mạc Nhã luôn chua ngoa bộc trực không còn bám lấy Như Tuyết nữa, mà ngược lại thường đến than oán với ta, đấu khẩu, cơ hồ trở thành việc mỗi ngày ta và Mạc Nhã cần phải làm.

Dần dần, ta phát hiện, kì thực, Mạc Nhã tuy có lúc không nói lí lẽ, cũng rất chua ngoa, nhưng nàng ta vẫn rất khả ái, tâm tư nàng ta đơn thuần, không có tâm cơ gì, người nữ tử như vậy, có lẽ thật sự thích hợp trở thành vương phi của ta.

Trong lòng ta, cũng dần dần chấp nhận Mạc Nhã. Mạc Nhã cũng phảng phất dần dần quên đi Như Tuyết, thậm chí còn chủ động điều ra, muốn dọn đến phủ của ta ở.

Ta đã dần dần quên nàng, ta không còn thường xuyên nghĩ đến nàng, còn Mạc Nhã, ta tuy không thể nói là yêu nàng ta, nhưng nàng ta suy cho cùng vẫn hợp với ta nhất.

Có lẽ, kết cục này, là tốt nhất, không phải sao?

Ta cuối cùng cũng từ bỏ mối tình không thuộc về ta, không còn vì việc năm năm trước mà cảm thấy áy náy.

Dưới kế hoạch của phụ hoàng, đại hoàng huynh bị phế đi ngôi vị thái tử, phối đi nơi cách kinh thành xa nhất, còn Như Tuyết, cuối cùng cũng trở thành thái tử, nàng, cuối cùng trở về bên cạnh Như Tuyết, tìm được hạnh phúc thuộc về nàng.

Còn ta, sai khi Như Tuyết được lập làm thái tử, cũng thành thân với Mạc Nhã, chỉ là, ngày tháng của ta không hạnh phúc như Như Tuyết, đó là vì, Mạc Nhã cực kì ghen tuông, trước ngày đại hôn với ta, cư nhiên tự ra chủ trương, đưa hết các mỹ nhân trong phủ của ta từng người từng người một ra khỏi phủ.

Nhìn những mỹ nhân ấy đi xa, lòng ta đang rỉ máu, vạn phần không nỡ, những mỹ nhân ôn nhu đó ta không còn có thể chạm vào được nữa, từ nay trong phủ của ta chỉ có một vương phi hung dữ, nàng ta, chính là Mạc Nhã.

Nhưng có một điểm, khiến lòng ta cảm thấy có chút cân bằng, đó là Như Tuyết đáng thương, kết cục của đệ ấy cũng như ta, sau khi đệ ấy đăng cơ, cư nhiên không thể có tam cung lục viện, sau khi biết được tin này, lòng ta cuối cùng cũng cảm thấy cân bằng.

Nhìn nụ cười tươi của Mạc Nhã, ta đột nhiên cảm thấy, kì thực, cả đời này bồi cạnh người nữ nhân nhìn có vẻ hung dữ, nhưng thật chất đơn thuần như giấy này cũng không tệ, nhưng vậy, cũng là một loại hạnh phúc, đúng không?

Còn Như Tuyết, e là trong lòng đệ ấy cũng có cách nghĩ như ta chẳng? Đệ ấy yêu nàng, cho nên, mọi việc mới chịu nàng, và bảo bọc nàng cả đời,

là điều đệ ấy muốn làm nhất.

Giống như ta, hôm nay sau khi gió mưa qua đi, ta cuối cùng cũng tìm được hạnh phúc của ta — — Mạc Nhã, vương phi của ta.

Chương 319: Phiên ngoại của Ưu Lạc Nhận — – nhân sinh ngặt

nghèo

Lúc ta còn rất nhỏ, ta đã biết, ta có sắc đẹp và gia thế mà người khác không có.

Phụ thân ta là đương kim thừa tướng, ông không có con trai, chỉ có hai người nữ nhi.

Ngoài ta ra, ta còn có một người tỉ tỉ, một người tỉ tỉ gốc mà ta chưa từng coi là tỉ tỉ.

Mẫu thân ta không phải là chính thất của phụ thân, mà chính thất của phụ thân, là mẫu thân của con gốc kia, khi ta hiểu việc, bà ta đã chết.

Ta từ nhỏ thông minh lanh lợi, luôn có được sự sủng ái của mẫu thân và phụ thân, nhưng phụ thân vẫn không mấy thân thiết với ta, không biết có phải là cảm giác của ta sai không, ta cảm thấy phụ thân yêu thương con gốc kia hơn.

Và trái ngược với phụ thân, mẫu thân đối với con gốc đó, hận thấu xương, khi ta còn nhỏ, ta thường chính mắt thấy mẫu thân cố ý làm khó ả, thậm chí, sai khiến hạ nhân ngược đãi ả, để ả ăn cơm nguội và thức ăn thiu.

Nhưng bất kể mẫu thân ngược đãi ả thế nào, có đối xử không tốt với ả ra sao, ả đều toét miệng cười, cười ngu dại, ả vốn không biết, ả cái gì cũng không biết.

Dưới sự ảnh hưởng của mẫu thân, ta dần dần lớn lên, ta trước nay chưa từng gọi ả, và trước mặt hạ nhân trong phủ, ta giống như mẫu thân của ta, gọi ả là con ngốc.

Nhưng điều ta không ngờ tới là, một con ngốc cả ngày dơ bẩn, cư nhiên có một dung mạo còn đẹp hơn ta mấy phần.

Lần đó, ta vô tình đi ngang qua khu vườn ả sống, nhìn thấy khuôn mặt rửa sạch sẽ của ả, trong giờ khắc nhìn thấy khuôn mặt ả, trong lòng ta cư nhiên có một luồn đổ kị.

Ta luôn biết bản thân rất đẹp, được người xưng là mỹ nhân đệ nhất kinh thành, nhưng con ngốc này, lại còn đẹp hơn ta mấy phần.

Trong giây phút đó, ta cơ hồ đổ kị đến mức hận không thể xông lên trước, hủy đi khuôn mặt đó của ả.

Nhưng cuối cùng ta cũng không làm vậy, bởi vì, ta là một đại gia khuê tú ôn nhu hiền thực, ta sao có thể làm việc như vậy? Hơn nữa, con ngốc này, còn có phụ thân bảo vệ, nếu như ta động đến ả, phụ thân không phải sẽ trách ta?

Ả chẳng qua chỉ là một con ngốc, việc trong phủ bây giờ là do mẫu thân ta quản, không lẽ ta còn sợ không trị được ả sao?

Ta bắt đầu cố ý tiếp cận ả, bởi vì, ta muốn làm cho ả trở nên xấu xí, ta muốn người trong cả kinh thành đều biết ả là một người xấu xí.

Ta không thể hủy đi dung mạo của ả, bởi vì, như vậy sẽ kinh động đến phụ thân, nhưng ta có cách của ta, ta cố ý dụ ả, nói giúp ả trở nên đẹp hơn,

dùng son phấn bút vẽ mi biến khuôn mặt vốn dĩ rất xinh đẹp của ả trở nên xấu xí tựa ác quỷ địa ngục!

Còn ả, lại ngốc nghếch cười, còn rất vui mừng, tưởng rằng bản thân thật sự trở nên đẹp hơn.

Ta bắt đầu cố ý dẫn ả đi lại trong phủ, đặc biệt là lúc trong phủ bày yến tiệc, quả nhiên, rất nhanh, cả kinh thành đều biết ả là một người xấu xí.

Còn ta lại là người đẹp nhất trong kinh thành, người người đều biết đến, trong phủ thừa tướng có hai tỉ muội, tỉ tỉ là một con ngốc, hơn nữa rất xấu, còn người muội muội ta, lại là mỹ nhân đệ nhất kinh thành điểm danh vang xa.

Và chính trong lúc này, ta quen được thất vương gia Lãnh Như Tuyết người được hoàng đế sủng ái nhất triều, hấn rất tuấn mĩ, khi ta và hấn gặp mặt lần đầu tiên, hấn cư nhiên ngẩn người nhìn ta, ánh mắt chứa tia sáng kì quặc.

Ánh mắt như vậy, ta gặp nhiều rồi, mỗi khi ta ra phủ, thường gặp được ánh mắt si mê như vậy. Nhưng những người đó, làm sao có thể so sánh với Lãnh Như Tuyết?

Lãnh Như Tuyết, cao lớn tuấn mĩ, lại có thân phận hiển hách, hấn, mới là mục tiêu của ta.....

Đối diện với dụ hoặc cố ý của ta, Lãnh Như Tuyết phảng phất như thật sự đã bị mĩ sắc của ta mê hoặc, hấn bắt đầu thường xuyên đến phủ thừa tướng, ánh mắt hấn nhìn ta rất lạ, phảng phất như có sự yêu thương và sự si mê nói không nên lời.

Được một nam nhân kiệt xuất như vậy yêu, trong lòng ta vạn phần vui mừng, ta thầm hạ quyết tâm, muốn hắt cưới ta làm vương phi.

Và chính trong lúc ta thầm vui mừng, Lãnh Như Tuyết đề thân với phụ thân ta, hắt thật sự muốn cưới ta làm phi.

Và chính vào lúc này, đã xảy ra một việc khiến ta vạn phần ngoài ý muốn của ta, đó chính là, không lâu sau khi Lãnh Như Tuyết đến phủ thừa tướng đề thân, thái tử đương triều Lãnh Như Băng cũng đến chỗ phụ thân ta đề thân.

Đối với Lãnh Như Băng, trong yến tiệc ở hoàng cung, ta có gặp qua hắt ta một lần, hắt ta không tuấn mĩ như Lãnh Như Tuyết, nhưng so với Lãnh Như Tuyết hắt ta lại hấp dẫn ta hơn, bởi vì, hắt ta là thái tử!

Đối với việc làm một vương phi bình thường mà nói, vị trí thái tử phi, càng có sức hấp dẫn với ta.

Nhưng mà tuy là như vậy, dù sao đi nữa Lãnh Như Tuyết cũng yêu ta, còn Lãnh Như Băng, ta lại không hiểu hắt ta, chỉ là nghe nói, hắt ta là một người tính tình tương đối ôn nhu, khác hắt với tính cách của Lãnh Như Tuyết.

Và chính trong lúc ta do dự, mẫu thân lại nói với ta một việc, việc này, là có liên quan đến Lãnh Như Tuyết, có liên quan đến mối quan hệ từng có của hắt và một cung nữ tên Liên Đường.

Và ta sau khi nghe hết với của mẫu thân, mới biết được, tại sao ánh mắt Lãnh Như Tuyết nhìn ta lại kì lạ như vậy, còn có lúc hắt ôm ta, tại sao vô cớ gọi tên người nữ tử tên Liên Đường!

Thì ra, hắn không yêu ta, hắn tiếp cận ta, chẳng qua chỉ vì, ta có vài phần giống với người nữ tử tên Liên Đường đó mà thôi!

Sự thật này, khiến ta vạn phần phẫn nộ, ta trước nay luôn tâm cao khí ngạo, ta sao có thể chấp nhận bản thân trở thành thế thân của người khác?

Và vào lúc này, ta cũng đồng thời biết được, phụ thân đã quyết định gả con ngốc kia vào phủ thái tử! Ta không thể chấp nhận, sao ta có thể chấp nhận một con ngốc địa vị còn tôn quý hơn ta? Ắ chỉ là một con ngốc, dựa vào đâu mà trở thành thái tử phi tôn quý?

Chương 320: Phiên ngoại của Ưu Lạc Nhạn — – nhân sinh ngặt

nghèo (2)

Mẫu thân hiển nhiên có cách nghĩ như ta, trở thành thất vương phi có gì tốt? Làm sao tôn quý bằng thái tử phi?

Ta biết cách nghĩ trong lòng mẫu thân, mẫu thân hy vọng ta gả vào phủ thái tử, trở thành thái tử phi, bởi vì mong muốn, sau này ta sẽ trở thành hoàng hậu vô cùng tôn quý!

Mẫu thân tuy gả cho phụ thân, nhưng ta biết, trong lòng phụ thân luôn chỉ yêu mẫu thân của con ngốc kia, còn mẫu thân có tốt hơn nữa, suy cho cùng cũng chỉ là thiếp!

Cho nên, trong bao nhiêu năm qua, trong lòng mẫu thân mới không cam tâm.

Hiểu được những việc này, ta đồng ý yêu cầu của mẫu thân, sau khi cùng mẫu thân thương lượng, bọn ta quyết định trong ngày đại hôn, đánh ngất con ngốc đó, sau đó thay ả lên kiệu hoa của Lãnh Như Băng.

Mọi việc đều rất thuận lợi, ta được Lãnh Như Băng đón đến phủ thái tử, còn con ngốc đó, lại bị đưa đến thất vương phủ.

Trong tân phòng, Lãnh Như Băng nhìn thấy ta, không hề kinh ngạc, trong ánh mắt của hắn ta, thậm chí có kinh diễm, hắn ta cái gì cũng không hỏi, bởi vì hắn ta không biết, tân nương phụ thân vốn dĩ chuẩn bị gả cho hắn ta không phải là ta.

Nhìn ánh mắt ôn nhu của hắn ta, trong lòng ta thập phần vui mừng, ta vui mừng ta lựa chọn gả cho hắn ta, trở thành thái tử phi của hắn ta.

Tính cách hắn ta khác hoàn toàn với Lãnh Như Tuyết, so với Lãnh Như Tuyết hắn ta biết lấy lòng ta hơn, so với hắn ta, Lãnh Như Tuyết cư như một đứa bé chưa trưởng thành!

Dưới sự ôn nhu của hắn ta, trái tim ta, cơ hồ trong phút chốc đã bị hắn hút mất, ta thích người nam nhân này, bởi vì hắn ta có mị lực ta không thể kháng cự.

Khi ta nằm dưới người hắn ta, ta đã sớm quên đi Lãnh Như Tuyết, trong giây phút đó, trái tim ta, đã hoàn toàn thuộc về Lãnh Như Băng, người nam nhân nhìn không phải thập phần tuấn mã nhưng lại đầy mị lực.

Thân là thái tử phi, địa vị trong cung tự nhiên khác hắn, ta có thể tự do ra vào hoàng cung, bởi vì ta là thái tử phi, là hoàng hậu tương lai.

Lãnh Như Tuyết, cuối cùng vẫn đến tìm ta, nhìn bộ dạng phần nộ của hắn, ta đột nhiên cảm thấy hắn rất ấu trĩ, ta phát hiện, kì thực, ta một chút cũng không thích hắn, bởi vì, hắn không có bất kì điều kiện nào thu hút ta.

Nhưng ta không thể trở mặt với hắn, bởi vì, ta phải lợi dụng hắn, để hành hạ con ngốc kia, sao ta có thể để con ngốc đó sống tốt chứ?

Ta đem việc lên nhằm kiêu hoa, toàn bộ đổ lên người con ngốc đó, hắn cư nhiên tin, nhìn ánh mắt không nở của hắn đối với ta, trong lòng ta cười lạnh lùng.

Con ngốc đó đều là cái gai trong mắt ta và mẫu thân, dù cho bây giờ đã rời khỏi phủ thừa tướng, ta cũng không để ả sống yên ổn!

Ta lên kế hoạch mọi việc, nhưng ta không ngờ, trong sinh thần của ta, Lãnh Như Băng lại mời ả đến, trong giây phút đó, lòng ta có chút hoang mang, ta không muốn mất đi người nam nhân này, bởi vì, ta sợ hắn ta biết được việc của ta và Lãnh Như Tuyết, càng sợ hắn ta biết được chân tướng lên nhằm kiêu hoa hơn.

Nhưng, ta lại không thể ngăn hắn ta, chỉ còn cách thầm lo lắng.

Nhưng ta lại nghĩ, đó chẳng qua chỉ là một con ngốc ngay cả nói chuyện cũng không rõ ràng, ta có gì phải sợ? Chỉ cần Lãnh Như Tuyết không nói gì, con ngốc đó, không đáng phải lo.

Lòng của ta bình tĩnh lại, trong ngày sinh thần, ta gặp lại con ngốc đó, và ả, cư nhiên cứ như vậy cùng Lãnh Như Tuyết ôm lấy nhau như bên cạnh không có ai!

Nhìn thấy cảnh đó, lòng ta cư nhiên đổ kị, dù cho ta không thích Lãnh Như Tuyết, nhưng ta cũng tuyệt đối không cho phép con ngốc đó có được tình yêu của hắn!

Bởi vì, ta hận ả, ta ghét ả, ả chẳng qua chỉ là một con ngốc không biết gì, sao xứng có được hạnh phúc?

Tuy nhiên, điều khiến ta không ngờ tới là, con ngốc đó cư nhiên không ngốc, ả đối với lời cười nhạo của ta, cư nhiên học biết cách đánh trả!

Trong lòng ta vừa hận vừa sợ, sao ả lại đột nhiên khỏi, không lẽ, bao nhiêu năm qua, ả luôn giả vờ sao? Ta thật là quá xem thường ả rồi!

Ta hận đến cắn răng, sao ả có thể, sao có như vậy trước mặt ta? Ta không cam tâm, ta thật sự không cam tâm!

Ta cố ý lấy cớ dẫn ả rời khỏi, bởi vì, ta không thể để ả nói ra chân tướng ngày đại hôn.

Ta muốn ả xuống địa ngục lần nữa.

Sau khi nhìn thấy thân ảnh của Lãnh Như Tuyết xuất hiện ở xa, ta cố ý té ngã, bởi vì ta biết, dưới góc độ của Lãnh Như Tuyết mà nhìn là ta bị ả đẩy ngã.

Quả nhiên, kế hoạch của ta thành công, Lãnh Như Tuyết chạy đến, bế ta từ dưới đất dậy, sau đó cầm giận đẩy ả ra.

Nhìn ả té ngã dưới đất, máu tươi phun trào từ trán ra, trong giây phút đó, lòng ta đầy khoái cảm của báo thù.

Dù cho ả bây giờ đã hồi phục thần trí, nhưng ả chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhân ngốc, ả dựa vào đâu mà đấu cùng ta?

Dù cho ta chỉ là một thể thân trong lòng Lãnh Như Tuyết, nhưng suy cho cùng hắn vẫn không quên mối tình với ta, nhìn cả người ả đầy máu nằm dưới đất, hắn cư nhiên ngay cả nhìn cũng không.

Trong lòng ta thầm cười, dù cho là một thể thân thì sao? Chỉ cần trong lòng Lãnh Như Tuyết có ta, người nữ nhân điên này sẽ không sống yên!

Tuy nhiên, sau khi Lãnh Như Băng đến, ta không ngờ, hắn không phải ở yến tiệc sao? Sao lại xuất hiện ở đây? Thời khắc này, trong lòng ta cư nhiên vô cùng bất an và hoang mang.

Tuy nhiên, bất an của ta rất nhanh đã trở thành sự thật, Lãnh Như Tuyết cư nhiên mở miệng đòi lấy ta từ Lãnh Như Băng, không, người ta yêu

là Lãnh Như Băng, ta sao có thể theo Lãnh Như Tuyết đi? Lãnh Như Tuyết chỉ là lợi dụng hấn, ta không hề yêu hấn, cho nên, ta không thể đi cùng hấn, bởi vì, ta không thể mất đi địa vị thái tử phi của ta.

Chương 321: Phiên ngoại của Ưu Lạc Nhạn — – nhân sinh ngặt

nghèo (3)

Vì Lãnh Như Băng, lúc này ta đã không còn quan tâm đến Lãnh Như Tuyết, ta vội vàng đẩy Lãnh Như Tuyết ra, sà vào lòng Lãnh Như Băng, ta không muốn mất đi hắn ta, cho nên, ta chỉ có thể nói với Lãnh Như Tuyết, ta không yêu hắn.

Nhưng, ta không hề ngờ tới, Lãnh Như Băng lại nói ra chân tướng của ngày đại hôn trước mặt Lãnh Như Tuyết. Còn quá đáng hơn là hắn ta cư nhiên bế người nữ nhân điên đó rời khỏi trước mặt ta!

Tại sao? Tại sao lại như vậy? Không lẽ, Lãnh Như Băng cũng động lòng với người nữ nhân điên đó? Ta không cho phép, ta không cho phép!

Hắn ta thuộc về ta, ai cũng không thể giành, người nữ nhân điên đó càng không thể!

Nhìn thân ảnh Lãnh Như Băng bế người nữ nhân điên đó rời khỏi, trong lòng ta lần đầu tiên có sát ý với ả, ả chỉ là một kẻ điên, ả dựa vào đâu mà có thể có được sự quan tâm của Lãnh Như Băng?

Sau khi được biết Lãnh Như Băng giữ ả lại tịnh dưỡng ở phủ thái tử, ta tức giận vô cùng, đã đi tìm Lãnh Như Băng gây một trận.

Nhưng, thái độ của Lãnh Như Băng đối với ta đã thay đổi, khiến lòng ta phút chốc rơi xuống hầm băng.

Thái độ của hắn ta đối với ta cực kì lãnh đạm, thậm chí có một tia không vui, sao hắn ta có thể đối với ta như vậy? Sao hắn ta có thể? Sự ôn nhu của hắn ta đâu? Không phải hắn ta nói yêu ta sao? Tại sao?

Sao hắn có thể vì người nữ nhân điên đó mà đối với ta như vậy?

Trong lòng ta rất hận, rất hận!

Rõ ràng từ nhỏ ta cái gì cũng xuất sắc hơn ả, thông minh hơn ả, tại sao, tại sao ả xuất hiện, Lãnh Như Băng lại đối với ta như vậy? Đều là lỗi của ả, đều là ả!

Nếu như không có ả, Lãnh Như Băng sẽ không đối với ta như vậy, nếu như không có ả, mọi việc sẽ không như thế này, Ưu Vô Song, sớm biết người sẽ hồi phục thần trí, khi đó trong ngày đại hôn, thì ta đã nên giết ả rồi!

Trong lòng ta vừa hối hận vừa căm hận, nhưng, bây giờ ta hối hận đã không còn ích gì, ta cần phải trừ đi người nữ nhân điên đó, ta cần phải làm cho ả biến mất. Ta phải đoạt lại tình yêu của Lãnh Như Băng.

Nhưng, ta nghĩ quá ngây thơ, tiếp theo đó, Lãnh Như Băng phản phất như đã phát giác được tâm tư của ta. Hắn ta thậm chí còn cảnh cáo ta, không cho phép ta động đến một cọng lông của người nữ nhân điên đó!

Và hắn ta không biết là, hắn ta càng như vậy, trong lòng ta càng hận hơn, ta đối với người nữ nhân điên đó càng hận thêm một phần!

Việc đến nước này, dù cho ta có ngu ngốc, ta cũng biết được Lãnh Như Băng yêu người nữ nhân đó!

Bởi vì, dù cho hắc ta cùng ta làm chuyện thân mật nhất, cũng bất giác gọi ra tên người nữ nhân đó.

Sự đố kỵ điên cuồng trong lòng, cơ hồ muốn dìm ngập ta, mỗi ngày tìm ta đều bị cơn đố kỵ nồng nặc ấy gặm nhấm, một khắc cũng không yên ổn, ta hận, cơn hận trong lòng cơ hồ muốn ép ta điên lên!

Ta bắt đầu trở nên gắt gỏng, ta điên cuồng đố kỵ tất cả, bởi vì ta không chịu đựng được cơn hận trong lòng, thậm chí động thô với hạ nhân trong phủ thái tử.

Nhưng ta càng như vậy, Lãnh Như Băng sẽ càng lạnh nhạt với ta, sau đó, hắc ta cơ hồ không đến thăm thất của ta, thậm chí thà ở cùng những thị nhân, cũng không nguyện ý động đến ta.

Nhìn thấy ta bị lạnh nhạt, hạ nhân trong phủ thái tử của bắt đầu xa cách với ta, những nô tài chó cậy thế người, cư nhiên công khai làm trái mệnh lệnh của ta, việc này làm sao ta không hận cho được?

Và ta rơi và bước đường này tất cả đều là nhờ người nữ nhân ấy ban cho, ta không thể bỏ qua cho ả, ta tuyệt đối không thể bỏ qua cho ả!

Sau khi được biết ả bị Lãnh Như Tuyết hưu khỏi phủ, ta cơ hồ không dám tin, nhưng một tin tức khác, lại khiến tim ta phút chốc trầm xuống lần nữa.

Ả cư nhiên có được phủ đệ do hoàng thượng đích thân ban, bị hưu khỏi thất vương phủ, ả cư nhiên còn có thể có được sự chiếu cố của hoàng thượng, việc này là tại sao? Tại sao?

Ta không thể chịu được, ta thật sự không thể chịu được việc này, ta muốn ả chết!

Ta lén lỏi dụng thân phận thái tử phi của ta sau lưng Lãnh Như Băng, lén lén mua chuộc một hạ nhân, ta muốn ả bất ngờ, chết đi!

Như vậy, mới có thể giải được cơn hận trong lòng ta!

Khi lòng ta đầy hy vọng đợi chờ nghe được tin ả chết đi, tuy nhiên, sự việc tiếp sau đó, lại khiến ta cực kì thất vọng, ả không chết, không những không chết, hơn nữa, hoàng đế còn lần nữa ban hôn cho ả và Lãnh Như Tuyết.

Sao lại như vậy? Sao ả chưa chết?

Khi ta bụng đầy cơn giận không có nơi phát tiết, lúc này Lãnh Như Băng lại đến tìm ta.

Hắn ta nói, người nữ nhân Lãnh Như Tuyết yêu tên là Liên Đường, chỉ cần ta nghĩ cách gọi người nữ nhân tên Liên Đường đó đến trước mặt Lãnh Như Tuyết, vậy thì, hôn sự của hắn và người nữ nhân điên đó sẽ bị hủy!

Trong lòng ta cười lạnh, tuy ta đúng là hận người nữ nhân điên đó, nhưng ta không ngốc đến mức này.

Lãnh Như Băng không phải vô duyên vô cớ đến tìm ta, hắn đến tìm ta, vẫn là vì người nữ nhân điên đó? Ta chia rẽ người nữ nhân điên đó và Lãnh Như Tuyết, để hắn ta nhân cơ hội chen vào sao?

Thay vì để người nữ nhân điên đó bước vào phủ thái tử, ta thà để ả thành thân với Lãnh Như Tuyết! Như vậy, tuy trong lòng ta không vui, nhưng không đến nỗi ả đoạt đi tất cả mọi thứ của ta.

Tuy nhiên, Lãnh Như Băng bất ngờ nói với ta, nếu như ta chịu giúp hắn chia rẽ Lãnh Như Tuyết và người nữ nhân điền đó, vậy thì, sau này hắn ta đăng cơ, ngôi vị hoàng hậu sẽ là của ta!

Điều kiện này đối với ta cực kì hấp dẫn, ta đã mất đi tình yêu của Lãnh Như Băng, bây giờ, quyền lực mới chính là thứ ta muốn có nhất!

Nếu như sau này có thể trở thành hoàng hậu, vậy thì, người nữ nhân điền đó tuyệt đối không chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta!

Nghĩ tới đây, ta đồng ý với yêu cầu của Lãnh Như Băng, nói chung, việc như vậy, đối với ta mà nói không hề khó, và điều trong lòng ta muốn, cũng chính là người nữ nhân đó đau đớn không thiết sống!

Chương 322: Kết thúc phiên ngoại

Ta đồng ý với yêu cầu của Lãnh Như Băng, lợi dụng cơ hội yến tiệc trong cung, tiếp cận người nữ nhân tên Liên Đường, và thuận lợi sắp xếp cho ả gặp Lãnh Như Tuyết.

Người nữ nhân đó, người nữ nhân tên Liên Đường đó, ả ta có dã tâm y như ta, Lãnh Như Tuyết có phải yêu ả ta hay không, ta không biết, nhưng ta lại biết, thứ Liên Đường muốn có, không chỉ là một phần yêu thương, ả ta muốn có được nhiều hơn, ả muốn vị trí thất vương phi, ả muốn có được địa vị tôn quý hơn.

Nhìn bộ dạng yếu đuối của ả ta, trong lòng ta cười lạnh, có lẽ, đưa người nữ nhân lợi hại như vậy đến bên cạnh Lãnh Như Tuyết, thật sự là một lựa chọn tốt!

Ta hoàn thành nhiệm vụ Lãnh Như Băng giao cho ta, ta trở về phủ thái tử, yên lặng đợi chờ tin tức tốt truyền đến.

Ta đã rất lâu không hưng phấn như vậy, ta hận không thể nhận được tin người nữ nhân điên đó bị đuổi khỏi thất vương phủ.

Tuy nhiên, ta đã không đợi được tin ta muốn, mà ngược lại vô tình nghe được lời của Lãnh Như Băng.

Hắn ta cư nhiên muốn đón người nữ nhân điên đó về phủ thái tử!

Không, ta sao có thể chấp nhận người nữ nhân điên đó đến đây?

Ta không thể chấp nhận được, ta xông vào, gây với Lãnh Như Băng.

Nhưng, suy cho cùng ta vẫn không thể thay đổi tâm ý của hắc ta, hắc ta cố chấp đón người nữ nhân điên đó về phủ, ta nhìn bóng lưng xa dần của hắc ta, thù hận trong lòng ta, phút chốc bộc phát.

Ta bất chấp tất cả, nhân lúc Lãnh Như Băng không có ở trong phủ, ta đi tìm sát thủ, ta muốn trước khi Lãnh Như Băng đón được người nữ nhân điên đó, giết người nữ nhân điên đó đi!

Và hành động điên cuồng này của ta, lại khiến ta hối hận cả đời!

Ta tìm được sát thủ, khi ánh mắt sắc mị mị của hắc ta nhìn ta, trong lòng ta bất giác ghê tởm, ta lạnh lùng nói với hắc ta, muốn hắc ta đi giết người nữ nhân điên đó, hỏi hắc ta, muốn bao nhiêu ngân lượng.

Ta là thái tử phi, bất kể hắc ta muốn giá bao nhiêu, ta tin ta đều có thể trả nổi, mục đích của ta rất đơn giản, ta chỉ cần hắc ta giúp ta giết người nữ nhân điên đó đi!

Tuy nhiên, tên nam nhân thấp hèn, thân phận ti tiện đó không muốn ngân lượng, hắc ta muốn có được ta.

Lúc ta nghe thấy yêu cầu của hắc ta, ta cơ hồ muốn giết hắc ta, nhưng, ta không thể, bởi vì, hắc lợi dụng việc ta muốn giết người nữ nhân điên đó uy hiếp ta, hơn nữa lúc ra khỏi phủ, ta vì không kinh động bất cứ ai, ta chỉ ta ngoài một mình, chỉ dựa vào mình ta làm sao có thể giết được hắc ta?

Nhưng, hể nghĩ đến ta bị người nam nhân ti tiện này đè dưới người, trong lòng ta dâng lên cảm giác ghê tởm.

Thấy ta trì trệ không đáp, người nam nhân đó cư nhiên bắt đầu động tay động chân với ta, không biết có phải do ta bị Lãnh Như Băng lạnh nhạt

đã lâu, dưới sự cảm dỗ hạ lưu của tên nam nhân, ta cứ nhiên có cảm giác.

Dục vọng* trong người cơ hồ phút chốc bùng nổ, thần sai quỷ khiến, nửa đẩy nửa ưng, ta cứ nhiên đồng ý yêu cầu của tên nam nhân hạ tiện này.

Tuy nhiên, có lẽ vì trước nay chưa từng trải qua việc như vậy, ta cứ nhiên có được mãn nguyện trước nay chưa từng có dưới người tên nam nhân hạ tiện này.

Có được thứ hần ta muốn, hần ta đồng ý với ta đi giết người nữ nhân điên đó.

Nhìn bóng người đi xa của hần ta, ta phát tiếng cười lớn điên cuồng, ta đã điên, ta đã hoàn toàn trầm luân, ta cứ nhiên có quan hệ câu hợp cùng một tên nam nhân hạ lưu ti tiện!

Vẻ mặt ta mai mốt trở về phủ thái tử, đến ngày thứ hai, Lãnh Như Băng trở về, hần ta không đón được người nữ nhân điên đó, trong lòng ta thầm thở phào nhẹ người!

Người nữ nhân điên đó chết rồi sao? Nhất định là vậy, ả chết rồi, ả chết rồi, ha ha!

Người nữ nhân điên đó hoàn toàn biến mất, ta tưởng rằng ác mộng của ta đã qua đi, nhưng ta không hề ngờ rằng, ác mộng của ta mới chỉ bắt đầu.

Tên nam nhân ti tiện kia, cứ nhiên biết được thân phận của ta, và đêm khuya lẻn vào phủ thái tử, lấy chuyện lần trước ép ta, để ta tiếp tục làm chuyện câu hợp với hần ta.

Trong lòng ta vạn lần không nguyện ý, nhưng, lần trước, lúc ở cùng với hấn ta, cảm giác tiêu hồn tận xương ấy, lại khiến ta nhớ mãi không quên.

Dưới sự cám dỗ của hấn ta, dục vọng* trong cơ thể ta lần nữa không khống chế được, trong lòng ta có cảm giác cực kì ghê tởm, nhưng cơ thể ta lại có sự hưng phấn trước nay chưa từng có.

Lần nữa, ta lần nữa vì dục vọng* trong người mình mà khuất phục.

Kì thực ta biết, ta không nên như vậy, nhưng mỗi lần ta đều khó mà cự tuyệt, là bởi vì Lãnh Như Băng lạnh nhạt ta quá lâu, cho nên ta mới như vậy sao?

Trong lòng ta rất sợ, ta cũng biết, nếu việc này bị Lãnh Như Băng biết được, vậy thì, kết cục chờ đợi ta sẽ là gì.

Nhưng mà ta không khống chế được bản thân, dù cho mỗi lần sau khi hoan hảo cùng người nam nhân đó, ta đều cảm hận lau rửa cơ thể mình, mãi cho đến khi da bị lau đến đỏ lên, nhói đau mới thôi.

Nhưng mà, mỗi khi hấn ta đến tìm ta, ta vẫn không nhịn được nằm dưới người hấn ta thừa hoan.

Trên đời này không có bức tường nào không thấu gió, sau khi ta qua lại cùng người nam nhân đó hơn một năm, việc này, cuối cùng bị Lãnh Như Băng biết được, hấn ta giết chết người nam nhân đó ngay lập tức, ta nhìn người nam nhân đó toàn thân đầy máu nằm dưới đất, giây phút đó, lòng ta cư nhiên có cảm giác giải thoát.

Ta biết, Lãnh Như Băng sẽ không bỏ qua cho ta, bây giờ ta đã không quan tâm gì nữa, những ngày tháng bị độc dược hành hạ sau đó, ta đột

nhiên phát hiện, kì thực, từ trước đến nay, người thật sự tốt với ta, chỉ có Lãnh Như Tuyết.

Dù cho trong lòng hẳn luôn xem ta là Liên Đường, nhưng, sự ôn nhu của hẳn, không phải là giả.

Trong đầu ta nghĩ quá nhiều thứ, ta thật sự cần nghỉ ngơi, cơn hận trong lòng ta, vẫn không thay đổi, trong giấc mơ của ta, ánh mắt ôn nhu và nụ cười ôn hòa của Lãnh Như Tuyết, vẫn tiếp tục bồi cạnh ta.

(khúc đó chỉ hiện ‘***’ ; nhưng theo ý của câu văn Phi Phi tự sửa thành ‘dục vọng’, chữ gốc của tác giả thì chịu thua!!)*